

கடவுள்துணை.

செந்தமிழ்

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தினின்று

மாதந்தோறும் வெளிவரும்

ஒரு தமிழ்ப்பத்திரிகை.

சென்னை 1914

ப. டின்மூன்றாந்தொகுதி.

பத்திராதிபர்—திரு. நாராயணையங்கார்.

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கமுத்திராசாலைப்

பதிப்பு.

1914—1915

செந்தமிழின்

பதின்மூன்றாந்தொகுதியுள்ளுரை.

- அசோகனது ஆக்ஞாபத்திரங்கள்:— } மூலம்-சோமசுந்தரதேசிகரவர்கள். ௪௨௯
- அப்பந்தேவாரத்தாற் கொள்ளக்கிடக்கும் கிரஞர் யார்? :— } „ ஆ. முதலுததமப்பிள்ளையவர்கள். ௨௦௭
- அரசவாழ்த்து :— } „ ரெ. அப்புலையங்காரவர்கள். ௩௫௦
- ஆக்கச்சொல்லளக்கம் } „ ம. நா. சோமசுந
- ஆங்கிலத்தமிழ்ப்பரீக்ஷைதேர்ச்சிக் குறிப்பு :— } „ மதுரைதமிழ்ச்சங்கத்தின் அக்கிராசனரவர்கள்.
- இலங்கைமகாவம்சமும் தென்னிந்தியசரித் திர ஆராய்ச்சியும்:— } „ S. கிருஷ்ணஸாமி ஐயங்கா ரவர்கள், M. A. ௧௨, ௧௩௧
- காவடிகள் குறித்துள்ள பழைய சரிதங்கள் :— } „ T. V. சதாசிவப்பண்டாரத்தா ரவர்கள். ௨௧௦
- உயிரினதன்மை :— } „ J. M. நல்லசாமிப்பிள்ளை யவர்கள், B. A. B. L. ௩௨௫, ௩௨௬
- ஒருதாய் தன்குழந்தை யைப்பற்றிக்கூறியது } „ V. P. சுப்பிரமணியமுதலியா ரவர்கள். ௧௫௦
- கிரன்-நற்கிரன் :— } „ சோமசுந்தரதேசிகரவர்கள். ௩௪௦
- சாசனபரீக்ஷை :— } „ T. A. கோட்டியந்தராவ் அவர் கள். A. ௧௭௧

சாசனமும் தமிழ்ச்சமீ } தங்களும' —	ஸ்ரீமத-ம இராகவையங்காரவர்கள்	உசுடு
சிறதாமணியுரைநிற } சிறிதொருசந்தேகம் }	„ T S சூபுஸ்வாமிசாஸ்திரி யவர்கள்	சுகசு
சுவரகசிய ஆராய்ச்சி —	„ சோமசுந்தரதேசிகரவர்கள்.	கஅசு
சிறுபஞ்சமூலம் —	„ சோமசுந்தரதேசிகரவர்கள்.	நசஅ
சுந்தரகாண்டம் } (கமய) — }	„ M S. சேஷையங்கா ரவர்கள்.	கசுச, உசுக
செந்தலைச்சிலாசாச } 'னங்களைப்பற்றிய } சிலசந்தேகங்கள் — }	„ S. இராதாசி நஷ்ணையரவா கள், B A F M. U.	அசு
செலவ நூல்:—	„ R S. நாராயணஸ்வாமி ஐயரவர்கள், B. A. B. L.	நஉ, கடுக
செலவ நூல் } அனுபந்தம்' — }	„ R. S. நாராயணஸ்வாமி ஐயரவர்கள், B. A. B. L.	நசு
சேதுநாடு தமிழம் —	„ ரா. இராகவையங்காரவர்கள்.	சுக
சொற்பொருட } காணம்.— }	„ மாகதல், காராதிகேயமுதலியா ரவர்கள்.	உசுக
சோழாஞ்சி:—	„ T. V. சதாசிவபாண்டாரததா ரவர்கள்.	உசுக
சோழர் தமிழ்ச்சங்கம்:—பத்திராதிபா.		க
தமிழ்ச்சங்கத்தாற் } செய்யத்தகுவது — }	ஸ்ரீமத-ந. இராமநாதன்செட்டியா ரவர்கள், வைசியமித்திரன் பத்திராதிபா, தேவகோட்டை.	கஅஉ
தமிழ்மொழியும் உயா } தரகலவியும்' — }	„ V. முதலுஸாமிஐயரவர்கள், M. A. L. T.	உஅசு
தமிழ்பிளந்தி —	„ R. S. நாராயணஸ்வாமி ஐயரவர்கள், B. A. B. L.	நஉ
தமிழ்பிளந்தி:—	„ பகதவதஸலம் அவர்கள்.	கஅசு
தனித்தமிழ்ப்புரீசைத } தோச்சுகுறிப்பு:— }	„ மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தின ரவர்கள்.	உசுக

உள்ளுறை

௩

திருப்பெருந்துறை யென்பது தமிழ் நாடிலுள்ளதெயார் கோவிலே —	}	ஸ்ரீமத-S. இராதாகிருஷ்ணையரவர் கள், B. A. F. M. U.	௧௦௨
ஷெ குறிப்பு -	}	” S இராதாகிருஷ்ணையரவர் கள், B. A. F. M. U.	௧௨௯
நமதரசவாலக —		” I. M. முருகையவாதியார்.	௪௨௦
நாநாதேசனியாக முறை —	}	” V. சப்திரமணியையரவர்கள்.	௪௬௨
நாலாசிரியாசிஷ்டாசா ரம. —	}	” ஆ. முத்துத்தமிழ்ப்பிள்ளை யவர்கள்.	௨௪௭
நாலாராய்ச்சிமுறை— ஆங்கிலமுத தமிழும்	}	” C. P. வேங்கடராமையாவா கள், M. A. L. T.	௧௮
பண்டைத்தமிழ்நும மரகதலப்பாற்சிபும	}	” V. முத்துநாமையரவர்கள், M. A. L. T.	௧௫௫
பத்திராதிபாகுறிப்பு—			௧௨௫
பத்திராதிபாபிப பிராயம் —	}		௪௧௮, ௪௪௪
பாரதபுத்தகாலம் —	}	ஸ்ரீமத-A. M. சடகோபராமாநுஜா சாரியரவர்கள்.	௨௧௪
பிழைதிருத்தம்—		பத்திராதிபர்.	௮௮
புத்தகமதிப்புரை.—		பத்திராதிபர் ௧௨௭, ௧௬௬, ௩௦௬, ௪௨௪, ௪௭௧	
மதிப்புரை:—		பத்திராதிபர்.	௮௮
மதுரைத்தமிழ்ச் சங்கத்துக்களின்த நன்கொடை—	}	மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தின் கௌரவகாரியதரிசிகள்.	௨௬௧
மதுரைத்தமிழ்ச்சங்க மங்கலவாழ்த்து—	}	ஸ்ரீமத-அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளையவர்கள்.	௪௬௧
மதுரைத் தமிழ்ச்சங் கத்தின் பதினாண்டு முமவருஷோதஸவ மங்களவாழ்த்து—	}	” கா. ஸ்ரீ. கோபாலாசாரியரவர்கள். ௨௫௨ ” வி. திருநாணசம்பந்தம்பிள்ளை யவர்கள்.. ௨௫௭	

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தின்பதின்காம் வருஷோதஸவ மங்களவாழ்த்து—	புறமத்-வி. திருஞானசம்பந்தம்பிள்ளையவர்கள். ௩௦௫
மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கநிர்வாகசபையின் தீர்மானங்கள்:—	„ நல்லசிவன்பிள்ளையவர்கள். ௩௫௪, ௩௬௬ „ V.S. அரங்கஸாமிஐயங்காரவர்கள். ௩௫௬
மதுவார்:—	புறமத் அ. கந்தசாமிப்பிள்ளையவர்கள். ௧௪௪
மறையாவன:—	„ S. இராதாகிருஷ்ணையவர்கள், B. A. F. M. U. ௧௭௫
முருகேசபண்டிதர் பாட்டு:—	„ அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளையவர்கள். ௪௧௨
மூன்று கஷ்டங்கள்:—	„ தி. வேங்கடராமையங்காரவர்கள். ௧௮௦
மேல்நாட்டுநாகரிகம்:—	„ கிருஷ்ணஸாமி ஐயங்காரவர்கள், வக்கீல். ௩௪௫
யசோதரகாவிய ஆராய்ச்சி:—	„ T. S. குப்புஸ்வாமிசாஸ்திரியவர்கள். ௮௬, ௨௨௩
ரஸாயனநூல்:—	„ R. S. நாராயணஸ்வாமி ௩௧௩, ௩௧௭, ஐயரவர்கள், B. A. B. L. ௪௫௩
ராமசரிதப்பாட்டு:— (மலையாளகாவியம்)	„ T. A. கோபிநாதராவ் அவர்கள், M. A. ௩௦௦
ருதுமதிவிவாஹமும அதன்பராமர்சமும	„ M. R. ஸ்ரீநிவாஸையரவர்கள். ௩௫௭ பத்திராதிபர்.
விளம்பரம்:—	மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கமானேஜரவர்கள். ௪௭௨
வேததுணையோர் பரிபாடல்:—	புறமத்-அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளையவர்கள். ௪௪௨
ஜீவ்யசரிதைகள்:—	„ ஜி. ஏ. சுந்தரமையரவர்கள். ௨௪௩

சேந்தமிழ்ப் பதினமூன்றாண்டுகளில் வெளிவந்தநூல்கள்.

(முற்றுப்பெற்றவை.)

1. மாறனலங்காரம்:—பத்திராதிபர். ௧, ௨, ௩, ௪, ௫, ௬, ௭, ௮, ௧௧, ௧௨ பகுதிகள்.
2. திருப்புல்லாணிமலை:—பத்திராதிபர். ௯, ௧௦ பகுதிகள்.

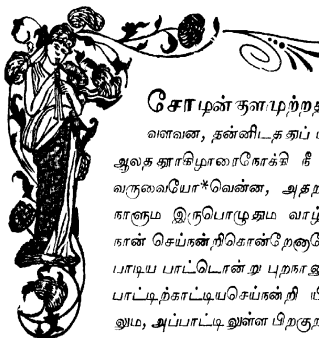
உ.
கடவுள் துணை.

செந்தமிழ்

[தொகுதி-க௩.] ஆனந்தஸ்வ கார்த்திகைமீ [பகுதி-க.
Vol. XIII. November—December, 1914. No. 1.

சோழர் தமிழ்ச்சங்கம்.

“செந்தமிழ்” (தொகுதி-க௩ பகுதி க௨-ல்) சுவை

சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சியுள்ளி

வளவன, தன்னிடத்துப் பரிகபெற்றுப்போகின்ற
ஆலதனாகிழாரைநோக்கி நீ யெம்மை நினைத்து
வருவையோ*வென்ன, அதற்கு அவர் உன்னை எந்
நாளும் இருபொழுதும் வாழ்த்திப் பாடியிரேனாயின்
நான் செய்நன்றிகொன்றேனவேன் என்றகருத்தொடு
பாடிய பாட்டொன்று புறநானூற்றுள் உள்ளது. அப்
பாட்டிற்காட்டியசெய்நன்றி யின்னதெனத்தெளிதலா
லும், அப்பாட்டிலுள்ள பிறகுறிப்புக்களாலும் சோழர்

தாட்சியில ஒரு தமிழ்ச்சங்கமிருந்திருக்கவேண்டுமென்றுதோன்றுகின்
றது. அவற்றுள் முதலில் அப்பாட்டிற்காட்டியசெய்நன்றியின்னதென்
பதையாராய்ந்துகொண்டு அதற்கிணங்கியகுறிப்புக்களையும் பின்பு
தெரித்துக்காட்டுதும். அப்பாட்டு வருமாறு—

*எம்மை எனறது தானுந் தன் நேயியுமாகிய விருவரையுங்குறித்துநின்றது.
இதற்கு ஆயிழைகணவ எனறது துலக்கு. (தியோதகம்) நினைதவருவையோ
வென்றது, அடிக்கடி எங்களைநினைத்து ஐசீர்வதித்திருக்கவேண்டுமென்று
வேண்டிக்கொண்டபடி.

- “ஆன்முலையறுததவறனிலோகரு
மாணிழைமுகனாகருசசிலைத்தேர்க்கும
பாபபாராததபபியகொடுமையோர்க்கும
வழுவாய்மருங்கிற்குமவாபுமுளவென
நீ. நிலம்புடைபெயர்வதாயினுமொருவன்
செய்திகொன்றோகருயதியிலென
வறம்பாடிற்றேயாயிழைகணவ
காலையநதியுமாலையநதியும
புறவுகருவனனபுனபுலவரசின
க0. பாறபெய்புனகருதேனொடுமயகருக
குறுமுயறகொழுஞருடுகிழித்தவோக்கலோ
டிரத்திநீடியவகன்றலைமன்றததுக்
கரப்பிலுள்ளமொடுவேண்டுமொழிபயிற்றி
யமலைக்கொழுஞ்சோறாநதபாணாக
கரு. ககலாச்செல்வமுழுவதுஞ்செய்தோ
னெங்கோன்வளவனவாழகவெனறுநின
பிடுகெழுநோனறாபாடேனயிற
படுபறியலேனபலகதாசசெலவன்
யானோதஞ்சமபெருமவிவ்வுலகததுச
உ0. சானேறாசெய்தனறுண்டாயி
னிமயத்தினடியின்குரலபயிறநிக
கொண்டன்மாமைழபொழிநத
றுன்பஃறுளியினும்வாழியபலவே” (புறம-செய்-நாசு.)
திணை - பாடாண; துறை - இயன்மொழி*
- இப்பாட்டினுடையாராட்பப்பட செய்நன்றிககு அடையாயுள்ள
தொடாகளுள் “இரத்திநீடியவகன்றலைமன்றம்” என்று ஒருமன்றம்
சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அது முன்கூறியவாறு நியாயசபை அல்லது
ராஜசபையாயிருக்கவேண்டுமென்றுகொள்வோமாயின், பின் வரும
“கரப்பிலுள்ளமொடுவேண்டுமொழிபயிற்றி” என்பதற்கு வஞ்சனையில்
லாத உள்ளத்தோடு உனக்கனுசுலமான நீதிமொழிகளைப்பயிற்றியெனப்

*இப்பாட்டினுடைய இயன்மொழி எனக் காட்டினமையால் இது புனைந்துரை
வகையறாடியதன்றென்பதும், ஓவ்வனத்தியல்பினை யுள்ளவாறுரைத்ததெய்யு
ளென்பதும் தெள்ளிதின்விளங்குவனவாம்.

பொருள்கொள்ளவேண்டும். கொள்ளவே அது தன்செப்பங்கூறுதலாகிய தற்புகழ்ச்சியினபாறபட்டுப் பெற்றபரிசையும் இதற்குக் கைமாறுக்கிக்காட்டலால் நனறிபாராட்டுங்கூற்றொடுசேராததாகும். ஆதலால் இவ்வு மனறமெனதற்கு நியாயசபை அல்லது ராஜசபையென்று பொருள்கொள்வது பொருந்தாது.

இனி “மன்றப்பலவின” எனபுழிப்போலப் பரிசினமனறமெனப் பொருள்கொள்வோமெனில், பாட்டு அல்லது கூத்துப்பயிற்றி யென னுமையாலும், வேறு சிறப்புகருநிப்பில்லாமையாலும் முறகூறியவாறே “கரப்பிலுள்ளமொடுவேணடுமொழிபயிற்றி” எனபது தன்செப்பங் கூறிய பரிசிலைக் கைமாறுக்குதலாலும் நனறிபாராட்டிற் சிசையாமையால் அதுவும் பொருந்தவதன்று.

பின்னை யாதெனில் “மொழிபயிற்றி” என்றமையால் அம்மன்றம், ஒரு கல்விசங்கமாயிருக்கவேண்டுமென்றும், தமிழ்நாட்டரசனமாட்டுத் தமிழ்ப்புலவாகூறுதலால் அது தமிழ்ச்சங்கமாகவு மிருக்கவேண்டுமென்றுங் கொள்ளவேண்டும். பயிற்றி என்றமையால் அச்சங்கத்தைச் சார்ந்த ஒரு கலாசாலையில் அவர் இருந்திருக்கவேண்டுமென்றும் கொள்ளவேண்டும். கொள்ளவே, பயிற்றி என்பதற்கிசைய அக்கலாசாலையில் ஓராசிரியராயிருந்தனரெனக் கொள்வோமெனின், “கரப்பிலுள்ளமொடுவேணடுமொழிபயிற்றி” எனபது முறகூறியபடி நனறிபாராட்டுடன் சேராததாகும். ஆதலால் நனறிபாராட்டுதற்கிசையுமபடி பயிற்றியென்பது “நடபாட்டேற்றாதவா” (தேறாதவா) எனபுழிப்போலாண்டுப் பயின்று எனனும் தன்வினைப்பொருளுணராததினறதெனக் கொள்வது சாலவும் பொருத்தமுடையதாகும் இப்பொருள் நனறிபாராட்டற் குறுப்பாயிருப்பதுடன் “ஒக்கலொடு.....பயிற்றி” என்ற உடனிகழ்ச்சிக்கும் பொருத்தமுடையதாயிருக்கிறது.

இவ்வுக் கரப்பிலுள்ளமொடு (பயின்று) என்றது கல்வியைச்சாககிட்டு அமலைக்கொழுஞ்சோரூரவிருமபியேனும், நினதபிமானமபெறவிருமபியேனும்வந துன்னையடைந்தோமல்லோம்; உணமையாகவே கல்வியொன்றையேபொருளாகக்கருதி யுன்னைவநதடைந்த நாங்கள் அக்கல்வியைப்பெற்றதோடு, கருமபுதினைக கூனியும்பெற்றறப்போல அமலைக்கொழுஞ்சோறு ஆரவும்பெற்றோம்; அதனமேலும் பரிசிலும்

பெற்றோமென்று மும்மடி நன்றிபாராட்டறகுறுப்பாயிருந்து பொருந்த மாறுகாண்க. “கரபரிலுள்ளமொடு” என்றது தாம் முன்புகலலாதிருந்த குறையைத் தோன்றக்காட்டினமையால் அது தற்புகழ்ச்சியாகாதவாறுங் காண்க.

இங்ஙனங் கொண்டு பொருளுரைப்பது உரைகாராகுங்கருத் தென்பதைப் பயிற்சியெனாதற்குக் கறுத்தது என்று உரையெழுதாது “கூலாவஃ வஃமஃ வஃமராவஃ” எனனும் வடமொழிகிரவசனப்படி அபியசித்தது எனனும் பொருள்தோன்றப் பலகாலஞ்சோல்லியெனத் தனவினைப்பொருள்கொண்ட உரையெழுதிப்போந்தமையாலும், பின்னும் விசேடவுரையுள் “புனம - இவன்பாறசெவதற்கு முன்புபெற்றவுணவு, அமலைக்கொழுஞ்சோறு - இவன்பாறபெற்றவுணவு” என்றுரைத்துப் பின்பு (அமலைக்கொழுஞ்சோறு) “நறுவல்லரானபிறகு “சென்ற இடந்தோறும் பெற்றவுணவாகவுரைப்பினும் அமைபும்” என்று கூறிய குறிப்பினாலும் அறிபலாம்.

ஆகவே ஆலத் தூர்மீழா, சோழன் குளமுற்றத்துத் தஞ்சை நின்றி வளவனது ஆட்சியிலிருந்ததொரு கலவிச்சுவரத்தைச்சராரந்தகலாசாலையிற் றஞ்சுற்றத்தாரொடு கற்றத்தோந்து பட்டமும் பரிசும்பெற்றவரெனபது பெறப்படுகின்றது

இன்னும், தமிழ்மொழிப்பயிற்சியெனது “வேண்டுமொழிப்பயிற்சி” என்றதனாலும், “அகன்றலைமன்றம்” என்றதனாலும், “அமலைக்கொழுஞ்சோறு” வெனதனாலும் அகலவிச்சாலையே அககாலத்துக் கற்பவா விரும்பும் வடமொழிமுதலிய பலபாஷைகளுங்கற்றற்கேற்றவா றிடம் பெறவமைக்கப்பெற்றிருந்ததெனாதும், கற்பவர்கள் நன்கு போஷிக்கப் பெற்றுவந்தனரெனபதும், ஆலத் தூர்மீழா தனிமொழையெனப் பரிசும்மொழிமுதலிய வேறுசிலமொழிகளும் பரிசுறுள்ளாரெனபதும் வெளியாகின்றன. இனி, அப்பாட்டினை இக்கருத்தாரிசைந்த பிறகுறிப்புக்களவருமாறு —

வயறுத்தவறன்லோராகும்

மாணிலுழமகளிர் கருச்சிதைத்தோராகும்

பாரப்பராத்ப்பியகொடுமையோராகும்

*வழுவாய்மருங்கிற் கழுவாயுமுளவென
சிலம்புடைபெயாவதாயினுமொருவன்
செய்திகொன்றோர்க்குய்த்தியிலலென
அறம்பாடிமறே”

(இதன்பொருள்) பசு, சிசு, பாபபனரைக்கொன்றபாதகர்க்கும் அப்பாவறதிருமாறு பிராயச்சித்தகாண்டத்திற் பரிகாரஞ்சொல்லிய தநும சாஸ்திரங்கள், செபநன்றிகொன்றோர்க்கு ஊழிபேரினும உய்யுமாறில்லை யென்றுரைத்துள்ளன எனபதாம் இதனகுறிப்பு—“முன்னமேகூறிய அறநூலாணையுளகப்பட்டு உன்னிடத்துநன்றியறிதறப்பொருட டின்னை யெநநாளுநரினைத்ததிருக்ககடவேனுக்கு உனசொறபடி இனித தனியே செய்ய இடனிலையே” எனசெயவேன? எனபதாம்.

இக்குறிப்புணராதவளவன நீ யங்ஙனஞ்செய்ய யா னுனக்குச்செய்த நன்றியென? என்னக கல்விகறபித்ததும்றியாயோவெனகிறா; ஆயிழை கணவ எனபதனால.

ஆயிழைகணவ — ஆராயாத இ லை முய ண் டி ய டை யா ட கு க கணவனே இங்கு ஆயிழையெனனுநதொடா கணவன என்னும் முறைப்பெயர்க்கு அடையாகியும் அதனைவிசேடியாது கணவனென்னுந துணையேயுணர வாளாகின்றமைபால் அது இங்கொரு ஞாபகமாக வேண்டும். (அதாவது கணவன எனனும் முறைப்பெயரானே ஆயிழைக்குரியன் எனனும்பொருள் தானேபெறப்படுதலாலும் ஆயிழை கணவன் என்றதனால், இங்கு வளவனுக்கு வேறுவிசேடமொன்றந தோன்றாமைபாலும் ‘நின்றுபயனினலம்’ யெனனுங் குற்றநதற்கும்; இது சங்கமருவியசான்றோவாகாதலால் அது தீரதறப்பொருட்டு எடுத்திகொண்டவிஷயத்துக்குப் பொருத்தமான பிறகுறிப்புணரத்திப பயனுளதாகவேண்டுமென்பதாம்) அக்குறிப்புப்பொருளாவது — உனபக்கலுள்ளதேவிகக்குக கண்டஸ்த ஹ்ருதயஸ்தங்களாக நீதரிப்பித்த

*வழுவாய்மருங்கு - பாதகங்களுய்மிடம் (அதாவது அறநூலுள்ள பிராயச்சித்தகாண்டமெனும்பகுதி. உயறியிலலென்பவெனதை “உய்தி யில்லென அறம் வழுவாய்மருங்கிற் பாடிற்று” (தர்மசாஸ்திரம் பிராயச்சித்த காண்டத்திற் சொல்லிற்று) என்று வடநூலுட பிரமாணவசனமிருக்குமிடத தைக்கண்டு சுட்டிக்காட்டியிருப்பது ‘வேண்டுமொழியிற்றி’ என்றதனகுறிப் பாற்பெறப்பட்ட பிறமொழியுள் வடமொழியின்வரோன்பதற்குச்சான்றாகி அப்பொருளை வலியுறுத்துகின்றது.

மங்களுக்குத்திரமுதலியுத்திராபரணங்கள் சரீரபூஷணங்களாய்விளங்குவதுபோல எனக்கும் கண்டஸ்த ஹ்ருதயஸ்தங்களாக நீதிரிப்பித்த பிங்களுக்குத்திரமுதலிய சாஸ்திராபரணங்கள் ஆதமபூஷணங்களாக விளங்குவதும் கண்கூடாகக்காணுமோ எனபதாம். இதுவும் வேண்டுமொழிப்பிறி எனறதை யாதிரிக்கிறது.

இக்குறிப்புணாதவளவன, நீ புலவாருடிப்பிறந்தவியலபானே பலவுங்கறறனை; யானொன்றுஞ்செய்திலேன. என்றானை, ஆலத்தார் கிழார், பிறவும் அவனசெய்தநறியின்பெருமைதோன்றக்கூறி நன்றி பாராட்டவேண்டி, முன்பு தாமுற்றவறுமைபின்கடுமையைத் தா முண்டிருந்த வுணவினசிறுமையாறகூறத்தொடங்கி, அவவுணவு தமக்குகவியதுபற்றி, அதனைபிகழாது வேதங்கூறியவாறேதெய்வமாகப்பாவித்து, அதன்மாட்டும் நன்றிபாராட்டின்று, அதனருமைகாட்டிப் பெருமைப்படுத்தி புபசரித்துக்கூறுகின்றார் புறவுக்கருவனவென்றுத்தொடங்கி.

புறவுக்கருவன்ன (வரகு) '—என்பது புறவினதுகருப்பைபுடசெறிந்தகிடக்கும் முட்டைக்கருப்போன்ற துண்ணிய (வரகிரியை) என்பதாம். பருகையாய்வித்துண்ணற்கும் அகப்பட்டாதென்பது வறுமைக்குறிப்பு. அதுவும் புறக்கருப்போற்புசிக்கப்பட்டதென்பது அருமைக்குறிப்பு.*

புன்புலவரகு —பிறதானியங்கவினையாத புலவிய உவாசிலத்து வினாத வரகு சாரமற்றதென்பது வறுமைக்குறிப்பு. நன்னிலத்தின் மாதிரிமவினையும் பிறதானியங்களபோலன்றிப் புன்னிலத்தும் வினாததுவியது என்பது அருமைக்குறிப்பு.

வரகு —பிறதானியங்களெல்லாம் மடிந்துபோகநீண்டவறகட† (கூடம்)காலத்தில் மடியாதுநின்று உணவாயிருந்தது இதுவொன்றே யென்றபொருட்குறிப்பு இங்கு இருதித்ததினும் இசையுமாறுகாண்க.

*இன்றோன்னகுறிப்புகள் ஈண்டிரைக்கவேண்டாவாயினும் முன்னும் பின்னும் தொடர்புபற்றியும், அச்சங்கத்தப்பயினற்புலவரதசம்பாஷணமிருந்த படிக்காட்டுதல்பற்றியும் இங்கு விரிக்கப்பட்டன.

†இவ்வந்தம், களவியலுரைப்பாயிரங்கூறியதோடுபொருந்தமோவென ஆராய்த்தக்கது.

பாற்பெய்ப்புன்கம்:—பாலின்பரியாயமாகிய (பயல்) பயம் என்னும் பெயரால்வழங்கப்படும் தெண்ணீர் (சுத்தசலத்தில்) பெய்துகாய்ச்சிய கஞ்சியை. (தெண்ணீர்) பால் என்றதனாற் காடிநீருமில்லையென்பது வறுமைக்குறிப்பு. தெண்ணீர் பாலாகவேகருதப்பட்டதென்பது அருமைக்குறிப்பு.

தேவனாமிமயக்கி என்றது சிறிது சுவைபெறவும் பசிதணியவும் வேண்டி வடிசுடெனியு (பதனியின்றெனியீர்) கலந்து என்றபடி. இதனால், உபபிலலாககஞ்சியென்பதான தேன்போற் சிறிதுகலந்தென்பதும் வறுமைக்குறிப்பு. அக்கள்ளும் தேன்போனறிநுந்ததென்பது அருமைக்குறிப்பு.

மயக்கி:—கலந்துண்டு. உண்ணுமளவின்கிறுமையால் உண்ணுமையோடொகும் என்பதுதோன்ற உண்ணலைச்சொல்லாதுவிடுதது வறுமைக்குறிப்பு. அதுவும் (பாற்பெய்ப்புன்கந்தேவனாமிமயக்கி) பாயசத்திறேன்கலந்துண்பதுபோல (சிறிது) உண்ணப்பட்டதென்பது அருமைக்குறிப்பு.

குறுமுயல(கொழுஞ்சூடு):—காலுந் தோலும் வாலும் தலையும் முதலியபோக வெஞ்சியவிறைசசி சிறிதேயென்பதும், வளர்ப்புவிவங்கின் றசையில்லையென்பதும் வறுமைக்குறிப்பு. மிகவுமெலவியதசையென்பது அருமைக்குறிப்பு.

கொழுஞ்சூடு:—கொழுந்தீயிறசுட்டெடுதத சூட்டிறைசசி. பிறி தொருசம்பாரமுஞ்சேர்க்கப்பெறுததென்பது வறுமைக்குறிப்பு. அதுவே கொழுங்கறியாகக்கொள்ளப்பட்டதென்பது அருமைக்குறிப்பு.

கிழித்த:—பித்ததுத்தின்ற. வயிறுரவண்ணுமைதோன்றத்தின்றவென்னது கிழித்த என உபசரித்தாரா.

ஒக்கலொடு:—“ஒருவினையொடுசொல்லுயர்பின்வழித்தே” என்பதனாற் றனனினுயர்துள்ள சுற்றத்தாராவறுமை யிங்ஙனமாகத் தன் வறுமை கூறவேண்டாதாயிற்று. அதனானே யானுமெனக்கூறுது விடுததார். விடுததாராயினும் கிழித்தவொக்கலொடு யானும் என எச்சச்சொல் வருவித்துக்கூட்டுக.

ஒக்கலோடு:—(பாதிநி) நானொருவனேயன்றி பெண்கற்றத்தா ரெல்லாம் கல்விபயிலும்படி உன்னாலுபகரிக்கப்பெற்றாரென்கிறார். இதனால், உயர்தரக்கல்வியை நிலைநிறுத்தக்கூதி அதுபயிலுதற்குரிய புலவர்குடிப்பிறந்தாபலரும் கூட்டங்கூட்டமா யூட்டப்பெற்றிருந்து முத் தமிழ்க்கல்வியும்பயிலுமாறு சில கல்வாரிநிறுவியிருக்கவேண்டுமென்று தோன்றுகின்றது.

இரத்தநீடிய அகன்றலைமனறம்:—இலந்தைமரம்வளர்ந்த பரந்த இடத்தைபுடையமனறம் என இமமன்றத்தை விசேடித்தமையால் இதுபோலும் வேறுபலமன்றங்கள் அங்கிருந்தனவென்பது பெறப்படும. பெறவே, அவை ஒவ்வொன்றும் வழங்குதற்பொருட்டு வெவ்வேறு பெயர்பெற்றிருக்கவேண்டுமென்பதும், இமமன்றத்துக்கும் ஒருபெயரிட் டிருக்கவேண்டுமென்பதும் உணரத்தக்கன. அப்பெயர் யாதாயிருக்கு மென்றாராயின, வடநாட்டுள்ள மதுரை, காசி என்னும் ஊர்ப்பெயர் களைப் பெருமைபுந் தாய்மையும்பற்றித் தென்னாட்டுண்டான விரண றோகளுக்குத் தென்மதுரை, தென்காசியெனவைத்துவழங்குதல்போல வடநாட்டுள்ள பதரிகாசசிரமம்* என்னும் பொதியிலின்பெயரைக் கலவி யறிவொழுககங்களைவளர்க்கு மொப்பபுலம்பற்றி இமமன்றப்பொதியி லுக்கும் தெக்கிண்பதரிகாசசிரமம்; அல்லது தென்னிலந்தைமனறம்; அல்லது இலந்தைமனறம் என்வைத்து வழங்கிவந்திருக்கவேண்டு மென்றும், அதற்கு நிரூபகமாகவே இமமன்றப்பொதியிலின்புறநிலி லிலந்தைமரங்களவைத்து வளரக்கப்பட்டிருந்தனவென்றுந் தோன்று

அகன்றலைமனறம்:—பரந்த இடத்தைபுடையமனறம். இதனால் இப்பொதியில ஆங்காங்குப் பலவகைப்புலவரு மொருங்குகூடுதற்கேற்ற மண்டபங்களும், அவர்தங்க வுறையுளும், வேண்டுமொழிபயிலுதற் கிசைந்த பல கலாசாலைகளும், கற்குமமாணவர்க் குறையுளும், அவரவர் வருணவொழுககத்துக்கிழுககின்றி யமலைகொழுஞ்சோறாருமாறமைக் கப்பட்ட வெவ்வேறுபுறையுளும், அவற்றிற்குவேண்டுமொருந் களைப் படைத்துவைத்துதவும் பண்டசாலைகளும், ஜலாதாரங்களு முடையதாய்ச் சுகாதாரத்துக்குவேண்டுஞ் சோலையும், வெள்ளியையுஞ் சூழ்ந் திடமகன்றிருந்ததென்பது பெறப்படுகிறது.

*ஆசிரமம் பொதியிலோடொத்ததென்பதற்கு அகஸ்தியாசிரமம் பொதி யில் என்னும்பெயரால்வழங்குவது சான்றாகும்.

பயிற்றி:—பலகா லுஞ்சொல்லி. (அதாவது கற்றற்குரியனல்களைச் சுவைத் திருவைசொல்லிச்சிந்தித்துக் கண்டஸ்த ஹ்ருதயஸ்தங்கனாகிக் கொண்டுஎன்றபடி)இது அமமனறத்துக் கலன்பயிலுமுறையைக்காட்டி “ஆயிழைகணவ” என்றதிறகாட்டிய குறிப்பின்பகுதியை யாதரிக்கிறது. இனிப் பயிற்றி என்பதற்குக் கற்பித்து என்ப பிறவினையாகவேகொண்டு பொருளுரைப்பயிலு மிழுக்கின்றம, எனனை? “குறுமுயற்சொழுஞ்சுருதி சுழித்தவொக்கல்லாடு, அமலைச்சொழுஞ்சோறாநதபாணாகக்கு, கரப்பி லுள்ளமொடுவேண்டுமொழிப்பயிற்றி, அகலாச்செலவமுழுவதுஞ்செய்தோன்” என அடிமாதற்கூட்டிப் பிறவினையாகவேகொண்டு பொருளுரைப்பினும் அமையுமாறுகாண்க இவ் குப்பாண ராசிய எம் பொருட்டிப் பயிற்றுத்தற்றொழிலைச் செய்கு, அகலாச்செலவமுழுவதுஞ் செய்தோன எனக் குவவுருபுக்குப் பொருநதமாறு பொருளுரைத்துக் கொள்க. இப்பொருளுக்கிசையக் “கரப்பிலுள்ளமொடு” என்பதற்கு (வளவன)தனையங்குநதாது எனப் பொருள்கூறிப் பயிற்றற்றொழிலுக் கலையாகக்கு. இம்முடிபிற சுழித்தவொக்கல்லாடு யானுமாரநத பாணாக்குப் பயிற்றிச் செய்தவெனக்கூட்டிப் பொருளுரைக்க முன முடிபிற சுழித்தவொக்கல்லாடு யானும் பயிற்றி ஆரநதபாணாக்கெனக் கூட்டிப் பாணராசிய எம்கெனப் பொருளுரைக்க

பயிற்றி, அமலைச்சொழுஞ்சோறாநதபாணாக்கு — முன பு , பாலிலாமயின்வேற்றுமைதோன்றப் பயிற்றி என்றும், தாமபருகிவநத கஞ்சியின்வேற்றுமைதோன்ற அமலை(கட்டிச்சோறு)என்றும், வரகின சோற்றின்மீவற்றமைதோன்றக் கொழுஞ்சொறென்றும், வயிரூர வுண்ணுதிருநதமையின்வேற்றுமைதோன்ற ஆரநத(வயிரூரவுண்ட) என்றும், பாடத்தெரியாதிருநதமையின்வேற்றுமைதோன்றப் பாணர்க்கென்றும் கூறப்பட்டன.

பாணாக்கு—சாதிதருமமாகவே பாடுதற்றொழிலேமேற்கொண்ட குடியிற்பிறநத என்கற்றத்தார்க்கும் எனக்கும். இவ் குப் பாடுதலைச் சாதிதருமமாகக்கொண்டமையால் அதற்குப் பரிசில் கைமாறாகா தென்பதும், அது நன்றியின்மேல் நன்றியின்மேல் நன்றி யாகிய மூன்ற முறைநன்றியாம் என்பதும் குறிப்பு.

அகலாச்செலவம்—நீங்காதசெலவம். அ்தாவது குடிவாழ்க்கைக் குடனுறைவதாகி யின்றியமையாதசெலவம் என்றபடி.

முழுவதும்செய்தோன் — ஒன்றனுங்குறைவின்றியிருக்கச்செய்தோன். இதனாற் குடிவாழ்க்கைக்குவேண்டும்பொருள்தேற்றுகுரிய காளைப்பருவத்தில் அதனைத்தேடா துலகநன்மையைநாடிப் பெருங்கல்வி பயின்றும் பின்பு பயிற்றியுங் காலங்கழிப்பாக்கு, அவர்குடிவாழ்க்கைக்கு வேண்டும்பொரு ளொன்றுங்குறைவின்றியுதவிக் குடும்பக்கவலையற வைத்தாலன்றி யககல்வி ிலையாதேன்பதுணாநது அங்ஙனஞ்செய்தா னெனத்தோன்றுகின்றது.

எங்கோன் எனபதற்குப் புலவாகுட்டமாகிய எங்களுக்கிறைவன் என்பது பொருளாகிறது இதனால், வளவன் இலகதைமன்றம் என்னுந் தமிழ்ச்சங்கத்திற்றலைமைவகித்திருந்தவெனப்பதும், ஆலதனாகிழா அச்சங்கத்தினா ளாருவரென்பதும் வெளியாகினதன இப்பொருட் சிவசைய வளவனும் கல்விச் சங்கத்தலைமைவகித்தற்குரிய கல்வித்திற மையுமுடையானென்பதைச் சிறுகுடிகிழான்பண்ணன்மே லவன்பாடிய புறப்பாட்டாலும் அறியலாம்.

வளவன் —பொருட்செல்வத்தாலுமமிகக் சோழன். இதனால் அச்சங்கத்தை மிகக்கெல்வப்பொருளபடைத்தாச் சிறப்பித்திருந்தன னென்பது கருத்தது. ஆதலால் “எங்கோனவளவன்” எனறது கலவியால் ஆதம்புஷ்டியையும செல்வத்தாற் சரிபுஷ்டியையும புலவாக்குதலியவ னென நன்றிபாராட்டியவாறாயிற்று.

வாழ்கவென்று:—வாழ்ககடவெனென்று.

நின், பிடுகெழுநோன்றாள்பாடேனாயின் —பெருமைபொருந்திய தவ்வொழுக்கமேபோன்ற நினதுதாளாண்மையைப் பாடாதிருப்பேனாயின், நன்றிகொண்டேறனவேன என்பது குறிப்பெச்சம். இவ்வாறுலக நன்மைநாடித் தமிழ்ச்சங்கமநாட்டி, உயாதரககலவிழுட்டி யுலகளிதது வருமுயற்சியே பெருமைபொருந்திய(நிஷ்காம)தவ்வொழுக்கமேபோன்ற தாளாண்மையென நன்குமதிக்கப்படுவதென்பதும் இங்குநோக்கத்தக்கது.

இங்ஙனம் உன்னைக் காலையு மாலையும் பாடியிரேனாயின் நன்றி கொன்றேறனவேனெனறுபுலவரைநோக்கி வளவனும், நீ சொல்லிய வெல்லாம் உலகோம்புங்குடிப்பிறநதாதமக்குரியசாதிதருமமாதலால் என்குறைதீரசெய்திருந்தேனேயன்றி, உனக்கென்று ஒன்றுஞ் செய்தேனலவேன்; ஆதலால் எனனைநினைததுவரவேண்டிக்கொண்டேன் என்ன, அதுதன்னையும் புலவா மேற்கொண்டுகளைவாராகப் “படுபறிய லனைபலகதாசசெலவன்” என்கிறா.

பல்குதிர்ச்செலவன்படுபறியலன் - (நீ செய்தனநிறையநினைந்தன்றி யும் ஒருவன் உன்னை நினையாதிருப்பானாயின) பலலாயிரங் கிரணங்களை யுடைய கதிரோன்றோற்றமுங் காணாதிருப்பானாவன். கதிரோன றோற்றங் காணாதிருக்க இயலாதவாறப்போல உனதுகீர்த்திப்பிரபாவம் ஒருவரானுங் கருதாதிருக்கவியலாதென்பது கருத்து

அதுகேட்டவளவன் யான அதுவேண்டினேனெனலேன், அடிக் கடிநினைத தெமமை யாசீரவதித்திருக்கவேண்டினேனெனன, புலவா, யான (தஞ்சம்) மிகவுமெளியேனாதலால் அதுவுஞ்செய்தற்குரியேனலே னெனன, வளவன பின்னையாவருளரெனன, புலவா அதுசெய்தற்குரியா சானோரெனன, வளவன, நினனினுஞ்சானோரையான்கண்டிலேன், நீ காணவல்லையாசில் அவரைக்கொண்டுஞ் செய்கிப்பியெனன, புலவா, (பெரும்) ஒன்றா னுங்குறையில்லாவுனக்கவரானுஞ்செய்யக்கடவதினேற யெனன, வளவன இனியொருகுறைவாராதிருக்கவேண்டியேனும் அது செயயறபாற்றியெனன, புலவா உன்குறை சானோராகுறையாமாத லால் அதுவாராமையொருநாதி அவா செய்தனமையுண்டாகை யால் ஒருகுறையுமினி நீழிவாழவாயாக(வென்றா) எனபது எஞ்சிய தொடாகளின கருத்தாக்கக்கொள்க.

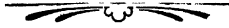
இப்பாட்டிற்காட்டிய குறிப்புக்களிறபலவுங் கலவிச்சங்கத்தஞ்சூரிய அங்கங்களை நன்குவிளக்கிச் சோழராஜதா நியில் இலந்தைமன்றமென் றொரு தமிழ்ச்சங்கமிருந்ததென்பதை புணர்த்துமாறுகாண்க.

பண்டைக்காலத்து வெளிக்காரியநிர்வாகச்சங்கங்களுக்குப்பெய ராய்வழங்கப்பட்டுவந்த மன்றமென்னுஞ்சொல் பின்பு காலகதியால் கூடங்கூடுமொப்புமைபற்றி, (இக்காலத்துக் கச்சேரியென்னுஞ்சொல் பாட்டுக்கச்சேரி, சீட்டுக்கச்சேரி என வழங்கப்படுவதுபோல) கூத்தாட் ரங்கம், ஈட்டைத்தோப்பு, சாராயச்சரவடிமுதலிய பலகூடுப்பிடங்களுக் கெல்லாம் பெயராய்வழங்கப்பட்டமையால் அதனாற்றல்குறைந்தது பற்றி, சமயநடை ஒழுக்கநடைகளைக்கற்பித்துத் தன்னிலையிலநிறுத்தி வந்தசபைகளைப் புத்தசமயத்தாரா சங்கமென்னும்பெயரால்வழங்கியது கொண்டு மறநினைவதலபைகளும் சங்கமென்னும்பெயரால் வழங்கத் தலைப்பட்டன.

ஆதலாற் சங்கமென்னும்பெயரே தமிழ்மொழியில்லாமையால், தமிழ்நாட்டில் முன்பு தமிழ்ச்சங்கங்களிலையெனபது பொருந்தாதென வணாக

திரு. நாராயணயங்கார்,
பத்திராதிபர்.

இலங்கைமஹாவம்சமும், தென்னிந்திய சரித்திரவாராய்ச்சியும்.

“சேந்தமிழ்” (தொகுதி ௧௨ பகுதி ௧௨-ல்) சவுசு-ம்பக்கத் தொடர்ச்சி.

நாம் இதுகாறுங்கூறிய இவ்விதிஹாஸங்களிலடங்கியவிவரங்களில் வெளிப்பட்ட உறுதிப்பாட்டினின்றும், இவைகள் முழுதும் நம்பத்தகாதவைகளல்லவென்றும் பரிசோதிக்கத்தக்கவைகளேயென்றும் நன்கு விளங்கும். ஆனால் அவைகள் முழுதும் பிழையற்றனவென்று கொள்ள முடியாது. இவைகளிலடங்கிய செய்திகளிற்கு நிகழ்ந்த காலத்திற்கும் வாண்னைப்பெறுங்காலத்திற்கும் நடுப்பட்ட அவதிகளிற்கு வதிகளிற்குப் பிழைகள் கலந்துவழங்குவது சாத்தியமென்றும், கற்பனைகளைக் கலக்கப்படுவது அதிகமென்றும் கொள்ளவேண்டும்.

இப்பொதுநோக்கம் முக்கியமாய் விஜயன்வரவுக்கும் அவனுக்காராந்தலைமுறையவனுள் தெவானுமபியதிஸ்ஸனுடைய ஆட்சிக்கும் நடுப்பட்டிருக்கும் பழையகாலத்துக்கு மிகவும் ஒத்ததாயிருக்கின்றது. இக்காலத்தியசெய்திகளில் ஸந்தேதிகத்தக்கவிஷயங்களில் முதலது விஜயன் இலங்கைத்தீவுச் சாந்தநினைம் பௌத்தநிராவாணதையை யடைந்தநினைமென்பது. தனியாக இக்காலத்திய அரசர்களின் ஆட்சிக்காலங்களெல்லாம் முழுவருஷங்களாகவே வரையறுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவைகளிற் கடைசியான பாண்டிகாபய முட்சிவர்களின் ஆட்சிக்காலமோ வென்றால் அஸாததியமான அளவினதாய் நிற்கின்றது. இவ்விருவரில் முதலவரைய பாண்டிகாபயன் முப்பத்தேழாமவயதிற்கு சிங்காதனமேறி எழுபதுவருஷம் ஆண்டானாம். அப்படியாயின் இவன் ஆயுட்காலம் நூற்றேழுவருஷமாகின்றது. இவனுக்குப் பின்வந்தோனான இலனமகன், இவன் அரசரிமைக்கு வருநுமனண்ணத்தவளிடம் பிறந்தோன். இவன், தந்தையிறந்தகாலத்தில் வயதுச்சென்றவனாயிருந்திருத்தலவேண்டும். ஆயினும் இவனுக்கு அறுபதுவருஷம் ஆட்சிக்காலம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது இவ்வாறு முரண்படுகின்றக்களை விளக்க வழி யொன்று தான் உள்ளது. அதாவது இவ்விதிஹாஸங்களையிறறியோரா, விஜயன் வரவும் பௌத்தநிராவாணமும் ஒரேசமயத்திலே நோந்ததாகக் காலவரை

இலங்கைமஹாவம்சமும், தேவனந்தியசரித்திரவராயச்சியும் ௩௯

யறையையெழுதியோராவரென்பதாம். ஏனெனில், இக்கதைகளியற்றிய காலத்தில் இவ்வொற்றுமை யொருவாறு நம்பப்பெற்றதாயிருந்தது போலும். ஆகையா லிவ்விருவராட்சிக்காலத்திலே அறுபது அல்லது எழுபதுவருஷத்தியகாலவழுவுக்கு இடமுண்டு. ஆயினும், இக்காலத்து வரலாறுகளெல்லாம் நம்பவொண்ணாதனவேயென்றுகொள்ள லவசிய மில்லை. ஏனெனில், பாணடுகாபயன நடத்திய போரச்செய்திவாண்ணை சிறிதும் கற்பனையாகத்தோன்றுவதில்லை. இதற்குப் பிற்பட்டகாலத் திலுங்கூட இம்மாதிரியாகவே இடைவெளிகள நிரப்பப்பெற்றதென்று சொல்லத் தெளிவானசான்றுகள்தோன்றும். இதற்குதாரணமாக இவனுக்கடுத்த ஆறு அரசர்களின் ஆட்சியளவையெடுத்ததுநோக்கின, ஒருதகப்பன், நான்குமகன்கள், இரண்டுராஜயாபகாரியரசர்கள், இவாக ளாண்டகாலம் தொண்ணூற்றிரண்டுவருஷங்களாகின்றன. என்றால் இரண்டுதலைமுறையாக்குத் தொண்ணூற்றிரண்டுவருஷகாலமவருத்த தாயிற்று. குஷ்டகாமணியின் ஆட்சிக்காலமவந்தவுடன் ஆட்சிக்கால வரையறை நம்பத்தக்கதாயும், இயல்பாயிருப்பதாயும் ஏற்படுகின்றது. ஆனால் நம்பவொண்ணாததாய் எல்லையிப்பபட்ட மேற்கூறியகாலநியதி யிலுங்கூடத் தேவானுமபியதிஸ்ஸனுடைய ஆட்சியும், மாஹிந்தனுடைய வரவும் ஐயத்துக்குக்காரணமான முன்பினகாலங்களினின்றும் தனிப் பட்டு வியகதமாய்க்கிடைப்பெறுகின்றன. இலங்காதீவத்திருந்த பௌத்த ஸந்யாசிகளால் இததீவத் திதிஹாஸங்களிற் குறிப்பிடப்பட்ட கால வரையறைக்குத் தொடரகம் பௌத்தநிரவாணமடைந்தவருஷம். இச்செய்திவிஷயமானகதைக்குப் பௌத்தக்குழுவினவளாசசிக்கு எவ் வளவு சாதனங்களாக ஏற்பட்டனவோ அவ்வளவுமட்டுநதான் சாதா ரணமானவிளைவுகளும், சரித்திரஸம்பந்திகளான பாத்திரங்களும் முக்கியமானவை. ஆயினும் மிகவும் பிராசீனமானகாலத்திலுங்கூடப் பௌத்தநிரவாணகாலத்தினின்றும் சென்றகாலத்தைக்குறிப்பிட்டுக் காட்டுஞ் சிலதனிமையானவிளைவுகளுடன் சிறப்புவாய்ந்தமஹான்களுங் காணக்கிடைக்கிறார்கள். இவைகளுக்கு இடையிடையேகூடகூடும் வெளிகளை நிரப்பக் கட்டுகதைகளேற்படுவதில்லை. இம்மாதிரியாகவே தான் இலங்காதீவத்திய சரித்திரகாலவரையறையேற்பாடு மமைந்தது அர்த்தகதையினின்றும் எடுத்தாளப்பட்டிருக்கவேண்டுமென்பது சரியான ஊகமாய்தோன்றுகிறது.

மிகப்பூர்வகாலத்தினின்றுநிலைபெற்று, இக்காலவரையறையேற் பாட்டுக்கு மிகவுமஇன்றியமையாத ஆதாரமாய்நிற்குமவருஷம் பௌத்த நிர்வாணத்துக்குப்பின் இருநூற்றபத்தினெட்டாவதும், அசோகமஹாராஜாவுக்குப் பட்டாபிஷேகமானதுமானவருஷமொன்றேயாம். இசெய்தி அசோகன ஆட்சிபெற்று நான்குவருஷத்துக்குப்பிறகு நிகழ்ந்த தென்ப. அப்படியாரின் பௌத்தநிரவாணத்துக்குப்பின் இருநூற்றுப் பதினொலாவருஷம் அசோகன் அரசரிமைபெற்றதாகும். இதின்னிறும் இவனதகப்பன் பிந்தஸாரனாட்சியளவு இருபத்தெட்டுவருஷத்தையும், பாட்டன் சந்திரகுப்தனாட்சியளவு இருபத்துநான்குவருஷத்தையும் கழிக்கச் சந்திரகுப்தன் அரசரிமைபெற்றதாகலம் பௌத்தநிரவாண மடைந்து 162-வருஷத்துக்குப்பின்னென்று விளங்கும். இசெய்தி, 'அதாவது சந்திரகுப்தன் ஆட்சிபெற்றது, கி. மு. 321-மவருஷமென்று சாதாரணமா யங்கீகரிக்கப்பட்டதாகவிருக்கிறது. இதினினிறும் பௌத்தநிரவாணகாலம் கி. மு. 321+162 அல்லது 483 என்று ஏற்படும். இவ்விரண்டுவருஷங்களும் உறுதியாக உண்மையானவையென்று சொல்லத்தகாதனவாயினும், இவ்விரண்டில் அசோகமஹாராஜாவின் அபிஷேகம் பௌத்தநிரவாணத்துக்கு 218 - வருஷஞ்சென்றபின் என்பது அவ்வளவு ஐயப்படத்தக்கதன்று. ஏனெனில் இவ்விரண்டு நூற்றாண்டளவு இம்மாதிரியான காணபரம்பரை உண்மையினின்றும் தவறுதிருந்திருந்தல் அசாதாரணமன்று. சந்திரகுப்தன் ஆட்சிபெற்ற வருஷமோவென்றது சிலவருஷங்கள் முன்பினனாகலாம். ஆனால் இது மிகவுஞ் சிறியகாலமாய்தான இருந்தல்வேண்டும். இவ்விருவரதாட்சிக்காலத்தைப்பற்றியோவென்றால், சந்திரகுப்தனது 24 - வருஷம் என்பது காணபரம்பரைகளால் நிச்சயமாகும்.

பிந்தஸாரனாட்சிக்காலம் முன்றுவருஷம் முன்பினனாகலாம். இசிறுபிழைகளும் வித்தியாஸங்களும் புலப்பட்டபோதிலும் பௌத்தநிரவாணத்தைப்பற்றி யேறக்குறைய ஒருவாறான ஒற்றுமைக்கொள்கை வந்துகொண்டிருக்கிறது.*

*இது கி. மு. 483 என்பது ஐரோப்பியர்கள் அங்கீகரிப்பது. மகா-ரா-ச-ஸ்தீ L. D. ஸ்வாமிகண்ணனுப்பின் டீயவர்கள் ஜோதிஷகணிதப்பிரகாரம் கி. மு. 477 என்பர்.

இவ்விஷயத்தைச் சோதிக்கப்புகுமுன் பராககிரமபாஹுமுதல், இவாக்குமுன் மூன்றாமுதையன்வரைக்கும் ஆண்டவாகளின் ஆட்சிக் காலவரையறை ஏற்படலவேண்டும். பராககிரமபாஹுபட்டாபிஷேகம் பெளத்தநீராவணத்துக்கு 1696-வருஷத்துக்குப்பின் னென்பது (அதாவது 1697-ம் வருஷத்தில் என்பது) கல்வெட்டுக்களினின்றும் ஏற் பட்டு, பிறகாப்பியசசாதனங்களாற் றூத்தியடைந்து உறுதிபெறுகிறது. இதற்கு எட்டுவருஷத்துக்குப்பின் அதாவது பெளத்தவருஷம் 1705ல் இரண்டாம் அபிஷேகம் எனபது புலப்படுகிறது. இதின்னின்றும் நான் காமவருஷம் (பெளத்தநீர்வாணத்துக்குப்பின் 1708-வருஷம் மாய் 1709-ம் வருஷத்தில்) இவ்வரசாபெருமான் ஒருபெத்தஸங்கத்தைத் தாபித்தனபாம். இலங்காசகப்பிரகாரம் இவ்வருஷங்கள் கி. பி. 1153, 1161, 1165, ஆகின்றன. பராககிரமபாஹுவுக்கு, இக்காலம், தென் னிந்தியாவில் ஆற்பாககத்தில், திருவாசீசுவரர்கோயிலிற்கண்ட கல் வெட்டொன்றினால் உறுதியடைகிறது. ஆகையால் கி. பி. பன்னிரண்டா னாற்றாண்டின்பிற்பாதியில், கி. மு. 544-ல் தொடங்கும் பெளத்தசகம் ஆளப்பட்டதென்பது திண்ணம்.

ஞளவம்சப்பிரகாரம் இவற்றும்பட்ட ஆறாசர்கள், (அதாவது பராக்ரமபாண்டிவினின்று விஜயவம்சமுதலியார்ப்பட்ட 1-1-ம் அரசன் பராக்ரமபாஹுவவராகும்) 107-வருஷம் ஆண்டவர்கள். பராக்ரமபாண்டி பட்டமபெற்றது பௌத்தசகம் 1590, என்றால் அது இலங்கைச்சகப்படி கி. பி. 1046-ஆம். இது இதேவருஷத்திய மணிமங்கலம் கல்வெட்டால் வலியுறும். எப்படியென்றால் இக்கல்வெட்டின்படி இப்பராக்ரமபாண்டி முதலராஜாதிராஜனென்னும் சோழ வரசனாற் றோலவியடைந்து, உயிரிழந்தான். இவனாக கிரண்டுவருஷம் ஆட்சிக்காலமென்று ஞானவம்சத்தினின்றும் தோன்றும். இவ்வரசன் ஒருவருஷத்தில் ஆளத்தொடங்கி மறுவருஷத்தில் இறந்து இவ்விருவருஷபாடமும கி. பி. 1046-ல் அடங்கியிருத்தலாகும். இதின்ன றும் இலங்கைச்சகம் கி. பி. பதினேரா நூற்றாண்டினிடையில் நடைபெற்றதென்பது வெள்ளிஸ்டம்லை.

இதைவிட்டு முன்றாமஉதையனேநோக்கின(விஜயவம்ச...பட்டி.111) இவனவிஷயமான தென்னிந்தியகல்வெட்டொன்று இச்சக்கணக்கை வேறுவிதமாகத்திருப்பிவிடும். ஞளவம்சப்பிரகாரம் இவ்வுதையனுக்கும் பராக்ரமபாண்டிவுக்கும் இடைப்பட்டகாலம் 93-வருஷம் 8-நாளாகும் பராக்ரமபாண்டி சிங்காதனமேறியது கி. பி. 1046-ம் வருஷமென்று மேற்கூறியுள்ளோம் ஆகையால் உதையன் அரசரி மையடைந்தகாலம் பௌத்தசகம் 1497 அல்லது கி. பி. 953 ஆனால், தஞ்சாவூர்கல்வெட்டொன்றின்பிரகாரம் உதையன் ஆட்சி பெற்றது கி. பி. 1015-ற்போலும்.

இக்கல்வெட்டு இலங்கையினமேற்செலுத்திய யுத்தயாததிரை யொன்றை விவரிப்பது. இதன்விவரம் ஞளவம்சத்தில் (53. 40) உதையன் ஆட்சியாரம்பத்திலிளைந்ததாய்வாணிக்கப்பெற்ற படை யெடுப்போடு ஒற்றுமையபடுவதாயிருக்கிறது. கிலஹான் கண்ணிப் பிரகாரம் இச்சோழன் ஆட்சிபெற்றது கி. பி. 1011 முடிவுக்கும் 1012-ன் நடுவுக்கும் உட்பட்டகாலத்திலாம். இப்போர்ச்செலவு இச்சோழனுடைய (அதாவது கங்கைகொண்டசோழனுடைய) நான்காம் வருஷத்திற்கும் ஆறாம்வருஷத்துக்கும் இடைப்பட்டது, என்றால் கி. பி. 1015-க்கும், 1018-க்கும் இடைப்பட்டதாம். ஆகையாற் பௌத்த சக 1497, 1498-ம் வருஷங்கள் இதற்குட்படவேண்டும். இவ்விரண்டிலும் முன்வருஷத்தையே யெடுத்ததுகொண்டாற் பௌத்தநிர்வாண காலம் 1497-ல் 1015-க்கழிக்க எஞ்சிய கி. மு. 482-ம்வருஷம் அல்லது 483-ம் வருஷமாம்.

இலங்கைமஹாவம்சமும், தென்னிந்தியசரித்திரவாராய்ச்சியும். ௧௭

ஆகையால் விகிரமவரலங்கரப்பிராயப்படி நாம் கொள்ளவேண்டியது என்னவென்றால், சூளவம்சம் எழுதியவர்களில் உதையன்முதற் பராக்கிரமபாகுதலம்வரைக்குமுள்ளபாகுதலை எழுதியவர், கி. மு. 544-ல் தொடங்கும் சகம் ஆட்சிபெற்றகாலத்தில் வதிந்தவரென்பதும், உதயன், பராகிரமபாண்டி, பராகிரமபாஹு இவர்கள் முறையே பட்டம்பெற்ற பௌத்தசக 1497, 1590, 1693, எனவும் இம்முன்று நிலைபெற்றவருஷங்களைத் தெரிந்தாண்டவரென்பதும், ஆனால் இதில் முதல்வருஷம் பின்னிரண்டினின்றும் விலகி கி. மு. 483-ல் தொடங்கிய மாறுபட்டசகமொன்றற்குச்சேராததென்பதுமாம். இவர்பிரபிராயப்படி உதையனுக்கும் பராகிரமபாண்டிவுக்கும் நிற்பட்டகாலம் 93-வருஷமாயினும் உண்மையாகிக் காலவளவு (1046-1015) வருஷம் முப்பத்தொன்றேயாம்.

இக்காலத்தியசெய்திகளையெல்லாம் சூளவம்சம் மிகவும் விவரமாய் வாணித்திருப்பதால் மேற்காட்டியமாநிலியநிகரப்படியாய்த்தோன்றும் 62-வருஷங்களை எங்கிருந்தநீர்க்கேணிமென்றுதீர்மானிப்பதுகஷ்டம். ஆயினும், கைகராசிரியர் இவ்வறுபத்திரண்டு வருஷத்திற்குப் பாகுதலை நீந்தாமமாவிரிந்தன ஆட்சிக்காலத்தினின்றும், அதற்கடுத்ததான அநாயககாலத்தினின்றும் தள்ளல் நலமென்பா இவ்விருகாலத்தையும் ஒன்றாகச்சேரத்தால் 48-வருஷங்களுதான ஆகின்றன.

இவ்வாராய்ச்சியால், இவ்விலங்காதீவத்தின் இதிலாஸங்களில் ஒருபாகமும் பொய்யேயென்றுசொல்லவொண்ணாவென்பதும், இவைகளின் முற்பாகத்தியகாலவரையறையுங்கூடச் சரித்திரநோக்கத்தில் அங்கீகரிக்கத்தக்காதவளவு பிழைபட்டதல்லவென்பதும் தெளிவாகின்றன. கைகராசிரியருடையபலவகையாராய்ச்சிகளெல்லாம் இன்பம் பயந்து புத்திக்குப் புதிதானவிஷயத்தைப் புலப்பெனவேயாதினும் இத தென்னிந்தியசரித்திர காலஒற்றுப்பாட்டுக்குச் சம்பந்தப்பட்டாத்கால அவைகளை யிங்குவிடுததுள்ளோம்.

(தொடரும்.)

எஸ். கிருஷ்ணலாமய்யங்கார், எம். ஏ.

* நூலாராய்ச்சிமுறை—ஆங்கிலமும் தமிழும்.

:0:

“ஆவியந்தென்றல்வெற்பினகத்தியன்விரும்புந்தெனபால்
நாவலந்தீவம்போற்றிநாவலந்தீவந்தன்னுண்
மூவாகட்கரியானிறபமுததமிழ்ச்சங்கததெய்வப்
பாவலாவீற்றிருக்குமபாண்டினனனூடுபோற்றி”

அமிழ்தினுமினிய தமிழ்மடவரல்செய் யருந்தவத்தின்பயனே
யென்னும்படிதோன்றி நெடுநாளாகப் படிப்போருங் கேட்போரு
மற்று ஏட்டுப்பிரதிகளிறக்டந்த சிறந்த பழங்காப்பியங்களை யாவருங்
களிப்புடன்சுறகுமபடி உரை, அபிதானவிளக்கம், ஆராய்ச்சிவிளக்கம்,
மேற்கோள்கராதிமுதலிய மிகக் உபயோகமான ஆராய்ச்சிக்குறிப்புக்
களுடன் பதிப்பித்ததுதந்தவர்களும், நூலாராய்ச்சியிலும் கல்வியி
லும் மேம்பட்டும் நறகுணநற்செய்கைகளாற் றிகழ்வுறுறும், புலவர்
திலகமாகவீற்றிருக்கும் மகாஉபகாரியாகிற மஹாமஹோபாததியாய
பிரஹ்மஸீ உ. வே. சாமிநாதையரவாகள்முன்பாகவும், இன்னும்
அநேகபண்டிதர்கள்முன்பாகவும், ‘உரைப்பார்வாயுரைப்பவை தம்
புகழேயாமபடி யுயர்து’ அரியபெரியகாரியங்களையெல்லாம் மிகத்
திருத்தமாகச்செய்தும் பாஷாபிவிருத்தியில், தமது முழுக்கவனத்
தைச்செலுத்தியும் புகழ்பெற்ற ‘குன்றநல்லிசைச்சென்றோரும்ப’
லாகி, ‘தவலருந்தொல்கேள்வித்தன்மையுடையார்’ அளவளாவிப்பேசி
மகிழும்படி எல்லாச்செளகரியங்களையும் அமைத்துதவும் ஸேதுபதி
யவர்கள்முன்பாகவும் சிறநறிவினென் நூலாராய்ச்சி என்றவிஷயத்
தைப்பற்றி உபந்யஸிக்கப்புகுந்தது, ‘சுற்பனலூழற்றூர்கல்விக்கழகத்
தாங்கு’ என்று தொடங்கியசெய்யுட்பயனுக்கு ஓர் இலக்கியமாவதை
யொக்கும். எனினும், ‘அறையுமாடாங்கும்மடப்பிள்ளைகள், தறையிற்
கீறியிற் றச்சர்’ கோபியார்களாதலாலும், ‘புல்லாவெழுத்திற பொரு
ளில்வறுங்கோட்டி, கல்லாவொருவனுரைப்பவுங் கண்ணோடி, நல்லார்
வருந்தியுங்கேட்பர்’ என்ற தைரியம்பற்றியும், இம்மஹாஸபையின்
கண் இன்று எழுந்துநிற்கத்துணிந்தேன். எடுத்துக்கொண்டவிஷயத்
தின் பெருமையையும் என் சிறநறிவையும் உய்த்துணரவல்ல பெரி
யோர்கள் இதிற்காணப்படும்பிழைகளைப் பொறுத்தருளவேண்டு
மென்று பிரார்த்திக்கின்றேன்.

*இது மதுரைதமிழ்ச்சங்கத்தின் பதின்மூன்றாம்வருஷக்கூட்டத்தில்
வாசிக்கப்பெற்றது.

நூலாராய்ச்சி.

ஒவ்வொருதேசத்தபபாஷாசரித்திரத்திலும், நூலாராய்ச்சி என்பது அநேகநூல்களதோன்றியபிறகே முன்னுக்குவரும் ஒரு கல்விவிசேஷமாகும். நூலாராய்ச்சியினதோக்கம் “நூல்துட்பம்” கொள்வதாம். எனவே, பழையநூல்களிற காணக்கிடக்கும் அரிய வுண்மைகளை ஆதாரமாகக்கொண்டு அவற்றை உரையாணியாக வைத்து மறநூல்களின அருமைபெருமைகளை யுய்த்துணர்வதே ஆராய்ச்சிக்குப்பொருத்தமானவழியாகும் உலகத்தில மனிதர்களின் நடையுடைபாவனைகளிற சிலவற்றை யிழிந்தகுணங்களென்றும் சிலவற்றைச் சிறந்தகுணங்களென்றும் யாவருஞ்சொல்லுவார்கள். இவ்வுணர்ச்சியையே உரையாணியாகக்கொண்டு மனிதர்நடை நல்ல தென்றும் கெட்டதென்றும் நாம் ஆராய்கிறோம். அதுபோலவே சில சிறந்தநூல்களிற காணக்கிடக்கும் அழகிய குணவிசேஷங்களைக்கண்டனுபவித்தபெரியோர்கள் மறநூல்களைப்படிக்கும்போது தாம் பழையநூல்களிறகண்ட குணவிசேஷங்கள புதியநூல்களிலும் இருக்கின்றனவாவென்று ஆராய்ந்துபார்த்ததே புதிய இலக்கியத்தின்றன்மையை எடுத்துரைப்பார்கள். நூல்கள் இதனமையனவென்று ஆராய்ந்தனுபவித்தலே ஆராய்ச்சி

நூல்கள்.

‘உரத்தின்வளம்பெருக்கியுள்ளியதீமைப, புரத்தின்வளமுருக்கி’ ‘மாந்தர்மனக்கோடநதீர்க்கும்’ காரணத்தாலும், ‘நெஞ்சத்து நல்லம் யாம்’ என்னும் நடுவுநிலைமை’ யைத்தருவதாலும் நூல்களைவாசித்தே நாம் ஒழுக்கத்தில் மேம்படவேண்டுமென்று பெரியோர்கூறுகின்றனர். இதற்கையநூல்களினறொகுதியே பாஷையெனப்படும. உலகத்திற் காணக்கூடியவுண்மைகளை நூல்கள் நமக்கு இரண்டிவிதங்களாகத் தெரிவிக்கின்றன. இவற்றை முறையே பொறியுணர்ச்சியால் தெரிந்து கொள்ளக்கூடியவுண்மைகளென்றும், மனவுணர்ச்சியால் அறியக்கிடக்கின்றவுண்மைகளென்றும் பிரிக்கலாம். விழிகளாலும் மற்றப் பொறிகளாலும் அறியக்கூடியவை ஸாமானயமானவை. மனத்தாலாராய்க்கிடப்பனவே அரியவுண்மைகள். காதுக்கு இனிமைபயக்கும் ஓசை நயத்தை முதலவகுப்பிலும், மனத்திற்குத் திருப்தியுண்பெண்ணி

இதேசத்திலும் பிறதேசங்களிலுமுள்ள புலவர்கள் உலகவிஷயங்களை எவ்வாறு உணர்ந்தார்களென்று தெரிவிப்பதை இரண்டாவது வகுப்பிலும் சேர்க்கலாம். இவையிரண்டும் நூல்களுக்கு இன்றியமையாதவை எல்லாரும் எளிதிலறிந்து ஞாபகத்திலவைத்துக்கொள்ளக்கூடியதும் பிறருக்குத் தெரிவிக்கக்கூடியதுமாக அமைவது ஒசைநயமே. நூல்களில் ஒசைநயம் அமைந்திருக்கவேண்டுமென்று எம்ஸன் என்ற ஆங்கிலவிதவான் அடியில்வருமாறு வற்புறுத்துகின்றார்.

“நாமெல்லாரும் ஸங்கீதத்திற் பிரியமுள்ளவர்களாகவேயிருக்கிறோம். ஒரேசத்தமோ அல்லது வேறுவேறுசத்தங்களோ ஒழுங்காகவும் கணக்காகவும் முறைமுறை திரும்பிவரக்கேட்பதில் நம்மனம் செல்லுகின்றது. குழந்தை தாலாட்டைக்கேட்டுத் தூங்குகின்றது. போவீரன் யுத்தப்பிரிகைகளைக்கேட்டு வீரத்தன்மையில் மேம்படுகின்றான். காலவரையறை இதயத்தின் ஒசையிலிருந்து உண்டாகின்ற தென்னலாம் நவரஸங்களையும் செடமையாகத்தெரிவிப்பதற்குப் பொருத்தமான ஒசைகளும் அவ்வோசைகளைநிரப்புவதற்குரிய வாக்கியங்களும் தாமே இனிதின் அமைவன. சொல்லும் பொருளும் போலவும் பூவும் மணமும்போலவும் அவை பிரியாதன.” ஆதலால் இவற்றின் உதவியாலேயே அரியபெரியகருதாக்களை எடுத்துரைத்தல் எளிதாகும்.

இனி, மனததாலாராயவேண்டியவுண்மைகளைத் தெரிந்துகொள்ள முன்று முக்கியமானவழிகளுண்டு. நூல்களை ஆராய்ச்சிசெய்பவர்கள் ஒவ்வொருநூலிலும் மூன்றுவிஷயங்களைக்காண முயற்சி செய்ய வேண்டும்.

முதலாவது விஷயத்தின்பொருமை அதாவது மனததாலாராய்ந்தறியவேண்டிய நுண்ணியவுண்மைகளை நூல தெரிவிக்கின்றதாவென்று கவனிக்கவேண்டும்.

இரண்டாவது எடுத்துச்சொல்லுமிதம். அதாவது எடுத்துக் கொண்டவிஷயத்துக்கும் நூலவகைக்கும் பொருத்தமானமுறைப்படி விஷயங்கள் தருந்தவிதமாக எடுத்துச்சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனவாவென்று பார்க்கவேண்டும்.

முன்றாவது, நூல் இன்பம்பயக்கின்றதாவென்று கவனிக்கவேண்டும். அதாவது ஒவ்வொருவிஷயமும் உள்ளது உள்ளவாறே படிப்பவர்தான் தெரிநேன் துமாறு எடுத்துக்காட்டப்பெற்றிருக்கின்றதாவென்றும், அவை படிப்பவர்க்கு ஆனந்ததையுண்டுபண்ணுகின்றனவாவென்றும் ஆராயவேண்டும்.

முதலது: சிறந்த அறிவாளரென்று யாவரும் ஒப்புக்கொண்டபுலவர்கள்கூறியவற்றை நாம் விஷயங்களைத் தெரிந்துகொள்வதன்பொருட்டு ஆராய்கின்றோம். மறவர்கள் இயற்றியநூல்களை ஆராய்ச்சிசெய்வது அவர்களுடைய சோதனாக்கிப்பார்ப்பதன்பொருட்டே. 'முன்னோர் மொழிபொருளேயன்றியவாமொழியும், பொன்னேபோறபோறுவது' வழிநூலுக்கும் சராபுநூலுக்கும் இலக்கணமாதல்பற்றிப் புதிய நூலைப் பழையநூலோடு ஒப்பிட்டுப்பார்ப்பது மரபு. இவ்வாறு ஆராய்ச்சிசெய்வதில் விஷயத்தின்பெருமையையறிய உரையாணியாகவுள்ளது உணமை. நூலிற் சொல்லப்பெற்றவிஷயம் யாவரும் ஒப்புக்கொள்ளும்படியான பழையவுணமையாக இருத்தல்வேண்டும். செய்யுளில் எடுத்துரைக்கப்பெறும் உணமைக்கும் தேசசரித்திரம் விவகாரம் முதலியவற்றைக்கூறும் உணமைக்கும் தனமையில வித்தியாஸமுண்டு. அதாவது நியாயஸ்தலத்திற் சாஷிசொல்வதுபோலத் தேசசரித்திரத்தில் உணமை விரிவிவரும். மறநூல்களோ அவவுண்மைகள் ஆசிரியர்மனத்திக்கும மறவாமனத்திக்கும எவ்வாறுபுலப்பட்டனவென்பதைத் தெரிவிப்பன. ஆதலால் முக்கியமானதென்று எடுத்துக்கொண்ட சிறந்ததோர் உணமையையெட்டும் விஸ்தாரமாக எடுத்துச்சொல்லி அதனை நடுநாயகமாகவும் மறவுணமைகளை ஸாமான்யமாகவும் நூல்களிற் பாவிப்பது முறை ஏனென்றால், தேசசரித்திரத்திற் சொல்லப்பெற்றவர்கள் உண்மையில் அநேக குணங்குற்றமமைந்தவர்கள். ஆனால், காப்பியத்தலைவன்முதலியோர்களோ தன்னிகரில்லாததலைமையும் சீலமுமுடையவர்கள். உலகத்தில் யாவரும் உயரத்திப்பேசும்படியான சிறந்தநற்குணங்கள்யாவும் திரண்டு வடிவமெடுத்தது உலாவியதென்று எண்ணும்படியாகவே நூல்களில், தலைவன் தலைவியர் கூறப்படுவா. தலைவன் தலைவியர்தமக்குள் இருக்கவேண்டிய அன்பு, ஆண்டானடிமைத்திறமுதலிய சிறந்தநற்குணங்களுக்கு இலக்கியங்களை இதிகாசபுராணங்களுக்குள்ளேயே நாம்

தேர்ந்தெடுக்கின்றோம், ‘கொடுக்கிலாதானைப்பாரியேயென்றுகூறி னுங்கொடுப்பாரிலை’ என்றவிடத்துக் கொடைவிசேஷம்மைந்த பறம்பிற் கோமானாகிய பாரியே பாராட்டப்பெற்றிருக்கின்றான்.

தலைவன் வெளியே பொருள்வயிற்பிரிந்திருக்கநேர்ந்தபொழுது அவன்வருமளவும் அவனசேஷமததையுத்தேசித்து நோற்றுக் கொண்டு அவனவாவை அதிகஆவலோடு எதிர்பார்த்துத் தனித்திருக்கும் தலைவியைப்பற்றிக்கூறுமிடத்து, ஸாமான்ய உதாரணங்களை எடுத்துச்சொல்லுவதைவிட, ‘பாசறைத்தொழில் விறல்கந்து இன்னே முடிசு’ என்று கொற்றவையைப்பரவும் நெடுஞ்செழியன்றேவியையே எடுத்துச்சொல்லுதல தக்கது.

இரண்டாவது. நூல்களில் விஷயத்துக்கேற்ற விதமாக நடையும், ஓசையும், நூற்பரப்பும் அமைந்திருக்கின்றனவாவென்று கவனிக்கவேண்டும். ஒருகுறித்தவிஷயம் அல்லது உணமையையே முக்கியமாகக்கொண்டு எழுதப்படுகமகவி தான எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்துக்கேற்றவிதமாக நூலை வரையறுத்துக்கொண்டு எதை அதிகச் சிறப்பாகச்சொல்லவேண்டுமோ அதைமட்டும் சிறப்பித்துச் சொல்லி, தனதுகருத்து, படிப்பவர்மனத்திற்பதியும்படி இடத்துக் கேற்றவாறு இசைநயத்தையும் அமைத்து விளக்கவேண்டும். இந்தச் சிறப்பு, கவிஞரிடத்திற நேற்றவேண்டுமானால் அவர்கள் தாமே நூலாராய்ச்சியிலவல்லுநராக இருத்தல்வேண்டும். தமிழ்ப்பாஷையில் அநேககவிஞர் ஆராய்ச்சியிலும் வல்லுநராக இருந்தார்களென்ப தற்கு அவர்கள் இயற்றிய நூல்களில் மேற்சொன்னநயங்கள் மிக்கிருப்பதே தக்கசான்றாகும். இந்நயங்கள் செவ்வனே அமைய இசையும் பதமும் மிக்க உபயோகமாக இருக்கின்றன. ஆதலாற் கவிகள் பதங்களைத் தேர்ந்தெடுப்பார்கள்

சுக்கிரீவன் இலக்குமணனை உணனுமாறுவேண்ட, உணனுவ தற்குமனமொப்பாத இலக்குமணன்கூறிய,

“வருத்தமுமபழியுமேவயிறமீக்கொள

இருத்துமென்றலெகுகினியதியாவதோ

ரருத்தியுண்டாயினும்வலந்தான்றழிஇக்

கருத்துவேற்றப்பினமிழ்துங்கைக்குமால்” (கிஷ்-கிஷ்கிணதைப்படலம்)

என்ற செய்யுளிலுள்ள ஒவ்வொருபதமும் இலக்குமணன் மயரத் தின் அளவைத்தெரிவிப்பதாக அமைந்துள்ளது விசயை நந்தட்ட னையும் சீவகனையும் அருகேயணைத்து நமபுத்திசொன்னதைக்கூறு வனவாகிய ‘சிறகராற்பார்ப்புபுல்லித திருமயிலிருந்ததேபோல்’ என்றற றொடக்கத்துவாராதைகள் அவர்கள் அன்பையும் அவர்கள் ஆலோசித்தவிஷயத்தின் அருமையையும் தெரிவிக்கின்றன. ‘தூமபியாதுமில்லாக்குளமபோனறதென்றோமில்லபண்டம்’ என்றற் றொடக்கத்தனவற்றில் உள்ளவாராதைகள் சீவகன்வருமவரையில் ஸாகரத்தன்கடையில் வியாபாரமேநடக்கவில்லையென்றவிஷயத் தைச் செவவனே தெரிவிக்கின்றன. இடத்துக்கேறமபடி செய்யுளும் ஓசையும் இனிதினமைவதைச் சிறந்ததமிழுநுல்களிற பரக்கக்காண லாம். “பெண்ணுககணிகலமே பேரழகுக்கோருருவே” என்று தொடங்கிய கந்தபுராணசெய்யுளில் உள்ளவார்த்தைகள் விருத்தை யிறந்ததைக்குறித்து அவள்தோழியர்வருந்துவதை உள்ளவாறு புலப்படுத்துகின்றன. விரிவஞ்சி அதிக உதாரணங்களை எடுத்துக் கொள்ளவில்லை.

மூன்றாவது: நூலில் மனததாலாராய்ந்தனுபவிக்கத்தக்க குண விசேஷங்களில் நூலின் வெளித்தோற்றத்தால் அழகும பொரு ளால இனபடிம தோன்றும், சொல்லழகும பொருளின்மேன்மையும் பிரியாதன.

“சேலனையசில்லரியகடை சிவந்துகருமணியம்

பாலகத்துப்பதித்தன்ன[படியவாய்முனிவரையும்

மாலுறப்பமகிழ்செய்வமாண் பினஞ்சுமமிாதமுமே

போலருணத்தபொருகயற்கணசெவியுறப்போந்தகன்றனவே”]

(சீவக—நாமக)

என்றசெய்யுளில் நூலாசிரியர்மனத்திற்கொண்டகருத்தைப் புலப் படுத்துவோராகிய ஆசிரியர்நச்சினுர்க்கினியர் ‘மாயோனையும் பாற் கடலையும் முகத்தேவைத்தபடி; கருமணியைப் பாலிறபதித்தாற் பால் நிறம் கெடும என்றறிக’ என்று விசேஷவுரை எழுதியுள்ளதிவிருந்து அறியக்கிடக்கும் உண்மைகள் பல.

நூலேழுடிக்கும்போது ஒரு ஸந்தேஷஞ்செய்தியோடு முடிக்க வேண்டுமென்று கவிஞர் எண்ணுவார்கள். ஆன்மகோடிகளுக்கு

இன்பமேயுக்கும் ஈசன் ஒருவன் உளன் என்றவுண்மையைவிளக்க வேண்டி அவர்கள் இவ்வாறு நூலைழுதிக்கிறார்கள். சிலப்பதிகாரத் தைப்போல வேறுவகையாக முடிவுபெறும் நூல்களில், கவிஞர் உலகத்தில் துன்பத்துக்குக்காரணம் 'தற்செய்தகிழவனை நாடிக்கொ ளறகுவல்லதாய தொல்லைபழவினையே' என்று கூறி உத்தமநீதிகளைச் சொல்லுவார்கள்.

இப்படி விஷயத்தின்பெருமையையறிய உண்மையும், விஷயம் அடங்கியிருக்கும் உறுப்பாகிய செய்யுள்நடையையுணராத தகுதியும், மனதாலாராய்ந்தறிந்துகணிக்கவேண்டிய சிறப்புக்களையுணர அழகும் நூலாராய்ச்சியையும் புலவர்களுக்கு உரையாணிகளாக அமைகின்றன.

சிறந்த நூல்களைப்படிக்குநதோறும் நமதுமனம் யாதொருதடையு மின்றிக் கவியின்மனததுடுசெல்லுகின்றது அப்போது சில அரிய வுண்மைகள் ஆசிரியர்மனத்துக்குத்தோற்றியவாறே படிப்பவர்மனத் துக்குநதோற்றும். இந்தப்பழக்கத்தைக்கொண்டு மறறப்புத்தகங் களிலும் இப்படிப்பட்டசிறப்பு இருந்தால் அந்நூல்களிலிருப்பமும் இல்லாவிட்டால் வெறுப்பும்தோற்றும். கவியின் சிறந்தகுணங்களிற களிப்பும சிறந்தவையல்லாதகுணங்களில் வெறுப்புந்தோற்றுவது ஒருவருக்குப் பாஷையிற சுவையிருக்கின்றதென்பதைத்தெரிவிக்கும்.

ஸாமான்யஸங்கதிகளையும் கவிகள் எவ்வாறு எடுத்துச்சொல்லு கிறார்களென்பதை யாராயவதில் நாம் மனமகிழ்வோம். யாற்று நீர் ஸமுத்திரத்திறகலப்பதைக் கவிகள் எடுத்துச்சொல்வதில் விசேஷ நயங்கள் தோற்றுவிக்கின்றன.

“திரைபொருகளை கடற்செல்வன்சென்னிமேல்
துரையெனுமாலையெதுகரசூட்டுவான்
சரவெனும்பெயருடைதடங்கொளவெம்முலை
குரைபுனற்கன்னிகொண்டிழிந்தசென்பவே” (சீவக.)

என்ற செய்யுளிலும்,

“நால்வகை மலர்ச்சேரைம்பான தியெனுப்பருவக்கன்னி
கால்வழிக்கலிங்கமார்ப்பக்கன தனம்பிணப்பப்பாங்கின்
பாலவளைத்திரைக்கைவிசிப்பன்மலர்த்தொடைகளாழடிச்
சேல்விழிகளிப்பவேலைச்செல்வனை மணந்ததன்றே”
(திருக்குற்றூல.....திருநதி.)

என்ற செய்யுளிலும், இயற்கை எவ்வளவு அழகாகவண்ணிக்கப்பட்டுள்ளது?

இவ்வாறு நூல்துட்பங்களையறியச் சிறந்தகருவியாகவுள்ளது நூலாராய்ச்சியாதலால் இது ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் எவ்வாறு செய்யப்பெறுவதென்பதை யோசிப்போம். இப்படி யோசிப்பது அவ்வப்பாஷையின் ஏற்றத்தாழ்வை நிச்சயிப்பதற்கனது. ஏனென்ற காலதேசபேதங்களாற் பணிகளமனத்தில, தற்செயலாக அநேக எண்ணங்கள் தோற்றலாம். இவற்றை ஒப்பிட்டுப்பார்ப்பது மனத்துக்கு உற்சாகத்தைக்கொடுக்கும். ஆங்கிலபாஷாநிபுணர்கள் அநேக காலங்களில இத்தேசத்துநூல்களை ஆராய்ச்சிசெய்து ஒற்றுமை நயங்களைக்கண்டு ஆனந்தித்திருக்கின்றார்கள்.

ஆங்கிலநூலாராய்ச்சி

ஆங்கிலநூலாராய்ச்சியென்பது ஸமீபகாலத்தில் தோற்றிய தொரு விசேஷம். ஆங்கிலபாஷாநிபுணர்களால் அப்பாஷையிற் சிறந்தநூல்களாகிய 1670-ம் ஆண்டுமுதலே எழுதப்பெறுவதன வென்று தெரிந்தது. ஆங்கிலநூலாராய்ச்சி 1580-ம் ஆண்டுமுதல் ஆரம்பித்ததாகச்சொல்லலாம். நாடகங்களைக்கண்டித்தது காலஸன் (Gosson) என்பவர் ஒருபுத்தகம் எழுத, நாடகம் அவசியம் என்று லாட்ஜ் (Lodge) என்பவர் விளக்கக்காட்டினார். பிறகு பழையநூல்களிலுள்ள சிறப்புக்களை யெடுத்ததுக்காட்டினாலறிச்சிறந்த வழி நூல்கள் ஏற்படாவென்று எண்ணி, பட்டனஹாம் (Puttenham) (1520—1700) என்பவரும் வெப் (Webbe) என்பவரும் ஆராய்ச்சி விளக்கம் எழுதினார்கள். அவர்களுக்குப்பிறகு டிரைடன் (Dryden) என்பவர் (1631—1700) நூல்களிலுள்ள விஷயங்களை மட்டுமே பாராட்டுவதோடுநிலாமற் காலத்துக்கேற்றபடி இசையும் செய்யுள் வகையும் எவ்வாறு பேதாபட்டுவந்தனவென்பதையும் ஆராயவேண்டுமென்று வற்புறுத்தினார். பிறகு (Johnson) ஜான்ஸன் (1709-1784) என்பவர் குற்றங்கூறியியல்நாகக்கொண்டு ஆராய்ச்சி செய்தார். இவர்காலத்து ஆராய்ச்சி அகதுணைச்சிறப்புள்ளதன்று. பிறகு (Goldsmith 1728—1774) கோல்ட்ஸ்மித் இயற்கையை யுள்ளவாறேகூறுவதுதான் கவிசாநூர்யம் என்று கொண்டாடினார்.

இவர் (Gray 1716—1771) க்ரே என்றகவிக்கு உபாயங்களைக்கூறு மிடத்து 'ஜனங்கள் இயற்கையை ஆராய்ந்து உண்மைகளைக் கண்ட வண்ணமே எழுதுக' என்று சொன்னாராம். இந்தக்கவி பழைய நூல்களைப்படிப்பதிற பற்றுள்ளவர்.

பிறகு சிலபத்திரிகைகளதலையெடுத்தது தமக்குவேண்டியவர்கள் எழுதியநூல்களைச் சிலாகித்தும், மற்றவர்கள் எழுதியநூல்களைக் கண்டித்தும் உண்மையான ஆராய்ச்சியைச்செய்யாமல் அநேகம் சிறந்தபுலவர்கள் மனமபுழுங்குமாறுசெய்தன. இதனால் ஆராய்ச்சி செமமையாகநடைபெறவில்லையென்று பிறகாலத்திற்சொல்லவந்த ஆராய்ச்சியிறபோபெற்ற (Mathew Arnold) மாதயூ ஆரனாலட என்பவர இந்நியர்களினமனநிலைமையை ஒரிடத்தில மிகப்பாராட்டி எழுதியிருக்கிறார். காயதலுவததலகற்றிப் பொருள்களை ஆராயுந குணம் இந்நியர்களிடத்தில் இருக்கின்றதென்றும் அநதமேனமையானகுணத்தை ஆங்கில ஆராய்ச்சிபுலவர்கள் கைப்பற்றவேண்டுமென்றும் இவர எழுதியிருக்கிறார்.

பிறகு [Coleridge (1772—1804).] கோல்டிரிடஜ என்பவர் நூலாராய்ச்சிமுறைகளைச் சீர்ப்படுத்தினார். இவர செய்யுள் இப்படியிருக்கவேண்டுமென்றும் அதிற்காணவேண்டியசிறப்புக்கள் இவையென்றும் நிச்சயித்தார். இவர்கருத்து, பெரும்பாலும் 'புனியினுக்கணியாயன்றபொருடந்த' என்றற்றொடக்கத்துவாக்கியங்களிற கம்பர் செய்யுளைப்பற்றிப் பொதுவாகக்கூறியகருத்தைத் தழுவி யுள்ளது. நவீனநூலாராய்ச்சி, (Carlyle 1795—1881) கார்லை என்ற ஆராய்ச்சிபுலவர தோன்றியபிறகே முன்னுக்குவந்ததென்று சொல்லலாம். நமது ஸொந்த அபிப்பிராயங்களைக் கவிக்கூற்றிற்காண முயற்சிசெய்யக்கூடாதென்றும், வெளித்தோற்றத்தைமட்டுங் கண்டு பிரமிக்காது, கவிஞர்கருத்தையும் அவர்கள் எடுத்தாளும் சொற்களையும், அச்சொற்களிலமைந்துள்ள பொருளையும், ஆராய்ச்சிசெய்ய வர்கள் உய்த்துணரவேண்டுமென்றும் இவர் வற்புறுத்தினார். இவர்கருத்துமுழுமையும் இன்னும் அனுஷ்டானத்துக்குவரவில்லையென்று (Vaughan) வான் என்ற அறிவாளர் தெரிவிக்கிறார். தற்காலத்தில் ராலே (Raleigh) என்பவர் நூலாராய்ச்சிசெய்வதில் மேம்பட்டுவிளங்குகிறார்.

இதுவரையில் ஆங்கில நாலாராய்ச்சியின்விருத்தாந்தங்களைக் கவனித்ததில், ஆங்கிலத்தில் நூல்களையாராயுவகைகள் இவையென்று தெரிந்தன. அவை வருமாறு:—வெளித்தோற்றவாராய்ச்சி; இதிற் சொல், ஓசைமுதலியவற்றைக் கவனிக்கவேண்டும். கருத்தாராய்ச்சி: இதிற் சொல், பொருள், ஓசைமுதலியவற்றுள் உள்ள ஒற்றுமைநயம், கருத்தினமேனமை, நூற்பயன்முதலியவற்றையாராயவேண்டும்.

அநேகநூல்கள்தோன்றியபிறகே நாலாராய்ச்சி தலையெடுக்கின்ற தென்பதையும், சிலப்பதிகாரத்துக்கு அருமபதவுரைக்குமுன்னே உரையொன்றிருந்ததையும், சிந்தாமணிமுதலியநூல்களுக்கு நச்சினார்க்கினியரெழுதியுள்ள உரைக்குமுன்னே உரைகளிருந்தனவென்பதையும் உய்த்துணருங்கால், தமிழ்மொழியின்பழமையும் தமிழ்க் கவிஞர்களுடைய ஆராய்ச்சியின்விசேஷமும் செம்மையாகவிளங்குகின்றன கூர்த்தகலவிகளைவியுடைய உரையாசிரியர்களாகிய மஹா உபகாரிகள் எழுதியுதவிய உரைநூலுபங்கள் நமக்கு நிரமப இன்பம் பயக்கின்றன

ஆங்கிலபாடசாலைகளில் பாஷையைக்கற்பிக்கும்போது தொகையானபொருளை முன்னேகூறிப் பிறகே பதங்களின் அர்த்தத்தையும் மற்றவிசேஷங்களையும் போதிககவேண்டுமென்று இப்போதுதான் வற்புறுத்துகிறார்கள். இது புதுமுறைப்படிபாடம்போதித்தல் எனப்பெயர்பெற்றுள்ளது. சிலப்பதிகாரப்பதிகவுரையில் அடியார்க்குநல்லார் அகத்திணைப்பொருட்பாகுபாடுகளையும் புறத்திணைப்பொருட்பாகுபாடுகளையும் விவரித்தாற கேட்போர்க்கு இன்பமயவாது உணர்வுசலிக்குமாதலின் வந்தனவநாழிக்காட்டுதலைக்கருதிற்று இவ்வுரை என்று கூறியிருத்தலையும், உரையினதுபொதுவிலக்கணங்களைக் கூறுமிடத்து, நன்னூலில் அவ்விலக்கணங்களைப் பாடம், கருத்து, சொல்வகை, சொற்பொருள்முதலாக வகைப்படுத்தியிருத்தலையும் நோக்குங்காலத்தில் மேற்கூறியநவீனமுறையில், தமிழகமமைபநதப பாடவரையில் நவீனம் ஒன்றுமில்லையென்பது விளங்கும். உதாரணமாக,

“குணவாயிறகோட்டதரசுதுறந்திருந்த
குடக்கோச்சேரலினங்கோவழிகட்கு”

என்றவிடத்தில் 'இளமைப்பருவத்தே இராஜபோகத்தைத் துறத்தலருமையால் துறந்து என்றும் அங்ஙனம் போகம் துகர்ந்தவிடத்தே மீட்டும் தவவுருவந்தாங்கியிருத்தலருமையான இருந்தெனறுநகூறினார்' என்று உரையாசிரியர் அடியாககுநல்லாரா சொற்பொருள்விசேஷங்களைப் பாராட்டியெழுதிய உரைநயம் வியக்கத்தக்கது.

இனி ஆங்கிலத்தில் இயல் இசை நாடகநூல்களை ஆராய்ச்சி செய்யுமுமுறைகளைச் சுருக்கமாக எடுத்துச்சொல்லும் க்ராஷா (Cra-shaw) என்பவர் நாடக இலக்கணவுறுப்புக்களைப்பற்றி எழுதியிருப்பதையும், அடியாககுநல்லாரா "இனிப் பொருளாராய்ச்சி எண்வகைய, அவை திணை, பால், செய்யுள், நிலம், காலம், வழி, வழக்கு, இடம் என்ப திணை 2; பால் 14; செய்யுள் 6; நிலம் 4; காலம் 12, வழி 14; வழக்கு 2; இடம் 2, என்று பொருளாராய்ச்சியைவகைப்படுத்திக் கூறியிருத்தலையும், சோதாக்கிப்பார்க்குமிடத்துத் தமிழுரையாசிரியர்களின் ஆராய்ச்சியினவிசேஷம் நன்குவிளங்கும்.

பிரதிகள் ஆராய்ச்சி.

பழையபிரதிகள் சாஸனங்களுமுதலியவற்றை ஆராய்ந்து ஒப்பிட்டுப்பாத்தபதிப்பித்தல் மிகக்கிரமஸாத்தியமானது. இவற்றைச் செம்மையாக ஆராய்ச்சிசெய்பவர்களை தேசசரித்திரத்தை நன்கு உணர்வார்கள். தேசசரித்திரஸம்பந்தமான ஆராய்ச்சியில், பாஷை நடைபயவிட விஷயங்களின் உண்மையையே மிக்கவனமாக ஆராய வேண்டும். பழையபிரதிகளைப்பாராயவதிலேயே தமது உடல், பொருள், ஆவிமூன்றையும் செலவழித்துவரும் பெரியோர்களே இவ்வித ஆராய்ச்சியின நுட்பங்களை எடுத்துக்கூறத்தக்கவர்கள்.

பிரஞ்சபாஷையில் இவ்வித ஆராய்ச்சியைப்பற்றி லாங்கிளாயி லீனோபாயி (Langlois Seignohois) என்றபுலவர்கள் விஸ்தாரமாக எழுதியிருக்கின்றார்கள். அவர்களின் அபிப்பிராயங்களை முறையே வாசித்தல், ஆராய்தல், தெளிதல் என்று மூன்றுவகையாகப் பிரிக்கலாம்.

வாசித்தல்.

ஒருபிரதியைப்பாத்தது எழுதுவதில் அநேகமபிழைகள் நேர்ந்திருக்கலாம். மூலப்பிரதியே ஒப்பிடுவதற்குக்கூடக்காமலிருக்கலாம். சிலவிஷயங்களை ஊதித்தேயறியவேண்டியிருக்கும். ஒரேதவறு

அநேகம்பிரதிகளிற்காணப்பட்டால், அதனைச் செமமையாகப்பரிசோதிக்கவேண்டும். ஸ்ரீராமச்சரி இன்னொருவரைத் தியாயங்களைக் கொண்டு நிச்சயிக்கவேண்டும்

ஆராய்தல்.

ஸ்ரீராமச்சரிமுறை ஆராய்ச்சிசெய்தபிறகு அதன் உண்மையான வடிவம் புலப்படும். குறிப்புகளைத் தொடர்ச்சியாக எழுதிக்கொண்டேவருவதைவிடத் தனித்தனி காகிதங்களில் எழுதிவருவது சிறந்தமுறை. ஆராய்ச்சிசெய்யவாகுவிடத்திற சில குணவிசேஷங்கள் இயல்பாகவே அமைந்திருக்கவேண்டும். (1) எடுத்துக்கொண்ட முயற்சியில் அதிகப்பிரயமிருக்கவேண்டும். (2) நெடுநாட்களாகத் தெரியாதவண்மைகளைக் கண்டுபிடிப்பதில் ஊக்கமும், அவற்றைத் தெரிந்துகொள்வதில் ஸந்தோஷமும் இருக்கவேண்டும். தமக்குத் தோற்றியவாறெல்லாம் பதிப்பிக்காமற் கண்டவண்ணமேபதிப்பிக்க வேண்டும். (Froude) பிரவுட்டெனர ஆங்கிலத்தினால் அவஸரப்பட்டு ஆராய்ந்து, கண்டது ஒன்றிருக்க வேறொன்றை எழுதிவிடுவாராம். இவ்வாறு யோசியாமற்பதிப்பதைப் பிரவிடனியாதி (Froude's disease) என்று சொல்லுவார்கள். ஆராய்ச்சிசெய்யவாகுள் இவ்விதமாகத் தமமையனுக்காவண்ணம் தடுத்துக்கொள்ளவேண்டியது அவசியம்

தெளிதல்.

ஆசிரியாமனத்தில் என்னகருத்து இருந்திருக்கலாமென்பதை அவர் எழுதியதிருந்தே ஊகிக்கவேண்டும். இவ்வாறு ஆராய்ச்சி செய்ய ஒருவருக்கு நிறைந்தபாஷாஞானம் இன்றியமையாதது. ஸாதாரணமாகப் பாஷையிற பழக்கமடடுமிருந்தால் அது போதாது. சிலகாலங்களிற சிலப்பதங்களுக்குச் சிறப்பாகச் சில ஆராய்ச்சிகளிருக்கலாம். அவற்றைத் தெரிந்துகொண்டு இடத்துக்கேற்றவாறு வாக்கியங்களின்பொருளைத் தெளிந்துகொள்ளவேண்டும். மனத்தாலாராய்ந்து தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய அரியவண்மைகளைக் கவிகள் கதைகள்முலமாக ஸுலபமாகத் தெரிவித்திருக்கலாம். இவற்றிற்கு யின்கருத்தை ஆராய்ந்துதெரிந்துகொள்ளவேண்டும். யாதொரு ஆதாரமுமின்றி, கண்ணபரம்பரையாக அநேகவிஷயங்கள் ஊகி

வரலாம். இவற்றின் உண்மையை நிச்சயித்துக்கொள்ளவேண்டியது அவசியம். தமிழ்க்கவிக்களைப்பற்றி அநேகஞ்செய்யுட்கள் கர்ணபரம பரையாகவேவழங்கிவருகின்றன. அவற்றைக் கற்றறிந்தபெரியோர்களே சீர்தூக்கிப்பார்த்து அவற்றின் உண்மையை நிச்சயிக்கவல்லவர்கள்.

மேற்கூறிய ஆராய்ச்சிமுறைகளுக்கு இலக்கியங்களாகப் புறநானூறுமுதலிய சங்கநூற்பதிப்புக்களைச்சொல்லலாம். லாங்கிலாயி ஸீனோபாயி இயற்றியுள்ளகிரந்தத்திற்கூறப்பட்டமுறைகளையெல்லாம் இப்பதிப்புக்களிற்காணலாம் விரிவஞ்சி ஒவ்வொன்றுக்கும் உதாரணங்கொடுக்காமற் சில முக்கிய அம்சங்களைமட்டுமே இங்கு எடுத்துக் கொண்டேன்.

(1) புறநானூற்றுச்செய்யுட்களிற பிரதிகளிற சொற்கள் சிதைந்தவிடங்களைக்காட்ட ஒற்றைப்புள்ளிநிரைகள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

(2) புறநானூற்றிலிருந்து, வேறுநூல்களினுடைய பழையவுரைகளின் இடையிடையே உரையாசிரியர்களாற் பூர்த்தியாகவும் சிறிது சிறிதாகவும் எடுத்துக்காட்டப்பெற்றதெய்யுட்கள்மூலமாகச் சில குறைந்தபாகங்கள் நிரப்பப்பட்டுள்ளன.

(3) சிந்தாமணிமுகவுரையில், திருச்சிறுமடபலம் பெருமபற்றப் புலியூர் என்பவற்றை முறையே ஆறெழுத்தொருமொழிக்கும் ஏழெழுத்தொருமொழிக்கும் உதாரணமாகக்காட்டியதிலிருந்து ஆசிரியர் நச்சினாகக்கினியாமதத்தைநிச்சயிப்பது ஓர் ஆராய்ச்சிவிசேஷம்.

(4) சிலப்பதிகாரத்தில் இக்காலத்துவழங்கப்பெற்றத சில இயற்றமிழ்ச்சொற்கள் விளங்காதிருப்பன, மற்றநூல்களாலும் பழையவுரைகளாலும் ஆராய்ச்சிசெய்ய விளங்கக்கூடுமென்றுதுணிதல் மேலேகாட்டிய ஆராய்ச்சிமுறையில் அடங்கும்.

(5) திருப்பெருந்துறை மிழலைக்கூற்றத்திலுள்ளது. மிழலைக்கூற்றம் “நெல்லரியுமிருந்தொழுவர்” என்ற புறநானூற்றுச்செய்யுளால் நெய்தனிலத்தைச்சார்ந்ததென்று தெரிகின்றது. ஆதலால், திருப்பெருந்துறை கடற்கரையிலுள்ளதோரூர். திருவாதவூர் உபதேசம்பெற்றஸ்தலம் இதுவேயெனத் திரிசிராபுரமவித்வான் மீனாதி

சுந்தரம்பிள்ளையவர்களியற்றிய திருப்பெருந்துறைப்புராணமுகவுரையிற்குறித்திருப்பது சரித்திரசாஸன ஆராய்ச்சிவகையிற்சேரும்.

(6) அநேகநூல்களை ஆராய்ந்து கருத்துக்களைப் புலவர்கள் எப்படித்தெரிவித்திருக்கிறார்களென்பதையறிந்து படிப்போர்களிக்கும்படி சிந்தாமணியின் இரண்டாம்பதிப்பிற்சேர்க்கப்பெற்றுள்ள ஆராய்ச்சிவிளக்கம் 'ஒற்றுமைநயததைக்காணும்' ஆராய்ச்சிவகையிற்சேரும்.

இன்னும் ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் தூலாராய்ச்சியைகருதித்துச் சொல்லக்கூடியவிஷயங்கள் எவ்வளவோவுள்ளன. தூலாராய்ச்சியே இனபதனுரினபமெனக்கொண்டுவாழும் அறிவாளர்களே இதைப் பற்றி மிகவிமரிசையாகச்சொல்லக்கூடும். இதனை நான் விவகரிக்கப்புகுகது 'ஆசைபற்றியறையலுற்றதாகக்கொண்டு' இதிற்காணும் வழக்களை அறிவாளர் பொறுத்தருளுமாறுவேண்டுகின்றேன். தூலாராய்ச்சியாற் பாஷையின்விரிவு, பாஷையிற் சொற்களின் பயனும், எல்லாவிஷயங்களைப்பற்றியுஞ்சொல்லப் பொருள்நிரம்பிய சொற்கள் பாஷையில் உண்டென்னுமுண்மையும், தேசத்துச்சரித்திரமும், நாகரிகமும், மற்று மறியவேண்டிய அநேக உண்மைகளும் தெரியும். முன்னோ ஆராய்ச்சிசெய்தமுறையையே நாமுங்கைப்பற்றி நூல்களை ஊனறிப்படித்தோமானால் அநேகஞ் சிறந்த உண்மைகளைத் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

நூல்களின் நுட்பங்களைச் செம்மையாக அறிவதற்கு அனுகூலமாக உரையெழுதியருளிய உரையாசிரியர்களுக்கும், அவ்வுரைகளையும் மூலப்பிரதிகளையும் தெளிவுபெற ஆராய்ந்து அறிதிறப்பித்தித்துதவும் அறிவாளர்களிய மஹாவுபகாரிகளுக்கும், தமிழ்ப்பாஷாபிசுருத்தியில் விசேஷ அபிமானமுள்ளவர்களாகிய ஸேதுபதியவர்களுக்கும் தமிழகம்செய்யக்கூடியகைமறு யாதுளது?

‘கைமறுவேண்டாகடப்பாடுமாரிமாட்
டென்னுற்றங்கொல்லோவுலகு.’

செல்வநூல். ECONOMY.

“செந்தமிழ்” (தொகுதி-கஉ-பகுதி-அல்) உகஉ-ஆம்பக்கத் தொடர்ச்சி.

—o(=)o—

அத்யாயம்—20.

ஸர்க்காவரி.

Taxation.

118. பாஜாபரிபாலனமமுதலான ராஜகார்யங்களை நடத்துவதற்குப் பொருளுதவிவேண்டுமெல்லவா? ஒவ்வொருதேசமும் ஏதாவது ஒருவித அரசாட்சிக்குட்பட்டதொன்றிருக்கவேண்டும். அப்படிக்கில்லாவிடில், அராஜகம் (Anarchy) எனனுங் குறையால், தேசம், கலகத்துக்கும், கொள்ளை க்கும், பஞ்சததுக்கும் இரையாய் அன்னியர் ஆதினததுக் குட்பட்டுப்போம். அவ்வாறுநேரிடாது சரிவர ஸர்க்கார் முறைகளை நடத்துவதற்காகக் குடிகள் ஸர்க்காருக்குச்செலுத்துங்கடமையே வரி அல்லது ஸர்க்காவரி எனப்படும் இவை, விசேஷமாய் உள்நாட்டில் மெலியோரை வலியோர் எதிர்த்துக் கலகம், கொள்ளைமுதலானவைசெய்யாமல் அவ்வரசாட்சிக்குட்பட்ட சகலப்ராஜைகளும் சமமாக அவ்வரசாட்சியின்பயனை அனுபவிக்குமாறு போலீஸ், க்ரிமினல்ந்யாயஸ்தலங்கள்முதலான பந்தோபஸ்துகள் செய்யவும், அன்னியதேசத்தார் தமதேசத்திற் படையெடுத்துவந்து ஹிம்ஸிக்காதுகாப்பதற்குத்தக்க ராணுவமுதலானவை தயாரித்து வைத்துக்கொள்ளவும், தரைவியாபாரங்கள், ஜனப்போக்குவரத்து முதலானவைகளுக்குச் சாலைகள்முதலான செளகரியங்களும், கடல் வியாபாரத்துக்குவேண்டிய துறைமுகங்களும், தேசவஸ்திகளுவேண்டிய குளங்கள், தாமவைதயசாலைகள்முதலான செளகரியங்களும் செய்துகொடுக்கவும் உபயோகிக்கப்படுகின்றன.

வரிவிதிப்பதைப்பற்றிய சில முக்கியவிதிகள்

(1) வருமானத்துக்குத்தக்கவரிவிதிக்கவேண்டும். எவன ராஜாங்கத்தின் ஆதரவால் அதிகவுபததையடைகின்றானோ அவன் அந்தவாபத்துக்குத் தக்கபடி, அந்தராஜாங்கத்துக்கு வரிமுலமாய் உதவி

புரியவேண்டும். தரித்திரனைப்பார்க்கிலும் தனிகன்தான் தேசத்தின் கேஷமத்தை யதிகமாய்க் கோரவேண்டியவன். தேசகேஷமததுக்குச் சத்ருமுதலானவர்களால் அபாயமடையுமானால், அப்பொழுது அதிக ரஷ்டப்படாததக்கவன் அதுவரை அதிகலாபமடைந்த தனிகனே. தரித்திரனுக்கோ 'இந்தமடமில்லாவிடிற சந்தமடம்' என்றவாறு என்றுமுள்ள கூலிவேலை யவனுக்குண்டு. ஆகையால், சமாதான காலத்தில், இவ்விதியைக்கவனியாது தராதரமின்றி வரிசமத்துவது, கலகங்களுக்கு ஆஸபதமாய்முடிவூன்றது. பரான்ஸ்கலகத்துக்குக் காரணம், தனிகர் தரித்திரரைவருத்தியதென்றே சொல்லப்படும்.

(2) திட்டவரி. வரி, திட்டமாய் இவ்வளவுக்கு இவ்வளவுதான் என்று நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும். அப்படியின்றி 'தடியெடுத்தவனெல்லாம் தண்டறகாரன்' என்றபடி, ரிவினியூஉத்தியோகஸ்தர்களை தங்களிஷ்டப்படியெல்லாம், யாதொருவிதிக்குங் கட்டுப்பாது வரிபோடுவதென்று ஏற்பட்டுவிட்டால், குடிகளுக்குப் பலவிதத் துன்பங்கள் ஏற்பட்டுவிடும்.

(3) ஸௌகரியங்கள். குடிகளுக்குச் செளகரியமான இடம், காலம், விதம் முதலானவைகளைக்கவனித்து வரிவசூலிக்கவேண்டும்.

இடஸௌகரியம்:-வரிசெலுத்துவோர் தங்களிருப்பிடத்திலேயே செலுத்தும்படியானசௌகரியம் செய்யவேண்டும். திருநெல்வேலிக் குடியானவன் சென்னையில் வரிசெலுத்துவதென்றால் அவனுக்கு எவ்வளவுகடினமாயிருக்கும். இதை உதேசிக்கத்தான் மணியகாரர், பில்கலெக்டர்முதலான சிப்பந்திகள், விடுவீடாய்ப்போய் வரிவசூலித்துவருகின்றார்கள்.

காலஸௌகரியம்:-எதைக்குறித்து வரி வசூலிக்கப்படுகின்றதோ அந்தலாபம், அல்லது பலன் அடைந்தபிறகுவசூலிப்பதே நலம். மகசூல் அறுவடையாகுங்காலமான, மாசி, பங்குனிமாதங்களில்வசூலிப்பது ஜனங்களுக்கு நன்மையேயொழிய, தசகூலிமுதலானவைகளுக்குத் திண்டாடிக்கொண்டிருக்கும் சாகுபடிக்காலங்களில் வரிவசூலிப்பது ஜனங்களுக்கு மிகுந்தகஷ்டமாகும். தவிரவும், சில வரிகளைத் தவணைவாரியாய்வசூலிப்பது மிகவுஞ்சௌகரியம். ஒரே தடவையில் முழுவரியையுஞ் செலுத்துவதைப்பார்க்கிலும் 4, 5 தவணையாய்ச்செலுத்துவது எல்லோருக்கும் சௌகரியமாயிருக்கும்.

(4) லாபகரமாயிருக்கவேண்டும். ஏதாவது ஒருவரியைவிதிக்கு முன் அது செலுத்துவோனுக்கும், வசூலிக்கும் ராஜாங்கத்துக்கும் லாபகரமாயிருக்குமா, என்பதைக் கவனிக்கவேண்டும் வசூலிப்பதற்கெல்லாம் செலவைப்பார்க்கும் வசூலாகுந்தொகையில் தக்கமீதம் இல்லாதவிஷயத்தில், அதனால் குடிசைக்குக்கஷ்டமே யொழிய ராஜாங்கத்துக்குத் தக்கலாபம் ஏற்படமாட்டாது. மேலும், வரிசெலுத்தியபிறகு செலுத்துவோனுக்கு மீதம் ஒன்றும் இல்லாவிட்டால், அதனால் அவன்தொழிலே கெட்டுப்போம்.

119. உப்பு, அரிசி முதலான காலகூப்பதத்துக்கு அவசியமான வஸ்துக்களுக்கு வரிவிதிப்பதால் ஜனங்களுக்கு மிகுந்தகஷ்டமும், கொள்ளையோடும் பஞ்சமும் ஏற்படும். அபின், சாறுயம், கஞ்சா முதலான லாகிரிபதாரத்தங்களுக்குத் தீர்வை ஏற்படுத்தலாம். அது, ஸர்க்காருக்கு லாபத்தைக்கொடுப்பதுடன், ஜனங்களும் லாகிரிவஸ்துக்களை யதிகமாய்ப்போகக்கூடாது தவிர்க்கவும் சாதகமாயிருக்கும்.

(Raw Materials)

120. விளைபொருள்களுக்கு வரி ஏற்படுத்தலாகாது என்பது ஓர் அபிப்பிராயம். பருத்திமகளுக்கு விளைவுக்குத்தக்கவாறு வரி ஏற்படுத்துவதானால், நிலத்தீர்வையைத்தவிர வேறு இரண்டாம் தீர்வை யேற்படுத்தவேண்டியவரும். அப்படியாயின் ஒப்படிக்காலங்களில் ஸர்க்காருக்குத்தெரிவித்துத்தான் ஒப்படிசெய்யவேண்டும். அதனால் அதைக் கங்காணம்செய்ய, ஸர்க்கார்சிப்பந்திகள் அதிகப்படுத்தவேண்டியதுடன் ஜனங்களுக்கும் மிகுந்தகஷ்டமேற்படுமே யொழிய அதற்குத்தக்கலாபம் ஸர்க்காருக்கு ஏற்படமாட்டாது.

நோவரி. பொறுப்புவரி.

Direct and Indirect Taxations.

121. வரிகள் நேர்வரிகள் என்றும் பொறுப்புவரிகள் என்றும் இரண்டுவகையாய்க்கற்பப்படும்.

நேர்வரி. வரிசெலுத்துவோனிடம் நேரேவசூலிப்பது, நேர்வரியாகும். வருமானவரி (Income-tax) ஆள்வரிமுதலானவைகள் இவ்வகுப்பைச்சேர்க்கவை. இதற் பொறுப்பவனும் செலுத்துவனும் ஒருவனே.

பொறுப்புவரி. அப்படிக்கல்லாது உண்மையாய் வரியைப் பொறுத்துக்கொள்பவனிடம் வாங்காது வேறு நடுமனிதனிடம் வாங்குவதே பொறுப்புவரியெனப்படும். துணிமுதலான செய் பொருள்களுக்குவிதிக்கும்வரி, நெசவுகாரர்களாற் செலுத்தப்படுகின்றது. ஆயினும், அவ்வரிக்குத்தக்கவாறு, அவர்கள் விலையை புயாததிவிவரங்களாதலால், கடைசியாய் அத்துணியை உபயோகிப்பவனே அவ்வரியைப்பொறுக்கிறான். இதிற பொறுப்பவன் வேறு, செலுத்துபவன் வேறு.

வருமானவரி.

Income-tax.

122. குடிகளில் அவரவர்வருமானத்துக்குத்தக்கபடி வரிவிதிப்பதே வருமானவரியெனப்படும். வைத்யம், வியாபாரம், வக்கீலுதையோகம், ஸர்க்காஉதையோகம், லேவாதேவிமுதலான எண்ணிறந்த வருமானங்கள் இவ்வரிக்குட்பட்டுவிடுகின்றன. உண்மையில் இந்நவரிதான் குடிகளையாவரும் தங்கள்செலவநிலைக்குத்தக்கவாறு செலுத்தக்கூடியவரி. ஆயிரம்ரூபாய்வருமானத்துக்குக்குறைந்தோருக்கு இவ்வரிக்கிடையாததலால் ஏழைகளுக்கு இதனாற் பாதகமில்லை.

இவ்வரி முதன்முதற் சொற்பகாலத்துக்கென்றே ஸாக்கார் அவஸரச்செலவையுத்தேசித்து விதிக்கப்பட்டது. முடிவில் அது ஸ்திரமாகவேநிலைத்துவிட்டது.

நிலவரி

Land-tax.

123. நிலத்தின்தரத்துக்கும் விஸ்தீர்ணத்துக்குநதக்கவாறு விதிக்கப்படும்வரியே நிலவரியெனப்படும். பொதுவாய் நிலவரி செலுத்துபவன் நிலஸ்வானதாராம். ரயத்வாரி என்றும் ஜமீன்தாரி என்றும் முக்யமாய் நிலவரி இரண்டுவிதமாகப்படும். ரயத் அல்லது குடிகளிடமிருந்து அயன் நிலத்தீர்வையைப்போல நேரேவாங்குவது ரயத்வாரி எனப்படும்.

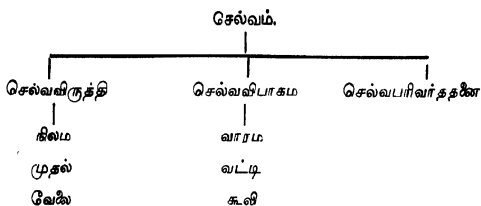
124. ஜமீன்தாரி. ஜமீன் என்றால் ஓநிலைநிலையானியில் பூமி என்றத்தம். ஜமீன்தாரி எனபது, ஜமீன்தார் எனலும் நடுமனிதன் அல்லது பூஸவான்தாருக்குச் சாக்ஸதத்தீர்வைவிதித்து ஏராளமான பூமியைக் குத்தகைவிடுவதும், அவன் குடிகளிடமிருந்து மேலவாரம் பகிர்ந்துகொள்ளுவதும், ஸாக்காரத்தீர்வைக்கு ஜமீன்தாரே ஜமீன் தாராயிருப்பதுமான ஏற்பாடு.

இதைப்பற்றி விசேஷமாய் அடுத்தபர்கரணத்திற் சொல்லப்படும். (தொடரும்.)

செல்வ நூல். ECONOMY.

அனுபந்தம்.

APPENDIX.

வேலை	1	
வேலைபிரிவு (Division of Labour)	2	}
	3	
{	தனிவேலை	3
	கூட்டுவேலை	4
	கலப்புவேலை	5

முதல். செல்வவிருத்திக்கு உபயோகமான செல்வமே முதல் எனப்படும் இதனால் முதலெல்லாம் செல்வமாகும். ஆனால் செல்வமெல்லாம் முதலாகாது. ஆகாரமுதலான அவசியப்பொருள்களும் நகைகள் முதலான அதிபோக்ய (Luxury) வஸ்துக்களும், செல்வமாகும். ஆயினும் அவைகள் உடையவர்களுக்கு உபயோகமாயினும் அவைகளைக்கொண்டு செலவத்தை விருத்திசெய்யமுடியாதாகையால் அவைகள் முதலாகமாட்டா. யந்திரமுதலானவைகள் செலவவிருத்திக்குச்சாதகமானவையாதலால் அவைகள் முதல் எனப்படும்.

Fixed capital

Circulating capital.

Investment of capital.

வேலை ஒரு முதலல்ல.

104. வேலையும் ஜாஸ்திப்பலனும். ஒருவேலையைக்கொண்டு ஜாஸ்திப்பலனையடைவதற்கு மூன்றுவழிகள் உண்டு. அவையாவன:—

- (1) தக்கபருவத்தில்
- (2) தக்க இடத்தில்
- (3) சிறந்தமாதிரியாய்ச்

செய்யப்பட்டவேலைகளெல்லாம் ஜாஸ்திப்பலனைத்தருகின்றன.

தக்கபருவம். காற்றுள்ளபோதே நூற்றிக்கொள் என்றபடி, பருவம்பார்த்துப் பயிரிட்டால், சரியானபலனுண்டு. தீபாவளிசமயத்திறசெய்தவெடிகள் சிக்கிரம்விற்பனையாகும். மழைகாலத்துக்கு முன், விறகுமுதலானவை சேகரித்துவைக்கவேண்டும்.

தக்க இடம். இடத்துக்கு, தக்கபடி பயிரிடவேண்டும். குளிர்ததேசங்களில் வாழைமுதலான உஷ்ணதேசப்பயிர்கள் உண்டாக மாட்டா. அதேமாதிரி மலைகளிற குளிர்தஇடங்களில உண்டாக வேண்டிய காபி, தேயிலை, பளுகமமுதலானவை தரையில் உஷ்ண பரதேசங்களிலுண்டாகமாட்டா. ஆதலால் நிலத்தின்தன்மையையும், சீதோஷ்ணநிலைமையையும் கவனித்து அதற்குத்தக்கவாறு பயிரிடுவதே தக்கபலனைத்தரும்.

சிறந்தமாதிரி. வேலைசெய்யுமமாதிரிக்குத்தக்கபடிக்கும் பலன் ஏற்படுகின்றது. அது வேலைக்காரனுடையபுத்தியையும், சாமர்த்தியத்தையும் பொறுத்தது. சிறந்தமாதிரியாய்வேலைசெய்ய இரண்டு முக்யமானவழிகள்:—

- (1) சாஸ்தரப்பயிற்சி.
- (2) வேலைபாகம்.

சாஸ்தரப்பயிற்சி. இன்னபலனடைவதற்கு இன்னகாரியம்செய்ய வேண்டுமென்பதும், அக்காரியமுறைகளும், அவைகளைச் சரிவர

கடத்தவேண்டியவிதங்களும் சாஸ்திரஞானத்தால்தான் அறியமுடியும். தண்ணீரைக்காய்ச்சினால் நீராவியாகும்; நீர்வி வேகமாய்ப் பரவும்; அதனால் ஒருவிதசக்தியுண்டாகும்; அசக்தியால், கனத்தவண்டியிழுத்தல், பாரமதுக்கல்முதலானவேலைகள் செய்யமுடியும். இவைகளைச்செய்யும் யந்திரத்தான் நீராவியந்திரம் (Steam Engine) என்னும் அறிவு சாஸ்திரப்பயிற்சியால்தான் ஏற்படும். சாலைபோடுவதில் சாதாரணமாய் 100 கூலியாடகன்செய்யும்வேலையை ஒரு நீராவியுருளை அழகாய்செய்துவிடுகின்றது.

11. 5-வதுசாதகம். அதிகவேலைநடக்கும்.

உதாரணம். 2 மைலதூரத்திலுள்ள தபாற்பெட்டியில் ஒரு கடித்ததைக்கொண்டுபோய்ப் போட ஒருவனுக்கு எவ்வளவுசரமமோ அவ்வளவுதான் 5 கடித்தங்களைப்போடவும் ஆகின்றது. ஒருநிரமத்திலிருந்து ஒவ்வொருவனும் தன்தனக்கடித்ததைத் தானேகொண்டு போய்ப் போடுவதைப்பார்க்கிலும், ஒரு பொதுமனிதனை அமாததியனுப்பினால், அவனுக்கு அதிகசரமமில்லை. இவர்கள் வேறுவேலை பார்க்கலாம். எல்லோருஞ்சொந்து அனுப்பினால், கடிதமனுப்புஞ்செலவும் சுருக்கமாகும் இதுதான் தபால்முறை. 10 போ காசியாத்திர போகையில், எல்லோருஞ்சேர்ந்து ஒரேசத்திரத்தில தங்கினால், ஒருவன் சாமானகளைப்பாத்ததுக்கொள்ளலாம், ஒருவன் சாமான்கள் வாங்க்வரலாம், ஒருவன் அடுப்புமெழுகலாம், ஒருவன் பாததிரம் சுத்திசெய்யலாம், ஒருவன் சமைபலசெய்யலாம், எல்லோரும் சாப்பிடலாம். இவ்வாறு வேலைவிபாகத்தால், காரியமவிரைவாய்முடிகின்றது. ஆளுக்குக்கொஞ்சம்வேலையானதால், தனித்தனி எல்லாவேலையையும் பாப்பதுபோல் அதிக சரமமுமில்லை

6-வது அதிகச்சரக்குகளசெய்யலாம். ஒருகுணசெய்திரஞ்செய்ய எவ்வளவோ வேலையாகும். செய்தாய்விட்டால் ஆயிரக்கணக்கான குண்டுகள் அதேதொழிலாயிருப்பவன் விரைவிற் செய்துமுடிப்பான். அவைகளை ஆயிரக்கணக்கானஜனங்கள், சொற்பவிலைக்குவாங்கி உபயோகிப்பார்கள். அப்படிக்கல்லாது குண்டுகளேதவையான ஒவ்வொருவனும் தானேசெய்துகொள்வதென்றால், எவ்வளவுகாலதாமதமும் எவ்வளவுபணச்செலவும் எவ்வளவு சரமமுமாகும்?

இதேமாதிரி, புஸ்தகம் அச்சடிப்பதேதொழிலாயுள்ளவன், ஷேக்ஸ்பியாநாடகமொன்றை ஆயிரக்கணக்காய் அச்சடித்து, ப்ரதி ஒன்று இரண்டணுவீதம் விற்பான். அப்படியன்றி ஒவ்வொருவனும் தானே ஒருப்ரதி தயாரிப்பதென்றால் எவ்வளவுசரமமும், எவ்வளவு காலமும், எவ்வளவுபணச்செலவுமாகும்.

7. ஆளுக்குத்தக்கவேலை. (Personal Adaptation) வேலை விபாகத்தால், ஒவ்வொருவனும் தன் தன் சரீரபலத்துக்கும் புத்தித் திறமைக்கும் தக்கவாறு தொழிலைத்தேடிக்கொள்ளலாம். கைவலு வுள்ளவன் கொலவேலைசெய்யலாம். வலுவில்லாதவன், பருத்தி நூற்க லாம். யந்தரயுகமுடையவன், கழிகாரம்செய்தல், யந்தரநிர்மாணம் முதலான யுகவேலைகளசெய்வான். யுகமில்லாதவன், கலபுரட்டல் முதலான முரட்டுவேலைசெய்யலாம். அதிகப்படித்தவன் உயர்ந்த உத்யோகங்களுக்குப்போகலாம். சொற்படப்படிப்புள்ளவன் குமாஸ்தாவாயிருக்கலாம்

8. இடத்துக்குத்தக்கவேலை. (Local Adaptation) எந்த இடத் தில் என்னஸாமான்கள்கிடைக்குமோ அதை அங்கேயே சரக்குச செய்வது செளகரியம். கரும்பு உண்டாகும் இடத்திலேயே ஆலை வைத்து வேலைசெய்தால், கரும்புச்சக்கையையும் தூக்கிச்செல்லும் சரமமும் பணச்செலவும் லாபமாகும். நெல்லை அனுப்புவதைப் பார்க்கிலும் நெலவினையுமிடத்திலேயே அதைக் குதறி அரிசியாக ஏற்றுமதிசெய்தால், உமியையும்னுப்புஞ்செலவு லாபமல்லவா?

மேற்கூறியவைகளினின்றும் நாம் முக்யமாயறிவதென்னவென் றால், ஒவ்வொருவனும் பல வேலைசெய்யத்தொடங்கிப் பாழாய்ப் போவதைப்பார்க்கிலும், ஒவ்வொருவேலையில் தேர்ச்சியடைந்தால், பலவேலைதெரிந்த பலர்சேர்ந்து பெரியகாரியங்களைச் சரியானபடி சாதிக்கலாம் என்பதே.

“வீடாகிமுறை” செல்வவிருத்திக்குச் சாதனமாயுள்ளவை, இடம், பொருள், ஏவல் என்றும் அவை எவ்வாறு முறையே செல்வத்தை உண்டிபண்ணுகின்றனவென்றும் முன்விவரிக்கப்பட்டது. அவ்வாறு உண்டான செல்வம் எவ்வாறு பிரித்துக்கொள்ளப்படுகின்றதென்பது இனிவிவரிக்கப்படும். இடம் அல்லது நிலத்தையுடையவன் நிலக்காரன் என்றும், பொருள் அல்லது முதல்போடுபவன் முதலாளியென்றும், ஏவல் அல்லது வேலைசெய்பவன் வேலைக்காரன் என்றும் சொன்னோம். உண்டான செல்வத்தை அவர்கள் தம் தம் உரிமைக்குத்தக்கபடி பிரித்துக்கொள்ளுகின்றார்கள்.

நிலம்	வேலை	முதல்
நிலக்காரன்	வேலைக்காரன்	முதலாளி
வாரம்	கூலி	லாபம்

வாரம், கூலி, லாபம், என்னும் விராகங்களைத்தவிர, ஸர்க்காருக்குச் சேரக்கூடிய வரி அல்லது தீர்வையென்பதும் 4-வதுபாகமாய் ஏற்படுகின்றது. ஆகையால், உண்டான செல்வம்,

$$= \text{வாரம்} + \text{கூலி} + \text{லாபம்} + \text{வரி}.$$

பரிவர்த்தனை (Exchange) தன்னிடத்து அதிகமாய் உள்ளதைக்கொடுத்துத் தனக்கவசியமானதைக்கொள்வதே பரிவர்த்தனையாம். ஒருவனுக்குவரும் 100-கலம் மெல்லில், வருஷச்செலவு 50 கலம்போக, பாக்கியான 50 கலத்தைக்கொண்டு தனக்கு அவசியமானதும், தன்னிடமில்லாததுமான துணிகள், உளுந்து, பருப்பு, பருத்தி முதலானவைகள் வாங்குவான். இதைத்தான் பரிவர்த்தனையென்பார்கள்.

செந்தமிழ்

Vol. XIII. December-January, 1915. No. 2.

சேதுநாடுத் தமிழும்.*

* இது மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தின் பதினமூன்றாம்வருஷக்கூட்டத்திற் படிக்கப்பெற்றது.

இத்கைராஜ்யம் பண்டுதொட்டே ஒன்றுண்டென்பது, சங்கர
சேஷனுலாவென்னும் பழையதமிழ்நூலில்,

... .. “போதகலா
மா துமணக்குமணவாளன்-சேதுக்குந்
தஞ்சைக்குங்கோழிகுநதாமப்புகாருக்கு
முஞ்சைக்குமேனையுதகைக்கும-வஞ்சிக்குந்
கொற்கைக்குங்கூடற்குந்கோசலைக்குங்காஞ்சிக்கும்
விற்கைக்குநில்லாமிதிலைக்கு-நிற்கு
மரசனரசர்குலாந்தகனரப
பிரசனபயாபெருமான”

எனப் பலநாகிட்டுக்கும் முற்படலாவதரச சேதுநாட்டைவழங்குதலாற்
றெளிந்துகொள்ளலாம். இததமிழ்நூற்கேற்பவே ஆகநேயபுராணந்
தர்க்கதமான புல்லாரணயக்கேதரமஹாத்மியததிற் சீராமமூர்த்தி,
ஆங்குத் தன்சீபாதங்களைப் பாகநியப்பெற்றாற்றொழுதுநின்ற நிஷாதத்
தலைவனெருவனைத் தானசடையசேதுவைப் பரிபாலித்துவருமாறு நிய
மித்தருளினான் என்று கேட்கப்படுதலானு மிதனுண்மை வலியுறும்.

இந்நிஷாதத்தலைவனு மிவனவழியினரும குறுநிலமன்னராய்நின்று
சேந்தமிழ்வளாதத் செலவப்பாண்டியரென்னும் முடியுடைப்பேரரசர்க்
குப்போர்ப்படைத்தலைவராய் முறகாலத்திலிருந்தனராவர். இவ்வொற்
றுமையாற் பாண்டிநாட்டுள்ளசேதுவுக்கும் பாண்டியரேபேரரசராதல
பற்றி, மதுரைத்தமிழ்க்கூத்தனா கவேன்மள்ளனா என்னும் பழைய
சங்கப்புலவா எழுபஃதாம் அகப்பாடடில்,

... .. “புதுவது
பொன்னொழிலொடுபுனைவரிகும
கானலம்பெருந்துறைக்கவினிமாரீப
பாசடைக்கலித்தகணைக்கானெய்தல்
விழுவணிமகளிர் தழைவணிக்கூட்டும
வென்வேற்கவுரியாதொன்முதுகோடி
முழங்கும்பெளவமிரங்குமுன்றுறை
வெல்போரிராமனருமறைக்கவித்த
பல்வீழாலம்போல
வொலியவந்தனநிலவழுங்குநூரே”

என்பதனாற் நிருவணையாகிய சேதுமுன்றுறையைக் கவுரியராசிய
பாண்டியருடையதென்றுசொற்றார்.

இதன்கட சீராமமூர்த்தியாரா தாமும் நிக் கொர்நிலகமாகவும்விளங்
சியமவிசாரிக்கபுக்கபோது இக்கடறகரையிலுள்ளதிருச்செவ்வாயில்
பறவைகள்சுக்குரல் அதற்குத் தடையாதல்கண்டு அவை யொலியடங்
கக கையமைத்தருளிநா என்பது கேட்கப்படுகின்றது. இச்செய்தி
நிகழ்ந்ததலம் இப்போது நவபாஷாணமென்று பெயாசிறந்ததென்பதும்
இக்காரணம்பற்றியே ஆங்குக் கடலும் ஒன்யன்றதுள்தென்பதும் நாம்
பழையமையாக் கேட்பனவேயாம்.

சேதுபாண்டியனென்றபெயாவழக்கம் இச்சேதுகாவலாமரபினாக
குள் அதிகமாகக்காண்டலானும் சேதுபற்றிய பாண்டியர்க்குள்ள
தலைமை நன்றாகக்கூறும். இப்பாண்டியரும், இவரோடொருதன்மை
யராகிய சேர சோழரும் படைபுக்காலந்தொட்டே மேம்பட்டுவருந்
துடைய பழையதமிழ்க்குடிபினராவா. “வழங்குவதுள்வீழ்ந்தக்கண்
னுமபழங்குடி, பண்பிறழையிரிதவினறு” என்னுந் திருக்குறளுரை
யில் ஆசிரியாபரிமேலழகர் பழங்குடியென்பதற்குத் தொன்றதொட்டு
வருகின்றகுடிபின்கடபிறந்தாரென றுரைகூறித் தொன்றுதொட்டுவரு
தல்-சேர சோழபாண்டியரென்றாற்போலப் படைபுக்காலந்தொடங்கி
மேம்பட்டுவருதல் என விளக்கினா. இதனாலும், வான்மீகபகவான்
சீராமாயணத்து ஸுகீவன் வானரசேனையை நாடவிட்டதருணத்துப்
பாண்டியாசெல்வச்சிறப்பையும் அவரதுகபாட்புரத்தையும்சேரசோழ
ராசசியங்களையும் எடுத்தோதுதலானும் இவாபழைமை நன்குணரப்
படும்.

இததமிழ்வேந்தாமுவரும் ஆறங்கமுநிரமபிய முடியுடைப்பேர
ரசராதலான இவாபழைமைகூறியதனானே இவாகுபபடைத்துணை
யாய்த் தொன்றுதொட்டுமுள்ள வீராபழைமையுங் கூறியதேயாம்.
இவவீரர் பாண்டியன்மறவா சேரன்மறவா சோழன்மறவா என்று வழங்
கப்படுவா. இம்மறவரைப்பற்றி யான் செந்தமிழ்ப்பத்திரிகைநடாத்
தியகாலத்துச் சேதுபதிகள் என்றன்பாசத்தில நிரம்ப எழுதினேனாதலா
லீண்டைக்குவேறேகூறாமல் விடுகின்றேன்.

பாண்டியர்தலைமைக்குள்ளாய் இச்சேதுநாடு, சோழர் பாண்டி
யரைவென்று பாண்டிநாட்டிற் பெருமபகுதியைத் தநநாடாகக்
கொண்டகாலந்தொடங்கிச் செம்பிநாடாய், இந்நாட்டுமீறவர், சோழன்

இத்தகைராஜ்யம் பன்
சேந்திரபாபுலாபென்னும ப சம்பிநாட்மேறவெனப்பெயர்பெற்றனராவர்.
பாபுலாபும, சேதுநாட்டினைச்சேர்ந்ததாகவுள்ள 'மணக்குடி' என்ற
ஊரையுடைய இடையளநாட்டை,

“வளவர்காக்கும்வளநாட்டுளஞ
நாடுனசிறந்தபீடுகெழுசிறப்பிற
கெடலருஞ்செலவதிடையளநாட்டுத
தீதில்கொள்கைமுதநுள்ள
மூரெனசிறந்தசீர்கெழுமணக்குடி”

என நெடுந்தொலைக் கருத்துரைப்பாரிரததுகூறியதனும், சேது
நாட்டுத் தொண்டியுபபட்டினத்தையுடையராகவைத்துச் சிலப்பதிகார
ஐர்காண்காலைக்கண “வங்கவிட்டததுதொண்டியோ” என்று
சோழரைக்கூறியதனும் பாண்டியராட்சிக்குள்ளாய இச்சேதுநாட்
பெபெருமபுகதி சோழராட்சிக்குள்ளாயசெய்தி துணியப்படும.

இச்சேதுநாடாண்டமறவாதலைவரெல்லாம், இவ்விருவேந்தர்க்கும்
போரததுணையாயநின்றகாரணமபற்றியே பாண்டியமண்டலஸ்தாபுன
சாரியன், சோளமண்டலபரதிஷ்டாபகன் என்னும் விருதாவளிகுடின
ராவர். இவ்விருதாவளி இவருடைய பழையசாசனங்களிலெல்லாங்
காணலாம்.

இனி மூவேந்தருட செந்தமிழ்ச்சங்களு சீர்பெறலம்பியகாரணத்
தாற நிறிமுடையாரென்று நலவிசைப்புலவராற்புகழப்பட அறிவு
டைப்பாண்டியராட்சிதொட்டே புண்ணியமுடைமையானன்றிச் செந்
தமிழ்க்கலவியானு மிச்சேதுநாடு சிறந்ததென்பதற்குச்சான்றாகச் சில
கூறுவேன்.

கொற்கையினும் மதுரையினும்வளநாத நறுந்தமிழ்மணம் அவற
றுக்கு மிகவும் அணித்தாய இச்சேதுநாட்டுவீசாதென நியாரதாரு
சொல்லத்துணிவா. பொன்னாங்கு ஸமுதகவிராயரும ரகுநாதசேது
பதியைப்புகழுமிடத்து,

“பாலவாயப்பசுந்தமிழ்விசையவாசமபரந்தவைகைக
கால்வாயத்தவீரையாகோன் ரகுநாதன”

எனப் பாடுதல்காண்க. பட்டமேகிகாச்சேந்தரமாகவும், சரணுகதிதர்மம்
விரிந்தபெருநிலனாகவும், ரகுனாகரன் ஸாவஜீவர்க்கும் அபயப்பதானம்

அருளியதிவ்யஸ்தலமாகவும், இச்சேதுநாட்டுக்கோர் திலகமாகவுள்ளித்
 கும திருப்புல்லாணி எனப் பெயர்பூண்டதர்ப்பசயனத்தில்திருக்கிரயில்
 கொண்டெழுந்தருளியிருக்கும் ஸர்வேசுவரன் ஞானஸ்வரூபியாதலை
 உலகெலாமறிந்ததுய்யவேண்டி ஆழ்வார் திருமங்கையார் பெரியதிருமட
 லென்னுநதிவ்யபரபந்தது, புல்லாணித்தேன்னர்தமிழைவடமொழியை
 என்றுபணித்தருளியசிறப்பிடுநாட்டின்கல்விசசிறப்பப்பற்றியதென்று
 நன்குணர்ந்துகொள்க. தெய்வமே தென்மொழி வடமொழியாக மூர்த
 தீகரித்தமாதருளியது இச்சேதுநாட்டுக்கேகிறந்ததென்று துணியுப
 படும.

இன்னும், அத்தலத்துமூரத்தியை “வேதமுமான”ென்றும்,
 “அன்னமாய்தூல்பயந்தா”ென்னும் ஆழ்வரா வழங்கியருளுதலையும்
 நோக்குக. இப்பெருமையெல்லாங்கருதியே சேதுபதிகள் இத்திருக்
 கோயிலிற பெருந்திருப்பணியெல்லாம் முறறுவித்தனராவா,

“என தனமாயினுந்தான்கற்பகாலயிருக்கவுனபோன
 மன தினினைந்தபடிசெய்யயாக்குமவரா துகண்டாய்
 கன தனமால் திருப்புல்லாணிக்கோபுரங்கட்டிவைத்த
 தன தவியுயரகுநாதசேதுதனசிகங்கமே”

என மிதிலைப்பட்டி அழகியசிற்பம்டலக்கவிராயர்பாடியதனா னிதனை
 யுணாக சேதுநாட்டுக்குமூலகாரணனான சீராமமூரத்தியைக் கலவி
 யிறபெரியரானகம்பா, “தென்சொற்கடந்தான் வடசொற்கடற்கெல்லை
 தோந்தான்”என்றே பாடினா. சிதாபபிராட்டியாரைத்தேடவிடுமபோது
 அதுமானே வேறுகொண்டு சீராமமூரத்தி, “இராவணன தேவபாஷை
 யறிந்தவனாதலான் அதனைச் சீலாதமுன்போதாது மாறுஷபாஷையி
 லிரகசியங்குளெல்லாவறவையும் ஒதுக” என்று கூறியருளினனென்று
 வானமீகிபகவானிராமாயணத்துக்கேடகப்படுதலாற சீராமமூர்த்திக
 கும சிதாபபிராட்டிக்கும அதுமானுக்கும அவ்விருமொழிவன்மையும்
 உண்டென்று நன்றுதெளியலாம். அவாதிருவருள்பெருகிய இச்சேது
 நாட்டுக்கு அவ்விருமொழிவன்மையுமுண்டாத லொருதலை. இச
 சேதுநாட்டினொருபகுதியாய நாட்டரசன்கோடடையூர்ப்புறத்தநாடு
 வடகலைவேள்விராடாதலையும் தெளிந்துகொள்க.

இனி ப “பத்தரெல்லாமபாாமேற்சிவுப்புரம்போற்கொண்டாடு,
 முத்தரகோசமங்கையூர்”என்று திருவாதவூரடிகளாறு நிருவாய்ப்புலர்ந

தருளப்பெற்ற திருவுத்தரகோசமங்கைதலத்தைத் தன்கட்கொண்ட பெருஞ்சிறப்பானும் சேதுநாட்டின் கல்விஞானமேம்பாடே தெளிவிப்பதாகும். வடக்கட கைலையங்கிரியினிருந்தஞானநூலகளும் உமாதேவியாரும் ஒருகாரணத்தான இததிருவுத்தரகோசமங்கைப்பாககத்துத் தோன்றியருளி, உமாதேவியார் முன்கேளாதனவெல்லாம் இததலத்தே சிவபிரான்பாற்கேட்டருளினாள் எனபது இததலபுராணத்தாற மெரிந்தது. இது திருவாலவாயுடையாதிருவிளையாடற்புராணத்தானுந தெனியத்தகும்.

இஃதன்றி, அறிவாறசிவனென்றுசிறுபித்தாட்ட திருவாதவூரடிகள் திவ்யஞானமபெற்ற திருப்பெருநிறையும இச்சேதுநாட்டதே யாயின் இதன்பெருமையை யாமே எடுத்தனுரைக்கவல்லேம்? இச்சேதுநாட்டுள்ளாய திருவுத்தரகோசமங்கைதலத்தைத் தன்கட்கொண்ட தென்பாண்டிநாட்டையே “ ஏழ்பொழிற்சூ, நாதனமையாளுடையா னாமி ” என்று திருவாதவூரடிகள்சிறப்பித்தவாற்றானும், உலகெலா முடையசிவபிராணை “தென்னாடையசிவனேபோற்றி” என்று இச்சேதுநாடுடையையாற புகழ்ந்தருளியவாற்றானும் இதனஞானமேம்பாடு நன்றுணரலாகும்.

இக்காரணங்களாலும், இதன்புண்ணியவிசேடங்களாலும் இச்சேதுநாடொன்றே நாடுனறுவழங்காபடுமபோலும்; இதனை, “ஊரெனப்படுவதுற்றயூ” “பூவெனப்படுவது பொறிவாழ்ப்புவே” “கோயிலென்பது கோன்றி நுவரங்கம்” “கோயிலெனபதுகுளிர் பொழிற்றிலை” என்பனபோலக்கொள்க. நாட்டரசன்கோடடையென்பதுகருச் சேதுநாட்டரசனுடைய அரண் என்பதே பொருளாதலானும், புகார்ப்பட்டினமவிட்டுச் சேதுநாட்டுக்குடிபுகு பண்டையோர்வழியினராகியவணிக நன்மக்களெல்லாம் இனறும் நாட்டுக்கோடையாரென்றே பெயாசிறத்தலானும், திருமலைச்சேதுபதியைப் படிக்காகப்புவர் “நாட்டிற சிறந்த திருமலையா” என்று விளித்தபபாடுதலானும் இதனுண்மை ஊகிக்கப்படும. முன்பு புகாராகரத்தராய்ப் பின்பு இப்புண்ணியநாடுபுக்க வணிகநன்மக்கள் நாட்டார் என்று பெயர்சிறந்த சேதுநாட்டாரினின்று தம்மை வேறுபிரித்துணரவே நகரத்தார் என்று வழக்குப்பெற்றாராவ ரென்றுந்நுதல்கடும.

இங்ஙனம் புண்ணியமும் ஞானமுந்தழைத்த இச்சேதுநாடாட்சி பெற்ற பாககியவாண்களாகிய சேதுபதிகளை வைணவரெலாம் “திருவுடைமன்னரைக்காணிற் றிருமாலேககண்டேனெயென்னும்” என்னு முறையாற் சீராமமூர்த்தியாகவும், சைவரெல்லாம் சீராமநாதமூர்த்தி யாகவும் உபசரித்து உசிதமரியாலைசெய்தலும் இந்நாட்டுத் தொன்று தொட்டமரபாம். இதனை,

“சேதுபதியென றூரெனமெடுத்தாய்கமல
மாதபதிக்குன்பேர்வாய்குமா—பூதலத்தி
னீயேரகுராமனினையேபெறெடுத்த
தாயேயருட்கோசில”

எனவழங்கும் பழையவண்பாவா லும்,

“ஆதிபதியானமண்டலாதிபதிவமசபதியரசர்க்கென்று
நீதிபதிசுதரபதிசமஸ்தானபதிவிஜயநிறைந்தேநிற்ரு
மாதபதிதுரபதிகஜபதிநராதிபதிவளாதெனறேவைச
சேதுபதிதரிசனமேராமலிங்கதரிசனமாச்செப்பலாமே”

என்றுவழங்கும் பழையவிருத்தததானும் நனகறிந்துகொள்க.

இவருடையபுண்ணியநாடு தமிழிற்பெரியஞானிகட்கு மிடமாய தென்பது, சைவத்திற்சிற்றத ஞானயோகியாகிய ஸ்ரீநாயுமானவர் நெடுநாட்டங்கிச சமாதியடைந்தருளிய முகவையும், விசதவாகுகிச மணியாய் வைஷ்ணவாசாரியராய்த தெய்வமும் அழைத்துப்பேசுந் தூயஞானமும் உடைய மணவாளமாமுனிவர் வளாந்துசிற்றத் சிக்கற் கடாரமும் தன்பாற்கொண்டினங்குவதனும் பலரும் அறியத்தக்கது. இவ்விரண்டுஞானசாரியர்களும் பாடியருளிய தமிழ்ப்பாடல்களின் பெருமை கற்றாறறிந்ததே. மணவாளமாமுனிவரைத் தெய்வமழைத் துப்பேசியருளியசெய்தி,

“நாமார்பெரியதிருமண்டபமார்நம்பெருமான்
தாமாகவென்னை ததனித்தழைத்து—நீமாதன்
செந்தமிழ்வேததின்செழும்பொருளைநாளுமிக்கே
வந்துரையென்றேவுவதேவாயந்து”

என்று அவர் ஈடுபட்டோதியருளியவெண்பாவானறிந்தது. இவரவ தாரஸ்தலம் குருதிநகரமென்ப. இதுவே தொந்தகையென்று இப்போது வழங்குவதாகும்.

இனிப் பழையசங்கப்புலவர்க்குள்ளும் இச்சேதுநாட்டேபிறந்தார் பலருண்டென்பது அவரவர் ஊரா னுணரப்படுவது. நல்லந்தையார் என்பார் நற்றிணை 211 ஆம்பாட்டுப் பாடியவர். இவருடையவூர் கோட்டியூர். இது சிவகங்கையைச்சாராத பெரியதிவயஸ்தலமென்பது பலருமறிந்ததே. இத்திருப்பதியைப்பாடியருளிய ஆழ்வார் திருமங்கை மன்னா, “கோலையினறமிழ்பாடுவார்தொழுந தேவதேவன் திருக் கோட்டியூர்” என்று சிறப்பித்தருளுதலான் இவ்வூர்க்கண் அகப் பொருட்டமிழ்பாடுமபுலவரிருந்தனரென்றுகுறித்தருளினராவர். அள் ளுநான்முல்லையா குறுந்தொகை 32-ஆம்பாட்டிம் நெடுந்தொகை 46-ஆம்பாட்டிம் பாடியவர். இவரள்ளார் இச்சேதுநாட்டுச் சிவகங் கையைச்சாரந்துள்ளது. வெள்ளைக்குடி நாகனார் நற்றிணை 158-ஆம் பாட்டுப் பாடியவர். இவருந் சேதுநாட்டுத் திருவேகன்பற்றுச்சேகரத் துள்ளது. ஒக்கா மாசாத்தியாபாடியன குறுந்தொகையினு நெடுந் தொகையினும் பலபாடல்களுள்ளன. இவருடைய ஒக்கா மேற்காட டிய கோட்டியூர்ப்பக்கத்தேயுள்ளது. பதினெண்கீழ்க்கணக்கினுளொன் றுகிய கைநீர்ப்பாடியவர் புலங்காட்டுரெணப்படுவார். புலங்காடு - புலலாணியம்; இது திருப்புலலாணியேயாகும்.

இதற்கைப் பெருந் தமிழ்ச்சங்கப்புலவரெல்லாம் பிறந்துசிறந்த இச்சேநதமிழ்ச்சேதுநாட்டி லிழிகுலசசிறுவரும் அறிவான்முதிர்ந்தவ ராவரென்பது பாண்டியனைக்காண்பான் இச்சேதுநாட்டுநெறியேபுகக் கம்பர், நாட்டரசன்கோட்டைக்காட்டில ளருமைமேய்ப்பார இனையர் சிலரைக்கண்டு முடிக்கரைக்குநெறி யாதென்றுவினவியபோது அவர் அடிக்கரைபிடித்தேகின் முடிக்கரையெய்தலாகுமென்றுகூறக்கேட்டு அதன்பொருள்தெரியாது திசைததுப் பின் றெளிந்த,

“கருங்காலிகட்டைக்குநானுகோடாரி
யிருங்கதலித்தண்டுகுநாணு—மருங்காகக்
காட்டெருமைமேய்க்கின்றகானையர்க்கேயாந்தோற்றேழ்
நாட்டரசன்கோட்டைநகர்க்கு”

என்றுபாடியதனான் அறியலாகும். இதனை, முத்துநாயகப்புலவர் தா மியற்றிய “கண்ணுடையம்மைபள்ளு” என்னுநாலில்,

“வாசமானதென்பாண்டிநன்னாடு மகரைநாட்டில்வளருமிந்நாடு
காசினிக்குட்கதிர்க்கின்றநாடுமுன் கம்பர்வந்துதுதிக்கின்றநாடு
பூசாரிக்கின்றதானஞ்செய்நாடு புலவர்மேலியானஞ்செய்நாடு
ராஜலகாமிசென்னுடையானஞ் நல்குநாட்டரசன்கோட்டைநாடு”

எனப் பாடியவாற்று னறிந்துகொள்க. இச்சிறப்பெல்லாதெரிந்தே இந் நாட்டாசன்கோடடைக கண்ணுடையமமைகோயிற் கொடிக்கமப மண்டபம் முதலியதிருப்பணிகள் சேதுபதிகளாவியறற்பபட்டனவென் றெண்ணுகின்றேன. அந்நூலிற் “கன்னியபாகுநாதசேதுபதிசெய்த கொடிக்கமபமண்டபம்புகழ்கூவாயகுபிலே” எனவருதலான இஃதறி யப்படும இச்சேதுநாட்டு நாட்டாசன்கோடடைக்கண இவ்வமமை யநூலால் அவித்தெனமுனைப்பதை யினறுங்காணலாம்; இதனை,

“கண்ணுடையதாய்மகிமைகாசினியோரிவ்வனவென
மெண்ணுடையதாயமதிகவேலாது—மண்ணுடைய
புன்முளைக்கவெத்தனைநாட்போகுமுடனையவித்த
நென்முளைத்தல்சான்றுநிசம்”

என்னுமபாடலா னறிது.

இங்ஙனம், கலனியிறப்பெரியகம்பரார்புகழ்பாட்டப்பெருஞ்சிறப்பே யல்லாமல், உலகெல்லாம் கனிராக்ஷன் எனவும், கடிப்புலவெனனவும், கூத்தன்கவிச்சக்கரவாததியெனவும் ஏததுங் கலவிச்சிறப்புடைய ‘ஒட் டக்கூத்தரைபிறப்பித்ததும் இச செநதமிழச்சேதுநாடேயென்பது காட்டுவேன. கம்பாதிருமகனா அம்பிகாபதியார்க்குத் திருமகனாகிய தண்டியெனனா தமிழாசிரியர், தாமபாடிய அலங்காரநூற்கண்,

“சென்றுசெவியன்குஞ்செமமையவாய்ச்சிந்தையுள்ளே
நின்றவிலின்பிறைப்பவறு—ளொன்று
மலரிவருங்கூத்தலாமாதானோக்கொன்று
மலரிவருங்கூத்தனறன்வாகு”

என்னுமவெண்பாவாற் செனியளந்துகொண்டு சிந்தையுள்ளேநின்று அளவினபிறைக்குமவாகுகையுடைய கூத்தலைய மலரியென்னும ணுயின்கண்வந்தவரென்றா. இந்நூலுரைகாரரும், மலரி-ஓநா என்று உரைத்தாரா. இவ்வா இச்சேதுநாட்டு ராஜசிங்கமங்கலச்சேகரத்துள் ளது. இதன்கண்ணேவாழ்ந்த செங்குந்தாவழியினாபலா வேறுதூர் புகழுவாழ்சினறனர் இவா முதலிகள் எனப்படுவா தமிழ்நாவலர் சரிதையுடையாரும் கூத்தலைய கூத்தமுதலியாரென்றே வழங்குதல் காண்க.

இததொன்னூலாசிரியரேயன்றிச் செநதமிழ்ததொன்னூல்கட் குரையிட்டநலாசிரியரும் இச்சேதுநாட்டுணடென்றுகாட்டுவேன்.

“நெடுநதொகைக்குக்கருதது அகவலாற்பாடினான் இடையளநாட்டு மணக்குடியான் பாஃவண்ணன்றேவனவல்லவதரையன்” என்று அகநானூற்றுரையேட்டிற் காணப்பட்டது.

மணக்குடியென்பது சேதுநாட்டு உப்புருக்குவடககணுள்ளதோரூர். இதன்பககத்தே இன்றும் உப்பளமுள்ளது. இவ்வூருடையநாட்டை அளநாட்டுன்றும், அநாட்டுக்குவடககும் அநாட்டுக்குத்தெற்கும் பல அளங்கனிருத்தலபற்றி அதனை இடையளநாடு என்று வழங்கப்பட்ட தென்றுந் தெறலாகும்.

இனித தமிழிற் சிறந்த பெருநூலாய்திருக்குறட்கு உரையியற்றினார்பலருள, பரிப்பெருமாள் எனறு பெயாசிறந்தார பிறநதுவளாநததும இததமிழ்ச்சேதுநாட்டேயாம் இதனை,

“தெளளிமொழியியலததோநதுரைததுத்தேமொழியா
ரொள்ளியகாமநூலோந்துரைதது—வள்ளுவனா
பொயயற்றமுப்பாற்பொருளுரைத்தானறென்செழுவைத்
தெயவப்பரிப்பெருமானதோநது”

என்னுஞ் சிறப்புப்பாபிரததாலறிக. இவருரைதலையாய பரிமேலழகருரைப்பின்சாரரன்று என்று தெளியலாகும். பரிப்பெருமானைப் பரிஎன்றுகொண்டு, அவரினும் உரைவனமைபான் அழகுடையராதலாற பரிமேலழகரெனப்பட்டாரோ என்று ஊகிகக இடனாகின்றது. அததகைத் திருக்குறளுரையாளருடைய தென்செழுவை இச்சேதுநாட்டதேயாம் மேற்காட்டியவெண்பாவினலை இப்பரிப்பெருமாள் சொலலிலககணநூலொன்றும், காமநூலொன்றும் ஆராய்ந்தலரைததுள்ளாரென்று தெளியப்படும்.

இவாக்குப்பின் இச்சேதுநாட்டுப்பிறநதுசிறந்தபுலவர்தொகையை எண்ணி இனைததெனல் இயலாததொனதேனும் என்சிற்றறிவுக்கியன்றவரைமுயன்று சிலரைப்பற்றிக கூறவெழுகினதேன்.

சேதுநாட்டைச்சாராத வேம்பற்றா ஒன்றிலே செவ்வைக்குவோள் என்பார் பாகவதபுராணம் தமிழிற்பாடினா. இஃது ஆரியப்பப்புவாபாகவதம் என்று தவறாகவெளியிடப்பட்டது. இததவற்றைப்பற்றி முன்னரே செவ்வைக்குவோரும் அனதாரியும் என்ற தலைபிட்டவியாசததில யான் செந்தமிழ்க்ககண் எழுதியுள்ளேன். ஆளவந்தாரென்பார

வாசித்தநூலைத் தமிழிற் பாடினா. பெரும்பற்றப்பலியூநம்பி என்ற மாதவ பட்டா திருவாலவாயுடையாதிருவினையாடலைப்பாடினா. கவிராஜபண்டி தர் எனபா சௌந்தரியலகரியைத் தமிழிற் பாடினா. பெருமானையா நெல்லைக்கோவைப்பாடினா. சாமிகவிகாளுத்திரரெனபா அழகாபிள்ளைத் தமிழ்ப்பாடினார். கவிஞ்சரபாரதி என்பா அழகாகலம்பகம்பாடினா. இவ்வோராப்புலவரைப்பற்றி எழுதப்படுகால் அஃ தொருபெருநூ லாகுமென்பது திண்ணமாக இவ்வோராப்புலவரைப்பல்லாயிரமுமாகையுடைய இச்சேதுநாட்டுப்புலவரை அளக்கப்படுக எனமதியினமைதா மென்னே?

இவ்வோரூரில், செவ்வைச்சூடுவாரமுதல் நமகாலத்துத் தமிழ்க் கவிதைகளைச் சுவைபலவமைத்து விரைவாகப்பாடுதலாற்பெயாசிறந்து இமமகாசபைக்குச் சிரோரத்தினம்போலவிளங்கும் நம் மாட்சிமை பொருந்திய சேதுபதிமஹாராஜரவாகளாலும் அவர்கள் அறிவுடைத் தருதையாராலும் சிலேடைப்புலியென்று பாட்டுக்குடி ஆதாரிகப் பெற்ற பிச்சுவையிறுதியாக நூற்றுக்கணக்கானபுலவர்கள் தமிழறி வாறசிறந்துவிளங்கினராவா

இவருட் டேவியருளபெற்ற கவிராஜபண்டிதா இச்சேதுநாட்டு வீரசோழென்னும் ஊரிலே நெடுங்காலமவதிருது இறுதியிறுதுவியாய் ஆங்கே சமாதிகொண்டனா இவர்க்குச் சௌந்தரியலகரிவட நூலைத் தமிழிற் பொருளகூறிய ஆசிரியா பிரமாதிராயா எனபா. இவா சத்தி யருளபெற்றவா இவா மதுரைமீனாக்கியமமையுரிட்டபூமாலை திருக் கழுத்திறுருனே ஏறப்பாடித் தன்னொடுவாதித்தபுலவனைவென்று, *நல லூர், கடம்பை இவ்வூர்களைப் பரிசிலாகப்பெற்றவா.

கவிராசபண்டிதருடையதிருக்குமாரா நெல்லைவருக்கக்கோவை பாடியவா அவரிளம்பிராயத்தே பிறகாலத்துப்பாண்டியினொருவன் தென்காசி, மதுரை, திருநெல்வேலி, கருவை என்னும் நாலூர்ப்பெய ரும் இந்நாலூர்சுவாமிப்பெரும் அம்மைப்பெரும்மைத்து ஒருகவித் துறைபாடுக என்றபோதுபாடிய,

* நல்லூர் - நல்லூர்க்குறிச்சியென்பது. கடம்பை - கடம்பங்குளம்; அதனை யடுத்துள்ளது.

“இலகேழகிலததாசொக்கர்முததீசரிபருதொழுவுவர்
கலைதோதென்காசுமதுரைநெலவேலிகருவைவந்த
பலர்கேளவருளளிர்மபருநிற்பீர்வந்துபாதநொழ
வுலகேகயற்கண்ணியேவடிவேயெங்கொப்பினையே”

என்றசெய்யுள் தமிழவல்லாரா அறிந்ததே இவரை, “வீரையமிகா
பதி” யென்றே நெலவேலிநகர்க்கொவைப்பாயிரத்திற்குறுதலகாணக.
சேதுபதிநாடறி வீரசோழனிற கவிராசபண்டிதாசமாகியுணமை பலரு
மறிவா.

இவ்வையனறித திருச்செந்திற் பிள்ளைத்தமிழ், சீவகசிந்தாமணிச்
சுருககம் இவற்றை நிகழும் இனிககப்பாடிய பெருந்தமிழராகிய பகழிக்
கூத்தா, இச்சேதுபதிகளொட்டிநாட்டுச் சன்னாசிகநிராமதவரேயாவா.
இஃது,

“ஆரநாணமலாநெட்டிதழ்க்குவளையகவயல்
லகடுநொநொருகோடிசங்
கடைகிடக்கருருகுபெடையெனச்சிறகா
லணைத்தமிழுசெய்ப்பாடமி
வீரநாராயணச்சதுவேதமங்கலம்
விளங்கவேவந்தநெடுமால்
வேதியாருலாதிபதிதாபாதன்னபுதலவன
மிககபகழிககததனே”

எனச சிந்தாமணிசுருககத தலையடக்கச்செய்யுளிலவருதலாற் கண்
டது. பகழிக்கூத்தா என்பது சேதுநாட்டிப் புகலூரணியனாதிருப்பெயா.
தாப்பாதனன் என்பது திருப்புல்லாணித் திருமால்பெயா.

வீரை ஆசுகவிராயா - இவா அரிச்சநகரபுராணவிருத்தமபாடியவா
இவருடையசெய்யுணைடை தமிழ்க்கருகரு அளவிலினபமபயப்பது.
இவரது ஊர் நல்லூர்வீரையெனப்படுவது. நல்லூர்வீரையெனப்பது
சேதுநாட்டி விசைனூர்சேசுரத்தனள நல்லூரையறிதவீரையேயாம்.
இநல்லூர் குலோததுங்கசோழநல்லூர் என்பதாம் இதுவே சேது
பதிகளபழையசாசனங்குறிப்பண்டநூராய் இவா தம் அரிச்சநகர
புராணத்தைத் திருப்புல்லாணிச்சக்கரதிரத்தககரை மேனமண்டபத்
தில அரங்கேற்றினாரென்பது அந்நூற்பாயிரத்தா லறிந்தது.

“விதியினரசிழந்தவரிச்சந்திரனறன்

வியங்கதையாமவெண்கதையைவிருத்தமாகி

அதிவிதமாங்கலியுகததில்வருசகாத்த
மாயிரத்தநா னூற்றுநாற்பத்தாநிற்
சுதுமறைதேர்புல்லாணித்திருமான்முனனே
சக்கரதீர்த்தககரைமேன்மண்டபத்துட்
கதிதருசோல்லூராவாழ்வீரையாக
கவிராசனகவியரங்கமேறறினனே”

எனபது இந்நூற்பாயிரம். “வீரஞ்சகவி” எனனுமபாடமாயின் நல்லூர் இவருடைய ஊர் என்க.

இனித தண்டலையாட்சதகம், தொண்டைமண்டலசதகம்முதலிய நூல்களையியற்றிப் புகழ்படைத்த படிக்காசன் எனனும புலவா இந்நாட்டுக் கீழைக்கரையில் ஒளரங்கீழ்முதலிய மகமதிய அரசாமைச்சவாழ்ந்த சீதக்காதியென்றுபெயர்ச்சிறந்த பெரியதம்பிரக்காயரென்னும பெருநகொடைச்செவ்வரை வாயாரவாழ்த்திய இனியபாடல்களும் அவவள்ள லிறந்ததற்கு ஆற்றாது உள்ளமுடைநதுருநிப்பாடிய பாடல்களும் ரண்டுப் பலருமறிந்தனவெயாதலா னவற்றை யான பெயர்த்தங்குடேன. இச்சீதக்காதிவள்ளல் சேதுபதியாற் பெரிதும அன்புபாராட்டப்பட்டவ ரென்பது இவாபேரானுள்ள நாடகநூலான் அறியப்பட்டது. அத தகைப்புலவா,

“மூவேந்தருமற்றசசங்கமும்போய்ப்பதினமூன்றெடுத்தெ
கோவேந்தருமற்றமற்றெருவேந்தனகொடையுமற்றப
பாவேந்தாகாற்றிலிவவமஞ்சாகப்பறக்கையிலே
தேவேந்தரதாருவொத்தாயருநாதசெய்துங்கனே”

எனநுபாடி. இச்சேதுகாவலருடைய பெருங்கொடையும் தமிழாதரிப் பும உலகறியப்புகழ்ந்தனர்.

மற்றும், மகமதியமத்ததினரெல்லாம் உச்சிமேற்கொண்டுபோற்றும் நயினியினாசரிதமாகிய சீரூப்புராணத்தை அமமத்ததினரெல்லாத தமிழறி வாளரும் கலவியினபத்தால் விழைந்துகற்றுகுமாறு அத்துணைச்சுவைத் தாக ஐயாபிரமபாடலாற்பாடிய உமறுப்புலவரென்னுநதமிழ்நாவலா இச்சேதுநாட்டுக் கீழைக்கரையிறசிறந்தாராவா இவருடைய கவித்து வததையும் உயர்குணத்தையுநதெரிதற்கு ஸ்தாலீபுலாகநியாயமாக இரண்டுசெய்யுட்களை யெடுத்ததுக்காட்டுவல்.

“புரசைக்கடக்கரிசனிரை தட்டறக்குவிரர்புலியைப்படக்கடவியே
சரகுற்றநற்பதவிவழியிற்புகுத்தியுயர்தலைமைகருவைதபெரியோர்
பிரசத்தினித்திவலைசெதிகிடகருமிருபிணையற்புயத்துறையினர்
அரசுகருவைத்தநெறிவரிசைக்குமிக்கதுரையபுககரைப்புதழுவாம்”

“படித்தலதெழுதகடல்குலகிரிநிலைபதற
வெடுத துவீசியசண்டமாருதத்தினுககெதிரே
மிடிததுநொந்திற்றெறும்பொருமூசசவிட்டதுபோனம்
வடித்தசெந்தமிழ்ப்புலவாமுன்யான்சொலுமாநே”

இவற்றின் சொன்னோக்கும் பொருளோக்குற தொடைநோக்கும்
நடைநோக்கும் கற்றார்க்குப் பெரிதும் இனபம்பயக்குமென்றெண்ணு
கின்றேன். இவர்வழியினா மீசலவண்ணக்களஞ்சியப்புலவர் வணனம்
பலபாடியவர். அவாவழியினா இன்றும் இச்சேதுநாட்டுத்தலைநகராகிய
முகவைக்குப்பக்கத்திப பனைக்குளமென்ற ஊரிலுள்ளனா.

இவ்வுறுப்புலவரும், திருப்புவணவலா, ஆப்பணாப்புராணம் இவை
பாடியுக்கந்தசாமிப்புலவரும் கீழ்க்ககரைபிலிருந்த சீதக்காதிப்பிரபுபுடத
திருந்து அவராதுதரிக்கப்பெற்றவரென்பது, சீதக்காதிபேரிலுள்ள
நொண்டிநாடகத்தா னறியப்படுவது நல்லதமிழறிஞராகிய இக்கநத
சாமிப்புலவா இச்சேதுநாட்டின ஒருபகுதியாநியசுவகககையையாண்ட
முத்துவகேநாதேந்திரனைத் தம் உலாவில் “மன்போசனமுதவகிகநா
தேந்தரனருள், பொன்போலுமாடைபுனைநதருளி” என்பதனா சிறப
பித்துரைத்தா இவ்வுலா நூல் உலகமபுகழுநதமிழாகிரியராய் இந
நல்லவையை யலககரித்துள்ளனாரும நம் மஹாமஹோபாதயாயரவாக
ளால் நன்கசுசிடப்பட்டுள்ளது

இன்னும், இமமதத்தினராகிய சவ்வாதுப்புலவர் சேதுபதி வகுரி
யான்வருநதியபோது இராசராசேசுவரிபஞ்சரத்தினம்பாடி அவரை
வசரதேகியாககிச சுவாத்தன் என்னும் விளைபுலவரை முற்றாட்டாகப்
பெற்றசெய்தி இநநாடெலாற்றிநததேயாம இவர் முகைதீன்ஆண்டவா
பிள்ளைத்தமிழ்பாடியவா. இவா இச்சேதுநாட்டு எமனீச்சரத்திறபிறநது
சிறநதவர். இவா திருவனநதைவேநதாமுன்போயத தம் சேதுபதியைப்
புகழ்நதுபாடிய,

“இளையாளன்சேதுபதிரகுநாயகன்இஞ்சகவாய்
இளையார்கலவியிடத்துகம்மீசரிடத்துமன்றி

வளையாதபொன்முடிசந்தேவளையுமருடமன்னர்
தளையாடிய கையிற்காளாஞ்சியேந்தஞ்சமயத்திலே”

என்னு மினியபாடல்கல்லாததமிழருமுண்டோ?

“கலவிதறுகணிசைமைகொடையெனச
சொல்லப்பட்டபெருமிதநானகே”

என்றபடி கல்வியா லுண்டாயபெருமிதம் மிகவும் உடையாரா எனபது,
“கலைமதங்கொண்டிடுசுவாதுககவிசசரப காமரீயதுங்கனென்றும”
எனத தமிழ்ப்படி முத்துவேலாயுதக்கவிராயர் ஒலைதனாகநிகூறுதலா
ன்றியபட்டது.

“வெண்டாமரையனநதனவேறுருக்கொண்டற்றனளோ
தண்டாமரையனநதன்றானிவனோ—வண்டமிழி
னெண்ணேவெழுத்தோவியைசையோவியற்புலவா
கண்ணேசுவாதுககவி”

எனனும பழையபாட டிவர்கலவித்திறததைவிளக்கும்.

இன்னும், இவாகாலத்தே சருக்கரைப்புலவரென்பார தம் கவித்
திறததானும், இராமாயணமுதலியபெருங்காப்பியங்கடகு உரைசொல்
லுமவன்மையாலும் இச்சேதுபதிகளாற பெரிதுமபாராட்டப்பட்டுப்
பொன்றெட்டிமலைபுறம் ஊரும வாகனங்களும் அளிக்கப்பெற்றனராவர்.
இவா சேதுபதியைப்பாடிப்பெற்ற ஊர்கள் சிறுகமபையூர், கொந்த
லாங்குளம், கொடிக்குடிமுதலியன கண்ணங்குடிச்சேகரத்தள்ளன. இவர்
பாடியது திருச்செந்தூர்க்கோவை. இவரியற்றிய உரை வேதாந்தசூடா
மணிச்சித்தாந்தவுரை இவர் இவ்வரைநூல் சேதுபதிமந்திரியாகிய
தாமோதரனென்பார்வேண்ட இயற்றியதென்பது,

“உரைதருவேதாந தருளாமணியுட்பொருளை
புலகிலுளோருண ரவுரைசெய்கவெனககடல்சூழ்
தரையரையன்சேதுபதியமாதியனாநாமோ
தரண்கங்காருலதிலகன் தருதிபெறச்சாற்ற
வரையறுததுசதிதாநதப்பொருட்டிறனுந்தோன்ற
வகுத்தனநறறுறைசைநமச்சிவாயதேசிகன்றான்
பரவுசுவகொழுந்துரிதியருள்கல்வித்தலைப்
பருகுமுனில்சர்க்கரைநற்பாவலவாகோனே”

என்னும் பாயிரத்தா னறியப்படுவது. இப்பாயிரப்பாட்டுச் சருக்கரைப் புலவருடன்கற்ற இராமாங்கதபுரம் சாயிங்கதப்புலவர்பாடியது. ஈண்டுக் குறித்த சேதுபதிபிரதானி தாமோதரனென்பார் வேள்விக்கோவை கொண்டவா. இச்சருக்கரைபுலவாவழியிற புலவராய்ப்பெயாசிறத் தார் பலருளர். மிழலைச்சதகம், வண்வேனப்பெருமானுசல், திருவாடா னைச்சித்திரகவிமஞ்சரி இவை சின்னச்சருக்கரைப்புலவாபாடியன. திருச் செந்தூரப்பரணி, துறைசைக்கலம்பகம் இவை சீனிப்புலவாபாடியன. பொன்பற்றிச்சேல்லியம்மையுசல் சருக்கரை அருணாசலப்புலவ ரியறறியது. வைரவக்கடவுள்பதிகம் சருக்கரை முத்துக்கருப்ப்புலவ ரியறறியது. இப்புலவாவழியினா இக்காலததம் இச்சேதுபதியுளிகும வருஷாசனம்பெற்றுத் தழைக்கின்றாராவா இவ்வொப்ப வருஷாசனம் பெற்றுவுரும புலவாவழியினாபலா ஊருணிக்கோட்டை கமுதைமுதலிய பல இடங்களிலுள்ளனா. ஊருணிக்கோட்டையிலுள்ளவர் மாசிலாமணிபுலவாவழியினா. கமுதைபிலுள்ளவா குமாரபுலவாவழியினர்.

இனி, அழகியசிற்றம்பலக்கவிராயர் தளசிங்கமாலையாடியவா. இந்நூல் சேதுபதியைப்புகழ்ந்தது. இதன்கண் இவா சேதுபதியை, “கல்விசோவிற்பன்னன்” “அபித்தாராகு எந்தநாளுமவளாநதசெல்வந்தருவா” எனென்றும், ராமேசருக்கு முன்மண்டபனுசெய்தானென்றும், “திருப்புலலாணிக்கோபுரங்கடடுவித்ததனத” எனென்றும், சேதுவிற்சோடசதானஞ்செய் புண்யகுணசாந்தனென்றும், “காலிலெட்டனறலையயணிந்தவ” எனென்றும், வேதியர்க்கென்றுஞ்செய்யுந்தடகலையுடையவெனென்றும், புன்மைசெய்தாருகும் நன்மைசெய்து புரகருந்தன்மையெனென்றும், “காணையினீசாபதம்போற்றியேத்தினவன்” எனென்றும், “மதுரையுங்காததுவளருந்தெயவத், தனுக்கோடிகாதத்வ” எனென்றும் கூறுகின்றார். இவற்றால் இச்சேதுபதிவரலா றெருவாறுணரலாகும். இவர் இவரைப்பாடிப்பெற்றபரிசில் மிதிலைப்பட்டி என்ற விளைபுலவா. இப்புலவாவழியினா இன்றைகரும் இவ்வூரை முற்றாட்டாக அனுபவிக்கின்றனர். இவரும் இவாவழியினரும், சேதுபதிபுரிந்தருளிய நன்றிபாராட்டி நாளும் தாமதாம் உணவருந்தாமுன்னே சேதுபதிக்கு ஒருவாழ்த்துக்கவிபாடுவதுவழக்கம். இவாவழியில் மங்கைபாக்ககவிராயர் கோடுங்குன்றப்பூணம்பாடினார்.

அமுதகலிராயர் ரகுநாதசேதுபதிமேல் ஒருதுறைக்கோவைபாடினார். இந்நூல் தமிழ்மக்களாற் பெரிதும்பாராட்டப்படுவதொன்று. இதன் கண் இவா இரகுநாதசேதுபதியைத் “தளவாய்குமாரன்” எனவும் “இயலைத்தலைபெற்றமுதத்தமிழ்வாணாகக்கெழுமடங்கு, புயலைப்பொருவு கையான்” எனவும், “மகக்கண்ணிற்சீலமறையோரைவாழ்வித்துவான் கொணாநது, சகக்கண்ணிற்சோத்தவன்” எனவும், “மனுககலைநூ றெறிநதவெங்கோன்” எனவும், “முறையாலணிநாவசைநது, கறங்கா மணிமுன்றிலான்” எனவும், “செங்காவியங்குடையான்” எனவும், “கலைவாணாசங்கத்தமிழ்க்குருகிச்சித்தங்கனிப்பவ” எனவும், “புக லூர் ஞானாகரன்” எனவும், “ஆரியாபோற்றறுமிராமீசாதாளிணைக்கன்பு வைத்த சூரியன்” எனவும், “பாவுக்கிசையுமபெயரேபுனைநதுமெம்பு பாவலாத, நாவுக்கிசையுமபெருமபுகழான்” எனவும், ஒருகாலத்தும் பொய்புரையான எனவும், “நடைகற்றவனேற்கொடுப்பதுகற்றவன்” எனவும், “கலைக்கெடுநடுங்கடலன்னாடைகலங்காத்தவன்” எனவும், “காக்குங்கருணையுங்கலவிபுமவாழவுங்கலிமதுர, வாகருத்தழைத்தவன்” எனவும், “பன்னுநதமிழ்ப்பாசிரவாடா துமாரியிற்பாரினமுத்தும், பொன னுஞ்சொரியுமரகுநாதன்” எனவும், (நம சேதுபதிமஹாராஜரைப் போல) “செநதமிழுங் கீதக்கலைபுமவல்லான்” எனவும், “சொற்பாவலா தங்கினை வாழ்ச்செம்பொனசொரியுமவணமைய” எனவும், “நாகர முநதுதமிழேரினமைக்கங்குனையசெயதிவாகர” மெனவும், “நாலாம பனுவனவரச்சொற்றமிழநாவலாக்கு மேலாமபரிசருணமால்” என வும், “குஞ்சத்தைவெள்ளைக்குடையைத்தமிழ்க்குக்குலவுசபர, மஞ் சத்தையீயுகொடைரகுநாதன்” எனவும், “பம்புவிபாகரணங்கலை ஞானங்கொளபண்டிதரா, நம்புமனியாழனரகுநாதன்” எனவும், “கோ வைத்துறைக்குபதினூயிரம்பொன்கொடுத்திலைக்கொள், தேவைத் துறைக்குத்துரை” யெனவும் கூறினார். இவற்றால் இச்சேதுபதி யுடைய அறிவும், நீதியும், புலவாக்மையும் பெருவணமையும், தமிழுரிமான மும், நம மஹாராஜாவாகனைப்போலக் கனிமதுரவாக்குடைமையும் நன்குணரலாகும்.

ஆசிரியர்கண்டுடையரான மேற்கோள நூலாக்ககாட்டப்பட்டதும் கவித்துறையிலமைந்ததுமாகிய *கயாகரரிகண்டு எனனுமநூல் சேது

*இக்கயாகரரிகண்டு இததமிழ்ச்சங்கத்துக் கென்னுற்றரப்பட்டுள்ளது

பதிகளுடைய இராமீசசரமாகிய தேவைநகரத்துவேதியரும் பெரும் புலவருமாகிய கயாகரராலியற்றப்பட்டதென்பது, அந்நூ லொவ்வொரு தொகுதி யிறுதிசெய்யுள்ளுணரப்படுவது. இத்தேவைக்கயாகரா இராமீசாகோவையும்பாடியவரென்பதும் உணரநதுகொள்க.

“ஒங்கிடபகேதனன்பறமறவாததேவைக்கயாகரனரெலவேதியன்” எனவும்,

“காசிபகோதிரம்வாழ்வந்தோனறெனகலைத்தமிழதோ
மாசிப்பெருந்தகைமாருவதுபனமலரயனும்
கேசவனுமபுரத்தேவைநன்னுனகெயாகரன்” எனவும்,

“இராமீசரக்கோவைசொற்றகுபரன்” எனவும்,

அந்நூற்றொகுதியிறுதிகளில்வந்தலா னறிக

பலபட்டடைச்சோக்கநாத்தபுலவா இச்சேதுநாட்டுத் தேவையுலாப் பாடியவா. இவ்வினிய நால் உலகமபுரமும் பெருந்தமிழாசிரியராய் இந் நல்லவையை அலங்கரித்தானிளங்கும் நம் மஹாமஹோபாததியாய் ஐய ரவர்களால் அச்சிடப்பட்டுள்ளது மற்றும் இவரியற்றியது இச்சேது வேந்தர்க்கு மநிமந்திரியாயிருந்த தெய்வகண்ணியென்பார்பேரில் விஞ் சைக்கோவை என்பது ஒன்றுண்டு. இதனை,

“கொல்லாதமான்னெறுமீசன்கைமமானிகுவுலயத்தில
வெல்லாதயானெவளானையொன்றேமெய்ப்புனமகலா
இல்லாதவீரயிவரதன்றேவினியாதவன்சொல
கல்லாதமுத்தாரகுநாதனவிஞ்சையிறகாவலரே”

“எத்திகுமபோற்றும்ரகுநாதனவிஞ்சைக்கிருந்தியாய்
வர்த்திகுமந்திரிமாலதெய்வகண்ணிவரையிடத்தே
முத்திக்கையறொட்டிககட்டிக்கொண்டாளமொழிகுமொழி
தித்திகுநெஞ்சுக்குநாவுக்குங்கண்ணுக்குநத்திகுமே”

என்னுங் கணிகளானுணாக. விஞ்சையென்பது நெடரோ. இவா இக் கோவையரங்கெற்றிய டெட்டாநாளில், தெய்வகண்ணி இறந்தாராதலான், சுப்ரதீபக்கவிராயா தெய்வகண்ணிபாலுள்ள அன்பால் இக்கோவையின் ஆனந்தங்காணமாக இறந்தாடுன்றுகொண்டு பலபட்டடைச்சோக்க நாதரைவெறுத்து,

“தேவையரகுநாதனமெச்சுந்தெய்வகண்ணிமீ தினிலே
கேர்வைமுனற்பிலலிவைத்துக்கொன்றாயே — பாவியுன்றன்

இட்டடைச்சொல்லார்பொறுப்பாரேண்டாமடையபல
பட்டடைச்சொகாமுழுவமபா”

என்று பாடினாரெனபா. இதெதெய்வகன்னிமநதிரியே இச்சேதுபதி
யரசர்குலநிதியாய்ப்போற்றும் சீரசாரசேசவரியினபலிபீடத்தை ராய
வேலூரினின்றுகொணர்ந்தவரென்பது,

“கலியாணசோமன்னலவேனவாருகாத்தாககனமெச்சுரு
சலியாமதிமந்தரிமாலதெய்வகன்னிதனறநதிரததால்
கலியாதுராயவேலூர்புருந்தேயன் நிராததிரியே
பலிபீடங்கொண்டுவநதான் சேதுவாசல்பலககவென்றே”

என்னும் பழையபாடலா னறியப்படுவது. இராமேசருக்குப் பொற்
குததுவினககிடவரும, இராமோதேவையிற சோமவாரமடங்கட்டி
அதற்கு நம்புதழை எனனும் ஊரை யளித்தவரும இதெதெய்வகன்னி
மநதிரியாரே இவ்வாறே இச்சேதுநாட்டாசாமநதிரியைப்பற்றிய
தமிழ்ப்பாடல்கள் எண்ணிறந்தனவுள்ளன.

“வாசமலாமடநதைபோல்வாவணகாணப்பே
ரீசனறன்மக்கனெழுபதினம் — தேசத்
திரவலாமேனீட்டுவாகையீண்டிலகங்காகரும்
புரவலாமேனீட்டுவாபொற்கால”

கணிகையரும் பொய்யாமொழியார்க்கு எழுப்தினாயிரம்போன்னித
துததமிழ்ப்பாடல்பெற்றதிறப்படுடைய சேதுநாட்டுத் திருக்கானப்போந்த
தலத்தையும் விஞ்சையெனனும் நெடிரோததலத்தையும் திருப்பணி
செய்தவன் சேதுநாட்டுச் சேதிராயனென்னும் மநதிரியென்பதும்,
பாண்டியநாட்டைச் சோழாவென்றுகொண்டபோது பாண்டியன் நாடு
வேண்டிவர அவனைத் தன்னகத்திச சிறக்கவைத்துத்தாங்கினான் இச்
சேதுநாட்டுக் கொடுமூரிவிருந்த பெரியபிரபுவாகிய வேண்டன் என்ப
தும், அவனை இச்சேதுநாட்டுச் சானைக்கிராமங்கண்டவன் என்பதும்
பின்வரும் பழையபாடல்களா னறிந்துகொள்க.

“தருக்கொளும்வின்பொழில்ருமுந் திருசசானையெனுமூலத்தலத்தைக்கண்டு
வெருக்கொளும்வெம்புலிக்காடானவையெல்லாம்வேறவேவெட்டிச்செய்ய
தெருக்களுமாடமுங்குடகோபுரமுநதுபீதிருமுகிளுஞ்செய்து
திருக்குளமுங்கரைகண்டான்மந்திரியாந்திருஞானச்சேதிராயன்”

“நட்டுரிற்சோமேசாகோவிறலமானதனைநகத்தாற்செய்து
மட்டுருங்குழலுமையாளுலகுடையநாயகியைவருத்தங்கேற்றிக
கட்டுரனகிலோவாழச்சேதுபதிரகுநாதனகருணைவாழ
கெட்டுருங்காணியுந் கொண்டாண்டுகொண்டானிறைஞானச்சேதிராயன”

இப்பாட்டாற் சேதுபதிமந்திரி சேதிராயனாதல தெரிக.

பாண்டியன் தென்கொடுமாவேணுடனைப்பாடியது—

“சென்றமகாமேருவினமேற்சேலேற்றியேபுடைத்தே
யன்றிருந்தேஞ்சங்கத்தவரோடு—நன்று
விருந்தோம்புகதென்கொடுமாவேணுடனகூட
விருந்தோம்படிவேண்டியினற”

இதன்கடகூறப்பட்ட வேணுடன கூத்தரால விககீரமசோழனுலா
வில், “வெய்யிக, கலகநயவஞ்சககலிபுகழ்நைப்பாரில, விலக்கியவேனுடர்
வேந்தும்” என்று புகழப்பட்டவனாவன். இச்சேதுநாட்டு இவனைச்
சிறப்பித்துரைசுருங்கலாதகள் பலவாழங்குநிறை இவன் வரையாது
சோறிட்டுப் புகழ்பெற்றவன “நன்றுவிருந்தோம்பும்” எனனும் விசே
டததானும், “கலியதனைப்பாரிலவிலக்கிய” எனனும் விசேடததானும்
உணரலாம். இவனே இநநாட்டுச் சாளைக்கிராமங்கண்டவனென்பது,

“மாறுகொண்டமன்னவரைவடவரையிலேற்றி
வல்லாரைத்திறைகொணாந்தவருணவீச்சரனுக்
காரிரண்டுபன்னிரண்டினடியளந்தகோலா
லகமகிழ்கதேதென னன்குகிழமேலெட்டுக
கூறுகொண்டமடைகுழிமுப்பத்திரண்டு
குறந்தெருவும்பெருந்தெருவுவகுறித்துநாட்டிச
சேறுகொண்டவயற்சாளைக்கிராமங்கண்டான்
தென்கொடுமாவேணுடச்செல்வனருனே”

என்பதனுதரிக

வேண்பாப்புலிக்கவிராயர்—இவர் சேதுநாட்டுச் செவ்வூரினர்.
இவர் வசைபாடுதலிலவல்லவரென்பது,

“கந்தனையாற்றுகற்றவனேநானா
லிந்தவருடம்போயெதிராண்டில்—வந்தவினை
திராவினையாப்ததிரும்பாவியாதியாய
‘விராசாமிசேவிதி”

என்னும் வெண்பாவா லறியப்படுவது. இவர் நண்டுக்கறிவேட்கைமிக்க கருத்தான் என்பான் புலாலுண்டலையொழித்ததாகக்கூறியதுகேட்டுப் பாடியது,

“வண்ணவந்தாற்றெரியும்மலர்வாசம்வழிநடத்திக
கொண்வெந்தாற்றெரியும்பரிவேகங்குணத்துடனே
கணவெந்தாற்றெரியும்பிறாவாஞ்சைகறிக்குதவு
கணவெந்தாற்றெரியுங்கருத்தானுடைநாயமே” என்பது.

மதுரகவி:—இவா இசைப்பதங்களபாடுதலில் அநிகமவல்லவர். இவர் இச்சேதுநாட்டு மதிமந்திரி முத்திருளப்பயிள்கையவர்களையும், சிவ கங்கையாண்டமருதுபாண்டியனையும் மிகவும் அரியபெரிய இசைப்பதங் களாற புகழ்ந்துரை. இவர் இச்சேதுநாட்டாண்ட மங்களேச்வரிராணி யாரைப்பாடிக்காக்கைகளும் எனற விளைபுலவரைப் பரிசிலாகப்பெற் றவா. “அன்னைமங்களேசுவரியென்னைககடைகண்ணுலேபார்த்தாள் காக்கைகுளமறுபததுநாற்கலமுநிருபததுடனேதாலரவாரதாள்”என் றிசைப்பதத்துவருதலா னிதுணரலாம். இக்காக்கைகளும் இவர்களுக் கிடைத்தகாலையி லிவாக டொபலவியற்றியவன் அக்காக்கைகளுதது உடையான் என்பான். அவவுடையாணைத்தொலைத்து மதுரகவியைக் காததவன் வீரசோழனிநிருத்த ஆறியிரம் என்பான். இவ்வாறாயிரத்தின் நன்றிபாராட்டி இம்மதுரகவிபாடியவெண்பா,

“காக்கைகுளமாங்கடிமலாப்பூம்பொய்கையந்த
ஊர்க்குட்கராவாமுடையானே—நீர்க்குவந்த
வாரணமேநல்லமதுரகவிநேமிதொட்ட
ஆரணனேஆறியிரம்”

என்பது. இவர் மதுரைமீனாழியைப்பாடிய “எப்படியாட்கொள்வாயே” என்னும்முதலையுடையபாட்டு எவருள்ளததையும் உருக்கும். இச்சேது நாட்டுப் பெருங்கரையில் இசைப்பதம்பாடுதலிற்சிறந்தவராயிருந்த கவி குஞ்சரமையரும் இவர்பாற்பயின்றவராவர். இவர் அழகூர்தறவஞ்சி பாடிச் சிவகங்கையரசர்பால்அரங்கேற்றிக் கோட்டாங்காய்ச்சியேந்தல் என்னும் ஊரைப் பரிசிலாகப்பெற்றார். இவர்பாடியது கந்தபுராணக் கீர்த்தனை.

தலைமலைகண்டதேவர்:—இவரார் காடார்ந்தகுடியென்பது; சேது நாட்டு நயினர்கோவிலென்பபெயரிய மருதுரைபடுததுளது. இவர் பாடிய மருதுரந்தாதி கற்றாரபலருமறிந்ததே. இவர்சேதுவேந்தர்குலத்தவர்.

சிற்றம்பலதேசிகர்:—இவரார் திருமறைக்காடாயினும் இச்சேது நாட்டுச்சிவஸ்தலமாகிய திருவாடானையென்னுநதிருப்பதிமான்மியந் தமிழ் மாற்பாடிப் பலவரிசைகளும் வருஷாசனமும் சேதுவேந்தரால் அளிக் கப்பெற்றாராவர்.

பெருங்குணைமுத்தழகர்:—இவர் பெரியஅவதானி. அக்ஷராவதானம் ஆயிரம் அக்ஷரத்தை எவ்வனமாற்றினும் முறைபெய்துரைக்கவல்லவர். 'அன்னியபாஷைகளைபுகேடவண்ணமே திருமபச்சொல்லும் ஞாபக சக்திவாய்ந்தவர். இவர்பாடியது திருக்கோட்டியூக்கலம்பகம்.

மாமபழக்கவிராயர்:—இவர் கவிச்சிங்கநாவலர் என்று பப பெற்றது சேதுபதிவேந்தராலே. இவர சேதுபதிவண்ணமென் றென்று பாடினார். பிறரர் லாசசரியப்படத்தக்க ஞாபகசக்திவாய்ந்தவர். இவர் ஒருபுலவன்பாடிய நூறுபாடடையும் தாமபாடிய பழம்பாட் டென்று தாம் ஒருதரங்கேட்டதுகொண்டேசொல்லிக்காட்டியது இந் நாடறிந்தது. இவராகலத்தே கல்போதுப் பிச்சுவையா என்னும் விதது வான் எனிதிறபொருளறியலாகாதபடியாதத திருவாடானையந்தாதி என்ற நூலைக்கொண்டு சேதுபதிபாலெய்த அதனைக்கேட்டு,

“உச்சிதமா முன்னோருரைத்ததமிழையெல்லா
மச்சரங்கனச்சரங்களாகவே—நிச்சயமாப
பிச்சுவைப்பதாலேநின்பேர்பிச்சுவையெனென
வைச்சனனகல்போதுமன்”

என்று பாடினாராம். கல்போதுப் பிச்சுவையர்பாடிய திருவாடானையநதாதியில் ஒருபாட்டு:—

“முன்னவனைப்பாம்பிரவிகொடுநகிற்புகுவனெனமொழியும்வேதம்
அன்னவனைச்சிறுகாலோ திம்பழனம்பவன்சயிலைடைவானென்றும்
கன்னனெடுங்கழுகினஞ்சூழ்பொழில்பெருகுமாடானக்கருத்தன்பேரை
யிந்நிலத்திறகீர்த்திகெல்லதரித்திடுமோவென்முடியேற்குத்தானே”

பாம்பிரவி-பணியாதவன். சிறுகாலோதிமம்புணம்பவன் - வந்தனஞ்செய்பவன். கீர்த்தினெலிதரித்தடுமோ-புகழாமலகந்தரித்தடுமோ (எ-று) இந்நூ லரங்கேறியது சேதுவேந்தரவைக்களத்தேதான்.

சோமசுந்தரகுரு:-இவா இவவிராமநாதபுரத்து நெல்லையப்பரென் பவாபுத்திரா. இவருடனபிறந்தார வேதாந்தசூடாமணியுரைக்குப் பாபிரஞ்செய்த சாமிநாதன் என்பாரா. இதனை “வடிதமிழ்க்குமபன் சுவாமிநாதன் றுணைவன வளாநெல்லையபனமைந்தன, வளாபெருங் குணஞான சோமசுந்தரகுருபதாமபுயம்பரவுதாசன்” எனச் சரவணப் பெருமாடகவிராயாபாடுதலா னறிக. ஆதியில் இச்சேதுவேந்தராற பலஊர்களை அளிககப்பெற்றகாரணத்தா லநநன் றி பாராட்டிச் சேதுபதியன்னமும், காவிரிநீரும் ஆவுடையபபீழலும் யா மென்றி முடையோம என்று ஆதினகாததாக்கள நா ளுமபுகழுஞ் சிறப் புடையதும், செந்தமிழ்ப்பாயிரைச் சீர்பெறவளாதததும், சைவசித்தாந்த சாஸ்தரங்கட்கெல்லாம விளைநிலமாயதும், இனறைக்கும் என்னைக்கும் புலவாக்கெல்லாந் தாயகம்போனதுமான திருவாவதேறையாதீனத்து வடகலைத் தென்கலைக்கடனிலைகண்ட ஆசிரியா சிவஞானமுனிவாபாற் கலவிசுற்ற பெருஞ்சிறப்புடையாராவா. இச்சோமசுந்தரகுருமானாககா அடாவதானிபெரியசரவணக்கவிராயா. இராமநாதபுரம் இயற்றமிழா சிரியா என்று பெயாசிறந்து நன்னூற்குக் காண்டிகையுரையும், ஆத்தி குடியுரையும், கொன்னைவேந்தனுரையும் இயற்றியவரும், தமிழ்க் கலவியானிரம்பிய சரவணப்பெருமானையா விசாகப்பெருமானையரிவாகட் குத் தமிழாசிரியருமான இராமாநுஜகவிராயா இவாமாணாககராவா. இவா சேதுபதியா லணபுராடபபட்டவ ரென்பதுமுதலியவற்றை, “துங்கமிகுசேதுபதிமகிழுநேசனசோமசுந்தரசுவாமிதாசன், சோட சுவதானசசரவணப்பெருமாடசயம்பரகாசனகையோலை” எனச் சர வணக்கவிராயரோலைத் தூக்கினவருதலா னறிக நன்னூல் இராமாநுஜ காண்டிகைக்கண், “தவககொழுந்தென்னமாதவத்தினாதுதித்துறூஉ சிவஞானதேசிகனசேவடிககனபுண, டவனூலுணாததிய வைந்திய லோராதனன், சோமசுந்தரனெனுந்தொன்னுற்குரவன்” எனவும், “தகைகெழுசோமசுந்தரகுருவருளுக, கென்னுலெனுமகத்தினைப்பலி யீந்த” எனவும் வருதலானும் இவை புணரப்படும். இச்சோமசுந்தர குரு இயற்றியது திருக்கழுக்குன்றக்கோவை.

இராமாநுசகவிராயர் இவ்விராமநாதபுரத்தரென்பது அஷ்டாவதானம் வீராசாமிக்கவிராயர் “முகவைவருசெலவனெங்கோன் முறைத் தமிழாசிரியனிராமாநுசனனுமுனனுக்கவிராயன்” எனப் பாடுதலானறியலாம். இவரே அக்காலத்து முற்படத் தமிழ்நூல்களை அச்சிடத் தொடங்கியவா. தமிழிற்சிறந்த திருவள்ளுவாதிருக்குறளைப் பரிமேலழகருரையுடனும் அதற்குத் தெளிபொருள்விளக்கத்துடனும் அச்சிடத்தொடங்கின ரிவரே. இவரே டூ, தாம்ஸன்கிளாக்கு, ரானஸ், போப், வின்ஸிலோ முதலிய பெரிய ஆங்கிலேயாகட்குத் தமிழிறவை ஊட்டியவா. வின்ஸிலோ அகராதி இவருதவியானே நிறைவேறியது.

இப்போதும் யூனிவாஷிட்டி லெகல்கன ஆரீசுக்குத் தமிழ்ப்பண்டிதராயமாநது அதற்குரியசபையாலும் சனாததலைவராலும் பலகாலும் அறிவாலும் குணத்தாலும் புகழப்படுகின்றதமிழ்ப்பண்டிதரான என்னருமையமமான்சேய் ஸ்ரீமான மு. இராமகையங்காரவாகள் இவ்விராமநாதபுரசு சேதுபதிகளாலாதிரிக்கப்பட்ட விதவதபரம்பரையினராய் நம் மாடசிபொருந்திய சேதுபதிமஹாராஜரவாகளன்புகுரியராயிவஜரராயிருத்தலாண்டைக்குநோக்கத்தரும்.

தமிழிலுள்ள எல்லாநூல்களிலும் தொல்காப்பியம் திருவள்ளுவா இரண்டும் நிக்ச்சிறந்தன. அவ்விருநூலையும் முதற்கண் உலகுக்கு அச்சிடத்தொடங்கினாரிருவரும் இச்சேதுநாட்டாரே. தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரத்தை நச்சினாகநீனியருரையுடன் முதற்கண் அச்சிட்டுத் தெவினா சேதுநாட்டி மழவராயனேந்தல மகாலிங்கையா எனபா. இவர் செனனைச சாவகலாசாலைத் தலைமைப்பண்புதராக இருந்தவா. திருக்குறள் 63 அதிகாரங்களைப் பரிமேலழகருரையுடனும், அதற்குத் தெளிபொருள்விளக்கத்துடனும், டூதுவரையின் ஆங்கிலமொழிபெயர்ப்புடனும் முதற்கண்வெளியிட்டவா இவ்விராமாநுசகவிராயரே. இவாபாற்பயின்ற டாக்டாபோப் தாமியறறிய திருக்குறளாங்கிலமொழிபெயர்ப்புமுகவுரைககணஇவருடைபகலவித்திறத்தைப் பல்லாற்றனும் புகழ்ந்துள். கலவியிலலாமல் நெடிதுகழித்துப் பின் கலைமக்கோயில் புக்குப் பன்னாள்வேண்டியும் கலவிபெறாது மனநொந்து உயிர்ந்துப்பா வெண்ணித் தங்கழுத்தை வாளாலறுககும்போது நாமகன்தோன்றியனுக்கிரகித்ததன லுடனே இவர்க்குக் கலவிவன்மையுண்டாயிற்றென்றும் பின் அறித்தபுண்ணறித் தழுமபாயிற்றென்றும் அதை, தாங்கண்

கடாகக்கண்டதென்றும், இவ்வரலாறு அவர் பொய்யாவாயானே கேட்டதென்றும் டாக்டர்போப தம் திருக்குறண்முகத்து வரைந்துள்ளார்.

பெரியசரவணக்கவிராயா “—இவர் சேதுநாட்டு முதுகுளத்தூரினார். இவர அவதானசக்தியைப் பலருமறியப்பா. இவருடையகலிப்பெரு மிதம் சுவவாதுபுலவருக்குமேம்பட்டது. இவர சேதுமுதற் சென்னை வரை ஆங்காங்குள்ளபிரபுகளாரற் கொண்டாடப்பட்டுச் சமமானிக்கப் பட்டவர். சோமசுந்தரகுருவினிடத் தளவிலா அனபுதுண்டவர். சேது பதினன்றியையே எந்தப்பிரபு இடத்தும் வாயார்புகழ்ந்தபாடுபவார். இவர ஒருவனைக் கெடவும் வாழவும் பாடவல்லவர். இவருடையசெய்யு ண்டை கற்றோருக்குப் பெரிதும் இனம்மயப்பது. இவரபாடிய பிரபந் தங்களினபெயர்களுடும் பிரபுகள்பெயர்களுடும் இவர அவரபாற் பெற்றவரிசைகளையும் எண்ணியெழுதின இவ்வியாசம் இடம்போதா தாதலாற், சேதுபதிசம்பந்தமாக இவரபாடல்காரணப்படுவனவற்றை சுண்டைக்கோதுவேன.

“அரசரிலுயராததுரையாரென்ற்சேதுபதி

யாகுமவனமணிவாயவி

லகத்தியமுனிகுமதிக்கற்றறபோகளா

யாயிரவகவிவாணருண

டவரிலொருசிறுவனயானபாடவறியேனென

றகற்றிவிட்டார்களெனனை

யாதலாறபூரியிற்சஞ்சரித்தேனின

னகந்தனின்மகிழ்ந்தருளவைவயே”

“மகாராஜராஜருநதிறைத்தருஞ்சேதுபதி

வாசற்கவிப்ரசங்கன

வண்டரிழிலக்கணச்சோமசுந்தரகுருசு

வாமியடிமைக்குமடிமை”

“அட்டதிசைபணிசெயுஞ்சேதுபதிமணிவாச

லட்டாவதானசங்கம”

“விதவசனசேகரன்சேதுபதிவாசலில்வினங்குவரநனதீபம்”

“மகபதிநராதிபதிநீதிபதிசேதுபதிவாசுற்ப்ரசண்டவாக்கி”

“செயராமநாதனெதய்வந்தனுக்கோடிதீர்த்தமேதீர்த்தமெங்கள்
சேதுபதியேராஜனெனவணங்காக்களைச்சீறிவாயைக்கிழித்து”

இவற்றால் இவருடைய ராஜபத்தியுங் குருபத்தியுமறியலாம். இவர்,

“சேதுபதிவாசற்ப்ரதானிமுத்திருளப்பசிங்கவேறெதிராகதுகாணக
செந்தமிழ்க்காதற்ப்ரபந்தமொன்றுன்மீதுசெய்துவந்தனமகிழ்ந்தே”

என்பதனாற் பிரதானி முத்திருளப்பிள்ளைமீது காதலொன்று பாடியுள்ளாரென்று தெரிவது மற்று மிவாபாடியது பணவிதோது என நொன்றுண்டு. இவாவாக்குச்சாதுய்ததை,

“வாருளாயாரெனவிததுவானெனவமுதிமோசமவந்ததென்றே

வாய்குழிமெய்யெலாமிகநடுகுறறுநீவநதகாரியமெதெனச

சீருலாவியகாமதேனுவேதாருவேசநதாமணிகருகிகாவோய

செப்புலசனததரிசசநத்ரனேயெனலுஞ்சினநதிருகணுஞ்சிவநதே

ஆரைநீமடுகன்மரமென்றுசொன்னதுமலாலரிசசநத்ரனென்றே

யடாதசொற்சொன்னையேயாக்கடிமையாகினேனாகையிற்பெண்டிவிற்தேன்

தீருமேலிநதவசையென்றுரைசெய்வெடுகொடியதீயரைப்பாடினொநதேன்

திருமன்றுண்டின்நுநடமொன்றுபுகின்றதெனில்லைடராஜனே”

என்னுமபாடலா னூர்தததறிக இவா ஆங்காங்குநிகழ்த்தியவற்றை,

“அரியலூர்வீரன்மேற்பாடியவவெருவீட்டையாயிரம்வீடாகிவைத்தோம்

அமமைநாதன்பேரில்வண்ணமபடிததவனையரசநிலையிடவைத்தோம்

ஆப்பனாராகுறவஞ்சிபாடியேகோடையுடனாடையுமவினையவைத்தோம்

ஆனநதநாதனுக்குப்புதுசசேரிதனிவழியாசசெல்வங்கொடுத்தோம்

கருதியசரதுபாபுவையெதிராவசசொலிககாயிதமனுப்பிவைத்தோம்

கடலாடிமுத்துக்கறுப்பணவணந்தனைக்கற்றோக்கமுதமாக்கினோம்

காரைநகாலகூடமணமுதலிபுகழ்பெற்றங்கடைக்கணற்பார்த்துவிட்டோம்

கவித்தலந்தன்னின்முததயமூப்பனைக்கற்பகாலமுயிருக்கவைத்தோம்

வரிசைபெறுபஞ்சமாலபண்டாரமுதயோகமாறுதிருக்கவைத்தோம்

மற்றமவனுக்கினையிச்சாண்டிசெட்டிகருவசரதேகங்கொடுத்தோம்

வாடும்பயிர்க்குததிருக்கடலூரிலேமழைபெய்யநாம்பாடினோம்

மகமதுத்தமிழ்க்குநீழிசாகாவரத்தைக்கொடுத்துவிட்டோம்

திருவையாற்றுசகப்ரமணயபிள்ளைக்குசசிரஞ்சிவிதனையளித்தோம்

சேதுபதிவாசலவதானியாரும்மஹிமைதெரியாதபெருமுண்டோ

தெள்ளமுதுபோலவென்னுளமீதுபாடிவருசெந்தமிழ்நிறுத்தலாமா

சிவகங்கையரசபுகழிவல்லவராசசெகமண்டலாகிபதியே”

என்னும அரியபாடலா நறிந்துகொள்க.

இவர்புத்ரர் அருணாசலக்கவிராயா. இவர் சிவகங்கைக் கவுரிவல்லவ ராசரையும் கனிவாடித்தலைவரையும் பாடிய ஒலைதூக்கிற் சேதுபதி யைப் புகழ்ந்தனர்.

“கைக்கடாசலகோடிதருசேதுபதிராசகர்த்தன்வாசறப்ரசங்கம்
கருதுவிருதவதானிசரவணப்பெருமாட்கவீச்சுரன்பெற்றரத்னம்
கமலைநாமகனவளாந்தானியருணாசலகவீவல்லவெழுதுமோலை”

“தடக்கடலிடப்புலிபுரகருமகுடத்தரசரிற்பெரியசேதுபதிவா
சலிர்கனமகத துவமிருத்திடுசித்த துவசனபரபலசதனபரன்”
எனவருதலா னறிக.

இவர்புத்திரா சிறியசரவணக்கவிராயர்:—இவா பெரியஅவதானி., இ வா பா டி ய ன குன்றைச்சிலேடைவெண்பா, திருச்சுழியலந்தாதி, மதுரையமகவந்தாதி முதலிய பலவாம். இவர் சேதுவேந்தர்பாற் பலகருமுதலியவரிசைபெற்றார.

சுப்பிரமணியக்கவிராயா:—இவா சேதுநாட்டுச் சிவகங்கையைச் சாராத ஆண்டுகோண்டான் என்ற ஊரினர். சேதுபதிமந்திரி கோட் டைத்தேவாமீது திருமணக்குறவஞ்சிபாடியவா. இவர்கவித்திறமயாரும் புகழ்வது இவரை ஆண்டுகோண்டான்கவிராயர் என்று வழங்குவா. இசைப்பதனகளபாடுதலினுமவல்லவா. வடகலையினுங் கவிதைசொல்ல வல்லவா. இவாபாற் கலவிகற்றவா மழவராயனேந்தற் சின்னச்சாய் ஐயா என்பார. இவ்வையாபாடியது பெரியபுராணக்கீர்த்தனை.

கிருஷ்ணையங்கா. இவா என்னருமைமாதலா. சேதுபதிசின்னப பிரதானி கிருஷ்ணையங்காருடைய பேரனபுதலவா. அஷ்டாவதானத் தில அதிகரிபுணா. வடமொழி தென்மொழி இரண்டினும் வல்லவர். சமயநூலாராய்ச்சி பெரிதுமுடையா. இவருடையதுண்ணறிவோடு கூடிய வாதவன்மை, வடமொழிகடனிலைகண்டவரும் சேதுவேந்தரா லும் சேதுபதிமதிமந்திரி உலகமபுகழும் பொன்னுச்சாமித்தேவராலும் பிகவும் வெகுமானிககப்பெற்றவரும் பரதகண்டமுழுதும் புகழும் கலவி அறிவொழுக்கனகன்றிரம்பியவருமான மன்னாருடி ராஜாசாஸ்திரிகளா லும் மெச்சப்பட்டசிறப்புடையது. இவாகவித்திற்தை யடியிலவரும் வெண்பாவா னுய்ததுணர்ந்துகொள்க.

“முககாலோர்கா லுக்குமரிசிறப்புடைததென்
 நெககா லும்பேசுவெழாரங்குப்— புககாரும்
 வண்டிருக்கப்பெற்றவருகவிராமனபவனி
 கண்டிருக்கப்பெற்றார்களேல.”

முககால - பாலோகம். ஓர்கால - உலகம் வண் திருக்கு அப்பு
 எற்ற - வளவியகண்ணினின்று ஆனநதநீர் எற்றாநிறக எ-று. இவா
 சேதுபதியைப்பாடியவெண்பா:—

“சொன்னவருணனுவைததுணிப்பேனவாசிரததைச
 சன்னபின்னமாகச்சிதறுவேன —முன்னுதமிழ்த
 தென்னமுத துராமலிங்கச்சேதுபதிபோலவொரு
 மன்னனுள்ளனென்றணமதித்த.” எனபது

முகதுச்சாமியியங்கா —இவா எனன நமைமாதலரும் எனது
 தமிழாசிரிய நமாவா. இதழிமிழ்ச்சங்கத்ததைத்தொடங்கிடத்திய பெரிய
 தமிழிமானியாகிய டாண்டித்துரைத்தேவாசுரம் தமிழாசிரியா இவரே.
 இவாஅதிபாலியத்திற கன்னடநாட்டாசிரிய கிருஷ்ணராஜஉடையா
 முன்பு கன்னடபாஷையிலே அஷ்டாவதானமுநிரது பலலகரு, குடை,
 முதனாமலை, பொற்குவை இவை பரிசிலாகப்பெற்றவா. இவருடைய
 உரைவளமபுற கவித்திறமுங் கூற்றாபலரும் புகழவன. இவரியற்றிய
 நூலகள், சந்திராலோகம், மணவாளமாமுனிநூற்றநதாதி, நூற்றெட்டுத்
 திருப்பதிப்பதிகங்கள், குருகைக்கலம்பகமுதலியன. இத்தமிழ்ச்சங்கம்
 இவாபாறசிறப்பித்தது நன்றிபாராட்டுங் கடப்பாடுடைத்தது. என்னை
 யெனின், தமிழ்ச்சங்கஸ்தாபகரான பாண்டித்துரைத்தேவா இவா
 மாணக்கராதலானும், “செந்தமிழ்”புத்தகிரிகையை முதற்கட்டொ
 டங்கிடாததிகய ஏழையேன இவருக்கு அன்புள மருகரு மாணக்கரு
 மாதலானும், எனக்குப்பின் அபபத்திரிகையைச்சீர்பெற்றடாத்திரா
 கிய விதவான் மு. இராகவையங்கா இவாதிருக்குமாரா ஆதலானும்,
 அவாக்குப்பின் இப்போது அபபத்திரிகையை இனிதுநடத்தும் வித
 வான் திரு நார யணையங்கா இவர்மாணக்கராதலானும், கலாசாலை
 டோதகாசிரியராயுள்ள விதவான் அரங்கசாமியியங்கா இவாமாணக்க
 ராதலானுமென்க இவா அளவிலாநகருநீனையே ஏழையேன இப்பே
 ராவககண் நினைவிது. இவா சேதுபதியன்னபரபாவத்தாற் தமிழ்

வளர்த்தவரென்ப தியான்கூறித் தெரியவேண்டியதன்று. இவர் அவ் தானசக்தி திரிசிரபுரம் மஹாவித்வானும், இத்தமிழுல்குசெய்ததலப் பயனாகவிளங்கிய மஹாகவியும், நூற்றுக்கணக்கான் பெருந்தமிழறிஞர்க் கெல்லாம் நறமமிழாகிரியருமான மீனாக்கீசந்தரநல்லரான் வியந்து பாராட்டப்பட்டசிறப்புடையது.

இததமிழ்வலாரன்றிச சாததணிச சரவணைப்புலவா, முததுவேலா யுதக்கவிராயர், சுப்பிரமணியக்கவிராயா, கருங்குளம் சங்கரநாராயண அுவதானி, சொககுப்புலவா, நாகலிங்கப்புலவர், அநநகவி, மாசிலா மணிபபண்டாரம், ஆவிடைநாதா, பெரியமுததுமாரியப்பக்கவிஞர், திருப்புத்தூர் வாலசரசுவதி, சிறியமுததுமாரியப்பக்கவிராயா, வேலா யுதக்கவிராயா, முததுவீரப்பக்கவிராயா, நரசிம்மபாரதிமுதலிய பலர் செநதமிழறிஞராய் இசசேதுவேநதரால் வரிசைப்பெற்று வாழ்நதன றென்றும் தெரியலாம். “மொய்யார்கலிகுழுமுதுபாரின்முகநததானக் கையாபுனலானையாதனகையுமில்லை’ என்றபடி முறகாலந்தொட்டு இக்காலமவரை சிறநததமிழ்புலவராயினா பெருமபான்மையாக எல் லாரும இசசேதுபதிகளவணமைபெற்றனரேயாவா என்பது சிறிது ஆராய்நதுபார்க்குமிடத்துப புலனும்.

மனனாகோயிலில் வடமொழிக்கடனிலைகண்ட பிருமமழீ ராஜா சாஸ்திரிகளும், பெரியதமிழறிவாளரும் சிறநத சைவானுஷ்டான சீலரும் உபகாரியுமாகிய நல்லூர் ஆறுமுகநாவலரும் இசசேதுவேநதர் மதிமநகிரி உலகுபுகழும் பொன்னுச்சாமித்தேவரவர்கள்கைவண்மைக் குப பாததிரரானசிறப்புப பண்டே யாவருமறிநதது.

இவ்வாறுமுகநாவலாவெளியிட்ட அரியபெரியநூல்களனைத்தும், இசசேதுவேநதர்பொருளையே துணையாகக்கொண்டன என்பது அவ் வநநான் முகவுரையானும் சிறப்புப்பாபிரசுசெய்யுட்களானும் நன் றணநதகொள்ளலாம். முறகாலத்தும் சேதுநாடாண்டபாண்டிய

ராலே தமிழ்ச்சங்கம் நிறுவப்பட்டது. இக்காலத்தும அந்நெறிதவறாது
சேதுநாட்டுப்பாண்டியராலே இச்சங்கம் சீர்பெற்றநிறுவப்பெற்றது.
தமிழ் என்றும் பாண்டியாதமிழேயன்றோ? “வீயாத்தமிழுடையான்
பல்வேறகடற்றானைப்பாண்டியன்” என்பது பழையவழக்கு.

அதகைப்பாண்டியாககுபின் அவ்வருமைப்பெயர்புனையத்தக்
கார் இச்சேதுபதிமரபினரே என்பது மேற்கூறியவாற்றான் இனிது
விளங்கும். இச்சேதுபதிகள் தமிழ்மாட்டு அனபும ஆதரவும் உடையர்
என்பதுமட்டுமன்றித் தமிழககலவிவண்மையுமுடையரென்பது, “கவி
மதுர, வாககுநதழைததரகுநாதன்” என ரகுநாதகோவையிற் கேட்
க்ப்பிதலானும், மாட்சிபொருந்திய மஹாராஜரவாகந்திருப்பாட்டை
ராகிய முத்துராமலிங்கசேதுபதியவாகன்முதலாக மூன்றுதலைமுறைச
சேதுபதிகள் இனியதமிழ்க்கவிவலவராயிருத்தல இங்குள்ளாபலர் கண்
கூடாககண்டதொன்றாதலானும் யானவேறே புதிதாகஉரைக்கவேண்
டுவதொன்றன்று. தளசிங்கமாலையினும் “காணையினீசாபதம்போற்றி
யேததி”என்றா. இதற்கேற்பவே தளவாய்சேதுபதி கானப்பேரெயில
சுசரைப்பாடியபாடல்கள் அத்தலத்தது இன்னும் வழங்குவன. அவகாச
மின்மையால் அவறறைப்பெற்று ஈண்டெழுதிககாட இயலவில்லை.

நம மாட்சிபொருந்திய மஹாராஜரவாகட்டுத் திருத்தந்தையாரும்
பெருங்கொடைவளளலுமாகியபாஸ்கரசேதுபதிமஹாராஜா இததமிழின்
பாலவைத்த அனபு அவர்கள் இச்சங்கத்துக்களித்த பெருங்கொடை
யானும், பிறநாட்டரசரை இததருமத்தில தூண்டிப்புரிவித்த நலலுதவி
களானும், தமிழ்ப்புலவாக்களித்த பெருங்கொடையானும் யாவரும்
அறிந்ததேயாதலின, பெயாததுங்கூறவேண்டியதொன்றன்று. இவர்
களது தமிழ்பிமானதையும, தமிழ்வண்மையையும யான் பலகாலும்
அனுபவித்துள்ளேன். பாஸ்கரசேதுபதிபண்ணிய புண்ணியமெல்லாந
திரண்டு ஒருருவெடுத்தனைய நம சேதுபதிமஹாராஜர் அவர்கள் இச்
சேதுராஜ்யாபிஷேகஞ்செய்தருளியகாலநொட்டு இத்தமிழ்மாட்டுத்

தம் பெருங்குலத்தோரொப்ப ஆராவன்புகாட்டி ஒவ்வொருசரஸ்வதி பூஜையினும் பெருந்தமிழ்ப்புலவரையழைத்ததிக்கும் பெருங்கொடையாமெல்லாங் கண்கூடாகக்கண்டதொன்றே. இதனை,

“புலவரைப்போற்றுவிதேலவாணிககுப்புகையென்று
நிலவரையாளின் தவேந்தரினின்போனினைந்தவ்யார்
சலவரைப்போற்று தல்செய்யாமலென்றுந்தலைசிறந்த
நலவரைப்போற்றியசீராஜராஜநேந்திரனே”

என்று யான் அனபாற்பாடியுள்ளேன். இக்காலத்துள்ள சிறந்ததமிழ்ப் புலவரில் இச்சேதுபதிமன்னரை உற்றவாறுபுகழாதார ஒருவருமில்லென்று சொல்லத்தகுதியலாம். இதனால் இத்தமிழ்வளர்க்குநதருமம் இமமன்னாருலதருமமென்பது தெளிவாம். இத்தகைத்தமிழ்வேந்தரைத் தலைவராப்பெற்றது இத்தமிழ்ச்சங்கத்தாகுப் பெருஞ்சிறப்பேயாம்.

இத்துணையுங்கூறியவாறறால் இச்சேதுநாடு முன்புதொட்டுத் தமிழாற்சிறந்ததென்பதும், சேதுவேந்தராதாவாற்றழைத்த தமிழாசிரியா பலரான்மலிந்தென்பதும், புண்ணியசகிரப்படன் தமிழ்வளர்த்தசிறப்பும இதற்கேயுரியதென்பதும், பிறறைக்காலத்தரசர் எல்லாரினும் இச்சேதுவேந்தரே தமிழ்பிமானிகளாய்த் தமிழ்காததவரென்பதும் நன்று புலனாம். இத்தகைச்சேதுமன்னந்திருமரபும் அவர்போற்றும் திருந் தமிழும் தமிழ்வள்ளன்மையும் நீடுவாழ்கவென்று வாழ்த்துவதுடன் இத்தமிழ்ச்சங்கத்துக்கும் அதன் தலைவராயுள்ள நமமஹாராஜரவர்கட்கும் எல்லாநன்மையுநத்தருளுமாறு எல்லாமவல்ல இறைவன்றிருவடிக்கே சிறதிகின்றேன்.

இங்ஙனம்,

ரா. இராகவையங்கார்,

ஸேதுஸம்ஸ்தானவித்வான்.

தமிழ்பிவிருத்தி.

Growth of Tamil Language.

கல்விச்சிறப்பு.

கல்லியும் அதன்பெருமையும், அது ஆடவா பெண்டிருள்படப் புத்தியும் பகுத்தறிவும்வாய்ந்த மானிடர்யாவர்க்கும் இன்றியமையாத தென்பதும், நவீனநாகரிகத்துக்கிணங்க நமதுவாழ்நாட்களை வீணாகிக்கொள்ளாதுகழிப்பதற்கு அது மிகவும் அவசியமானதென்பதும் யாவரும் அறிந்தவிஷயம்.

“கண்ணுடையரென்பவர்கறேராமுகத்திரண்டு
புண்ணுடையர்கலலாதவா” — குறள்.

மூன்றுவகைக்கல்வி.

கல்விபானது, ப்ரதமக்கல்வி, விசேஷக்கல்வி, உயர்தரக்கல்வி யென மூன்றுவகைப்படும்.

ப்ரதமக்கல்வி.

(Elementary Education.)

ஸ்கலஜினங்களும் தங்கள்வாழ்நாட்களைச் சரியானபழிகழிக்க மிகவும் அவசியமானகல்வியே பிரதமக்கல்வி எனப்படும். இதைப்பற்றி வியவகரிக்குமபொழுது ஐரோப்பியர் ‘Three Rs’ என்று சுருக்கமாய்க்கூறுவார்கள். அதை (Reading) படித்தல், (Writing) எழுதல், (Arithmetic) கணிதம் என்று மூன்றாகப் பிரித்திருக்கின்றார்கள். நமதுதமிழில் இம்மூன்றையே எழுத்து கணிதம் என்று இரணுவகையாய் இன்னும் சுருக்கிச்சொல்லியிருக்கின்றார்கள். எழுத்தத்தெரிந்தவன் படிக்கத்தெரிந்தவனாகத்தானேயிருக்க வேண்டுமென்பதுபற்றியே “எண்ணுமெழுத்துங்கண்ணெனத்தரும்” என்று சென்றில்லுப்பழிநாட்க்கின்றது.

மேற் கூறியவாறு எழுதப்பட்டதல்; கூட்டல், கழித்தல், பெருக்கல், வகுத்தல் முதலான மிகவும் அவசியமான கணிதம்; ஜில்லா பூகோளசாஸ்திரம், சுகாதாரம், தேசச்சரித்திரம் முதலிய நாடோடியான விஷயங்களைப்பற்றிப் போதிக்கும் படிப்புமுறை; இவை இவ்வினத்தைச் சார்ந்தனவாம். இவை யாவரும் அவசியம் அறியவேண்டியவை. இவற்றை எல்லோரும் அறியுமாறு கட்டாயமாகவும், ஏழைகளுக்கற்குமாறு இனாமாகவும் கற்பிக்கவேண்டுமென்பது கனம் பூர்வோத்யோக முதலானவர்களின் அபிப்பிராயம். இக்கருத்தைக் கொண்டு அம்மஹான் நமது இந்தியசட்டமஹாசபையிற் பரேரேபித்தமசோதாவானது, இப்பொழுது இச்சட்டத்தை ஊர்ஜிதப்படுத்தத்தக்கபருவகாலம் இந்தியாவுக்கு ஏற்படவில்லையென்ற காரணத்தைச் சொல்லி, அங்கீகரிக்கப்படாது நிகரஹிக்கப்பட்டது யாவரும் வருந்தத்தக்க விஷயமே. என்ன செய்யலாம்? ஆயினும், இக்கல்லியின் அபிவிருத்திக்காக நமது ராஜாங்கத்தார் விசேஷப்பொருளுதவி செய்வதாய் வாக்களித்து, அவ்வாறே இரண்டு வருஷகாலமாய்ச் செய்துவருவது மேற்கூறிய குறையை ஒருவாறு நீக்குகின்றது.

விசேஷக்கல்வி.

Secondary Education

ஸாதாரணக்கல்வியால் ஒருவன் அறிவதைவிட இன்னும் அதிகமாய் அறிவதற்கு வேறுவானது விசேஷக்கல்வியெனப்படும். உள்ளதைக்காப்பாற்றிக்கொள்வதற்கு ஸாதாரணக்கல்வி மிகவும் அவசியமானது எல்லோரும் 'உள்ளவர்கள்' ஆவார்களா? சம்பாதித்துத் தான் ஜீவிக்கவேண்டுமென்ற நிலைமையில் அற்றைக்கல்வி பெற்றுப்பிழைப்போர் எண்ணிறந்தோரல்லவா? இப்பெரும்பான்மையோர், யோக்யமாகவும் பிறருக்குத் தீங்கிழையாமலும் காலங்கழிக்க ஒரு வழிவேண்டாமா? இவர்கள் பிழைப்புக்குப் பேருதவியாயுள்ளது விசேஷக்கல்வியாகும். விசேஷக்கல்வி முறையில் ஒவ்வொருவனுக்கும், அவனவன் புத்தித்திறமைக்கும் பிரியத்துக்குத் தக்கவாறு ஜீவனோபாயமான கலைகளையும், அவைகளுக்கு வேண்டிய சாஸ்திரங்களையும் போதிக்கவேண்டும். பெளதிகம், ரஸாயனம், உடல்துல், கீழ்த்தர கணிதம், பூகோளம், தேசச்சரித்திரம், ராஜாங்கமுறை இவைதவிரக்

கலைகளில் க்ருஷிசாஸ்த்ரம், நெசவு, சாயவேலை, (Short-hand, Type-writing) சிற்பம், கொல்லர்வேலை, தச்சவேலைமுதலாக அவைகளில் சில, மாணக்கர்களுக்குப் பிறகாலத்திற் பிழைப்புக்குச்சாதனமாகக் கற்பிக்கப்படவேண்டும்.

உயர்தரக்கல்வி.

(Higher Education.)

இது ஸர்வகலாஸபகசூடபட்ட காலேஜ்களிலும், இன்னும் உயர்ந்தகல்விஸ்தலங்களிலும் கற்பிக்கப்படவேண்டிய கல்விமுறை. மேற்கூறிய இருவகைக்கல்விகளில் ஸாதாரணக்கல்வி யாவருக்கும் அவசியமானதென்றும், விசேஷக்கல்வி பிழைப்புக்கு அவசியமானதென்றும் சொல்லப்பட்டன. ஆனால் உயர்தரக்கல்விமுறையில் மேற்கூறிய பௌதிகமுதலான பரகருதிசாஸ்த்ரங்களும், வைத்யம் க்ருஷி முதலானகலைகளும் விசேஷ ஆராய்ச்சியுடன் கற்பிக்கப்படவேண்டும். இவ்வுயர்தரக்கல்விக்ரக எல்லோருக்கும் செளகர்யங்களும் பொருளுதவியும் ஏற்படாவாகையாற் சிலராவது சரியானபடிக்கு மாறு தற்காலத்தில் மேனாடுகளிற்கற்பிப்பதுபோலச் சோதனைச்சாலைகள் ரஸாயனசாலைகள்முதலான நவீனஸாதனங்களுடனும் கருவிகளுடனும் உயர்தரக்கல்வி கற்பிக்கப்படவேண்டும்.

இதுதவிர, நமதுதேசத்தில் முற்காலம்முதல்வழங்கிவரும் ஸம்ஸ்கிருதம், தமிழ்முதலான பாஷைப்பயிற்சிக்கும், ஞானசாஸ்த்ரம், வானசாஸ்த்ரம், ஆயுர்வேதம்முதலான சாஸ்த்ரப்பயிற்சிக்கும் வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்யவேண்டும்.

மேற்கூறிய மூன்றுவகைப்பட்டகல்விமுறையே தேசக்கல்வி (National Education) எனப்படும்.

மேற்கூறிய தேசக்கல்வியை ராஜபாஷையாகிய ஆங்கிலத்திலேயே கற்பிக்கவேண்டியதா? அல்லது தமிழ்முதலான தேசபாஷைகளால் கற்பிக்கலாமா? எவ்வாறுசெய்வது சுலபமாகவும் கல்விவிருத்திக்குச்சாதகமாகவுமிருக்கும் என்பதைப்பற்றி இனி இவ்வியாஸத்திற் சுருக்கமாய்விவகரிக்கப்படும்.

தமிழ்பிவிருத்தி

தமிழ்பிவிருத்தி.

முற்காலம், தற்காலம், பிற்காலம் எனும் முக்காலங்களிலும் முறையே நமதுதமிழ்ப்பாஷையானது அடைந்த அடைகின்ற அடையவேண்டிய அபிவிருத்தியே தமிழ்பிவிருத்தி எனப்படும்.

நமதுதமிழ்ப்பாஷையானது ஆதிகாலமமுதல் ஒருதனிப்பாஷையென்றும், அது ஹிந்தி மராதி குஜராதிமுதலான இதரதேசபாஷைகளைப்போல ஸம்ஸ்கிருதத்திலிருந்தாவது பராகருதங்களிலிருந்தாவது உண்டான ஜன்ய (Derivative) பாஷையல்லவென்றும் தெரிய வருகிறது. அது மிகப்பழமையான நிலைமையில் இவ்விதமான அபிவிருத்தியடைந்திருந்ததென்று தெளிவாய்ச்சொல்லுவதற்கு இப்போது போதிய ஆதாரங்க ளகப்படவில்லை.

ஆயினும், சரித்திராரம்பகாலந்தொடங்கி ஆரியர்களால், தங்கள் மதஸித்தாந்தங்கள், புராண இதிஹாஸங்கள், உலகஉற்பத்தி, ஜீவோற்பத்தி, ஸருஷ்டி, ஸித்தி, லயம், புனர்ஜன்மம், கர்மம், ஞானம்முதலான அதிபௌதிக (Metaphysical) விததாந்தங்களெல்லாம் த்ராவிடர் என்ற தமிழருக்குக்கற்பிக்கப்பட்டுத் தமிழ்நூல்கள் பலவும் ஆர்யமத அபிபராயங்கள் நிறைந்தனவாகவே செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

மேலும், ஆர்யர்கள் தங்கள் பாஷையிலுள்ள ஆபூர்வமான கருத்துக்களுக்குச் சரியானபதங்களைத் தமிழிற்குலந்தார்கள்.

அநேகதமிழ்நூல்களின் தலைபெயர்கள் வடமொழிப்பெயர்களாயிருப்பதும், அவைகளின் கதாம்சங்களும் வர்ணனைகளும் வடமொழிப்போக்கைப் பின்பற்றியனவாயிருப்பதும், அநேகதமிழ்நூலாசிரியர்கள் ஆரியகுலஞ்சேர்ந்த அந்தணர்களாகவும் ஆரியமதப் பிரிவினரான பௌத்த க்ஷம்ணமதததர்களாகவும் இருப்பதும் தமிழ்பிவிருத்திக்கு ஸம்ஸ்கிருதபாஷையின் விசேஷ உதவியைக் காட்டுகின்றன.

அவ்வாறே நமது தமிழ்பிவிருத்திக்குச்சாதனமாக இனிமேலும் ஸம்ஸ்கிருதம் பேருதவிபுரியவேண்டுமெனப் பதும், அதன் உதவியின்றித் தமிழ் வேண்டுமெனவு விருத்தியுடையமுடியாதென்பதும் தமிழின் முற்காலசரித்திரததால்விளங்குகின்றன. இச்சரித்திரம் சுமார் கி. பி. 16-ம் நூற்றாண்டுன் முடியவுகின்றது.

தமிழ்நூல்களென்று தற்காலத்தில் விசேஷமாய்க்கொண்டாடப் பட்டனாக்களெல்லாம் அநேகமாய் கி. பி. 16-ம் நூற்றாண்டுக்குமுற்பட்டு எழுதப்பட்டனவாகவே காணப்படுகின்றன. பிறகு காலக் கொடுமையால்நேர்ந்தகோலத்தாலும், தமிழரசர்களின்நாசத்தாலும், மகமதியரின் உபதரவத்தாலும், ஆதரிப்போர்யாருமில்லாமல் தமிழ் கவிதைசையடைந்தது சுமார் 250 வருஷகாலம் இருக்குமிடமே தெரியாதுகிடந்தது.

தற்காலம்.

கி. பி. 1850-ம் ஆண்டுமுதல் தமிழின் தற்காலமெனக்கூறலாம். இததகவிணதேசத்திலுள்ள பரிட்டிஷ் அரசாட்சி ஸ்தாபனஞ்செய்யப் பெற்றதுமுதல் ராஜபாஷை-ஆங்கிலமாய்ருபினும், வயவஹாரபாஷையும் தேசபாஷையும் தமிழாகவே இருந்ததாலும், ஸர்க்கார் ஆதரவு பெற்றகல்விச்சாலைகளில் தமிழ் கட்டாயமான உபபாடமாகவைக்கப் பெற்றிருந்ததாலும், தமிழ்க்கல்வியிலபிமானமுள்ளவர்கள் மறுபடி கஷ்டமில்லாமல் ஆராய்ச்சிசெய்யச் சௌகரியங்கள் நேர்ந்தனவாதலாலும் மறுபடி தமிழ் சற்றுத தலையெடுக்கத்தொடங்கிறது.

இக்காலத்தில் முக்யமாயெழுதப்படுகிற கருத்தங்கள், ஸம்ஸ்கிருதம் இங்கிலீஷ்முதலான இதரபாஷைகளிற் சிறப்பாயுள்ள நூல்களின்மொழிபெயர்ப்புக்களும், அவைகளையனுசரித்துள்ள முதல் நூல்களும், நாவல்களும், நாடகங்களும், விசேஷமாய் மேனடுகளில் வழங்கிவரும் பெளதிகமமுதலான பாகிநுதிசாஸ்திரங்களையனுசரித்த (Prose) வசன நூல்களுமாம்.

இக்காலத்தில் எழுதப்படுகிற காவிய (Poetry) ங்களின்கில, முற்காலநூல்கள்போலத் தெளிவும், உயர்ந்தகருத்தும், இனிமையும் பொருந்தியிருக்கவில்லை.

இக்காலத்திற் காவியத்த(Poetry)கில முதல்நூல யாதொன்றும எழுதப்பட்டுப் புகழ்பெற்றதாகவுங் காணப்படவில்லை. எழுதப்பட்டவைகளின்கில பொதுவாகக் கடினநடை (Style) வாய்ந்தனவாகவும், வழக்கிலில்லாதுமறைந்த (Obsolete) பதங்கள் நிறைந்தனவாகவும், பொருட்சாதுரியத்தக்குறைந்ததாவது சொற்சாதுரியங்கள் அமைக்கபெற்றனவாகவும், சிலஇடங்களில், எளியநடையில் எழுதுவதாக

இலக்கணத்தைக்கெடுத்தும், இலக்கணமாப் எழுதுவதாயெண்ணி நடைபயக்கடினமாக்கியும் எழுதப்பட்டனவாகவு மிருக்கின்றன.

ஆயினும், இவ்வளவுசீர்குலைந்தநிலைமையில் ப்ரீமான் சுந்தரம் பிள்ளை ரெங்கனாதம்முதலானவர்களின் அபிமானத்தாலும், ஆறுமுக நாவலர் தாமோதரம்பிள்ளையவர்கள் மஹாமஹோபாத்யாய சாமி நாதையரவர்கள் பாண்டித்துரையவர்கள் முதலான வித்வான்களாலும் ஒருவாறு உயிர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

(National Education.)

தேசக்கலவியைப்பற்றிக்கூறுமிடத்தில் அது இந்தியாவில் பூர்வ காலமுதல்வழங்கிவரும் இயற்கையான கலவியல்லவென்றும், இந்தியாவில்வழங்கிவருங்கல்விமுறையை அடியோடு எடுத்துவிட்டுத் தற்காலத்தில் மேனாட்டில்வழங்கிவருங்கல்விமுறையை இந்தியாவிலும் அனுஷ்டிப்பதே இதேதேசத்துக்குக் கேஷமகரமென்றும், இந்தியஞான சாஸ்தரம், தர்மசாஸ்தரம் மதசாஸ்தரங்களெல்லாம் நவீனநாகரிகங்களுக்கு ஒத்தவைகளல்லவென்றும், அவைகள் இந்தியாவானது இதரதேசங்களைப்போல உயர்நிலையடைய இடையூறுபிருக்கின்றனவென்றும், இந்தியாவும் பிறதேசங்களைப்போலக் கல்வியிலும் செல்வத்திலும் நாகரிகத்திலும் உயாபதவியடையவேண்டுமானால் எல்லாவற்றையுந் தொலைத்துவிட்டு மேனாட்டுக்கல்விமுறையைத்தான் முழுதும் அனுஷ்டிக்கவேண்டுமென்றும் சிலர் அபிபிராயப்படுகின்றார்கள். இவ்வபிபிராயத்தைக்கொண்டதான், 1835-ம் வருஷம் விதயாவிசாரணைக்கமிட்டிரிபோர்ட்டில் ஸாட்மேகாலே, "We must do our best to form a class who may be interpreters between us and the millions we govern, a class of persons, Indian in blood and colour, but English in taste, in opinions, in morals and in intellect" என்று சொல்லியிருக்கின்றார்.

அதாவது: "இந்தியாவில் நமது அரசாட்சிக்குட்பட்ட லக்ஷக்கணக்கான ஜனங்களுக்கும் நமக்கும் மத்தியில் தாஜிமாக்காரர்களாத ஒருவகுப்பினரை நாம் உண்டுபண்ணுவதற்கு, அவ்வகுப்பினர் பிறவியிலும் நிறத்திலும் இந்தியராயிருந்தபோதிலும் ஆசைகள் அபிபிராயங்கள் ஒழுக்கங்கள் புத்தி இவைகளில் ஆங்கிலேய ஆசாரணியை

அனுசரித்தவர்களாகச்செய்ய நாம் வேண்டியமுயற்சியெய்யவேண்டும்” என்பதாம்.

இந்தியரை மெகாலே எவ்வளவு இழிவாயெண்ணியிருந்தார் என்பது யாவரும் அறிந்தவிஷயம்.

பம்பாய்க்கவர்னராயிருந்த ஸர் ஜார்ஜ் ஸ்ளாங்க் என்பவர், பம்பாய் ஸர்வகலாஸபைவருஷோத்ஸவத்திற்செய்த உபன்யாஸத்தில் மெகாலேயின் அபிப்ராயத்தை ஆக்ஷேபித்துப் பின்வருமாறு கூறியிருக்கிறார். அதாவது:—“லார்ட் மெகாலேயின் அற்ப அபிப்ராயமானது மேற்கூறியதால் தெரியவருகின்றது. ஒருவகுப்பினரை முழுதும் ஆங்கிலேய ஆசிரணையனுசரித்தவர்களாகச்செய்வது எப்போதும் அசாத்யம். கல்விமூலமாய்ப் பூர்வகாலத்தவரான ஒருஜாதியாரின் அறிவையும் ஆசைகளையும் கொள்கைகளையும் அன்யஜாதியாருக்குத் தக்கபடி மாற்றுவதும் அசாத்யம் தேசக்கல்வியைப்பற்றி நிர்ணயிக்குமுன், அததேசத்தாருக்கு விசேஷமாயுள்ள இயற்கைக் குணங்களையும் தீர ஆராய்ச்சியெய்யவேண்டும்” என்பதாம்.

இதே அபிப்ராயத்தை ராம்ஸேமாக்டனால்ட் எனபவரும் பின்வருமாறு சொல்லியிருக்கின்றார். அதாவது:—“இந்தியாவில் நம்மால் உபயோகிக்கப்பட்டுவருங்கலவிமுறையானது, ஒன்று அல்ல திரண்டு தலைமுறைக்குமுந்திய அததேசசரித்திரத்தையும் இந்தியரின் ஆசாரங்களையும் கொள்கைகளையும் அறியாமல், அததேசத்தாரின் புத்தியானது சூன்யமானதென்றும், அதை எப்படியேண்டுமானாலும் திருத்தலாமென்றும் தப்பெண்ணங்கொண்டவர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்டது” என்பதாம்.

வீதாம் (Whetham) என்பவர ‘பரம்பரையும் ஜனஸமுஹமும்’ (Heredity and Society) என்றநூலில் ‘ஒருஜாதியாரின் பலபிரிவினர்களுள்ளே அநேகவிதயாஸங்கள் இயற்கையாய் இருக்கின்றன. அவைகளைச் சரியானபடியுபயோகிக்கவேண்டுமானால் அவைகளின் தன்மை கருத்து காலஅளவு முதலியவைகளுக்குத்தக்கவாறு வெவ்வேறுஸாதனங்களையே உபயோகிக்கவேண்டும்’ என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

நமது சக்ரவர்த்தியவர்கள் 6—1—12ல் கல்கத்தா ஸர்வகலா ஸபையாரின் நல்வரவுப்பத்திரிகைக்கு விடையளிக்கும்பொழுது “நீங்கள் உங்களுடைய பூர்வவித்யைகளை யாதரிக்கவேண்டும்; அதனுடன்மேலுண்டு நவீனசாஸ்த்ரங்களுக்கும் அப்யஸிக்கவேண்டும்” என்றார்.

இவ்வபிப்ராயங்களை யனுசரித்தே இந்தியராஜாங்கத்தார் வித்யா விஷயமாய்த் தாங்கள் கைக்கொண்டமுறையை 1913ம் ஆண்டு பிப்ரவரி மீ 13-நதேதி தாங்கள்செய்ததீர்மானமூலமாய்ப் பின்வருமாறு தெரிவித்திருக்கின்றார்கள். அதாவது:—

(1) இப்பொழுதிருக்கும் பள்ளிக்கூடங்களின் நிலைமையைப் பலப்படுத்தவேண்டும். இன்னும் பல பள்ளிக்கூடங்களேற்படுத்தும் வரை அவ்வாறுசெய்யத் தாமதிக்கலாகாது. அப்படித்தாமதிப்பதாற் புதிதாயேற்படுமபள்ளிக்கூடங்கள், சரியானபோதனுமுறையறிந்த உபாத்யாயர்கள்கிடைக்காமற் பலக்குறைவடையும்.

(2) போதனுமுறையறிந்தஉபாத்யாயர்கள் கிடைக்கக்கிடைக்கப் பரதமக்கல்லியையும், உயர்தரக்கல்லியையும், கைத்தொழிலுகள் தோட்டப்பயிற்சி பூகோளம் முதலியவற்றையும், வெளியே சென்று இயற்கையமைப்புக்களைப்பார்த்து அவைகளின் தன்மைகளைக்கற்பித்தல்முதலான உபயோகமானபோதனைகளையும் விருத்திசெய்யவேண்டும்.

(3) இந்தியமாணுக்கர்கள் அயல்தேசம்போகாது இந்தியாவிலேயே விசேஷக்கல்விகற்கச் செளகர்யங்களெல்லாம், கலாசாலைகள் சோதனைச்சாலைகள்முதலியன ஸதாபிப்பதுமூலமாய்ச் செய்து கொடுக்கவேண்டும்; என்பதேயாம்.

மேற்கூறியவைகளினின்றும் நாம் அறிந்துகொள்வதாவது, தேசக்கல்வி (National Education) என்பது, நமதுதேசநடையுடைய பாவனைகள் ஆசாரங்கள் கொள்கைகள்முதலான யாவற்றையும் அடியோடு அழித்துவிட்டு ஆங்கிலமாக்கிவிடுவதென்பதல்ல; நமது பூர்வநூல்களையும், பூர்வஆசாரங்களையும் ஆதரிப்பதுடன் நவீனநாகரிகசாஸ்த்ரங்களையும் நமதுதேசஅபிவிருத்திக்கும், கௌரவத்துக்கும், சாதனமாக அப்யஸிக்கவேண்டுமென்பதே தேசக்கல்விமுறை; என்பதாம்.

தேசபாஷை.

Vernacular.

இனித் தேசபாஷையைப்பற்றி விசாரிப்போம். மக்களைப்பெற்றெடுத்து மார்மேலும் தோளமேலும்போட்டுவளர்க்குங்காலம்முதல், தாய்தந்தையரும் உற்றார் உறவினரும் குழந்தைகளுக்குக்கற்பிக்கும் பாஷையே தாய்ப்பாஷை அல்லது தேசபாஷை எனப்படும். நமக்கு அது தமிழாகவேயிருக்கிறது.

Medium of Education.

நமது தேசக்கல்வியானது இப்போதுவழங்குகிற முறைப்படி ஆங்கிலத்திலேயே கற்பிக்கப்படவேண்டியதா? அல்லது நமதுதாய்ப்பாஷையிற் கற்பிக்கப்படலாமா? இதை விசாரிப்பவர்கள், அபிமானவாதிகள் (Sentimentalists) என்றும், யுத்திவாதிகள் (Rationalists) என்றும் இருவகுப்பினராவர். தமிழ் நமதுபாஷையென்ற அபிமானத்தாலும், ஆங்கிலம் அனயபாஷை என்ற அபிமானக்குறைவாலும் தமிழே கல்விக்குச்சாதனமாகவேண்டுமென்றுகருதுபவர் சிலர். இருதரப்பிலும் வேண்டுமளவு ஆகேஷபலமாதானங்கள்சொல்லலாமாகையால், அதைப்பற்றி இங்குவிளக்கவில்லை. ஆனால் இங்குமுக்கியமாய்க் கவனிக்கவேண்டியதொன்றுண்டு.

இப்பொழுது ராஜபாஷையாய்வழங்கிவரும் ஆங்கிலத்தையே வழக்குப்பாஷை அல்லது தேசபாஷையாகவும் செய்துவிட்டால், தமிழ்ப்பாஷைதானெதற்கு? இரண்டொஷைகளைவாசித்து வீண் காலங்கழிப்பதேன் என்று சில உதஸாகபுருஷர்கள் தர்க்கிக்கக்கூடும்.

இவர்கள்சொல்லுவதும் சரியானவழக்குத்தான். ஆனால் நமது தேசத்திற் கல்வியை யா வ ரு க் கு ம் ஆங்கிலத்திலேயேகற்பிக்க முடியுமா? நமதுதேசம்முழுமையும் ஆங்கிலமாகவேமாறிவிடுமா? அக்ஷாலமும் கிட்டத்தக்கதா? தேசபாஷையாகவாவது நியாயஸ்தலங்கள்முதலான ராஜஸ்தலங்களில் வயவஹாரபாஷையாகவாவது ராஜா வ் கு உத்தியோகத்திற்கல்விஸ்தலங்களில் உபபாஷையாகவாவது ஆதரிக்கப்படாதபோதிலும் நமது தமிழ்நாட்டில் இப்பொழுதி

வழங்கிவரும் தெலுங்கு மஹராஷ்டிரம் துளு ஸௌராஷ்டிரம் முதலானபாஷைகள் எவ்வளவோவருஷங்களாகியும் வழக்கினின்றும் மறையலிலையென்பது யாவரும் கவனிக்கத்தக்கவிஷயமாக. இதே மாதிரி எவ்வளவு சீர்குலைந்தாலும், எவ்வளவுகாலஞ்சென்றாலும், நமதுதமிழ்ப்பாஷையானது மாணமுவிடுமென்று கொஞ்சமேனும் எண்ணத்தக்கதில்லை.

நமதுதேசத்திற் கல்விநிலை.

நமதுதேசத்திலுள்ளவகலாஸபைகள் ஸ்தாபனமாய்ச் சுமார் 50 வருஷங்களுக்குமேலேயே ஆகின்றன. இப்பொழுது நமதுநாட்டில் ஆங்கிலம் எழுதப்படுகாததெரிந்தவர் 1000-க்கு ஆறுபேர் எனக் கணக்கிடப்பட்டிருக்கின்றது. இவர்களில் உயர்தரக்கலவியும் கலர் சாலைக்கல்வியும் படித்தவர்கள் 1000-க்கு ஒருவாகூட இருப்பதரிது. நமது இந்தியாகேசஜனசங்கியை சுமார் 31½ கோடியெனவும், நமது தமிழ்நாட்டில், தமிழ்பேசுபவர்தொகை சுமார் கோடியே அறுபது லக்ஷம் எனவும் கணக்கிடப்படுகின்றார்கள். உலகத்தில் மொத்தம் தமிழ்பேசுபவர்தொகை 2 கோடியாக. இதற்கு படித்தவர்களுக்கும் படியாதவர்களுக்குமுள்ளதாரதமயம் இவ்வளவென்று நாமெல்லோரும் நன்றாயறிந்துகொள்ளலாம். 50 வருஷங்களுக்குமேல் உழைத்தும் 1000-க்கு ஒருவன்தான் ஆங்கிலசாஸ்திரப்பயிற்சியுடையவென்று ஏறபடுமானால் மற்ற 999 பேர்களையும் ஆங்கிலப்பயிற்சியுள்ளவர்களாகச்செய்ய எத்தனை நூற்றாண்டுகளாகும்? அப்படியேறபடும்வரை எத்தனையோதலைமுறைஜனங்கள், ஆங்கிலம்பயிலாக்குறையால் நவீன சாஸ்திரங்களையும் கலைகளையும் அறிந்து அவைகளின்பயனை அனுபவிக்கவழியில்லாமல் அறியாமையென்னும் அநாதகாரத்தினாலே கிடந்தலலவோ உழலவேண்டி.

ஆங்கிலப்பயிற்சியிலுள்ளகஷ்டம்.

சாதாரணமாய் ஆங்கிலமாணக்காகளுக்கே தங்கள் சொந்தப் பாஷையிலுள்ள எழுத்துக்கூட்டலுக்கும் உச்சரிப்புக்குமுள்ள யாதொருவிதிக்குமுட்படாத அஸம்பந்தங்களையறிய 5, 6 வருஷங்க ளாகின்றனவாம். ஒரு அக்ஷரத்துக்குப் பல ஒலியும், ஒரு ஒலிக்குப் பல அக்ஷரங்களும்வாய்ந்த இவ்வழக்கியபாஷையைத் தமிழ்ப்பாஷையைத் தாய்ப்பாஷையாகக்கொண்ட நமதுமாணக்கர்கள் அறிய 10

அல்லது 12 வருஷங்களாகும். ஆங்கிலத்திற் பெரியவிதவான்கள் என்று சொல்லிக்கொள்வோர்கூட ஒரேவார்த்தையைப் பலவிதமாய் உச்சரிக்கின்றார்கள். சந்தேகமவந்த இடத்தில் அகராதிகளைப்பார்த்தால் அவைகளும் ஒன்றுக்கொன்று வித்யாஸப்படுகின்றன. இவ்வளவுலகூணததுடன்கூடியபாஷையை நமதுமாணாக்கர்கள் சரம்பப்ட்டுக் குறைந்தது 10 வருஷமாவதுபடி தத்பிறகுதான் அதிலுள்ள நூலகளை ஆராய்ச்சிசெய்யவேண்டியிருக்கின்றது. ஆதலால் 16 வயதுள்ள ஆங்கிலமாணாக்கன இவ்வுலக அமைப்பு, சரித்திரங்கள், சாஸ்திரங்கள், கலைகளமுதலானவைகளில் எவ்வளவு அறிகின்றானோ அவ்வளவு அறிய நமக்கு 20 வயதிற்கூட முடியவில்லை. இவ்வளவுக்கும் எவ்வளவு பொருட்செலவும் காலச்செலவும் ஆகின்றன! ஆங்கிலமே கற்கவேண்டாமென்பது என்கருத்தல்ல! பொருளுதனியும் இதர செளகரியங்களும்வாய்ந்த சிலராவது ராஜபாஷையாகிய ஆங்கிலம் படித்தால்தான் நமதுதேசத்துக்கு கேஷமம். அவ்வாறு செளகரியங்கள்வாய்க்காதபலரும், எல்லாவற்றையும் அறியவும் ஒருவழி வேண்டுமே. அதற்காகத்தான் நமது தாய்ப்பாஷையாகிய தமிழ்ப் பாஷைமூலமாய் ஸ்கூலநூல்களையும் கலைகளையும் கற்பிக்கவேண்டும்.

மேற்கூறியவைகளினின்றும் நாம் முக்யமாய்க்கவனிக்கவேண்டிய தாவது, - நமதுதேசக்கலவிவிருத்தியடைந்து, நமதுதேசத்தார்களிற பெருமபானமையோர் கல்விகற்று, நவீனசாஸ்திரங்களையறிந்து, கலைகளை அபயஸித்தது, மற்றதேசத்தார்களைப்போலவே நமதுதேசத்தாரும் உயர்ப்பதியடையவேண்டுமானால் நமதுதாய்ப்பாஷைமூலமாய் எல்லாவற்றையும் கற்பிக்கவேண்டியமுறையைஸ்தாபித்து, நமது ஸர்வகலாஸபைப்பரீகஷைகளிலும் ஸாககார் ஆதரவுபெற்றதலவிஸ்தலங்களிலும் தமிழை மறுபடி கட்டாயமாகவும் முயற்சிசெய்ய வேண்டியதே.

ஒருதேசம் நல்லநிலைமையடையவேண்டுமானால் அதிலுள்ளோர் நல்லநிலைமையிலிருக்கவேண்டும். அதற்குக் கலவியே பாதானமென்பது யாவரும் அங்கீகரித்தவிஷயம். ஆகையால் தமிழ்நாடு விருத்தியடைய நமதுநாட்டிலுள்ளோர்யாவரும் கற்றவர்களாயிருக்கவேண்டும். தமிழ்நாடுமுழுதும் ஆங்கிலபாஷையாய்முடிவது அசாத்யமென்று முன்னமேயே கூறப்பட்டிருக்கின்றது. லார்ட் மெகாலே

என்பவர், கல்விக்கு ஸாதனமானபாஷையைப்பற்றிக்கூறும்பொழுது சிலகாலம் ஆங்கிலமூலமாய் இந்தியாவிற்கு கல்விகற்பிக்கவேண்டும் என்று, லத்தீன் க்ரீக் முதலானபாஷைகளைச் சிறிதுகாலம் ஸாதனமாகக்கொண்டதால் இங்கிலாந்தில ஆங்கிலம் எவ்வாறு அபிவிருத்தியடைந்ததோ அவ்வாறே இந்தியாவிலும் ஆங்கிலபாஷா ஸாதனத்தால் அததேசபாஷைகளும் அபிவிருத்தியடையுமென்றும் சொன்னார். எந்தபாஷையிலும் ஏதோ நூலைநதுபேர்களைக்கொண்டு நூல்களைத் திடீரென்று இயற்றிவிடலாமென்பது அசாத்யம். பாஷைகள் தானேவளரவேண்டும். இப்பொழுது அனுஸரிக்கும்முறையானது தாமதமானதாயினும் காலகரமத்தில் இந்தியதேசபாஷைகளிலும் உயர்ந்த நூல்கள் ஏற்படுதற்கு ஹேதுவாயிருக்கும். இம்முறையால் இந்தியாவிலும் கல்வியிறசிறந்த ஒருவகுப்பினரை உண்டிபண்ணமுயற்சிகின்றோம் இன்னும் இருபதுவருஷத்தில் ஆயிரக்கணக்கான இந்தியர்கள் ஆங்கிலபாஷாஞானமும் சாஸ்தாஞானமுமுடையவர்களாவார்களாவர்களிற சிலராவது ஆங்கிலமூலமாய்த் தாங்களிறந்த அறிவைத் தங்களதாயப்பாஷைகளில் வெளியிடப்போதுமானசாமாதத்யமும் உதஸாகமும் உடையவர்களாவார்கள். இந்தியாவில், தேசபாஷைகளில் நூல்கள் ஏற்படுவதற்கு இதுதான் சரியானவழி என்பது என் அபிபிராயம்.

இதனால் வித்யாவிசாரணைக்கமிட்டியார், 1835-மஸ்ஸூபிரகரித்த அறிக்கைப்பரகாரம் இந்தியாமுமுமையும் எக்காலமும் ஆங்கில பாஷையைமாததிரம் கற்பிப்பது என்று அபிபிராயப்படவில்லை; அந்த நிலைமையில் ஆங்கிலமூலமாய் மேனாட்டுசொஸ்தாப்பயிறசெய்ய இந்தியாவிலுங்கற்பித்துச் சிறிதுகாலத்தில் அப்பயிற்சியால் இந்தியபாஷைகளும் அபிவிருத்தியடையவேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்யவேண்டுமென்பதே அவர்கள் அபிபிராயம்.

தமிழும் ஸர்வகலாஸபையும்.

Tamil and the University.

தமிழ்ப்பாஷையானது கட்டாயபாடமாயிருந்ததையெடுத்ததும், அதைக் கட்டாயமாய்ச்செய்ய நமதுஸர்வகலாஸபையார் மறுத்ததும், தேசபாஷாஸம்பந்ததில்லாமலே உயர்தரக்கல்வியை முற்றக்கறகலாமென்று ஏற்படுத்தியதும், தமிழ்பிமானிகளையாவரும் வருந்தத்தக்கதே. பிழைப்புக்கே மனராட்ட (Struggle for existence) மாய்க்கிடக்கும் இக்காலத்திற கல்வியிலாகாவிறகூடக் கட்டாயமாய் நமது தேசபாஷையை நாமவாசிக்காவிட்டால் எப்பொழுது நாமவாசிக்கப்போகின்றோம். B. A வகுப்புமுடியத் தமிழ்வந்திதாலும் பின்னால் அதை அபிவிருத்திசெய்யவேண்டிய உதஸாகமும் ஸர்வகாசமுமுள்ளவர்கள் சிலர்தான். அப்படியிருக்க ஸர்வகலாஸபையாரே அதை

அபிமானிக்காவிட்டாற் பின்பு அதைப்படிப்பவாயார். இது நமதுதேச பாஷைக்குநோந்திருக்கும் பெரிய ஆபத்தது இதலை, தமிழ்ப்பாஷை நசித்துப்போகாவிடினும், அதன்கௌவமும் உருவும் குலைந்து போம். எல்லாம் ஆங்கிலமாயமுடியுங்காலம் எககாலமோ; அக்காலம் வரை உலகத்தின்கண்ணுள்ள அற்புதங்களைத் தமிழாயாவரும் அறிய யாதொருமார்க்கமுடிலலாமலிருக்கின்றது. ஆங்கிலங்கற்ற நமது தேசத்தார்க்குத் தமிழில் தாங்களறிந்தவைகளை இயற்றப்போதுமான தமிழறிவு இல்லையாயின அவர்கள்கற்றகலவி அவர்களோடு நசித்துப் போகின்றது.

தேசபாஷையின் அபிவிருத்தியின்பொருட்டு நமதுசென்னை ராஜாங்கத்தார வருஷாலருஷம் 35ஆயிரம் ரூபா செலவிடப்போவதாகவும், அதையனுசரித்தே சீமையிலிருந்து ஸ்மள்கிருத்தவித்வான் நூருவரைத்தருவித்திருப்பதாகவும், அவருக்குத் தனியாகத் தேசபாஷா வித்வான்கள் அறுவா நமதுஸாவகலாஸபையாரால் நியமிக்கப்பட்டிருப்பதாகவும் அறிக்கிறோம் இவ்வளவாவதுசெய்திருப்பதைப்பற்றி நாம் நன்றிபாராட்டவேண்டியதுதான்.

முன்கூறியபடி ஸாவகலாஸபையினதீர்மானத்தால் நமதுதேச பாஷைக்குநோந்திருக்கும் ஆபத்தைநீக்கவும், முனபோலவே நமது தேசபாஷையைக் கட்டாயமாய உபபாடமாகவாவது ஆதியோடந்த மாய் நமதுஸாவகலாஸபைப்பரிசுக்களிலவைக்கவும், முன்கூறிய முறைப்படி சாதாரணக்கலவியையும் விசேஷக்கலவியையும் தேச பாஷைமூலமாகவே கற்பிக்கவும், உயாதரகலவியில் தமிழை உபபாடமாகவாவதுவைக்கவும் வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்யவேண்டுமென்று நமதுஸாவகலாஸபையாரையும் ராஜாங்கத்தாரையும் நாமெல்லோரும் தனித்தனியாகவும், தமிழ்ச்சங்கம்போன்ற மஹாஸபைகளின் தீர்மானங்கள்மூலமாகவும் கேட்டுக்கொள்ளவேண்டும.

நமதுதமிழ்ச்சங்கமும் தமிழ்ப்பாஷையும்.

முற்காலத்தில் முச்சங்கங்கள் இருந்தனவென்று நமதுதமிழ் நூல்களில் ஆங்காங்குக்காணப்படுகின்றிப்புகளால் நாம் அறிக்கின்றோமேயொழிய அவைகளைப்பற்றிய காலவரையறை, தன்மை, அமைப்பு, சரித்திரம் முதலானவிவரங்களைக் கோவையாகவும் தெளிவாகவும்அறியப் போதுமானவழியில்லை.

நமதுதமிழ் இவ்வளவு சீர்குலைந்திருக்கையில், சென்ற 14 வருஷங்களாய் நமதுதமிழ்ச்சங்கம் நமதுராஷாபிவிருத்தியின்பொருட்டுச் செய்துவரும் முயற்சியாவரும் ஸந்தோஷிக்கத்தக்கதே.

இச்சங்கத்தை இந்நன்னிலைமைக்குக்கொண்டுவா விசேஷமுயற்சியும் உதவியுஞ்செய்துவரும் அபிமானிகளின் அனுமதியை எதிரா

பார்த்து நமதுதமிழ்ச்சங்கத்தில் அவசியம்செய்யவேண்டிய சில ஏற் பாடுகளை எடுத்ததுரைப்பது ஸமயோசிதமென்றே எண்ணுகின்றேன்.

தெலுங்குதேசத்தில் ஆந்தரகலாசாலையொன்றும, ஹரிதவாரத தில குருகுலம் என்ற கலாசாலையொன்றும நடத்திவருகின்றார்கள். அவைகளில் நவீனபோதனமுறைப்படி சாஸ்தரங்களும், கலைகளும், உலகஅறிவும் முறையே தெலுங்கிலும், ஹிந்தியிலும் கற்பிக்கின்றார் கள். 'சாமய்யசு Salammunia போடு' என்றால்தான் சாமயபிடிக்கும் என்பதும், 'நவசசாரமபோடு' என்றால், பிடிக்காது என்பது முண்டா. Salammunia என்பதைப்போன்ற ஆங்கிலபதம்அறிய எவ்வளவு காலம்செல்லும். மேற்கூறியகலாசாலைகளின்போதனமுறைகள் நன்றாயிருக்கின்றனவாம். அவைகளை நன்றாயறிந்து நமது தமிழ்ச்சங் கத்தைச்சாராத கல்விசசாலையையும், ஒருபெரியகலாசாலையாகமாற்றி மாணவர்களுக்கு கற்பிக்கவேண்டிய ஏற்பாடுசெய்யவேண்டும்.

சங்கக்கலாசாலையில் இப்பொழுது சுமார் 25பிள்ளைகள்தான் படிக்கின்றார்களாம். இவர்கள் தமிழையும், தமிழ் இலக்கண இலக்கியங் களையும் 7வருஷம்படித்துவிட்டுவெளியேறினால் தமிழ்ப்பணடித உத யோகமகிடைத்தாலொழிய இவர்களுக்கு வேறு எவ்விதஜீவனோபாயத துக்கும் அவர்கள்கறகல்லி பயன்படமாக்கமில்லாதுபோகின்றது. ஆகையால், தமிழ்ச்சங்கக்கல்விசசாலையில் மாணக்கர்சேருவது அரிது என்பதில் ஆசசரியமில்லை. நான் முன்கூறியவாறு ஜீவனோபாயத துக்குதவியான க்ருஷி, சிற்பம், ரெசவு, சாயம், Typewriting, Shorthand முதலானகலைகளையும், அவைகளைஉறித்தறகுக்கருவியான சாஸ்தரங்களையும் கற்றுக்கொடுக்கவேண்டிய போதனமுறைகளையும் ஏற்படுத்துவோமானால், பலாப்பழத்துக்கு ராபிடித்துவிடவேண்டு மா' என்ற பழமொழிப்படி தானே மாணவர்கள் வருவார்கள்.

பழையதூல்களை யாராய்ச்சிசெய்து அவைகளின் சிறப்பையும் நமதுபூவிகாக்களின்பெருமையையும் அறிந்து அவ்விதஅறிவைக் கொண்டே நமதுநிலைமையையும், நாமும் இதரநாகரிகதேசத்தார்க ளைப்போலவே ஒருபூவஜாதியாரினஸநததியார்கள் என்றபெருமை யையும் பாராட்டவேண்டும். இவ்விதப்பெருமைக்குச்சாதகமாக

நமதுசங்கம் உயர்கல்விகற்பிப்பதுடன் சாதாரணமாய் நவீனநாகரிக ரீதியான கல்வியையும் கற்பிக்கவேண்டிய ஏற்பாடுசெய்வதும் நமது சங்கத்தின் முக்கியக்ருததாகும்.

இக்கருத்தைக்கொண்டு நமது சங்கஅபிவிருத்தியிலும் நமது தமிழிலும் அபிமானமுள்ள தனகனவான்களும் பண்டிதர்களும் வேண்டியமுயற்சிசெய்வார்களாகில், சிறிதுகாலத்தில் நமதுதேசமானது கலவியிலும் செல்வத்திலும் சிறப்புறும் இதரதேசங்களைப் போலவே உயர்பதவியடையுமென்பதற்குக் கொஞ்சமேனும் ஐயமில்லை.

R. S. நாராயணஸ்வாமி ஐயர், B.A., B.L.

உ

செந்தலைச்சிலாசாசனங்களைப்பற்றிய சிலசந்தேகங்கள்.

செந்தலைச்சிலாசாசனங்களின்கீழ்க்கண்ட பின் வரையப்பட இருக்கின்றன.

I. (13) என்கினிருக்கியது(7)மேற்றகரியவே(8)
வண்கைச்செருமாறன்வாள(1)காய்த்தி(2)-விண்படர்வான்
சேய்நாடு(3)தாழ்மாநதமாநாட்க(4)கண்ணனூர்க்
கோனாடு(5)புக்கொளித்தகுனறு(6).

II. (14) ஏறி(7)விசுமபுமிருநிலமாய்ததெனபவான(8)
மாறன்செருவேன(1)மறங்கன்னறு(2)—சிறக்க(3)
கொடிமாடத்தண்கொடுமபைக(4)கூடாதமன்னர்(5)
நெடுமாமதிவிடிநதநீறு(6).

III. கீழாக்கூற—றத்துப்பவ—தாயமங்க—லத்து அமருண்—
ணிலை ஆயின—சுவாவங்காஞ்ச—ன்பாடினபாடடி—ததான்மேலன
எல்லாம்.

மேலெழுதியிருப்பவற்றிற் சிலசந்தேகங்கள் எனக்குத் தோன்றி யிருக்கின்றன. தெளிந்துகொள்ளவிரும்பி இவற்றைப்பற்றிச் செந் தமிழ்ப்பத்திரிகைக்கு எழுதலானேன்.

முதற்சந்தேகம்:—(III) “கீழாக்கூற”என்றபாகத்தை ஒரு வர் வெண்பாவென்றுகுறித்திருக்கிறார் யாராவது அதை வெண்பா வாக அமைத்துக்காட்டுவார்களா? அதில் ஏதாவது ஒருபாகத்தை வெண்பாவின்பாகமாகக்காட்டினுற்போதும்.

இரண்டாவதுசந்தேகம்:—(II) இவ்வெண்பாவின்முதன்மொழி 'ஏறி' என்பதை 'எறி' என்று ஒருவர் எழுதிக்காட்டியுள்ளார். அவ்விதம் எழுதிவாசித்தால் எதுகையிலக்கணம், சீரிலக்கணம், தனையிலக்கணம் ஆகியமூன்றிலக்கணங்களும் பிழைக்காவோ?

மூன்றாவதுசந்தேகம் :—மேற்கண்டபாட்டுக்களின் பொருளைப்பற்றியது. பின் நான் எழுதியிருக்கும்பொருள் பிழையுற்றதா? அன்றா? என அறியவிரும்புகிறேன் இவற்றிற்கு வேறுபொருள் வேறொருவர் எழுதியிருப்பதைப் படித்திருக்கிறேன்

முதல்வெண்பா:—அகைபொருந்தியகரத்தையுடைய போர்வீரன் மாறனதுவாள் (1) கோபித்துச்சாடியதனால் (2) ஆகாயத்தையளாவும் உயர்ந்ததூரேதேசத்தை (3) அவர்கள் ஏறியகுதிரைகள் தேட (அதாவது: அவர்கள் குதிரைகள் இறக்க) (4) கண்ணனூரிற்போர்செய்த கோனாட்டுமனிதர்கள் (5) (போர்க்களத்தைவிட்டோடிப்) புகுந் தொளித்துக்கொண்டமலைகள் (6) பெரியகரடிக்கூட்டங்களும் (7) ஏறுவதற்கரியன (8)

அதாவது: கண்ணனூர்க் கோனாட்டுப்போர்வீரர்களின்குதிரைகள்மாள, அவ்வீரர்கள் மிக்கவருத்தத்துடன் அடுத்தமலைகளுக்கு ஒடி அவற்றிலேறிப் புள்ளிந்துகொண்டார்கள் என்றபடி.

இரண்டாம்வெண்பா :— மாறனது சமார்க்களத்துவேல் (1) கோபங்கொண்டு (2) சீறியதும் (3) கொடிமாடங்களைக்கொண்ட குளிர்த்த கொடும்பை (4) (அதை அவன் எட்டாவதுபாட்டிற்குரியபடி "காய்ந்தெறிந்த" போது) (4) (அவனுக்கு உதவிசெய்யவந்து) சேராதசிற்றரசர்களது (5) கோட்டைகளின் நீண்டபெரியமதில்கள் இடிந்ததனாலுண்டானசுண்ணாம்புநீறு (6) (மேலே) கிளம்பி (கிளம்ப) (7) ஆகாயமும் (பூமியைப்போல்) பெரியநிலமாயிற்று என்பர். (ஆல் - அசை) (8).

ஸ்ரீ: மதிப்புரை.

1. இந்தியகலையின்னோக்கங்கள்:—இப்புத்தகம் டாக்டர் ஆ. கே. குமாரசுவாமி D. Sc. அவர்களாலியற்றப்பட்ட ஆங்கிலநடையினின் றும் ஸ்ரீமான ஜே. எம். நல்லசாமிப்பிள்ளை B. A., B. L. அவர்களால் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. இதில இந்தியசிறப்பக்கலைகள் கேவலம் உலகியலுருவங்களைக்காட்டாது உயர்ந்த தெய்வீகமான மனோபாவங்களையேகாட்டுவதில் நோக்குடையனவென்பது பலவழி யாலும், சிலபடங்களாலும் காட்டப்பட்டிருக்கிறது இதன்விலை அண்—6. வேண்டுமோ கல்கத்தா 7 நிர் ஒல்ட்போஸ்டாபிஸ ஸ்டீட் ஓரியண்டல் ஆர்ட் இந்தியன்ஸொஸைட்டி ஹானாரரி செகா டரியிட்டம் வாங்கிக்கொள்ளலாம்.

2. தசகாரியம்:— இது திருவாரூர் சிதம்பரநாததேசிகராலியற்றப்பெற்ற ௩0௨ செய்யுளுடையது. இதிற சைவசமயசம்பிரதாயமான ஞானவொழுக்கங்களின்பாசுபாடுகள் நன்குவிளங்குவன வாம். இதன்விலை ராபர்ப்பைண்டு அண்—12. கலிக்கோபைண்டு ஸ்பா. 1. வேண்டுமோ திருவாரூர் நகரமடத்துத்தெருச சுவாமிநாத தேசிகாக்கெழுதிப்பெறலாம்.

மேற்கண்ட புத்தகமிரண்டும் “பாண்டியன்புத்தகசாலை”க்குக் கொடுக்கப்பட்டன.

பிழைதிருத்தம்.

செந்தமிழ்த்தொகுதி-௧௨ பகுதி-௧0ல் (ஆனந்தவாஸ் ஆவணி மாதப்பகுதியில்) ௪0௭-ம் பக்கம் ௧௬, ௧௭-ம் வரிகளிலு, “பொருள், இன்பங்கள் மாறுதலடையுமெனின்” என்றிருப்பதைப் “பொருள், இன்பங்கள் மாறுதலடையுமென்பது ஒக்கும் ஆதலால் எவ்வாறு மாறுதலடையுமெனின்” எனும், ௧௩-வது பக்கம் ௪௭-ம் பக்கத்து ௩௧-வது வரியில் ‘இவரவதாரஸதலம்’ என்றிருப்பதை ‘இவ்வரவராசிரியர் திருவாய்மொழிப்பிள்ளையின் அவதாரஸதலம்’ எனும், ௧௪-ம் பக்கத்து ௬-வது வரியில் ‘சோமன்னல்லேனவர்’ என்றிருப்பதை ‘சோமன்னல்லேனவாரு’ எனும், ௧௫-ம் பக்க ௨௭-வது 7 வரியில் ‘திருச்சாலை’ என்றிருப்பதை ‘திருக்காலை’ எனும், ௧௬-ம் பக்கத்து ௬-வது வரியில் ‘உறறவாறு’ என்றிருப்பதை ‘உள்ளவாறு’ எனும் திருத்திக்கொள்க.

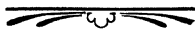
பதிப்பு
பதித்திராதிபர்.

கடவுள் துணை.

o

தொகுதி-கூட.] ஆனந்தவரு தைமீ [பகுதி-௩.
Vol. XIII. January-February, 1915. No. 3.

யசோதரகாவிய ஆராய்ச்சி.

“சேந்தமீழ்” (தொகுதி-கூட-பகுதி-அல்) ௨௮0-ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி.

யசோமதியரசன் பின்னொருகால மிருகவேட்டையைநாடிப் பல வகைப்பட்ட வலைகளையும் பொறிகளையும் கொலைக்கருவிகளையும் கைக் கொண்டு படைச்சேவகர்கள் பலரும் வேட்டைநாய்கள் பலவும் புடை சூழக் காட்டைநோக்கிப் புறப்பட்டன. அவன் அவ்வாறு செல்லுங்கால, கிங்கரர்கள் ஒருங்குசூழ நல்லா பொல்லா இளைஞர் முதியரெனப் பேதமின்றி எவரையு மொன்றுசேர்க்கொன்றொழிக் கக்கிளம்பிய கூற்றுவனேபோலக் காணப்பட்டன. அவ்வாறு செல்லுகையிற் காட்டின ஒருபுறத்தது விருப்பு வெறுப்பின்றி எவ் வுயிருக்கும் உறுதியையேநாடி, அன்புமருளும் நிறைந்து, இருவினை களையும் கழிந்து, இவ்வுலகநினைவொழிந்து, சுதத்தமுனிவரென்னும் ஜைநமுனிவராம பெரியவரொருவா யோகுகொண்டிருக்கக்கண்டு, அங்ஙனம் அவரைக்கண்டது, தான நாடிச்செல்லுமவேட்டைக்குச் சகுனத்தடையெனநினைந்து மனங்கசந்துசென்றன. அன்று அவன்கருதியபடி வேட்டைக்குரியவிலங்குகள் ஒன்றுமே கிடைக்கப் பெறாது மனங்குலைந்து, ஆங்கு யோகுகொண்டிருந்தமுனிவர்மீது முனிவுகொண்டு, அவரைக் கவனிக்கதுவிக கொல்லுமாறு தன்னுடன் வந்திருந்த ஐஞ்ஞாறு வேட்டைநாய்களையும் ஏவினன். அந்நாய்கள் அவரைநெருங்காது சூரியனைச்சூழவிருக்கும் பரிவேஷம்போல், அவரைச்சுற்றி ஒரு விறகிடைதூரத்தில் நின்றன. அரசன் அது கண்டு அடங்காச்சினங்கொண்டு, உருவின வானுங் கையுமாய்த் தானே அவரதுபக்கத்துச்சென்று, அவரை வெட்டிக்கொல்லுமாறு கையை ஓங்கினன்:

அரசன் அவ்வாறு வாளாயுதத்தைக் கையிலேநிற்றிகையில், தற்செயலாய் அவ்வழியேவந்துகொண்டிருந்த கலியாணமித்திரனென்ற அரசன துயிராத்தோழனுன வணிகாதலைவன் அந்நிலைமையில் அரசனைக்கண்டு மனநடுங்கி “அரசே! இதெனனை? இத்தவவரசர் மீது நீ இங்ஙனம் வாளுநருகின்றனை! இவா, அரசியலை யோர்துக னெனவிடுததை தறவுபூண்டு, ஒரு யிருக்கும தீங்குநினையாது அறமே வடிவெடுத்தவநதாறபோன்று, மலையென அசைவறற பொறுமைகொண்டு ஆதமத்தியானஞ்செய்துகொண்டிருக்கின்றனர். இவரதுதிருவடிகளில், தீரக்கண்டமசமாபிதது நலவழிப்படுவதை விட்டு, இவ்வாறு மனக்கொடுப்புக்கொண்டு இவரைக் கொல்ல நினைக்க நினக்கு இவா எனப்பிழைச்செய்தனா? இவரதுபெருமையைச் சிறிதும் நீ அறிந்திலேபோலும. இவா ஆகவெனில் எக்காரியமும் ஆகும்; அழியவெனில் அழியும்; மழைபெய்கவெனில் மேகமவந்து மழைபொழியும். ஏகசித்தத்தவராம இம்முனிவரதுபெருமை இத்தன்மைத்தாம். இவரையடைந்தா மறுமையிற் பேரினபம்பெயுவா. இவரையிகழந்தா கொடியநரகங்களிலாழ்வார் விருப்புவெறுப்பொன்றுமின்றி எங்கும் அலைந்து திரியும் சரீரநிழலே போன்று, இவரும் எங்கும் ஓடியாடித்திரிகின்றனர். உலகவியலை இவ்வாறுகடந்தநிறதல கடவுளதுசெயலேயாம். இவர் தம்மையிகழ்ந்தாரை முனிவுகொண்டு இடாசெய்து இகழ்விப்பதுமில்லை. இரத்திரர்களேவந்த அடிபணிந்து புகழ்ந்தாராயினும், அதற்கென அவர்களை மகிழ்ந்துபோற்றி மகிழ்விப்பதுமில்லை. யா என்னதீங்குகள் தமக்குச்செய்யினும், அவையெல்லாம் தம்வினைப்பயனென அவர் நினைந்து, அத்தீமைசெய்தாரிடத்து வெகுளாது தம்வினைகளின் மேலேயே நினைவினைநிறுத்தி, எவரிடத்தும் நமர் பிறரென்ற பேதம் பாராட்டா தொழுகுபவர் மேலும், எவ்வுயிரும் தம்முயிருக்குநேரெனக்கருதி, பொறுமையொழிந்து அருள்சுரந்து, இவ்வையகத்துயிர்களுக்கெல்லாம் இதமேநாடி, இன்னுசெய்தார்க்கும் இனியவே செய்து உயிாவளர்களுஞ்செவவியையே விரதமாகப்பூண்டவர். நீ இவரைப்பணிந்து உனது தீவினைகளைக்கடந்து உய்வாயாக” வென்றனன்.

இவ்வாறு தனக்கிதங்கூறியவணிகனதுமொழியை அரசன் இகழாது மதித்துக் கோபநதணிநது ஒங்கினகையைத் தாழவிட்டு வணிகனைநோக்கி “நணபனே! இங்கனம் அடிபணிநதுபோறபமாறு நீ யெனக்குக்கூறிய இவா யாவா? எககுலததவா? இவா மாசபடிநத கருமேனியர்; இவரது உடம்பு தண்ணீர்கண்டு பல்லாணடுகளாயின போலும், இவரை யான எவவாறுவணங்கலாகும்?” எனவே, வணிகன், “அரசே! இவா நீதிவழுவாது உலகாண்ட கலிங்கநாட்டரசர். காங்காகுலத்திற்பிறநதவா, இளமையும் எழிலும் போகமும பொருளுமாதியயாவும், மேகமுமமினனலும் வானிடுவிலலும்போலத தோன்றியழியுமென நனகுணாநது, அவைகளை நிலையெனக்கொள்ளாது விடொழிததுத துறவுபூண்டு குறைவிலா மாதவம்பூண்டு எவவுயிரிடததம் அருள்கொளளும் நல்லவழியில்நின்று யோக மார்க்கததாற பொன்னுலகுசேரககருதியவர்; நாடு நகரம் கொடி முடி வீடு பெண்டு ஆடையாபரணங்கள் இவையாவையும் ஒருங்கே கைவிட்டவா, வானவரும் தானவரும் மன்னவரும்வந தடிதொழுக தவபபெருமைகொண்டவர்; எவவுயிரிடததம் அன்புபாராட்டிஉறுதி நாடிக காட்டிலும் நாட்டிலும் மலையிலும் திரிகின்றனர். நிறக இவர் சரீரத்தினிடத்து யான் என்ற பாவனையும் எனது என்ற பற்று மொழிந்து, இப்பெளதிகசரீரமுள்ளவரை முததிபெற லரிதானதுபற்றி அது நனமைக்கானதென்றநினைப்பு மாறி, உடவின வெளித்தோற்றத்தில் மகிழ்வருது தம் வினைமாசினையே மாசெனக்கருதி யதனைக களைநது, ஞானவொளியையே தமக் கணியாகககொண்டவர், இவரது பெருமையால், இன்று நீ இக்காட்டிலுள்ளபல்லுயிராகளையுங்கொன்று உனமேற்சுமத்திக்கொள்ளவிருநத தாககருந திவினைச்சுமைகளும் நினைச சாராதொழிநதன, இந்நாய்களுங்கூட இவரைககண்டவள வில் தம் மூர்க்ககுணமொழிநது உபசாரதியவடநதுநிற்பதைக காணின், இவருக்கும திங்கிழைக்க மனமவருமோ?”வெனச சொல்லி முடித்தனன்.

இங்கனம் மித்திரனாகிய கலியாணமித்திரனெசொல்லக்கேட்டதும் அரசன் தரையில்விழ்நது முனிவரதுமலரடிகளில் தண்ட்னிடடது மன்றி அவரைக கொல்லநினைத்த தன் திவினைதிருமாறு தனறலையை யரிந்து அவரதுதிருவடிகளிலிடவுநினைத்தனன். அரசனது உள்ளக கருத்தினைத் தம் ஞானதிருஷ்டியினால் தெரிநதுகொண்டமுனிவா,

அவனைக் கைகொண்டெடுத்தது “அரசே! நீ இப்பொழுது உன்மனத் திற்கொண்டகருத்தினைக் கைவிடுவையாக. நின்னுயிரினைவளர்த்துப் பிறவுயிர்களைக்காக்கக் கடைப்பிடிக்க நீ நின்னுயிரினையேமாய்க்கக் கருதுவையாயின, பிறவுயிர்களிடத்து உனக்குள்ள அன்பு எவ்வாறுமுகம்?” எனவே, தன் உளளக்கருத்தினைத் தான்சொல்லாமலே அவர் அறிந்தகொண்டதனைக்கண்டு அரசன் வியப்படைந்து, பின் னும் பன்முறை அவரைப் பணிந்தெழுந்தது தனகுலத்தவராம முன னோர்களடைந்தகதிகளைத் தானறியுமாறு மொழிந்தருளவேண்டு மென வேண்டினன். முனிவர அவதிக்ஞானத்தால் அவரது கதிகளைக் கண்டறிந்து, அரசனறியுமாறு அவனுக்குச் சொல்லத் தொடங்கினார்

“வேந்தே! நினபாட்டலும் அசோகராஜன் தன் னலஹப்பய னால் பிரஹ்மோத்தரகலபம் எனப்படும் ஆறுவதுதூறக்கத்தில் இன் புற்றுவாழ்கின்றனன். ஆங்குடைந்தார்களின் நீண்ட வாழ்நாணிற் றவரம் பததுக்கடல்களளவுகாலமும் அவன் ஆங்கு வாழ்வன்.”

*சீர்திரிசூதாவயிரிமீவயபுயகெவலாநிசூதாநி||” தத்தவாதத சாஸ்திரம், 1-அத. 9-சு. மதிஜ்ஞானம், சுருதஜ்ஞானம், அவதிஜ்ஞானம், மனப்பரியஜ்ஞானம், கேவலஜ்ஞானம் என ஞானம் ஐந்தவகையாகும். பஞ் சேக்திரியங்களுள்மூலமாக மனநுகொண்டு அறியப்படுவது மதிஜ்ஞானம். அவ் வாறு அறிந்தவைகளை நன்றாக ஆலோசித்துப்பார்த்துத் தீர்மானித்தல் சுருதஜ் ஞானம். குறிப்பிட்ட இடம் காலம் விஷயங்கள் இவைகளைப்பற்றியதாகவுள்ள அறிவு அவதிஜ்ஞானம்; இது பஞ்சேக்திரியங்களுள் உதவியால் ஆகாதது. பிறருடையமனத்துள்ளவிஷயங்களுையெல்லாம் அவர் சொல்லாமல் அறிந்து கொள்ளல் மனப்பரியஜ்ஞானம் நிறைவுற்ற அறிவு கேவலஜ்ஞானம்.

† ஸௌ லாமரொவராவாயம் ஸௌயரெபுராநகவுயொம் || ௧௧ ||
 லாமதூராராரொவரெபுயொம் ஸௌ கிதிப்தாம் |
 ஸுமெஹஸுமெஹா துரொகவுபு டுரெஸுவ வாய்வனிப்தாம் || ௧௨ ||
 ஸுதரொஹவகாவிப்துயொஸு உதூபுதூ |
 தகூஸுதூரொஸு துயொயொம் ஷொயொரொப்தாம் || ௧௩ ||
 ஸௌபுதூஸுதாரொஸுஸுஸுரொஸு ஸுரொதூ |
 குமெஹஸுரொஹ வாலி ஸுஸுதூ ஸுரொப்தாம் || ௧௪ ||

“நின் றுயாகிய அமிருதமதி களவொழுக்கத்தானும் கணவனையும் அவனறுபையும் வஞ்சித்து நஞ்சிட்டுக்கொன்றபாவத்தானும் குட்ட நோயுறறு உடல்குறுகிக் குறைந்து உயிரிழந்து கொடியதோர்நாகில் வீழ்ந்தனள்: † நரகவட்டங்கள், (1) ரதநிரப்பிரபை (ஒளிவட்டம்) (2) சர்க்கராப்பிரபை (பரல்வட்டம்) (3) வாலுக்காப்பிரபை (மணல்வட்டம்) (4) பங்கப்பிரபை (சேறறுவட்டம்) (5) தூமப்பிரபை (புகை வட்டம்) (6) தம்பிரபை (இருள்வட்டம்) (7) மஹாதம்பிரபை

சூரணெஃவறு தகடுவூ வலாவியூதிரநுஃவறுதாஃ ।

யனெகெகெந் ததொவூதூய-பாவ தூய தூயாயிகாஃ ॥” சுரு ॥

வநூவூவவரிதெ. கஅ. வமெஃ

இ-ள். ஸௌதாமேசானகற்பங்களில் ஆங்கடைந்தார் நீண்டவாழ்நாணிறைவு 2 கடலும், ஸானத்ருமார மாசேந்திரகற்பங்களில் ஏழுக்கடலும், பிரஹமபிரஹமோத தாகற்பங்களிற் பத்துக்கடலும், லாந்தவகாபிஷ்டகற்பங்களிற் பதினான்கு கடல்களும், சுக்கிரமஹாசுக்கிரகற்பங்களிற் பதினாறுகடல்களும், சதாரஸஹஸார கற்பங்களிற் பதினெட்டுக்கடல்களும், ஆனதப்பிராணதகற்பங்களில் இருபது கடல்களும், ஆரணசசுதகற்பங்களில் இருபத்திரண்டுகடல்களும், நவக்கிரை வேயகங்களில் முறையே ஒவ்வொருகடலவீதம் அதிகப்பட்டு மேலேயுள்ள ஒன்பதாவதுகிரைவேயகத்தில் முப்பத்தொருகடல்களும், நவானுதிசைகளில் முப்பத்திரண்டுகடல்களும், விஜய-வைஜயநத-அபராஜிதங்களிலும் ஸாவாதத ஸித்தியிலும் முப்பத்துமூன்றுகடல்களுமாம். (கடல்-சமுத்திரம், அஃ. தொரு கால அளவு.)

“இரண்டுமேழுநீரைநதுமீரேழுமா
இரண்டினமேறசென்றிருபத்திரண்டெய்தத
திரண்டவற்றினமேலொன்றுசெனறுபுக
முரண்டெழுங்கடலுமுபத்ததுமூன்றுமேல்” மேருமந்தரபுராணம் 498.

“இரண்டாகுமுதல்வாகடகேழீரைநதிரேழாயத்
திரண்டிரண்டாயமூவுலகத்தொழிந்தவர்சோபிரண்டிரண்டா
யரண்டகவந்தேறிப்பினனாரணவசசுதருவகின்
மருண்டாயமணிமுனனீர்பதினொன்றற்கிருமடியே” 223.

ஆங்கவாமேலமரரசாமுமூவர்க்கொரோவொன்ற
யோங்கினாமேலொன்பதின்மாசுகொன்றெனறுயவார்மேலார்
பாங்கினுறப்பெருகுவனபதினைதிற்கிருமடியேல்
வாங்கொலிரோருமூன்றுவாழ்வென்பமணிமுடியாய்” சூளாமணி, துற
வுச்சருகம் 224.

† “நாரகஃ ஸஹ்யா ஸஹ்யபூதூமெஃந லிஹிதெ ।

ஸபிகாயிகலஃகெயுஸஹ்யாரணாயுவிஃஸெஷஃ ॥

சூஹாரதூவா நாரிஹிதீயா ஸக-ஹாஹா ।

ஸிகதாஹிவா வானூ வாராவஹிவா ரிதா ॥

(பேரிருளவட்டம்) என ஏழாம். இவ்வேழம முறையே ஒன்றன் கீழொன்றாகவுள்ளன. ஆங்கடைந்தார்படுந் துயரங்களும் அவரது வாழ்நாணிழைவும் சரீர அளவும் முறையே கீழ்க்கீழுள்ளநகவட்டங் களில் மிகைப்படும. அமிருதமதி ஐந்தாவதுநகவட்டமாகிய புகை நரகில் வீழ்ந்தனர். † அந்நரகு இரண்புகு இடம் சொல்லறகரிய கம்மவெப்பமும், ஒருபுகு இடம் கமிஞ்சீதமும் கொண்டதாகும்.

ய-ஓ-பு-லா க-கொ ஜெயாவரா தவ்யாஸு-ஓ-லா ।
 ச-ஹா-க-ஓ-லா வெ-கி தாவாரம் நா-கா-ந-ய-க-பு-கா-க ॥ ”

இ - ள். நகவட்டங்கள் ரத்தினப்பிரபை, சாககராப்பிரபை, வாலு காப் பிரபை, பங்கப்பிரபை, தாமப்பிரபை, தம்பப்பிரபை, மஹாதம்பப்பிரபை என எழுவகைப்படும். அவை ஒன்றைகீழொன்றாக இருக்கின்றன கீழ்க்கீழுள்ள நகவட்டங்களில் ஆங்கடைந்தார்படுந் துன்பங்களும் அவர்கள் து சரீரபரிமாண மும் நீண்டவாழ்நாணிழைவும் மிகைப்படும

“இருளினிருளமிருளம்புகையு
 மருளிலளறுமணலுமபரலு
 மருளினமணியுமெனவப்பெயர
 பொருளினரகங்கள்போதரககொணணி” குளாமணி, துறவுச்சருக்
 [கம 85.

(இச்செய்யுளில் இந்நகவட்டங்கள் கீழிருந்து மேனமேலுள்ளவரிசையிற்குறப் பட்டுள்ளன)

“முலலைமுக்கைமலாததாரோயமுதற்புரை
 யல்லலெனப்பலவாயிரகோடிக
 ளெல்லையிறுனபமிவந்நினிருமடி
 புலவினாகீழகீழ்புரைபுரைதோறும்” 104.

“விளிவிறுயரொடுமேற்பொங்கிவீழ
 மளவுமவாகணமுறையுயிறவு
 மளவிலகீழ்க்கீழிரட்டியறைந்தே
 னுளரொளிரானம்ஃதொனறுமொழித்தே”
 குளாமணி, துறவுச்சருக்கம் 105.

† “வண்ணாரீ-வாரி, உஷ்ணவெடி-நெ ஷ்டாநாகஸ்தவலஹஸு-ஷபம்,
 ஸீ-தவெடி-நா-நா-கெ-கா-வ-ஹ-ஸு-பு” சததுவாரத்தசாஸ்திரம் மூன்றாவது
 அத்தியாயம் 3-வது சூத்திரவியாக்கியானம். — ராஜவாரத்திகம்.

இ-ள் ஐந்தாவதுநகவட்டத்தமேற்புறத்து, கொடியவெப்பமிருந்த நர கங்கள் இரண்டிலுள்ளவைகள்; கீழ்ப்புறத்து, கொடியதட்பமமிருந்த நரகங்கள் ஒருலட்சம்.

மேருகிரியைக்கொணர்ந்து அவ்வெப்பத்திடின, அஃது வெகுசுமதியில் நீரொனவுருகியோடும். அவ்வாறு உருகிய அஃது அந்நாகில் தட்பம் மிருந்தவிடத்துச்சேரின் அடுத்தநிமிஷத்தில் முன்போல வலித்து விடும். அவ்விதநாகத்துள் அமிருதமதி வீழ்ந துருகி இறுகித் தன் புறமனள். தஞ்சமெனறவாய்க்கு அருசேல் என முன்வரதுதவ யாரு மின்றி அறனுமின்றித் தவிக்கின்றனள். ஆழ்ந்த அந்நாகில் அவள் வீழ்வே தீவினையுடையாராகிய நாகர் ஓடிசுருழ்ந்து அவளைக் கால் களாலதுகைத்தனா; தீயிலிடஞ்சு சுட்டெரித்தனர்; புண்பெருகத் தடி களாற்புடைத்தனர், வாள்களாலவெட்டிப்பிளந்தனர்; ஐயோ பாவம், என்செய்வாள்! தாநதாஞ்செய்ததீவினைகள்வரதுசீறுங்கால, அவ ரிடத்துச் சீறுதாருமுளரோ? நிரயபாலாகளாகிய இந்திரர்கள், செந் தழலிலவெருதுருத்தலுறற செப்புபாளைகளைப் புலாலருந்திய வாயிற மிணிக்கனர். ஜாரஞ்சிய அஷ்டபங்களைப்புணர்ந்த தீவினைக் கொடுமையாலே, அழலிலே உருகவெருத செப்புபாவையைக்காட்டி, இதுவு முனக்குத் தழுவ இனிதேயாமெனக்கூறி, அத்தனையுமாய்வு அவளை யதனருக்ற்றாளளவே, அவளும் வகையின்றி யதனைத்தழவி உடலமுழுதும் பொரிந்து பொடியாயினள். உண்டஅளவில் நாழுமு தும் அழுகிவிழும் நஞ்சுணவையுண்டு, கோவென்றலறி நாவுருகி அல மந்தனன். நஞ்சுணவினும் இறந்திலன். அந்தோ! தீவினைப்பயன்ச ளாம் துன்பங்கள்வினைநிலமாகியநாகத்தில், இனிதெனநினைக்கலாகும் மரணமும் அரிதாமன்றோ? நீ முன் நின்னினததார்களின்தசைகளை விலக்காது விருமபித்தின்றனையாதலின், அவைகளினும் உனதுதலைச தின்ன உனக்கு இனிப்பாகவிருக்குமெனசொல்லி, அவளை உறுப புறுப்பாக வரிந்தரிந்து ஊட்டி யொறுப்பர். நிறக, எள்ளாட்டுஞ்செக்கி லிட்டி ஆட்டுவர்; உலைபெருந்தீயிலிட்டி உருக்குவர்; கொலைக்கழுவில இடுவர். இவ்வாறு நிரயபாலர்கள்செய்யும்வருத்தத்தால் அவள்படுங் தயாங்கனையெடுத்துரைத்தல் அரிதினுமரிதேயாம். இதுவும் கிடக்க,

“வயிசிவநாதுவூரூபிரிநாடுஷ்டநாகெஷு யஜிநிசுந்வெடுத, ஸ்விபுரெவவயிஷுலீலவெஷு வவனகொஷுலீலநுதஃஸ்தநாகெ ஷுயஜிநிசுந்வெடுத, சுசுந்நிடுஷுரோதுவனவவநுஷுஷு.”

ராஜவாததிகம்.

இள. இமயமலையன்ன பெனனமபெரிய தாயிரமலையொன்றை வெப்பம் நிறைந்த நாகங்களிலிடின, சமதியல் அது நீரென உருகியோடும். அவ்வாறு உருகியோடெனைத் தட்பம்மிருந்த நாகங்களிலிடின, இமைப்பொழுதினில் முன்போலக் கட்டித்துவிடும்.

அமிருதமதி, * தூற்றிருபத்தைத்துவில்லுயரமுள்ள பெருந்தேகத்
தோமி ஒய்வின்றி எப்பொழுதும் நெடுநூரம்பொங்கியெழுந்து
கீழுள்ள கற்பாறைகளில்விழ்ந்தவண்ணமாகவே யிருக்கின்றனள்.
இங்ஙனம் கீழ்விழ்ந்து உடல்சிதறுவாளாயினும், சிதறுண்ட பாத
ரஸமேபோன்று, அவளது அழிந்தவுடம்பு மேலும் வடிவுகூடிவிடு
கின்றது இவ்விதத்துன்பங்களை நுகர்ந்துகொண்டு, அந்நரகில் நீண்ட
வாழ்நாணிதைவாகிய பதினேழுகடற்காலங்கழியுமளவும் அவள்
ஆங்குக் கிடப்பாளாவள்.

* “ஷபஜுலாஸுபொ ஹஸ்தா வஸ்து ஶாவாநி விஸு வெஹ |
உயகெயுவுபுரீ ஜெயா ப்ராணி நாஸ ப்ரஹ்மீகௌ || கள
• விதீயாஜிஷ்டகொடந்ராலு விமணவிமணாடியம் |
உதெயு: ஸ்யாபுரிதீஷு யாவதுணயநுஸ்தீ” || கஅ. ||
பரிபுரபுரஹுபயபு.

இ-ள். முதலாவதநரகவட்டமடைந்தாரின் சரீரபரிமாணம் 7 வில், 3-
முழம், 6-அங்குலமுயரமாம். இரண்டாவதுமுதலாகவுள்ளவட்டங்களில் இரு
மடங்குவீதமபெருங் ஏழாவதநரகத்த 500-வில்லளவு உயரமுளதாம் (அங்கு
லம் இருபத்தான்கு, முழம் முழம் நான்கு, வில்.)

“எழுவின்முழமுன்றறுவீரலெனப்
வழுவின்முதலன்கீழ்ப்புரைவாழ்வார
ஒழிவிலபொங்குவரோசனையேழ்மேன்
முழவிலைஞ்ஞாற்றொடுமுககாவதமே” குளாமணி, திறவுச்சுருகம் 107.

† “வனகருஷ்ய விதீயெ உத்யுயம், ஸஸ்து துதீயகெ |
உதயுபெய வம்உஷெவ ஸ்யுபுஸ ஸஸ்துசு துரீக || உஉ ||
ஷெஷ ஶாவாஸகிஷெபா துயஸ்துஸு ஸஸ்துஷெ |
சுயுபுபு: வாவவரகெ நரகெ ஸாமரொவரி || உஉ ||
சுஷெ வஷுஸஸுஸுணி ஶுஸாபு ரயரி தத: |
வ-டுவ-ஷுதீஷுசு துஷு நிகுஷு ததூபிரிஷெ || உஉ ||
பரிபுரபுரஹுபயபு, ஸமபு, உஉ.

இ - ள். முதலாவதநரகவட்டத்தையடைந்தார்களின் நீண்டவாழ்நாணி
தையு 1 கடல்; இரண்டாவதநரகவட்டத்தையடைந்தாருக்கு 3 கடல்; மூன்றா
வதநரகவட்டமடைந்தாருக்கு 7 கடல்; நான்காவதநரகவட்டத்தாருக்கு 10
கடல்; ஐந்தாவதநரகவட்டமடைந்தாருக்கு 17 கடல்; ஆறாவதநரகவட்டமடைந்
தாருக்கு 22 கடல்; ஏழாவதநரகவட்டமடைந்தாருக்கு 33 கடல்; முதலாவதநரக

“நின்தந்தையாகிய யசோதரமன்னன், மாக்கோழியைவதை செய்தபாவத்தால் மயிலாய் முடபன்றியாய் மீனாய்ப் பின் னிரு முறை தகருமாய் ஆறுவதுஜன்மததிற் சேவலாய்ப்பிறந்தனன். அது போலவே, அவனதுதாயாகிய சந்திரமதி, நாயாயக் கருமபாம்பாய் முதலையாய்ப் பெண்ணுடாய் எருமைபாய் ஆறுவதுபிறப்பிற சேவ லாய்ப்பிறந்தனள் அவரிருவரும், அப்பிறப்பிற சண்டகருமனாற் கூட்டிலடைபட்டுநிறக, அகமபனமுனிவாகூறிய நல்லறப்பெருமையைக் கேட்டுணர்ந்தது, நின்மக்களாம அபயருசியும் அபயமதியுமாகி வளர்கின்றனர். இது துமமவாகளின் பவவினைகளும் அவ்வினைப் பயன்களுமாம்” என்றனர்.

இவ்வாறு காரியகாரணபாவங்களுடன் முனிவர்மொழிந்தரு' னியவறறையெல்லாம் ஒவ்வொன்றாய் நினைந்துநினைந்து, அரசன் விதிர்விதிர்த்து மனமுடைந்து மருண்டான். அபயருசியும் அபய மதியும் தமமுற்பவங்களை முனிவாகூறியசமயத்து ஆங்குச்சென்று கேட்டிருந்தாராதலின், அதுகாறும் மறதியிலிருந்த அவ்விஷயங்கள் யாவும் உடனே அவர்களதுநினைப்புகருவந்தன அப்பொழுது அவர் களுக்குண்டான மனக்கவலைகளை அவர்களேயறிவார்களல்லாது யார் அறிவார்? தந்தையும் அவனது தாயுமாகவிருந்து, இப்பொழுது தன்செல்வப்புதலவனும் புதலனியுமாகவருதுபிறந்துள்ள அபயருசி யும் அபயமதியும் தம முற்பிறப்புக்களையோர்ந்து மனமுனைந்து தேம் பிததேமபிப புலமபககண்ட அரசன் வெங்கனலிவிட்ட வெண்ணெய் போலிரங்கி யுருகினன். பின்னும், யசோமதியரசன் “என்தந்தையும்

வட்டத்துக்குக் குறைந்தது பத்தாயிரமாண டளவாகும். மற்றையநகவட்டங்க ளிற் குறைந்தகால அளவு, முந்தியநகங்களுவினு நீண்டவாழ்நாணிற்றவேயாம்.

“ஆண்டிச்சிறுமைபதினாயிரமுன்
நீண்டவாழ்நாணிற்றவுகடலெல்ல
யீண்டிதன்நீழ்க்கீழ்ப்பெருகுவருமெங்கும்
வேண்டிற்றிறுமைதம்மேலோர்நிறைவே” 108.

“மூன்றமொரேழுமொழிபஃதம்பத்தினே
டேன்றநல்லேழுமிருபத்திரண்டிமென்
ரூன்றவலைகடன்முப்பத்துமூன்றமென்
நூன்றினிதீழ்க்கீழுயாந்தனவாழ்நான்” குளாமணி. தறவுச்சுருத்
, கம். 109.

தந்தையின் தாயும் இறந்திருந்து பிறந்தபிறவிகள்தோறும் அவர் களுக்குச் சொல்லரும்பெருநதுன்பங்கள்புரிந்து யான் என்றலையிற சுமத்திகொண்ட தீவினைகள் திருமாயு எனசெய்வேன்? நிறகு; நாள் தோறும் கணக்கில்லாதவாசிகளைப் படுமோசஞ்செய்து வதைத்த பாவங்களதீர, நரகத்துன்பங்களை யனுபவித்தலலலது, அவைகளினின்றுதப்ப வழியொன்றும கண்டிலேனே, எனசெய்வேன்? அன்றியும், பெருநரும் போகமுடும் பெரிசெனக்கொண்டு, பிராணிகளிடத்து அருளு மனபு மினறி, அவைகளுக்கழிவுசெய்து, பாவியேன் அவைகளின்பாவங்களைக் கடக்கொண்டேனே இதற்குத்தான் எனசெய்வேன்? இம்மட்டோடுமநீலலது, அருளவடிவுற்ற இவ்வடி கடகும் முன்பின சிறிதுமயோசியாத தீங்கிழைக்கநீனந்தேனே, சிறியேன இப்பாவத்தினின்றும் எவ்வாறு உய்வேன்? மாக்கோழியைக் கொலைசெய்தபாவத்தான இவருற்றநீமை இவ்வாறாமாயின், ஓயாது உயிரகொலைபுரிந்த அடிநேனுக்கு நுகந்திருவடிகளையல்லது இவறுசாண ஒன்றுகண்ணிலேன். இப்பாவங்களினின்றும் யான தப்பும்வழி யாது? அருளபுரிந்து மொழிந்தருளவேண்டு”மெனக்கெஞ்சிக்கேட்டனன்.

முனிவா அரசனைநோக்கி, “நீ அசச்சமொழிக. மெய்யறிவில லாதார் அறிவிலராயகாலத்துசெய்த தீவினைகளயாவும், மெய்யறிவு ஊற விலகின்றமும். அருளபுரிமனத்ததாகி உயிரகளுக்கு அபயநல்கப் பொருளாசை கொலை களவு காமம் பொய்யாகிய தீவினைகளை யெல்லாமகற்றி இறைவனத்தத்தபபற்றின இன்பமல்லல துன்பம் வருவதுண்டோ? இல்ல இல்ல” யென்றனர் என்றலும், அரசன் எவவுயிரும் தனனுயிருக்குநேரெனக்கொண்டு, பிராணிவிறிம்சை முதலிய எவ்விதசதிமைகளையும் அகற்றித்திருவறமருவின்ன். கடந்த வரைச் சரணடைந்தார் கடுவினைகளைக்கடப்பரனறோ?

யசோம நியரசன், சனமக்களாம் அபயநுசியையும் அபயமதியையும் அருகலழைத்து அவாதுமுற்பவங்களில் தான் அறிவின்மை காரணமாக அருள்குன்றி அவர்களை வாட்டிவதைத்துச் செய்த சிறுமைகளையெல்லாம் பொறுத்தலவேண்டுமென இரங்கிக்கேட்ட னன். தன்னுயிர்ப்பாவக்மை கவியாணமித்திரனைநோக்கி, “தோழனே! தீயவழிகளிலேயேபழக்கப்பட்டு அவவழியிலேயே முன் சென்ற

என்னை அருமபாடுபெருமபாடுபட்டு அவவழியினின்முதிருபடி நல்வழியிறகொணர்ந்துசேர்த்தநீயும் எனக்கு இக்கருணைக்கடலாகிய அடிகளுக்கொப்பாய்” என மனமுநதவந்தனஞ் செலுத்தினன். மேனமேலும் பலவகைப்பட்ட இடாகளுக்கிடமும் ராஜயபாரமென னுமபெரும்பாரத்தை முத்தம்மகனா அபயருசியினபால்விடுத்தது அவனுக்கு மகுடஞ்சூட்டி, சுதததமுனிவரது திருவடி களைக்கைப்பற்றி, அவரிடத்து ஐராகமங்களைக்கேட்டுணர்ந்து, தீகைக்கொண்டு துறவுபூண்டனன் கலியாணமித்திரனுபவணிகனும் வேறுபலரும் உடன் சென்று அவ்வாறே துறவறம்பூண்டனர் அபயருசி, தனதந்தையின் துறவுமுந்தத தான் அரசியலைத்தாங்குத தம்சமயம் உடன்பட்டானேயன்றி, அளபருநுதுன்பங்களுக்கிடமும் இவவுலகவின்பங்களிற்சிற்றும் ஆசைகொண்டனனல்லன். ஆகவே, தன தம்பியாம் யசோதரனுக்குப்பட்டஞ்சூட்டி ராஜயபொறுப்பை அவன்பாலாக்கித் தந்தவகை அபயருதியுந் காணுமாய்த் தவவனம்புகுந்து சுதததமுனிவரைவணங்கி வாழ்த்தி அவரைப்பார்த்து, “வினைகளையும் வினைப்பயன்களையும் அஞ்சித் தஞ்சுமென்றடைந்தார்களுக்கஞ்சன்மின் எனக்கைகொடுத்துத் தவவரசுநளவுடன்பட்டபெரியோய்! வருவினையூற்றுககளையெல்லாம் செறித்த சீரியோய்! நாககளிருவரும் ஐநவரனது சரணகளையே சரணுகொண்டு, மனங்கொள அருந்தவம்புரிய எண்ணிவந்துளோப இது மெய்யியபாகும். எங்களுக்கு உபதேசம்புரியத் தாங்கள நன்மனங்கொளவேணும்” என மனன எனவே, முனிவா “இளைஞர்களே இதுபொழுது நீங்கள் (அ)சையமாயசையமத்திற்கேற்றவநிலைமையைத்தழுவி, அதனிரபிறழாதநின்று அறநூல்களிற சொற்றவாறு கவனநீயிற படிப்படியாய்முப்பன முன்சென்று, தக்க திராணிவந்தவள்கில துறவறம்பூண்டு அருநுய்யமமர்ந்துசெய்மின்” என்றுமொழிந்தனா அவர்களும(b)பதினென்றவதுசிராவகநிலையைத்தழுவித் தம்மாற்றலுக்கேற்றவாறு அவவழியில ஒழுகுகின்றனா, அருங்குணங்களையாவும்மைப்பபெற்ற அசு சுதததமுனிவா ரதந்தரய

(a) ஸாயஜிஸாயஜி, விரதாவிரதவாரிணாஜி” சையமாயசையமம் துறவறத்தைத்தொட்டுத்தொடாதுநின்றல்

(b) “மனை துறக துமாதவாதாளடைந்துநோற்றுவீனையுப்பானுக்கிட்டனாம்” அருங்கலசெபு—271.

ஸம்பநர்களாம் தம்மையொத்த அருந்தவர்பலருஞ்சூழ இந்நகரப் புறத்து ஒருசோலையினகணவந தமார்தனர். வந்தவந்நான், அம் முனியரசர் தம்முடனவந்தாரோடு உபவாஸமிருக்கக்கருதி யசோ மதியரசன்மக்களாம் அபயருசியையும் அபயமதியையும் தம்பக்கத தழைத்து “இளம்பிராயமுடையநீங்கள் பட்டினிதாங்கமாடமீர்கள், இந்நகரத்துத்தெருக்களவழியே (c)சரியைபோமின்” எனக் கட்டளை யிடவே, அவ்விருவரும் முனிவரை இறைஞ்சி அவரதுகட்டளைப்படி இந்நகரத்துளவநதனர் மாரித்ததவரசனை’ நாங்கள் அவர்களே பெயவறிவையாக, இது எம்முடையதும் எம்மைச்சோநதவர்களது மாகிய பிறவிமால் ஆயுங்கால, இங்ஙனமாகுமவினைகள் பிள்ளைகளில தொடர்ந்துவந்து துன்புறுத்துமுறையும், காமம் வெஞ்சுரி இவைகளுக்கு இடங்கொடுக்கின், அவைகளினாலவியுங் கொடுமைகளும் இத்தகையனவாகும் இறைவனதற்கதைக கைக்கொண்டொழுகின், அதன்பெருமையம் யாமகூறியவாறு இங்ஙனமாகும். அரசே! கோழியின்வடிவாக மாவிற்றாசெய்த வோ ரியந்திரத்தை யாம் கொலைபுரிந்த பாவம், எம்பிறவிகள்தோறும் எம்மையொட்டிவந்து வருத்துகின்ற தாமாயின், நீபுரியும் இவையிராககொலை எந்நாளும் தீராதகொலையாக உன்னைச்சூழ்ந்துநிற்கும். நீ மயக்கவிருண்மேவிட்டு எத்துணையோ வுயிர்களைக் கொலைசெய்வதனால் உனக்குவநுதன்பங்கள் எத்தன்மைத்தாருமோவென மனமுனைந்து இரக்கங்கொள்கின்றனம்” என்றன.

[இதனையெல்லாம் விடாதுகேட்டிருந்த சண்டமாரியம்மன், நல் லுணர்வுகொண்டு, ஜீவவதையில் மனநடுங்க ஒழிவடைந்து, எவருங் காண எதிரில்தோன்றி அபயருசியையும் அபயமதியையும் வணங்கி நின்று, அன்றுதொட டெவரும் தன்னை நனமலர்களாலும் கனிவகைகளாலுமல்லது உயிராவதைசெய்து பலிகொடுத்துப் பூஜைசெய்வாராயின் அவர்களதுகுடும்பம் அடியோடுமாண்டொழியுமென எவரும் கேட்கக்கூறிவிட்டு மறைந்தனர். ஆங்கிருந்தாரியாவரும் அதிசயப்பட்டனர்.]

(c) சரியைபோமின் - பிணைக்கஞ்சசெல்லங்கள் உய-பா-சரியை; வீடு தோறுதழையாது தெருவினாடேசென்று பிணையென்றுசத்தஞ்செய்ய அதனைக்கேட்டு இருந்தவிடா தேடியளிப்பாரிடமிருந்தும்பெயர்வாகியுண்ணும் பிணை “உய-பா-சரியை-பா வடபிஷ்ணு” அமரகோசம்.

[இவ்வடையாளகளுக்கு கிடையிலுள்ளது வடமொழிகாவியத்தின்மட்டு முள்ளது.

இதனையெல்லாம் அவ்விடத்துநின்று கண்டிங்கேட்டு மிருந்த மாரிதத்தவரசன் அபயருசியைப்பார்த்துச் சொல்வானாயினான். “ஐய! நீ கனிந்துகூறிய நற்போதனையினால், கொலைப்பாவங்களினாற் கோழிக் கணக்கில்வந்துமுகொடியதுன்பங்களினின்றும் நான் இதுபொழுது நீங்கினேன். யசோமதியரசனது குமரனே! நின் புகழ்மொழியைப் புணையாகக்கொண்டு இதுபொழுதே யான் அருந்தவமெனும் பெரிய கடலில் இறங்கிக் குளிக்கத் துணிந்துளேன். இது நிச்சயமேயாம்” என்றான். மனைவிமககள் சுறத்தாராகிய எவரும் சூழலிருக்கும் பொருளையாவும், தன்னைச்சூழ்ந்து பறறியெரியும் நெருப்புத்திரள்களுக் கொப்ப, முததிபெறத் தடையாய்நின்று பிறவிச்சகரத்திற சுழன் மழியக்காரணமாகுமெனப் பெரிது மஞ்சி, பறமக்களையெல்லா மறுத்து, அரசியலைத் தனமகன் புஷ்பத்தனதுகையிலாக்கி, அபயருசியையும் அபயமதியையும் தொடர்ந்துசென்று, சுதத்தமுனிவரைத் தொழுது துறவறமபூண்டு முனிவன் ஆயினான். பிறகு சுதத்தாசாரி யரிடத்து நெடுநாள னூறப்பொருளையாவும் கேட்டுணர்ந்து, வெறுதயர் களுக்கிடமும் தீவினைகளெல்லாம் தன்னைவிட்டொழியுமாறு மாதவத் தினை முறையினில் முடிவுறச்செய்துமுடித்து, யாவரு மதிசயமுற உடம்பினை ஆண்டு விட்டொழித்து, வானுலகின்கண, போகதகரும் லோகங்களுக கிடையனவாகவுள்ள சனதகுமாரகற்பங்களெனப்பபடும் முனறவது துறக்கப்புரையிறசென்று தேவனாகி, ஆங்குள்ளதேவ மாதர்களுடன் இன்புறமுவாழ்ந்தனன்.

அபயருசியும் அபயமதியும், இவ்வுலகின்கண் தமமுயிர்வாழ்வு முடிவுபெறக் காலமநெருங்கியதனைச் சுதத்தமுனிவர்சொல்லத்தெரி நது, சொறறநற்குணங்களையாவும் அமையப்பெறும், யோகவழியாற சரீரத்தினை ஆங்குத் தரையிலிட்டு, மேலுலகத்திலிரண்டாவதுதுறக்க மாகிய ஈசானகற்பத்திறசோந்து இமையவராயினா. ஆங்குத் தேவ லோகத்துப்பெண்கள் காதல்மேலிட்டு முறவல்கொண்டுநோக்கச் சுறமுறமுற ஓர் ஓசனைதூரம் நறுமணமும் இளஞ்சூரியனையொத் துத் திகழொளியும் வீசும் திவ்யதேகத்தோடு அச்சொர்க்கத்திற சென்று, முறப்பிறப்புக்களிலநிகழாதனவாம் சங்கதிகளையெல்லாம் நினைவுகொண்டு இறைவனதறத்தினில மாறாதமனத்தினராய், அச் சொர்க்கத்து நீண்ட ஆயுட்பரிமாணமாகிய கடல்களளவுகாலமெல் லாம் இணையிலாவின்பத்தினை இடையறாதுதகர்த்து மகிழ்வுறவ வாழ்கின்றனர்.

தொடரும்.

டி. எஸ். சூப்புவாமிசாஸ்திரி.

திருப்பெருந்துறையென்பது தமிழ்நாட்டு ஆளுடையார்கோவிலே*

சென்ற புரட்டாசிமாதத்துச் செந்தமிழ்ப்பத்திரிகையில் “மாணிக்கவாசகர்கால ஆராய்ச்சி” என்ற தலைப்பின்கீழ் மகா-ரா-ா-புரீ கே. ஜி. சேஷையரவர்கள் திருப்பெருந்துறைததலம் மலைநாடாகிய “மலையாளநாட்டில் இருக்கவேண்டுமென்றுநினைக்கிறேன்” என்று கூறியிருக்கிறார்கள் இவ்வுரை உண்மைக்குமாறுபாடுள்ளதென்று தோன்றி நான் எனக்குத்தெரிந்ததை எழுதலானேன்.

I. (1) இவ்வூர் மிழலைநாட்டில் இருந்ததென்று யாவரும் ஒப்புக்கொள்வார்களென்று எண்ணுகிறேன் மாணிக்கவாசகர் எததிக்கினின்று மதுரைக்குத் திரும்பிவந்தனரோ அததிக்கினின்று குதிரைகள் வந்தனவாகும். அததிக்குத்தான் பெருந்துறையுள்ள திக்கு. மிழலைநாட்டுநரிகள் குதிரைகளாகமாற்றப்பட்டு அவை மிழலைநாட்டினின்று மதுரைக்குவந்தன.

“ஒழுகக் தருமந் தவந்தான முறவு வாய்மை பொறைமற்றும்
விழுப்ப முள்ள சூத்திராவாழ் மிழலை நாட்டு நரியெல்லா
மழைத்தத தெருட்டி வீளையாட லவனி மீது நனிவிளங்கத்
தழைத்த தலத்தை நரிக்குடியென நின்றஞ் சொல்லா சான்

என்று தில்லைநம்பி தமமுண்டை திருவீளையாடற்புராணத்திற்கூறியிருப்பதைப்பார்க்க. குதிரைகள் மிழலைநாட்டினின்றுவந்தனவாகையால், திருப்பெருந்துறை மிழலைநாட்டிருந்தது என்பது சித்தம். மாணிக்கவாசகர் கொச்சிநாட்டுக்குப்போய் அடபக்கத்திற குதிரை வாங்குவதாகக்கூறி அவ்விடத்தினின்று மதுரைக்குத் திரும்பிவந்திருந்தாற் கொச்சிநாட்டுநரிகளல்லவோ பரிகளாக மாற்றப்பட்டிருக்கவேண்டும். இப்பாக்கியத்தை அந்நாட்டுநரிகள் அடைபவிலேயே!

* ஆளுடையார்கோவில் என்பதும் இதுதான் “ஆளுடையார்கோவில்” என்பது, பாஷாவிலசாரமசெய்பவர்கள் “சோமபேரித்தனவீதி” என்றுகூறும் வழியினால் காலகிரமத்தில் “ஆளுடையார்கோவில்” என்று மாறியிருக்கலாம். “ஆளுடையார்” என்பதைப் “பசுவையுடையதி” அல்லது “ஆளுடையநாயகன்” என்று கொள்ளலாமா?

திருப்பெருந்துறையென்பதும் தமிழ்நாட்டு ஆளுடையார்கோவிலே ௧௦௬

(2) இம்மீழைநாடு எங்கிருந்தது?

1910—11-ஆம் வருஷத்திய சென்னைராஜதானிக்கல்வெட்டு இலாகாவின் “ரிப்போர்ட்டில்” 1910-ஆம் வருஷத்தா 47-ஆம் சிலா சாசனமெனறுகுறித்திருக்கும் கல்வெட்டின்படி இந்நாடு விருதராஜ பரமகரவளநாட்டின் ஒருபாகம் என்று அறியலாம்.

தேர்க்காடரோ’ என்ற ஊரிலுள்ள பழையவேளார்குடி ஒன்றைச் சேர்ந்த வேளார் ஒருவரது “கானநாட்டுவிருததாரதம்” என்ற கையெழுத்துச்சுவடியின்படியும், மற்றுள்ள பழைய ஏடுகளின்படியும்,

1 தெற்கேயுள்ள பாண்டிநாட்டிற்கும் வடக்கேயுள்ள புனல் *நாட்டிற்கும் இடையிலுள்ள பனநிநாடு (மற்றிருநாடுகளின் சில பாகங்களுடன், கோனாடு, காணாடு என இருபெரும்பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்ததென்றும்,

ii. கோனாடு சோழவந்தானவரை பரவிரிந்ததென்றும்,

iii. கானநாடு, தொண்டி காளையாகோவில்வரை எட்டியிருந்ததென்றும்,

iv. இவற்றின்பிரிவெல்லே புதுக்கோட்டைக்கு நான்குமையுக்குத்தெற்கேயோடும் வெள்ளாடுமெனறுகொள்ளலாம் என்றும்,

v. கோனாடு, உறையூர்க்குற்றம் ஒல்லையூர்க்குற்றம் † (புதுக்கோட்டைக்குமேற்கிலுள்ள ஒலியமங்கலத்தைக்கொண்டது) உறையூர்க்குற்றம் (இது புதுக்கோட்டைராஜ்யத்தின்வடமேற்குப்பாகத்திலுள்ள பழையகொடும்பாளூரைக்கொண்டது) என மூன்றுகூற்றங்களாகப் பிரிந்திருந்ததென்றும்,

vi. கானநாடு ஏழுகுற்றங்களாகப்பிரிந்திருந்ததென்றும்,

vii. அவற்றுள், மீழைக்குற்றம் ஒன்று என்றும் விளங்கும்.

* பாண்டிநாடு, புனல்நாடு, பனநிநாடு என்றபெயர்கள் தேர்க்காட்டிற்கையெழுத்துப்பிரதியிலில்லை பனநிநாடு என்பது வராகமலையெனப்படும் பன்றிமலை அல்லது பழனிமலையுள்ளநாடு, அல்லது பன்றிக்குறையுள்பனநிருவர் இருந்துவந்தநாடு தில்லைநம்பியின் திருவிளையாடற்புராணம், 59-ம் திருவிளையாட்டைப்பார்க்க. பழனி என்பது பன்றியென்பதனவிசாரம் என்பது.

† இக்கூற்றத்தினுள்ள ஒல்லையூரைவர்ணிக்கும் புறநானூற்று 242-ம் பாட்டை மகா-நா-நா-ஸூ சேனையரவர்கள் நன்றாக அறிந்தவர், அதை அழகாக ஆங்கிலத்தில் அவர் மொழிபெயர்த்திருக்கிறாராதலால்.

மேற்கூறிய கானநாட்டின் ஒருபெரியபாகத்திற்கு ஏறக்குறைய 800 வருஷங்களுக்குமுன் “விருதராஜபயங்கர*சோழவளநாடு” என்ற பெயர்ரிடப்பட்டது.

“கானநாடாகிய விருதராஜபயங்கரவளநாடு”† என்னும் சொற் றொடரைக்கொண்ட புதுக்கோட்டைராஜ்யத்தின்சிலாசாசனங்களின் பிரதிகள் 30-க்குக்குறையாமல் என்னிடமிருக்கின்றன.

ஆதலாற் பாண்டியநாட்டிற்கு வடக்கெல்லையெனப்படும் வெள் ளாற்றிற்குத் தென்பாகத்திலுள்ள கானநாட்டின் ஒருபாகந்தான் திருப்பெருந்துறையைக்கொண்ட மிழலைநாடாம்.

(3) மிழலைக்கூறத்தின்முக்கியநதி திருமெய்யத்தலத்திற்கு ஒரு மைல்வடக்கிலும் வெள்ளாற்றிற்கு ஆறு அல்லது ஏழுமைல் தெற் கிலும் ஓடித் திருப்புவனவாயில் எனனும் சிவஸ்தலத்தின்பக்கத்திற் கடலிற்சேரும் பாம்பாறு என்றுகூறலாம். இந்தமிழலைநாட்டின் பெயரைக்கொண்ட புதுக்கோட்டைராஜ்யத்துச்சிலாசாசனங்களின் பிரதிகள் பத்தொன்பதிற்குக்குறையாமல் என்னிடமிருக்கின்றன. இவற்றுள், சிலகல்வெட்டுக்கள் மிழலைநாடுமேலபாகத்தையும், வேறு சில மிழலைநாட்டுநடுப்பாகத்தையும் சேர்ந்தவை யென்று பின்வரும் கல்வெட்டுவாக்கியங்களாலறினவாகும்.

1 தாஞ்சூர் (மூன்றுகல்வெட்டுக்கள்) “மிழலை மேல்கூற்று மீபாம்பாறுநாடு”

2. காரமங்கலம் (மூன்றுகல்வெட்டுக்கள்) றெ றெ

3. வாளராமாணிக்கம் (ஆறுகல்வெட்டுக்கள்) றெ றெ

* கலிங்கத்துப்பரணியைப்பார்க்க.

† சென்னைக் கல்வெட்டு இலாகா உதயோகஸ்தாகளாற் பின்னண்ட இலக் கங்களாகத் தாக்கல்செய்திருக்கும் கல்வெட்டுக்களாயுமபார்க்க

1906-ம் வருஷத்து 388-ம் இலக்கக்கல்வெட்டு.

1907-ம் „ 162-ம் „

றெ 168-ம் „

திருப்பெருந்துறையென்பது தமிழ்நாட்டு ஆளுடையார்கோவிலே ௧௦௫

4. இசும்பாநாடு* புதுக்கோட்டையின் எல்லைப்பாகம் (எழுக் கல் வெட்டுக்கள்) இவற்றுள் ஆறுசிலாசாசனங்களில், 'மிழலைநாட்டு நடுவில்கூறு'† என்றும், ஏழாவதுகல்வெட்டில் "மிழலை நாட்டுதுளம்பூரான" என்றும் கண்டிருக்கிறது.

மேற்கூறிய நான்கு ஊர்களும் ஆளுடையார்கோவில்ஸ்தலத்தைப் போல் புதுக்கோட்டைராஜ்யத்தின்தென்கிழக்கிலுள்ளவை. அவ் ஊர்கள் ஆளுடையார்கோவிலினின்று முறையே 12, 9, 8, 4 மைல் தூரத்திலுள்ளவை என்றால் அந்ததலத்திற்கு இவை சமீபத்திலேயே இருந்துவந்திருக்கின்றனவென்றும், ஆளுடையார்கோவில் மிழலைக் கூற்றத்தில் இருந்திருக்கவேண்டும் என்றும் எண்ணலாம். மிழலை நாட்டின் "நடுவில்கூறு" ஆளுடையார்கோவிற்பக்கமும் "மீபாம் பாற்றுக்கூறு" புதுக்கோட்டைராஜ்யத்தின்பாகமும் ஆகின்றதனால், மிழலைநாடு (புறநானூறு 24-ஆம்பாட்டினின்று நாம் அறிகிறபடி) கடற்கரையரைபரவியிருந்ததென்றெண்ணுவதுடன், அதன்கீழ்பாகம் கீழ்பாம்பாற்றுக்கூற்று அல்லது கீழைக்கூறு என்ற பெயரைத் தாங்கியிருக்கலாம் என்றும் ஊகிக்கலாம். ஆதலால் திருப்பெருந்துறை கீழ்குடற்கரையை அடுத்த ஊரே.

II வடமொழி 'ஹாலாஸ்யமாகாத்மியம்' என்னும் கிரந்தம் திருப்பெருந்துறை கீழ்சமுத்திரக்கரையை அடுத்திருந்ததென்று இரண்டு சுலோகத்திற சுருக்கமாயும் தெளிவாயும் தெரிவிக்கிறது.

*இது, பாண்டியமண்டலத்தைச்சார்ந்த சுந்தரபாண்டியவளநாட்டின்கண் இருந்தது என்று சிலகல்வெட்டுக்களாகுறும். மாணிக்கவாசகர் இருந்ததாக மகா-நா-ஸ்ரீ சேஷையரவர்கள் கூறியகாலத்திற்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின் இராஜராஜசோழவளநாடு என்றும் இவ்வளநாடு பெயர்பெற்றிருந்தது.

† மிழலைக்கூற்றத்தின் இங்குவிற்கூற்று, சென்னைக் கல்வெட்டு இலாகாவின் 1908-ஆம் வருஷத்தது 130-ஆம் இலக்கக்கல்வெட்டிற பேசப்பட்டிருக்கிறது.

‡ மகா-நா-ஸ்ரீ கிருஷ்ணஸ்வாமியையங்கரவர்கள் தம்முடைய "Ancient India" அல்லது புராதன இந்தியாவின் படங்களுள் தில் மிழலைநாட்டையாண்ட எவ்வியந்தேசத்தைத் திருநெல்வேலியிலுள்ள பக்கத்திற்காட்டியிருப்பது எக்காரணத்தினால் என்று விளக்கவில்லை.

பொதுவாய்ப்புள்ள சீர்திருத்தம்.

சுலம்வா தாயுஜோத நஸை நயா ஹஸி நித: ॥

மது துவிசுரிக், விசுரிக், ராபசாம-வசெநலம்.

ஸ்ரீமஹாதீபாபித்யா துத்ஸம்மொஸாநமோததீம் ||”*

அதாவது (குதிரைவாங்கப்புறப்பட்ட அந்த) “புத்திமான் கிழக்கு முகமாகக் கீழ்சமுததிரககரையைநோக்கிச் சென்றார். கணக்கற்ற பணக்குவியலுடனும சேனையுடனும கூடினவராய் ஆகநகங்குச சிரம பரிஹாரத்திற்காக வழியில தங்கித்தங்கப்போன அவர், தனக்குயர் வில்லாத “ஸ்ரீமகாதீர்த்தம” அல்லது “திருப்பெருந்துறை” [ஸ்ரீமகாதீர்த்தம=திருப்பெருந்துறை; ஸ்ரீ=திரு; மகா=பெரும; தீர்த்தம=நீர்த்துறை.] எனனும சிவஸ்தலத்தை அடைந்ததா

இவ்விருகலோகங்களினின்று திருப்பெருநதுறை மதுரைக்குக் கிழக்குததிக்கிலேதான் இருக்கிறது என்பது வியத்தமாகவிளங்குகிறது.

III. மற்றும, மூன்றுசிவஸ்தலங்களைக்குறித்த விடுகதையைப் போன்ற பழமொழி ஒன்று புதுக்கோட்டைக்குத்தென்கிழக்குப்பாகத் தில்வழங்கிவந்தது. அப்பழமொழி, “கரை குளத்தினின்று ஒருகாதம்; துறையினின்று ஒருகாதம்” என்பதுதான் இவ்விடுகதையில் மூன்று ஸ்தலங்கள் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கரை என்பது, அன்னம் முடியைத்தேடுவதாகவும், வராகம் அடியைத்தேடுவதாகவும் செய்யப் பட்ட ஆச்சரியகரமான வேலைப்பாடமைந்த “லிங்கோதபவர்” விக்ர கத்தைக்கொண்டு முறகாவத்திற பெயர்பெற்றிருந்த பழங்கரைத்தலம். குளம் என்பது, தேவாரத்திற்குறப்பட்டுள்ள வைப்புத்தலங்களுள் ஒன்றாகிய வரந்தை என்று சிலர் ஊகிக்கும் பிரசித்திபெற்ற திருவரன் குளம். துறை என்பது பிரஸ்தாபத்திலுள்ள திருப்பெருந்துறை.

*ஹாலாஸ்யமாஹாத்மியம் 64-ஆம் அதிகாரியாயம் 42, 43, 44-ஆம் சுலோகங்
கள்.

↑ மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளையவர்கள் இத்தலமான்மியத்தைப்பாட ஆரம்பித்து நாடிப்பலத்துடன் சில அசௌகரியங்களைமுன்னிட்டு நிறுத்திவிட்டார்கள். மகாமகோபாந்தியாயர் பிருமமழிசுரமிநாதையரவர்கள் அச்சிட்டிருக்கும் பிள்ளையவர்களின் பிரபந்தத்திரட்டைப்பார்க்க.

திருப்பெருந்துறையென்பது தமிழ்நாட்டே ஆளுடையர்கோவிலே ௧௦௭

இவ்விடுகதைதருபமாக, பழங்கரை எங்கேயிருக்கிறது? என்று கேட்ட ஒருவருக்கு “(பழங்கரை(திருவான்)குளத்தினின்று ஒருகாத தூரத்திலும், (திருப்பெருந்)துறையினின்று ஒருகாததூரத்திலும் உளது” என்று மறுமொழிகொடுக்கப்பட்டதாம். ஆகவே, திருப்பெருந்துறை மஹ ஆதாரங்களின்படி எவ்விதம் அமையுமோ அவ்விதமே புதுக்கோட்டைக்கு ஏறக்குறைய 25-மைல் தூரத்திலுள்ள ஸ்தலமென்று ஏற்படுகிறது அரண்தாங்கி புதுக்கோட்டையினின்று இருபதுமைல் என்று கூறுமபொழுது விடுகதையிற்காட்டியகணக்குத் தவறன்றென்றுவிளங்கும்.

ஆதலால், திருப்பெருந்துறை மிழலைநாட்டு ஊர் என்றும், அந்நாடு தஞ்சாவூரில்லா ஆளுடையர்கோவிற்பாகத்தை உட்கொண்டதென்றும், ஆதலால் திருப்பெருந்துறை எனலும் ஸ்தலம், ஆளுடையர்கோவிலே எனலும் கொள்ளலவேண்டும்.

IV. திருப்பெருந்துறை மேலைச்சமுததிரக்கரையில் இருநதிராது என்று திருவிளையாடற்புராணத்தினின்று காட்டலாம்.

குதிரைவாங்கப்பறப்பட்ட மாணிக்கவாசகர் எத்திக்கிற்போனார்?

“மேலுறு சாபந் தீர விரதிரன் லெனனை யானை

காலேவந திறைஞ்சந தொலைக கானையம் பதிய டைநதார்”*

என்று தில்லைநம்பி கூறியிருக்கிறார் இதிற சுட்டிக்காட்டியிருக்கும் ஸ்தலம் திருக்கானப்போ அல்லது கானையர்கோவிலாம். (அடுத்த பாட்டையும் பார்க்க). இது மதுரைக்குச் சுமார் 40 மைலுக்குக்கிழக்கிலுள்ள ஊர். மேலைச்சமுததிரக்கரைக்கு மதுரையினின்றுபோகும் ஒருவருக்குக் கானையர்கோவிலில் என்னவேலை இருந்திருக்கக்கூடும். அதிகமாகவளாப்பாரானேன்! வடமொழி ஹாலாஸ்யமாகாதமியத்திற கூறியபடி,

“வாஜுலேவ்யயெளயீராவூரூஜுடாபுதி |”

“அம்மேதாவி சமீபக்குமுகமாக கீழ்சமுததிரக்கரையைநோக்கிப் புறப்பட்டார்” என்றே கொள்ளலவேண்டும்.

*திருவாலவாயுடையாதிருவிளையாடற்புராணம் 27-ஆம் திருவிளையாடல் 31-ஆம் பாட்டையும் 32-ஆம் பாட்டையும் பார்க்க.

V. “ஆளுடையார்கோவில்” என்பதற்குப்பொருள் ஆளுடைய நாயகரதுகோவில், அதாவது ஒரு பக்தரை (ஆசிரியவடிவங்கொண்டு) ஆட்கொண்டருளியபெருமானிடம் எனபதாம். இவ்வூருக்கேற்ற இவ்வருமைப்பெயரை விட்டுவிடக்கூடாதென்று தில்லைநம்பி தமது திருவிளையாடற்புராணத்தில், “(பெருந)தூறையாளுடையநாயகன்”* என்று கூறியிருக்கிறார். வடமொழி ஹாலாஸ்யமாகாதமியத்திலும்

“ஐநவநாதர்” “ஆள் உடையநாயகன்”

[ஐநம் = ஆள்; ஐநவாந் = ஆளுடையவன்; நாதன் = நாயகன்]
என்று பத்துப்பனனிரண்டு இடங்களிலும்,

“ஐநவ தா^{ஸ்}ரிநா” அல்லது “ஆளுடையஸவாமியை”†

என்று ஒரிடத்திலும் கூறியிருப்பதைக்காண்க. இவ்வூர் ஸவாமியின் மஹநாமங்களில் அசுவநாதர், உபதேசஸ்தலநாயகர், உபாதியாயர், குருநதவனேசுவரர், முந்நாற்றொருவரர் எனப் பெயர்களும் கவனிக்கத்தக்கவை. ஆதலாற் பெருந்துறையென்பதும் ஆளுடையார்கோவில் என்பதும் ஒரு ஊரையே குறிக்கின்றன என்று கொள்ளலாம்.

VI. கானநாட்டுவிருததார்த்தத்தைக்கூறும் தேர்க்காட்டுர்க்கையெழுத்துப்பிரதி பழையதூலாகவே †தோனதுகிறது.

* 28-ஆம் திருவிளையாடலின் 13-ஆம் பாட்டு.

† 64-ஆம் அதியாயம் 53-ஆம் சுலோகத்தைப்பாக்க, செப்புப்பட்டயம் முதலிய வற்றிற்காணப்படுகிறது என்று மகாமகோபாதயாயர் பிறும்மழை சாமிநாதையரவர்கள்கூறும் ஆளுடைய (பரம)ஸவாமி என்னும்பெயர் இப்பெயரைச்சார்ந்ததாகக்கொள்ளலாம்.

‡ இது எக்காலத்துதல என்று கூறமுடியாது. அந்நிர்கண்ட கானநாட்டின்பிரிவுகளையொத்ததால் நவீனதூலாக அதைக்கொள்ளுவதாவது என்றே விளங்கும். கானநாட்டின்பிரிவுகளைப்பற்றிப்பேசுமிடத்து,

“அன்னமிடு சோமனெனு முககிரப் பெருவழுதி அமுபுவியில் ஆளும் நாளில் அரிதான நெருடி நாற்பதெண்ணியிரம் ஆராயநது தேடிவைத்த நன்னிலநதன்னில்—ஏழுக்கூற்றம்” பதினெட்டுநாடு

“வெ(ற்றி)ததிவாழ்கினறதிருமிழலைக்கூற்றமிருந்தமுத்தூர்க்கூற்றம் பத்தியான அருமபூரக்கூற்றம்பாரமான திருக்காணைக்கூற்றம் முததமிழ்சோதொருவூரக்கூற்றம்முதனமையானகொடுமுருர்க்கூற்றம் எத்திசையானஇளையானகுடிக்கூற்றம்”

என்று கூறப்பீட்டிருக்கிறது.

திருப்பெருந்துறையென்பது தமிழ்நாட்டே ஆளுடையார்கோவிலே 303

இந்நூலில், திருப்பெருந்துறையைப்பற்றிக்கூறியிருப்பது அத்தலம் கானநாட்டைச் சேர்ந்தது என்பதை விளக்கும். “மாணிக்க வாசகத்திருவிளையாட்டம் பெருந்துறை கைலாசநாதர் குரு தே சிக னுடு” என்று அத்தலமிருந்த குறும்பர்நாட்டைக்கூறித் “திருமாணிக்க நல்லூர்”* எனபதையும் அதன்சம்பந்தமாக எடுத்தெழுதி, அதன் கீழ்

முத்தூர்க்குற்றம் என்பது புறநானூற்று 24-ஆம் பாட்டிற் கூறப்பெற்ற முத்தூற்றுக்கூற்றமென் நெண்ணலாம். முத்தூற்றுக்கூற்றம் மிழலைப்பட்டையடுத்திருந்ததாக அந்நூலிற் கூறியவிதம் இங்கும் மிழலைக்கூற்றத்தை யடுத்து முத்தூர்க்கூற்றம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இக்கூற்றம் இராமநாதபுர சமஸ்தானத்தின் வடக்கில ஒருபாகத்தைக் கொண்டிருந்ததென்றும், “உல களந்தசோழநல்லூர்” என்ற பிரதிநாமத்தையுடைய கப்பலூர், அஞ்சுகோட்டை முதலிய ஊர்களைக் கொண்டிருந்ததென்றும் சென்னைக் கல்வெட்டு இலாகா 1909-ஆம் வருஷத்தது 59-ஆம் கல்வெட்டினாலும் 1907-ஆம் வருஷத்தது 408-ஆம், கல்வெட்டினாலும் அறிகிறோம். அடியாக்குகல்லூர் சிலப்பதிகாரம் காடுகாண் காதையுரையில் ஆதியிற் சோழநாட்டைச் சேர்ந்திருந்து பிறகு பாண்டியநாட்டின் பாகம் ஆயிற்று என்றுகூறும் முத்தூர்க்கூற்றம் இப்பிரிவுதானென்று கொள்ள லாம். காளை எனபது புறநானூற்று 21-ஆம்பாட்டிற்கூறப்பெற்ற கானப்பேராம். தேவாரத்தைப்பாராகக். காளைக்கூற்றமெனபது புறநானூற்றுவிசேடக்குறிப்பின் 3-ஆம் பக்கத்திற்கூறியுள்ள திருக்கானப்போககூற்றம். இது காளையார்கோவிலே உட்கொண்டபாகம். மிழலையும் காளையும் ஸதலங்கனாகையால் திருமிழலைக் கூற்றமென்றும் திருக்காளைக்கூற்றமென்றும் கூறப்பட்டன. இளையான்குடியென்பது இராமநாதபுரத்தைச்சேர்ந்த இளையான்குடிநாடாக இருக்கலாம். அருமபூர்க்கூற்றம், கொடுமுருகாக்கூற்றம், தொகுவுர்க்கூற்றம் ஆகிய கூற்றங்க ளுள் ஒன்று, கானநாட்டாகும் கோனாட்டாகும் நேர்ந்த சச்சரவுகளை விளக்கும் சாசனங்களில் அடிகடகுகூறப்படும் அதளிக்கூற்றமாகவேண்டும்.

*திருப்பெருந்துறைப்புராணம் பெருந்துறை விசேடப்படலம் 17-ஆம் பாட்டினின்றும், மூர்த்திராமவிசேடமுரைத்தப்படலம் 6-ஆம் பாட்டினின்றும் இவ்வுருக்குப் பவித்திரமாணிக்க(புர)ம் என் ஒருருபெயர் இருந்ததென்று நனருக விளங்குகிறது இவ்வுரிலுள்ள ஸவாமி (திரிமூர்த்தி) தேசிகா, (ஐகத்)குரு என்ற நாமங்களைப்பெறவே “குறும்பர்நாடு” என்றது “குருதேசிகனுடு” ஆயிற்று. “குறும்பர்நாடு” என்றபெயரால், ஆவுடையார்கோவில் இருக்குமிடமானது, ஆதியிற் குறும்பலேனாளா என்ற ஒரு காராளவருப்பினரைச்சேர்ந்ததென்று அறியலாம். ஒரு “எழுதருமபுகழான்” திருப்பெருந்துறைப்புராணத்திற்கூறிய விதம், “கங்கைக்குழகாசினின்று” வரவழைக்கப்பட்டிருந்த அந்தணர்களுக்கு அந்நிலத்தின் ஒருபாகத்தை அளித்தான என்றும், பிறகு குறும்பர்கள் தங்கள் நிலத்தை இவர்களிடத்திருந்து அடையமுயற்சியெய்து பாண்டியன்முன் இக் கிலம்,

“... மன்னவாமறையோரெனபா

முன்றமதென்பாராயின்முயலுகருக்கோண்டென்று” பெரு. படலம், 67. வாதிததுப் “பன்னிரண்டு ஆள்பரிசம்” வெட்டினாலும் நீர் ஊரது என்று அவர்கள்நிலத்திற்கு அடையாளம் கூறினொன்றும், ஆவுடையார் பிராமணர் பக்கம் வழக்குரைத்தது வெட்டியவுடன்,

“தடையறவே நீருற்றந் தங்காமல் வந்துவிடும்”

என்று சாதித்தது,

எல்லையாக உபபாறு என்பதனையும், பாம்பாறரின் முகத்துவாரத்திலுள்ள திருப்புனவாயிலின்பக்கத்திலிருக்கும் சுந்தரபாண்டிய பட்டினத்தைக்குறிக்குமோ என்று எண்ணக்கூடிய “நாங்கன்பாண்டியபட்டினம்” எனப்படையும் மறற எல்லைகளுடன்சேர்த்திருப்பது* அததலத்தின ஸவாயிபெயர்களாகிய தக்ஷிணகைலாசநாதா, திரிமூர்த்திதேசிகர், ஜகதகுரு எனபவற்றுடன் கவனிக்கத்தக்கது.

VII. (1) திருப்பெருந்துறையைக் கடற்கரையூராகக் கவிகள் வர்ணித்திருப்பது அவலுரைக்கொண்ட மிழலைநாட்டைப்பற்றியே. முக்ரீரையடுத்தது மிழலையென்பது புறநானூற்று 24-ஆம் பாட்டால் “வெள்ளிடைமலைபோல” விளங்குகிறது ஆளுடையார்கோவிலுக்குத் தென்கிழக்கிற பன்னிரண்டுமைலதூரத்திலுள்ளதும் மிழலைச் சதகம் 41-ஆம்பாட்டில் மிழலைநாட்டிலிருந்ததாகக்கூறப்பெற்றது மான திருப்புனவாயில், கடற்கரையை ஒட்டியது எவ்விதம் இந்நாட்டிற்குக் கிழெல்லை “உபபாறு” என்று தேர்க்காடரோ ஓலைச் சுவடியிலெழுதப்பட்டிருக்கிறதோ அவ்விதமே ஞானசம்பந்தசுவாமிகளும், சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளும் புனவாயிலைப்பற்றிப் பின்வருமாறு கூறியிருக்கிறார்கள்.

“கங்கை தனையழைத்தக கீழாறயவாருமென்று”
கட்டினயிட்டு, இதைப் பரிசோதிக்கவந்தமன்னாமுன,

“அப்படியே யாங்குவெட்டி யாழமட்டுங் காணுமுன்னே
கங்கைபொங் கிக்குத்திகு கீழாறு யோட”

நீரும்நீங்காட்டினொன்றும், அச்சுல,

“கல்வெட்டி நாட்டி லா காராள ரெல்லையிலே,
வேதியாக ளெல்லை விதவிதமாய்க் கலநாட்டி
அந்தணர்க்குக் காணியறுதியிட்டா வந்தமன்னா,
குறம்ப ரினவோருங் கூடி விசாரமிட்டு
அந்தணர்க்குக் காணியறுதியிட்டோ மென்று சொல்லி
ஊரூடியும் விட்டு ஒதுங்கினா தென்கிணையில”

(ஆலுடையார் வழக்குரைத்த அம்மரண) என்றும் அறிகிறோம்

மேற்கண்டவிஷயம், “விழுப்பமுள்ளஞ்சுதிர்வாழ்மியிலேநாடு” என்ற இந்நாட்டைத் திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடற்புராணத்திற்குரியிருப்பதனாலும் விளங்கும்.

* இப்புத்தகத்திலுள்ளவைபாட்டுடைமுகூறப்பெற்ற எல்லைப்பாட்டுக்கள் பல உள். அவை எனக்கு விளங்கவில்லை. திறமையுள்ளவா ஒருவர் இப்புத்தகத்தைப்பரிசோதித்துப் பழைய ஒரு காணுப்படத்துடன் அச்சிடுவீதல் பழையசரித்திரசாசனங்களில் முயற்சிப்பவர்களுக்கு அதிக உபயோகமுள்ள காரியமாகும். குறும்பாநாட்டின் கிழெல்லை பின்வருமாறு இவ்வோலைச்சுவடியில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

“மாணிக்கவாசகனாயினா திருவிளையாட்டமபெருந்துறை கைலாசநாதர குரு தென்கிணை. ஆகி ஆலுடைபாருக்கும் முந்தினதலம் திருவடி திருமாணிக்கநல்லூர் ஆலுடையார் எல்லை.

திருப்பெருந்துறையென்பது தமிழ்நாட்டு ஆளுடையார்கோவிலே கக்க

“நரசரி சங்கொடு மிப்பியுந் திந்நல மல்கிய

பொருகடல் வெண்டிறை வந்தெறி யும்புனவாயிலே” மூன்றாந்திருமுறை.

“கற்குன்றுந் தூறந் கடுவெளி யுங்கடற் கானல்வாய்ப்

புறகென்று தோனறிடு மெம்பெரு மான்புன வாயிலே” ஏழாந்திருமுறை.

மிழலைநாடு சமுத்திரக்கரையை, அடுத்திருந்தது என்பது *மிழலைச்சதகத்தினின்றும் வியத்தமாகத் தெரிகிறது. அங்கு வசித்தவந்த காராளவேளாகளுக்குட்பட்டநிலத்தின எல்லைகள் பின்வருமாறு இச்சதகத்திறு கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

“கேளும் புகழிறும் பாபுரி மேலெலலை கீழெலலைநீர்
நீளும் கடலந்தப் பாம்பாறு தெற்கெலலை நோவடபா
லாளும் புவியெலலை தானம் புலிநதி யாயவிளங்கும்
வேளும் புகழெழிறு காராளா வாழ மிழலையிலே”

இப்பாட்டில் இரும்பாபுரியென்பது மேலேகூறப்பட்ட இரும்பாநாடாம். அம்புலியாறு சுலோசனாபாய்சததிரத்திறகருகில சமுத்திரத்திறகலக்கும் புதுக்கோட்டைச்சிமையாறு. பாம்பாற்றிற்கும் அம்புலியாற்றிற்கும் இடையில உள்ள வெள்ளாறு,

. “செழும்பூந் தாங்கச் சவேதமெனும்
நகிவந் தலாவிய நாட்டார் மிழலை நராதிபரே”

என்ற அடிகளிறு கூறப்பெற்றது.

(2) இதுநிறக, “பெருந்துறை” என்பதை “முசிரிபோன்ற பெரியதுறைமுகப்பட்டினம்” எனறெண்ணி இக்காலத்தாருட் சிலர் ஏன் இடர்ப்படுகிறார்கள்? பலகாலத்திறகுமுன்னெழுதப்பெற்ற ஹாலாலயமாஹாதமியத்தில் திருப்பெருந்துறையை “ஸ்ரீமகாதீர்த்தம்” என்றன்றோ கூறியிருக்கிறது. திருப்பெருந்துறையைக் கடற்றுரைப்பட்டினமென்று இந்தநூலாசிரியர் எண்ணியிருந்தால் “கடற்றுறை” என்றபொருளைக்கொண்ட தகுந்தவடமொழிப்பதத்தை உபயோகித்தாரா? தமிழ்நூலாகிய திருப்பெருந்துறைப்புராணத்திலும்,

நலதப்பா ஆவடையார குறம்பூரெலலை நெரகின்கு உப்பாறு கொரைகரை ஆறெடிகாநகனபாண்டியபட்டணம் தென்னங்குடி மாலூகரை விசிறி ஒடை நாகப்பாருளநதபுரவுநடு திலலைமெடுநாடுகலவெ”

* இச்சதகத்தை அன்புடன் உதவியவர் *மிழலைச்சதகத்தை வியற்றிய சர்க்கரைப்புவர்மரபிலுதித்தவரும் மன்னார்குடிப் பிண்டிசேகரவேலு தலைமைத்தமிழ்ப்பண்டிதருமாகிய சர்க்கரை இராமசாமிப்புவரவர்கள்.

“ஒழிதான் வெட்டுந் தோறு முறுபுனல் பெருகி யெங்கும்
வழிதாப் பரவ லாலே பெருந்துறை யெனும்பேர் வாய்ந்தது” என்றும்,

“இறைவன் முன்ன மெதிர்வழக் காடி வெட்டு*
நிலவடி வகத்தி னின்று நீரெழு நீரமை தன்னுல
பெருந்துறை யென்றோர் நாமம் பெற்றது”

என்றும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. முன்காட்டியபடி ஆவுடையார் வழக்
குரைத்து வெட்டியவுடன் நீர்ப்பெருக்கைக்காட்டியகாரணத்தினு
லன்றோ “திருப்பெருந்துறை” என்றபெயரை இத்தலம் அடைந்தது.

எனக்குத்தெரிந்தமட்டில் மாணிக்கவாசகர் அடைந்தகடற்றுறை
பாஞ்சோதிமுனிவர்திருவிளையாடற்புராணத்திற்கூறியுள்ளகடற்றுறை
தான்; அதாவது: அவர், சிவபெருமானது “சுருணை வெள்ளப்
பெருங்கட னிறைந்துறை பெருந்துறை யடைந்தார்.”†

(3) மாணிக்கவாசகர் மதுரையைவிட்டுப்புறப்பட்டபொழுது
பெருந்துறையைநினைத்துப்புறப்பட்டவர் ஆகார். பலகாலமாய்த்
துறைமுகங்கனாகவழங்கிவரும் தொண்டி, நாகபட்டினம் முதலிய
துறைகளிற குதிரைகள் இறங்கிவரும் வழக்கத்தையறிந்து கீழ்சமுத்
திரக்கரையையோக்கிப்புறப்பட்டார். போகும் மார்க்கத்தில் திருப
பெருந்துறையைபெருங்குகையில்,

“திருந்துழற் றவத்தி னாலே செல்வமே லாசை விட்டுப்
பார்த்தநெஞ் சொடுங்க கண்டு பன்முறை யதிச யிததிப்
பெருமபதி யடையா முன்ன ரடைந்தது பேரன் பெருதை
பொருத்திய தலங்க டமுட்ட டலமிது போலொன றின்றே”‡

என்று அநிசயித்து அவ்வூரில் மயங்கி நின்றுவிட்டார். ஆளுடை
பூர்த்தோவிற்பெண்குழந்தைகள் பாடிவரும் கும்மிப்பாட்டொன்றில்,

* பெருகதுறைப்படலம், 78. மூர்த்திநாமவிசேடமுரைத்தபடலம், 2-3.
இவ்விதம் வெட்டப்பட்டிருக்கக்கூறாததுநின்றதடாகம் திருவெம்பாவையில்
“மெய்யார்(பெருமையிறைந்த)தடம்பொய்கை” என்றும், வடமொழி ஹாலாஸ்ய
மாஹாத்மியத்தில் “ஸ்ரீமததடாகம்” என்றும் கூறியிருக்கும் தீர்த்தமாக இருக்க
லாம்.

† 68-ஆம் படலம் 29-ஆம் பாட்டு.

‡ வேம்பத்தாராதிருவிளையாடற்புராணம், 27-ஆம் திருவிளையாடல்
40-ஆம் பாட்டு.

திருப்பெருந்துறையென்பது தமிழ்நாட்டு ஆளுடையார்கோவிலே ககந்

“பாதையி ருப்பத நியாமல் — திகைப் *

பூடுமி தித்தவா போலானா”

என்று கூறுவதற்கேற்ப, “செயல் வேறாகி” வந்தவிஷயத்தைநினை யாமல் ‘மார்க்கவசத்தினால்’† அடைந்த ஊரிலேயே எப்பொழுதும் இருப்பதாகத் தீர்மானித்து,

“ஹ்லாஹ்லாஹ்லெதுவநா.நகுதுமரிஷ்யாஜிஸிவாஷ்யெ”

“மோக்ஷபராபதியின்பொருட்டு இவ்வுரிலேயே இருக்கப்போகிறேன்; மற்றோரிடத்திற்குப்போகமாட்டேன்” என்று சொல்லிக்கொண்டார். இது குதிரைவாங்கும் உத்கேசமுள்ளவாவாராதையாகவாதோன்று கிறதா? ஆதலால்தான் பாண்டியனிடத்தில அவன் அமைச்சர்கள்,

“பெருந்துறை யடைந்தபோதே பித்துமேற கொண்டான்”

என்று முறையிட்டார்கள்

(4) இவா இவனிடத்திற் குதிரைவாங்கவந்தவரல்லர் என்பது வேறுவிதமாகவும் வியத்தமாம். எவ்விதம் எனின், தம்முடன்வந்த மனிதர்களை மதுரைக்குத்திருப்பதெய்தபொழுது,

“வராபுகு முடித திவகளிற் குதிரை வந்திடா தாவணி மதியிற்

கரைதோறு மிறங்கு மையமோ விலலை” (வேம்பத்தாராதிருவிளை யாடற்புராணம், 27-ஆம் திருவிளையாடல 42-ஆம் பாட்டு)

என்றன்றோ பாண்டியனுக்கு எழுதியனுப்பினார். பாண்டியனும் இவர் மதுரைக்குத் திருப்பியதும்,

“மறங்கடி பொருட னக்கு வாசியெவ் வனவு கொண்ட

நிறங்கிய துறைநா டேநேது” (ஐ. 72-ஆம் பாட்டு.)

என்று கேட்டதும் கவனிக்கத்தக்கதே.

“பித்த னொயொழிந் தேனெம்பி ரானுக்கே” என்றவிதமாக நடவாமல், குதிரைவாங்கும் எண்ணத்துடன் மேற்கூறிய ஆவணி மதியில் “கரைதோறு” போய்ச் சுந்தரபாண்டியவளநாட்டிலுள்ள

* திகைப்பூடு என்பது அரணையென்ற ஜெந்துவாம். அதை மிதித்தவர் களுக்குத் திகைப்பு அல்லது புத்திமயக்கம் உண்டாகுமாம்.

†வடமொழி ஹாலாஸ்யமாகாதமியத்தின் 64-ஆம் அத்தியாயத்தின் 48-ஆம் சுலோகத்தையும் 47-ஆம் சுலோகத்தையும் பார்க்க.

“தென்னன்பெருநுறை”யைக்கொண்ட பாண்டிநாட்டுத் தொண்டி போன்ற துறைமுகப்பட்டினங்களில் வேண்டிய அளவு குதிரைகள் கிடைக்காமல் இவா இடைஞ்சற்பட்டிருந்தால் நாகப்பட்டினம், தோப்புத்துறைபோன்ற சோழநாட்டுத்துறைமுகங்களுக்கும்* போயிருப்பார். விஷயம் வேறுகவனற்றோருமுடிகிறது. இவா வந்தகாரியத்தை மறக்க, மிழைநாட்டுநிகள பரியாயின!

VIII. இருதூறையப்பதுவருஷத்திற்குமுன்னுள்ள காலத்தை மிகவுயம்பழையகாலமென்று சொல்லக்கூடாது. ஆயினும் அக்காலத்திற்குப் பெருநுறைபை ஆவுடையார்கோவிலென்றுகொண்டிருந்தார்கள் என்று வியக்கமாக்கத்தெரிகிறது. பதினேழாம் நூற்றாண்டிற்குப் பிரபலமாகவாழ்ந்த திருமலைச்சேதுபதியின ஒருசாசனத்தின் பின்கண்டபாகத்தையொத்த

“ஸவஸதிஸ்ரீ சாலிவாஹனசகாபதம் ஆயிரத்தைநூற்று எண்பத்திரண்டுக்குமேல் செலலாநின்ற சார்வரிநாமஸமவஸரதது. காலத்தில் கிருப்பெருநுறையில் ஆவுடைய பரமசுவாமியாருக்கு உஷத்தகாலபூஜைக்கு ஸ்ரீ திருமலைச்சேதுபதிபுண்ணியமாக தானசாஸனப் பட்டையம் கொடுத்தபடி.”

IX. ஆவுடையார்கோவில் என்ற ஊர் வடக்கூர் தெற்கூர் என்ற இருபாகங்களாகப் பிரிந்திருக்கிறதென்றும், ஆதமநாதர்கோவில் தெற்கூரில் இருக்கிறதென்றும், வடக்கூரிலுள்ளகோவில் ஆரத்தமண்டபத்தில் ஒரு சிலாசாசனம் காணப்படுகிறதென்றும், அக்கல் வெட்டின சிலபாகங்கள் பின்கண்டபடி என்றும் தெரியவருகிறது.†

* கடல்கொண்டழிந்துபோன காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்குச் செல்வதாக உத்தேசித்திரா. மணிமேகலை 25-ம் காதையைப்பார்க்க. ஞானசம்பந்தசுவாமிகள் நாகப்பட்டினத்தை,

“வரையா வனபோல வளரும வங்கங்கள்

கரையா கடனாகை”

என்று கூறியிருக்கிறார்.

† இவ்விஷயத்தைப்பற்றி என நண்பர் பட்டுக்கோட்டைவக்கீல் மகா-ரா-ஸ்ரீ வெங்கடேசுவர ஐயரவர்கள் அன்புடன் ஐயத்தியனுப்பியிருக்கிறார்கள். மற்றப் பாசங்கள் அச்சுக்கோரத்தானபிறகே இவ்விஷயம் எனக்குத் தெரியவந்தபடியால் இதை எவ்விடத்தில் அச்சிடவேண்டுமோ அவ்விடத்திற் சேர்க்கக்கூடவில்லை.

திருப்பெருந்துறையென்பது தமிழ்நாட்டு ஆளுடையர்கோவிலே ககரு

“.....திருப்பெருந்துறையான பவித்ரு மாணிக்கசுதூர்வேதி மங்கலத்துதிரிபுவனவீரதேவர்க்கு யாண்டு எழு(முப்)பத்தி நாலாவதுசல்லிலும் செம்பிலும்வெட்டிக்கொள்க”

இக்கலவெட்டினால் திரிபுவனவீரதேவர்காலத்தில ஆளுடையர்கோவிலேயே திருப்பெருந்துறைஸ்தலமாக எண்ணியிருந்தார்கள் என்று விளங்கும் இதத்தலத்திற்குப் பவித்திரமானிக்கபுரம் என்று வேறேருபெயர் இருந்ததென்று திருப்பெருந்துறைப்புராணம் மூத்தநிராமவிசேடமுரைத்தபடலத்தினின்று அறியலாம்.

திரிபுவனவீரதேவர் யாரென்றும் அவர் காலம் எது என்றும் விசாரிக்கலாம். இப்பெயரைக்கொண்ட சோழவம்சத்து அரசர் இருவர் இருந்தார்கள். அவர்களுள் ஒருவர் (முனறும்) குலோத்துங்கசோழன் என்ற பெயரைத் தரித்துக் கோவிலகட்டுவதில் அதிக கீர்த்தியடைந்தவா. சிதம்பரத்திலுள்ள நடராஜாகோவிலையும், கச்சியிலுள்ள ஏகாம்பரநாதர்கோவிலையும், மதுரையிலுள்ள சுந்தரேசுவரர்கோவிலையும், திருவிடைமருதூரிலுள்ள மகாலிங்கேசுவரர்கோவிலையும், குமபகோணத்திற்கு ஒருமைலுக்கு மேற்கேயிருக்கும் தாராசுரத்திலுள்ள ஐராவதேசுவரர்கோவிலையும், குமபகோணத்திற்கு முனறுமைலுக்குக் கிழக்கிலுள்ள திரிபுவனமகம்பஹரேசுவரர்கோவிலையும், திருவாரூரிலுள்ள தியாகராஜஸ்வாமிகோவிலையும் இவர கட்டினார், அல்லது புதுப்பித்தாரென்று தெரியவருகிறது. இவர் சிலாசாசனங்கள் அநேகமாய் மேற்கண்டகோவில்களிற காணப்படுகின்றன. ஆகலால் இச்சோழராஜன்காலத்திலேயே மேற்கண்ட திருப்பெருந்துறைச் சிலாசாசனம் வெட்டப்பட்டதென்று எண்ணலாம். இவர் கி. பி. 1178-ஆம்வருஷம்முதல் கி. பி. 1216-ஆம்வருஷம் வரை அரசராக இருந்தார். ஆகையால் ஆளுடையர்கோவிலை எழுதுவருஷங்களுக்குக் குறையாமல், திருப்பெருந்துறையென்று எண்ணிவந்திருக்கிறார்கள என்பது வியகதம் திரிபுவனவீரதேவர என்பவர இவரல்லா, 1331 அல்லது 1332-ஆம்வருஷத்தில் அரசரான சோழராஜனென்றுகொண்டாலும்; ஐந்துநூற்றைம்பதுவருஷங்களாகத் தமிழ்நாட்டு ஆளுடையர்கோவிலையே திருப்பெருந்துறைஸ்தலமென்று வியவகரித்துவந்திருக்கிறார்களென்று அறியலாம்

* ராஜராஜேசுவரம் என்பது ராசாசரம் ஆகி, தாராசரம் என்று மாறியதாம்.

X. தமிழில் நான்குபுராணங்கள் திருப்பெருநதுறையைப்பற்றி இருக்கின்றனவென்றும், இந்நான்குபுராணங்களும் தமிழ்நாட்டு ஆளுடையார்கோவில்சமபநதமாகவே இயற்றப்பெற்றிருக்கின்றன வென்றும் மஹாமஹோபாத்தியாயராகிய பிருமமஸ்ரீ சாமிநாதைய ரவாகள் பதிப்பித்திருக்கும் திருப்பெருநதுறைப்புராணத்தின்முக வுரையினின்று அறிகிறோம். இவை முறையே சுமார் முன்னூறு வருஷங்களுக்குமுன்னும், (ச. பி. 16^{ம்}8-ஆம்வருஷத்தில்) நூற்றை பதுவருஷங்களுக்குமுன்னும், (கருசாவூத துளஜேந்திரமகாராஜா அவர்களராளில்) நூற்றிருபதுவருஷங்களுக்குமுன்னும், ஐம்பது அல்லது அறுபதுவருஷங்களுக்குமுன்னும் எழுதப்பட்டனவாகும். இதனால் வடமொழி ஹாலாஸ்யமாஹாதமியமும், வேம்பத்தாரா திருவினியாடற்புராணமும் எழுதப்பட்ட அக்காலத் தப்பிராயத் தையே பிறகாலத்தாரகொண்டிருந்தார்கள் என்று நன்குவிளங்கும். திருப்பெருநதுறை மேலைச்சமுத்திரக்கரையிலுள்ளதோ என்று மயங்குகிறவர்கள் இக்காலத்தாருட் சிலரே என்று எண்ணுகிறேன்.

சகல நடவடிக்கைகளும் பலநூற்றாண்டுகுமுன் தில்லைம்பி எழுதியபடியே இன்றும் ஆளுடையார்கோவிலில் நடந்துவருகின்றன. அவ்வூர் உதஸவங்கள் மாணிக்கவாசகரைச் சார்ந்தனவே. குருநதமரம், பள்ளிகுட்டப்பிள்ளையார் முதலியவற்றைப்பற்றிப் பரக்க மகாமகோபாத்தியாயா பிருமமஸ்ரீ சாமிநாதையரவர்கள் மிகுந்த சிரமத்துடன் ஆராய்ந்தெழுதியிருக்கும் மீனாக்கிரந்தரம்பிள்ளையவர்களது திருப்பெருநதுறைப்புராணப்பதிப்பின்முகவுரையைப்பார்க்க.

இததுடன் நான் நிறுத்திவிட்டலாம் ஆயினும், மகா-நா-நா-ஸ்ரீ சேஷையரவர்கள்கண்டிருக்கும் ஆகேஷங்களுக்குக் கொஞ்சம் சமாதானம் கூறுவதே தகுதி.

I. திருப்பெருநதுறை “தெங்குகிரளசோலைகளாற சூழப் பட்டது. அது பலவும் பைங்குமுகம் செழித்தவளருமிடம்” என்பது ஒரு ஆகேஷம்.

இவ்விதமரங்கள் மலையாளத்தைச்சேராதநாடுகளிலும் உண்டு. புதுக்கோட்டைச்சுந்தையில் னிறப்பனைக்குவரும் தென்னங்கிறுக்களும் தேவகாய்களும் பெருமபாலும் ஆளுடையார்கோவிற்பக்கத்திலுள்ளமரங்களினின்று அடையப்பெற்று அரண்தாங்கிவண்டிகளில்

தீருப்பெருந்துறையென்பது தமிழ்நாட்டே ஆளுடையார்கோவிலே ககள

வருகின்றன. பலாமரங்கள் மதுரையினின்று தஞ்சாவூருக்குப் போகும் ரஸ்தாவிற்குக் கீழ்பாகங்களில் ஏராளமாயுண்டு.

2. “குருந்தமரமும், மலைநாட்டுமரமாகக் காணப்படுகிறது” என்பது வேறு ஒரு ஆகேஷமும்.

யாரிடத்தில் இதை மகா-ரா-புரீ சேஷையரவர்கள்கேட்டறிந் தார்கள் என்பது விளங்கவில்லை. இப்பொழுது புதுக்கோட்டைச் சீமையிலுள்ளகாடுகள் ஆதிகாலத்திலிருந்தகாடுகளில் நூற்றில் ஒரு பங்காகும் புதுக்கோட்டைக்குக்கழக்கில மலையின்பெயரேகிடை யாது. அமபுக்கோவிலிலுள்ள ஒரு பிரபுவைப்பற்றி “அதூராகமலை” எழுத ஆரம்பித்த ஒருகவி அவருக்குத் தசாங்கக்கூறக்கருதி அப் பகததில் மலை ஒன்றும் இல்லாதபடியாலும், புதுக்கோட்டைக்கு மேற்குப்பக்கங்களிலுள்ளமலைகளைக்கூறினால் வியவகாரத்திற்கு இடம் உண்டாகுமென்றுநினைத்தும், கொல்லிமலையை அப்பிரபுவி னதுமலையாகக் கூறியிருக்கிறா. ஆயினும் புதுக்கோட்டைக்குக் கீழ் திகிலுள்ள குருந்தகாடுகளில் வேண்டிய குருந்தமரங்கள் இப் பொழுதும் அகப்படும. அம்மரத்தின எண்ணெய், இப்பாகங்களில் “ஐயெண்ணெய்ததைலம்” எனற ஒரு மருந்தெண்ணெய்செய்வதிற சேர்க்கப்பட்டுவருவதுடன் ஏழைகளுக்கு விளக்கு எரிப்பதற்கும் உபயோகப்படுகின்றது. லைலாமசமுள்ள இம்மரத்தின்பாகங்கள் தாமே எரியுமாதலால் தீவாததிக்குச்சுமானமாக இவ்விராஜ்யத்தில உபயோகக்கப்பட்டுவரும் எண்ணெய்வேண்டாத “சுழுந்த” இம் மரத்தினகுச்சிகள் அல்லது உசிலவகுச்சிகளாம்.

3. அசசனன, நின்னலேபோன்ற மலையாளத்தில் இப்பொழுது வழங்கிவரும் சிலசொற்கள், திருவாசகத்தில் உபயோகிக்கப்பட்டு வந்திருக்கின்றன என்பது மற்றொரு ஆகேஷமும்.

இவர் பாண்டியதேசத்து முக்கியமந்திரியாயிருந்தபோது அம் மண்டலத்தைச்சோந்த மலையாளதேசத்தினின்றுகிடைத்திருக்கும் ஓலைகள் (“ரிபோர்ட்டுகள்”) முதலியவற்றைவாசித்து அததேசத்து மொழிகளை அறிந்தார் என்றுசொல்வது தவறுமோ? அல்லது நேரில் விஷயங்களை அறிந்துகொள்ள, பாண்டியநாட்டுச் சுற்றுப் பிரயாணஞ்செய்யுஞ்சுமயமொன்றில் மலையாளத்திற சிலகாலத்தங்கி யிருந்து அப்போது சிலமலையாளவார்த்தைகளையறிந்தார் என்று

சொல்லக்கூடாதோ? இதுநிற்க. மகா-நா-நா-ஸ்ரீ சேஷையரவர்கள் எடுத்தெழுதியமொழிகள், மதுரைபக்கத்தில் மாணிக்கவாசகசுவாமி கள்காலத்தில் உபயோகத்திலில்லையென்று தைரியமாகக்கூறுவார்களா? இவர்கள் எழுதியிருப்பதைவாசிப்பவர்கள் அக்காலத்தில் மலையாளத்தில் வழங்கிவந்தபாஷை தமிழினினும் வேறு என்று நினைக்கும்படியிருக்கிறது. மலையாளம் எனனுமபாஷை தனியாக அப்பொழுது இருந்ததா? மகா-நா-நா-ஸ்ரீ சேஷையரவர்கள் ஸதாபிக்க விரும்பும் மாணிக்கவாசகாகாலத்திற்கு500-வருஷத்திற்குப்பின்தான் மலையாளபாஷை உண்டாக ஆரம்பித்தது என்பது அநேகா அபிப்பிராயம். பதின்மூன்றாறாறுண்டியற்றப்பட்ட இராமசரிதநதான் இப்பாஷையின் ஆதிகாலியம் என்றும், திருவாதவூரர்காலத்திற்கு ஆயிரமவருஷத்திற்குப்பின் எழுதப்பட்ட இககாலியம் மலையாளத்தை விடத் தமிழையே அதிகமாக ஒத்திருக்கறதென்றும் மகா-நா-நா-ஸ்ரீ நாகமையர் எனபவா கூறியிருக்கிறார்.*

“யானுமோ பேயனே யெவாக்கும†”

என்றுதோன்றுமபடி நிஷ்டையிலிருந்தகாலத்தில், மலையாளத்திற்கு வெளியில் அக்காலத்தில் உபயோகத்திலில்லையென்று மகா-நா-நா-ஸ்ரீ சேஷையரவர்கள்கூறும் சிலமொழிகளைக்கற்குகொண்டு அவற்றை விட்டுவிட மனமவராமல் திருவாதவூரர்காலம் தம்முடைய திருவாசகத்திற்குச் சேர்த்துவிட்டார்” என்று கூறியிருப்பது நியாயமாகுமா? பழையநூல்களிலுள்ள அநேகமொழிகள் இந்நாட்டில்

* திருவாவகோடுவருத்தநாதம் இரண்டாஞ்சமுட்டத்தைப்பார்க்க.

† பெருமான்திருமொழி, 3, 8. இப்பெருமான மலையாளத்தேசத்தரசாங்களுள் ஒருவா இவா கி.பி எட்டாமதாறுண்டிலு இருந்திருக்கலாம் இவா அக்காலத்திலல்லாத மலையாளபாஷையில் எழுதாமல் வடமொழியிலும் தமிழிலும் எழுதித் தம்முடையதமிழை “இனத்தமிழ்” “நற்றமிழ்” என்று கூறியிருக்கிறார். இவருக்கு நூறுவருஷத்திற்குப்பின் இருந்திருக்கலாம் என்று எண்ணக்கூடிய சேரமான்பெருமானையுநரும் குலசேகரப்பெருமான்போல மலையாள தேசத்தரசாவார். இவருக்குத் “திருவாலவாயினமன்னியசிவன்” தம்முடைய திருமுகப்பாசரத்தை மலையாளத்திலும் எழுதாமல் தமிழில் எழுதியனுப்பினார். சேரமான்பெருமானையுநரும் தம்முடையபிரபந்தங்களைத் தமிழிலேயே எழுதியிருப்பதன்றி, தம்முடைய “திரு ஆகியுலா” “வில தமிழ்ப்பாஷையை” “ஒள்ளியநீர் தமிழின் மெய்வடிவான்” என்று மேலாகப் பாசாட்டிப் பேசியிருப்பதுடன் மலையாளமறியாத தமிழனைப்போல “மடல் வண்ணம்” “எழிலுடையவெண்பா” “இருத்தமிழ்” என்று ஒருவகைப்பிரயத்தனமுமில்லாமல் எழுதியிருக்கிறார்.

திருப்பெருந்துறையென்பது தமிழ்நாட்டு ஆளுடையார்கோவிலே கக்க

மறைந்துபோய் இன்னமும் மலையாளத்தில் வழங்கிவருகின்றன*. இவ்விதம் ஆங்கிலதேசத்தில் இப்பொழுது மறைபட்டிருக்கும் பல மொழிகள் அதேதேசத்தைவிட்டு கி. பி. 17-ம் நூற்றாண்டில் அமேரிக் காவுக்குப்போனவாகளின்சந்தியாரால இன்றும் வழங்கப்பட்டு வருவது பிரசித்தம்.

4. “வைக்கத்திறகு வாதபுரீசுவரம் என்றபெயர் வழங்குகிற தென்பதும், அந்தக்ஷேத்திரத்துழர் ததியின்றிருநாமம் பெருந்துறைக் கோவிலப்பெனப்பதும், அங்குச சிவன் ஞானசிரியனாகத்தோன்றி உபதேசஞ்செய்ததைக் காட்டும் திருவிழா நடந்துவருகிறதென்பதும் மறறொரு ஆக்ஷேபமாம்.

மேற்கண்டவிதம் பெயர்களிருந்து திருவிழாநடந்துவருவதற் பிரத்தியவாயம் என்ன? மேல்நாட்டுத் திருக்கோகர்ணத்திற்கு எதிராக ஏழாட நூற்றுண்டுமுதற் பிரசித்திபெற்று, மாறன்சடையனைச் சேர்ந்த கல்வெட்டுடன்விளங்கும் திருக்கோகர்ணைச்சர்கோவில் புதுக் கோட்டையைச் சாராதிருக்கிறது இது ஆதித்திருக்கோகாணம் ஆகி விடுமா? இவ்விதமே ஜெமபுகேசுவரம் கட்டம்பவனம் என்ற ஸ்தலங்கள் பெயர்பெற்று அநேக நூற்றாண்டுகளுக்குமுன் இச்சிமை நார்த்தா மலையிலிளங்கிவந்தன. அகத்தியருக்குத் திருக்கலவியாணக்காட்சி பரமசிவன் அளித்ததாக விழாநடத்தும் ஊர்கள் பல.

மகா-நா-நா-ஸ்ரீ சேஷையரவாகள தமக்குநேராகத் தெரிந்ததாகக் கூறாத இவ்வாக்ஷேபத்திற்கண்டவிஷயங்கள் உண்மையாயின், முக்கியமங்கிரியாயிருந்த மாணிக்கவாசகர் வைக்கத்திற்கு ஒருபெரிய

* இவ்வுரையைவற்புறத்த என் நண்பா மகா-நா-நா-ஸ்ரீ கோபாலையரவர்கள் பினகண்ட உதாரணங்களைக் கோனாபட்டினின்று எழுதியனுப்பியிருக்கிறார்கள்.

1. போற்றி-(போற்றிமா) பூசைசெய்வா. ஆசாரககோவை, 64-ம் செய்யுள்.
2. பூசை - “பூனை கம்பராமாயண அவையடக்கம்.
3. குரல - பிரம்பு “குரல்பம்பியசிறுகான்யாதே”
4. திரிதல - பிரிதல். தொல்காப்பியம், சொல், சேனாவரையருரையில் 172, 222.
5. பெண்டாட்டி - பெண். ஷே. ஷே. ஷே. 163.
6. பூழி, புழுதி. கம்பராமாயணம், புத்தகாண்டம்.

நன்மைசெய்திருக்கவேண்டுமென்றும், ஆதலால் அவ்வூர் மகாஜனங்கள் அம்மருதிரியின்பெயரை அவர் சுற்றுப்பிரயாணஞ்செய்து அங்குப் போயிருந்தசமயத்தில் அவ்வூருக்கு இட்டிருக்கலாமென்றும், பிறகு ஆளுடையார்கோவிலில்நடந்த அறபுதவிஷயங்களைக்கேள்வியுறறு, ஞானோபதேச உதஸவத்தை அவ்வூரில் ஏற்பாடுசெய்திருக்கலாம் என்றும் தோன்றுகிறது. (ஜார்ஜ்டௌண், இன்னிஸ்பேட்டைமுதலியபெயர்களைநோக்குக.)

5. குதிரைகளிறங்குவதற்கு மெலைச்சமுததிரக்கரையே ஏற்றதாகவிருந்ததென்ப பாண்டியநாட்டுக் “குணகடற்பாலுறுதுறை”கள் அக்காலத்தில் “தாவுமா” விறங்குபட்டினங்களாகக் காணப்படவில்லை யென்பது மற்றொரு ஆதேசம்.

இவ்விதம் எழுதியிருப்பது கொஞ்சம் வேடிக்கையாயிருக்கிறது. இவர்களாக மாணிக்கவாசகருக்கு ஒருகாலத்தைக்கற்பித்துக்கொண்டு* புராணத்திற்குரியபடி அக்காலத்திற் கீழ்சமுததிரக்கரையிறகுதிரையிறங்குவதற்கான துறைமுகங்கள் இருந்தன என்று சொல்லக்கூடாதாகையாறு புராணத்திற்குரியவிஷயம் தவறு என்று ஆதேசிக்கிறா. எனக்குத்தோன்றியவரை சோழநாடு பாண்டியநாடுகளுக்குத்தேவையானகுதிரைகள் மேலைச்சமுததிரக்கரையிலிறங்கிப் புலிகளுக்கிறையாகும்படி “கடமும் வெற்பும்” கட்டுவந்திரா. முன்னுளிற் கீழ்சமுததிரக்கரையில் வேண்டிய துறைமுகங்கள் இருந்திருத்தல்வேண்டுமென்பது பழையதூல்களால் விளங்குகிறது. மாணிக்கவாசகர்காலமென்று குறிக்கப்பட்டிருக்கும் கி. பி. மூன்றாம்நூற்றாண்டிற்குமுன் 700-வருஷகாலமாக இலங்கைத்தீவிற்கும் பாண்டியசோழ அரசர்களுக்கும் சம்பந்தம் இருந்துவந்தவிஷயத்தை இலங்கைச்சரித்திரங்களாகிய மகாவம்சம், இராஜாவளி, இராஜரத்நாகரி என்றநூல்கள் கூறுகின்றன.

கி. மு. ஆறாநூற்றாண்டிலேயே அநேக பாண்டியநாட்டுப்பெண்கள் இலங்கைத்தீவினுள்ளவர்களுக்குமாலையிட்டு அவர்களுடன்வாழ்ந்துவந்தார்களென்றும், கி. மு. மூன்றாம்நூற்றாண்டில் ஏலேலர்

* சென்னைச் சிலாசாசன இலாகாவின் 1908-ஆம்வருஷத்திய 409-ஆம் இலக்கக் கல்வெட்டில் இவா விக்கிரம் ஆராதனத்திற்காகவும், 1906-ஆம்வருஷத்தி 165-ஆம் இலக்கக் கல்வெட்டில் (கி. பி. 1135-ஆம்வருஷத்தில்) இவர் திருச்சாழலை ஓதவதற்காகவும் நிலங்கள்விடப்பட்டதாகக் கூறியகாலங்களை மறக்கமுடியாது.

திருப்பெருந்துறையென்பது தமிழ்நாட்டு ஆளுடையார்கோவிலே கடக

என்ற ஒருவீரர் ஒரு பெரியபடையுடன் இலங்கைத்தீவுக்குப்போய் அத்தீவைக் கைப்பற்றிக் கொண்டார் என்றும், சோழநாட்டார்களும் பாண்டியநாட்டார்களும் அடிக்கடி தனுக்கோடிக்கெதிராகவுள்ள தலைமனனூரயிலஸ்டேஷனுக்கு அருகிலிருக்கும் மாந்தோட்டத் துறைமுகப்பாட்டினத்தில * இறங்கி அத்தீவைக் கொள்ளைகொண்டார்களென்றும், கி. பி. 110-ஆம்வருஷத்தில் ஒரு சோழராஜன்† அத்தீவுக்கு நேரேபோய் 12,000 சிங்களாகளைச் சிறைசெய்து தன்னாட்டுக்குத்திரும்பினான் என்றும், இலங்கைத்தேசத்து அரசனாகஜபாகு என்றவன், கி. பி. 113-ஆம்வருஷத்தில் யாழ்ப்பாணத்துறைமுகத்தினின்று பெரியபடையுடன் புறப்பட்டுச் சோழநாட்டைவெயித்துச் சிறையாகக்கப்பட்ட சிங்களாகளுடன் அநேக சோழநாட்டு மனிதர்களையும்பிடித்துக்கொண்டு சன்னுடைய தீவிற்குத் திரும்பினான் என்றும் அறிகிறோம்.

கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டுகுபிற்பட்ட விஷயங்களில் இரண்டைக் குறித்துக்காட்டலாம்

(1) புதுக்கோட்டைச்சீமையின் பழையபிரிவுகளுக்குள், ஜயசிங்ககுலகாலவளநாடு, இரட்டைப்பாடிகொண்டசோழவளநாடு, விருதராஜபயங்கரவளநாடு என்பவற்றைப்போன்ற கடலடையா இலங்கைகொண்ட சோழவளநாடு என்ற ஒருபிரிவு இருந்தது. இப்பெயரிலுள்ள விருதினபொருள், “இராமனைப்போலக் கடலுக்கு (ஸேது) அணைபோடாமற் கப்பல்களில் ஏறிப்போய் இலங்கைத்தீவைத் தன் கைவசப்படுத்திக்கொண்டான், சோழன்” என்பதுதான்.

* அநேகதமிழர்கள் புதற்காடான அத்தீவிலேயே ஹிந்துதேவகைகளின் கோவில்களைக்கட்டி அங்கு வசித்துவந்தார்கள் என்று இலங்கைச்சரித்திரத்தினின்று அறிகிறோம். இம்மாந்தோட்டம் சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளால்,

“சுழநாட்டுமாந்தோட்டம்”

என்று திருநாட்டுத்தொகைத்தேவாரத்திற் பாராட்டப்பெற்றது.

† இச்சோழன் பட்டினப்பாலையக்கொண்ட கரிகாற்பெருவளவன். இலங்கைத்தீவிலிருந்துவந்தவர்களைக் காவிரிப்பூம்பட்டினங்கட்டும்வேலையில் ஏற்படுத்தினான். கஜபாகு என்பவன் முதற்கயவாகு எனப்படுபவன். சிலப்பதிகாரத்தைப் பார்க்க புதுக்கணக்கின்படி மேற்கண்டவருஷங்களை கி. பி. 166 என்றும், கி. பி. 169 என்றும் கொள்ளல்வேண்டும்.

(2) பிறகு பாண்டியர்களுக்குள் யாரைச் சேர்ந்தது பாண்டிய நாடு என்ற அவர்கள் சந்தேகத்தைத் தீர்க்க யுத்தம் நேர்ந்த சமயத்தில் இலங்காபுரத்தண்டநாயகர் என்ற ஒருவர் பெரியசைன்யத்துடன் இலங்கைத் தீவின் பின்புறப் பாண்டிய நாட்டிற்கு வந்து, பொன்னவராவதியிற் குலசேகரபாண்டியனை உடுத்த உடையுடன் போர்களைத் தீர்ந்து ஓடி அடித்து, ஒன்பது மைல விஸ்திரமடவரை ஒரே பிணக்குவியலாகச் செய்து மூன்று, இராமேசுவரத்தைப் பிடித்துக் கீழ்சமுத்திரக்கரைத் தொண்டித்துறை முகத்தைத் தாக்கி 10,000 படி இரண்டு தடவை குலசேகரபாண்டியனை அபஜயப்படுத்தியதும பலர் அறிந்த விஷயம்.

மேற்கண்டபடையெடுப்புக்களெல்லாம் மேலைச்சமுத்திரக்கரை மூலமாக வாங்குதல்? யானைப்படைகளையும் இலங்கைத் தீவின் உபயோகித்து வருதல் என்று தெரிந்தது.† அவை இந்தியாவுக்கு வந்திராவிட்டாலும் குதிரைப்படைகள் வந்தே பிடுக்கவேண்டும். தோப்புத்துறைக்கும் நாகப்பட்டினத்திற்கும் எதிரிலுள்ள யாழ்ப்பாணத்தின் புறப்பட்டுப்படைகள்கூட மேலைச்சமுத்திரக்கரைத் துறைமுகங்களில் இறங்கிவந்தனவென்று மகா-ரா-ஸ்ரீ சேனாபதி அவர்கள் நம்மை நம்பச் சொல்லுகிறார்கள்.

“துறைமுகத்துக்கு வேண்டிய சகலசாதனங்களை யுமுடையது” என்று கூறப்பட்ட முததுப்பேட்டை†, அதிவீரராமபதினம், கி. பி. 2-வது நூற்றாண்டிலேயே ரோமாபுரி நூலாசிரியர்களாற் குறிக்கப் பெற்றதும்,

“வங்கங்களு முயாகமபொடு வணங்குமறைக காடு”

என்று சுந்தரமூர்த்திகவாமிகளாற் பாராட்டப்பெற்ற கடற்கரைப்பட்டினத்தைக்கொண்டதும், இலங்கைத் தீவின் 40 மைல் நூர்மேயுள்ளதுமான கோடிக்கரைப்பக்கங்கள், “வங்கமலிகடல்” நாகப்பட்டினம், காரைக்காலம், மணலமேற்குடி, “பண்டைக்காலத்தில்

* இது பெரியதுறைமுகப்பட்டினமாக இருந்தது. சேதுபதிகளின் விருத்களில் “தொண்டியங்காவலன்” என்பது ஒரு சிறந்தவிருது. இவ்விஷயம் அவர்கள் கலவெட்டுக்களினாலுணர்ந்தும்,

† மகாவம்சம் 25-ஆம் அதியாயத்தையப்பாக்க

‡ இப்பட்டணங்களில் பலவற்றைப்பற்றி “Imperial Gazetteer of India” என்ற புஸ்தகத்தைப்பார்க்க.

தீருப்பெருந்துறையென்பது தமிழ்நாட்டு ஆளுடையார்கோவிலே ௧௨௩

ஒரு பெரிதானதுறைமுகமாக இருந்த”தென்று கூறப்பெற்ற ஆளுடையார்பட்டினம், இக்காலத்திலும் கப்பல்கள்வந்துநிற்கும் அம்மாள்பட்டினம், கோட்டைப்பட்டினம், ‘ஓங்கிரும பரபின், வக ஷீட்டத்துத தொண்டியோரிட்ட,வகிலுங் துகிலு மாரமும் வாசமும்’ என்னும் சிலப்பதிகார அடிகளிறகூறப்பெற்றுள்ள தொண்டி, தேவீ பட்டினம் “சங்கெடுபவாகளைக்கொண்ட” “நினைத்ததுமுடித்தான் பட்டினம்” எனனும் “புணரியோதம்பணிமணியுந்தும்” திருப்புல் லாணிக்கடுத்த கீழைக்கரை, கொற்கையம்பெருந்துறை, தூத்துக்குடி, காயற்பட்டினம், குலசேகரபட்டினம் முதலிய துறைமுகங்களின பாகங்கள் கடற்கரைத்துறைமுகங்களாவதற்கு ஏற்றஇடங்களென்று சோழபாண்டியர்கள் அறியாமலவனதையும் வெறையும் பகைவர் களினநிலதையுங்கடந்து மேல்சசமுத்திரக்கரைக்கு வருந்திச சென்று அங்குள்ள துறைமுகங்களிற கப்பலேறி நீண்ட கப்பல் யாத்திரைகளசெய்து இலங்கைத்தீவிற்குசென்றார்களென்று நம்பு வது சிரமமாயிருக்கிறது

யாவராலும் கொண்டாடப்படும் வினஸெண்ட ஏ. ஸமித (Mr. Vincent A Smith) எனனும் துரையவர்கள் “கி. பி. முதல இரண்டு நூற்றாண்டுகளிலே சோழமண்டலசசமுத்திரக்கரையிலுள்ளவர்கள் தங்களுக்கு மேற்கிலுங்கிழக்கு, லுமுள்ளதேசங்களுடன் சுறுசுறுப பாய்வியாபாரஞ்செய்துவந்தார்களென்று தமிழ்நூல்களினினமும், கரீகநூலாசிரியர்களும் ரோமாபுரிநூலாசிரியர்களும் எழுதியிருப்பதி லினனும் தெரிபவருகிறதென்றும், சோழநாட்டுமக்கலங்கள் பயந்து கொண்டு கடற்கரையோரமாகவேபோயவந்தன என்று எண்ணக் கூடாதென்றும், துணிவுடன் ஒருவியோசையுமின்றி வங்காளக் குடாக்கடலைத்தாண்டி வங்காளத்துக்கும் பர்மாவுக்கும் சோழதேசத் துக்கப்பல்களோய்வந்தன என்பதல்லாமல் இரதமகாசமுத்திரத்தை யுங் கடந்து சுமாட்ரா, ஜாவா முதலிய வெகுதூரத்திலுள்ளதீபங்களு டனும் வியாபாரஞ்செய்துவந்தன என்றும் கூறுகிறார். இந்நாட்டு

*மகா-ரா-புரீ கிருஷ்ணஸவாரி ஸ்தலங்கார அவர்கள் தமமுடையபுராதன இந்நியா என்ற புலதகதில் சினதேசத்துடனும் சுமாட்ரா, ஜாவாமுதலியதீவுக ளுடனும்வெணடும் வியாபாரஞ்செய்வதற்கேற்ற பெரிய வாதக்கத்துறைமுக மாயவிளங்கியது தொண்டி என்று கூறியிருக்கிறார் மற்றபுத்தகங்களினின்று அநேகதுறைமுகப்பட்டினங்கள் புதைபட்டிப்போய இக்காலத்திற கண்டுபிடிக்கப் பட்டவெருகின்றன என்றும், நாகப்பட்டினம் தூத்துக்குடி என்ற ஊர்கள் பழங் காலத் துறைமுகப்பட்டினங்கள் என்றும் விளங்கும்.

மாலுமிகள் கப்பலோட்டுவதில் மிகவும் திறமையுள்ளவர்களாகையால் ஆதியில் இலங்கைத் தீவினமன்னர்கள் இவர்களுையே தங்கள் மாலுமிகளாக நியமித்துக்கொண்டார்கள். இதேதேசத்துக்கப்பல்கள் இரண்டாயிரத்தெழுதூறுகளை அடி* கொள்ளும்படியான பெரியமரக்கலங்களாகவிருந்தனவென்று கி. பி. முதலநூற்றாண்டிலிருந்த ரோமாபுரி நூலாசிரியர் ஒருவர் கூறியிருக்கிறார் கீழ்க்கரையிலிருந்த ஆந்திர தேசத்து கி. பி. முதலநூற்றாண்டுகளில் ஒன்றில் இருக்கும்புள்ளதும் பெரிதாகத்தோன்றுவதுமான மரக்கலம் அச்சிட்டிருப்பதைப்பார்க்கலாம். இனி யாவரும் திருப்பெருந்துறை என்னும் ஸ்தலம் தமிழ் நாட்டு ஆளுடையாரகோவில் எனதே கொள்வார்கள் என்று நம்புகிறேன்.†

எஸ். இராதாகிருஷ்ணையர்,

B. A., F. M. U.

* சிலநூற்றாண்டுகளுக்குமுன் ஐரோப்பாவ்வினது மூவாயிரமலைமலதூர்முள்ள அமெரிக்காவுக்கு யாதிரைசெய்ய இரண்டாயிரம் கனஅடிகொண்ட சிறுமரக்கலங்கள் அனுப்பப்பட்டிருக்கின்றன

† தஞ்சாவூரிலுள்ள சரஸ்வதிமஹால என்னும் புத்தகசாலையிலுள்ள சிவயோகாமபிகை பிள்ளைத்தமிழம் சுவயோகாமபிகை திருப்பொன்னூர்சுலமபழையநூல்களாகவே காணப்படுகின்றன இவற்றைக்கொண்ட கையெழுத்துச் சுவடியிற பல இடங்களிற பிண்கண்டவாக்கியங்களைப்போன்றபாக்கங்களைக் காணலாம்.

(i) “அரந்தாங்கி சூழ்நாடா வமைமிழலை நாடு” ஊசல

(ii) “வேதண்ட வெணமுத்து வெண்களிற றுக்கொம்பு . . .
தெளஞ்சீரவெள்ளாறுபாய,
திருமிழலை நாட்டுப்பெருந்துறை யெனப்படுகு சிவபுரிக் கொருசெல்...
வே சபாணியே” பிள்ளைத்தமிழ்.

§ “மயாவறமதிநலம்” அருளப்பெற்றவர்கள் என்று கொண்டாடப்படும் ஆழ்வார்கள் சிலபிரபந்தவகைகளின இலக்கணத்தை அறியாதவர்களாயவற்றை மாணிக்கவாசகாதிருவாசகத்தினிற்றம் அறிந்த, அவ்விதப்பிரபந்தங்களை யியற்றினார்களென்று மகா-அ-அ-ஸ்ரீ சேஷையரவாக்கூறியிருப்பது, தொல்காப்பியத்துப் புறத்திணையிலும் செய்யுளியலிலுமுள்ள பிரபந்தவகைகளாக காட்டும் சூத்திரங்களையும், இசைப்பிரபந்தவகைகளை விவரிக்கும் சங்கீதரத்னாகரத்தின பிரபந்த அதுயாபுத்தையும், சிலப்பதிகாரத்தின் உரைகளையும், மற்ற ஆதாரங்களையும் வைத்துக்கொண்டு ஆராயத்தக்கது விஷயம் தெரிந்தவர்களை இதைப்பற்றிச் செந்தமிழ்ப்பத்திரிகைக்கு எழுதப்பிராததிகத்தேனை.

ஸ்ரீ: பத்திராதிபர்குறிப்பு.

“புறப்பொருள்வெண்டாமலை மூலமும் உரையும்”—

(இரண்டாம்பதிப்பு.)

இப்புத்தகம், கலைமகணிலையங்கள்போலப் பெருமைவாய்ந்து விளங்கிய மிகப்பழமைவாய்ந்த தமிழ்தூலகன்பலவற்றையும், சித லுண்டழியாவண்ணம ஒன்றன்பின் ஒன்றாகப் பரிசோதித்துப் பதிப் பித்துவருதலைப் பொழுதுபோக்காகக்கொண்டு, தமிழைப் பாதுகாத் துதவிவரானின்ற மகாமகோபாத்தியாயா பிருமமஸ்ரீ வே. சாமிநாதைய ரவர்களால், 1895-ஆம் ஞாந்திற பதிப்பிக்கப்பட்டபெ பிரசுதிபெற றிருந்ததென்பது யாவரும்றிந்ததே. அதன்பின்பும் அவர்களுக்குக் கிடைத்த கையெழுத்துப்பிரதிகளாலும், பலதூல்களினூய்ச்சிமுத லியவற்றாலும் அவர்களறிந்த பலவிஷயங்களாலும் மூலமும் உரையும் மேலும் திருத்தப்பெற்று இப்பொழுது இரண்டாம்பதிப்பாய் வெளி யிடப்பட்டிருக்கிறது

இப்பதிப்பில் அததிருத்தங்கள் ஆங்காவரு அமைக்கப்பெற்றும், முற்பதிப்பில் வேறுவேறாக இருந்த அருமபத அகராதி முதலியவை ஒருங்கேதொகுக்கப்பெற்றும், முதற்பதிப்பிற் சேர்க்கப்பெற்றதன லும், மூலம் உரை ஆரண்டிலும் உள்ளனவாய்த தமிழ்தூல்களின் ஆராய்ச்சிக்கு இன்றியமையாதனவுமாகிய பற்பல அருமபதங்கள், பற்பலவிஷயங்கள், இனபமவிளைக்கும் அநேகநொடாமொழிகள், பல உவமைகள் ஆகிய இவை னாதனமாகச் சேர்க்கப்பெற்றும் உள் ளன. மேற்கூறிய அருமபதங்களுட் பெருமபாலனவற்றிற்குப் பொருள்கள் எழுதப்பட்டிருக்கனான நல்லாசிரியரைநாடி வழி பட்டு வருகதி அரிதிறகறத்தகுளு சங்கநூற்பயிற்சியை யாவரு மெளிதினடையுமாறு ஐயரவர்கள் அச்சிட்டு தெளிவரும் அருமையான பலதமிழ்புத்தகங்களுள் இது வொன்று. இதன்விளை ரூபா ஒன்றரை.

ஒரு விலையில்தபுத்தகம்.

(ஆத்திசூடியும், கொன்றைவேந்தனும், வெற்றிவேற்கையும்.)

காலகிரமத்தில தமிழ்க்கலவி குறைவடைகதுகொண்டுவருவது கண்ட தேசபாஷாபிமானிகன்பலரும் அதனைத் தன்னிலையுத்தத்

கருதிப் பலபல யோசனைசெய்துவரும் இத்தருணத்தில், புதுக் கோட்டைராஜ்யத்தைச்சாந்த கோனாப்பட்டெனனும் நகரத்தாள், தமிழ்கற்கும் மாணவர்களுக்கெல்லாம் இலவசமாய்க்கற்பிக்கும்படி அந்நகரத்தாரால், கற்பகவிநாயககலாசாலையென்று ஒரு தமிழ்க்கலாசாலை ஸ்தாபிக்கப்பட்டு நன்றாய்நடைபெறுவருவது பலரும் அறியத்தக்கதே.

அக்கலாசாலைக்கட்டடத்தில் ஞானசம்பநதநற்சபையெனப் பெயரியதொரு தமிழ்ச்சங்கமும் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு நடைபெறுவருகிறது. அக்கலாசாலைமாணவர்களைப் பரீக்ஷிக்கும்பொருட்டு மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தலைவரதானையேமேற்கொண்டு நான அங்குசெனந்ருந்த பொழுது பிறவார்களிலுமுள்ள கலாசாலைகளிற தமிழ்கறவரும் மாணவர்களுக்கெல்லாம் வேண்டும் புத்தகங்களை விலையின்றிக்கொடுக்கப்பெறின் அது தமிழ்க்கலவிவளாச்சிக்கு ஒரு சாதகமாகுமென்றும், ஒவ்வொரு தாமசிலரும் தமமா லெளிதிலுதவக்கூடிய ஒரொரு புத்தகத்தை யச்சிட்டுத்வா விரும்புவாராயின் இது கலபசாததியமாகுமென்றும் தெரிவித்துக்கொண்டதை யங்கீகரித்து, அச்சபையின் அபிமானிகளுள் ஒருவராகிய ஸ்ரீமான்-பெ. அ. வெ அண்ணாமலைசெட்டியாரவர்களின் பொருளுதவியாலும், அச்சபையின் காரியதரிசியாகிய ஸ்ரீமான்-கப்பிரமணியன்செட்டியாரவர்களது நனமுயற்சியாலும் இப்பொழுது பரீக்ஷார்த்தமாக ஆததிக்குடி, கொனபைவேந்தன், வெற்றிவேற்கை என்னும் நீதினாழமலபாடங்களை ஒருபுத்தகமாக அச்சபையார் அச்சிட்டுத் தமிழ்கற்கும் மாணவர்களுக்கு விலையின்றிக்கொடுத்துவருகிறார்கள்.*

* இப்புத்தகத்தைத் தபாலமூலம் பெறவிரும்பும் அயலூர் மாணவர்கள் புத்தகம் ஒன்றுக்குக் காலணாவீதம் அவர்கள் ஏற்படுத்தியிருக்கும் தபாற்கடலியை மட்டும் அனுப்பவேண்டியிருப்பதால் கலாசாலையுபாததியாராக மாணவாபலாக்கும் வேண்டும்புத்தகங்களுக்குப் புத்தகமொன்றுக்குக் காலணாவீதம் கூடும் தொகையைச்சேர்த்து ஒருதடவையாய் அடியிறகண்ட விலாசமுடையவர்களுக்கு கனுப்பி எளிதிற் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

மானேஜர்
கற்பகவிநாயக கலாசாலை
கோனாப்பட்டி
புதுக்கோட்டையிலாகா.

பெ. அ. வெ
அண்ணாமலைசெட்டியாரவர்கள்
கோனாப்பட்டி
புதுக்கோட்டையிலாகா.

இது கற்பவர்களுக்கெல்லாம் வரையறையின்றிவழங்கும் வண்மையாதலால் ஒப்புறவறிதலென்னும பேரறத்தினபாற்படும். இன்னோரன்ன அறங்களே “ஒப்புறவினாலவருங்கேடெனினஃதொருவன், விறறுக்கோட்டககததுடைதது” எனத் தெய்வப்புலவராலும் சிறப்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வுதவி சிறிதாயிருப்பினும் “திணைத்துணை நன்றிசெயினும்பனை ததுணையாக், கொள்வாபயனறெரிவார்” என்றபடியினால் மிகப்பெரியதாகவே அறிவுடையோராரை பாராட்டறபாலது.

இம்முறையே மறுமுள்ள நகரத்தார்களிறசிறந்த தர்மசீலர்களும், பிற தனவநதர்களும் தத்தம் தகுதிககேற்றவாறு மறமும் வெவவேறுபுத்தகத்தைப் பதிப்பித்தது விலையின்றி யுதவிவர முன்வருவாராயின அது இலவசக்கலவிபுகட்டுமுறையின் ஏதுவாய்நின்று எண்ணிறந்த புகழ்புலாணியங்களாகிய இம்மைமறுமைப்பயனிரண்டையும் அளிக்கத்தக்கதாயும், “ஒலனுமவகையானறவீனையோவாதே, செல்லும் வாயெயல்லாளுசெயல்” என னுந் திருக்குறளுக் கெககியமாயுமிருக்கும்.

உ.

புத்தகமதிப்புரை.

—0—

(1) ஜகஜ்ஜோதி:—இது, மதுரை ஸேதுபதி ஹைஸ்கூல் உதவியுபாத்தியாயர் பிறும்மஸ்ரீ எஸ். சாமிநாதையரவர்களால் இனியதமிழ் நடையிலெழுதப்பெற்றதொரு புதியநாவல். இதில் தெய்வபக்தி, குருபக்தி, தாய்தந்தையர்வழிபாடு, மாதராடவரொழுக்கம், விருந்தோம்பல், நட்பு, அறிவு, கலகக்கேடு, வீரம், முயற்சி, சாந்தமுதலிய பலகுணங்களின் நலங்களும் ஆங்காங்குக் காட்டப்பட்டிருப்பதுடன், வனம், உத்தியானம், மாலைக்கால முதலியவற்றின் இயற்கையானவருணைகளும், சமயோசிதச்செய்யுள்களும் காணப்படுகின்றன. சிறுவர் சிறுமியர்களும் படிக்கும்படி தெளிவானநடையிலெழுதப்பட்டிருக்கும் இப்புத்தகத்தையும், இவர்கள் பாடிய திருவாலவாயுடையார் திருப்பள்ளியெழுச்சியையும் படிப்பவர்களுக்கு இவர்களது தமிழ்

நடையெழுத்துஞ்சாமர்த்தியமும், செய்யுளியற நுந்திறமையுஞ் செவ்விதின்விளங்கும். இப்புத்தகத்தின் விலை அணு—8. வேண்டுவோர் எஸ். சாமிநாதையரவர்கள், உபாததியாயா, சேதுபதிஹஸ்கூல், மதுரை என்ற விலாசத்திற்கெழுதிப்பெறலாம்.

(2) ஜாமன்தேசுலிளக்கமும், பிரிட்டிஷ் ஆளுகையின்நன்மைகளும்:—இது திருவுறநதை ராஜகோபாலன் எனபவரால் அவவிரண்டையுமபற்றிச் சுருக்கமாய் ஒருவாக்கொருவாசம்பாஷிப்பதாகவைத்துப் பதினாறுபக்கத்திலெழுதப்பட்டிருக்கிறது இதைத் தனிப்புத்தகமாக வெளியிட்டிருப்பதைவிடப் பத்திரிகைகளில்வெளியிடுவது பயன்படத்தக்கது.

(3) முரஹரி:—(துபபறியுமநாவல்) இது, ஸ்வதேசநண்பன் எனப்பெயர்பூண்ட ஒருவரால் எளியதமிழ்நடையிலெழுதித் திராவிடபிமானி என்னுமபத்திரிகையில் வெளியிடப்பட்டுப் பின்பு வேலூர்க்காலேஜின் பிரதமதமிழ்ப்பண்டிதர் ஸ்ரீமத் பு. க. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியரால் புத்தகமாகப் பதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதன்விலை அணு 5. வேண்டுவோர் பதிப்பித்தோராக கெழுதிப்பெறலாம்.

(4) ஆத்திரூடீதிகதைகள்:—இது, ஆத்திரூடிவாக்கியங்களை ஆதாரமாகக்கொண்டு, அவ்வவ வாக்கியத்துக்குப் பொருத்தமான இதிகாசபுராணங்களிலும பிறவற்றிலுமுள்ள கதைகளைத் தெளிவாகவும் சுருக்கமாகவுங்காட்டி, மாணாக்கர்களவிரும்பிக்கறகுமாறு அமபாசமுத்திரம் தீர்த்தபதி ஹைஸ்கூலதமிழ்ப்பண்டிதர் ஸ்ரீமத்—ஆர். ஹரிஹரையரவர்களால் எழுதப்பட்டு வேலூர்க்காலேஜின் பிரதம தமிழ்ப்பண்டிதர் பு. க. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியரால் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது இப்புத்தகம் கலாசாலைமாணவர்களுக்கும் பிறர்க்கும் மிகப் பயன்படத்தக்கது. இதன்விலை அணு எட்டு. வேண்டுவோர் வெளியிட்டவாக்கெழுதிப்பெறலாம்.

(5) 1. பக்திவிளக்கம், 2 தத்துவஞானபோதினியென்னும் அத்தைதமஞ்சரி, 3. மஹாத்துமாக்கள் என்னும மூன்று புத்தகங்களும் ஸோகானுகூலன்பத்திராதிபர் ஸி. எஸ். இராஜாகிருஷ்ணையரவர்களால் முறையே பத்தியைப்பற்றியும், அத்தைததைப்பற்றியும், மஹாத்துமாக்களைப்பற்றியும் தமக்குத்தெரிந்தவிஷயங்களைப் பிறருமறியும்படி விரித்தெழுதப்பட்டுள்ளன. இவற்றின் விலை முறையே அணு 12, 8, 4. வேண்டுவோர் ஆக்கியோர்க்கெழுதிப்பெறலாம்.

குறிப்பு:—மேற்கண்ட ஏழு புத்தகங்களும் “பாண்டியன் புத்தகசாலை”க்குக் கொடுக்கப்பட்டன.

பத்திளாதிபர்.

உ

“திருப்பெருந்துறையென்பது
தமிழ்நாட்டு ஆளுடையாகோவிலே” என்பதன்

குறிப்பு.*

IX-ஆம் ஆதாரமாக அரசிட்டிருக்கும் சிலாசாசனம், ஆளுடையார்தோளில் வடக்கூர்க கைலாசநாதர்தோளில் அர்த்தமண்டபத்தின் தூண் ஒன்றின் நாணப்படுகிறதென்றும், அது திரிபுவனகிரேதேவர்க்கு “யாண்டு முயாதநூலில்” வெட்டப்பட்டதென்றும், அவ்வூர்த் தென்னநோட்பொன்றிலுள்ள வீற்றிருந்தபெருமான் எனப்படும் ஆதிசேகரவரபெருமான்கோவிலின்மதில்வெளிப்புறத்திற் பின்கண்ட வேற்றொருகூடெட்டுக் காணப்படுகிறதென்றும் என் னென்பர் மகா-நா-நா-ஸ்ரீ வெங்கடேசவரஐயர் அவர்கள் மறுபடி எனக்குப் பட்டுக்கோட்டையினின்று எழுகியிருக்கிறார்.

“சுராஸூரி தகடாஅ மேல செல்லாநின்ற ஸ்ரீகீற்றுருபண உடையறகு செல்லாநின்ற க்ஷயஸபவசுவரதது கூரீலநாயறறு வயிவடவக்ச துதிடை உம் வியாமக்கிழமையுமபெற்ற ரேவதிநாள நிழல்ககூறறதது நடுளிலகூறறு ஐயுஹடுசூரி தனியூ திருப பெருந்துவரபாந பஞ்சரமாணிகக ஸுதாவேதமங்கலதது வலெமெ (ஊ) யாரோரார் ”

இச்சாசனம், கி. பி. 1379-ஆம்வருஷம்முதல் கி. பி. 1400-ஆம் வருஷம்வரை விஜயநகரத்தில் அரசாண்ட (இரண்டாம்) விருபண்ண உடையார் எனப்படும் (முதல்) விருபாக்ஷமகாராஜர் அவர்கள்காலத் திலவெட்டப்பட்டது. இச்சாசனம் ஏறபட்டு ஐஞ்ஞாறறுமுப்பது வருஷம் ஆகிறது. இரும்பாநாட்டைப்போல் திருப்பெருந்துறையும்

*இது இச்செந்தமிழ்முழுதும் பதிப்பானபின்பு கிடைத்தமையால் “திருப் பெருந்துறையென்பது தமிழ்நாட்டு ஆளுடையாகோவிலே” என்பதையடுத்துச் சேர்க்கப்படவில்லை.

மிழலைசக நறதது நடுவில் கூறறில் அக்காலத்தில் இருந்ததென்று இச் சாசனத்தால ஐயிற் றோம்.

ஆதலால் வேமபதனாரார்திருவிளையாடற்புராணமும், வடமொழி ஹாலாஸயமாஹாதமியமும், கானநாட்டுவிருத்தாந்தமும், (நான்கு) திருப்பெருந்துறைப்புராணங்களும், சிவயோகாமபிகைபிள்ளை ததமிழ்மும், சிவஃபாகாமபிகைதிருப்பொன்னாசலும், மிழலைசதகமும் புதுக்கோட்டைச்சீமைக் கல்வெட்டுக்களும், ஆளுடையார்கோவிலி லேயே உள்ள சிலாசாசனங்களும், மேற்குறித்த விடுகதைபோன்றபழ மொழியும், செப்பேட்டுச்சாசனங்களும் ஒரேவாக்காக எள்ளளவும் ஈந்தேகத்திறசிடமில்லாமல் “ஸ்ரீமகாதீர்த்தம்” என்னும் திருப்பெருந் துறை, “ஜகவந்தாதஸவாமி” யான ஆளுடையசுவாமிவீற்றறிருக்கும் ஆளுடையார்கோவிலே என்றும், மாணிக்கவாசகர் கீழ்சமுத்திரக் கரைக்குப்புறப்பட்டுப்போகும்வழியிற் சிவனசெயலாற் செயல்வேறு பட்டுக் கடற்றுறையல்லாத திருப்பெருந்துறையிலேயே வாழ்நாளைக் கழிப்பதாகத் தீர்மானித்து அவகே தங்கிவிட்டாரென்று உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போற்காட்டுகின்றன.

கடவுள் துணை.

செந்தமிழ் ௨௨. ௧. ௨௪

தொகுதி-௧௩.] ஆனந்தவஸ் மாசிமீ [பகுதி-௪.

Vol. XIII. February—March, 1915. No. 4.

இலங்கைமஹாவம்சமும், தென்னந்திய
சரித்திரவாராய்ச்சியும்.

“செந்தமிழ்” (தொகுதி ௧௩ பகுதி ௧-ல்) கள-மபக்கத்தொடரீச்சி.

இலங்கையிதிறாஸங்குளினசரித்திரநோசகமானமதிப்பை ஆராய்ந்தபின்னா இவ்விதிஹாஸங்கள் தென்னந்தியசரித்திரததோடும் காணபரம்பரையோடும் எவ்வாறுசம்பந்திக்குமென்றாய்வ தவசியம். இவ்வகையான ஆராய்ச்சிக்குச்சாதனமானவிஷயங்கள் இலங்கைக்கு மஹாவம்சம் முதலிய இதிறாசங்குளிறபரவிகசிடக்கத தென்னந்தியா வுக்குத் தமிழ்க்காப்பியங்களினின்றே தேடியெடுத்த லவசியமாயிருக்கிறது. கி.பி. மூன்றாற்றாண்டிலவாழ்ந்த மஹாஸேனமஹாராஜாவுக்கு முற்பட்டகலவெட்டுக்கள் கிடைப்பதரிது. காப்பியவழியானசாதனங்கள் கலவெட்டுக்களைப்போல அவ்வளவு திட்டமானவையாயும், அம்மாதிரியான சரித்திரமதிப்புப்பெறுவனவாயிராவாயினும், வேறுசான்றுகளிலலாவிடத்து எடுத்ததாளப்பெறின் அவைகளே தக்கசான்றாகநிற்கும். மொத்தத்தில் இம்மாதிரியானபிரமாணங்களினமதிப்பு இவ்வளவே யென்றுதெளிதல் அஸாததியமாயினும், ஊக்கத்தோடு ஆராய்ச்சிசெய்வோர்க்கு அவர்க ளவவசம்யத்திலெடுத்தானும் ஒவ்வொருசெய்தியும் எவ்வளவுமதிப்புப்பெறுமென்பதைக் கண்டறிதல்கடும்.

இம் மஹாவம்சத்தில் யாம் எடுத்ததாளப்புக்குறிப்புக்களிலுமும் பட்டது இலங்கைத்தீவின் ஒருபாகத்துக்கு ‘நாகதீபம்’ என்னுமபெயர் உண்டென்பது. இததீவின்சூழ்களெல்லோரும் ஒருகாலத்தில் நாக ரென்றுபெயர்வாய்ந்திருந்தனர். மாமனும் மருமகனுமாகிய மஹோதர குளோதரரென்போர் ஒரு மணியாஸனத்துக்காகப் பேர்புரிந்து,

புத்தருடைய இடைப்பாட்டாற் போரொழிந்து அவ்வாஸனதையு
மவர்க்கேயளித்தனரென்னுஞ்செய்தி மஹாவமச முதலத்தியாயத்திற்
காணலாம். இச்செய்திதான் மணிமேகலையிற் கீழ்வருமாறு கூறப்பட
புருக்கிறது. அதாவது,

“அறவோற்கமைந்தவாசனமென்றே
நறுமலரல்லதுபிறமரஞ்சொரியாது
பறவையுமுதிராசிறைபாங்குசென்றகிராது
தேவாகோனிட்டுமாண்ப்பீடிகை
பிறப்புவிளங்கவிரொளியறத்தகையாசனம்
கீழ்நிலமருங்கிலநாகநாடாநு
மிருவாமனனவரொருவழித்தேனறி
யெமதிதெனறையெடுக்கலாற்றா
தம்பெருமபற்றுநீங்கலுநீங்கா
செங்கண்கிவந்தெஞ்சுபுகையுயிர்த்துத்
தம்பெருஞ்சேனையொடுவெஞ்சினம்புரிநா
ளிருஞ்செருவொழியினெமதிதெனறே
பெருந்தவமுனிவனிருந்தமறைகரும
பொருவருளிப்பிறப்புரையோரேததுந
தருமபீடிகைதோன்றியதாங்குகை”

என்பதாம்.

இரண்டாவது - இலங்கைத்தீவில் சமந்தகூடம் அல்லது சமனெலை
யென்னும் மலையினுச்சியிற் புத்தருடைய அடிச்சுவடுபதிந்திருக்குஞ்
செய்தி. புத்தரொருகாலத்து இலங்கையினதெனமேற்குப்பாகத்திலுள்ள
கலியாணநகரத்தரசனான மணியக்கிணளித்த விருந்தணவையுண்டு,
அதற்குமாறாகத் தன அடிச்சுவடடைச சமந்தகூடத்தில் நிலைபெறச்
செய்துபோயினரென்று மஹாவமசஞ்சொல்லும். இவ்வடிச்சுவடடை
யும் அத னற்புத்தசக்தியையும் மணிமேகலை,

“சுருகிதனயலத்திரத்தினதீவத
தோங்குயாசமந்தத்துசகீமீமிசை
யறவியங்கிழுவோனடியிணையாகிய
பிறவியெனனும்பெருங்கடலவீடே
மறவிராவாயாங்குளதாதலின”

என்று சொல்லும்.

இலங்கைமஹாவம்சமும், நெண்ணிந்தியசரித்திரவாராய்ச்சியும் ௧௬௯

மூன்றாஞ்செய்தி*-விஜயனு மவனுடன்வந்தவர்களும் பெண்வேட்டுப பாண்டியனுக்கு வேவுசெலுத்த, அவவேண்டுதோடகணங்கிய பாண்டியவரசன தனமகளையும் இன்னுஞ்சில்பெண்களையும் பதினெட்டுத்தொழிலாளர்களான குடிக ளாயிரவலரையும் அனுப்பியதாக மஹாவம்சம் சொல்லும். இச்செய்திக்கு எனக்கெட்டியமட்டும் இதேதேசத்தியபிரமாணம் ஒன்றுவருகின்றனவே இவர்களெல்லாம் மண்ணார் தீவுக்கெதிரி விறங்கிப்போந்தனராம் இலங்கையிலும் இரண்டுசாலைகள் குறுக்கிடுமிடத்துக்குச் சதுக்கமென்னும்பெயர் வழங்குவந்ததென்பது நாகசதுக்கமென்பதாலவ்வாறும் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்பூத சதுக்கமென்று ஒரு இடமிருந்ததென்பது மணிமேகலை சிலப்பதிகாரங்களிற் காணலாம்.

பசியாலவருந்துபவர்களுக்கு அன்னமளிகடும் அற பு த ச க் தி யுடைய பிசசைப்பாததிரமொன்று மணிமேகலையிலவாணிக்கப்பட முருப்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்திருந்தல்கூடும் அது, முதன்முதற் சிந்தாதேவியினிடத்திருந்து வறகடகாலத்திற் பசியாற்றனபுறுமஜனங்களின் உஜ்ஜீவனத்துக்காக ஒருபாரபணன்பெற்றது. வறகடமரீங்கிப் பசிப்பினியொழியவே இப்பாததிரம் மணிபல்லவத்தினிடையே ஒரு செய்தி,

“மாமலர்க்குவளையுருவதலுமயங்கிய
கோமுகியென்னுங்கொழுநீரிலஞ்சி
யிருதிளவேனிலெரிகத்திரிடபத
தொருபதின்மலுமொருமுன்றுசென்றபின்
மீனத்திடைநிலைமீனத்தகவயிற
போதித்தலைவனொடுபொருத்திதோன்று
மாபுத்திரனகையமுதசரபியெனு
மாபெருமபாததிர....
அநாளிநாளப்பொழுதிப்பொழுது
நின்னாங்குவருவதுபோலுமநேரிழை”

என்பதனால் அறியப்படும்.

மஹாவம்சத்தில் புத்தமேயாண்டபிசசைப்பாததிரத்தைப் பெளத்த ஞாபகசின்னங்களிரம்பினதாய மாஹிந்தா ஷ்வலால் அமனா அசோக மஹாராஜரிடத்திருந்து தந்தாரென்றும், அஞ்ஞாபகக்குறிகளெல்லாம்

அவைகளுக்கேற்பட்ட இடங்களில் லடக்கம் பெற்றவுடனே அப்பாத்திரம் தேவானுமபியதிஸ்ஸரென்னு மரசனால அரமணியிலவைத்துப் பூசிக்கப் பெற்று வந்ததென்றுங் காணப்படுகிறது. இவ் விருபாததிரங்களுமும் சம்பந்தப்படுத்தும் ஒருசான்று பிதுவவாகருங் கிடைத்திலது.

இதுகாறும் எடுத்துக்காட்டிய உதாரணங்களெல்லாம் கதைத் தன்மையனவாய் ஒன்றினின்றும் மற்றொன்றுபிறந்திருக்குமோ? அல்லது இருவகைகதைகட்கும் மூலம் ஒன்றையாயிருக்குமோ? என்று அதுமானிகக இடமுள்ளவைகளாயிருப்பதோடு சரித்திரவாராய்ச்சியில் வேறுவிதமானமதிப்புக் கிடைக்கொடாமலுமிருக்கின்றன. பின்வரும் மேற்கோள்களோவென்றால் அத்தன்மையனவல்ல. இவைகள் விவரங்களவேறுபட்டிருப்பனவாயினும் பொதுநோக்கத்தில் ஒற்றுமையுடையனவாய் நிகழ்ந்தசெய்திகளேபோற் சரித்திரநோக்கத்தில் மதிப்புபெறுவனவாய்தோன்றும்.

கைகரவாகன்காலவரையறைப்படி கி. மு. 187-ல் இப்பாசுபாடு ஏற்பட்டிம். இவ்வருஷத்தில் திஸ்ஸன் எனப்பவனதம்பியாகளில் ஒருவனாகிய ஸூரதிஸ்ஸன் இலங்கையாட்சி பெற்றான். இவனுக்குப் பட்டம் பெற்றுமுன் ஸுவாணாதினாதிஸ்ஸனென்று மறுபெயர்வழங்கியதாக மகாவம்சஞ்சொல்லும். தன்னுடைய கிராதததாற் பசுவயிற்றினின்றும் பொன்முடையிறிபிறந்தானென்று மணிமேகலையிற்சொல்லப்பட்டுள்ள ஆபுத்திரனசெய்திக்கும் இப்பெயர்க்கும் சம்பந்தங்கற்பிப்பது அதிகாரமற்றகூற்றாகும். இவனுடையிற்றான் முதன்முதல்தமிழர்கள் ராஜ்யாபகாரஞ்செய்து இலங்கையாட்சிபெற்றதாக மஹாவம்சத்தில் எழுதப்பெற்றுள்ளது ஒரு குதிரைவியாபாரியின்மக்களிருவா அரசனை வலிந்துவென்று இருபத்திரண்டு வருஷம் நீதியோடு அரசாண்டாரென்று காணக்கிடக்கிறது. பழையராஜவம்சம் மற்றபடியும் தம் முரிமைபெற்றுப் பத்துவருஷஞ்சென்றபின் இளாரன் (ஏலேலசங்கன்) எனலும் தமிழன் அரசையபகரித்து ஆட்சிபுண்டான.

இவ்விளாரன் உயரந்தகுடியிறிபிறந்தவனென்றும், சோழதேசத்தினின்றும்வந்து நாட்டைச் செல்லென்னுமரசனிடம் கவர்ந்தவனென்றும், நாற்பத்துநான்கு வருஷம் உற்றார், மாற்றாரிடம் வேறுபாடின்றிச் செங்கோன்முறைத்திறம்புமறச்செலுத்தியவனென்றும் கிறப்பிக்கப்பெற்றுள்ளான். இவ்வரசன் தன படுகதைத்தலைமாட்டில் ஒருமணியைக்

இலங்கைமஹாவம்சமும், தென்னிந்தியசரித்திரவாராய்ச்சியும் ௧௩௫

கட்டிவைத்து அதை நியாயம்வேண்டுமோர் இடையூறுசிறிதுமின்றி யசைத்து நியாயம்பெற்றுப்போகச் செளகரியஞ்செய்திருந்தானென் றும், இலங்கைசசரித்திரங்கடும். பெரியபுராணத்திற்குறப்பட்ட மனுநீதிகண்டசோழனைப்போல இவனும் ஒருபசுவின்கன்றின்மேற் றேரோட்டிய தனமகன்பேரில் தேரோட்டினுனென்றுதெரிகிறது. இவ் வொற்றுமையையும் சிலப்பதிகாரத்தில் இககுறிப்படங்கிய,

“அறநறிசெங்கோன்மறநெறிநெடுவாட்
புறவுநிறைபுக்கோனகறவைமுறைசெய்தோன்
பூம்புனற்பழனப்புகாராகர்வேந்தன்”

என்னு மேற்கோளையுங்காட்டியுள்ளார் ஹூலஷ் ஆசிரியர்.

இஃதொன்றேயன்றிப் பாண்டியற்கு மிததகைய ஆராய்ச்சிமணி யிருந்தது,

“குடையொடுகோல்வீழ்நின்றடுங்கும்
கடைமணியின் குரலகாண் பெண்காணெல்லாம்”
“மறைநாவோசையலலதியாவதும்
மணிநாவோசைகேட்டதுமில்லே”

என்னுமேற்கோள்களாலும், சோழன் கறவைமுறைசெய்தது,

“எள்ளறுசிறப்பினிமையவாவியப்பப்
புளளுறுபுனகண்டாததோனன்றியும்
வாயிற்கடைமணிநடுநாடுங்க
வாவின் கடைமணியுருநீர்நெஞ்சகடத்தான்
நருமபெற்றபுதலவனையழியின்மடித்தோன
பெருமபெயர்ப்புகாரெனபதியே”

என்னு மேற்கோளாலும் நன்குவிளங்கும்.

மனுசசோழன்கதைக்கும், இலங்கையிதிஹாஸத்ததான இளாரன் செய்திகடும் ஒரேமூல மிருந்திருக்கலாம். ஆயினும், இரண்டுகதைக ளிலும் மூலமயாவதென்றுதெரியுமவழி சிறிதுங்கிடைக்கவிலலை. சிலப்பதிகாரமேற்கோள்களில் இவ்விஷயம் விசதமாகிறது. இசெய்தி புறவுநிறைபுக்கோன் சோழன் ஒருவனுக்குச் சொல்லப்படின்னது. இது சிபிசக்கிரவாததியின்புராணகதையாயும், பௌத்தஜாதககதைக ளில் ஒன்றுயு மிருக்கின்றது. பிறகாலத்தியு சோழபரம்பரைப்பட்டிக ளில், சிபி சோழவம்சத்தரசர்களிலொருவனுய்விளங்குகிறான்.

ஒரு குருவியின்முட்டையைவிழுங்கிய பாமபைக்கிழித்துத் தாய்க்குருவிக்கு இளாரன முறைசெய்தானென்னுஞ்செய்தியைநீக்கி னும பின்வருஞ்செய்தி கவனிககத்தக்கதாயிருக்கிறது. மஹாவம்சத்தின்படி இளாரன பௌத்தனன்று. ஆயினும் தான் சவாரிசெய்யுங்கால அறியாமற்சேதப்படுத்திய ஸ்தூபத்தினைசுருக்காகத் தன் தலையைத் தோச்சுகருத்திலிடத்துணிந்தவன், அவ்வாலயத்தாரா வேண்டுமோளால் தவிராது இடிந்தபாகத்தைக் கட்டிப்போந்தசெய்தி,

“உதவாவாழ்க்கைக்காரதைமனைவி
புதவக்கவம்புடைத்தனனோரா
ளரசவேலியலலதியாவதும
புரைதோவேலியிலலெனமொழிந்து
மனத்திருத்திசெனநீரவ்வழி
யினறவ்வேலிகாவாதோவெனச
செவிசுருட்டாணியிற்புகையழல்பொத்தி
நெஞ்சஞ்சுமிதலிலஞ்செருகுறறு
வச்சிரத்தடக்கையமராகோமா
னுச்சிப்பொனமுடியொளியுடையுடைத்தகை
குறைத்தசெனகோறமுறையாககொற்றத்த
திறைக்குடிப்பிறந்தோக்கிழுககமினமை”

என்னும் மேற்கோளிலெடுத்தாண்ட பாண்டியன்முறைகண்டதன்மையையொக்கும்

இவன் முன்னாளுசெய்தி, நாயப்பரப்பிராந்தநெல்லை அகாலப் பெயலானமழை நீண்கூட, அதனாறுயருண்டசிழுவிகாகப்ப பட்டினிகிடந் திருதிருனைவருவித்துக் காலத்துப்பெயலபெறுமாறு ஏறபாடுசெய்தானென்பது இச்செய்தி காப்பியசிறப்பத்துக்கணவகிய சிலவிவரங்களிறறவிர விஷயத்தில் “முடிவனையுடைத்தோனமுதலவன்செனனியென், நிடியுடைப்பெருமலையெய்தாதேசப, பிலையாவினையுட்பெருவளஞ்சுரப்ப, மலையிணித்தாண்டமனவனாகிய” உக்கிரபாண்டியன்செய்தியையொக்கும்.

விவரங்களில் ஒற்றையையிலலாவிடினும் நியாயத்தில் இதே மாதிரியான உயர்ந்த அபிராமிராயம் கரிகாற்சோழனுக்குரியதாய்ச்சொல்லுப இந்நியாயசம்பந்தமானமணி பொதுவானவிவரமாய்த் தோன்றுகிறது. முறைதலறியதால் அரசுகட்டினிறறஞ்சிய பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனுக்கு மிலவுறுபுண்டென்று முன்னமேகூறியுள்ளோம். இம்மணி கி. பி. பதினமூற்றாம்நூற்றாண்டினனாகிய குமாரகுலோத்துங்கனுக்கு முண்டென்பது,

இலங்கைமஹாவம்சமும், தென்னிந்தியசரித்திரவாராய்ச்சியும் ௩௩௩

“ ஆடுங்கடைமணிநாவசையாமலகிலமெங்கும்
நீடுங்குடையைததரித்தபிரானிநதீணிலத்தே
பாமெபுலவாபுகமொட்டகூடதனபதாம்புயததைச
குடுங்குலோததுங்கசோமுனைனறேயெனைசசொல்லுவரே”

என்னுஞ்செய்யுளால் விளங்கும்.

இசெய்திகளின்விவரங்க ளெவ்வாறாயினும் இளரான் என்பான் தமிழாகளில் உயாருடியிற்றிறநதவெனென்பதும், சோழதேசத்தினின் றுமவநதவெனென்பதும் கவனிசுகததக்கவை இவன் கரிகாலனேயாகக் கூடுமோ? அல்லது அவன் முனனோர்களிலொருவனாயிருக்கலாமோ வென்னும் ஐயம் தோன்றுகின்றது. ஏனெனில் ராஜாவளி, ராஜரதநா கரியெனனு மிலங்கையிதஹாஸங்களில், சோழவரசன் ஒருவன் படை யெடுத்தவநது, பன்னீராபிரம இலங்கைகருடிகளைச சிறைகொண்டு போயவாகளைக காவிரிபூம்படபுனங்கடநிறதொழிலிலேவினென்று கூறப்படபுருகிறது இவன் கரிகாலன்முனனோர்களிலொருவனா யிருந்திருத்தலகூடுமாயினும் கரிகாலனேயென்றுசொல்லக்கூடாது சான்றுகள் மிகவும் குறைவாகவுள்ளன.

மஹாவம்சம் இந்தியாவைப்பற்றிப்பிரஸ்தாபிக்கும் சந்தர்ப்பம் இலங்கையரசனாகிய துடகாமணியென்பான் மஹாஸ்தூபத்தைக கட்டிப் பிரதிஷ்டைசெய்ததைசொல்லுஞ்சுமயமாம். அக்காலத்திற் பரதகண்டத்தில் எல்லாப்பாடங்களினின்றும் பௌத்தஸநநியாசிகள் ஏராளமாய் வரவழைக்கப்பெற்றனர். ராஜகிருகம், சிசிப்பட்டணம் (காசி) ஜேதவனம், கோஷிதாராமம் (கோசம்பி) தக்கணகிரி (உஜ்ஜைனி) அசோகாரமம் (புப்புரம்) காஸ்மீரம், பல்லவபொக்கம், அலஸந்தா (யோணாகரம்) விநதியாரணயப்பாதை, போதிமண்டம் (புத்தகயை) வனவாஸம், சௌஸவிஹாரம் இவ்விடங்களிலிருந்து பிக்ஷுக்கள் வந்து சோநதனர். இவைகளில் தென்னிந்தியாவிலுள்ளதென்று ஐயமின்றிச் சொல்லக்கூடியது ஒரே இடநதான்; அதாவது தக்கண்கன்னடமென்று இப்போது பெயர்வாய்ந்த வனவாஸமாம். பல்லவபொக்கமென்பது தென்னிந்தியாவிலுள்ளதென்றுகொள்ளலகூடும். ஆனால் இது யவன நகரமான அலஸநதாவுட்சேர்த்தது எழுதப்பட்டுள்ளது. இப்படி யெழுதுவதனால் இவ்விருண்டுகளும் ஒன்றற்கொன்று சமீபத்திலே யேயிருந்திருத்தலவேண்டுமென்ப தவசியமன்றேயாயினும்விடத்திய

சந்தர்ப்பத்தைநோக்கின், பல்லவபொக்கமென்பது விரிந்து ஸௌராஷ்டிரங்களுக்குச் சமீபத்திலிருந்திருத்தல்வேண்டுமென்றுதோன்றுகிறது. இதனால் பல்லவர்கள் இக்காலத்திற் காஞ்சிநகர்புறத்துக் குடியேறினாரல்லவென்றுகொள்ளலாம். காப்பியங்கள், கலவெட்டுக்கள், தாமரஸாஸனங்க ளிவைகளாற் பெயர்பெற்று கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டு முதல் தமிழ்நாட்டில் உயர்வுற்றோங்கியபல்லவர்கள் மஹாவம்சப்பிரகாரம் இக்காலத்தில்தென்றிசைவந்தவரல்லா.

தமிழ்க்காப்பியங்களையேசோதிகுமிடத்தும் இதேகொள்கை காணக்கிடைப்பதால் இது தமிழ்ப்பாஷைச்சரித்திரத்துள் மிகவும் முக்கியமானகொள்கையாய்நிலைபெறும்.

கி. மு. 44-ல் அரசுபெற்று, உடனே தமிழர்பா லரசிழந்த கி. மு. 29-ல் மறுபடியும் தன்னுரிமையைப்பெற்ற வடகாமணியின் ஆட்சிக் காலத்தில மஹாவம்சம் தென்னிந்தியசரித்தர்தோடு சம்பந்தப்படுகிறது. ஆட்சிபூண்டவுடன் இவ் வடகாமணிக் கிரணடபாயங்கள் நோந்தன. ஒன்று, வெளிநாட்டுத் தமிழர்கள் படையெடுத்துவந்தது. இரண்டாவது உள்நாட்டு ரொஹணத்திலிருந்த திஸ்ஸின்னென்னும் பார்ப்பனன் படையெடுத்ததாம். வடகாமணி முதலில் இப்பார்ப்பனனையும் தமிழர்களுடைய போராளியாக்கித் திஸ்ஸனை அழிவுபெறச்செய்தான். தமிழர்களைத் துரத்தத் தன்னாலியலவில்லை. அவர்களிடம் தோல்வியடைந்து, புறங்கொடுத்தோடிப் பிறகு ஒரு பிஷுவினுபகாரமூலமாய்த் தன் குடிகளில் ஒருவனிடம் பதினான்குவருஷம் மறைந்துவந்தான். தன் இரண்டு ராணிமரங்களோடும் இரண்டு இளங்குமாரர்களோடும் உயிர்பிழைக்கவோடுவோன் இளை ய ள ா கிய ஸோமலாவென்பவனையும், தன் கிரீடத்தையும், பௌத்தபிசைப்பாததிரத்தையும்விட்டு டோட வேண்டியதவசியமாபிற்று. ஒடுங்கால், தன்முடியையாதிரமஸோமலா வினிடங்கொடுத்துப் பிசைப்பாததிரத்தை வெஸ்ஸகிரிக்காட்டில் ஒளித்துவைத்துவிட்டுப்போனான். இததருணம் படையெடுத்துவந்த ஏழு தமிழர்களில் ஒருவன் ஸோமலாதேவியையும் அரசன்முடியையும் தன் பாற்படுத்திக்கொண்டு திரும்பிப்போய்விட்டான். மற்றொருவன் பௌத்தபாததிரத்தைக்கொண்டு திரும்பினான். மற்ற ஐவர்களும் பதினான்குவருஷம் ஏழுமாதம் ஆண்டார்கள். இவ்வைவரில் முதல்வன்

இலங்கைமஹாவம்சமும், தென்னிந்தியசரித்திரவாராய்ச்சியும் கருக

புலஹத்தன் என்போன். இவன் கபிலர்பாடிய குறிஞ்சிப்பாட்டுக்குக் காரணனாயிருந்திருக்கலாமோவென்னும் சங்ககை யுண்டாகிறது. இவன் தன் படைத்தலைவனாகிய பாஹியன் என்பவனாக கொலையுண்டான். இப்பாஹியன் தன் தளகாததனாகிய பணையமாறனாலும், இவன் பிளைய மாறனாலும் மிலன் தாடிகனென்பவனாலும் முறையே நாசமடையத் தாடிகன் வட்டகாமணியாற நேரலவியடைந்தான். ஸோமலா, பிசசைப் பாத்திரம் என்பவற்றுக்கும் பணையமாறன், பிளையமாறன் இப்பெயர்க ளுக்கும் ஏதேனும் குறிப்புகள் தமிழ்நூலாராய்ச்சியில் நேரலாம். பிளையமாறனுக்கும் பழையன்மாறன்என்னும் மோகூரத்தலைவனுக்கும் ஏதேனும் பொருத்தமுண்டோவென்றுபார்க்கவேண்டும். இச்செய்தி களில் இரண்மிசுறுவிவரங்கள் அக்காலத்திய மதநிலைமைவிஷயத்தைப் புலப்படுத்தும். வட்டகாமணி ஓட யத்தனிககுந்தருணத்தில, கிரியென் னும் ஜைனமுனிவரொருவர் “பெரியகரியசிகங்கம் ஓடுகிறது” என்று களிப்புற்றுக்கூவினாராம். இவ் வபசாரத்திற்காக வட்டகாமணி தன் பதம்பெற்றபிறகு அந்ந ஜைன ஆசிரமத்தையழித்து அபயகிரிவிஹார மென்னும் பௌத்தவிஹாரத்தைக் கட்டினனாம். இதனால், ஜைன ஆசிரமங்களையழித்துப் பௌத்தவிஹாரங்கள் கட்டப்பெற்ற தரிதன் மென்பது ஒருதலை. வட்டகாமணிக் குதவிபுரிநத ஏழுபடையாளரும், தங்களிலொருவனுக் கரசன்நடாத்திய கொடுமையேகாரணமாக வட்டகாமணிக்குப்பகைவாகளாய்த் தமிழருடன்கேட்குநது படைத் தொழிலுபரியமுயன்றபொழுது பௌத்தபிக்ஷு ஒருவர் நடுநின்று தருமம் அவ்வரசனால் நிலைபெறுமோ? தமிழரால் நிலைபெறுமோ வென்றுகேட்டு, அரசனாற்றான் என்றாரைத்து, அவர்களைச் சமாதா னப்படுத்தி, யரசனோடுதன்படுத்தினா. இதனால், தமிழர்கள் பௌத்த மதத்துக்குவிரோதிகளாயிருந்தார்களென்றுவிளங்கும்.

இவ்வரசன் தன்னுரிமைபெற்றவுடன் ஸோமலாதேவியைவர வழைத்து, அவளைமுன்போல் மஹாதேவியாய்விளங்கச்செய்து அவள் பெயரால் மணிகோமாராமம் என்னும் பௌத்தபள்ளியையும் சமைத் தான். இப்பெயரில், தேவியின்பெயரும் சூளாமணியின்பெயரும் கலந்துநிலவ இப்பெய ரளித்தனென்ப. இவ்வரசனாட்சிக்காலத்திற் றான் மூன்று பௌத்தபிடகங்களும், அட்டகதையும் எழுதப்பெற்றன.

வட்டகாமணிக்குப்பின் அவன்மக்க ளிருவர் வரிசையாயாண் டார்கள். அதி விரண்டாமவன் பௌத்தனலலன். ராஜததுரோகி. இவன்பெயா சோரநாகன். இவன் ராணி அநுஸையென்பவன். இவ னுக்கு ஒருவாபின்னொருவராய்வந்தகாதலர்களில இருவா தமிழராவர். இவர்கள், பட்டணத்தத்தச்சன் வடுகனும், தமிழ்ப்பார்ப்பனன் நீலிய னென்பவனுமாவா.

இதற்குப்பின் தென்னிந்தியா, இளநாகனாட்சிக (நி. பி. 95-101) காலத்திற குறிப்பிடப்படுகிறது இவ ளிளநாகனாட்சிககால ஆரம்பத்தி லேயே லம்பகனனரென்னுங்குமுனிநா குடிககலகஞ்செய்தெழுந்த னா இளநாகன் தேசப்பிரஷ்டரூப இந்நியாவில் மூன்றுவருஷம் வந்திது, ஒரு பட்டையோடுதிருமயிவந்த துரோகஞ்செய்த லம்பகன் னரைத்தோற்கச்செய்து மறுபடியும் தன்னுரிமைபெற்றனன். சில காலஞ்சென்றபின் மறுபடியும் லம்பகனனர்கள் கலகஞ்செய்து அரச ணைச சிறைப்படுத்தினார்களென்றும், அத்தருணத்தில் அரசி தன்மகனா ளிய சண்டமுகசிவனென்னும் சிறுகுமுநரதையப பட்டத்துயாணியின் முன்வைத்து “இவன் நின்னாசன்மகன், அரசன் சிறைப்பட்டான்; சத்தருககன்பாற்பட்டு இக்குமுநரை மரணமடைவதைக்காட்டிலும், நின்னிட மருகிலேபெறுவது நலம். ஆகையால் நீ இக்குமுநரதையக கொலலகடவா”யென்றுசொல்லியனுப்ப, அந்த யாணியானது கடநித் தறியைமுறித்து அரசுணையுட்புகுந்து அரசன் சிறைப்பட்டிருந்த அறையைத்திறந்து அரசனைத் தன்பிடரியிலேற்றிச்சென்று கடற் றுறையிற்காததிருந்த மரககலஞ்சோத்துப போய்தென்றும் மஹாவம் சம் சொல்லும். இத்தகையகதை வேறுமாதிரியானவிவரங்களோடு கரிகாற்சோழனுக்குவழங்குவது எல்லோர்க்குந்தெரிந்ததேயாம். இச சண்டமுகசிவனுடைய ராணிகுத தமிழ்த்தேவியென்றுபெயா.

நி. பி. 263—285-ல் வோஹாரிகதிஸ்ஸனாட்சியிற் சகோதரச்ச சரவுகாரணமாக புத்தம் ஒன்று நிகழ்ந்தது. இவ்வரசன் தெளிந்தாளும் திறத்தனாய்ச சரீரவழிமலைத்தண்டனைவிதிப்பதைத் தவிர்த்தனன். இவ னாட்சிக்காலத்தில் மதக்கொள்கைமாறுபாடுகள் நிகழ்ந்தனவென்றும், இம்மாறுபாடுகளில் வேதவிய அல்லது வைபுலயக்கொள்கை யதி கரித்து இவனு லடகநித்தணிககப்பட்டதென்றும் கூறுப. இவன்மமபி யாகிய அபயனென்போன் மகாராணியிடங் களவொழுக்கஞ்செய்து,

இலங்கைமஹாவம்சமும், தென்னிந்தியசரித்திரவாராய்ச்சியும் ௧௯௧

அது கண்டறியப்பட்டு உயிர்பிழைக்க இந்தியாதேசத்துக் கோடிப் போந்தவன் துரோக எண்ணமுள்ள மாமனொருவனாலும், தமிழர்களாலும் உதவிபெற்றுப் படையெடுத்துவந்த தனமுன்னோரையையும், அரசியையு மபகரித்துக்கொண்டான்.

கி. பி. 296-ல் இருந்து 315-வரையுமுள்ள இலங்கை லம்பகணன் வசப்பட்டு அவர்களால் லாட்சிபெற்றிருந்தது. இவ்வரசர்கள் ஸங்கதிஸ் ஸன், ஸங்கபோதி, கோடகாபயன் என்னும் மூவருமாவர்.

இவர்களின் விரண்டாமவன் மதாபிமரணி. புராதனகாலத்திய அபிபிராயப்பிரகாரம் இத்தகைய அபிமானமும் ஆட்சித்திறமையும் ஒருங்கு நிற்பதில்லை. மந்திரி-கோசாதிகாரியாகிய கோடகாபயன் தீனமாய்க் கல்கம்பிறக்கவே அரசன் உயிர்பிழைக்க ஓடினான். இந்தநிலைமையில் ஒரு பிச்சைக்காரனையெதிர்த்துப் பட்டி அவன்கொடுத்தவுணவையுண்டு அவ்வுணவையுண்கைமமாறாகத் தனதலையெவையெடுத்ததுகொண்டு போய் ராஜ்யாபகாரியான கோடகாபயனுக்குக்கொடுத்தது, அதற்காக ஏற்படுத்தியிருந்த விலையைப்பெற்றுக்கொள்ள அனுமதிக்கொடுத்தான். அப்பிசுக் கைநகலாகாமற் பின்வாங்கியதைக்கண்டு தானிருந்த இடத்திலேயே உயிரைவிட்டுக் கொலைக்குற்றமின்றி விலையைப்பெற்று மாறுசெய்தான்.

இமமாதிரியானவைகள் வரலாறு யெங்குங்கிடையெனவேயாபினும், தமிழ்நாட்டிலவழங்கும் புறநானூற்று (பண்டித சாமிநாதையரவர்கள்பதிப்பு) 152, 162-ம் பத்திரங்களிற்கண்ட குமணன்கதைக்கும் இதற்கு முண்டானவொற்றுமை நோக்கற்பாலது.

இவர்களில் இறுதியிலிருந்த கோடகாபயன் ஆட்சிக்காலத்தில் (கி.பி. 302—315-ல்) வேதுலயக்கொள்கைமாறாட்டம் அதிகரிக்கவே அப்பயிரிவிஹாரத்திற்கோந்திருந்த இச்சாராபினரான அறுபதுபிசுக்களைத் தேசத்தைவிட்டோடி எதிர்த்துக்கொண்ட கடற்கரைப்பிரதேசத்திற்கு செல்லவிட்டான். இப்படித் தேசப்பிரஷ்டங்களானவர்களில் ஒருவரிடமடைந்து அவர்கள்கொள்கைகளை நன்றாய்நினைத்து, சோழதேசத்தவனான ஸங்கமித்தன் என்னும் பிசு ஒருவன், சிறந்தமந்திரவாதியென்று பெயர்வாய்ந்த மஹாவிஹாரத்துடனாகிய பிசுக்களிடம் மிகவும்

வைரம்பூண்டவனு யிலங்கைகருவந்த இவ்விருகொள்கைகளின் நிறமையையும் பரிசோதித்துத் தீர்மானிக்கக்கூடிய கல்விக்கழகத்தில் முனைந்துின்றவாதித்துப் பெருமைபெற்றனன். இவ்வாதத்தில் ஸங்கமித்தனின் மேம்பட்டதன்மையை மெச்சினவனுள் அரசன், இச்சங்கமித்தனைத் தன்மக்களிருவரான ஜேட்டதிஸ்ஸ, மஹாசேனாக்கு ஆசிரியனாகியிருந்தான். ஸங்கமித்தனை இளையவனிடம்பாராட்டிய அன்பின்மேலீட்டால், கோடகாபயனுக்குப்பின் பட்டத்துக்குவந்த ஜேட்டதிஸ்ஸனுடைய அபிமானத்திற் காளாகாமற்போயினன். இவ்விருசார்பார்க்கும் விரோதமதிகரிகக, வைதுலயசகராபார், இறந்துபோன அரசனசவத்துக்குச்செய்யவேண்டியமரியாதையையுஞ் செய்யாமல் நிற்கவே, ஜேட்டதிஸ்ஸன்வெகுண்டு, இத்தன்மையரான நியமமற்றசநகியாசிகளையெல்லாங் கொலைபுரிய ஆகைஞ்செய்தான். தன்னுயிராகுப் பயந்தவனுள் ஸங்கமித்தனே தன் பிரியசிஷ்யனுள் மஹாஸேனனுக்கு ஆட்சிவருமனவும் இந்தியாதேசத்திலேயே நிலைபெறும் எண்ணத்தோடு அங்கேபோய்ச்சேர்ந்தான்.

கைகராசிரியாகொள்கைக்கேற்ப, கி. பி. 325-ல் நின்ற 352-வரைக்கும் ஆண்ட மஹாசேனன் ஆட்சிமுழுமையும் இமமாதிரியான மதபேதச்சச்சரவிலும், இதேகாரணத்தால் ஒருசார்பா மறவைச்சார்பினோருடைய ஆச்சிரமங்களையழிப்பதினமே கழிந்தது. ஸங்கமித்தனும் சோணன் எனனு மொரு மந்திரியும் புதியதான வைதுலயசசார்பினர். மேகவாணபயனென்னும் மறறோரமைச்சன் பழையசார்பினன். இவன் கலக்குசெய்து அரசன்மேற்படையெடுத்ததுச சிறிதும்பி மழிவுபெற்ற மஹாவிஹாரத்தை முன்னிருந்தாற்போற் கட்டிக்கொடுப்பதாயரசன்வாக்களித்தபிறகுதான் கலகத்தினின்றுநதவிரந்தான். இவர்களுக்கெதிரியாபிருந்த சோணவமைச்சனும், சோழதேசத்தியஆசிரியனும் ராணிமாகளி லொருத்தியினசகாயத்தாற் கொலையினின்றூரீக்கப்பெற்றார்கள். ஆனால் இறந்த ஆசிரியனிடத்துக்குத் திஸ்ஸனென்னு மறறொருவன்வந்ததேசே மஹாவிஹாரம் மறுபடியும் பாழ்பட்டவேண்டியதாயிற்று. இச்செய்திகளால் நாட்டிற் சமாதானநிலை சிறிதும் இல்லாதிருந்ததென்று தோன்றும். இத்தகையவிவாதங்களில் மிகவும் உபயோகமான ஒருகூற்றைத் தென்படுத்துது. அதாவது இம்மஹாஸேனன் பராமமணதெய்வங்கள் தங்கிய அநேகஆலயங்களை யழித்தான்பதாம். இவைகளையெல்லாமழித்தது மணிஹீரவிஹாரங்கட்டுவதற்காகவென்றும் வரைந்துள்ளது.

இலங்கைமஹாவம்சமும், தென்னிந்தியசரித்திரவாஸ்யம்ச்சியும் ௧௪௯

இம்மஹாவம்சத்துட்கண்டுள்ள காலவரையறைவிவரங்களில் எவ்வளவு அபிப்பிராயபேதங்களுக் கிடனிருப்பினும் கைகரரசிரிய ராராய்ச்சிக்குப்பின் இவ்விதிஹாசங்களிலடங்கிய காலக்கற்றின் பெரும் பிரிவுகளைப்பற்றிச் சிறிதும் ஐயப்பட இடனில்லையென்னலாம். கைகர் என்பவருடைய சித்தாந்தத்திற் பொதுப்படையான ஆக்ஷேபணையொன்றுத் தோன்றவில்லை. இவாகூறியுள்ளவருஷங்களும் பொதுப்படையாயங்கீகரிக்கத்தக்கவையே. இம்மஹாவம்சத்தி லடங்கிக்கிடக்கும், இந்திய தேசசம்பந்தமான குறிப்புக்களையெல்லாம் ஒருங்கேதிரட்டி, இவைகளைப் பற்றி இதேதேயத்தினின்றுகிடைக்கக்கூடியசான்றுகளையும் சேர்த்து ஒத்தநோக்கி ஆராய்ச்சிசெய்தாற் சிலவிஷயங்களேனும் உறுதிபெறும். ஆனால் மஹாவம்சத்தைப்போன்ற காலவட்டவண்ணக் கொண்டகிரந்தங்கள் நம்பாலயாதுமில்லையென்பதை மறத்தல்கூடாது. இது வியசனிக்கத்தக்கதேயாயினும் இதினின்று சில அனுகூலங்களுமுண்டு. எப்படியென்றால் நமக்குக்கிடைக்கும் சிலவிஷயங்கள் முற்கால நிகழ்ச்சிகளைத் தற்செயலாயததெரிவிப்பனவாகையால், வாஸ்தவக்கற்றென்றுகொள்ள இடமுண்டு.

இத்தகையவாராய்ச்சிக்குச்சாதனங்கள் தமிழ்க்காப்பியங்களே. இவைகளிற் சிலவேனு மிக்காலததனவென்றுசொல்லவேண்டியவையாயிருக்கின்றன. இம்மஹாவம்ச மிவ்விஷயத்தி லேதேனு முதவிபுரியுமா? என்று ஒத்துப்பாராத நிவ்வகையாராய்ச்சியைச்செய்வதற்குவேண்டிய சாதனங்களை எம்மாலியன்றமட்டுமுதவவேண்டுமென்னும் எண்ணத்தாலேயே இவ்வியாசம் எழுதப்பட்டது. இங்கு யாமெடுத்ததுக்காட்டிய விஷயங்களினின்றும் ஒருவிஷயம் நன்றாய்ப்புலப்படுகிறது. அதாவது இலங்கைத்தீவுக்கும், இதற்கெதிர்ப்பட்ட கடற்கரைமாகாணங்களுக்கும், முக்கியமாய்ச் சோழதேசத்திற்கும், வெகுவாய்ப் போக்குவரத்துண்டென்பதாம். தவிர இலங்கையில் பிராம்மணர்குடியேறியிருந்தார்களென்பதும், பிராம்மணர்களின் ஆலயங்கள் நிலைபெற்றிருந்தனவென்பதும், சோழதேசத்திலிருந்துவந்தபௌத்தசாகை மஹாயானமென்பதும், மேல இந்தியாவினின்றுவந்தது ஹீனயானமென்பதும் காணக்கிடக்கின்றன. இக்கொள்கைகளையுறுதிப்படுத்தும் சாதனங்கள் தமிழ்க்காப்பியங்களினின்று ஏதேனுகிடைத்தல சாத்தியமோ?

இவ்வாறான பலவினாக்களுக் குத்தரஞ்சொல்ல யாம இப்பொழுது முயற்சிசெய்வது முடியாது. இவைகளையெல்லாம் முன்னிட்ட ஆராய்ச்சி சாவகாசமாய்ச்செய்யத்தக்கது. மஹாவம்சத்திற் கஜபாகு இந்தியாவுக்குவந்ததாகவாவது, பத்தினிதேவிக்குக் கோயிலசமைத்ததாகவாவது சொல்லவில்லை. சிலப்பதிகாரத்தில் ஒரு கஜபாகு இவ் விரண்டுசெய்தியையுமடிகழுத்தியதாகக் காண்குடைக்கிறது. இவ்விரு செய்தியும் பௌத்தர்கள் சொல்லியேதீரவேண்டுமென்பதற்கு நிரப்பாத மானகாரணந் தோன்றவில்லை. வேறு இலங்கை இதிஹாஸங்களில் இச செய்திகள் சொல்லப்பட்டுள்ளன. அவைகள் பிற்காலத்தன. தென்னிந்தியாவிற் கிழமைகள் கி. பி. ஆறாம் நூற்றாண்டுக்குமுன் ஆட்சிபெற வில்லையென்பா பரீட்சை. இக்கொள்கையை ம-நா-ந-ஸ்ரீ ஸ்வாமிககண்ணப்பிள்ளையவர்க ளங்கீகரிப்பாபோலும். இதற்கையொள்கைக்குத் தென்னிந்தியபிரமாணம் ஏதாவதுண்டாவென்பது விசாரிக்கத்தக்க செய்தி. இவைகளையெல்லாம் வேறொருமுறைவிசாரிப்போம்.

எஸ். கிருஷ்ணஸ்வாமியங்கார், எம். ஏ.

உ

மழவர்*

மழவரென்னுஞ்சொல் சாதாரணமாக இனையோர் (வீரா) என்னுமபொருளைத் தரும். “மழவுகருழவுமிளமைப்பொருள்” “ஏவலினையர்தாய்விறுகரிப்ப” என்பனவற்றால் இது பெறப்படுவதாம்; இனிப் புறநானூற்றுரையாகிரியரும் இச்சொற்கு வீரா என்றபொருளையே எழுதிச்செல்வது உக காண்க. (புறம் 88, 90)

இஃ திவவாறிருந்தும், சரித்திரம், பூகோளம், கலைஞானம், (Science) முதலிய எல்லாவற்றாலும் உற்றுநோக்கின், தற்காலம்

* இது, மதுரைத்தமிழ்ச்சுவகத்தின பதினமூன்றாமவருடோற்சுவத்தில் (18-5-15) ஸ்ரீமான்-உ.வே. சாமிநாதஜயரவர்களின் அகநிர்ணயத்தின்படிப் படிக்கப்பெற்றது.

மேனாட்டுக்கலைபுணர்வுடையாருக்கும் பெருத்த உவப்பும் வியப்புந் தரத்தக்கதும், உலகமலைவு, ஆகமமலைவுமுதலிய எவ்வகைமலைவுமனோர வண்ணம் மிக நுணுகி ஆழ்ந்துசெல்வதுமாகிய உரையையெழுதும் நமது பெருவாழ்வாகிய ஆசிரியர்நச்சினாக்கினியா, ‘மழவா - சிலவீரர்’ எனவுரைத்தது “உருவககுதிரைமழவரோடடிய, நெடுவேளாணி” யென ஆதாரமுங்காட்டிநிறுவினா. (மதுரைக்காஞ்சி 395)

நான பண்டிதபரீலாகுக்கு மதுரைக்காஞ்சிபடிக்குங்கால அத னுரையாசிரியர் இச்சொற்குச் சிலவீரர் எனறெழுதுவானென்னென்னும ஐயம் எழுந்தது என்மனத்தி லுறுத்துவதாயிற்று. பின்னும் அதனைப் பற்றி யாராய்வுழி யெனக்குகநடைத்த சிலஆதாரங்கள் ஒருவாறு விளக்கமெய்துவித்தன. அவறையே யிங்கு எழுத்ததுணிந்தனன்.

“நிலப்பெயாருடிப்பெயா” என் னும் பெயரியற்குத்திரப்படி, கொங்குநாட்டிலுள்ளோர் ‘கொங்கா’ குடநாட்டிலுள்ளோர் ‘குடவர்’ என நிலப்பற்றிப் பெயரெய்தினமைபோல, மழநாட்டிலுள்ளோர்களாத வின இவர்கள் ‘மழவர்’ எனப் பெயர்பெற்றவராவர்.

தமிழகத்தின் பண்டைய பெருமபிரிவுகளாகிய சேரசோழபாண்டி மண்டலங்கள், தமமுட பல சிறுபிரிவுகளையுடையவாயிருந்தன. அவற் றள், சோழமண்டலம், மேற்காநாடு (“அகன்பண்ணீரநாட்டுமேற்கா நாட்டாதனார்”¹) கோளுறி (“செழுந்தளிரின்புடைமறைந்தபெடை களிப்பதேதமாவின், கொழுந்துணாகோதிக்கொண்டுசூழினுயி கோளுறி”²) மழநாடுமுதலிய உண்ணுகளையுடையதாயிருந்தது. இம் மழநாடே மழவரது தாய்நாடாம். இஃது இந்நாட்டினதென்பதை, “நீடுவளத்ததுமேன்மழநாடெனுமநீர்நாடு”³ என்னும் சேக்கிழார்சுவாமி களின்திருவாக்கான் அறிக.

இந்நாடு, கொள்ளிடத்தின்வடகரைதொட்டுச் சிலகாததூரம்வரை பரவியிருக்கின்றது. ‘ஐயன்வாய்க்கால்’ ‘பெருவளவாய்க்கால்’ பங்குனி யாறு’ என்னுங் காலவாய்கள் இந்நாட்டிற் பெரும்பாகங்களிற்பாய்கின் றன.

1 பெரியபுராணம் திருநாளைப்போவா (1)

2 ஷெ இடங்கழிநாயனார் (1)

3 ஷெ ஆனாயனார் (1)

திருமழபாடி அன்பிலாலந்துறை* திருமாந்துறை* திருப்பாச்சி
லாச்சிராமம் என்னும் பாடலபெற்றதலங்களும “பண்டெழுவர்தவத
துறை4” என்னும் வைப்புத்தலமாகிய லாலகுடியும் இந்நாட்டினகத்
தன.

“அங்கணகன் தம்மருங்கிலங்கணர்தம்பதிபலவுண்ணுந்துபோற்றிச்
செங்கமலப்பொதியவிழ்ச்சேல்பாயுமவயன்மதுவாற்சேறுமாறாப்
பொங்கொலிரீர்மழநாட்டுப்பொன்னிவடகரையிசைப்போய்ப்புகலிவேந்தர்
நக்கன்பிரான் திருப்பாச்சிலாச்சிராமமபணியநண்ணுமபோதில்”

என்னுஞ்செய்யுள் திருப்பாச்சிலாச்சிராமம் இந்நாட்டினதென்பதைத்
தெளிவுறுத்தும். மேற்கூறியதலங்களுள் மழபாடி என்னுந் தலத்தின்
பெயர்க்காரணமும் இங்குக் கவனிக்கத்தகுந்தது. இன்னும், நமது
ஆனாயநாயனரின்சென்மஸ்தலமாகிய மங்கலம்* எனலுந் திருப்பதியும்
இந்நாட்டினகத்ததே. இதனை,

“பொங்கரில்வண்டிபுறம்பலேசோலைகள்மேலோடும்
வெங்கதிராதங்கவிளங்கியமேனமழநன்னாடாம்
அங்கதுமண்ணிலருங்கலமாகவதற்கேயோர்
மங்கலமாயதுமங்கலமாகியவாழ்மூதார்”

என்னுந் தெய்வவாககாணுமீ அறியலாம். மணக்காலநம்பியென்னும்
ஒரு வைணவ அடியாரின் ஊராகிய மணக்கால்* என்னும் பதியும் இந்
நாட்டினதே.

மேற்கூறிய திருப்பாச்சிலாச்சிராமத்தில ஒரு சிவனடியார் கொலவி
மழவரெனப் பெயர்பெற்றிருந்தமை பெரியபுராணத்தாற் றெரிகின்றது.
இதனால் இந்நாட்டினாக்கு மழவர் என்னும் பெயருண்மை தெற்றென
விளங்கும். இப்பிரதேசத்தின் ஒருவகை வேளாண்மார்தர் (கள்ளர்)க்கு
மழவராயர் என்னுமபெயர் இன்றும்வழங்குகின்றது. இன்னும்,
ஸ்மார்த்தமறையோரில் ஒருவகையினர் (பிரகச்சரணர்) மழநாட்டார்
என வழங்கப்பெறுகின்றனர்.

இவற்றால் மழநாடென்பது இவ்விடத்ததென்பதூஉம் இந்நாட்டி
னர்க்கே மழவரென்னுமபெயர் உரியதென்பதூஉம் பெற்றும்.

* இவைகள் லால்குடிக்குச்சமீபத்திலிருக்கின்றன.

4 திருநாவுக்கரசுவாயிகள் அடைவுத்திருத்தாண்டகம் (11)

5 திருஞானசம்பந்தமூர்த்தநாயனார்புராணம் (310)

6 ஆனாயநாயனார்புராணம் (7)

தற்காலம் நமது இந்தியப்படைஞர்களிற் சீக்கியர்களும், கூர்க்கர்களும் சிறந்தவராயிருந்தல்போல இவர்கள் அக்காலத்துப்போர்வீரர்களிற் சிறந்துவிளங்கினவராவர். இவர்க ளிவ்வாறிருந்தமையானே பண்டை நெடுமுடிவேந்தரும் குறுமுடிவேந்தரும் இவர்களைப் போர்த்துணைமைகொண்டிருந்தனர்.

“ குவியறகண்ணிமழவாமெய்மறை”

“ வாலுண்வல்சிமழவாமெய்ம்மறை”

எனவரும் பதிற்றுப்பத்தால் (21, 55) முறையே இமயவரம்பந்தம்பி பலபாணைச்செலகெழுஞ்சுட்டுவனும், ஆடுகோட்பாட்டுச்சேரலாதனும் படைத்துணைமைகொண்டதும்,

“ ஒளிறலங்குருகெடுவேலமழவாபெருமகன்”

“ வழுவில்வண்கைமழவாபெரும”

எனவரும் புறப்பாட்டால் (88, 90) அதிகமானெடுமானஞ்சி படைத்துணைமைகொண்டதும் அறியப்பெறும்.

இவர்கள் ஓரசரசனகிழ்ப போவீரராயமைந்த போர்புரிந்தது மன்றித் தாங்களே யொரு பெருங்குழுவினராய்ச்சேர்ந்ததுகொண்டு போர்புரியுமவழகமுடையராபு மிருந்தனர். இது, “உருவகுதிரை மழவரோட்டிய” (அகம்) எனவும், “எனைமழவரைப்போரிற்சுருக்கி” (பதிற்றுப்பத்து) எனவும் வருஞ் செய்யுட்களால் அறியப்படுகின்றது.

ஒரு சேரமானுடன் அதிகமானெடுமானஞ்சி நேசமுடையனாயிருந்தானென்று புறநானூற்று நெரிசினதது. சேரவரசாகளும் அதிகமானும மழவர்களைப் படைவீரராய்ப்பெற்றிருந்தமை முன்னாப்பெறப்பட்டது; இதனால், இவர்களுள் மழவரைப் படைஞராகக் கொண்டிருந்த ஒருவர் மற்றொருவருக்கு இப்படையையுதவினரோ? அல்லது இமமழவர்களே தனித்தனி யிவர்களிடத்திற் படைமையமைந்தனரோ? என்று எண்ணவேண்டியிருக்கிறது.

“மழவர்மெய்ம்மறை” எனக்கூறப்பட்ட ஆடுகோட்பாட்டுச்சேரலாதன், “எனைமழவரைப்போரிற்சுருக்கி”னான் எனக் கூறப்படலால் ஒவ்வொருபெருங்குடமாய்ச்சென்று அரசரோடெதிர்க்குமிவர்களிற் சிலகூட்டத்தை அவன்வென்று தன்கிழப்படுத்திக்கொண்டானென்றும், கிழப்படிய உடன்படாதவர்களைச் சிதறவடித்துத் தூரத்தினான் எனவும் தெரிகின்றது.

இனி, இவர்களது பழக்கவழக்கங்களாவன :—

“தீமபுழலவலசிக்கழறகானமழவா” (மதுரைக்காஞ்சி)

“செவ்வூன்றோனறவெண்ணெவமுதிரை
வாலுணவல்சிமழவா” (பதிற்றுப்பத)

என்பவற்றால், இவர்கள் உண்ணும் உணவுக்குப் படிபணங்களை யும், வீராக்குரிய வேறுவித உணவினையும் பெருமபாலும் உபயோகித்து வந்தனரென்பது தெரிகின்றது; இனிப் பதிற்றுப்பத துரையாசிரியர் “செல்வச்செருக்கார சோறுண்பதுபெரிதன்றி(இ)வற்றை யுணவாகவுடையவீரா” என்பதெழுதுவதுமான் னெனரத்தக்கது.

“பூதலைமழவா” என்னும் மதுரைக்காஞ்சியானும், “சூவியற்கண் ணிமழவர்”* என்னும் பதிற்றுப்பததானும் இவர்கள் (போர்ப்புலமாலையும், தங்கள் அடையாளமாலையுமாகிய) பூசுசூடிசுகொள்வதில் மிக்க விருப்பினரென்பதும் தெரிகின்றது.

இன்னும், “மழவர்முழிள்ளோன்றலைகடுப்பப், பிடகைப்பெய்த கமழ்நறுமபூவினர்” என்னும் மதுரைக்காஞ்சியால், இவர்கள் ஒரு வகைப் போர்ப்பறைபினைத் தங்களிறகொட்டிக்கொண்டுசெல்லும் வழக்கமுடையரென்பது உம், “உருவகுதிரைமழவர்” (அகம்) “மைப்பெருந்தோண்மழவரோட்டி, பிடைப்புலத்தொழிந்தவேந்த கோட்டியானை” (மதுரைக்காஞ்சி 607.) என்பவற்றால் இவர்கள் குதிரைப்படைஞராயும், யானைவீரராயுமிருந்தனரென்பது உம் முறையேபெறப்படும்.

பின்வரும் புறப்பாட்டுக்கள் இவர்கள் வீரத்தை விளக்குகின்றன:—
அவை,

“யாவிராயினும்கடழைதாக்கொண
டியம்பொருதுமென்றலோம்புமினோக்குதிறல்
ஒளிறிலங்குநெடுவேனமழவர்பெருமகன்
கதிர்விடுதண்புணம்பகட்டுமார்பின்
முழவுத்தோளென்னையககாணவுங்கே” (88)

* ‘வெட்சிமுதல் வர்கையீருகியபூக்களெல்லாம் சூவீதற்குக் காரணமாகிய கண்ணி’ என்பது அதன் பழையவுரை.

(மழவர்தலைவனான என்னையை (அதிகமாண)க காணாதவிடத்தில், யாவராயினும் யாம அவனோடுபொருவோம் என்று சொல்லுவதைப் பாதுகாவுங்கள் என்பது இதன்கருத்து.)

“வழுவில்வண்கைமழவாபெரும
இருநிலமண்கொண்டிசிலைக்கும்
பொருநருமுளரோடீகனம்புகினே”

(90)

(மழவரைபுடையரீ களம்புகின் வேறுபொருநரும் அங்கு உளராவரோ என்பது இதன்கருத்து) என்பனவாம்.

இன்னும், வேளிராதலைவனான ஆவியென்பானோடும், சேரமானோடும், பாண்டியனோடும் எகிர்த்துப்பொருதவீரர்கள் இவர்களென்பது மேற்கூறியவற்றாலவிளங்குகின்றமைபானும் அவ்வரசர்களைப்புகழ்வத்புலவர்கள் இவ்வீரர்களைவென்ற சிறப்பினைப் பாராட்டிக்கூறுகின்றமைபானும் இவர்களவீரம் நன்கு அறியக் கிடக்கின்றது.

இவர்கள் இவ்வாறு சிறந்திருந்தகாலம் ஸ்ரீமத மு. இராகவையங்காரவார்களின்தீர்மானப்படி*பார்க்கின் இரண்டாயிரவருடங்கட்கு முற்பட்டதென்னலாம்.

இதுகாறுங்கூறியவற்றாற் கொள்ளிடத்தின் வடகரைக்கண்ணதாசிய மழநாட்டினரே மழவரென்பதூஉம், இவர்கள் தமிழகப்போர்வீரர்களுள் மிகச்சிறந்தவரென்பதூஉம், அவர்களின் பழக்கவழக்கமுதலியன இன்னவென்பதூஉம்,மழவரென்னுஞ்சொல்தற்காலத்தமிழ்மக்கட்குப் புதுவதாய்க்கேட்கப்படினும், மழவராயர் என்னும்பெயருடையோ அதன் தொன்மையை ஞாபகப்படுத்திக்கொண்டிருக்கின்றனரென்பதூஉம் பெற்றாம்.

ஆசிரியர் நச்சினாக்கினியா குறித்தகுறிப்பை யடியாகக்கொண்டும், இங்கு அக்கிராசனாகவீற்றிருக்கும் நமது பேராசிரியா (மஹாமஹோபாத்தியாயா) உ. வே. சாமிநாதையரவர்களசெய்துவைத்தபேருதனியானும் எழுந்த இவ்வியாசம் இதனோடுமுடிக்கின்றது.

அ. கந்தசாமிப்பிள்ளை.

ஒருதாய் தன்குழந்தையைப்பற்றிக்கூறியது.

(“சில்ட்ரன் மகஜீன்” என்னும் “ஆங்கிலப்பிள்ளைகள் பத்திரிகை”யின் 1914-ம் வருஷத்து ஜனவரி மாதச் சஞ்சிகையின் 83-வது பக்கத்திற் பிரசுரமாயிருக்கிற ஒரு பாடலின் கருதல்ததழுவி யெழுதியது.)

“துணிவுடைச சிறநர ! சொல்லுதி இன்னே,

உன்றாற் பெறலாம ஊதியம் என்னே ?

என்பயன் நின்னா லெனப் தறியேன

சொல்ல வலையேல், சொல்லுதி வலலே

தாமரை யிதழெனத் தயங்குகை விரலாய் !

திங்களை வளைந்து திகழ்கரு முகிலபோற்

சுநதர வதனம் சூழ்ந்து தொங்கி

இருண்டு சுருண்டெழில் எறிகருங் குஞ்சியாய் !

ஒருநாள் போல உறுபல நாளுமீ

செய்சிறு குறுமபுக கெய்தள விலையால

யாவது நின்னா லு ஆவ தென்ன

உன்றாற் சொல்ல ஒல்லு மென்னில்,

நன்குசிந் திதது நவிலுதி வலலே ”

என்றனன். என்றலும் இருசிற றடிகள்

குறுகுறு நடந்தெனைக் குறுகியென் மடிமேல

உறறன மிகுகளி ஒளிர்ரெழில் இளவீழி

கூடந்தெனை நோக்கின. குறுநகை அரும்பின.

இருசிறு செங்கைகள் எனனிந் கதுப்பின

இறுகுறப் பற்றியீர்த தினிதி னீணைத்தன.

“உனது வினாவுக குறுவிடை கேட்டி.

அனனாய் யானனைக் கனபு செயதலே

எனனா லு ஆம்பயன்” எனனப்

பவளவாய பகாநதென் பாககியந தானே

வெ. ப. சு.

செல்வ நூல். ECONOMY.

“செந்தமிழ்” (தொகுதி-க௭ பகுதி க-ல்) ௩௫-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி.

அத்யாயம்—21.

கொடுக்கல்வாங்கல்.

Money lending.

125. பணமுள்ளவன், தேவையுள்ளவனுக்குக் கடன்கொடுத்துக் குறிப்பிட்டவட்டி அல்லது லாபத்துடன் பிறகு வாங்கிக்கொள்ளுவதே கொடுக்கல்வாங்கல் அல்லது லேவாதேவியெனப்படும். இது செல்வ நூலில் அறியவேண்டிய முகயஅமசங்களில் ஒன்றாகும். ஒருவனுக்கு ஏராளமான பணமிருக்கலாம். அதை வியாபாரம், தொழில் முதலானவைசெய்து விருத்திசெய்யப் போதுமான அறிவாவது, ஆசையாவது இராது. அவனிதத்தில் அம் மிருந்தபணம், விருத்தியடைய மார்க்கமில்லாமற் கட்டிக்கிடக்கும். இன்னொருவன் சீமைக்குப்போய் நெசவு சாயங்காய்ச்சலமுதலானதொழில்களில் ஏதாவது கற்றுவரலாம். அவன் கற்றறித்கையைபரையோகித்துத் தன்சுமததையும் தேச சுமததையும்விருத்திசெய்யஹேதுவான தொழிற்சாலைகள், வாதத கங்கள்முதலானவை ஆரம்பிக்கப் போதுமானமுதலிராது. அவனிதத்தில் அறிவும் ஆசையுமிருந்தும் பயனில்லை. ஆகையால், பணமுள்ளவன் மற்றவனுக்குக் கடன்கொடுத்தால் அப்பணத்துக்கு வட்டியுங்கிடைப்பதோடு அறிவுள்ளவனும் அவனினத்தாரும் கடைசியாய்த் தேசமும சுமமடையலாம். இதுதான் லேவாதேவியெனப்படும்.

126. நாணயம். (Credit) லேவாதேவி சரியானபடிநடப்பதற்கு நாணயம் என்பது முக்யமான அமசம். இராமன் சேஷனுக்கு 1000 ரூபாய் கடன்கொடுக்கிறான் அப்பணத்தைக் குறிப்பிட்டகாலத்திற் சேஷன் திருமபககொடுக்கச் சகதியுள்ளவனாகவும் கொடுக்க மனமுள்ளவனாகவும் இருக்கவேண்டும். இவ்விருதனமைகளும் சேஷனிடமிருந்தார் சேஷனை நாணயமுள்ளவன் என்று சொல்லுவார்கள். இவ்விரண்டிலு் ஒருதன்மைகுறைந்தாலும் சேஷனிடம் நாணயமில்லையென்பதோடு, அவனைநம்பியாரும் கடனுங்கொடுக்கமாட்டார்கள்.

127. கடன். (Loan) திரும்பக்கொடுப்பதென்ற ஒப்பந்தத்தின் பேரீற் பணமுள்ளவன், தேவையானவனுக்குப் பணவுதவிசெய்வதே கடன் எனப்படும். இதில் கடன்கொடுப்பவனைக் கடன்காரன்* (Creditor) என்றும், கடன்வாங்குபவனைக் கடனாளி (Debitor) என்றும் சொல்லப்படும்.

கடன்கள் வெண்கடன் (Simple Loan) என்றும் பொறுப்புக் கடன் என்றும் இருவகைப்படும்.

128. வெண்கடன். யாதொருசொததும் ஆதரவிலலாமற் கடனாளியின் நபரையும், நாணயததையும்மாததிரம்குறிதது வாங்கும்கடன் வெண்கடன் எனப்படும். இதனால், கடன்காரன் கடனாளியின்சொததை ஜப்திபண்ணமுடியாதென்பதல்ல. அவ்வாறு ஜப்திசெய்யுமுன், அநத்ச சொததைப் பராதீனமசெய்துவிட்டால், அநத்சசொதது அநதவெண் கடனுக்குக் கட்டுபடமாட்டாது எனபதுதான் இதன்கருதது.

வெண்கடன் கைக்கடனாகவும் (Oral loan) இருக்கலாம். பத்திர மூலமாகவுமிருக்கலாம். பத்திரங்கள் வெண்ணிலை (unregistered)யாக இருக்கலாம். ரிஜிஸ்தர்செய்யவேண்டுமென்பது கட்டாயமல்ல.

129. போறுப்புக்கடன். சொததைப்பொறுதது வாங்கும்கடனே பொறுப்புக்கடன் எனப்படும். அது முறையே,

1. அடகு
2. அடமானம் அல்லது ஈடு
3. ஒத்தி

என்று முக்யமாய் முனறுவகைப்படும்.

130. அடகு. (Pledge) ஜங்கமசொததைப்பொறுதது வாங்கும்கடன் அடகுடன் எனப்படும். இதில் விசேஷமாய் நகை, பாதரம், சரக்குகள்முதலான ஜங்கமசொததுகளைக் கடன்காராவசத்திலேயே கொடுத்துளிடவதுவழக்கம். ஆனால், வாதக்கச்சரக்குகள், இலை, கரி, காய்முதலான அழிசரக்குப்பொருள்களை, கடன்காரரின்மேற்பாராவ பிற் கடனாளியிடமவைப்பதுமுண்டு. நெலவியாபாரி தன்கிட்டங்கியி ளுள்ள 10000 முட்டைநெல்லை ஜாமீன்கொடுத்தது 10000 ரூபா கடன்

*கடன்காரன் எனனுமபதம் சிலசமயங்களில் வழக்கில், கடன்வாக்குபவனுக்குப் பரியோகிக்கப்பட்டபோதிலும், இதில் மேற்கூறியவாதே உபயோகிக்கப்படும்.

வாங்கினால், அந்தக்கிடங்கித் திறவுகோலைக் கடன்கொடுக்கும் பாங்கிக்காரர்வசத்திற்கொடுத்துவிடுவதுண்டு. நெலவாங்குபவர்வரும்போது பாங்கிக்காரர் நேரேவந்துதிறந்துவிட்டு, நெல் அளந்து வசூலாகும் தொகையைத் தங்கன்கடனுக்குச் செலவைத்துக்கொள்வார்கள்.

131. ஜாமீன். (Charge) இது ஸ்தாவரசொததால் ஏற்படுத்தும் ஒருவித பந்தகம்.

132. ரு அல்லது அடமானம். (Hypothecation) ஸ்தாவரசொததைப் பொறுத்துவாங்கும் கடனுக்கு ரு அல்லது அடமானம் என்று பெயர். இது ரிஜிஸ்தர்பத்திரமூலமாய்ததான் செய்யமுடியும். ஆனால், சொத்து, கடனவாங்கினவனவசத்திலதா னிருக்கும். குறிப்பிட்டகாலத்தில் தொகைசெல்லாகாவிடால் ருதாரா (Hypothecator) வியாஜம்செய்து ருசொததைக் கோரட வலத்தில விற்பனைசெய்து தொகையைவசூலிக்கலாம். ருடுக்குபிறகுசெய்யப்படும் எவ்விதபராதீனமும், ஈட்டுக்காரா தொகைக்குக் கடடுப்படுததான் தீரும்.

133. ஒத்தி. (Mortgage in possession) இதுவும் ஷுஈமாதிரிதான். ஆனால் இதில், சொதது ஒத்திதார்வசம் விட்டு விடப்படும். 100-ரூபாய்க்குமேற்பட்டதொகைக்கு ரிஜிஸ்தர்பத்திரமூலமாய்ததான் ஒத்திசெய்யமுடியும்; கடன்செல்லாகாதவிஷயத்தில், ஒத்திதார் கோர்ட்டுமூலமாய்ச் சொததைத் தனதாக்கிக்கொள்ளலாம், அல்லது கோர்ட்டு ஏலமூலமாயவிற்பனைசெய்து தொகையை வசூலித்துக்கொள்ளலாம்.

134. நிதிகளும் லேவாதேவீக்கடைகளும். (Banks and Money-lending firms) மேற்கூறியவாறு கொடுக்கலவாங்கலசெய்வதற்காகவே, பாங்க அல்லது நிதிகளும், லேவாதேவீக்கடைகளும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. மற்றவியாபாரதொழிலகளைப்போலவே கொடுக்கலவாங்கல என்பது இவற்றின்தொழில். பணமுன்னவரிடமிருந்து சொற்பவட்டிக்குக் கடன்வாங்குவதும் பணம் தேவையானவருக்கு அதிகவட்டிக்குக் கடன்கொடுப்பதும் இவற்றினமுறை. அதனால் ஏற்படும் வட்டிவியாஸமே இவைகளுக்கு ஆதாயம். இக்கடைகளும் நிதிகளும், தனியாகவும், பலர்சோந்து கூட்டாகவும் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவைகளிற்செய்யும் கொடுக்கலவாங்கல்களின் தன்மைகளும் அளவுக்குந்தக்கவாறு நாணயம் ஏற்படுகின்றது. அதிகவட்டிக்கு ஆசைப்பட்டி

கண்டபடி பணங்களைக் கடன்கொடுத்தால் அப் பணங்கள் வரமார்க்க மில்லாமல் இக்கடைகள் முறிந்துபோகின்றன. இதனால், 'பாங்குக் ளிற்பணம்போட்டுவிட்டோம். இனிப் பயமகிடையாது, வட்டியை வாங்கிச் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருக்கலாம்' என்று இருக்கும் பலபேர் திடீரென்று பொருளிழந்து பரிதபிக்கின்றார்கள். நமது ராஜதானியிற் சிலவருஷங்களுக்குமுன் திடீரென்று திவாலான 'அர்ப்பதநட்' என்னும் பாங்கின்வஞ்சனைக் கிரையாகித் தவிததவா எண்ணிறந்தோரல்லவா?

ஐக்கியலேவாதேவீச்சங்கங்கள்.

Co-operation credit Societies.

இவைகளைப்பற்றி முன் 80-வது பரகரணத்தில் விளிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

135. உண்டியல்கடைகள். மதுரையிலுள்ளசேஷன் கலகத்தா ஸேன்கம்பெனிகு 10000-ரூபாய் அனுப்பவேண்டியதாய்வைததுக் கொள்வோம். மணியார்டர்முலமாய் அனுப்புவதானால் ரூபா 100 மணியார்டர் சார்ஜ் ஆகும். மதுரையில் ரூ. ம. என்ற உண்டியல் கடைக்குச் சென்றால், அவர்கள் டை தொகையைப்பெற்றுக்கொண்டு, சேஷன் அல்லது டை உத்திரவுக்கு ரூபாய் 10000 வேண்டுமபோது கொடுக்கவும்' என்று தனக்குத்தெரிந்த கலகத்தா 'சி. த' கடைக்கு உண்டியல்கொடுத்தது அதற்கு 100-ரூபாய்க்கு 2-அணுவீதம் 'வட்டம்' அல்லது கமிஷன் எடுத்ததுகொள்வார்கள். சேஷன் இந்த உண்டியல் சிட்டில், ஸேன்கம்பெனிக்காவது டை உத்தரவுக்காவது இந்தத் தொகையைச் செலுத்தவும் என்று எழுதி, அதை டை கம்பெனிக்குத் தபால்முலமாய் அனுப்புகிறான். ஸேன்கம்பெனியார் இதை சி. த. உண்டியல்கடையிற்காட்டிப் பணம்பெற்றுக்கொள்ளுவார்கள்.

இதனால், சேஷனுக்கு 100-ரூபாய் மணியார்டர்கடணத்துக் குப்பதிலாய் 12½ ரூபாய் உண்டியலவடத்தோடு காரியமமுடிந்து விடுகின்றது. உண்டியல்கடைக்கு வட்டம் லாபம்.

ஆனால், இம்முறை நடபடிக்கைகள் டைகடைகளின்நாணயத் தைப்பொறுத்தே நடக்கவேண்டியதாயிருக்கின்றன. மற்ற விவரம் உண்டியல் என்னும் பரகரணத்தில் அறிந்துகொள்ளலாம்.

R. S. தாராயணஸ்வாமி ஐயர், B.A., B.L.

பண்டைத்தமிழரும் மரக்நலப்பயிற்சியும்.*

யான் இங்கு எடுத்துரைக்கப்புகுந்தவிஷயம் சங்கத்தமிழ் நூலாராய்ச்சியுள்ள நுணமதியாளாக்கும் சரிதரப்புலமையிறகைவந்த பண்டிதர்களுக்கும் சிறிதும புதிதாகத்தோற்றாது ஆயினும், செந்தமிழ்பிமானஞ்செறிந்த நமமவர்களிறபலா அவகாசக்குறைவாலும், அப்யாஸக்குறைவாலும் பண்டைத்தமிழ்நூல்களினசிறப்பினையும் தமிழர்களின் நாகரிகத்தினையும் உள்ளவாறுணரா தொழிகின்றனரன்றே; அவர்களுக்கு இச சிறு வயாஸம் சிறிதுபயன்படுமென்று இதனை இங்குப் படிக்கலானேன். பெருந்தகையாளர்கள் இதன்கடகாணப்படும் பிழைகளைப் பொறுத்தருளவாராக.

ஒருதேசத்தார் வேறுள அயல்நாட்டாரோடு பல்லாறறனும நெருங்கிப்பழகுவதனால் அவர்நாட்டுக்கு மிக்கநன்மையேவிரையுமென்பது சரிதரவுணர்ச்சியுடையார்யாரும் முதனமுதல ஒப்புக்கொள்ளும்விஷயமாகும். ஒருமனிதன் மறமம் டர்களோடுறவுகலவாது தனித்துநிற்பானனால், அவன் குறுகியமன அமைப்புடையவனும் உலகியலையுணரா தொழிதலபோல, ஒருநாட்டிலுள்ள ஜனங்கள் பிறநாடு செல்லுதலின்கண் ஊக்கமில்லாதவராயின் அந்நாடு சிறிதும்வளர்ச்சி பெறாது வரவரத் தளர்ச்சியுற்றழியும். இவ்வுண்மையை ஜீவகசிந்தாமணியுடையார்,

“ஊற்றுநீர்க்கு வலுள் உறையும் மீனனார்
வேற்றுநாட் டதன்சுவை விடுத்தல் மேயினார்”

என்று கூறி உவமைமுகத்தால் விளக்கியுள்ளார்.

இஃ திவ்வாராக, பற்பலதுறைகளிலும் நாகரிகம்மிக்குவிளங்கிய நம்முன்னோர்களாகிய பண்டைத்தமிழ்மக்கள் பிறநாட்டாரோடு பழகுவதிற கலங்கொண்டு கடல்கடநதுவந்ததன்மையினைப்பற்றிச் சிறிது

* இது, மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தின் 13-ஆம் வீருஷக்கூட்டத்திற் படிக்கப்பெற்றது.

இங்குத் தொகுத்துக்கூறுவதே யான் இன்று எடுத்துக்கொண்ட விஷயமாகும்.

ஒருநாட்டின் பண்டைக்காலத்தியவழக்கம் ஒன்றைப்பற்றி ஆராய்ந்துணராதற்குப் பிறசாதனங்களில்லாதவழி, அந்தத்தேசத்தில் வழங்கும் பாஷைகளிலுள்ள நூல்கள் சிறந்தகருவிகளாகும். அன்றியும், அந்தப்பாஷையில் பரஸ்தாபவிஷயஸம்பந்தமான கருத்துக்களை வெளியிடற்குள்ள சொற்களின் தன்மையும் மிகுதியும் தக்ககருவிகளாகும். சீனா, திபேத்து இவ்விடங்களிலுள்ள உள்நாடுகளில் ஸமுத்ரத்திற்கு ஸௌந்தரபாஷையிற் பேரே சிதையாதாம் இவ்விடங்களிலுள்ளார் தமக்கு நெடுநூல்களிலிருக்கும் ஸமுத்ரம் எப்படிப்பட்ட தென்பதை யுணராபோலும் நம் தமிழ்மொழியிலோ, ஸமுத்ரத்துக்கு ஆழி, கடல், பரவை, புணரி, ஆகலி, முந்ரி என்ப பல செந்தமிழ்ச்சொற்கள் காரணப்பெயர்களாய்க் காணப்படுகின்றன இப்பெயர்களாலேயே தண்டமிழ்க்கும தண்கடற்கும் தக்கஸம்பந்த முண்டென்பது எளிதிலுணரப்படும்.

இனிக் கப்பலுக்குத் தமிழிலுள்ள சொற்களைச் சோத்ப்போம். அவை கலம், மரக்கலம், நாவாய், வங்கம், மிதவை, கப்பல் முதலியன. இவற்றில் வங்கத்தை இடவாருபெயரென்றும், 'வங்கதேசத்திலிருந்து கப்பலுக்கானமைபற்றி' நாவாயை வடமொழித்திரிபென்றும் கொண்டாலுங்கூட மற்றைச் சொற்கள் தனித்தமிழ்மொழிகளேயன்றோ? இச்சொற்கள் தமிழ்மொழியிலிருத்தலொன்றே தமிழர்கள் கலமிசைச் சென்றுவந்ததற்குப் போதியகுறிப்பாகும். இச்சொற்களும் இவற்றோடியுள்ள கருத்துக்களும் தமிழ்நூல்களிற பல இடங்களில் மிக அழகாக மலிந்துகாணப்படுகின்றன. அவற்றிற சிலவருமாறு:—

“தாரகை சடாகள் மேக மென்றிவை தவிரத் தாழ்ந்து
பாரிடை யழந்து கின்ற படர்நெடும் பனிமாச் சூன்றம்
கூருகிக் குவவுத தோளான் கூம்பெனக் குமிழி பொங்க
ஜூகலி யழுவத் தாழுவ் கலமென லாயிற் றன்றே” கம்பராமாயணம்

“மேக்குறச் செலவோன் பாய விலங்கி நீ ரிலங்கை வெம்பு
நூக்குறத் தங்கு மிகும் தன்னுற துடங்கு நோன்மை
போக்கினுக் கிடையூ ருகப் புயலொடு பொதிந்த வாடை
தாக்குறத் தளர்த்து சிந்துங் கலமெனத் தக்க தன்றே”

—கம்பராமாயணம்.

“வெங்கட்டிண் களிறடாத்தாய்! வித்துவக்கோட் டம்மானே
எங்குப்போய் உயகேன்உன் இணையடியே யடையல்லால்?
எங்கும்போயக கரைகாணு தெறிகடல்வாய் மீண்டேயும்
வங்கத்தீன் கூம்பேறும் மாப்பறவை போன்றேனே”

—பெருமாள் திருமொழி.

“மனமெனுந் தோணி பற்றி மதியெனும கோலையூனறிச
சினமெனுஞ் சரககை யேற்றிச் செறிகட லோமீம் போது
மதனெனும பாறை தாககி மறியுமபோ தறிய வொண்ணு
துணைஉனும் உணாவை நல்காய் ஒற்றியூ ருடைய கோவே”-தேவாரம்.

“போவாய் வருவாய் புரண்டு விழுந்திரங்கி
நாவாய் புரள நடுங்குறுவாய—தீவாய
அரவகற்று மெனபோல ஆர்கலியே! மாதை
இரவகற்றி வந்தாயகொல் இனறு ”—நளவேண்பா.

இவ்வாறு பாடல்கள் பலவற்றுள் கடல் கலம் இவைஸமபந்தப்
படவிஷயங்கள் வெகுஅழகாகவும், ஸுலபமாகவும் அமையப்பெறு
தற்கு இயல்பாகவே மிக்க இயைபுடையது நயமுடைய அருந்தமிழ்
மொழி. இங்ஙனம் தமிழ்மொழியினகண்ணுள்ளசொற்களும் அச்
சொற்களைத் தொடர்களிறபெய்துவழங்குநகால் அமையும் ஆற்ற
லும் அழகும் தமிழ்நாட்டாருக்கு மரக்கலத்தொழிலில் நல்லபழக்க
மிருந்ததென்பதைத் தெள்ளினில் தெரிவிக்கும்.

இனித் தமிழ்நூல்களிற காணப்பெறும் சில குறிப்புக்களால்
இக்கபறறொழிலைப்பற்றிய பல அரியவிஷயங்கள் தெரியலாகும்.
அவற்றுட் சில ஈண்டுத் தொகுத்துக்கூறப்படும்.

தமிழ்நாட்டில், கபறறொழிலுக்கு இன்றியமையாதனவாகும்
துறைமுக இடங்கள் பல இருந்தன இவற்றிற்குப் படின்னங்கள்
என்றுபெயர். புறநானூறு, சிலப்பதிகாரம், பதனுப்பாட்டுமுதலிய
பண்டைநூல்களிலிருந்து, தமிழகத்தில் முசிரி, புலா, தோண்டி,
கோற்கை இந்நகர்களுெல்லாம் வ்யாபாரத்தில மிகச் சிறந்ததுறை
முகங்களாகவிளங்கின என்பது உணரப்படும். இவற்றுள், முசிரி
மேற்குக்கடற்கரையிற சிறந்ததுறைமுகமாயிருந்தது,

“ சேரலர்
சுள்ளியம் பேர்யாற்று வெண்ணுரை கலங்க
யவனர் தந்த வீணமாண் நன்கீழம்
பொன்னெடு வந்து கறியொடு பெயரும்
வளங்கெழு முசிரி” — அகநா னூறு.

என்னும் அகப்பாட்டால் அறியலாகும். மேலும் இவ்வூர்,

“கலந்தந்த பொற்பரிசம்
கழித்தோணியாற கரைசோகருந்து,*
மலைத்தாரமும் கடற்றாரமும்
தலைப்பெயது வருநாகடியும்
புனலங்கள்னின் பொலந்தாகருட்டுவன
முழங்கடனமுழவின் முகநியன்ன” — புறநானூறு.

எனவரும் புறப்பாட்டிலும்,

“போரில்

முகையவீழ்தாக கோதை முசிறியார்† கோமான்”

எனத் தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் புறத்தினையியலில் ௧-ஆம்
குத்திரவுரை மேற்கோட்பாட்டிலும் குறிக்கப்பெற்றிருக்கிறது.

புகா எனபது, காவிரிப்பூம்பட்டினம் என்னும் மறுபெயருடையது. சோனாட்டிற்கு ராஜதானியாய் இலங்கினின்றது. சிலப்பதிகாரத்தின் முதற்பகுதிக்குக் கதைநிகழ்விடம் இதுவே. இதன் துறைமுகச்சிறப்பைச் சிலப்பதிகாரத்திலும், பட்டினப்பாலையிலும் பார்க்கக்காணலாம்.

தொண்டியென்பது இப்போது சிவகங்கையைச்சார்ந்த ஒரு சிறு துறைமுகமாக இருப்பினும், முற்காலத்தில வ்யாபாரச்சிறப்பு விசேஷமாக வாய்க்கப்பெற்றிருந்தது. இதனையெனச் சேரலர்தொண்டியென மேற்குக்கடற்கரையிலும் ஒரு தொண்டியிருந்தது. அதுவே,

* சோகரும எனபது ‘சோகருந்து’ எனச் செய்யுளில் விகாரப்பட்டது.

† இவ்வூர்ப்பெயர் முசிரி, முசிரி, முசுரி என மூவகையாகவும் காணப்படு

“நிலவுமணல் விபன்னானல்
தென்கழியிசைச் சுடர்ப்பூவிற்
றண்டோண்டியோ ரடுபொருள்!”

என்னுமிடத்தும்,

“கண்ணு றுமமே கானலந் தொண்டி”

என்னுமிடத்தும் புறநானூற்றிற் குறித்திருப்பதாகக் கருதப்படுகிறது.

கொற்கையும் பாண்டிநாட்டிற்குச் சிலகாலம் தலைநகராயிருந்து முத்துவியாபாரத்தில முதனமைபெற்றிருந்தது. அது இப்போதும் முததுக்குளிக்கும் துறைமுகங்களுள் ஒன்றாக இருக்கிறது. இந்நாட் கும தமிழ்நாட்டில் மிக்க பரவித்திபெற்ற துறைமுகங்களாம், இவை யன்றி மிகப்பலவாகிய சில துறைமுகங்களும் தமிழ்நாட்டில் இருந் திருக்கவேண்டுமென்பது தமிழ்ச்செய்யுட்களில் அரசர்களுக்கு அடை மொழிகூறி அவர்களைவிளக்குமிடங்களில்,

“ நாவாய்
களிறுபோற் றாங்குங் கடற்சேர்ப்பி” என்றும்,
“நற்றளிப் புன்னை மலருங் கடற்சேர்ப்பி” என்றும்,
“கள்ளுயிர்க்கும் நெய்தற கண்கடற் றண்சேர்ப்பி” என்றும்,
“கண்டல் திரையலைகடும் கானலந் தண்சேர்ப்பி” என்றும்,
“போதெலாம்
மாதாவண் டார்க்கும் மலிகடல தண்சேர்ப்பி” என்றும்,

அவர்களுடைய கடற்கரைச் சிறப்பைத் தமிழ்ப்புலவர்கள் பலபடப் பாராட்டிப்போதலால் உணரலாகும்.

இத்தகைய துறைமுகப்படின்னங்கள் இருக்குமிடங்களிற் பண்டைத்தமிழர்கள் கலங்கரைவிளக்கம் (Light House) சுங்கச்சாலை (Custom House) முதலியன ஏற்படுத்தியிருந்தனர். கலங்கரை விளக்கம் என்னும் தொடர்மொழி சிலப்பதிகாரத்தில் ‘இலங்குநீர் வரைப்பிற் கலங்கரைவிளக்கமும்’ என்னுமிடத்தில் வழங்கப்பட்டுள்ளது. கலங்கரைவிளக்கம் எனபதற்கு ஆசிரியர் அடியார்க்குநல்லார் “பாடைவேறுபட்டதேயத்து நிலையறியாதோடுங்கலங்களை அழைந்

தற்கிட்டவிளக்கு” என்று விரித்து உரைகூறியிருக்கிறார். கவங்கரை விளக்கம் என்னும் இவ்வரிய தொடர்மொழியின்வழக்கே, தமிழர்கள் தங் கப்பல்களையும் பிறகப்பல்களையும் ஆபத்தினின்றுகாத்தற்கு முன்னாக்கிரதையாக இருந்தனர் என்பதைத் தெளிவுறுத்தும். மேலும் துறைமுகப்பாடினங்களிற் கப்பல்கள் தம்மீது கொடிகட்டிப் பறக்குந்தன்மையொடுவருது தகடுவதையும், அவற்றிலிருந்து சாமான் கள் மூடைமூடையாக ஒழுங்காக இறக்கி அடுக்கப்படுவதையும், அவற்றிற்கு அரசருடைய முததிரையிடுதலையும், சுங்கம்வாங்குதலையும், வியாபாரச்சாக்குகளையும் விரித்துக்கூறியிருப்பதைக் காலிரிப்பூம பட்டினவருணையாகப் பட்டினப்பாலையில்,

“நீரினின்ற நிலததேறவும்
நிலத்தினின்ற நீர்ப்பரப்பவும்
அளந்தறியாப் பலபண்டம்
வரம்பறியாமை வந்திண்டி
அருங்கடிப் பெருங்காப்பின்
வலியுடை வல்லணங்கினோன்
புலிபொறிததுப் புறம்போககி
மதிநிறைந்த மலிபண்டம்
பொதுமுடை” எனவும்,

“நீரின் வந்த நிமிர்பரிப் புரவியும்
காவின் வந்த கருங்கறி மூடையும்
வடமலைப் பிறந்த மணியும் பொன்னும்
குடமலைப் பிறந்த ஆரமும் அகிலும்
தென்கடல் முதலும் குண்கடல் துகிரும்
கவகை வாரியும் காவிரிப் பயனும்
நூழ்துணவும் காழகத் தாக்கமும்
அரியவும் பெரியவும் நெரிய வீண்டி
வளந்தலை மயங்கிய நனந்தலை மறுகில” எனவும்,

படிக்குந்தோறும் படிக்குந்தோறும் என்னே பணடைதமிழர்தம்
வாணிபமுறைசகிறப்பு எனப் படிப்பவா எண்ணியெண்ணி வியப்புறு
வார் என்பதிற சிறிதும் ஐயமில்லை.

தமிழ்காட்டார் நெடுங்காலமாகக் கப்பல்வாபாரத்திற்கைவந்
தவர் என்பது மயில், அரிசி என்னும் சொற்கட்கு முறையே ஹிபுரு

பாஷையிலும், இங்க்லீஷ்பாஷையிலும் அமைந்துள்ள துதி(தோகை) ரைஸ் (அரிசி) என்னும் சொற்களாலும், பிறநாட்டுப் புராதனநாயங்கள் தமிழ்நாட்டிற் பல இடங்களிற் புதைத்துக்கிடக்கக்காண்பதாலும் எனினில் அறியப்படும்.

மறமும் தமிழில் அகப்பொருளிலக்கணத்தில், தலைவன் தலைவியைப்பிரிதற்குக் காரணமொன்றுமிடத்திற பொருளிடலைத் தக்க காரணமாக இலக்கணக்காரர்கள்வைத்திருப்பதுமன்றி, அங்ஙனம் பொருளிட்டற்குக் கலமிசைச்சேர்ந்து கடல்கடத்தலையும் அவ்விலக்கணக்காரர்கள் எடுத்துச்சுட்டியுள்ளார்கள். இதனால் வாணிபத் தொழிலில் ஊதியம் உறுதற்பொருட்டுத் தமிழ்மக்கள் 'திரைகடலோடியுத்திரவியந்தேமி' என்னும், தமிழ்முதாட்டியாகிய ஓளவையார் தமது செவ்வியன்மொழியினுக்கேற்பவே கலங்கொண்டு கடல்கடந்து வந்தனர் என்பது நன்குதுணியப்படும். எனினும்,

“முந்நீ வழுக்க மகடேவோ டில்லை”—தொல்காப்பியம்.

“குலமட மாதரொடு கலமிசைச சேறலும்

பாசறைச சேறலும் பழுதென மொழிப”—நம்பியகப்பொருள்.

என்று இலக்கணதூல்கள் இயம்புதலால், தமிழர்கள் தம் மனைவிமக்களோடு பிறஊர்களுக்காக கலமிசைச்செல்லும் வழக்கமுடையவரல்லரென்பதும், வ்யாபாரம் வருத்தியுறவழியும் பிறநாட்டிலே தம்மனைவிமக்களோடுதங்கி அங்கேயே தங்கள் கிளைக்குடிகளோடு வமசபரம்பரையாய்ப் பெரும்பாலும் வசித்துவந்தவரல்லரென்பதும் அறியலாகும்.

இதுகாறும் தமிழ்மக்கள் கப்பல்தொழிலால் வாணிபநலம் சிறந்திருந்ததெய்தி குறிக்கப்பெற்றது. இனித் தமிழர்கள் கலங்கொண்டு கடல்கடந்து பிறநாடுவென்றவிஷயத்தினைப்பற்றிச் சிறிது விரித்துப் பேசுவோம்.

ஒருநாட்டரசனுக்கு ஸௌபலம் சிறக்கவேண்டுமெனில் அவனிடம் நிலப்படை நீர்ப்படை இரண்டும் இருத்தல்வேண்டும். நீர்ப்படைவலிகொண்டன்றோ ஜப்பான்தேசம் தன்னிலும் பன்மடங்கு அளவிற்பெரியதாகிய ரஷ்யாதேசத்தின்மேல் இலகுவாகவெற்றி பூண்டது? நீர்ப்படைவலியாற்றாநே கி. பி. 17-ஆம் ஆற்றாண்டி

கலாமுதிர் கடுந்திறல் இலாமுரி தேசமும்
தேனக்க வாரொழில் மாநகக வாரமும்
தொடுகடற் காவல் கடுமுரட் கடாரமும்
மாப்பெருந் தண்டாற் கொண்ட கோப்பரகேசரிவன்மராக
உடையார் ஸ்ரீராஜேந்திரசோழதேவா . ”

என்பதனால் அறியக்கிடக்கின்றது இவற்றால் நீர்ப்படையை யுப
யோகித்துப் பிறநாடுகவர்தலில், தமிழர்கள் பழகியிருந்தனரென்பது
தெனியப்படும்.

ஆயினும் தமிழர்கள் நீர்ப்படையாற பகைவர்களை மேற்படத்
தாக்குதலிற் பண்டைக்காலத்துக கிரேக்கர்கள், ரோமர்கள் இவர்
களைப்போல அததுணைக் கிளர்ச்சியும் ஆர்வமும் வாய்ந்தவரென்று
கூறவொண்ணாது. இதற்குத் தமிழர்கள் தம நாட்டையடுத்தள்ள
இலங்கை, பாமா இவ்விடங்களைக் கைப்பற்றினரேயன்றி, கிழக்கே
சீனா, ஜப்பான் மேற்கே பாரசீகம், அரேபியா என்னும் தூர
தேசங்களை அவர்களின் கப்பற்படைவலிகொண்டு கைப்பற்றிய
தாகச் சரித்திர ஆராய்ச்சியால் இதுகாறும் தெரியவராததே போதிய
சான்றாகும்.

இத்துணையும் கூறியவாற்றால், தமிழ்ச்சொற்களின்தன்மை
கொண்டே தமிழர்க்குக் ‘கடல்’ ‘கலம்’ இவற்றோடு மிக்க இயைபுண்
டென்பதும், அச்சொற்கள் தமிழ்ச்செய்யுட்களில்வழங்கும்போது
தோன்றும் நயத்தால் அவாகுக் கப்பற்ருழியில் தக்கபழக்க
மிருந்ததென்பதும், தமிழ்நாட்டிற் பெரிய சிறந்த துறைமுகப்பட்டி
னங்கள் இருந்தன என்பதும், மற்றும் அத துறைமுகங்களிற் கலங்
கரைவிளக்கமும் சுங்கச்சாலையும் பிறவும் இருந்தனவென்பதும், தமிழ்
மக்களும் தமிழ்மன்னரும் முறையே வ்யாபாரமேம்பாட்டிற்காகவும்,
வேறுநாடுகளைக் கவாதற்காகவும் மரக்கலங்களை விசேஷமாக உப
யோகித்துவந்தனரென்பதும், இன்னோரன்னபிறவும் என்சிறற்றிவிற
கெட்டியமட்டில் தொகுத்துச்சொல்லப்பட்டன.

வே. முத்துலாமி ஐயன், எம். ஏ., எல்.டி.

பள்ளிக்கூட உதவிப்பரிசோதகர்,

அறுப்புக்கோட்டை.

ஸ்ரீ:
சுந்தரகாண்டம். (கம்பர்)

“சேந்தமிழ்” (தொகுதி-கஉ-பகுதி ௧௨-ல்) சௌ-ஆம்பக்கத்தொடர்ச்சி.

“ வாங்கினண் முலைக்குவையிலவைத்தனளசிரததால
தாவகினண்மலாகணமிசையொத்தினடடந்தோள்
வீங்கினண்மெலிந்தனள் குளிரந்தனள் வெதுப்போ
டேங்கினனாயிர்தனளிதினைகெனலாமே”

இ - ள். வாங்கினள் — சேதான் அஷ்டாஷ்டரமந்திரத்தை
“ஆவீத்வா” என்று வான்மீகபகவான் பிரயோகித்ததற்கிணங்க
மனசில்வாங்கினள் என்றா; மனசில் நிலைபெறுத்தினுள் என்றபடி.
முலைக்குவையிலவைத்தனள் - பகவதனுபவ முக்கியசாதனமான
சேஷத்வபாரதந்தரயஸவருப ஜானத்தனதப பிறப்பிக்கும் த்வயம் என்
னும மந்திரத்துடன்சேர்த்து அந்தமந்திரத்தை அனுசந்தித்தான்.
சிரத்தால்தாங்கினள் - அந்தத்வயார்த்தத்துக்குள் உதரவாக்கி
யார்த்தத்திலுன்றினுள், அதாவது சர்வசிலாக்கியமானதும் சார
மானதுமான மந்திரத்தை அதனுடையகௌரவமும், தன்னுடைய
பாரதந்தரயமுமதோற்ற அதை பரதானமாகவும் மூலாதாரமாகவும்
கொண்டாடினாள் என்றபடி. மலர்க்கண்மிசையொத்தினள் - தன்
னுடைய ஞானக்கண்களால் அம்மந்திரத்தின் பெருமையனை அனுப
வித்தான். தடந்தோள்வீங்கினள் - பெரியதோள்களாகிய பகவத்
பாகவதகைங்கரியசாதனங்களைப்பெருக்கினாள். மெலிந்தனள் -
பகவத்கைங்கரியததில் தவரையுடையனாய் அது எப்பொழுதுகிட்டு
மோவென்னும ஏக்கத்தாற சோர்வுற்றான். குளிரந்தனள் - இந்த
மந்திரானுசந்தானமே சகலவிதகைங்கரியமுமாகி அவன் திருவடி
சேவை கிடைப்பிக்கச்செய்வதென்றநிச்சயத்தால் ஸந்தோஷத்தை
யடைந்தான். வெதுப்போடேங்கினள்—

“ஒருகணத்திரண்டுகண்டேனொளிமணியாழியான்
 திருமுலைதடததுவைத்தான்வைத்தலுஞ்செல்வரின்பால்
 விரகமென்பதனின்வந்தவெங்கொழுந்தீயினால்வெந்
 தருகியதுடனேயாறிவலித்ததுருளிர்புள்ளுற”

எனபதற்கிணங்க, ஈசனுக்கு உகப்பாகச்செய்யும் சுகர்மங்களில்
 ஏதேனும் குறைவுபட்டுவிடுமோவென்று மனக்கலக்கவொண்டு பரி
 தித்தான். உயிர்த்தனள் - இன்னதென்றுதோன்றாது பெருமூச்
 செறிந்தான். இது இன்னதெனலாமே - இப்படியாகச் சேதனனாற்
 செய்யப்பட்ட பலசெய்கையை இன்னின்ன எண்ணங்கொண்டு
 இன்ன காரணத்தோடு இன்னினனசெய்கைகளசெய்துகொண்டாடி
 னான் என்றுசொல்லுவது எளிதாமோ என்பதாம்,

“மோகருமுலைவததுறமுயங்குமொளிரான்னீர்
 நீககிறைகண்ணிணைததும்படுநீள்
 நோக்குதவலக்கருதுமொன்றுதவலகில்லாள்
 மேக்குரிமியிம்மலன்விழுங்கலுறுகின்றான்”

இ - ள். மோக்கும் - சேதனன் திருமந்திரத்தை அனுசர்
 தானம்செய்துகொண்டே அதனர்த்தத்தை யனுபவிப்பான். முலை
 வைததுறமுயங்கும் - அதை த்வயத்தோடு நன்றாகப்பொருந்தும்படி
 சேர்ப்பான், அதாவது அவ்வைதபாவமின்றி விசிஷ்டாதவைதசித்
 தார்தபரமாக அர்த்தத்தை நயிப்பிப்பனென்றபடி. கண்ணிணைததும்ப
 வொளிரநிறைநன்னீர்நீக்கி - உயாமழைக்கண்ணீராலாயிரங்கலச
 மாட்டி, யேங்கினளிருந்ததல்லாயிமபலன்' என்றபடி தனக்குண்
 டான ஆக்லாதத்தால அக்ஞானமேலிட்டித தனனா சரியானகைங்
 கரியம்செய்து ஆதரிக்கமுடியுமோவென்று ஏக்கங்கொண்ட மனோ
 சாஞ்சல்யத்தைநீக்கி; நெடுநீளநோக்கும் - திருஅஷ்டாக்ஷரத்தின்
 ஆழ்ந்துகிடக்கும் அர்த்தவிசேஷங்களைபெலலாம் நெடுந்தூரம் ஆராய்
 வன். துவலக்கருதும் - அதன்பெருமையைக்கண்டு பூரிததுப் பல
 மாக ஸுதோததிரம்செய்ய ஆசையை உடையவனானான். ஒன்றும்

துவல்கில்லாள் - அடங்காத ஆனந்தத்தைப்பெற்றபடியால் யாதொன்
றும வாப்திறந்துசொல்லமுடியாது திகைத்துநிற்பான். மேக்குநிமிர்
விமமலன் - ஜோநாதந்ததாலுண்டான ஆதம்புஷ்டியுடையனாய்; விழுங்க
லுறுகின்றான் - அக்காரகனியான எம்பெருமானை விழுங்குவது
போல அவகாஹிக்கத்தொடங்கினான் என்பதாம்.

மேலேகண்டவிதமாகத் திருமந்திரத்தை அனுபவித்ததன்மேல்,
பின்வரும் இரண்டுசெய்யுள்களால் இந்தச் சேதனனுக்குண்டான
தேஜஸ்ஸையும் அவன் பெற்ற பேருதவியையும் உணர்த்துகிறார்.

“நீண்டவழிநேரிழைதன் மின்னினிறமெல்லாம்
பூண்டதொளிர்பொன்னையபொமமனிறமெய்யே
ஆண்டதைதன்மோதிரமடுத்தபொருளெல்லாம்
நீண்டளவிலவேதிகைசெய்தெய்வமணிகொல்லோ”

இ - ள். நீண்டவழிநேரிழைதன் - திருமந்திராததஜ்ஞானதாக
கியமடைந்த சேதனனுக்கு மின்னினிறமெல்லாம் - அப்பியாச
தசையில் மின்போற்றோன்றிமறைந்துவந்த ஸ்வரூப ஜ்ஞானமெல்லாம்;
மெய்யே - பாவநாபிரகாஷத்தாலே பிரததியக்ஷஸமானாகாரமாய்; -
ஒளிர் பொன்னைய பொமமனிறம் பூண்டது - தப்தகாஞ்சனம்போல்
இடையீடின்மீவிளங்கிறது, அதாவது: சேதனனுடைய மனநிலை
நில்களங்கமாயிற்று; (ஏனெனில்) ஆண்டதைதன்மோதிரம் - திரு
அஷ்டாக்ஷரமந்திரமானது, அடுத்தபொருளெல்லாம் - உபதேசம்
பெற்ற எந்தஜ்வையும. நீண்டளவில் வேதிகைசெய் - சிவனமாத
திரத்தாலே ஸ்வரூபபரகாசத்தை யுண்டாக்குதலால். தெய்வமணி
கொல்லோ - ஸ்பாசனவேதியெனநூ தெய்வத்தன்மைபொருந்திய
மணிவிசேஷமோ? அல்லது ஞானானந்தசொரூபந்தானோ? மூலத்தில்
ஐக்கியநானோ என்று வியக்கத்தக்கதாயுள்ளது என்பதாம்.

“இருந்தபடியால்திருமுந்தவர்களுக்கும்

திருந்தமுந்தாகியதந்தவரையென்று

விருந்துமெனலாகியதுவியுமுயிர்மீளும்
மருந்துமெனலாகியதுவாழிமணியாழி”

இ - ள். வாழி - பெருமைபொருந்தி நித்கியமானவாழ்வை அளிக்கத்தகுந்த; மணியாழி - திருமூலமந்திரமானது; பசியால் - இந்திரியங்களின் ஈடுபாட்டால்; இருந்திடருமந்தவர்கள்-மெய்நெறி செல்லா துய்நெறியறிவின்றித் துக்கத்திலாழ்ந்து கஷ்டப்படுகிற ஒரு ஆத்மாவுக்கு; எய்தும அருநதமமுதாகியது - காலவிசேஷத்தில் இந்திரியானுபோகங்களினின்றும் விலகி உய்யும்நெறியடைவதற் கேற்பட்டதொரு ஒப்பற்ற உபாயம் கிடைத்தாற்போலாயிற்று. அறத்தவரையண்மும் - சன்மார்க்கமமைந்தவர்களைத் தேடிச்சேரும். விருந்துமெனலாகியது-விருந்துபோலவே சந்தோஷஜேறதுவாயிற்று; வியுமுயிர்மீளும் மருந்துமெனலாகியது - “இதுஇயினுயிர்தந்தீயு மருந்தொத்ததனையதெந்தாய்” “எம்பிரானுஞ்சொல்லி, உருக்கினனு ணர்வைத்தந்தானுயிர்” என்பதற்கிணங்க, யாதொருபயனுமற்றுத் திருவடிகளைச்சேராது வியர்த்தமாகப்போகும்நிலையில்நின்ற ஒரு ஆத்மா உஜ்ஜீவிப்பதற்கு ஹேதுவான ஒரு அமிருதசஞ்ஞீவிபோலும் ஆயிற்று, என்பதாம்.

இவ் விருதெய்யுட்களாலும் திருமந்திரத்தின்ஸ்வபாவத்தையும், அதன்பெருமையையும், அதனால், சேதனனுக்குண்டானமேன்மையையும் சொல்லி இனி அடுத்துவரும்செய்யுளால் அந்தச் சேதனன் கிருதக்குறையுடன் ஆசாரியனை ஸ்தோதிரமசெய்ய ஆரம்பித்ததைச் சொல்லுகிறார்.

“இததகையளாகியுயிரேமுறவினங்கும்
முத்தாகையான்விழியினுவிமுலைமுன்மில்
தத்தியுகமென்குதலைதன்னவயிர்தந்தாய்.
உத்தமவெனவினையவாசகமுரைத்தான்”

இ - ள். இத்தகையனாகி - மேறசொன்னபடிக்குள்ள வை
பவங்களைப்பெற்று; உயிரேமுறவினங்கும் முத்தநகையாள் - அத்தி
யானந்தத்தையடைந்தசேதனன்; விழியினுலி - திருமந்திரத்தின்
அர்த்தஜ்ஞானசாரம்; முலைமுன்றில்தத்தியுக - தவயார்த்தத்தில்
ததும்பிவழிய அனுசந்தித்து; மென்குதலைதள்ள - மிருதுபாஷியாய்
ஸ்தோத்திரபூர்வகமாக ஆசாரியனைப்பார்த்தது. உயிர்தந்தாய் - உஜ்ஜீ
விக்கும்பொருட்டு உபதேசம்செய்து அனுக்கிரகித்த எம்பெருமானே!
உத்தம - பரமபுருஷா! என - என்றழைத்து ஸ்தோத்திரத்துக்கு
ஆரம்பித்து; இனையவாசகமுரைத்தாள் - பின்வருமாறு சேதனன்
சொல்லவற்றான் என்பதாம்.

இச் செய்யுளுக்குப் பிராட்டி கணையாழியைக்கண்டு மகிழ்ந்து
ஆனந்தபாஷ்பத்துடன் தன்னை உயிர்வைத்துக்கொள்ளுமபடிக்கான
வேறுவைச்செய்து மணியாழியைக்கொடுத்தது உதவின அனுமனைப்
பார்த்துத் தன்னுடைய நன்றியறிதலை வெளிப்படுத்தினுள்ளென்பது
சாமான்னியக்கருத்தாயினும், வேதாந்தபரமாகத் திருமுலமந்திர
உபதேசானந்தரம் ஞானப்பிரகாசமுள்ள சேதனன், ஆத்மானந்தப்
பெருக்குடன திருமந்திரசாரத்தை தவயார்த்தத்திலுன்றி அனு
சந்தித்து, உபதேசத்தால் தன்னை உஜ்ஜீவிக்கச்செய்த பரமாசாரிய
னுக்குத் தன கிருதக்ஞாதையை வெளிப்படுத்துகிறான் எ ன் னு ன்
கருத்துத்தோன்றுமாறுகாண்க.

(இன்னும் வரும்.)

எம். எஸ். சேவைஷயங்கார்.

ஸ்ரீ: புத்தகமதிப்புரை.

—:0:—

1. சேரன்செங்குட்டுவேன்:—இது, முன்பு செந்தமிழ்ப் பத்திரா சிரியாயிருந்து இப்போது லெக்ஸிகன்கமிட்டியின் தமிழ்ப்பண்டிதராயிருக்கிற ஸ்ரீமத்-மு. இராகவையங்காரவர்களால், பழைய தமிழ்தூல் களையுஞ் சிலாசாசனபத்திரங்களையுந் துணைக்கருவியாகக்கொண்டு சிலப்பதிகாரத்தைச் செவ்வனமாராய்ந்தெழுதப்பட்ட பழையசரித் திரங்களடங்கிய புதியபுத்தகம்.

இதில், 1 சேரவமிசுத்தோர், 2 செங்குட்டுவனுறவினர், 3 அவன்போர்ச்செயல்கள், 4 அவன்காலத்துதேனோன்றிய பிற சரித் திரங்கள், 5 அவனது வடநாட்டியாத்திரையினிகழ்ந்தசெய்திகள், 6 அவனதுசமயநிலை, 7 அவன்காலததரசர்கள், 8 அவனைப்பாடிய புலவர்கள், 9 அவன்செய்த அரசியல், 10 அவனதுகுணதீசயங்கள், 11 அவனது காலஆராய்ச்சி என்னும்விஷயங்களும், கண்ணகி, பத் தினிக்கல், நடுகல் இவற்றின் பழமையானசுத்திரப்படமும் பழைய தமிழ்ச்சரிதங்களெழுதுவோர்க் குபகாரமாகும்படி செம்மையாகவும் தெளிவாகவும் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன அவை தமிழ்மக்களால் மிகப்பாராட்டற்பாலன. ஐயங்காரவர்கள் பழையதமிழ்தூற்பயிற்சியிலும், சரித்திரஆராய்ச்சியிலும் மிகத்தேர்ச்சிபெற்றவர்களென்பதை, அவர்களெழுதிய வேளிர்வரலாற்றாலும், 200 ரூபாயிசுபெற்ற பொருளதிகாரஆராய்ச்சியாலும் எவரும் அறியலாம்.

இப்புத்தகத்துக்கு மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் உப அக்கிரா சனாதிபதியாகிய ஆண்டிபட்டிஜமீந்தூர் ஸ்ரீமான்-சா. ராம மு. சித். பெத்தாச்சிசெட்டியாரவர்களாற்செய்யப்பெற்ற பொருளுதவியையும், இச்சங்கத்தின் கெவுரவகாரியதரிசியாகிய ஸ்ரீமத்-டி. ஸி. ஸ்ரீநிவாஸையங்கார் B. A., B. L. அவர்களால் வரையப்பெற்ற முகவுரையையும் நோக்கும்போது இத்தகையபுத்தகங்களையெழுதி அச்சிடுவோரை மேன்மேலும் ஊக்குவதற்குத் தமிழ்ச்சங்கத்தார்செய்யவேண்டுங் கடமையைச்செய்திருப்பதாகத் தோன்றுகிறது.

இதுபோலவே சர்வகலாசங்கத்தாரும் இப்புத்தகத்தை உயர் தரக்கலாசாலைப்பாடப்புத்தகமாகத்தேர்ந்தெடுத்து ஐயங்கரவர்களுக்கு ஊக்கத்தையுண்டாக்குவாராயின் அவர்களால் இன்னு மித்தகைய புத்தகமெழுதியுபகரிக்கவியலுமென்ப தெனதுதுணிவு. இதன் விலை ரூபா ஒன்று. இப்புத்தகம் வேண்டுவோர் ப்ரீமத்-மு. இராக வையங்கரவர்கள், தமிழ்ப்பண்டிதர், லெக்ஸிகன் ஆபீஸ், ஸெனட் ஹெளஸ், சென்னை என்ற விலாசத்திற் கெழுதிப்பெறலாம்.

2. ஆரியாசத்தியவேதம் :— (புதியஏறபாடு. இதிகாசபுராண முதலியன. இரண்டாம்பாகம். இரண்டாமபிரிவு.) இது, கோயமுத் தூர்க் கலாநிதிபபத்திரிகாசிரியர், சேலம் மகா-ரா-ா-ஸ்ரீ பகடால நரசிம்மலுநாயுடு அவர்களாற் றொகுக்கப்பெற்றது. இதில் ஆரியஸமாஜ ஜினாசாசீர்திருத்தசமபந்தமான அறிவொழுக்கங்களைப் புலப்படுத்தும் பலவிஷயங்கள் எழுதப்படடிருக்கின்றன. அவை, சாதூர்வாண யங்களுக்கும் சமானபாவமாயிருக்கும்படி யோசித்து மிகுந்த தாராளசிந்தையுட னெழுதப்பட்டனவாயினும், ஆரியாசத்தியவேதம் என்று பெயர்கொடுத்திருப்பதைநோக்கும்போது அநாரியர்களுக்கு இது விலக்காயுள்ளதென்று பொருள்கொள்ள இடங்கொடுக்கின்றது. அதற்குமிடமின்றி எல்லோர்க்கும்பொதுவாயிருக்கும்படி விஷயங் களைத்தொகுத்து மாணுஷசத்தியவேதமென்று பெயரிட்டிருந்தால் இதனினும் மேலான பாசமிர்ததியைப்புலப்படுத்தியிருக்கும். அன்றி யும், அதிருஷ்டஜனகமான வர்ணச்சிரமசமயவிசேஷதர்மகர்மாறுஷ்ட டானங்களைத் திருஷ்டபலஜனகங்களாகத் தமக்குத்தோன்றியவாறு கூறும் யுத்திகற்பனங்கள் பிராமானிகர்களாற் கொள்ளத்தகாதனவா யிருக்கின்றன. அவற்றையொழித்து இப்புத்தகமுழுதும் ஐக்கண்டய மாகும்படி திருத்திப்பதிப்பிக்கப்பெறுமானால், பொதுஜனசமூகத் துக்குப் பயன்படத்தக்கதாகும். இப்புத்தகம்வேண்டுவோர் அதன் ஆசிரியர்க் கெழுதிப்பெறலாம்.

செந்தமிழ்

Vol. XIII.

March–April, 1915.

[பதிக-௩]

No. 5.

சரசனப்ரீகை.*

தமிழ்முதலியபாலைகளினிலக்கணங்களில் எழுத்துக்களின்வடிவைவகுறித்துச் சொல்லப்பட்டிருப்பது எல்லாருக்குந் தெரிந்தவிய்யம். இவ்விலக்கணங்களெழுதியகாலத்து எழுத்துக்கள் எவ்வாறிருந்தனவென்பதைக் கிரந்தகாததாக்கள் சூசிப்பித்தார்கள். அவைகளெழுதியகாலத்துக்குப்பின் பலநூற்றாண்டுகள் சென்றுவிட்டன. இந்நூற்றாண்டுகள்தோறும் எழுத்துக்களும் மாறுபடுகின்றனவேறுவிட்டன. இலக்கணசூத்திரங்களிற்சொல்லப்பட்ட எழுத்துவடிவங்கள் இக்காலத்து எழுத்துக்களிறு காணப்பெறு. ஆதலால் இச்சூத்திரங்களின்பொருளை யறியவேண்டுமானால், பழையசாசனங்களின் எழுத்துக்களைப்பார்த்துத்தான் தெளியவேண்டும். எனக் ஓகர உயிர்களுந்

* இது மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தின் பதினமூன்றாமவருஷாண்டத்திற் படிக்கப்பெற்றது.

மெய்களும் புள்ளிபெறுமென்று ஒருசூத்திரம் தொல்காப்பியத்திற் காணப்படுகிறது. இசூத்திரமெழுந்தவெகுகாலத்துக்குப்பின் உரைகளெழுதப்பட்டன. உரைகாரர்களாலததிலேயே சூத்திரங்கள் நன்கு விளங்கனவோவென்று யிபுறவேண்டியிருக்கிறது. பழஞ்சாசனங்களில் இந்தவிஷயம் தெளிவாய்க் காணக்கிடைக்கின்றது. அக்காலத்தில் எ, ஏ, ஒ, ஓ என்னும் உயிர்களும் அவற்றி னுயிர்மெய்களும் ஒரே மாதிரியாய் எழுதப்பட்டன. ஆனால் எகரத்துக்கும் ஒகரத்துக்கும் மேல ஒருபுள்ளியிடுவதனால் அவ்விரண்டுங் குறில்களென்றுவிளங்கும். இவ்வாறு புள்ளியிட்ட எகர ஒகர உயிர், உயிர்மெய்யெழுத்துக்களைப் பல பழையசாசனங்களிற் காணலாம். நன்னயபட்டு தாமெழுதிய ஆந்திரவியாகரணத்தில் பி என்னு மக்ஷரம் நானேற்றினவிற்போலிருக்குமென்று எழுதியிருக்க, இப்போதைய தெலுங்கு அக்ஷரத்தைப்பார்த்தால் அப்படியிருக்கவில்லை. ஆனால் அவர் எழுதியகாலத்தில் விலவடிவமாயிருந்ததென்பது சாசனங்களால் நன்குவிளங்கும்.

இரண்டாவது:— பண்டைக்காலங்களிற் சிறுசிலபதங்களை எவ்வாறு உச்சரித்துவந்தார்களென்பதும் ஒருவாறு தெரியவருகிறது. ஈற்று ஏகாரம் ஏய் என்று உச்சரிக்கப்பட்டுவந்தது. (செந்தமிழ்த் தொகுதி ௪, பக்கம் ௨௯௯ பார்க்க.)

மூன்றாவது:— சாசனபரீட்சையால், தமிழிலக்கியங்களில் துர்லப மாய்க்கிடைக்கக்கூடியனவும், சிடைக்காதனவுமான பலபதங்கள் வெளியாகின்றன. நிலத்தின்வகைகளைக்குறிக் கரி, முதை, மறறம், புறய், ஒடி, வளால் என்று பலபெயர்கள் சாசனங்களிற் பிரயோகிக்கப்பட்டுள்ளன. அவைகளில், கரியென்பது வியவசாயத்துக்குக்கொண்டுவரப்பட்டாதநிலத்துக்குப்பெயராம். முதையென்பது முதன்முதல திருத்திச சாகுபடிசெய்யப்பட்டநிலத்தின்பெயர். மற்றமென்பது ஆற்றோரத்திற் சரிவாயும் தாழ்ந்தமிருக்கிறநிலத்தின்பெயராம். இவைபோலவே மற்றவைகளும் வெவ்வேறுவிதமானநிலங்களைக்குறிக்கும்பெயர்களாம்.

நான்காவது:— தமிழ்நூல்களின்காலவரையறைசெய்யும்விஷயத்திற் சாசனபரீட்சை வெகு உபயோகமுள்ளது. பலநூல்களின்காலநிர்ணயம் செந்தமிழ்வாயிலாய்வெளியிட்டிருக்கிறேன். சாசனபலத்தால் எங்ஙனம் காலநிர்ணயம்செய்யக்கூடுமென்பதை அங்கே கண்டு

கொள்வது. கிரந்தங்களின்காலநிர்ணயமாத்திரமல்ல; சிலசமயங்களிற் பாட்டுடைத்தலைவன் இன்னொனென்பதும் சாசனங்களாற் சலபமாய்த் தெளியவைக்கலாம். நந்திக்கலம்பகத்திற்சொல்லப்பட்ட நந்தியும், வீரசோழியத்திற்சொல்லப்பட்ட பொனபற்றிகாவலன், வீரசோழன்முதலியவாகளும், புறநானூற்றிலவாணிக்கப்பட்டுப் பலயாக சாலை முதுகுடுமி, ஆய்முதலியவாகளும் இன்னின்றார் என்றும், அவர்களிருந்தகாலங்க ளின்னினை நூற்றாண்டுகளென்றும் சாசன ஆராய்ச்சி செய்தவர்களாற் சலபமாய்ச்சொல்லக்கூடும்.

ஐந்தாவது:— மேற்கூறியவைகளையல்லாது இதுகாறுந்தெரியாத தமிழ்நூல்களின்பெயரும், அவைகளை ஆக்கியோபெயர்களும் சாசனங்களில் ஆங்காங்குக் காணப்படுகின்றன. ஒருசாசனத்தில், பெருநதேவனார்காலத்துக்குமுமுந்திப் பாரதம் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டதென்றுகூறியுள்ளது. மற்றொன்றில், இலத்திராநாட்டு அரும்பாககத்து அறநிலைவிசாகன திரைலோககியமல்லனான வதஸராஜன் என்பவன் பிற்பட்டகாலத்திற் பாரதத்தைத் தமிழிலாக்கினென்று சொல்லியிருக்கிறது. பின்னுமொருசாசனத்தில் வீரரத்தலைவன் இரும்பைப் பரசமயக்கோளரி என்பவன் கன்னிவனபுராணம், பூமபுலியூரநாடகம், அஷ்டாதசபுராணமுதலியவைபாடினென்று தெரியவருகிறது. பின்னையும் ஒருசாசனத்திற் குளக்குடையான் அருணிலையாநிய பூகிருஷ்ணன் பூவேந்தபபிடவூர்வேளார்தந்தையார், திருமாதபேற்றிலவீற்றிருக்கும கோவிந்தப்பாடியாழ்வாருக்கு, “கோலநற்குழல்” என்றிராமமுடைய ஒரு பதிகம்பாடினாரென்றுசொல்லப் பட்டிருக்கிறது. அதிவீரராமபாண்டியன்தந்தை குலசேகரபாண்டியன், பூமாலையணிந்தால்வாடுமென்று வீரவெண்பாமாலையையணிந்தானென்று பலசாசனங்களிற்கூறியிருக்கிறது. இவ்வகையாக, இதுகாறுமுள்ள தமிழிலக்கியத்துளகப்படாத சிற்சில தமிழ்நூல்களின்பெயர்களும், ஆசிரியர்களின்பெயர்களும் கிடைப்பதால் அந்நூல்களைத் தேடிப்பிடிக்கவியலும்.

ஆறாவது:— சாகரம்பேற பரந்துகிடக்கும் பொருளதிகாரத்திற்காணும் பறபலவிஷயங்களைவிளக்கச் சாசனங்கள் மிகப்பயன்படுமென்பது சாசனங்களிலும் தமிழிலக்கணங்களிலும் பழங்கியலார்களுக்கு நன்கு புலப்படும். தொறுககொளல், நிரைமீட்டல், கலந்திதல், மறங்கூறல்,

வஞ்சினங்கூறல், வாள், குடை, நாள் முதலியவைகளின் மங்கலம் என் பனபேய் பல்விஷயங்கட்கு உதாரணம் சாசனங்களில் எராளமாங்க ிடைக்கின்றன. அவைகளில், தொறுகொளல், நிரைமீட்டல், கலநி தல் எனபவற்றைக்குறித்துச் செந்தமிழ் 3-ஆம்தொகுதியில் முன் னரே எழுதியிருக்கிறேன். வஞ்சினத்துக்கு உதாரணமாகச் செந்தமிழ் 3-ஆம் தொகுதியிலேயே ஸ்ரீரங்கமசாஸனங்களென்னும் தலைப்பின்கீழ் என்னென்பா ஸ்ரீமான்-நாராயணஸாபிஜியா எழுதியிருக்கிறார். (Refer to it by reading extracts and also the Kannada portion extracted) அரசாங்க தங்கப்பெயர்களைத் தங்க உத்தியோகஸ்தா க்டுக்குப் பகுமானித்துக்கொடுப்பதென்னுமவழக்கம் சாசனங்களால் மிகத்தெளிவாய் அறியப்படும். நமமாழ்வார்க்குப் பரங்குசன என னும்பெயர் பாண்டியவரசன பரங்குசனுடையஸ்மரணக்காக அளிக கப்பட்டதாயிருக்கலாம். அதுபோல மதுரகவிஞ்ஞடையபெயர் பரங் தகபாண்டியனென்பவனமந்திரியாகிய மதுரதரமானபாடல்களைக் கவ னம்செய்வதில்வல்லவனாய், அதனாலேயே மதுரகவியென்னும் பட்டம் பெற்ற மாறணகாரியின்பெயராயிருக்கலாம். பின்னும், ஏனாதீமோதி ரம்பெறுவது முதலானவிஷயங்களும் சாசனங்களால் விசதமாகின்றன.

ஏழாவது — சாசனங்களாற் சிலவார்த்தைகளின் தாது, உத பத்திமுதலியவைகளைப் பற்றியலாம். வயல் என்னுமவார்த்தை பழையசாஸனங்களில் வயக்கல் (அதாவது வசக்கல், வசமாகுதல்) என்றே காணப்படுகின்றது இதுபோல மற்றும் பலவார்த்தைகளுக் கும பொருள்செய்யலாம். இந்தவிஷயங்களெல்லாம் தமிழகராதி யெழுதுவோர்கள் முக்கியமாய்க்கவனிக்கத்தக்கன. இவைகளையெ லாம் தீர ஆராயாது எழுதும் அகராதி குறைவுடையதாகவேயிருக்கு மென்பதற் சந்தேகமேயில்லை இப்போதே தமிழ்மொழிகளை இங் கி லீஷ் அக்ஷரத்திலேழுதுவதற்காணும் பிழைகளும், இன்னம் பலவா றுண்பிழைகளும் எண்ணிறந்துகிடக்கின்றன. அவைகளையெல்லாங் களையாது எழுதிமுடிப்பார்களேல், அகராதியெழுதச் செலவிட்ட பண மெல்லாம் வீணய்முடியும்.

மேற்கூறிப்போந்தவைபோன்ற பலபணகள் சாசனபரீட்சையால் ஏற்படுகின்றதோடு இப்பரீட்சையால் இன்ன மிகே உபயோகங்களும் உள்ளன. அவைகளைப் பின்னொருமுறை எழுதுவேன்.

, து. அ. கோபிநாதராவ், எம். ஏ.

ம ற ய ர வ ன

“மறையாவன தைத்திரியமும் பௌடியமும் தலவகாரமுஞ் சாம வேதமுமாம். இனி வேதவியாதர்வரையறைப்படுதையகாலத்து ஒது கின்ற நான்குவேதமுமாம்” எனக் கவித்தொகைக் கடவுள்வாழ்த்துப் பாட்டுரையில் நச்சினூக்கினியர் எழுதியிருக்கிறார்.

ஆகவே வேதங்கள் இருவகையாகப் பிரிப்பட்டிருந்தனவென்று இவ்வரையால் அறிகிறோம். அவை,

(1) இருக்கு, யஜுஸ், ஸாமம், அதர்வம்;

(2) தைத்திரியம், பௌடியம், தலவகாரம், சாமவேதம்;

என்பனவாம்.

வடமொழியிற் பின்காடியபிரிவினையைப்பற்றி ஒன்றும் எழுதப் படவில்லையென்று தெரிந்தவர்களாகுகின்றார்கள். என்ன ஆதாரத்தின் மேல் நச்சினூக்கினியர் வேதங்களை இவ்விதம் பிரித்துக்காட்டினார்?

அதர்வவேதத்தைச்சாராதவர்கள் ஒருவருமில்லை. பலகாலம் இருக்குவேதமும் தென்னாட்டில் வழங்கிவரவில்லை. அக்காலத்து இத் தென்னாட்டுப்பிராமணர்கள் யஜுர்வேதத்தை அல்லது சாமவேதத் தைத்தமிழியவர்கள் என்று தெரிந்தது. இவ்விஷயத்தை நச்சினூக் கினியாகாட்டியிருக்கும் வேதங்களின் புதியபிரிவு நமக்குக் காட்டுகின்றது என்று இவ்விடத்தில் ஒருவாறுநிரூபிக்கப்படும்.

1 இருக்குவேதம் இங்குவரத் தாமதப்பட்டதற்கும், யஜுர் வேதம் விரிவாயும் விரைவாயும் பரவியதற்கும் உளவாகும் காரணங்கள் பின்கண்டபடி, “Imperial Gazetteer of India”* எனனும் மதிப் பேற்றமுள்ள நூலிற் கூறப்பட்டுள்ளன.

யஜுர்வேதத்தின் நடப்பும் நாகரிகமும் இருக்குவேதத்தின்காட் டிற்கு மிகவும் கிழக்கிலுள்ளதேசங்களைச் சேர்ந்தவை. யஜுர்வேதத்தில் (இருக்குவேதத்திற்கு நியிருப்பதுபோல இந்துதேசத்தின் வடமேற் கெல்லையென்று சொல்லக்கூடும்) சிந்துநதியைப்பற்றியும் அதன்கிளை

* See Volume II page 227. இரண்டாவதுசமூகம் 227-ம் பக்கத்தைப் பார்க்க.

நதிகளைப்பற்றியும் பேசப்படவில்லை. வடஇந்தியாவின் மத்தியபாகமாகிய குருஷேத்ரமும் பாஞ்சாலதேசமுமே யஜுர்வேதத்தின்நாடுகளாம். குருஷேத்திரதேசத்திலதான் பிராமணர்கள் தங்கள் மதக்கோட்பாடுகளையும் ஜனங்களின்வியவகாரவிதிகளையும் ஏற்படுத்திக்கொண்டனர். பிராமணர்களுக்கு மறநாடுகளேவிட அக்காலத்தில் இந்நாடு மேலானநாடாகமதிக்கப்பட்டதென்றுகாட்ட இதற்குப் பிரமாவர்த்தம என்றபெயர் இடப்பட்டது. இவ்விடத்திலதான் யஜுர்வேதிகள் அநேக சாகைக்காரர்களாகப்பிரிந்து இதேதேசத்தின் மற்றப்பாகங்களுக்குச் சென்றார்கள்.*

வரிநதுநதிக்கரையினின்று ஜனங்கள் இங்குவந்துசேரத் தாமதமாகும் என்பது சித்தம். ஆகையினாலேயே இருக்குவேதிகள் ஆதியில தென்னாட்டிற் பலர் இருந்திருக்க இடமில்லை.

II. இவ்விஷயத்தை நச்சினூக்கினியரின்றரை எவ்விதமாகாட்டுகின்றது என்று இப்பொழுது ஆராயலாம்.

வேதங்கள்நான்கு:—அவை;—தைத்திரியம்; பௌடியம்; தலவகாரம்; சாமவேதம் என்பனவாம். இவற்றுள் முன்னிரண்டும் யஜுர்வேதத்தையும் பின்னிரண்டும் சாமவேதத்தையும் குறிக்கின்றன.

(i) “தைத்திரியம்” என்பது “கிருஷ்ணயஜுர்வேதசாகை”. வைசம்பாயனா தமதுசீடனானயாஜுரயவலக்ஷியரிடமிசைந்தது அவரைப்பார்த்துத் தாமகற்றுகொடுத்தயஜுர்வேதத்தைக் கக்கிவிட்டு என்ருகூறச்சிஷ்யர் அவ்விதமேசெய்தார். அருகிலிருந்த சிலசிஷ்யர்கள் தேஜோரூபமாய்க்கக்கிக் கீழ்விழுந்திருப்பதை, “தித்திரி” அல்லது “கவுதாரி”ப் பகிவேஷங்கொண்டு குடிக்க அவர்கள் தைத்திரியவேதிகள் ஆனார்கள். வாயினின்றாகக்கியது கருநிறமாயிருக்குமாதலின் இவ்வேதத்திற்குக் கிருஷ்ணயஜுர்வேதமென்றுபெயராம்.

* பின் இரண்டுமொழிகள் இங்குக் கவனிக்கத்தக்கவை.

(1) வாந்தீமஜாதி=மாதயமாண்=இந்ததேசத்தின்கையம் (நடு)பாகத்திலிருந்துவந்தவர்கள்.

(2) வடமஜாதி=வடதேசத்திலிருந்துவந்தவர்கள்

இவர்களுக்குள் முற்பட்டவந்து குடியேறினவர்கள் சோழதேசத்துவடமர்களுள்ளும், பிற்பட்டவந்தவர்கள் வடதேசத்து வடமர்களுள்ளும் கூறப்படுகிறார்கள்.

(ii) “பௌடியம்” அல்லது “பௌழியம்” அல்லது “பௌஷ்யம்” என்பது “சுக்லயஜுர்வேதம்” ஆகும். பௌஷ்யம் என்பது பௌஷ்ணம் என்பதன்சிறைவென்றுதோன்றுகிறது. பௌஷ்ணம் என்பது பூஷன்சம்பந்தப்பட்டவேதம். அதாவது: சூரியதேவதையாற்கற்பிக்கப்பட்டவேதம், யாஜுர்யவலகியர் வைசம்பாயனரதுவேதத்தைக்கக்கினதும் சூரியதேவதையை உபாசித்து அந்ததேவதையாகிய-பூஷ்ணிடம் புதுவேதம் ஒன்றைக் கற்றுக்கொண்டார். இதுதான் சுக்லயஜுர்வேதம் அல்லது “பௌஷ்ணம்” (பூஷணதுவேதம்) அல்லது “பௌஷ்யம்”. ஆகவே தைத்திரியமும் பௌஷ்யமும் யஜுர்வேதத்தைக்குறிக்கும்.

(iii) “தலவகாரம்” என்பதற்குப் பொதுவாகச் சாமவேதம் என்று பொருள்கூறலாம். “தலவம்” என்பது சங்கீதம், பாட்டு, இசை என்று பொருள்படும். “தலவகாரம்” என்பதற்குப் பாடுவதற்கு ஏற்பட்டது என்று பொருள்கூறுவா.

[தலவகாரம் என்பது, சாமவேதத்தைச்சார்த்த, இந்நாளில் “கேந” என்றபெயராக் கூறப்படும் ஒரு உபநிஷத்தத்திற்கு ஆதிப்பெயர். இவ்விதமே சாந்தோகயமும், தலவகாரத்தின்பொருளைக்கொண்டு சாமவேதத்தின் வேறொரு உபநிஷத்தத்திற்குப்பெயராம்.]

‘சந்தோகன்’ என்றபதத்தின்பொருள் “சாமவேதஅத்யயனஞ் செய்தவன்” என்று மனுஸ்மிருதியிற் கூறியிருக்கிறது.* இவ்விடத்திற்கவனிக்கவேண்டியது தலவகாரத்திற்கும் சந்தோகத்திற்கும் பொருள் ஒன்றுமையும் விஷயஒன்றுமையும் ஆம்.

III. இப்பிரிவினையைத் தமிழ்நூலாசிரியர்களில் யாராயினும் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்களாவெனின், எனக்குத்தெரிந்தமட்டில், திருமங்கையாழ்வார் ஒருவரே இப்பிரிவினையைக் காட்டியிருக்கிறார். ஆழ்வார்களுள், பெரியாழ்வார் ஒருவரே இருக்குவேதத்தையும், யஜுர்வேதத்தையும் குறித்திருக்கிறார். அவர்திருமொழி ஐந்தாமபத்து முதல்திருமொழி ஆறாம்பாட்டில்,

“இருக்கெசச்சாமவேதநாண்மலர்கொண்டன்பாதம்
நண்ணாள்” (பெரியாழ்வார்திருமொழி 5, 1, 6.)

* மதுஸ்மிருதி மூன்றாவது அப்யாயம் 145-வதாகலோகத்தைப்பார்க்க.

இருக்குவேதத்தின்பெயரும் யஜுர்வேதத்தின்பெயரும் வந்திருக்கின்றன. நாலாயிரதவியபரபத்ததில் வேறு ஒருஇடத்திலும் “யஜுர்” என்றபதம் வரவில்லை. இருக்கு என்றபதம் பலவிடங்களில் வந்திருக்கின்றது.

1. “இருக்கிலங்குதிருமொழிவாய்” பெ. தி. 6, 6, 8.

2 “இருக்கார்மொழியால்” திருவிருத்தம், 64.

3. “மேலிததொழுதுயமினீகனவேதப்புனிதவிருகை
நாவிற்கொண்டு” திருவாய்மொழி 5, 2, 7.

இவைபோன்ற இடங்களில் “இருக்கு” என்றபதத்திற்குப் பொதுவாக “வேதவாக்யம்”* என்று பொருள்கொள்வது தகுதி.

திருமங்கையாமுவாரா பல இடங்களில் வேதங்கள் நான்கு என்று கூறியிருக்கிறார். உதாரணமாகப் பின்காடியவறறைப்பாராக.

“பன்னுகிலநாலவேதப்பொருளையெலலாம்” (பெ. தி. 7, 8, 2.)

“மன்னுநானமறைமாமுனிபெற்றமைந்தனை” (பெ. தி. 5, 8, 6.)

“..... .. நால்வேதம்
கண்டானேகண்ணபுரத்துறையம்மானே” (பெ. தி. 8, 10, 1.)

“மேவுநானமறைவாணர்ஐவகைவேள்வி ஆறங்கம்வல்லவர்” (பெ. தி. 9, 10, 9.)

“அங்கமாறைத்தவேள்விகால்வேதம் .. எரிமுனறும்” (பெ. தி. 9, 1, 1.)

“வேதநான்கைத்துவேள்வியங்கமாரிசையேழ்” (பெ. தி. 6, 7, 7.)

இவ்வாறு வேதம்நான்கு என்று எழுதிய இவர் வேதவியாசர் வரையறைப்படுத்தியவேதங்களை ஒப்புக்கொண்டு எழுதியதாக விளங்கவில்லை.

“சந்தோகன்பெளழியுண்கீதழலோமபுதைத்திரியன்சாமவேதி” (பெ. தி. 5, 5, 9.)

“சந்தோகா!பெளழியா! நதத்திரியா!சாமவேதியனே!† நெமொலே!”
(பெ. தி. 7, 7, 2.)

என இவ்வாறுகூறி இத் தென்னாபுடலவழங்கிவந்த யஜுர்வேதத்தின் சாகைகளையும், சாமவேதத்தின்சாகைகளையுமே குறித்திருக்கின்றனர். இவ்வாழ்வாருக்குப்பிற்காலத்தவரான நச்சினூர்க்கினியர்காலத்தினும்

* திருச்சந்தவிருத்தம் 103-ஆம்பாட்டிலுள்ள “இருக்கலாதவேதரீதி” என்பதிலும் 109-ஆம்பாட்டிலுள்ள “இருக்குவாய்முனிகணங்கன்” எனபதிலும் உள்ள இருக்கு என்னும் பதத்திற்குச் சம்பிரதாயவியாக்கியானத்தின்படி இருக்குவேதம் என்று பொருள்கூறியிருப்பதாகத் தெரியவருகிறது.

† “சாமவேதியன்” என்றபதத்திற்கு வாமன் சிவராம ஆப்தே எழுதியிருக்கும் வடமொழி ஆங்கிலஅகராதியில் “சந்தோகபுரோதிதன்” என்று பொருள் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

இருக்குவேதம் இங்கு அதிகமாகநடையாடாமல் வடதேசத்திலேயே வழங்கிவந்தது என இவ்வுரையாசிரியர்கலித்தொகையுரையாலறிங்கு கிறது. “தலவகாரம்” என்பதற்கும் “சந்தோகம்” என்பதற்கும் அதிகபேதமில்லையென்று முன் காட்டியிருக்கிறேன். “சந்தோகம்” என்றபதம் திருமங்கையாழ்வார்க்கு மகிழ்ச்சியைக்கொடுத்தமொழிக ளில ஒன்றென்றுகிணைக்கலாம். ஏனெனில்,

“சந்தோகநலவாதாமரைகண்ணனே
அந்தோஅடியேற்களுளாய்உன்னருளே”

என்று பெரியதிருமொழியை முடித்திருக்கிறார்.

சிறந்த வியாக்கியானகாரரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை மேற்கண்ட வேதப்பிரிவுகளைப்பற்றி ஒன்றுமெழுதாமல் விட்டுவிட்டார்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவசிரந்தமுத்திராபகஸபையாரால் அச்சிடப்பட்டிருக் கும் பெரியதிருமொழிப்பிரதிபதலையில் “பெளழியம்” என்ற மொழிக்கு “பிரஹதாரண்யகஉபநிஷத”* என்பது பொருளாகக்காட் டப்பாட்டிருக்கிறது. இவ்வுரை யாரால் எழுதப்பட்டதோ? என்ன ஆதாரத்தைக்கொண்டு மேற்கண்டவிதம் பொருள்கூறப்பட்டதோ? யானறியேன். ஆயினும் பொருள் பிழையானதெனுகூற இடமில்லை. “பிரகதாரண்யக உபநிஷத” கலயஜுவேதஉபநிஷத ஆகையால், நான் மேலேகூறியிருப்பதை இது வற்புறுத்துகிறது.

IV. சாமவேதம் இதைப்பற்றி ஒன்றும் எழுதவேண்டியதில்லை. ஆகவே தலவகாரமும் சாமவேதமும் சாமவேதத்தின் இருசாகைகளைக் குறிக்கலாம்.

எஸ். இராதாகிருஷ்ணையர்,

B. A., F. M. U.

* மேற்கண்டபடி எழுதிமுடித்த மதுரைச் செந்தமிழகரு இதனை யனுப்ப உத்தேசித்திருக்குஞ் சமயத்தில் நான் யாழ்ப்பாண அகராதியைப் பார்க்கவேரிட்டது. அவ்வகராதியில் யாவருக்குத்தெரிந்தபடி ஆதாரத்தைக் கூறாமல் “பெளடியம்” என்பதற்கு “முதல்வேதம்” என்று பொருள் எழுதப் பட்டிருக்கிறது. அப்படியாயின், பெளடியம், தைத்திரியம், சாமவேதம் என்பவை முறையே இருக்குவேதத்தையும் யஜுர்வேதத்தையும் சாம வேதத்தையும் குறித்து, வியவகாரத்தை முழுதும் நீக்கும் இப்பொருளை பெரியவாச்சான்பிள்ளையும் பிரதிபத உரையாசிரியரும் அறியாதிருந்தமைக் குக் காரணமென்ன? “மன்னப்படும் மறைவாணனை” மூன்றுவேதங்களின் பெயர்களாற்கூப்பிட்டும் பிறகு குறிப்பாகக் “சந்தோகம்”வென்றும் கூவு வது கியாயமே; நாராயணனது ஆயிராமங்களுள், ‘சாமகாயன்’ ‘சாமகன்’ ‘சாமன்’ முதலிய சாமவேதசம்பந்தமுள்ளபெயர்கள் விசேஷமாக எடுத்தோதப்பெற்றிருப்பதால்.

ஸ்ரீ: முன்றுக்கூட்டங்கள்.

1-வது நவக்கிரககூட்டம்.

2-வது வைத்தியக்கூட்டம்.

3-வது புவனக்கூட்டம்.

இப்பரதகண்டத்தில் அரசர்கள் முன்னுளில் நாட்டின் சுகத்திற்கும் தமது சுகவாழ்விற்கும் இம்முன்று நூல்களையும் முக்கியஸாதனங்களாகவைத்துக்கொண்டு மணி மந்திர ஒளஷதங்களைக் காப்பாற்றிவந்தனர். காலமழையும் ஆயுளும் சுகவாழ்வும் நன்குநிலைபெற்றோங்கின.

2. பிறகு காலநிலைமீறவே கலிநாளில் முன்றுகுணங்களுள், பிறறையவிரண்டும் பிரபலமாகி முதற்குணமான சததுவம் தாழ்வே மணி மந்திர ஒளஷதங்கள் போவியாய்விட்டன. விடவே காலமழையுஞ் சுகவாழ்வுங் கலவியு பிறங்குபடியாய்நடைபெறுகின்றன.

3. இம்முன்று நூல்களும் வடமொழிநூபமாயுள்ளன. பிற காலததார் தமிழிற்பெயரத்தாளளரா இவைகள் எங்குங்கிடைப்பதில்லை. வடமொழிப் புலனைக்கூட்டம் மைசூரிலாகாவிலுள்ள சிவகங்கையில் ஸ்ரீ சங்கராசாரியஸ்வாமிகன்மடத்திலுள்ளது. மற்றைய இரண்டுநூல்களும் சிதம்பரத்தில், தீக்ஷதர்களிடம் இருக்கின்றன. என்னிடம் புலனைக்கூட்டம் இருக்கின்றது. இது தமிழ்க்கவிநூபமாய் 50-கவிகளாயமைந்துள்ளது. மாதிரிக்காக முன்றுகவிகள்வரைந்துள்ளேன்.

4. இந்நூல்கள் மகான்களால் பரமரகவியமாகக்கையாளப்பட்டுவந்தமையால் ராஜகிருகங்களிலமட்டும் கோப்பியமாகவைக்கப்பட்டுவந்தன. காலம் மாறவே இந்நூல்கள் மலினத்தியையடைந்தது.

5. 1. மணியெனபது மகான்களின்கண்மணியின்பார்வை. 2. மந்திரம் என்பது திருமால், சிவபிரான், நரசிங்கன், கணபதி, குமரன், அனுமான், கருடன்முதலியமூர்த்திகளின் உபாஸனைக் கின்றியமையாத அக்ஷரநூபமான சொற்றொடர், சுலோகம் முதலியனவாம்; இம்மந்திரங்கள் அங்கநியாஸம், கரநியாஸம், தியானசுலோகம், சுவசம், இருதயம், மாலாமந்திரங்களோடு தக்க ஒருவரால், தொட்டுக்காட்டினுன்றிப் பயன்படா. 3. ஒளஷதம், முனிகைகளுக்குக் காப்புக்கட்டிச்

சாபவிமோசனஞ்செய்து மந்திரங்கூறிக காலமும நேரமும்பார்த்துக் கிரகித்துவந்து ஸதலம், லேகியம், பஸ்மம் முதலியவைகளாகச் செய்யப் படுவது. (கருவூராரது அஷ்டகருமமுலிகைநூலைப் பார்க்க.)

புவனாகக்ஷபுடம் முதற்கலி.

“திரிததொருவட்டத்தினுள்ளேயொருவட்டஞ்சோத்தியதில
தரித்திலொயுவினவீசமுஞ்சத்தியுநதானெழுதிக
கருத்தினுள்ளன்னபுவினையேதக்ககணடிருக்கில
மிருத்துமுதலவையாவேசமாகிவிளம்பிடுமே”

26-ஆம் கலி.

“இருக்குமுதலிவைக்கெட்டாவுருவொன்றிதுதனிலே
குருக்குருகுடிலையுநாதமுமவிநதுவுருகூறும்விநது
தரிகுருகுகலைகளபுவின்களத்ததுவஞ்சாற்றுவதே
துரைக்குமபொழுதுபுவினைவடிவகனேறேதுவதே”

50-வது கலி.

“தெரிகுமுபுவின்கலைஞானதீபச்செழுமபொருளை
விரிகுமப்பனுவலினோரெழுத்தேனுமவிதிமுறையால்
தரிகுமுபுலனுடையாரலலரோவித்தரணியெல்லாம்
பரிகுமுபுரவலராயினபவீடுபரிப்பவரே”

குறிப்பு: மானிடவுருவொன்பது பிண்டம். இப்புவிமுதலியவை
சேர்ந்த கோளவடிவமே அண்டம். அண்டத்தின் நியாயமே பிண்டத்
திலுமுள்ளது. நவக்ஷிரகங்களும் வரைகளும், பதினான்குலகங்களும்
புறத்திலுள்ளனபோல மனிதசரீரத்திலு மமைநதுள்ளன. வைத்திய
வகையாய் எல்லாமுலிகைகளும் நவக்கிரக அம்சமாக அமைநதுள்
ளன. நவக்கிரகசாந்தியும் அவைகளினசாராய ஒளவுதங்களும்
அமைநதிருக்கின்றன. இத்தனால நவக்கிரகக்ஷபுடம் வைத்தியக்ஷ
புடங்களின்பயனை அறிந்துகொள்ளலாம்.

இங்ஙனம்,

தி. வேங்கடராம ஐயங்கார்,

தமிழ்ப்பண்டிதர்.

தமிழ்ச்சங்கத்தாற் செய்யத்தகுவது.

இவ்வருடத்துடன் எல்லாமவல்ல இறைவனருளால் இச்சங்கத்தின் பதினாறுமாண்டு நிறைகின்றது. தற்போது இச்சங்கம் வால்ப் பிராயமநீங்கி யெளவன்பிராயதையடையவில்லையெனினும் இச்சிறு வயதிற்குள்ளே இச்சங்கத்தாலவிளைந்தனமை இளைத்தென்று வரையறுத்துக்கூறுதல் சாததியப்படத்தக்கதன்று. சினைமுன், தமிழ்ப் பாஷையின்நிலைமை எவ்விதநிலைமையெனச் சமது ஆராய்வோம். நமது ஸர்வகலாசாலைகளினின்று கற்று வெளிப்போந்தமாணவாகள் பலர் தமிழ்கற்றவர்களாய்ச் சருதப்படிநுந்தார்கள். அப்பொழுது தமிழும் ஒரு உபபாஷையாய்ங்கீகரிக்கப்பட்டுவந்தது. அப்பாஷையை உப பாஷையாய் எடுத்துக்கொண்டவர்கள் அதிறேறாவிடம் பூரண வித்தியாபட்டதையும் பெறமுடியாதவாகளாய்நுந்தனர். அப்போதைய ஸர்வகலாசாலைமாணவர்களைப்பற்றி ஒருவர் பின்வருமாறு அபிப்பிராயம்கொடுத்திருக்கிறார்—

“ நமது ஸர்வகலாசாலைகளிற்றோசசிபெற்ற (தமிழ்நிந்த) மாணவர்கள் இப்பாஷையிற் புதியநூல்களை யியற்றினாலிலை. இது சர்வ சாதாரணமானவியமாயினும் இந்நிந்தைக்குச் சிலாமாதிரம் இலக்காகவிலை. அஃது அவர்களின் அபாரசகதியினையனையனற்ச சாவகலாசாலைகளில் அவர்களதற் கலவியின்பயனன்று. கலாசாலைகளில் மாணவர்களால் தமிழ் ஒழுங்காய்ப்படிக்கப்படவில்லை. இலக்கணமுற்றும் உபேஷையையப்படன. பரீஷைகளிற்றேறத்தகுவேண்டிய சிலசெய்யுட்களையும் அவற்றின்பொருள்களையும் மனமெய்து அவற்றிற் தேறிவிடுகிறார்கள். அவர்கள் படிக்குங்காலத்திற் பலபாகம் எடுத்துக்கொண்டசாஸ்திரதலையப்படிப்பதிலும், சிலபாகம் ஆங்கிலங்கற்பதிலும் செலவிடப்படுகின்றன இவ்விதப்பயிற்சியின்பயனால், சாவகலாசாலைகளிற் பிரதமவித்தியாபட்டமபெற்றமாணவர்கள் நூலாசிரியராய்முற்பட யோக்கியதையற்றவராயினா. இவர்கள்கதியே இவ்வாறாக இவர்கள்தேறியபரீஷையினும் கீழ்ப்பட்டபரீஷைகளிற்றேறியமாணவர்களைப்பற்றிச்சொல்லுதல் மிகையாகும் ”

இதனால், சர்வகலாசாலைகளிற்கற்பிக்கப்பட்டுவந்த தமிழ்க் கல்வி ஒருகல்வியல்லவென்பதை யூகித்தற்கிடனாகின்றது.

இதுநிற்க, தற்போது சர்வகலாசாலைப்பரீட்சைகளினின்றும் தமிழ்முதலியதேசபாலைகள் முழுதும் நீக்கிவிடப்பட்டன. இதோடு நமதுபாலைகளுக்கு ஏகதேசமிருந்தசெலவாகும் இற்றுப்போய்விட்டது. இஃகிவ்வாறுநேருமெனற்றிதோ? அல்லது எக்காரணம் பற்றியோ? எல்லாமவல்ல இறைவனருள் தமிழுபிமானிகள்சிலர்மனத்துட்புகு இத்தகையசங்கமொன்றைததாபிக்கவேண்டுமெனத்தூண்டினதுபோலும். இப்பெரும்புண்ணியமாகிய தமிழ்ச்சங்கத்தைநிறுவிய மகானாகிய ஸ்ரீமான் பாண்டித்துரைசசாயித்தேவரவர்களும், அப்புண்ணியமிக்குதிப்பாட்டாற சினனாணமுன்னர்ச சுவாககவினபத்தைததயப்பான்சென்றனாபோலும். அஃகித்வாறாயினும் 'செயற்கரியசெய்வார் பெரியர்' என்னும் திருக்குறட்டு இவா இலககாயினரென்பது தேற்றமாம்.

நிற்க, இச்சங்கம் இச்சிலலாண்டிறாணே எததுணைப் பெருங்காரியங்களைமுடித்திருக்கின்றதென்பது 'செந்தமிழ்ப்' பத்திரிகையை முறையாய்ப்படிப்போராலும், அச்சங்கத்தான்முத்திரிக்கப்பட்ட 'திருநாற்றத்தாதி', 'வளையாபதிசெய்யுட்கள்', 'நேமிநாதம்', 'அகப்பொருள் விளக்கம்', 'இரத்தினையம்பதூரை', 'திணைமலை நூற்றைம்பதூரை', 'பன்னிருபாட்டியல்' முதலியநூல்களாலும் இனிதறியக்கிடக்கின்றது. ஆனால் இச்சங்கத்தின் அருமைபெருமைகளையும் இச்சங்கத்தாலாய்ப்பனகளையும்பற்றி எடுத்துசொல்ல நாம் இங்கு முற்படவில்லை.

பத்திரிகைபிரசுரித்தலில் இதுகாறும் எமது அனுபோகத்திலவந்த இரண்டொருவிஷயங்களைமாதிரம் எடுத்துசொல்லிமுடிக்கின்றோம். பொதுவாய்ப் பத்திரிகாகிரியாகள உலகிலுள்ள சகலவிடங்களையும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியவாகளாயிருக்கிறார்கள். இது தேசபாலைகளிற் பத்திரிகைபிரசுரஞ்செய்வோர்க்கும் பொருந்தும்.

அவ்வாறு தேசபாலைகளிற்கு பத்திரிகைபிரசுரிப்போருக்குச் சாதியப்படாதவிஷய மொன்றுளது. அது இங்கு வேண்டற்பலதரய தமிழ்க்குமாதிரம் எடுத்துக்கொள்ளப்படுகிறது. அஃகிவந்தெனின்,

தமிழ்ப்பாஷையிற் பத்திரிகைபிரசுரிப்போர்க்குத் தமிழிற் சிலபகுதிகளில் அபரிமிதமானவாதவைகள் அமைந்தும், மேனாடுப்பாஷைகளிலுள்ள சொற்களைத் தமிழிலமொழிபெயர்க்கும்பகுதியில் தக்கவாதவைகள் அமையாதிருத்தலால் அளவில்லாததுனபம் உண்டாகின்ற தென்பதாம். அது ஆங்கிலப்பத்திரிகைகளுட்பிரசுரமாகும் 'ராய்டர்' தந்திகளைமொழிபெயர்ப்பார்க்கு இனிதுபுலப்படுமென்க. நிறக தமிழில், பிரகிருதிசாஸ்திரம் (Physics) ரஸாயனசாஸ்திரம் (Chemistry) கணிதசாஸ்திரம் (Mathematics) முதலியசாஸ்திரங்களைச் சிலபாகம் மொழிபெயர்க்கமுற்படும் ஆசிரியர்க்கும் இஃதொக்கும். ஆகலான் இவைகட்குத் தமிழிற் பரிபாஷையை ஏற்படுத்தவேண்டிவது இன்றியமையாததாகும். இவ்விஷயமாய் நமபத்திரிகையிற் சிலமுறை குறிப்பிட்டிருக்கிறோம்.

பரிபாஷையென்பது, அவ்வசசாஸ்திரங்களிறசொல்லப்பட்ட சில விசேஷகருத்துக்களைவெளியிடப்பிரயோகிக்கப்படும் சொற்கள். இத்தகையபரிபாஷை நமசாஸ்திரங்களிலும் மேனாடாரவிருத்திசெய்திருக்கும் மேற்கூறிய பிரகிருதிமுதலியசாஸ்திரங்களிலும் உண்டு. இந்நதப் பரிபாஷைக்காக ஏற்பட்டஅகராதிகள் ஐரோப்பாக்கண்டத்துப்பாஷைகளிலெல்லாங் காணப்படுகின்றன. அவ்வகராதிகளிற்காணப்படும் அநேகமபதங்களுக்குப் பிரதிபதங்கள் தமிழையுள்ளிட்ட நமஇநதியபாஷைகளில்லை. நமநாடு விசேடமாய் விருத்தியடையவேண்டுமாயின் மேனாடாரால் அளவற்றபணத்தையும் சிரமத்தையும்செலவிட்டு விருத்திசெய்யப்பட்ட இச்சாஸ்திரங்களைத் தமிழில் எழுதியே தீரவேண்டும். அப்படியெழுதுமவிஷயத்தில் இப்பொழுது இது அவசரமில்லை. அவைகள் தேவையிருக்கும்பொழுது பார்த்துக்கொள்ளலாம் என்றிருத்தல்கூடாது. ஏனெனின் உலகத்தில் நாகரிகமபடைத்ததேசங்களிலெல்லாம் பிரதமக்கலவி் கடாயப்படுத்தப்பபடிருப்பதுபோல நமதேசத்திலும் பிரதமக்கலவியானது கடாயப்படிப்பாக ஏற்படவேண்டுமென்று தற்காலம் ஸ்ரீமான கோகலே அவர்கள் கொண்டுவந்த கலவிமசோதா (Education Bill) சட்டமாகாவிடினும் கூடியவிரைவில் நமது காருண்யகவாணமெண்டாரால் அவ்விதச்சட்டத்தையுண்டாக்கிப் பிரதமக்கலவியானது கடாயப்படுத்தப்படுங்கால அவசியமவேண்டற்பாலதாம். மேனாடுகளில் இலக்கணஇலக்கியப்பயிற்சியிவிருத்தி

கென்றே சிலசங்கங்களும் (Academies of literature) சாஸ்திரப் பரிற்சிக்கென்றே சிலசங்கங்களும் (Academies of Science) ஏற்பட்டு அவ்வதனுறைகளில் மிககழுயறசியெடுததலபோல இ த த மி ழ் ப் பாலஷ்கு ஏறபட்டிருக்கும் இசசங்கத்தாரும் மனததைப்பூரணமாகச் செலுத்தி ஐரோப்பாகண்டத்து அகராதிகளிற் காணப்படும்பதங்களுக்குப் பிரதிபதங்களைத் தமிழகராதியில் அமைக்கவேண்டுமென்று தமிழக ராதிசலையார்க்குச்சிபாரிச் செய்யவேண்டுமென்பதெதுகோரிக்கை.

சிற்க, நமதுசங்கம் கவனிக்கவேண்டியவிஷயம் மற்றொன்றுண்டு. நாம் சின்னாணமுன்னாச் சென்னைக்குச்சென்றிருந்தபோது ஆநதிர வகுப்பைச்சோந்தவர்கள் ஒரு ஸ்கலவித்தியாகோசம் (Encyclopaedia) ஒன்றை யியற்றியிருப்பதாய்க் கேள்வியுற்றேன். அவ்விதகோசம் ஒன்று தமிழிலும் இயற்றப்படாதிருக்குமானால், தமிழ் படித்த ஒவ்வொருவருக்கும் சிறந்தகருவியாகும். அவ்வாறு இயற்றுகற்கு வேறு பாலைகளில் இயற்றப்படாதிருக்கும் கோசங்களை மொழிபெயர்க்கலா மெனின், பொருட்செலவு அதிகமாதலானும், அநத்கோசங்கள் எப் பொழுதெல்லாம் மாற்றப்படுகின்றனவோ அப்பொழுதெல்லாம் நாமும் மாற்றவேண்டுமாதலானும் அது இயலாதகாரியமாம். ஆதலால் அவ்வாறு இயற்றக்கருதாது பலசாஸ்திரங்களினும் விற்பன்னார்களாயிருக்கும் நம் அறிவாளிகளைக்கொண்டு தனித்தனி எழுதுவித்து ஒரு கோசமாகருவதே மேன்மைபயக்கும். ஆகவே மேற்குறிப்பிட்ட இரண்டு விஷயங்களையும் இசசங்கத்தார் விரைவிற்கவனித்துப் பயனுக்குக் கொண்டுவரவேண்டுமென்று திருவருளைப்பிரார்த்திக்கின்றோம்.

எஸ். இராமநாதன்,

வைசியமீத்திரன்பத்திராதிபா,

, தேவகோட்டை.

சிவரகசிய ஆராய்ச்சி.

“திருமருவுகும்பகோணத்தில்வாழஞ்
செல்வமிருபலர்சனங்கள்சிவன்பாலன்பர்
பொருவிலசிவரகசியபுராணமாகும்
பொருந்தும்வடமொழிதமிழாற்புனைவாயெனனத்
தரும நிகுதவவணையாஞ்சைவனீதியாகர்
சந்திதீரீவ்விசைபெறுந்தலைமையுண்டோ
னிருமைகலகாநீர்ப்பிறந்தோனானான்சே
யிசைகொளொப்பிலாமணிதானிசைத்தவாமே”

“மன்னாபுகழ்சரபோசிமகாராசராசன்
மானிலங்காத்திருநாளிற்றஞ்சைமாநகரிற்
தான்னுமேவிளம்பிபுற்றமகரமதியைந்திற்
சோதிசிவரகசியமொப்பிலாமணிசொற்றமிழை
யிந்நிலத்தினரவகேதச்செய்தனர்பொனமாறை
யெழிலசேருநதீராதவினதீர்த்தானபாகைப்
புனைவனநாதனிவர்சைவநெறிவளர்க்கும்
பூபாலரகனியெவரும்புகழ்நினிதோங்கிடவே”

எனனாக் திருநூலுததவகளை, தமிழ்ச்சிவரகசியத்தின் மூன்றாம் அமசத்
துப் பாயிரச்செய்யுட்களாம். மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கவித்வான் ஸ்ரீமத-
சே. ரா. அருணாசலககவிராயரவர்களால், சென்ற ஜெயவருடம் அச
கிடப்பட்ட இச சிவரகசியத்தில், கவிராயரவர்கள், தமதுமுகவுரையில்
இவ்வாசிரியரதுவரலாற்றையாவது, தூவியற்றியகாலம்முதலியவற்றை
யாவதுகூறுது பொதுப்பட “இதை ஆக்கியோர் சிவானுபூகிசெல்வ
ராய்த் திருவாரூரிலெழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீ ஒப்பிலாமணிதேகிகரென்
றறிக. இப்பெருந்திருவாளர் ௪௦௯௦-பாடலிலமைத்த சிவரகசியப்பெரு
னால் இரண்டொண்டவகளாகவகுக்கப்பட்டுத் திரியாங்கிசை என்று
பிரசித்தியடைந்திருக்கின்றது. இந்தநூல், தஞ்சையில் ஸ்ரீ சுரபோஜி
மஹாராஜா அவர்களது “சிவ்யசமுத்தத்தில் அரங்கேற்றப்பட்டது” என்று
கூறிப்போந்தனரேயன்றி, மற்றொன்றுக்கூறுதுபோந்தனர்.

இந்நூலாசிரியர், மூலாதாரக்ஷைதிரமும், ஜனஞன்முத்திக்ஷைதிரமுமானது 'திருவாரூரப்பிறந்தார்கள் எல்லாருக்குமடியேன்' என்று ஆலாலசுந்தரப்பெருமான் 'நிருவாய்மலர்ந்தருளியதுமான நிறை செலவத திருவாரூரின் கண்ணே அவதரித்தவா. சமலாலயக்ஷைதிர ரத்தேபிறந்தவராயினும், இவருக்கு இந்நகருக்கணித்தான புதுப்பத்து ரென்னுங்கிராமமே யுரியதென்பது, இவா, சுந்தராசலமென்னும் திரு நல்லூரத்தலபுராணத்துச் சாற்றுககவியின்கீழ் 'இதுசொன்னான் புதுப் பத்துர்த தவவண்ணேகாததிரத்தான் ஒப்பிலாமணியென்றறிக' என்று எழுதுவதுகொண்டு அறியப்படும். அஃதன் றியும் இவாபரமபலையினர் இன்றும் அவ்வூரில் வசித்துவருதலும் போதியசானறும்.

இவா இலக்கணவிளக்கமுதலிய நூல்களியற்றிய வைத்தியநாத தேசிகர்ப்ககல சலனியின்றாரென்பது, இவாபாடிய *குமபகோணப புராணத்துள்ள பின்வரும் ஆசிரியவணக்கச்செய்யுளான் இனிதுவிளங்கும். அது வருமாறு:—

“அவமொழித்தென்னுள ததமிழதமுழகீஞ
கவையென ததமிழ்வளஞ்சாந்துலகுமே
தவமெனக்கயிலையிலிருந்தேசிகன
நவவண்ணையித்தியநாதன்றானகனே” என்பதாம்.

மற்றொருககால தம் ஆசிரியாபெருமையைக்கூற்றினைந்து,

“பொன்னெடுஞ்சுடிலத்தெம்பிரானல்லூர்ப
புராணமாககதைசெழுந்தமிழாற
கன்னலுந்தேனுமமுதமுதநாக
கனியும்போற்கட்டுரைசெய்தான்
பன்னமையபுகழான நவவண்ணமுதல்வன
பாரெலாமவணங்குதெனகமலை
மன்னவன் கல்விக்கடலெனச்செழித்த
வயித்தியநாததேசிகனே” என்றும்,

“தவிப்பாற்குறுதுணைவனமீகநாதனநையனந்தாப்
புவிப்பாற்புலவன்வயித்தியநாதனபுகன்றசெஞ்சொற்
கவிப்பாகத்தேவாககவிப்பாகமபோலின்பவகாட்டுககற்றோர்
செவிப்பா லுள்ளேசென்றுகித்தத்தினினின்றுதித்திகருமே” என்றும்,

* குமபகோணத்தலத்துக்குப் புராணமபாடின அகோரமாதவன, ஒப்பிலாமணிதேசிகர், மீனாக்ஷந்தாமபின்னையென்னு மூவருள், ஒப்பிலாமணி தேசிகரியற்றியது சிவரகசியத்துள்ளதாகும்.

பாடியவர் இவரேயாம். மேற்கூறியவற்றால் இவ்வொப்பிலாமணிதேசிகர் இன்னாடிம கல்விபயின்றா என்பது இனிதுவிளக்கப்பட்டது.

இவா, 'தியாகர்சந்நிதியில் வரிசைபெறுநதலைமையூண்டோன்' என்பதற்கிணங்க, வீதிவிடங்கப்பெருமானது வாயிலவிததுவானென்றும், தமிழ்மொழிப்பண்டாரமென்றொரு சொல்லப்பெறுவர். பங்குனித திருவிழாவுக்கு, முதற்றினததுது துவஜாரோகணமானவுடன் பெரிய கணத்தப்பிள்ளையைக்கூடிய ஒலையெழுதுவித்துப் பின்னர்த் தமிழ் மொழிப்பண்டாரத்தைக்கூடியத திருமுகமெழுதுவித்துப் பலாக்கும் அனுப்புவது இன்றும் நடைபெற்றவருமவழக்கமாம். அன்று இவா களைச் சிவிகையிலேற்றுவததுது தியாகேசர்சந்நிதியினின்றும் வீடு சேர்த்துவருகின்றனரெனப்

இவர் திருவாரூரிற்றங்கியபிறகு வெகுகாலம் குமப்கோணக்கோத்திரத்திலேயே தங்கியிருந்தாரென்று தெரிகிறது. குமப்கோணப்புராணம் பாடியரங்கேற்றிய கி. பி. 1704-முதல் சிவரக்கியமபாடியரங்கேற்றிய 1718-வரை அவ்வூரிலிருந்திருப்பாரெனபது சில காரணங்களாற்றெளியப்படும. ஆயினும் வைத்தியநாததேசிகர், மலையாளம் திருநெல்வேலி முதலான இடங்கள் சென்றுவந்த திருவாரூரிற்றங்கிய முதுமைப்பருவத்தில் அவரிடம் ஒப்பிலாமணிதேசிகர் கல்விபயின்றவரென ஊக்க வேண்டியிருக்கிறது. இவ்வைத்தியநாததேசிகாபரமபரையினா 75, 80, 82 வயதுக்குப்பின்னரே காலகதியடைந்தவர்களென்பது கர்ணபரம்பரைச்செய்தியாவதோடு கண்கூடாகக்கண்டதுமாம்.

இங்ங லரங்கேறியகாலம், "மன்னர்புகழ்சரபோஜிமகாராசராசன் மாநிலங்காததிநாளிற்றஞ்சைநகரத்தனிற் றன்னுமேவிளம்பியுற்றமகரமதியைந்தில்", என்பதால், தஞ்சையையாண்ட மகாராஷ்டிர அரசர்களுள் முதற்சரபோஜிமகாராஜானிது ஆட்சிக்காலமாகிய கி. பி. 1711 முதல் 1728-க்குள்வரும் ஏவிளம்பிவருஷமாம். இது சாலிவாகணசகம் 1640-ல் வருகின்றது. இதனோடு 78 கூட்ட ஆங்கிலஆண்டு 1718 ஆகும். சரபோஜிமன்னா பலராகவின், ஏவிளம்பிவரப்பெற்றவரதுகாலமும் நமது ஆசிரியர் இருக்கக்கூடியகாலமும் இப்போதுகூறப்பட்ட காலமேயாக இவா முதலாமசரபோஜியாவா. இவரதுபிதா சக்கிமஹாராஜாகாலத்துத்தான் ஆசிரியா குமப்கோணப்புராணத்தை அரங்

கேற்றியுள்ளார். ஆகவே இவர் சாலிவாகனசகம் 1640-ல் செல்லா நின்ற ஏவிளம்பிவருடம் தைமீ 5௩ ஸ்திரவாரம் திரிதியைதிதி சதய ஷத்திரம் சித்திராமயோகமும் அமிர்தயோகமுகடிய கபதினதகில் சரபோஜிமன்னரவைககளதே, பொனமாவைத திராதவினைதாததா னும், பாகைப் புண்ணைவனநாதனுங்கேடப இநநூலை அரங்கேற்றினா ரென்பது பெறப்படுகிறது.

சோதிஷ்கணிதரபடி ஏவிளம்பிவருஷப்பிரவேசம், அதற்குமுற் படட துர்முதிரு பங்குனிமீ ௧1௩ சனிகிழமை 44-நாழிகை 16 விநாடி 15-தாப்பரைக்குப்பிறக்க, அடுத்ததினமான ஞாயிறுக்கிழமை முதற்றேதியாயிற்று. வருஷப்பிரவேசமானநாளுக்கு நாலாநாளே தைமாதப்பிரவேசமாகுமாதலால், சனியினின்றும் நான்காநாளாகிய செவ்வாய்க்கிழமை பகல் 23-நாழிகை 46-விநாடிக்குத் தைமாதப்பிர வேசமாயிற்று. அதினின்றும் ஐந்தாநாள் ஸ்திரவாரமாயிற்று.

இலக்கணவிளக்கபரம்பரை,
திருவாரூர்-சோமசுந்தரதேசிகள்.

தமிழ்பிவருத்தி.*

உலகத்துள்ளிலாவிவருகின்ற பலவகைப்பட்டபாஷைகளில், நகதம் செநதமிழ்ப்பாஷையானது ஒரு அழகியபாஷையாகும். திராவிட பாஷைகளிற் புராதனமானதும் திருத்தமானதும் திருவுற்றுவிளங்கு வதுமாகிய நகதம்செநதமிழ் நாளடைவிற நேயவுறுது, மேலும்மேலும் ஒங்கி, உன்னதமடையசெய்யவேண்டியது உத்தமர்களுடையகடமை யாகும். பாஷையையவளாக்குங்கடமை பாஷையைப்பேசும் ஒவ்வொரு வருக்கும் பொறுப்பாயிருக்கிறதென்பதை மறுக்கக்கூடியவா யாவா? பாஷையைத்திறந்தாற பாவிளாவோம், பரதேசிகளாவோம். நமது பாஷை யபிவிததியடையாது நாளூருநாள், குன்றி நலமறறுப்போரு மாணுல, நாழும் குன்றி நலமறறுப பலமறறுப்போவோம்! அறிவை

* இது, மதுரைதமிழ்ச்சுவகத்தின் பதினமூன்றாம்வருஷக்கட்டத்திற் படிக்கப்பெற்றது.

வளர்த்து, ஞானத்தைப்பெருக்கி, இகவிஷயத்திலானாலும், பரவிஷயத்திலானாலும், ஏறமமடையும்நோகமுடைய அறிவாளிகள் எல்லோருக்கும் ஆததுமாவைவிட பாவையானது அரியதென்று பொருளாகும்' பாவையையவளாப்பதானது சண்ணிலலாகருக கண்ணளித்து, உணர்விலாருக்கு உணர்ச்சியைக்கொடுத்தது, அறிவுடனகலந்த ஆனந்தத்தை அபரிமிதமாயத்தந்தது, எவகுப்பாரத்தாலும் இங்கிதமே, எதைப்பாரத்தாலும் இன்பமயமே, எல்லாம் னினக்கமே, எல்லாம் ஒழுகக்கமேயாக, எல்லாவற்றிலும் உயாவையளிக்ருகும்.

பாவையையவளாததானது மேலான நமதுகடமையாயிருக்கின்றது. எல்லாவிதமான சீர்திருத்தங்களுக்கும், எல்லாவிதமானநன்மைகளுக்கும், எல்லாவிதமான ஏற்றங்களுக்கும் நமதுபாவையையவளாத்து இலக்சியத்தைப்பெருக்கவே நாகரிகமானமுறை, நன்மையானவழியென்று நாமெல்லோருமுணர்ந்து அலக கலையிடித்ததொழுகவேண்டும். இலக்சியத்தையொழித்து இகப்பரசாதகத்தைநாடுவது, அஸ்திவாரமில்லாது அரமண்கடமுயலவதுபோலாம்'

ஜனசமூகசீர்திருத்தமென்கிற(Social Reform)விஷயத்திலானாலும், துரைத்தனத்தாரிடம் நம்குறைகளைக்கூறி அவைகளைப்போக்கமுயலும்விஷயத்திலானாலும், வேறெந்தவிஷயத்திலானாலும், நாமசரியாகநடந்து, நம்கோரிக்கைகளை நாடேற்றிக்கொள்வதற்கு, பாவையுதவியிலலாவிடின், பலனென்பது கிடவேகிடாது. இதையறியாது இங்கிலீஷிலேயே தலைமுழுகியசிலலோர், அபிமானமென்பதை யறவேயொழித்து, ஆகாயத்திலிருந்து அப்போதுதான்குதித்ததுபோலும், சீமையிலிருந்து அப்போதுதான இறங்கினதுபோலும், தலைகாலதெரியாது, சொந்தத்தேசத்தையிகழந்து, தந்தமபாவையையமறந்து, "பெற்றவயிற்றினைப்பெருநோய்செய்வானபிறந்தார்களே" யென்று பெரியாரொருவர் திருவாயமலாந்தபடி, வீணாவாரஞ்செய்து போராட்டம் விளைப்பாக்கேயென்றி, உதவித்ததக்காரியத்தை வெகுலேசாய்செய்ய அவர்களாலாகாது.

ஆங்கிலநூலாளவாசித்த அறபுதாசன் அநேகர், மேதக்கஅபிப்பிராயங்களுமும், மேன்மையான நோக்கங்களுமும் சீர்திருத்தங்களையும் சிறப்புகளையுடையவையும, மேலையிலின்று ஆங்கிலத்திற்பேசியிட்டு,

மனத்தாலும் வாக்காலும் நடத்தையாலும், மாண்புடைய தமிழ் சொந்தப்பாஷையையிகழ்ந்து, வீட்டிற்குவந்ததும் அவர்கள் பேசியதை யெல்லாம் எட்டுசுசுரைக்காயாகவிடுகிறார்கள். ஏன்? தந்தையர் பேசுவதும் தமிழ், தாய்மொழிபேசுவதும் தமிழ், கொஞ்சிக்ஞாலும் குழந்தைகள் பேசுவதும் தமிழ், மக்கள் மனிதர்கள், உறாருறவினர்கள் முதல் பலாபேசுவதும் தமிழ்! இவ்வாறு சுற்றியுள்ளவைமுற்றிலும் தமிழ்மயமாக நடுவிலின்றி நீர் நுகர்கொள்கையை நாடகமபுரிந்துநாட்ட வேண்டுமென்றால், உமக்குமாதிரிநெதிரிந்து, மற்றொருக்கெல்லாம் மறைந்துகிடக்கும் அன்னியப்பாஷையால் அது சாத்தியப்படுமா? ஒரு போதும் சாத்தியமாகாது.

நமது இனிய தமிழ்மொழிவழியாக நம்மீனாருக்கு உண்மைகளை யெல்லாமெடுத்தது உளமபதியக்கூறினாற்றான, உண்மை விளங்கும், நன்மைவிளையும்! சீர்திருத்தமென்றாற் செருப்படி, புதுவழக்கமென்றால் விளக்குமாற்றுப்பிரயோகம் என்று கண்முடிவழக்கமெல்லாம் மண்முடிப்போகவொட்டாதுகாதது நாமெல்லாம் கரையேற்றவொட்டாது கடாஷம்புரியும் பாடிக்கிழவிகளுக்கும் அவர்களைப்பின்பற்றும் வயதுக்குமிகளுக்கும், சுலபத்திலுரியலாகும் தமிழ்மொழியாகப் போதனை செயது புத்தியைத்திருப்பினால் ஆயிரம்வருஷத்திலாகாதகாரியம் அரைநிமிஷத்திலுள்ளிதிலமுடிந்துவிடும்! இதனையறியாது, எவ்வளவெவ்வளவோ பிரயத்தனங்களையெய்து வாய்ப்பறையாகவும் நாக்கடிப்பாகவும் இல்லாதசீர்திருத்தங்களைச் சொல்லலேமுழக்கிவிட்டு, வீடுசென்றதும் கோடிநடப்பது, என்ன அவலக்ஷணமானசெயல்! என்ன விகாரமான நிலைமை! சொன்மாதிரித்திலநிற்கும் சீர்திருத்தக்காரர் (Lip Reformers) என்று கேலிசெய்து நாலவர் நகைப்பதற்குக்காரணம், வெளியிற் புருஷர்கள்சொல்லுகிறபேச்சை வீட்டில் ஸ்திரீகள் நடத்தவொட்டாமையேயாகும்.

உபந்யாஸமேடையில ஒருபுருஷன் உன்னதமாய்நின்றனொன்று, ஜாதிவித்தியாசம் காரணமாக ஒற்றுமைவிடெது வேற்றுமைகாட்டக் கூடாதென்கிறான்! வீடுவந்ததும், பாடிக்கிழவி, குலம் கோத்திரம் இமயியளவும் தவறக்கூடாதென்கிறான்! பெண்கலவிவேண்டுமென்கிறான் ஒருவன், பெண்கலவி கூடாதென்கிறான் ஒருத்தி! இப்படி, பசியெடுக்கிறதென்றாற் பட்டினிபோட்டும், புளியேபயம்வருகிறதென்றாற் பெரு

விருந்தளித்தும் தாறுமாறுகள்செய்த சிகண்டியைப்போல, எந்தக் காரியமும் முடியவொடாது, எந்தச்சீர்திருத்தமும் நிகழ்வொடாது அஞ்ஞானத்திலேயே மேலும்மேலும் அழுந்தி, நாமெல்லோரும் தவிக கச்செய்யும் நாரீர்தனங்களுககு நம்பாஷையிலேயே கலவியளித்தால நல்லசீர்திருத்தங்களெல்லாம் நான்குநிமிஷத்திலவந்துநேரும்.

குழந்தைகளுக்குச் சீராபடித்தாலாபடிப் பாலூட்டிமேபோதே பாஷையையுழுட்டிப் புத்திபுகட்டத்தகும் புணயவதிகளுக்குக் கலவியறிவுபுகட்டாது, கணமுடித்தனத்தையே பெருக்கவிடிவந்தால், தேசம் எப்படி ஷேமமடையும்; நேசம் எப்படி நினைமலமாய்விளங்கும்; உண்மை எப்படி உறுதியாயநிலைக்கும்? பாதிப்பெயா அஞ்ஞானாத காரத்திற்பரிதவித்துநிற்க, மறறப்பாதிப்பெயரால் மஹிமைகளெல்லாம் விளையும் என்று மனப்பாலகுடிப்பது எவ்வண்ணம் பொருந்தும்? பெண்களமாததிரமல்ல, புருஷர்களிலும் எத்தனைப்பெயா கலவியறிவில்லாது காலங்கழித்துவருகின்றார்கள்! கோடிககண்களிராய்வாடிநிற்கும் கலவியறிவில்லார்களநிவில், அத்திபூத்ததுபோல அங்கொருவா இங்கொருவர், கலவியறிவுப்பெருக்கத்தாற கவினபிகவடைநது, இயற்கைப் பெருமவளத்தால் மனத்துய்மைபிகப்படைத்துவிளங்கும் சிலலோரால் மாததிரம் என்னகாரியம்செய்யமுடியும். அவர்கள் செய்யக்கூடியதெல்லாம் அறிவை அபிவிாததிசெய்வதேயாகும்! நம தமிழ்நாட்டாரனை வருக்கும் நல்லறிவுச்சூடாகொளுத்தவேண்டுமாயின், நம தாய்ப் பாஷையாசிய செந்தமிழ்வழியாயச செயயவேண்டுமேயன்றி, அன்னிய பாஷையாறசெய்யமுயறல் அசம்பாவிதமாயேமுடியும். தாயினுதரத்திருந்து தலையில் ஜனித்த அனன்தொட்டு, நாம் ஒவ்வொருவருடனும் நன்குபழகி, அளவளாவி, கருத்துக்களையெல்லாம் திருத்தமாயுரைக்க நோந்த நம செந்தமிழ்வழியாகவே நாம் அபிவிருத்தியடையமுயல வேண்டுமேயன்றி, வேறுபாஷையை விட்டிற்றுகுத்தக்கருதுவது விண்ணோசனையேயாம்!

உருடு (Urdu) பாஷையை நம்பாஷையாய்செய்துகொள்ளவேண்டுமென்றுகருதினர், லௌகிகமேதாவியாரா ஒருவர்! நமக்கு ஒன்றும் தெரியாத 'உருடு' பாஷையானது, செந்தமிழ்தன்னைச்சிதறவடித்து, நம விட்டிலும் வாசலிலும் தொட்டிலிலும் கட்டிலிலும் பெண்கள்

பேச்சிலும் குழந்தைகள் மழலையிலும் பிரவேசிக்கக்கூடியதாயின், ஏற்கனவே அதிகாரஞ்செலுத்தும் இங்கிலாண்டையே நம் சுயபாஷையாகுதல்கூடாதா? ஆங்கிலபாஷையே அரசபாஷையாயிருந்தும் நம் சொந்தபாஷையாகக்கூடாததாயிருக்க, வேறுபாஷையா நமது சொந்தபாஷையாகக்கூடியது?

ஆயிரக்கணக்கானவருஷங்களாய் ஆயிரக்கணக்கான அரியபெரிய நூல்களில் வேருன்றிக்கிடக்கும் வியன்பெருந்தமிழ், சுமார் இருநூறு லட்சம் ஜனங்களாற்பேசப்பட்டுவரும் இனிய செந்தமிழ், ஒருவரிருவராலொழிக்கப்படுமென்றாவது, சிலநாள்களுக்குள் சிதைக்கப்படுமென்றாவது நினைப்பதைப்போற பித்துப்பிடித்ததொன்றை எத்திக்கிலும் காணக்கிடக்காது! நாம் விர்த்தியடைந்து முன்னுக்குவரவேண்டுமாயின், நமது சொந்தபாஷையாகிய சுந்தரத்தமிழை இந்தக்காலத்திற்கியைநதவண்ணம் முந்தறச்செய்தலவேண்டும்; அல்லது தமிழென்ற பெயரையே தள்ளியொழித்துத் தமிழையெழுதித்து இராமாயணமாதிய பெறலுங்காப்பியங்களைக்கழித்து நாமும் நம்மைத் தமிழ் ரெனக்கூறது, வேற்றுருவினராய், வேறுகொள்கையினராய், வேறு ஜாதியினராகவே மாறிவிடுதலவேண்டும்! இருநூறு லட்சம் ஜனங்களும் இவ்வாறுகமாறி இவர்களுடைய ஆச்சாயகரமான அரிய நூல்களும் மறைந்து, ஒழிந்துபோவதென்றால் அது சாதியமான காரியமா? அது நினைக்கத்தக்கவிஷயமா? அவ்வாறு மாறக்கூடுமென்றும், ஏதாயினும் வேறொருபாஷையை ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடுமென்றும் நினைப்பதுபோன்ற ஆபாஸமானதொன்றை அகிலத்திற்கிடையாதென்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம்.

தஞ்சைஜில்லாவிற சிலவருடங்களுக்குமுன், மஹாராஷ்டிர அதிகாரம் மாட்சியுற்றிருந்தகாலத்தில் ராஜாங்கவிஷயங்களில் மஹாராஷ்டிரபாஷையே மாண்புறநிறுத்தும் கணக்குமுதலியவை மஹாராஷ்டிரபாஷையிலேயே வைக்கப்பட்டிருந்தும், அப்பாஷையானது தமிழை அழிக்கவும் நிலைபெற்றுநிற்கவுமில்லையென்று அநேகர் சொல்லக்கேட்டிருக்கிறேன். நமதுகொள்கைவலியுறுதற்கு' நன்கமைந்த ஆதாரங்களில் இதுவுமொன்றாகும் என்று நினைக்கின்றேன்.

நிற்க, மேற்கூறியபடி எல்லாச்சீர்திருத்தங்களுமுண்டாவதற்கும் பற்பலஜாதியாரும் பற்பலவிதமாய், நாகரிகத்திலும், அறிவாற்றல்களிலும், பக்திவிராகுகியங்களிலும் உன்னதநிலையடைவதற்கும் செந்தமிழ்ப் பிவிந்தியே சிறந்தசாதனமாம். நம்பாஷையில் அபிமானமும், நமதேசத்தில் விஸ்வாசமும் நமக்குக் கட்டாய முண்டாகவேண்டும்! இந்த அபிமானமும் இந்தவிஸ்வாசமும் நமக்கு இல்லாதவரைக்கும் நாமனிதரல்லா என்றே மதிக்கப்படுவோம், இகழப்படுவோம்! நம்பாஷையில் நமக்கு அபிமானமுண்டாய், நம்பாஷையை நாளடைவிற்காலத்திற்கேற்றவாறு கவினபெறச்செய்தால், பெண்களும் பேலையரும் உண்மையையுணர்வும்தீமையை யகற்றவும் திறமுள்ளவாகளாவார்கள். அன்பாராத நமது இராசாங்கத்தார அரிய உரிமைகளை நமக்கு அருளோடுகொடுக்கவும், ஜனசமூகச்சீர்திருத்தங்கள் (Social Reforms) நன்கு நிறைவேற்றவும், புத்திபெருகவும் யுகதிவினையவும், யந்திரங்களின் தந்திரங்களும், இந்தப்பிரபஞ்சத்தின் எண்ணிலலா வினோதங்களும், விஞ்ஞானசாஸ்திர (Science) வீறுபாடுகளும், வேறுபாடுகளும் மனதிறபதிரது மாட்சியுறுவிளங்கவும் வழியுண்டாம். ஆகவே, நமதுதமிழ்ப்பாஷையை நானுவிதங்களிலும் நளினமுறச்செய்வதே நமது கடமையாகின்றது.

நமது செந்தமிழ் ஏறகனவே மேன்மையாய்விளங்கி மின்னித்துலங்குவது. திராவிடபாஷைகளில் திருத்தமுற்றதும் பெருமையடைந்ததும் நமதுதமிழேயாகும்! வடமொழியாகிய ஸம்ஸ்கிருதத்ததுடன் தென்மொழியாகியதமிழை ஒருமைப்படுத்தினார்கள் முன்னோர், பெருமைப்படுத்தினார்கள் பெரியோர்! கோவாணவேதத்தைக் கேசவன்பின்னாக நிறத்தி, திராவிடவேதமாகிய செந்தமிழ்வேதத்தை முன்னாக அமைத்தார்கள் முதறோர்! தெலுங்குக்கு வேதம்வேண்டுமானால், திருவாய் மொழிக்குவரவேண்டும், கன்னடருக்கு வேதம்வேண்டுமானால் தேவார திருவாசகங்களுக்குப்போகவேண்டும். ஆரியர்களும் தமிழின் பெருமையை அறிந்தேயிருந்தார்களென்று நினைக்க ஆதாரங்களிருக்கின்றன! அறிந்தோடுமாதிரிமன்று, அரிய தமிழை உரிமையோடு ஆதரித்துப் பொன்னேபோற்றோற்றியும்வந்தார்கள். வணைவசம்பரநாயகரித்திரத்தில் இவையனைத்தினையும் காணலாம்.

இதனால், பன்னெடுகளாய் நமதுபைநதமிழானது மிகுந்தல்லாக் கியமாகக் கொண்டாடப்பட்டுவந்தது என்பதும், இந்தியாவின் இரு பெரும்பாஷையி லொருபெரும்பாஷையாய்ப் பாவிக்கப்பட்டுவந்தது என்பதும் நன்குவிளங்குகின்றன. தமிழின் இனிமையைத் தமிழரே அறியவேண்டும், தமிழுணர்ந்தவரே ஊடுக்கக்கூடும்! தமிழின்கட்காணப் படும கவிதாசாதுயங்களும கற்பனாவிசேஷங்களும, இதரபாஷைகளிற்காணப்படுவனவற்றிற்கு இளைத்தனவேயல்ல. புராதனமாய் நம தமிழிற்பொருநதபுள்ள உததம் நூல்களின் உயாவைக்கூறுவான் தொடங்கி, சென்னைராஜதானிகலாசாலை (Presidency College)யில் பிரசிடென்சி மாஜிஸ்ட்ரேட் (Presidency Magistrate) ஒருவா அக்கிராசனத்தின்கீழ், உபநாயாஸஞ்செய்தவமயத்து, அவைகளை யொருவாறுதிரட்டி அழகிய நந்தவனமாய்வருணித்திருந்தேன. அதை இவ்விடத்து ஆண்டுசெல்வது அவசியமெனத்தோன்றுகிறபடியால், அதைச் சிறிதுகூறி அப்பாற்செல்லுகிறேன்!

நமது அமிழ்தினுமினிய தமிழ்மொழிக்கு, சிங்காரமிகுந்த அலங்காரநந்தவனமொன்று நாம புதிதாயமைப்பதன்முன்னர்ப் பண்டைக் காலந்தொடங்கிப் பல்லாபிரம்வருடங்களாகக் காற்றிற்கும் மழைக்கும அனலுக்கும் அபாயங்களுக்கும் தப்பியும், ஒருவசையாயிருந்தது பல விதமாய் மாறுபடும் இப்போது நாமகாண்கிற தீந்தமிழ்ப்பூந்தோட்டம் எவ்வண்ணம்விளங்குகின்றது என்பதைச் சிறிதாயினுங் கவனித்துக் செல்லவேண்டியிருக்கிறது.

“ஆஹா! அதனுடைய அழகும் அமைப்பும் நனிமிகப்பெரிதே! அதனுடைய அளவும் எல்லையும் அயனாலுங்கூறலாகாத அவ்வளவு பெரிதாய்விளங்குகின்றன. அப்பூங்காவின் உட்புறத்தி னொருபால் அரிசந்தனம், கற்பகம், சந்தானம், மந்தாரம், பாரிசாதம் என்னும வந்திக்கதக்க ஐந்து பெரியவருக்களாய் ஐம்பெருங்காப்பியங்கள் விளங்குகின்றன. அவைகளே சீவகசுந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, வளையாபதி, குண்டலகேசி என்பன. அவைகளின் நீழலிற் கொழுத்துத் தழைத்துப் பூத்துப் பழுத்த அநேகஞ்செடிகளும் கொடிகளும் மரங்களும் காணப்படுகின்றன. இவ்விடத்தை விட்டு இன்னொருபுறஞ் செல்லவும், ஆங்கே மனதையிழுத்து மாயஞ

செய்து சல்லாபஞ்செய்யும் பொல்லாத மல்லிகையாகவும், முல்லையாகவும், சோகநதீராகவும் அசோகமாகவும், ஏதமநீங்க ஒதினூர்தம்மையும் வாத்தீனசெய்யும் சூதமாகவும், காமரைவெருட்டும் தாமரையாகவும், கோவைததுறைகளும் பறபலகீரத்தனைப்பதங்களும் குவிநதுகிடக்கின்றன. அவ்வாறிழுத்தமனதையும் அழைத்துக்கொண்டே பிறிதொருபக்கம்போக, அவ்விடத்திலே என்னையும்விழுங்கி என்மனதையும்விழுங்குவேனென்று நன்றோயியற்றும் கொன்மையாமலாகவும், களவுசெய்த கண்ணைக்காண உளவுகாட்டி உறுதிபடும் துளவசெடியாகவும், ஆத்தியாகவும், அலரியாகவும், பத்திரமாகவும், புஷ்பமாகவும் பறபலவிதமாய் உற்பவிததுள்ள தியப்பிரபந்தமுட திருவாசகமும் தேவாரமும் திருவருடபாஷமாய் அநேகமதரிசனமாக்கின, அங்குசின்றும் சமர்த்த திருமயிலை, அப்பூநகோட்டத்தின் நடுவில் ஆலமரம்போன்று மிகவும் பெரிய விருகமொன்றுதெரிந்தது. அதோ அண்ணநதுபாராததால் ஆகாயத்தை அளவுகிறது. குவிநதுபாராததால், பாதாளத்தளவும் போய் முன்னருமின்னருமாக வேரோடிச்சென்று பூமியைப்பிளந்த சாமியையொத்திருக்கிறது. அதனிடம் எல்லாப்பூக்களும் உல்லாசமாய்ப்பட்டாநது சொல்லவொண்ணா அழகைத்தருகின்றன. அதன் அடிவாரத்திலுள்ள பள்ளமானது ஜலாதாரங்கொண்டிலிளவுவதால் ஆங்கே கமலமும் குமுதமும் விமலமாய் விளங்கவும், அமரத்தின் உடலிலும் இலையிலும் கிளையிலும் வீழதிலும் தொற்றித் தொடாநது பற்றிப்பட்டாநது எல்லாப்பூக்களும் உல்லாசமாய்ப் பரிமளிக்கவும், போதுமபோதாதற்கு ஆகாயத்திலவிளங்கும் நகூத்திரங்கள்போல மரத்தினுடைய அதிகப் பிரகாசமானபூக்கள் சொலிக்கவும், எல்லாவனப்பும்மைந்த அவ வரியப்பெரியமரமே தனக்கு ஒப்பாரும மிக்காருமில்லையென்னுமபடி ஒங்கிபுலகளந்த தீங்கவிக்கமபனாற்செய்யப்பட்ட இராமாயணமாவது!

அருக்கமாகக் கூறுமிடத்து, நமசுந்தரத்தமிழின் நலமிக்கதூலங்களில், ஆழ்வார்களபன்னிருவர் அருளிச்செய்த அற்புததூலங்களும் நால்வா்திருவாய்மலாந்த ஞானப்பாடல்களும், கவிச்சகரவர்த்தியாகிய கம்பன் நமக்குதந்த கவிதார்தனங்களும் மேதினியெங்கும் மின்னிததுலங்குபவையாயிருக்கின்றன. பக்திரசத்தைப் பாகெனஹும் பக்தர்கள்தமிழ்முன்னும், கற்பனாவுகாரத்தைக் கற்கண்டெனச சொரியும் கம்பன்கவிமுன்னும் எந்தப்பாஷைநூல்தான் எதிர்த்து

நின்று ஏகாதிபத்தியஞ்செலுத்தும்? இன்னிசையோடுதுலங்கும் நன்னயத்தமிழாகும் நாலவாதமிழ், அறப்புத்தமிழாகும் ஆழ்வாதமிழ், அலங்காரத்தமிழாகும் கம்பன்தமிழ், நீதியையபோதனைசெய்யும் வள்ளலாபோன்ற வேதத்தமிழ்,—இவைகளையும், கன்னெஞ்சையும் கரைவித்து, வன்னெஞ்சையும் வளப்படுத்திப் பகதிககடலில் நமமை மூழ்கச்செய்யும் பின்னோசிலரது பெருமைபுள்ளதூலங்களையும் நமத்தமிழ்ப் பாஷையானது பெற்றிருக்கிறவரைக்கும் இலக்கியவனமையில் நமமைக்குறைவாய்நினைத்தல் முடியாது.

கம்பனபாடல்களின்கருத்தையறிந்தும், கம்பனபாடல்களின்சொற்சுவைதெரிந்தும், கம்பனபாடல்கள் நாதலிககாதவா யாவிரிடுக்கககட்டும்! கம்பன்ககாட லும் கவித்திறமவாய்ந்தவாகள் யாரிருக்கிறார்கள். ஆங்கிலத்தில் ஷேக்ஸ்பியரும் (Shakespeare) மில்டனும் (Milton) ரீர்குபாலஷயில் ஹோமரும் (Homer) லாடின (Latin) பாஷையில் விரஜிலும் (Virgil) ஸ்மஸ்கருத்தத்திற காளிதாசனும்போலவே, தமிழில் அறப்புத்தகவிதாசனாயமவாய்ந்தவன், கம்பனையாவன்? ஷேக்ஸ்பியராதகத்தில் அங்குபிங்கும் அறப்புதம் காணலாம்! கம்பனபாடல்களிற சொல்லல்லாம் நவரத்தினம்! இயல்லல்லாம் இசைவளமுடையது! போககெல்லாம் நாடகப்போககு! நாடகமெழுதாமலே நாடகச்சுவைகாட்டினான் நந்தம் கவிச்சகரவாததியாம் கம்பன்! பகதிப்பாடல்களும் பரவசமவிளைக்குமபாடல்களும் செந்தமிழிற போலவே, ஸம்ஸ்கருத்தத்திறுக்கின்றனவென்றுநினைக்க இடமில்லை யென்றா ஜஸ்டிஸ் சதாசிவ ஐயர். (Justice Sadasiva Aiyer) தற்காலம் அது ஜீவபாஷையாயிலலாதிருப்பதாலே அப்படியிருக்கக்கூடுமென்றுநினைப்பதற்கு நியாயமிருக்கிறது.

மேற்சொன்னவைகளாலே, கவித்திறத்தில் நந்தம் செந்தமிழ் எந்தப்பாஷைக்கும்குறைந்ததாயிருக்கவில்லையென்று ஏற்படுகின்றது. ஜகதலமபுகழும் ஷேக்ஸ்பியரைவிடக் கவித்தலமபுகழும் கம்பன் எவ்வளவோ மேன்மையானவெனப்பது எனனுடைய அபிப்பிராயம். நந்தம்பெருமை யிவவாறாக, நாம் இன்னும் முன்னுக்குவரவேண்டுவதற்கும் நம்தமிழ் இன்னும்செம்மையடைவதற்கும், தற்காலவேறுபாடுகள்சம்பந்தமாகத் தற்காலம் நம்மிடம்காணப்படும்குறைகளின்னவெனக்குறித்தறிதல்வேண்டும். நாம்விர்த்தியடைவதற்கு நம்பாஷை

விர்த்தியடையவேண்டும். பாஷைவிர்த்தியடைவதற்கு இலக்கியம் மேன்மையுறவேண்டும்! இலக்கியம் இன்றேல் இலக்கணமில்லை! இலக்கணமில்லாவிட்டால் அவலக்ஷணமே எல்லாமென்பது சொல்லாமையும.

நம்பாஷை விர்த்தியடைவதற்கு நான்குதடைகளுண்டென எனக்குத்தோன்றுகிறது.

முதலாவது — அருமையற்றசுவடிகளுக்குப் பெருமையேற்பவேது. சிலவருடங்களுக்குமுன்வந்த என்னைகளோபீடியா (Encyclopaedia) என்னும் விததியாமண்டல வியனபெருநூலார், தமிழைப்பற்றிப்பேசிக்கொண்டவருமபொழுது, தற்காலம், தமிழ்ப்புஸ்தகங்கள் அநேகம் வெளிவருகின்றனவெனறும் ஆனால், அவைகளிற பெரும்பாலான சத்தையற்ற சொத்தைசசுவடி (trash) களாயிருக்கின்றனவென்றும் கூறுகிறார். அன்னியர்கள் கூறுகிறார்களென்று அவர்கள் மீது ஆயாசப்படுவது அதாமமானகாரியம், என்னைகளோபீடியா (Encyclopaedia) வில் மேற்சொன்னவாறுகூறப்பட்டிருக்கிறது, எவ்வளவோ சரியென்று எனக்குத்தோன்றுகிறது. நல்லபுஸ்தகங்களுக்கு நல்லபிமானமேற்படாதிருக்க, நலமற்றசுவடிகளுக்குப் பலமேற்படுவது தேசத்தின் அபிவிருத்தியை நாசஞ்செய்யும்வழியாகும். ஜனங்களுக்கு இலக்கியத்திற சரியானருசியேற்படாதிருப்பதே மேற் சொன்ன சிறுநூல்களுக்குமேன்மையுண்டாகச்செய்கின்றது. அபிப்பிராயங்களும் ஆபாஸம், சொற்களுபயோகத்திலும் (stupidity) மூடத்தனம் இவைநிறைந்துள்ள சுவையற்றபுஸ்தகங்கள் புறமிவிரந்து ஈசல்புறப்படுமாறுபோல் மேலும்மேலும்வெளிவந்து, ஜனங்களுக்கு இயற்கையிலுள்ள சொற்ப அறிவையும்பறக்கடித்துவிடுகின்றன! ஒருநாம மோருருவமில்லார்க்கு ஆயிரம்திருநாமம்பாடி நாமதெள்ளேணமகொட்டாமோ என்று உன்னதவிஷயத்தில் ஒருவர் கூறியுள்ளபடி, அறப்பவிஷயமாகிய ஆபாஸப்புத்தகங்களியற்றுவதுதலை, ஒருநாமத்திற்கு முரிததாகாத உபயோகமில்லாத புத்தகங்களுக்குத் திருநாமமிடும் தீவியத்தைப்பாருங்கள். தண்டசோற்றுத்தடிநாமன்கதை, ரேணபுடுங்கிரிஷிபாடல்கள் என்று இவ்வாறு கண்டபடி எழுதிக் கண்டபடி அவைகட்குப் பெயரிட்டு ஜனங்களை ஏமாற்றவைத்து மோசஞ்செய்து காசுபறிப்பதே எங்குப்பார்த்தாலுமவழக்கமாய்விட்டது. நல்லபுத்தகங்களென்றால் ஜனங்களுக்கு விருப்பமென்பது

கிடையாது. மனதைக்கெடுத்து அறிவைமயக்கி ஆபாஸத்திலிழுத்துக்கொண்டுபோகும் புஸதகங்களென்றால், ஆயிரக்கணக்காய்ப் பேயெனப்பறந்து வாங்குகிறார்கள்! அத்தகைய ஆபாஸக்காதல்களில், அதுசிதமாயெழுதும் அறபவிஷயங்களைச்சொல்லவென்றால் நாவும் எழவில்லை; எழுதவென்றும் கையும்வரவில்லை; நல்ல உணவென்றால் நாக்கசந்து, ஆகாத உணவிறகே ஆவல்கொள்ளும், ஜெரம் முதலிய சிறசில கொடியரோகங்களில், எப்படி மருந்தைக்கொடுத்து, ஏறுமாறுனசுவைகளைத் தாறுமாயில்லாதிருக்கச் செய்கிறோமோ, அப்படியே உத்தமமானூல்களாலும் உயர்வானபிரசங்கங்களாலும், ஜனங்களுக்குச் சரியானூல்களில் விருப்பமுண்டாகவும், நல்லநூல்களுக்குல்லாம் பெருமையுண்டாகவும், அதனால் அறிவென்பது கொழுந்துவிட்டு ஆனந்தமவிளையவும் ஆபாஸங்கள் ஒழியவும் செய்யவேண்டியது நமதுகடமையாயிருக்கின்றது.

இரண்டாவதுதடை யாதெனின், ஆங்கிலமயின்றநம்மவருக்கு அபிமானமின்மையேயாம். கலையறிவில்லாத காட்டுமிருகங்கள் போன்ற நாட்டுப்புறத்தாரிடம் சிற்சிலவேளைகளிற் பறபல நற்குணங்களும் மிகுந்த அபிமானமும் காணலாம். மேதாவிகளான மேனாட்டுப்புலவர்களின் அறபுதநூல்களை அருமையாய்ப்பயின்ற ஆங்கிலப் பட்டதாரிகள் பலலோரிடம் அபிமானமென்பது அறவே காணாதொழிகின்றது. ஆயிரமாயிரமாய் ரூபாவந்தாலும் அன்னோர்கள் அரைக்காசுக்கு ஐம்பதுமுடிபோட்டு, தமிழ்விஷயத்திலென்றால் ஐயாயிரம்முடியும்போட்டு, சாக்குப்போக்குகளசொல்லி ஒத்தாசைசெய்யாமலே கையை உதறிவிடுகிறார்கள். தமிழ்ப்புஸதகங்களைவாங்க விருப்பமுள்ளவர்கள்போலவும், தமிழ்ப்பாஷையை ஆதரிக்க அவாக்கொண்டவர்கள்போலவும் தயாளக்கொக்குகளாய்விளங்கும் தனவநதர்களாகும் அன்னோரிடம்சென்று பாரதமவாங்குகிறீர்களாவென்றால், இராமாயணம் இல்லையாவென்பார்கள். இராமாயணமிருக்கிறது வாங்குகிறீர்களாவென்றால், பாரதமதான்ஸார் வேண்டியது அதில்லையோவென்பார்கள்! பாரதமும் இராமாயணமும் இருக்கின்றனவென்ற பகவத்கீதையில்லையோ, பாகவதம் இல்லையோவென்பார்களா. எல்லாமிருக்கின்றனவென்றால் ஒன்றும்வேண்டாமென்பார்கள்! கால

மில்லையென்பார்கள் ! வேலையில்லையென்பார்கள் ! ஆங்கிலக்கருத்துக்களைப் பாங்குபெறவமைத்துள்ள னாதனவழியிலாம் துட்பதூலகனிருக்கின்றனவென்றால், ஆங்கிலத்திற படித்தவிட்டோம், அனுவசியம் தமிழில் என்பார்கள் ! பண்டிதமுறையிற பதிற்றுப்பத்தநதாதிசெய்துள்ளோம், பெற்றுக்கொள்கிறீர்களாவென்றால், பாட்டிகதையாலும் பாட்டுப்பாடுவதாலும் எமக்குப் பயனேகிடையாது எனபார்கள் இப்படியாக ஏட்டிக்குப்போட்டிசெய்து ஏறுமாறாகத் தாறுமாறுகள் பேசி இலக்கியவழியில் உழைப்பவர்களை இளைப்பாக்கிவிடுகிறார்கள். கனவான்களை! தனவான்களை! உங்களையும் உங்களைப்போலவாரையும் யான குறைகூறவந்தேனல்லேன். நமதுசங்கத்தின் கன அக்ராசனாதிபதியாம் அரசினாளுக்கத்தின் ஆதரிப்பினாலும், உப அக்கிராசனாதிபதியின் உதவிப்பெருக்காலும், ஓய்விலலாதுழைத்து, நமதுசங்கத்தின்பாங்கையேகவனித்துத் தமிழின் அபிவிருத்தியையேதியானித்து, வக்கீல்களாயிருந்தபோதிலும், வைகறைமுதல் நள்ளிரவுவரையில் அவையிரண்டின்விஷயமாகவும் பலவிதமான எண்ணங்களை எண்ணிக்கொண்டிருக்கும் இளைப்புச்சலிப்பிலலாத காரியதரிசிகள்கவனவிசேஷத்தாலும், உங்களுடையவும் உங்களைப்போன்றவாளுடையவுமான அபிமானவிசேஷத்தாலும், கொஞ்சமாவது இந்நத்தமிழ், குலாவிநிறகின்றது. இலக்கணக்களையுள்ள ஏனையோருக்கு அபிமானமென்பது பேருக்குக்கூடக் கிடைக்கவேகிடையாது. இந்நத்திதமான இழிகுணமநநதம் மனிதரிடம் நிலைபெற்றிருப்பதனாற்றான் நமநாடு இந்நதநிலைமைக்குவந்ததுவிட்டது. இனி எந்நதநிலைமைக்குச் செல்கிறதோ !

அன்பாய் நம்மை அரசாளும ஆங்கிலர்முதலானோர் தேசங்களில், லக்கணக்களையுத்தகங்கள் பதிப்பானதக்கணமே விலையாகின்றன ! ஆங்கிலேயர்களுக்குள் அமபட்டன் முதல் அரசாவரைகருமுள்ளவர்களுக்கு அபிமானமென்பது அதிகமாயுண்டு. காலமசென்ற இராமலவாமிமுதலியாரவர்கள், எம். ஏ., பி. எல். இங்கிலாந்துசென்றிருந்த இரண்டொருசமயத்தில், அமபட்டனொருவன் (France) பிரான்சுதேசத்தில் இரவு பன்னிரண்டுமணிக்குநடந்த இராஜாங்கவிஷயத்தைக் காலே 6-மணிக்கெல்லாம், முதலியாரவர்களிடம்கூறி முக்காலமணிநேரம் (Political Philosophy) இராஜகாரியவிஷயத்தைப்பற்றி

நேர்த்தியாய்ப்பேசினகிர்த்தியை அவர் அடிக்கடிசொல்லிக்கொண்டிருப்பாரெனக் கேள்வியுண்டு. எத்தனையோபுஸ்தகங்கள் ஒருமாதத்தில் எப்படியெப்படியோ விலையாய்விடுகின்றன! ஒருமாதத்துக்குள் ஒருபதிப்புததீர்த்துவிடுகின்றது நம்நாட்டில் புஸ்தகம்பதிப்பவர் முதலில் ஆயிரம்ரூபாய்செலவழித்ததுவிட்டுப் பின் அரைக்கால் அரைக்கால் ரூபாயாய் ஐம்பதுவருஷம் சேர்க்கவேண்டியிருக்கிறது.

நமமவர்களுக்குள் அபிமானமாததிரம கிடையாது. ஆசைமாத் திரம அதிகமாயுண்டு. லக்ஷக்கணக்கான ஜனங்களில் உங்களைப்போற் பக்ஷமுள்ளவர்கள் சிலரே. பாஷைவிஷயத்தில் அபிமானமுள்ளவர்கள் சிலரே! ஏராளமாய்க் கையிற பணமவைத்துக்கொண்டுள்ளவர்கள் படாடோபத்திற்கென்றும், பாதகவிஷயங்களுக்கென்றும் தனத்தைச் செலவிட்டுத்தரித்திரமடைந்தாலும் அடைவார்களேயன்றி நம் பாஷையிவிர்த்தியடைவதற்கும், நம் இலக்கியவனமைபெருகுவதற்கும் அதனால் நாமும் விர்த்தியாய் மனிதரும் விர்த்தியடைவதற்கும் நாட்டங்கொள்வாரல்லர்! இத்தகைய அபிமானமின்மையை அறவே ஒழிக்கத்தக்கவழிகளை அதிசிக்கிரத்திற் கண்டுபிடிக்கவேண்டும்.

முன்னுததடை:— அஞ்சை, பக்ஷபாதம் முதலிய கெட்ட குணங்கள் அதிகமாய் நம்மவரிடம் காணப்படுகின்றன. கொள்ளிக் கண்ணனைச் செந்தாமரைக் கண்ணென்பதும், உன்னதநிலையாய்ந்த வனை உருட்டித்தள்ளுவதும் நம்மவரேகருள் வழக்கமாயிருக்கின்றது. இந்தக் கெட்டகுணம் இர்த்தேசத்தில் எந்தக்காலத்திலும் காணலாம். இதை நாம் அகற்றுமவரைக்கும, இந்தியாதேசம்முந்தற நடப்பதுகூடாததாக்கும். ஆதலாற் கற்றவரும் மற்றவரும் அஞ்சை, ஓரவஞ்சனைமுதலிய குணங்களை ஒழித்தேதீரவேண்டும். மனிதஇயற்கையில் அவை வெகுசாதாரணமாய்க்காணப்பட்டபோதிலும், நம் மவரிடம் அதிகமாய் அது விளங்குவதால், அதை ஒவ்வொருவரும் ஒழிக்க உடனேமுயலவேண்டும்.

நான்காவதுததையை நாம் முக்கியமாய்க் கவனிக்கவேண்டும். நாளடைவிற்கு பாஷைவளருகிறதென்பதையும், பழையனகழிதலும் புதியனபுகுதலும் என்கிற நியதி நம்மிடத்தும் உள்ளது, நாமும்

கவனிக்கவேண்டுமென்பதையும் நாம் மறத்தல்கூடாது. இலக்கணத் திலும் மாறுதல்கள் இலக்கணக்காய் ஏற்படுகின்றன. காலபேதங்களால் இலக்கியமாறுபாடுகளும் கணக்கிலாதுண்டாகின்றன. இதை நாம் ஒவ்வொருவரும் கவனித்து, காலத்திற்கேற்றவாறு கருததுக்களைத் திருத்திக்கொள்ளவேண்டும்.

இவ்வாறு செய்வதிற புதியசொற்கள் தமிழிலவந்துமுழைவதும், இலக்கணமுடிபுகள் பிறழ்ந்துசெல்வதும், பழையசொல்லுருவங்கள் மாறிப் புதியசொற்களாக உண்டாய்விடுவதும் கூடுமென்பதை உணரவேண்டும். சோப, பொத்தான் (Soap, Button) முதலிய பற்பல பதங்கள் தமிழில் சர்வசாதாரணமாய்ப் பரவிவருகின்றன. அர்த்தபேதங்களும் அநேகமுண்டாகக்கூடும்.

தற்காலத்திற்கியைந்த நூல்களியற்றுவதில் (Critical works) கிரிடிசல் வொர்க்ஸ் என்கிற ஆராய்ச்சிவியாசங்களும், (Historical Researches) சரித்திர ஆராய்ச்சிக்கிரந்தங்களும், புதுமாதிரியான பாடற்றொகுதிகளும், ஆவலவினைக்கும் நாவல்களும், விஞ்ஞானகிரந்தங்களும் பொதுநன்மைக்கியைந்தவையும, ஆலோசனைத்திறத்தை அபிவிருத்திசெய்பவையுமான வேறுவேறுவகைப்பட்டவியாசங்களும், இவைபோன்றவை வேறுபலவும் மிகவும் அவசியமானவை.

இவ்வாறாக நாம் இயற்றியிழையும், இசைத்தமிழையும், நாடகத் தமிழையும் நன்றாகவிர்த்திசெய்வோமானால், நம்மை அவமதித்து நம்பாஷையை அவமதித்து, நம்மைக்குறைகூறுவதே நானிலத்தில் தோன்றுது. பொதிகைமலையிலூறறெடுத்த புண்ணியத்தமிழ், வைகையிப்பரந்து காவிரியிற்சுரந்தகற்பகத்தமிழ், கவிராயர்மனத்திலும் புவிராயர்மதிப்பிலும் பொங்குகின்ற புத்தமுதாமதமிழ் மேன்மேலும்விர்த்தியடைந்து, மேன்மேலும் பெருமையடைந்து, மேன்மேலும் ஒளிபரப்பி, மேன்மேலும் சுவைபெருக்கி மின்னித்துலங்கும்.

சோழர்குடி .

நமதுதமிழகத்தின்கட் செங்கோலோச்சிய முடியுடைத்தமிழ் வேந்தர்மூவரில் இக்குடியினர் சோண்டடையாளும் உரிமைபூண்டவராவர் இவர்கள் இடைக்கட்புகுந்து இந்நாட்டைத் தமமடிப்படுத்தி யாண்டவரல்லரென்பதும், படைப்புக்காலந்தொட்டே இந்நாட்டின் அரசரிமைபூண்டவர்களென்பதனஞ் செந்தமிழ்ப்பெரியோர்கொள்கைகளாம். இதனை, “வழங்குவதுளவீழ்ந்தக கண்ணும்பழங்குடி-பண்பிறழைப்பிரிதலின்னு” (திருக்குறள்-குடிமை 5) என்பதன்உரையில், ‘பழங்குடி - தொன்றுதொட்டுவந்தகுடி; தொன்றுதொட்டுவருதல் சேர சோழ பாண்டியரென்றறபோலப் படைப்புக்காலந்தொடங்கி மேம்பட்டுவருதல்’ என்று ஆசிரியர்பரிமேலழகர்கூறியவற்றுல் நன்கறியலாம்: இக்குடியினரதுநாடுதான் புனனுடெனப்படுவது; இவர்கள்தான் வளவரென்றுசிறப்பித்துப் போற்றப்படுவோர், இவர்கள் நாடேசோறுடைத்து; இவர்கள்நாடுதான் எண்ணிறந்தசிவாலயங்களைத் தன்னகத்துக்கொண்டுவளங்குவது; இவர்கள்தான் சைவசமயத்தைப்போற்றிவளர்த்துவந்த உத்தமச்சைவசீலரெனப்படுவோர், ‘வளவனுயினுமளவறிந்தழித்துண்’ என்னும் முதுமொழியில் இக்குடியினரே பொருட்செல்வத்தின்மேம்பாட்டிற்கு கோரெல்லையாக வைத்துக்கூறப்பட்டிருந்ததல்காண்க, பலசொல்லியென்? மூவேந்தருள்ளும் சோழர்தாம் உணவுப்பொருள்களுஞ் சிவாலயங்களும் மிகுந்துள்ள நீர்வளம்பொருந்தியநாடுடையா என்று சிறப்பிக்கப்படுவாரென்க.

கறவைமுறைசெய்தகாவலனும் புளளுறுபுனகண்மாததபுரவலனும் இக்குடியிறோன்றியோர்களேயெனின், இக்குடிக்கு, யான் வேறு ஏற்றமுங்கூறவேண்டுமோ? பாண்டியர்களைப்போன்று இவர்கள் தமிழ்ச்சங்கம்நிறுவாவிடினும் செந்தமிழ்வளர்த்தபெருமையில் அவர்கட்கு இவர்கள் சிறிதுங்குறைவுபட்டிலரென்பது பழையசங்க நூல்களையும் பிறநூல்களையும் ஆராய்வார்க்கு நன்குபுலப்படாமலிராது. என்னை? பதினாறுநூறியிரம்பொன்னீந்து பட்டினப்பாலி

கொண்டோன் கரிகால்வளவனன்றோ? பதினொருசைவத்திருமுறைகள், திருத்தொண்டப்புராணம், கம்பனது இராமாவதாரம், வீரசோழியம் முதலிய அருமைவாய்ந்ததூலகௌலலாம் இவர்கள் துவளளனமையாலும் பெருமுயற்சியாலுமன்றோ நம்மீனார்க்குளிகுமவண்ணம் வெளிவந்துள்ளன.

இவர்கள் சூரியவம்சத்தைச்சேர்ந்தவர்கள்.* இவர்கட்குரிய போர்ப்பூவுந் தார்ப்பூவும முறையே ஆத்தியும் முல்லைபுமாம்; கொடி புனிக்கொடியாம். பண்டைக்காலத்து இவர்களுதலைமைநகரங்கள் உறையூரும் காளிரிபட்டம்பட்டினமுமாயிருந்தன; பின்னர்த் தஞ்சையும் கங்கைகொண்டசோழபுரமும்; காஞ்சியும் தலைமைநகரங்களாயின.

இக்குடியின்றேன்றிச் சோண்டையாட்சிபுரிந்தமன்னா பலராவர். இவர்களதுசரிதங்கள்முழுதூற தொடர்ச்சியாய்த் தற்காலத்து அறிந்துமகிழ்தற கிடமில்லாமற்போயின. ஆயினும், திருவுடையரேயன்றித் தெள்ளியருமாய்த்தோன்றி வீரமும், புதமும் என்றும் நின்றுநிலவப் பல அரும்பெருஞ்செயல்களைச் செய்துமுடித்து இந்நிலவுகத்தைவிட்டகன்றபெருந்தகையாளர்பலாசரிதங்கள், பழைய தமிழ்ப்புலவார்களியற்றியுள்ள செய்யுட்களினாலும் சிலாதாம்பிரசாசனங்களினாலும் அறியப்படுகின்றன. கடைச்சங்ககாலத்திற்குப்பின்னர் விளங்கிய சோழமன்னார்களின்சரிதங்களை, நன்காராய்ந்து, தொடர்ச்சியாக, ஸ்ரீமான்-T. A. கோபிநாதராயர், M. A., அவர்களும், ப்ரொபஸர் S. கிருஷ்ணசாமி ஐயங்கார், M. A., அவர்களும் முறையே தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் எழுதிவெளியிட்டிருக்கிறார்கள். அரும்பெருமுயற்சிகொண்டு சோழசரித்திரஅமுதை நம் தமிழகத்திற்கும் புறநாடுக்குழுட்டிக் களிப்பித்த இவ்விருபுலவர்கட்கும் நம்மவர் பெரிதும் நன்றியறிதற்கடப்பாடுடையராவர். கடைச்சங்ககாலத்திற்குமுன்னாவிளங்கியசோழமன்னர்களுள், 'வாயிறகடைமணிநடுநாடுங்க - வாவினகடைமணியுடூரீர்நெஞ்சுசுடத்தானன்-

* இவர்களைச் சூரியவம்சத்தினரெனறுகூறத் தமிழதூல்வழக்கிற்குமுரணாய், அக்கினிவம்சத்தினரென்றும் வன்னியரென்றும் தக்கபிரமாணங்களின்றி ஒருசாரா, சொல்லியும் எழுதியும்வருகின்றனா; அனனோகூற்றுப் பொருந்தாதென்க.

அரும்பெறம்புதல்வனையாழியின்மடித்த 'மணரீதிகண்டசோழனும், 'புறவுநிறைபுகுபொன்னுலகமேத்தக் — குறைவிவடம்பரிந்த' கொற்றவனஞ் சிபியும், ஒங்குயாமலயதநுநவனுரைப்பத்—தூங்கெயிலெறிந்ததொடித்தோட்செம்பிய'னும், 'அமரமுனிவனகத்தியனருளாற—காவிரிகொணாந்தகாந்தமன்'னவனும், 'வாதராசனைவலிநதுபணிகொண்'டோனும், 'தாங்களபாரதமுடிப்பளவுநின்'றுதருமன்றன்கடறபடைதனக்குதவிசெய்'தோனுமாய சிலரதுபெயர்கள்மாததிரங் கேட்கப்படுகின்றன.

இனி, கடைச்சங்ககாலத்தில்விளங்கிய சோழமன்னர்பலராவர். அவர்களுள், புறநானூறுமுதலிய தொகைதூல்களால் அறியப்படும் சிலரை இங்குக் குறிக்கின்றேன்.

1 முடிததலைக்கோப்பெருநகரிகள்ளி, 2 வேறபஃறடக்கைப்பெருவிறற்கிள்ளி, 3 உருவபஃறேரிளஞ்சேட்சென்னி, 4 கரிகாலன், 5 நலங்கிள்ளி, 6 நெடுங்கிள்ளி, 7 மாவளத்தான், 8 குளமுற்றத்துத் துஞ்சியகிள்ளிவளவன், 9 குராபள்ளித்துஞ்சியபெருந்திருவளவன், 10 இராஜகுயமவேட்டபெருநகரிகள்ளி, 11 கோப்பெருஞ்சோழன், 12 சோழன்செங்குண்.

மேற்கூறியதுள்ள அரசர்பெருநகைகளுள் உருவபஃறேர் இளஞ்சேட்சென்னி, கரிகாலனதுதந்தையாவன்; கரிகாலன் 12000 சிங்களவர்களைச்சிறைபிடித்துக்கொணர்ந்து காவிரியினிருமருங்குங்கரையெடுபிடுத்துத் தங்கள்நாட்டைப் புனனுடெனவும், தங்களை வளவரெனவும் யாவருஞ் சிறப்பித்தோதும்வண்ணம் சோணுட்டை வளமுறச்சீர்படுத்திய செம்பியரேறென்ப. நலங்கிள்ளி, நெடுங்கிள்ளி, மாவளத்தான் என்போர் ஒரேகாலத்துச் சோணுட்டில்விளங்கியோரென்பது இவர்கள் தாயபாகத்தின்பொருட்டு ஆழா, உறையூர் முதலிய இடங்களில் முறையுக்கையிட்டுப் போர்புரிந்தசெய்தியைக்குறிகும் புறப்பாடல்களால் நன்குவிளங்கும். கிள்ளிவளவன் உறையூரிவிருந்து சோணுட்டையாட்சிபுரிந்தவன்; இவனுக்குவிரோதிகளாய்ச் சோழாகுடியிறனோன்றியோ ரொன்பதின்மர் உண்ணுகெறி கலகஞ்செய்துவந்தனர்; உறையூர்க்குத்தென்புறத்துள்ள நேரிவாயிலில், சேரன்செங்குட்டுவன் இவர்களைப் போரில்வென்று மைத்துனனாகிய

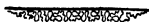
கிள்ளிவளவனது ஆட்சியைச் சோணாட்டில் நன்குநிலைநாட்டினு
 னென்பது பதிற்றுப்பத்து 5-ம்பத்தின்பதிகத்தானும் சிலப்பதிகாரத்
 தானும் அறியப்படுகிறது. இதனால், இக்குடியினர்பலர் இந்நாடுகளில்
 யாண்டும்வசித்துவந்தனரெனத் தெரிகிறது. இவர்கள் உண்
 னாடுகளிலும், சோழமன்னர்களால்ஐயிக்கப்பெற்ற புறநாடுகளிலும்
 சிற்றரசர்களாகவும் தண்டத்தலைவராகவும் மண்டிலமாக்களாகவும்
 கோட்டம், கூறு, நாடுமுதலியவற்றின் அதிகாரிகளாகவும் இருந்து
 வந்தனராதல்வேண்டும். கோப்பெருஞ்சோழனென்போன், தனமேற்
 பகைகொண்ட தன்மக்களிருவருடன் போர்க்கெழுந்தருன்று புல்
 லாறதூர் எயிற்றியனாரென்னும்புலவர்பெருமானாற் சமாதானஞ்செய்
 யப்பட்டுத் தன்னரசை யவர்கட்களிததுத தான் வடக்கிருந்து உயிர்
 துறந்தனனென்பது புறப்பாடல்களால் அறியப்படுகின்றது. சோழன்
 செங்கண்ணன், அதுபானமும்மைநாயன்மார்களில் ஒருவராகவிளங்கிய
 வளவர்பெருமான்.

தொடரும்.

T. V. சதாசிவப்பண்டாரத்தார்,

நீர்ப்புறம்பயம்.

பிழை திருத்தம்.

செந்தமிழ் 12-ஆம்தொகுதி 2-ஆம்பகுதி சசக-ஆம்பக்கத்தி
 லுள்ளவம்சாவளியில் 'உருவப்பற்றேர் இளஞ்சேட்சென்னி = ஆலந்
 தூர்வேண்மகள்' என்பவற்றின்கீழ்க் 'கரிகாலன் = நாங்கூர்வேள்குமா
 ரத்தி' என்பவற்றையும், 11-ஆம்பகுதி சசக-ஆம்பக்கத்திலுள்ள
 'தொண்டைமான்சாசனம் முதல்வரியில் ஸாலீவாஹமஸகாஷ்டம்'
 என்பதன்பின்னர் 'தககாநயச' என்பதையும் சேர்த்துப்படிக்க.

T. V. S.

கடவுள் தூண்.

10-6-15.

செந்தமிழ்

தொகுதி-கூ.] ராக்ஷஸனு சித்திரைமீ [பகுதி-கூ
Vol. XIII. April-May, 1915. No. 6.

அப்பர்தேவாரத்தாற்கொள்ளக்கிடக்கும்கீரனார் யார் ?

“நன்பாட்டிப்புலவனாய்ச்சங்கமேறி
நறகனக்கிழிதருமிகருளினேனாண்”

இது திருநாவுக்கரசரவாகு. திருநாவுக்கரசரும் சமபநதரும் ஒரேகாலத்தவரென்பதும், இருவரும் பெருநட்பினரென்பதும் யாவருமறிந்தவுண்மை. திருநாவுக்கரசர் இத்திருவாக்கிறசாடடியது தருமிக்குப் பொற்கிழியளித்தசரித்திரம். தருமிக்குச் சிவபெருமான் கொடுத்தருளியபாடல் வருமாறு:—

“கொங்குதேர்வாழ்க்கையஞ்சிறைத்தம்பி
காமஞ்செப்பாதுகண்டதமொழிமோ
பயிலியதுகெழீஇயட்பினமயிலியற்
செறியெயிற்றரிவைகடந்தலி
னறியவுமுளவோநீயறியும்பூவே”

இச்செய்யுளைத் தருமிகொண்டுசென்று சமபகபாண்டியனுக்குக் காட்டியபோது கீரனார் அதிற் குற்றமபாரிதது அதற்குரியபொற்கிழியைக் கொடுக்கவிடாது தடுத்தார். அதுகேட்டுச் சிவபெருமான் ஒரு புலவராய்வெளிப்பட்டு அப்பாடலினதுதகுதியெடுத்துக்காட்டித் தருமிக்கு அப்பொற்கிழியைவழங்குமாற்றினார்.

தருமிக்குச் சிவபெருமான பாடல்கொடுத்தருளியதும், அதிலே கீரனார் குற்றமபாரிததுப் பொற்கிழிவழங்காதுதடுத்ததும், அப்போது சிவபெருமான் ஒருபுலவராய்ச்சென்று சங்கமேறியதும், அப்பாடலின் தகுதியைநாட்டியதும், பொற்கிழிபுத்தவுமாற்றளியதுமாகிய பெருங்கருணைச்செய்திகளைத் திருநாவுக்கரசர்வியநது தத்துதேவாரத்தில் “நன்பாட்டிப்புலவனாய்” என்று எடுத்தபாடுவாராயினார்.

அற்றேல், கீரனார் மூன்றஞ்சங்கமுடிவில்விளங்கியவரன்றோ. அவர்செய்தியை எடுத்துக்கூறியதிருநாவுக்கரசர் மூன்றஞ்சங்கத்துக்குப் பிற்பட்டவராகறபாலர். சம்பந்தர் திருநாவுக்கரசர்காலத்தவராதலின் அவரும் மூன்றஞ்சங்கத்துக்குப்பின்னுள்ளவரேயாவர் என்பது உண்மை.

இத்துணிபு நன்குசெய்யப்பட்டதாகத்தோன்றவில்லை. தருமி கொண்டுசென்றபாடலிற குற்றமபாரித்தார மூன்றஞ்சங்கத்திறுதியி லிருந்தகீரனாதாமா? அன்றி, அப்பெயருடைய மற்றொருவராவென்ப தும், கீரப்பெயருடையார ஒருவரா பலராவென்பதும் அவாதாம் எவ வெககாலத்திருந்தவரென்பதும் ஆராயப்படுதல்வேண்டும்.

திருவினையாடற்புராணத்தின்படி, தருமிகொண்டுசென்ற'கொங்கு தோவாழ்கலை' எனனுந் தெய்வப்பாடலிற குற்றமபாரித்தவர் கீரனா என்னு மொருபுலவா அவரே அசஸ்தியாபால இலககணங்கேட்டு விபரீதநீங்கப்பெற்றவா. அவா சம்பகபாண்டியனகாலத்திலுளங்கிய வர். அவாக்குக கீரனா என்னுமபெயரே பெருவழக்கு. நககீரனாரென் னுமபெயரும் சிறுவரவினதாய்ப் பிறகாலத்துவழங்கிறது.

அவர்காலத்துக்குப்பின்னர்க் கீரனா என்னும பெயர்கொண்டார் அநேகா. அவருட குடிலனகீரனா, துமபிசோகீரனா, பொருந்தி விளங்கீரனா, மதுரைக்கணக்காயனாமகனாநக்கீரனார், மதுரைநககீர னார், மோசிகீரனார் எனபோர சிறந்தோர்

இவருள்ளே மதுரைக்கணக்காயனாமகனா நககீரனார் இறையனா ரகப்பொருளுக்கு உரைசெய்தவரகா. இவரே திருமுருகாற்றுப்படை யும், நெடுநலவாடையும் பாடியவர். இவா உக்கிரப்பெருவழுதிகாலத் தவா. மூன்றஞ்சங்கத் திறுதிககாலத்திருந்தவர்.

நெற்றிகண்ணைக்காட்டினாலுங் குற்றங்குற்றமே எனக்கூறி அஞ் சாதுவாதாடியகீரனாரும் வேறு, மதுரைக்கணக்காயனாமகனார் நககீர னாரும்வேறு. முன்னையவா இரண்டாஞ்சங்கத்துக்கடைக்கூற்றிலு ளுளங்கியவர். பின்னையவா மூன்றஞ்சங்கத்திறுதிககாலத்திலேயுளங் கியவா. இவரை அவராகவும், அவரை இவராகவுவகொண்டுமயங்கு வார அநேகா. யானுஞ்சிறிதுகாலத்துக்குமுன் அவ்வாறுகொண்டு மயங்கினேன். ஆராய்ச்சியாற் பின்னாததெளிந்தேன். அதுநிறக.

1. சம்பகபாண்டியன்முதல்,

2. பிரதாபகுரியன்	15. குலேசபாண்டியன்
3. வங்கிசத்தவசன்	16. அரிமாததனன்
4. இரிபுமர்த்தனன்	17. சகநாதபாண்டியன்
5. சோழவமிசாந்தகன்	18. வீரவாகு
6. சேரவமிசாந்தகன்	19. விக்கிரமவாகு
7. பாண்டிவமிசேசன்	20. பராக்ரீமவாகு
8. வமிசசிரோமணி	21. ஈரபிமாறன்
9. பாண்டிசகரன்	22. குங்குமபாண்டியன்
10. குலத்தவசன்	23. காப்பூரபாண்டியன்
11. வமிசபூடணன்	24. காருணணியபாண்டியன்
12. சோமசூடாமணி	25. புருடோத்தமன்
13. ராஜசூடாமணி	26. சத்தாருசாதனன்
14. பூபசூடாமணி	27. கூன்பாண்டியன்

ஈறாக இருபத்தேழுபாண்டியர் வழிவழியரசுபுரிந்தனர் என்பது திரு விளையாடற்புராணம்.

இறையனாரகப்பொருளுரைப்படி கூன்பாண்டியன்முதல் உக்கிரப் பெருவழுதியீறாக நாதபத்தொன்பதுபாண்டிய ன்னர்.

உக்கிரப்பெருவழுதிகாலத்தில்விளங்கியவராகிய மதுரைக்கணக் காயனார்மகனார்நக்கிரனாக்கும முன்னைய கீரனார்க்கு மிடையே எழுபத வதந்துபாண்டியர் அரசுசெய்துபோயினர் என்பது வெளிப்படையர் சினறது. இறையனாரகப்பொருளுரைப்படி கூன்பாண்டியன்முதல் உக்கிரப்பெருவழுதியீறாகச்சென்றகாலம் ஆயிரத்தெண்ணூற்றைம் பதுவருடம். இக்கணிதப்படி சம்பகபாண்டியன்முதற் கூன்பாண்டிய னீறாகச்சென்றகாலம் (900) தொளாயிரமவருடமாகும். ஆகவே முன்னையகீரனா பின்னையகீரனாருக்கு 2750 வருடங்களுக்குமுன்னர் விளங்கினராகற்பாலா.

ஆதலால் முன்னையகீரனாரே அப்பாதேவாரத்தாற்கொள்ளக்கிடப் பவரென்பது நனகுதுணியப்படும்.

ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை.

இளங்கோவடிகள் குறித்துள்ள பழையசரிதங்கள்.

இளங்கோவடிகளென்பாரா இறறைக்கு 1800 ஆண்டுகட்குமுன்
 னாச சேரநாட்டில் வஞ்சிகரத்திலிருந்து ஆட்சிபுரிந்த சேரனசெங்
 குடிலவனதுதமரியாவா. மிக்க இளம்பருவத்திலேயே துறவுபூண்டு,
 அவ்வாசசிரமத்திற்கேற்பவொழுநீவந்த இவ்வடிகள், உலகத்திற்குப்
 பயன்படுமவண்ணம், தாமியறறியருளிய சிலப்பதிகாரம்என்னும் நூலின்
 கண் நமதுபுராணேதிகாசங்கனிபொசொல்லப்படுவனவும் பிறவுமாய் சில
 அருமைவாயந்த பழையசரிதநூல்களைச் சமயமவாபதத்போதெல்லாம்
 ஆங்காங்குக் குறித்திருக்கின்றனா. பண்டைக்காலங்களில் வியற்றப்
 பெற்ற ஐம்பெருங்காபியங்களில் ஒன்றாய்தும், யாவரானும்புகழ்ந்து
 போற்றப்பெற்றதுமாய் சிலப்பதிகாரத்திற் கூறப்படுசரித்திரங்கள்,
 நமது புராதனசரித்திர ஆராய்ச்சிபுறபுகுநதுள்ள அறிஞாபலாக்கும
 பெரிதும் பயன்படுமெனறுகருதி, அவற்றை முறையே ரண்டு த
 தொகுத்தெழுதுகின்றேன்.

1. மனுநீதிகண்டசோழன், தனது அருமபெற்றபுதலவனைத்
 தோக்காவினிடத்து.

வாயிற்கடைமணிநீளநடுங்க

வாவின் கடைமணியுருளோடுஞ்சுடத்தான்

அருமபெற்றபுதலவனையாழியின்மடித்தோன் ;—

(சிலப்—வழக்குரைகாதை 53—55)

... .. முன்வந்த

கறவைமுறைசெய்தகாவலன் காணமமாளை

காவலன்பூமபுகாராபாடேலோரமமாளை ,—

(வாழ்த்துக்காதை—அம்மாலைவரி 2.)

2. சிபிசசக்கரவர்த்தி, தனபாலடைக்கலம்புக்கதொரு புறவின
 சிமித்தம் தன்னுடம்பையரிந்துகொடுத்தது.

என்னறுசிறப்பினிமையவாவியப்பப்

புளளுறுபுன்கண்டாதத்தோன்,—

(வழக்குரைகாதை 51—52)

புறவுலிஹைபுகுப்பொன்னுலகமேத்தக
குறையிலுடம்பரித்தகொற்றவன்யாரமமான
குறையிலுடம்பரித்தகொற்றவன்முன்வந்த
கறவைமுறைசெயதகாவலன்காண்,—

(வாழ்த்துக்காதை—அம்மானைவரி 2)

குறநடைப்புறவினெடுதயாதீர
வெறிதருபருத்தினிமெபைநீங்க
வரிநுடமபிட்டோனநந்தருகோலும்;—

(நீர்ப்படைக்காதை 166—168)

3. உக்கிரகுமாரபாண்டியன், தேவேந்திரன் பூட்டிய ஆரத்தைப் பூண்டது.

நிககட்செல்வன் நிருக்குலம்விளங்கச
செங்கனையிரத்தோன்றிறல்விளங்காரம
பொங்கொளியாபிறபூண்டோனவாழி,—

(காடுகாண்காதை—23—25)

கோவாமலையாரங்கோத்தகடலாரந்
தேவாகோன்பூனாரந் தன்னரகோன்மார்பினவே;—

(ஆயசசியாகுரவை, உளவரிவாழ்த்து 1)

வானவாகோனாமவயங்கியதோடபஞ்சவன்றன்
மீனககொடிபாடுமபாடலேபாடல்;—

(வாழ்த்து—வள்ளைப்பாட்டு 2)

4. உக்கிரகுமாரபாண்டியன், தன்கைவளையால இந்நதிரன்முடியை யுடைத்ததும், மேகத்தைசசிறைப்படுத்தியதும்.

முடிவளையுடைத்தோனமுதல்வன்சென்னியென
நிடியுடைப்பெருமையெய்தாதேகப்
பிழையாவியுட்பெருவளஞ்சார்ப்ப
மழையினிதநாண்டமனவனவாழ்கென;—

(காடுகாண்காதை 26—29)

வச்சிரத்தடக்கையமராகோமான்
உச்சிப்பொனமுடியொளியுடையுடைத்தகை;—

(கட்டுரைக்காதை 50—51)

..... கொற்றத்
திடிப்படவைவானவன்முடிதலைபுடைத்த
தொடித்தோட்டென்னவனகடிப்பிடுமுரசே;—
(ஆயசசிபாகுரவை—படாககைப்பாவல் 8)

5. குலசேகரபாண்டியன், தன்கைகுறைந்தது.

உதவாவாழ்க்கைகரேநதைமனைவி
புதவக்கதவமபுடைத்தனனோநா
ளாசவேலியல்லதியாவதம்
புரைதீாவேலியில்லெனமொழிநது
மனறத்திருத்திசெனநீர்வ்வழி
யினறவ்வேலிகாவாதோவெனச
செவிச்சூட்டாணியிற்புகையழல்பொத்தி
நெஞ்சஞ்சுகிதவினஞ்சிநடுகுறறு
வசசிரத்தடகையமராகோமான
உசசிபபொன்முடியொளிவளையுடைத்ததை
குறைத்தசெனகோற்குறைபாககொற்றத்
நிறைக்குடிப்பிறநோ, —

(கட்டுரைகாதை 42—53)

6. வானத்தின்கண்ணைசநதுகொண்டிருந்த மூன்றாமதிலகளைச்
சோழனொருவன் அழித்தது.

... .. உயாவிசுமபிற்
றுவகெயினமூனநெறிந்தசோழனகாணமமான
சோழன்புகாரநகரம்பாடேலோரம்மான, —

(வாழ்த்துககாதை—அம்மானாவர் 1)

வெயில்வினங்குமணிப்பூண்விண்ணவாவியபப
வெயினமூனநெறிந்தவிசல்வேற்கொற்றமும்;—

(கிர்ப்படைக்காதை 164—165)

7. பாண்டவர்க்கும் கௌரவாக்குமநடந்த பெரும்போரில் இரு
பக்கத்தார்க்கும் பெருஞ்சொற்றுதியன்சேரலாதன் உண
வளித்தது:

ஓரைவீரைம்பதின் மருடன்மெழுந்த
போரிற்பெருஞ்சோறுபோற்றுதுதானளித்த
சேன்பொறையன் மலையன் றிறம்பாடிச்
காசெய்குழலாடவாடாமோவூசல்;—

(வாழ்த்துக்காதை—ஊசல்வரி 2)

8. சேரனொருவன் கடற்கடம்பெறிந்தது.

கடம்புமுதறழிந்தகாவலனைப்பாடிச்
குடங்கைநெடுகண்பிறழ்வாடாமோவூசல்
சொடுவிறபொறிப்பாடியாடாமோவூசல்;—

(வாழ்த்துக்காதை ஊசல்வரி 1)

... .. வானகோட்டாற்
கடந்ததொச்சேனகடம்பெறிந்தவார்த்தை
படாநதநிலம்போந்ததபாடலேபாடல்,—

(வாழ்த்துக்காதை - வளனைப்பாட்டு 2)

முந்நீரினுன்புகருமுவாககடம்பெறிந்தான
மன்னாகோச்சேன்வளவஞ்சிவாழ்வேநன்;—
(ஆயசெயர்குரவை - உளவரிவாழ்த்து 3.)

... .. ஊகைனூமருரு
கடற்கடம்பெறிந்தகாவலனுயினும்;—
(ஐகற்காதை 134—135)

மாநீாவேலிக்கடம்பெறிந்தமயத்து
வானவர்மருளமலைவிற்பூட்டிய
வானவந்தோனறல்;—
(காட்சிக்காதை 1—3)

(தொடரும்.)

T. V. சதாசிவப்பண்டாரத்தார்,
திருப்பறம்பயம்.

ஸ்ரீ பாரதயுத்தகாலம்.

பூர்விகஸம்ஸுகிருதபுஸதகங்களிற்சொல்லப்பட்டிருக்கிற சில முக்கியமானவிஷயங்களின் காலவரையறைகளை உத்தேசமாகக்கூடச் சொல்லக்கூடாதபடி அவ்வளவு அநதகாரததிற பூர்விகஇந்தியசரித திரமானது மறைவுபட்டிருக்கிறது. விதவான்கள் சிறிதுநிச்சயத் துடன் முடிவுகருகுகொணடுவந்திருக்கிறகாலவரையறைகளுக்குள் மிகவும்முந்தியது புத்தநிர்யாணகாலமாகிய கி. மு. 480.* இதற்கு முந்தினசங்கதிகளின் காலவரையறைகள் பலவிதமான பின்ன அபிப பிராயங்களுக்கு உட்பட்டிருக்கின்றன. அப்படிப்பட்டவைகளுள், பாரதயுத்தகாலமுமொன்று. வைதிகர்களின்கொள்கை இந்தயுத்தம 5017(வ்ரு)ங்களின்முன்நடந்ததென்பது இந்தயுத்தகாலத்திலிருந்து தான் கலியுகம் ஆரம்பித்ததாகசொல்லப்படுகிறது. மஹாபாரதயுத்த கத்திற்சொல்லப்பட்டிருப்பவை கர்ணபரமபறை ஐதிகங்களைப் பொறுத்தவைகளாயிருப்பதால் அவற்றைநம்பிக் காலவரையறை செய்யப்படுவது மண்குதிரையைநம்பி ஆற்றிலிறங்குவதுபோலாகு மென்று சிலர் நினைக்கிறார்கள்.

இந்தியசரித்திரவிஷயங்களுக்குள், இந்தயுத்தமானது, வாஸ்தவ மாய்நடந்த முதற்சரித்திரக்குறிப்பென்று பூர்விக இந்திய (காவிய) னுல்களைச் சரித்திரநோக்கமாயறியும் மேற்றிசைப்பண்டிதர்கள்கூட நம்புவதால் நாம் சந்தேகங்களுக்கு இடங்கொடுக்கவேண்டியது அநாவசியம். இந்தயுத்தகாலத்தைப்பற்றிமுடிவுகருவந்தவர் அநேகர்க ளுள், சிலரது அபிப்பிராயங்களைமாத்ரம் பூர்வபக்ஷமாகக்கூறிக் கித்தாந்தமாக ஸ்ரீமான்-ஸி. வி. வைதயர் அவர்களின் சிறந்த அபிப் பிராயத்தை† யெடுத்துக்காட்டு

* கணனமுறையில் நிகத்தோசசியடைந்தவர்களாகிய ம-ந-ந-ஸ்ரீ L. D. சுவாமிகண்ணுப்பிள்ளையவர்கள் கி. மு. 478 எனபா. சமீபத்தில் நடந்த சிலோன் எவ்ஷியாடிகஸொஸைட்டிப்பிரசங்கத்தில் வேறொருவா இக்காலத்தைக் கொஞ்சமவேறுபடக்கூறினா.

† இவ்வபிப்பிராயமும், ஸ்ரீமான்-கோபாலையாவர்களின் அபிப்பிராயமும் ஒருவிதமாய் மகா-ந-ந-ஸ்ரீ L. D. சுவாமிக்கண்ணுப்பிள்ளையவர்களாற் றே திருத்தப்பெற்றிருக்கின்றனவென்றுதெரிகிறது.

இந்தியலித்வான்கள்.

1. ப்ரோபஸர் M. ரங்காசாஸ்யஸ்வாமிகளின் அபிப்பிராயம்:— கலியுக ஆரம்பம் 5000 (ஐ)த்துக்குமுன் எனபது கொஞ்சம மிகை படக்கூறலாகும். கணிதசாஸ்திரியாகிய ஆர்யபட்டர், சுத்தௌக அதுமானத்தின்பேரில் முந்தியகாலவரையறையை ஏற்படுத்திவிட்டாரா எனபது. (Ch-col-Magazine yugas)

2. ரமேசசந்திரதத்தா அபிபிராயம்:—இந்தகாலாவதியிலாண்ட அரசர்களின்வம்சபரம்பரை புராணங்களுட குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஜநமேஜயபரீக்ஷித்தின்ஜநகாலத்துக்கும நந்தன அரசாட்சிக்காலத்துக்கும மத்தியில 101 (ஐ)சென்றனவென்று பாகவதபுராணம் கூறுகிறது குருக்ஷேத்தரயுத்தமநடந்து 3 மாதத்துக்குப்பின் பரீக்ஷித்தது பிறந்தானென்று மஹாபாரதமும் புராணங்களும் கூறுகின்றன நந்தன சந்தரகுபதனுக்கு 11 ஆய (ஐ)ங்களுக்குமுந்தினவென்றும், சந்தரகுபதன கி. மு. 312-லிருந்தானென்றும் நமக்குத் தெளிவாய்த்தெரிந்தவிஷயம். ஆகையினால் $312 + 100 + 1015 = 1427$ கி. மு. வில் பாரதயுத்தமநடந்திருக்கவேண்டும் (Civilisation in Ancient India ii) என்பது.

3. சித்தூர் V. கோபாலையரவாகள் அபிபிராயம்:—கி. மு. 1194 (ஐ) அக்டோபரார் 14 உ மகாபாரதயுத்தம் ஆரம்பித்தது 31 உ இரவுடனமுடிந்ததென்பது. இந்த அபிபிராயத்துக்கு இவா எடுத்தக்காட்டியிருக்குங்காரணங்களின்சுருக்கங்களாவன:—

(1) வேதாங்கஜயோதிஷகிரந்தத்தை உற்று ஆராய்ந்தாற கலி ஆரம்பம் 1173 கி. மு. என்று ஏற்படுதல்.

(2) காககருடையவும் அவாபிரஸ்தாபிக்கிற யவனப்படை யெடுப்பினுடையவும் காலத்தை ஆராய்ந்ததும், இந்தஸ்தானத்திலிருந்து கிரேக்கர்கள்திரும்புவது யுகத்தின்முடிவில் என்று அவர் குறித்துள்ளதை எடுத்துக்காட்டினதும், (இந்த அவா வாக்குமுலத்திலிருந்து) 165 கி மு. வுக்குக் கொஞ்சமமுன்புமுடிந்ததெனறயுகமினது 1165 கி. மு வுக்குச் சிலவருஷங்களுக்குமுன் ஆரம்பித்திருக்கவேண்டுமென்று ஊகித்ததும்.

(3) பழைய சரித்திரக் காரரஹகுறிக்கப்பட்டகாலங்களை விளக்குவதிலிருந்து ஏறபட்ட, 'கலியுகம் 1177-6 கி. மு. வில் ஆரம்பித்திருக்கவேண்டுமெ' என்றமுடிபு.

(4) 1176 கி. மு. விறகலி ஆரம்பித்ததென்றுநிறுத்துவதற்கு வேறொருஆதாரமாயிருந்தது கொல்லமஆண்டு என்பது

(5) 1176 கி. மு. வுக்குமுனவந்த ஒருகுறிப்பிட்டகாலத்திற் கலி ஆரம்பித்திருந்தால் மகாபாரதத்திலுள்ள சிலகுறிப்புக்களால் 1194 கி. மு. வில் யுத்தமநடந்ததாக ஏற்படுமென்பது.

(6) 'ராஜதங்கணி'யிறகுறித்திருக்கும் ஐதீக்காணபரம்பரைசெய்தி யுத்தகாலத்தை 1190 கி. மு. வில் நிறுத்துமென்பது.

(7) 1192 கி. மு. வில் சபதரிஷிமண்டலம் மகநகூத்திரத்திலிருந்ததென்று ஆரம்பட்டாகுறித்திருப்பது யுத்தம் 1193 கி.மு. வில் நடந்திருக்குமென்ற அதுமானதற்கு இடங்கொடுத்ததென்பது.

(8) இவ்வுலகற் பிரசித்திபெற்ற ஐந்தராஜாங்கங்களிலாண்ட அரசர்களின் சராசரி ஆளுகைக்காலம் 1193 கி. மு. வாக்கில் யுத்தம் நடந்ததென்றுநிறுத்த உபயோகமாயிருந்ததென்பது.

(9) ப்ருமதஸம்ஹிதையில் எடுத்துக்காட்டப்பெற்றிருக்கும் விருத்தகர்க்கரின் ஒருஸலோகம் 1194—3 கி. மு. வில் யுத்தமநடந்ததென்று அதுமானிக்க இடங்கொடுத்ததென்பது.

(10) காக்கரஹகொடுக்கப்பட்டயுத்தகாலமும் (அதாவது கி. மு. 1194—93) பரஹஸபதி 60வாத்தின முதலவருஷமும் ஒத்துவருவது.

(11) யுத்தகாலத்துக்குப்பின்வந்த ஒருகுறிப்பிட்டதினத்தைக் குறிக்கும் ஒரு மகாபாரதசுலோகத்தற்கு வேதாங்கஜ்யோதிஷத்திற்குறப்படும் சிலவிஷயங்களை ஏறிட்டுப்பார்த்து 1194 கி. மு. வின் பின்பாகத்தில் யுத்தம்நடந்திருக்கவேண்டுமென்று முடிவுக்குவந்தது (The chronology of Ancient India) எனபனவாம்.

மேற்றிசைவித்வான்கள்

ப்ரோபஸர்மக்டானல். (Sanskrit literature) இவர் நம்வேத நூலாராய்ச்சியுள்ளவர். ஸம்ஸக்ருதகாவ்யசமயநதமான ஒரு சிறந்த

கிரந்தம் எழுதியிருக்கிறார். இவர் அபிப்பிராயம்:—ஒருவர்க்கொருவர் பக்கத்தில்வாழ்ந்துவந்தருஜாதியாருக்குமபாஞ்சாலஜாதியாருக்கும் ஏற்கனவேநடந்திருந்த பூர்விகச்சண்டையாகிய உண்மைச்சரிதம் இவ் விதிகாசததுட்பொதிந்துள்ளது. யஜுர்வேதத்தில இவர்கள் ஒரே ஜாதியாராகக்கூறப்படுவதால் இவ்வேதகாலத்தாகுமுனபே இவர்கள் ஒன்றுபட்டிருக்கவேண்டும். யஜுர்வேதகாலத்தில் தருதராஷ்டரன் பிரசித்தபுருஷனாகக்கூறப்பட்டிருக்கிறான். சதாபதப்ராம்ஹணத்தில் (ஜநமேஜய)பரீக்ஷித்தின்பெயர் அடிக்கடிவருகிறது. இதனால் யஜுர் வேதகாலத்துக்கு நூறுவருஷத்திற்குமுன்பாவது பாரதயுத்தம்நடந்திருக்கவேண்டும். 1000 கி. மு-வில் யஜுர்வேத மெழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும். பாரதயுத்தம் ஆயிரத்துநூறு கி மு. வில நடந்திருக்க வேண்டும் எனபதாம்.

4. கல்கட்டா ஹைக்கோட் மீஸ்டர் பால்டீட்டரின் அபிப்பிராயம்: (London Asiatic Society's Journal of April 1914) இருக்கு வேதமந்தரபாகததுக்கும் பாரதயுத்தத்துக்கும் காலத்தாற் சம்பந்தமிருக்கிறது. தேவாபி எனப் ஒருவன் இருக்குவேதமந்தரதராஷ்டர* வாக்ககூறப்படுகிறான். இவன் சந்தனுவுக்குத் தமையனாகவும், அவன் இராஜபாதிகாரததையடையும்பொருட்டுத் தான் சிம மாசநத்தி விருந்துவிளகினவனாகவும், மகாபாரதத்திற்குகூறப்படுகிறான். இருக்கு வேதபாகத்தேவதையிலும் இப்படியே இவனைப்பற்றிக்கூறியிருக்கிறது. இதனால், பாரதயுத்தத்திற்குகொஞ்சமுமுன்பு இருக்குவேத மெழுதப்பட்டதென்றுதெரிகிறது. இதற்குப் பின்வரும் வேறொரு திருஷ்டாந்தமும் காணலாம். பாஞ்சாலர்கள் சோமகாகளென்று அடிக்கடிகூறப்படுவதையும், துருபதன் சிலஇடங்களிற் சோமகீ† என்று கூறப்படுதலையும் மகாபாரதத்திற்காணலாம். சோமகன் என்றொருவன் இந்தவம்சத்திலிருந்தான். இவன் தருபதனுக்குபரிதாமகன். (பாட்டனினதகப்பன்) இருக்குவேதத்தில் இவன் தகப்பன்பெயர் சக தேவனென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதரேயபராம்ஹணத்தில்

* கண்டவன் =செய்தவன்

† திரௌபதியையும் வில்லிபுத்தூராவா இப்படிச் சிறப்பிப்பதைத் தமிழ்ப்பாரதத்துட்காணலாம்.

இவன் இராஜசூயம்வேட்டுச் சோமபானமபண்ணிக் கீர்ததிபெற்று
 னென்றிருக்கிறது. பாஞ்சாலர்கள் சோமகர்களென்று கூறப்படுவ
 தற்கு இவனதுயாகமே காரணம்போலும். மேற்சொன்ன தேவாபி
 யும் சோமகனும்* பாரதபுத்தததுகருமுன்னிருந்தவர்கள். இவர்கள்
 இருக்குவேதத்திற் பிரஸ்தாபிக்கப்படுவதுகொண்டு இருக்குவேதம்
 பாரதபுஸ்தகத்துக்குக்கொஞ்சமமுன்புதான் எழுதப்பெற்றதென்று
 தெரிகிறது.

கவியுத்ததுக்கு முந்தியகாலத்ததாகக்கூறப்படுகிறவம்சாவளிக
 னைப புராணங்களிற்பார்த்தால, இருக்குவேதத்தின் ஒருமந்தரதரஷ்
 டாவும், பீஷ்மபிதா சந்தனுவினசகோதரனுமான தேவாபி எனபவ
 னுக்கும் விஸவாமித்ரன எனபவனுக்கும் மத்தியில் 30-தலைமுறை
 யிருந்ததாகக்காணலாம். தலைமுறையொன்றுக்கு 20-வாஷிதம்வைத
 துக்கொண்டால் 600-வாஷி ஆகின்றன. பாரதபுத்தம் 1000 கி. மு-வில்
 நடந்ததென்றுவைததுக்கொண்டால் வேதமெழுதியகாலம் கி. மு.
 1600 ஆகும். வேதகாலம் கி மு 1700-முதல் 1000-வரையென்
 றெழுதினவர்களினகொள்கையையும் இது அநுசரிகிறதென்பதாம்.

மிஸ்டர் C. V. வைத்தியரின்சித்தாந்தம். இவர் இதிறாஸங்க
 ளின் ஆராய்ச்சியில் மிகவல்லவர். இவர அபிப்பிராயம்வருமாறு:—

(மேற்சொன்னபடி) பாரத யஜுர்வேத இருக்குவேதகாலங்கள்
 ஒன்றையொன்று ஒட்டியிருக்கின்றனவென்பதற்குப் போதுமான
 அத்தாட்சிஏற்பட்டிருக்கிறது. பாரதபுத்தம யஜுர்வேதகாலத்ததுக்கு
 முன்னும் இருக்குவேதகாலத்துக்குப்பின்னும் நடந்ததென்பது வாஸ்
 தவந்தான். ஆகையால், இருக்குவேதமாவது, உள்ளாதாரத்தால்
 அதற்குப்பிந்தியதென்றுதெரிகிற சதாபதப்ராஹ்மணமாவது, இன்ன
 காலத்திற்செய்யப்பெற்றதென்று ஒருவாறுநிச்சயிக்கப்படுமானால்,
 பாரதகாலமும் இன்னதென்றுநிச்சயிக்கப்பெற்றதாய்விடுகிறது.
 வேதனிகவான்களால் இருக்குவேதமானது கி. மு. 1500-க்கும்
 1000-ததுக்குமத்தியிற் செய்யப்பட்டிருக்கவேண்டுமென்றும், சதா
 பதப்ராபஹ்ம கி. மு. 800-க்கும் 500-க்குமத்தியிற் செய்யப்
 பெற்றிருக்கவேண்டுமென்றும் எழுதப்பட்டிருப்பது சரியல்ல.

* 'சோமபன்' என்றிருப்பின் கலம். சோமபன் = சோமபானம
 பண்ணினவன்

இவை இன்னும் அநேககாலத்துக்குமுந்தியேசெய்யப்பெற்றிருக்கவேண்டும். அதற்குரிய ஆதாரங்கள்வருமாறு :—

I. வானசாஸ்திர ஆதாரங்கள்.

1. பரோபஸர் ஜாக்கோபி என்பவர் சமீபமாய்செய்திருக்கும் ஜ்யோதிஷ ஆதாரபரிசோதனைகளிலிருந்து வேதகாலம் கி. மு. 4000 ததுக்குமேற்போகிறதென்று கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

2. ஸ்ரீமான்-சங்கரபாலகிருஷ்ணதீக்ஷிதர் தாம் எழுதிய பாரதிய ஜ்யோதிஷசரிதிரம என்னும் சிறந்தவியாசத்தில் ஜ்யோதிஷ ஆதாரத்தின்மேல் ஒருகாலவரையறைகுறித்திருக்கிறார் அது சதாபதப்ராம்ஹணகாலவரையறையைக்குறிப்பிப்பதால், பிரஸ்தாப விஷயத்தை விளக்க முக்கியபிரயோஜனமுள்ளதாயிருக்கிறது. அக்கிரந்தத்தின் ஓரிடத்திற் கிருத்திகாநக்ஷத்ரக்கூட்டமானது (Pleiades) அக்காலத்தில் நேர்கிழக்கில் உதயமானதாகச்சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. அதாவது அவைகள் நிரக்ஷரேகையின்மேற்சாயாம லிருந்தனவென்பதே. இப்போது அவை நிரக்ஷரேகைக்குவடக்கே யிருக்கின்றன. அவை வருஷத்துக்கு 50 விகலவீதம் முன் போக்கடைகின்றன. அந்நக்ஷத்ரக்கூட்டத்துள் அதிகப் பிரகாச முள்ளநக்ஷத்ரமானது கி. மு. 2990-ல் அல்லது கி. மு 3000வாச் சில் நிரக்ஷரேகையினமேலிருந்ததென்று தீக்ஷிதர் கண்டுபிடித்திருக்கிறார். அது எழுதப்பட்டசமகாலத்தில்தான் அந்நக்ஷத்ரமானது இவ்விஷயத்தைக்குறிப்பதால் அந்நூல் கி. மு. 3000-த்திற் செய்யப்பட்டதாகக்கொள்வதுதவறுகாது. (Indian Antiquary Vol. 24 pp. 245)

சூரியமார்க்கத்துக்கும் அதன்வடக்கேயிருக்கிற கிருத்திகைக ளுக்குமததியில் 68-டிக்ரி இருக்கின்றனவென்றும், ஒவ்வொருபா கையினமுன்போக்கும 72-வருஷங்களுக்குச்சரியானபடியால் $68 \times 72 = 4896$ -வருஷங்களாகின்றனவென்றும் கணக்கிடப்படுகிறது. இதிலிருந்து 1900-ஓஸ்-ததைக்கழிக்க 2996 அல்லது ஏறக்குறைய 3000 கி. மு-வில் சதாபதப்ராம்ஹணம் எழுதப்பெற்றிருக்கவேண்டு மென்று ஏற்படுகிறது. இதிற பாரதபுருஷர்கள் பிரஸ்தாபிக்கப் பட்டிருக்கற்படியால், பாரதபுத்தகம் சுமார் கி. மு. 3100ல்* அதாவது

5000 ஸ்ரங்களுக்குமுன் நடந்ததென்று நிச்சயிக்கலாம். பாரதபுருஷர்களுக்குமுந்தின தலைமுறையினர் இருக்குவேதத்திற் பிரஸ்தாபிக்கப்படுவதால், இன்னுஞ்சில நூண்டுகளைச் சேர்த்தால் இருக்குவேதமெழுதியகால மேற்படுகிறது. இதனால், வேதகாலம் கி. மு. 4000—3300 என்ற ஜாகோபியாரின்கொள்கை வலியுறுத்தப்பெறுதல்காண்க.

மேற்கூறியதீகூலிதருடையகண்ணம் ஆகேஷ்பிக்கதகாதபடி வலுவுற்றதாயினும், அக்கொள்கை தாக்கப்படாமலிருக்கவில்லை. ‘பூர்வசங்கதிகளை ஞாபகத்திற்கொண்டிருக்குங் கோட்பாடு’ (Theory of Reminiscence) என்று சொல்லப்படுவதனடியான சில ஆகேஷ்பங்கள் சிலரார் செய்யப்பட்டன. அதாவது “கார்த்திகைகள் உதயமாகின்றனவென்று நிகழ்காலத்தாற் சதாபதங்கூறுவதொன்றைக்கொண்டு, அந்தக்கிரந்தம் எழுதப்பெற்றகாலத்தில நகூத்திரநிலை அபபடியிருந்ததென்று கொள்ளவேண்டுமென்பது அவசியமில்லை. ஏனென்றாற் சிலகாலத்துக்குமுன்னிருந்த நகூத்திரத்தின்நிலை கிரந்தமெழுதப்பட்டகாலம்வரை ஜநங்களின ஞாபகத்திறங்கியிருந்து, எழுதும்போது அவ்விஷயம் அப்போது நடப்பதுபோலக் குறிக்கப்பட்டதொன்றாயிருந்தாலுமிருக்கலாம்” என்பதாம். இன்னும், இவர்கள் தங்களுக்காதாரமாகவெடுத்துக்காட்டும் திருஷ்டாந்தமயாதெனில், இப்போது வாஸ்தவமாய்வசந்தருதுவல்லாத சித்திரை வைகாசி மாதங்களை வசந்தகாலமென்றே பழங்கொள்கை பற்றி வழங்குவருவதுபோல அதுவும் எழுதப்பட்டிருக்கவேண்டும் என்பதாம்.

ஒருசங்கதி உலகத்தில் வாஸ்தவமாய் நடந்தாலொழிய நடக்காததை நடந்ததுபோல எழுதிவைக்கமாட்டார்கள். மேலும், இக்கோட்பாடுடையா கி மு. 3000-த்திற் கிருத்திகைகள் நேர்கிழக்கிலுதிக்கவாரம்பித்தனவென்பதை மறுக்கவில்லை ஆயினும், எழுதினவர்கள் முநநடந்த ஐதீகநிலையை ஞாபகத்திற்கொண்டு தங்கள் காலத்திலநடந்ததுபோலச் சதாபதப் பராமஹணத்தில் எழுதிவைத்த காலம் கி. மு. 800 ஆயிருக்கவேண்டுமென்று ஹடவாதம் பண்ணுகிறார்கள். கிருத்திகைகள் நேர்கிழக்கிலுதிப்பதினிருதுவிலகியகாலம் கி. மு. 2600 ஆயிருக்கவேண்டும். (இவர்கள் அது எழுதப்பெற்ற காலம் கி. மு. 800 ஆயிருக்கவேண்டுமென்பதால்) 1800-ஸ்ரத்துக்கு

முன்னடந்த ஒரு சமாசாரம் கொஞ்சகாலத்துக்குமுன் நடந்ததைப் போல் ஞாபகத்திலிருந்துவந்து எழுதுபவர்களுக்குத் தங்கள் காலத்து நடந்துபோல எழுத இடங்கொடுத்திருக்குமென்பது மிகவும் அசம்பாவிதமானதாம்.

3. தீக்ஷிதர்கணித்திருக்கிற இன்னொருகாலவரையறை வேதாங்கஜ்யோதிஷகிரந்தம் கி. மு. 1400-ம் செய்யப்பட்டிருக்கவேண்டுமென்பது, மாகஸமுல்லர் இதன்காலம் கி. மு. 1180 என்று வேறு ஆதரவு கொண்டு கண்டுபிடித்திருக்கிறார். இருவருக்குமுள்ள 220-ஓர்த்து வித்தியாசம் ஒரு பெரிய வித்தியாசமல்ல. பின்னவர்கொல்லுதற்படி வேதாங்கஜ்யோதிஷகாலம் கி. மு. 1200 என்றுவைத்துக்கொண்டால் அதற்குமுலமாகிய சதாபதபராம்ஹணத்தின்காலம் இன்னும் பழமை யுற்றதாயிருக்கவேண்டும்.

4. மகாபாரதத்திலிருந்து ஆதாரமான சிலவிஷயங்களைக்கவனிப்போம். பாண்டவர்கள்செய்வதாயொப்புக்கொண்ட 12-ஓராவன வாசகாலமும் ஒருவருஷ அஞ்ஞாதவாசகாலமும் சாந்த்ராயணரீதியாய்க் கணிக்கப்பெற்றதென்றுதெரிகிறது. ஆனால் வேதாங்கஜ்யோதிஷகாலத்திலோ சாந்த்ராயணவருட்கணனரீதி பழங்காலத்துச்சுமார சாரமாய்விட்டது. இச்சோதிடகிரந்தம் எழுதப்பெற்றகாலம் கி. மு. 1400 என்றுவைத்துக்கொண்டால், பாரதயுத்தகாலம் இதற்கு மிகவும் முந்தினகாலத்ததாயிருக்கவேண்டும்.

5. பிராம்ஹணத்திலும் பாரதத்திலும் நரபலியைப்பற்றிய விஷயங்கள், தெளிவாய் அப்போது நடந்துவந்தவிஷயங்களைக் கூலங்கஷமாய்க்குறிப்பதுபோலக் குறிக்கப்பெற்றிருப்பதால் அதுவழங்கி வந்ததொன்மையுற்றகாலத்தி லவை எழுதப்பெற்றிருக்கவேண்டும்.

பாரதயுத்தம் கி. மு. 1400 முதல் 1000 வரை என்றகொள்கையுடையார்க்கு கி. மு. 3000-த்தில் யுத்தமநடந்ததென்றவிவரமானது புத்தருக்கும் யுத்தத்துகும்மதனியில் 2500-ஓராகடந்தது என்றதை ஞாபகப்படுத்தி அது அசம்பாவிதம் என்பதைத்தோற்றுவிக்குமாயினும், அவ்வளவுகால மிடையீடுற்றதென்பதுணைமைக்குமாறுகாது. மேற்கூறியபடி பாரதயுத்தம் 5000-ஓர்த்துக்குமுன்பேநடந்ததுதான் என்பதைப் பின்வரும் ஆதாரத்தாலுண்காணலாம்.

II. தேசாந்தரிகளின் சரித்ராசூதாரம்.

1. சந்திரகுபதன்சபையிலிருந்த ஒரு கிரேக்கஸ்தானாதிபதியாகிய மெகஸ்தனீஸ் என்பவன் இந்தியாவிஷயமாய் எழுதிவைத்தகிரந்ததைப்பார்ப்போம். அவன் எழுதியகிரந்தத்திற் பெரும்பான்மை நஷ்டமாய்ப்போனபோதிலும் இப்போது நமக்குக்கிடைத்திருக்கிற கிலபாகங்களிலிருந்து சிலவிஷயங்கள் இதுவிஷயமாய்தெரிந்து கொள்ளக்கூடியவாயிருக்கின்றன. சௌரேசேனி ஜநங்களால்வணங்கப்படுமேவனென்று அதிற் கூறப்பட்டிருக்கிற 'இந்தியன் ஹெராக்லஸ்' என்பவனைப் பூனிக்ருஷ்ணனென்று நாம ஓறறுமைப்படுத்திக்கொண்டாலும்கிருஷ்ணனுக்கும் சந்திரகுபதனுக்கும்மத்தியில் 138 தலைமுறை கடந்ததாகக்காண்போம். ஒருதலைமுறைக்கு 20-வ்ருஷீதம்வைத்துப்பார்த்தால் மொத்தம் 2760-வ்ருஷ்யம். சந்திரகுபதன் இறறைக்கு 2212-வ்ருஷ்தககுமுன் இருந்தவனென்று நமக்குநன்றாய்த்தெரியும். இவற்றால், பாரதயுத்தம் 5000-வ்ருஷ்தகுமுன் நடந்ததென்றவைதிக சம்பந்தாயப்பழங்கொள்கை வலியுறுகிறது எனபதாம். (Bombay Chronicle)

ஐரோப்பியப்பண்டிதர்கள் இந்தியபூரணிகநாகரிககாலங்களைக் கூடியவரை குறுக்கிடுகுவதற் பேரவாவுடையவர்கள். பழைய இந்திய நாகரிகத்துக்கு மேற்குத்திக்கேகாரணமென்றகொள்கையுடையராதலாற் கிரேக்கதேசத்தின் அதயுநநநாகரிககாலமாகிய கி. மு. 1000-500-க்குப்பின்பே இந்தியபூரணிகத்தைநிறுத்தப்பிரியப்படுவா. அவர்களுக்குப் பாரதயுத்தகாலத்தை கி. மு. 3000-த்துக்குக்கொண்டுபோக மனமிராது. ஆனால் இந்த அபிப்பிராயம் இப்போது மாறிக்கொண்டுவருகிறது. கி. மு. 4000-த்திறான் மனிதன் பூவுலகில் முதன்முதற் கிருட்டிக்கப்பட்டானென்ற கிறிஸ்தவர்கள் யூதர்களினகொள்கையானது, சாசனங்களாலும் பூமியிலெவட்டியெடுக்கப்படும்பொருள்களாலும், எகிப்தும் பாபிலோனியாவும் கி. மு. 4000-த்துக்குமுன்பே நாகரிகம்பெற்றதென்றும், கடவுளால்வெளியிடப்பெற்றதென்றபையினிர்கூறப்படும் "பத்துக்கறப்பனை" ஏற்கனவே மிகவுமுந்தியகாலத்தில் ஓர் அரசனாற் சட்டமாகப்பெற்றிருந்தனவென்றும் வெளியிட்டிருக்கிற புராதனபரிசோதகர்களின் ஆராய்ச்சியாலும் தளர்ந்துகொண்டுவருகிறது. ஆகையால், புதுக்கொள்கைகளைத் திடீரென நாம் நம்பிவிடக்கூடாது.

A. M. சடகோபராமா நுஜாசார்யர்,
திருச்சிராப்பள்ளி.

யசோதரகாவிய ஆராய்ச்சி.

“சேந்தமிழ்” (தொகுதி-க௭ பகுதி ௩-ல்) ௧௦௧-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி.

IV. இக்கதை, புதிய அச்சுப்பிரதியில் யசோதரன்சரித்திரம் எனற தலைப்பிட்டுப் பெரிதும் நூலைத்தழுவின இனியநடையில் விரிவாக எழுதப்பட்டுள்ளது. ஆயினும், நூலுக்கருகம் உய்யானம் திருமணம் மணமகள் பள்ளியறை மைந்தன்பிறந்தகொண்டாட்டம் மூப்புவந்துற அரசனதுமனத்தோற்றங்கள் அரசன் மகனைவிட்டுப் பிரியுங்கால் மகனுக்குக்கூறியபுத்திமதிகள், மற்றும் இவைபோன்ற விஷயங்களுள், காப்பியத்திற்காணப்படாத பலகற்பனைகள் கதையிற் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. இவைகளைப் புதியஅச்சுப்பிரதியில் XIII—XX, XXIII, XXXVIII—XXXIX, XLVI இப்பக்கங்களில் மிகுதியாகக்காணலாகும். அன்றியும், சிற்சிலவிடத்துப் பாடல்களின்வரிசைப்படியே விஷயங்களைக் கதையிலெழுதிவருங்கால், இடையில் மதசம்பந்தமானவிஷயங்களுள்ளிட்டுள்ள சிலபாடல்களின்கருத்துக்கள் சேர்க்கப்படாது முழுதும்விடப்பட்டுப்போயின. அப்பாடல்களிலடங்கியவிஷயங்களைத்தழுவிசங்கதிகள், ஜெனபரிபாஷைத் தொகைவிளக்க அகராதி எனற தலைப்பிலும் காணப்படாமையின், அவைகள் நூலைவாசிக்கபுகும் சாமானியர்களின்மனத்திற்கெட்ட வழியில்லை. உதாரணம்—அமிருதமதிபடும் நரகத்துன்பங்களை நூலிலுள்ளவாறே எழுதிவருமிடத்து இடையிலுள்ள,

“ஒருபதினொருபதினையுநதியதனுமப்
 ரிருபதினொடைநதவிலுயர்த்தபுகையென்னும்
 பொருவரியதுயரினவைபொங்கியுடன்வீழ
 மொருபதினொருகடல்களளவுமொளிதாரோய்”

என்றசெய்யுளின்கருத்துமட்டும் கதையிற்காணப்படவில்லை. நிற்க, கதையில்வந்துள்ளவிஷயங்களுள்ளும் சிற்சில, மூலபாடங்களோடொவ்வாறு பொருண்மறுபட்டிருக்கின்றன. இவைகளைக் கீழே காட்டுவோம்.

(1) “ யானிவ்வாளினின்மககளிரட்டையை

யீனமில்பலியாகவியற்றினால்

ஏனெனினுடர்தாமில்விலங்கினி

லானபூசனையாற்றுதலாற்றென ” I. 21.

இச்செய்யுளிலும் வடமொழிக்காவியத்திலும் மாரிதத்த அரசன் தான், இருவரைச் சண்டமாரிதேவிககு நரபலிகொடுத்துப் பூஜை செய்தபின்னாக் காலதாமதமின்றி உடனே குழிகள் தாங்கொணர்ந்துள்ளவிலங்குகளைத் தேவிககுப்பலிகொடுத்துப் பூஜைசெய்யக்கடவரென்று கூறினதாகவுள்ளது. புதிய அச்சுப்பிரதியிலோ கீழ்வருமாறுள்ளது.

“ஜனங்களே! நான் பின்பு எனதுவெற்றிவாளினால் அழகியவடிவமைந்த இரணமொனிடரைப் பலிகொடுத்துப் பூஜைசெய்வேன். நீங்கள் விலங்குகளாகினபூஜையை முதலில்நிறைவேற்றக்கடவீரென்று அரசன் அங்குவந்துள்ள தனபிரஜைகளுக்குக் கட்டளையிட்டனன்”

(2) “ஆடவரின்றுமேலாலருவருத்தணங்களுரைக

கடலாதுறந்துநோனமைக்குணம்புரிந்துயாதற்காகப்

பீடுடையயுறந்தபெருமகளிவென்றுள்ளே

தோடலாகுழல்தோழிதுணிந்தனன்பெயாநதுசென்றான்” II 37

இச்செய்யுளில், குணவதியென்னுநதோழி, அரசியாம் அமிருத மதியின்மதி களவொழுக்கத்திறசென்றதைநினைந்து“இன்றுதொட்டு ஆடவர்கள் பெண்பாலாரைவெறுத்துத் துறந்து நற்கதிபெறுமாறு பிரஹ்மதேவனுற்படைக்கப்பெற்றபெருமகளேயாவளிவளென மனத்திறகொண்டு அவவிடமவிட டகனறனள் ” என்றுகூறப்பட்டுள்ளது. அச்சுப்பிரதியில் இச்செய்யுளின்பொருள் அடியில்வருமாறுள்ளது.

“பிரமன் இவளுக்கு இணையிலலாத போகபாக்கியங்களையும் செல்வ மிகுதியையும் பதவியையுமளித்தும், இவளதுபுத்தியைமட்டுமே ஈன மாக்கிய தந்தோ கொடிதுகொடிதென்று பலவாறுநினைந்து ஒருவாறு தனக்குள்ளேநொந்துகொண்டு (தோழி) செல்லுகையில்.....” என்றுள்ளது.

ஆடவரன்றி மேலார் ஏனப் பாடங்கொள்ளினும், “சாமானியர்களல்லாது அறிவுடையோராகிய ஆண்மக்கள்” என்று பொருள் கூறுதல்

பொருத்தமுடைத்தாம. பெயர்த்துச்சென்றுள் என்பது அச்சப்பிரதி களிற்கண்டபாடம்.

- (3) “ஆயிடையரசனுள்ளததரசனைவிடுப்பவெண்ணித
தாயமாகோயிலெய்திசசநதிரமதிதன்முன்னாச்
சேயிடையிறைஞ்சுமற்றித்திரைசெயநீருலகமெலலா
நீயுயாகுடையினவைகிரெடிதுடனவாழ்கவென்றாள்” II 54.

இச்செய்யுளில், யசோதரராஜன அரசியலை நீத்துத் துறவுகொள்ள எண்ணங்கொண்டவனாய்த் தன் தாயாம சநதிரமதியின் அரமனைக்குச் சென்று அவளது அடிபணிந்துநின்றன. நிறகவே, தாய் அவனை நோக்கிக் கடல்குழந்திப்பூவுலகனைத்தினையும் நீ ஒருகுடைக்கீழாக்கி உன்குடைஒங்க நீழியானடுவாழ்வையாகவென்றாள்” என்று கூறப் பட்டுள்ளது. வடமொழிக்காவியத்தும் இக்கருத்துத்தானுள்ளது.

அச்சப்பிரதியில், “இறைஞ்சி வாழ்கவென்றான்” எனப் பாடங்கொண்டு, “அரசன் .. . தன் தாய சநதிரமதிக்கு அறிவிக்கலா மென்று அவளிருந்த அரமனைக்குச்சென்று அவனைக்கண்டு விலகி நின்று இக்கடல்குழந்தபுனியை நீயேயாளுவாயாகவென்றான்” என்றுள்ளது.

- (4) “விண்ணிடைவிளங்குநகரத்திமிருகதிராமதியந்திரநதே
மண்ணிடைமழுங்கச்சென்றோர்மறையிருப்பகுதிசேரக

தெண்ணிடையுள்ளதன் னுளீரதிடுகின்றதென்றான்” II. 56

இச்செய்யுளில், யசோதரராஜன ஒருபொழுதும் சநதிரனை விட்டு நீங்காத நிலைவேபோல எப்பொழுதும் தன்னை விட்டகலாது தன்னுடன் ஆகாயமளாயியமாளிகையிலவிறறிருந்த தன்மனை வியாம் அமிருதமதி, ஒருநாளிரவினில், தன்னை விட்டு நீங்கி ஒளிமழுங்கித் தரையிறசென்று, கண்கொண்டகாணவொண்ணாதகாரிருளேபோன்று கறுத்தமேனிய னும் யானைப்பாகனுடன் கூடிக்கலந்துருகக்கண்டு மனம்புழுங்கி, அதனை உள்ளவாறு வெளிப்படையாகத் தனதாயினிடத்துச்சொல்லாது மறைபொருளாகக்கூறுகின்றான் என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

இ - எ “அன்னாய! ஆகாயமார்க்கத்திலவிளங்குஞ் சந்திரகாந்தி கிரணங்களால் நிறைவுற்ற சநதிரனை விட்டு நீங்கி, ஒளிமழுங்கித் தரையிறசென்று, ஆங்குத் தன்னை மறைக்கவல்லதோ இருடபகுதியுடன்

இரவிற்கோந்திருக்கக் கனவினிற கண்ணார்க்கண்டேன். அங்ஙனங் கண்டது என்னுள்ளத்தினை வாளகொண்டறுக்கின்றது என்றான்” என்பதாம். இங்கு இறைவி எனறது தாயை. புதிய அசுசுப்பிரதியில் மேலேயுள்ளசெய்யுளினபொரு ளடியில்வருமாறுகாணப்படுகின்றது.

“வாராய்தாயே! ஒருநாளிரவில் நான் நித்திரைபுரிந்தபோது இரண்டுதியகனவுகளகண்டேன். சந்திரனுடையகாந்தியாம் ரோகிணி தேவி சந்திரனை விட்டு நீங்கி மணணிடைமழுங்கியதாகக்கண்ட தொன்று. இருளுக்கேதுவாகியமேகபடலம் அப்பொழுது சூரியனை மறைத்ததாகக்கண்டது மற்றொன்று. இவ்வாறுகண்டதுமுதற் கொண்டு மனத்துயரால் என்சரீரம்முதலியன மாறிவிட்டன என்ற னை” எண்ணுடை எனபது அசுசுப்பிரதியிறகண்டபாடம்.

வடமொழிக்காவியத்து மூன்றுவதுசருக்கத்துப் பதினொன்று வது பன்னிரண்டாவது சுலோகங்க்குறிக்கறியபடியே மேலே எழுதி யுள்ளசெய்யுள் அமைக்கப்பெற்றுளது அச்சுலோகங்கள் கீழ் வருமாறு:—

“கிந்து காணிரவரூஉ ருமாஹ்
விஹுதம் காவையொஜித்தவகூழ் ।
வந்திரிசு து ரியா நிஸி ருபுஷா
பெயி வம்மரிகா திரிரெண ॥

3. 11.

தாபுரூ து வாகுபுபுபுபுபுபுபு
சுதநீஹ ந ரியா ஸுபதாலி ।
ததுமரிகூநலி கீலிதரூபெஹு -
புபுஹுஹம் விதநுதெ ரி ருபுபுபு ॥

3. 12.

(5) “கொலையின தினமையகடாரகுவலயத திறைமைசெய்யு மலைதலிலவாயமையாககுமவாய்மொழிமதிப்பையாககும விலையிலபொருளின மாட்சிவிளைப்பதகளவின்மீட்சி யுலைதலிலபொருமைதிப்பமுறவலயொழிந்ததியும்” IV. 18.

“தெருளுடைமனத்திறசென்றுதெளிந்துணாவாயசெலவம் பொருளவயினிறக்கமினமைபுணாததிடும்புலசுதேன்க னொருவியபயநும்தேயொளியினோடழகுவென்றி பொருணமிருகுலஹேடின்பம்புணாதலுமாகுமாதோ” IV. 19.

கொலையினது இன்மை - (ஹிம்லாபாஃ சுலாவஃ, சுஹிம்லா) கொல்லாமை. களவின்மீட்சி-களளாமை. ஒழிந்தது-(கொல்லாமை பொய்யாமை களளாமை இவையொழிந்தது) காமத்தை ஒல்லாமை. இறுக்கம் - பசை ; பறறு. பொருள்வயினிறுக்கமின்மை-(விஷயெஷுஃ சுஜி-ஹிஷு-நிஷு, விஷயெஷுஃ சுவட-நிஷு, சுபரிமு-ஹிஷு ஹிஷு) பொருள்களிடத்துப் பற்றிலலாமை. கூடாருவலயத்து - ஒருவருக்கொருவர் பகையாயார்நிறைந்த இப்பூவுலகத்து.

இ - ள கொல்லாமை, பகைநிறைந்த இவ்வுலகத்து எங்கும் பிணக்கின்றி இணக்கமுற்ற மேலானவாழ்வைத்தரும். விபரீத வேறுபாடுகளுக்கிடமின்றி உண்மைபேசுதல், வாய்மொழியில் மேலானமதிப்பையுணடுபண்ணும். கள்ளாமை, நேர்மைகாரணமாக விலையேறப்பெற்ற செலவப்பொழிவைத் தானேகொணர்ந்துசேர்க்கும். காமத்தையொல்லாமை, மேலுக்குமேல் தேகவலுவையும் மனவுறுதியையும் சொல்வனமையையும் தரும். பொருள்களினிடத்து அவாவின்மை, கலக்கமற்றமனத்தின்கண், தெளிந்தநல்லறிவினைத் தந்து பழம்பிறப்புணர்ச்சியையும் வரும்பிறப்புணர்ச்சியையும் தரும். மதுமத்திய மாம்ஸவகனையுணாதுவிலக்கல், ஒளி அழகு வெற்றி நலகுடிவாழ்க்கை இன்பம் ஆதிய பலவகைநன்மைகளைப்பயக்கும் என்பதாம்.

இச்செய்யுட்களிற பாதஞ்சலயோகநூலினும் வடமொழியசோதர காவியத்தும் சொற்றவாறு, கொல்லாமை பொய்யாமை களளாமை காமத்தையொல்லாமை பறறுத்தல் ஆகிய இவ்வைந்துவிரதங்களுள் ஒவ்வொன்றினாலுமமையும்பயன்களும், வடமொழியசோதர காவியத்துச் சொற்றவாறு ஊன் தேன் கள் ஆகிய இம் மூன்றினையு முணாது விலக்குவதனாலமையும் பயன்களும் கூறப்பட்டுள்ளன. பாதஞ்சலயோகநூலிறகண்ட சூத்திரங்களும் வடமொழிக்காவியச் சுலோகங்களும் அடியில்வருமாறு:—

‘‘சுஹிம்லாபு-திஷாபாஃ டெவா-சுராமஃ 2 அத. 35 சூத்திரம்.
ஸக்யுபு-திஷாபாஃ தி-பாமஹா-யக்யு 36 சூ
சுஹிஷுபு-திஷாபாஃ ஸவ-நு-தூ-வஸூ-நிஷு 37 சூ
பு-ஷு-ஹி-பு-திஷாபாஃ ஸி-ப-ஹி-ஹி 38 சூ
சுபரிமு-ஹி-ஷெ-ஷெ-நிஷு-காம-காம-ஹி-ஷெ 39 சூ

இ - ள் ஒருவனிடத்துக் கொல்லாமையென்பது நிலைநிற்குமாயின், அவனைக்கண்ட அளவில் எல்லாப்பிராணிகளும் பகை ஒழிந்துநிற்கும். வாய்மைநிலைநிற்குமாயின், முயற்சியின்றி எல்லாக் காரியமும் அவன் ஆகவெனில் ஆகும், அவனதுவாய்ச்சொல் ஒரு பொழுதும் வீண்போகாது. கள்ளாமையென்பதுநிலைத்திருக்குமெனின், அவன்விரும்பாமலே எததிசையினுள்ள இரத்தினங்களும்தாமாகவே அவனிடமவந்துசேரும் பழுதில்லாத நித்தியப்பிரஹ்ம சரியம் ஒருவனிடத்திருப்பின், அது ஒப்பில்லாததேகவலுவையும் மனவுறுதியையும் சொல்வன்மையும்கல்கும். அபரிக்கிரகம் (சரீரமுதலாம் எல்லாவிதபோகஸாதங்களுள்ளும் பற்றில்லாமை) முறபிறப்பினையும் இப்பிறப்பினையும் இனிவரும்பிறப்பினையும் அவைகளுக்கானகாரணங்களையும் தெளிவுற உணரசெய்யும் என்பதாம்.

கவலிஹநா டெவரஹநா வரஹவக

கரொதி லத்யு கஹொவ்வாக்யுதாபு |

கவளபுராகஷகி ரதலாவய

வாவஹா வுஹவரித்யுஜீகத்யு || 4. 26.

ஹவல்ய வஹபாவாகொழிவாவெநா

ஹத்யுஜீஹபாவகிந் புவெஷந்யு |

த்யுஜி லனொ ரயுஜு ராவக

வுதெஷு வுஹி வியிவஹிஸுவவ் || 4. 27.

இ - ள் எவருக்குந் தீங்குபுரியாமை, பகையைததவிர்ப்பதற்கான சிறந்தவழியாகும். மெய்ப்பேசுதல், சொன்னசொற்பழுகாதாபயனுறச்செய்யும். கள்ளாமை, எல்லாததிகைகளினின்றும் விலையுயர்ந்தபொருள்களைக்கொணராதசெர்க்கும். சிறந்ததாம் பிரஹ்ம சரியம், நல்லதேகவலுவையும் மனவுறுதியையும் சொல்வன்மையையும்பயக்கும். யானெனதென்னுமபற்றுததறந்தநோன்புடையாருக்குக் கழிந்தனவும் வருவனவுமாம்பிறப்புகளின் உணர்ச்சியுண்டாம் தாங்கொண்ட எல்லாவிதங்களும் நன்குவளர்வதிற்கண்ணியராகிய பெரியோர் மதுமததியமாமஸங்களை யுண்ணாநீக்குவர் என்பதாம்.

இவ்வாறிருக்க, புதிய அச்சப்புத்தகத்தில் மேலேயுள்ள இரண்டு செய்யுள்களுக்கும் கீழ்வருமாறு மாறுபடப் பொருள்கூறப்பட்டுள்ளது:—

“ஒருவனிடம் கொலையென்பதொன்றில்லையாயின், அவன் இவ்வுலகில் மேலானநிலையையடைவான். அதுவே பொய்யணுகாச் சத்தியநிலையை அளிக்கும். அந்தச் சத்தியவான்வாய்மொழியோ எல்லோராலும் மதிக்கப்படும். சீவகாருணியத்தின்மாத்சியோ பிறர் பொருளைக்களவுசெய்தலைக்கும்; இதன்றிப் பெருமையையும் மனத்திடத்தையும் சரீர்திடத்தையும் மற்றவைகளையும் அளிக்கும். மனத்தின்தெளிவால் உணர்தலென்னும் செல்வமவாய்ததாற் பொருளைத் தாராளமாய்ச்செலவிடச் செய்யும். இவற்றின்முதிர்ச்சி, புலால் தேன் கள் இவைகளைத்தவிரக்கும். தேக்காரநி, அழகு, வெற்றி, செல்வமமிக்ககுலம் இன்பதுகர்ச்சி இவைகளும் உண்டாம்”

. உரார்துவுலயதது, வாய்மையாக்கும், விலையில்போருளின், மனத்திற்சென்ற, புணர்ந்தமே இவைகள் அச்சப்புத்தகத்திலுள்ள பாடங்கள்.

- (6) “நாவருகிவீழ்முழுதுநஞ்சுணமெத்தா
ளாவலறியதுவுருகியலமரினுமையோ
சாவவரிதிவணர்சிதகலவினைதருநோ
யாவும்வினைநிலமதனிவினியவுளவாமோ” IV. 66.

இ - ள் நரகத்துவிழ்ந்த அமிருதமதி ஆங்கு நாமுழுது மழுக்கிவீழும் நஞ்சுணவை உண்டனள். உண்ணவே நாவருகி முழுது மழுக்கிவிழக் கோவென்றலறி அலமந்தனளாயினும், அவள் ஆங்குச் சாவதில்லை. ஐயோ, பாவம்! என்செய்வாள். வெய்யதீவினைகளின் பயன்களாம் துன்பங்களையாவும்வினையுமிடமாம் நரகத்திடத்து இனி தெனத்தோன்றுவதெதுவும் அணுகாதுவிலகிநிற்குமன்றோ? என்பதாம்.

அச்சப்புத்தகத்தில், “உணவில்நஞ்சுபெய்துகொல்வித்தவள் முழுதுமழுக்கிவீழும்நாவாலறவே, அந்நாவருகியருந்தினும் அவளிருஞ் செத்தொழிவதில்லை. தயருள் அழுந்துபவளேயாம்.....” என்றுள்ளது.

- (7) “திலப்பொறியிலிட்டனர்திரிப்பவநெருப்பி
 னுலைப்பெருகழற்றலையுருக்கவுமுருத்துக்
 கொலைக்கழுவினிட்டனர்குலைப்பவமுருக்கு
 முலைப்பருவருத்தமதுரைப்பரிதுகண்டாய்” IV. 66.

இச்செய்யுளில், “எள்ளாட்டுஞ்செக்கிலேயிட்டு அரைப்பர் ; நெருப்பினுலையிலேயிட்டு எரிப்பா, உருக்குவர்.” என்றிருக்க, அச்சுப்புத்தகத்தில் “எள்ளாட்டுஞ்செக்கிலிட்டுத்திரிப்பார்கள். நெருப்புலையில், காலையும் தலையையும்வைத்தெரிப்பார்கள். உருக்குவார்கள்” என்றுளது. பெருகழற்றலையென்றதனைப் பெரிய கழல் தலையென்று பிரித்தனாபோலும்.

- (8) “வெய்யதீவினைவெருவுறுமாதவம்வீதியினின்றுதிகொண்டா
 னையதாமதிசயமுறவடங்கினனுடம்பிணையவனிட்டே
 மையலவானிடையனசனற்குழாங்குளிலவானவன்றானுகித
 தொய்யினமாமுலைசுரவராமகளிரதத்தொருதியின்கிழ்வறான்” 4—96.

இ - ள் மாரிதத்தஅரசன், வெந்துயாகளுக்கிடமும தீவினைகளெல்லா மஞ்சித் தன்னைவிட்டொழியுமாறு மாதவத்தினை முறையினின்றுமுடிவுறச் செய்துமுடித்தனன். பின்னர் யாவருமதிசயமுற உடம்பினை இப்பூவுலகிலவிட்டொழித்தது, வானுலகின்கட் போகறுகருமுலகங்களுக்கிடையனவாகவுள்ள சனற்குமாரகற்பங்களெனப்பபும் மூன்றாவதுதறக்கப்படுரையிறசென்று தேவனாகி, ஆங்குள்ள தேவமகளிருடன் இன்புற்றுவாழ்ந்தனன் என்பதாம். மையல்வான் என்றது மயக்கவிருள்கெடாது, போகங்களைறுகரும் கற்பங்களெனப்பபும் மேலுலகங்களை, அஃதென்னையெனில், கற்பாதிமுதற் கற்பாந்த முறச்சென்றவர்கள் பற்றுடையராதல்பற்றி. இடையன - இடையிலுள்ளனவாகிய, சனற்குழாங்களில் - மூன்றாவது சொற்கமாகிய சனற்குமாரகற்பத்துள்ள தேவர்குழாங்களுள். வானவன்றானுகி - தேவனாகி.

காயபுலீவாரா கு வெணாநாசு ।

தத்துவார்த்தசாஸ்திரம். அத். 4. சூத். 7.

வழி:-காயபு வுலீவாரொ செழி-நொவலெவநம் பெஷாம் தெ
காயபுலீவாராம்: லவநவாவாடிய வெனசாநாஹாம் ஸந்தி
ஷகரி-காநுநம்-ஷிவசு ஸ்ரீஸு-வெநம்-வவநீத்யுயம்:
பெஷாம்: ஸ்ரீஸு-ந-ந-பு-ஸ-ஷி-ம-பு-லீவாராம்: ।

தத்துவார்த்தசாஸ்திரம். அத. 4. சூத். 8.

வழி:- லாந-தூ-சாரி-சாரி-வெந-யொ-பெ-வா-பெ-வ-ஸு-ஸு-பு-லீ
வாராம்: ।
ஸு-ஸு-பு-லீ-வாராம்-தூ-சாரி-வெந-யொ-பெ-வா-பெ-வ-ஸு-ஸு-பு-லீ
வாராம்: ।
ஸு-ஸு-பு-லீ-வாராம்-தூ-சாரி-வெந-யொ-பெ-வா-பெ-வ-ஸு-ஸு-பு-லீ
வாராம்: ।
ஸு-ஸு-பு-லீ-வாராம்-தூ-சாரி-வெந-யொ-பெ-வா-பெ-வ-ஸு-ஸு-பு-லீ
வாராம்: ।

தத்துவார்த்தசாஸ்திரம். அத. 4. சூத். 9.

வழி:- வொ-பெ-வ-ஸு-ஸு-பு-லீ-வாராம்-தூ-சாரி-வெந-யொ-பெ-வா-பெ-வ-ஸு-ஸு-பு-லீ
வாராம்: ।
ஸு-ஸு-பு-லீ-வாராம்-தூ-சாரி-வெந-யொ-பெ-வா-பெ-வ-ஸு-ஸு-பு-லீ
வாராம்: ।
ஸு-ஸு-பு-லீ-வாராம்-தூ-சாரி-வெந-யொ-பெ-வா-பெ-வ-ஸு-ஸு-பு-லீ
வாராம்: ।

இ - ள் “கீழ் முத்தேவராகிய பவணர் வியநதரர் ஜயோதிஷ்கர்
கனும், செளதர்மேசானகற்பத்தார்களும், இப பூவுலகத்தாரைப்
போன்று சரீரஸமயோகத்தாற காமநுகர்ச்சியடைவர். சனறகுமார-
மாஹேந்திரகற்பத்துத்தேவர்களும் தேவியர்களும் சரீரஸமஸ்பரிசத்
தாலும், பிரஹ்ம-பிரஹ்மோத்தர-லாந்தவ-காபிஷ்டகற்பத்து ஒரு
வரையொருவர் கண்கொண்கொண்டவினாலும், சுக்கிர-மஹாசுக்கிர-
சதார-ஸஹஸாரகற்பத்து ஒருவர் மற்றொருவரின் குரலோசையெ
யும் பாட்டோசையையும் செவிக்கொள்வதனாலும், ஆனத-பிராணத-
ஆண-அச்சதகற்பத்து ஒருமனப்பட்டுச் சிந்தைமேவலினாலும் அவ்
விதநுகர்ச்சியடைந்தாராவர். இவர்களுக்கும்மேலேயாராகிய கிரை
வேயகாதியராம் தேவர்கள் யாவரும் காமனோயற்றாராதின்,

அவர்களுக்கு அவ்வழியினாலாகிய இன்பமேவேண்மெதில்லை. அவர்கள் இடையறாது பரமானந்தத்தையேறுகர்வாராவர்” என்பதாம்.

இதேகருதது அடியிலவருஞ்செய்யுட்களிலுங் காணலாகும்.

“மிடையின்மேனியைத்தீண்டலிறகாண்டலி
லடையுமினசொலிநதையினமேவலின
மடநலாரினவருமபயனெயதுவா
அடைவிலோதியிறசொன்னமுனைவரும” மேருமந்தரபுராணம், 503.

“மோகமினமுனிவனிதினபம்போலவே
தோகையைநீனயவாடொடாசியினறியே
சோகமோடுறுதுயரின்றிததானியல
பாகுநலகமிநதிரததவாரினபமே” மேருமந்தரபுராணம், 505.

மேலேகுறித்தயசோதரகானியசெய்யுள், அடியில்வரும வடமொழிக்கானியததுச்சுலோகத்தின்வழியே அமைக்கப்பெற்றதாகும்.

“விஷ்ணுயித்ய ஸுவிநா மஹாஸ நியாமெ
தவா தபஸு வவிறாணரிதி ல்வெஷ்டி ।
த்யுதா ஸோயிவிபிநா தகூராயாரணெ
பெவொஃவ த நுபகிஷ்டிவெ துதீயெ” 4 ஸ. 69 க.

இ - ள் அவ்வரசன் குருவின்சந்திதானதது நெடுநாளிருந்து மோக்ஷிததையைக்கறறுணாந்து, அகத்தவம புறத்தவமெனப்படும இருவகைத்தவங்களையுஞ்செய்துமுடித்து, நிர்யாணகாலத்திற சமாதி முறைப்படி சரீரததைக்களைநதொழித்துவிட்டு முன்றாவதுசொர்க்கத்தாத் தேவனுயினன் என்பதாம்.

புதிய அச்சுப்புத்தகத்தில், விதியினின்றித்கொண்டான், வனசனற் குழாங்களில் எனப பாடங்கொண்டு, “தவநெறியில் இவன் பன்னுள் வழுவாதுநின்மு எண்குணனைந்துதிசெய்து பூதவுடலை இமமண்ணிடை நீத்து விண்ணுலகிற் நேவர்குழாங்களில் தலைமைபெற்றுத் தேவமடந்

வனசனற்குழாம், தாமரையிறபிறந்த பிரமனதுபதம்பெற்ற நல்ல

கூட்டம்; அனசனர்குழாம் எனப் பாடபேதங்கொள்ளின், மனிதர் போல அசனமுடிகொள்ளாத தேவர்களாகூட்டம்” என அரும்பத வுரையென்ற தலைப்பின்கீழ்க் காட்டப்பட்டுள்ளது.

- (9) “காலேதருகலயாணமிததிரனெனுமபே
ராளியடுதிறல்வணிகனரசனுயிரினையன்
கேனொருவனவநதிடைபுகுநதரசுகெட்டேன
வாளுருவுகின்றதுவெனமாதவனமுனெனறான ” 4—41.

இச்செய்யுளில், கல்யாணமிததிரனெனுமவணிகன் அரசன துயிர்த்தோழமுனைககண்டிருக்க, அச்சுப்புத்தகத்தில் “அம்முனிவர ரீன்மித்திரனும் ஜினதருமபரிபாலகனுமாகிய கலியாணமிததிரனெனப் பெயாக்கொண்ட வணிகச்சிரேடடி” என்று கண்டுள்ளது. உயிரினைய என்பது அச்சுப்பிரதியிறகண்டபாடம்.

- (10) “மாசின்மாமணிமேனியினவாசமோரோசனைமணநாறத்
தேசொரோசனைதீளேததிடமுளைததெழுதினகரனையார்கள்
ஆசிலெண்குணனவதியொடமைந்தனரலைகடலளவெல்லாம்
ஏசில்வானுலகிணையிலின்பததினிலிசைநதுடனியல்கின்றா. IV. 100

இ - ள் அபயருசியும் அபயமதியும் ஓரோசனைதூரம் நறுமண மும இளஞ்சூரியனையொத்துத் திகழொளியும்வீசும் நிர்மல திவ்ய தேகத்தோடு ஈசாநகற்பத்திறசென்று, முறபிறப்புக்களில்நிகழ்ந் தனவாம சங்கதிகளையெல்லாமநினைவுகொண்டு எண்குணனதுதிரு வறத்தினில் மாறுதமனத்தினராய, அச்சொர்க்கத்து நீண்ட ஆயுளள வாங்கு (இரண்டு) கடற்காலவளவும் இணையிலாதவின்பத்தினை இடை யறாதுதுகாநது மகிழ்வறவாவாழ்கின்றனர் எனபதாம்.

அவதி (சுவயி) அவதிஞ்ஞானம், (அல்லது) அவதானம்.
“சுவயிஸ்வயாடெஸ்யாசு ஸீதி காலெ ஸாலெ வு-கோநு.”மேதினீ
கோசம். மேலேயுள்ளசெய்யுள அடியில்வரும் வடமொழியசோதர காவியச் சுலோகத்தைத்தழுவினே எழுதப்பட்டதாகும்.

ஆங்கிலத் தமிழ்ப்பரீட்சைத் தேர்ச்சிக்குறிப்பு

மதுரைத்தமிழ்ச் சங்கத்தார் 1915-ம் ஐஸ் மார்ச்சு மீ
6-ம் தேதியில் நடாத்திய ஆங்கிலகலாசாலைத்
தமிழ்ப்பரீட்சைகளிற் நேறிப் பரிசும் யோக்
கியதாபத்திரமும்பெறும் மாணுக்கர்களின் விவரம்.

யப். ஏ. பரீட்சை.

I-வது வகுப்பு.

தொடர் பிழிந்த
கி. மீ. கி. மீ.

1. 30. V. S. அருணாசலம், ஸ்காட்கிறிஸ்தவ காலேஜ், நாகா
[கோயில்.

(முதற்பரிசு ரூ. 40 பெறத்தக்க தங்கப்பதக்கம்.)

2. 8. A. விஸ்வநாதன், S. P. G. காலேஜ், திருச்சிபுறப்பாளையம்.
(இரண்டாவது பரிசு ரூ. 35.)

3. 22. P. தியாகராஜன், ஸென்ட் ஜோசப் காலேஜ் திருச்சி
[புறப்பாளையம்.
(மூன்றாவது பரிசு ரூ. 30.)

II-வது வகுப்பு.

1. 7. E. S. வரதராஜன், S. P. G. காலேஜ்,
2. 16. K. M. தங்கபெருமாள் பிள்ளை, கை கை
3. 11. V. ஆசிர்வாதம், கை கை
4. 37. M. V. வேதாந்ததேசிகன், பிண்டிலேகாலேஜ், மனார
[கூடி.

5. 6. B. A. சுப்பிரமணியன், S.P.G. காலேஜ், திருச்சிநாப
[பள்ளி.
6. 12. A. S. இராமச்சந்திரன், ஷே ஷே
7. 6. V. இராமசாமி, வெஸனிகாலேஜ், ராயப்பேட்டை,
[சென்னை.
8. 14. N. சுப்பராயன், S.P.G. காலேஜ், திருச்சிநாபள்ளி.
9. 26. S. ஜம்புநாதன், ஸெனட்டேஜாசப காலேஜ் திருச்சிநாப
[பள்ளி.
10. 5. N. சுவாமிநாதன், S. P. G. காலேஜ், திருச்சிநாப
[பள்ளி.
11. 17. P. S. அலாவுதீன், ஷே ஷே
12. 15. K. P. நாராயணசாமி, ஷே ஷே

மெற்றிக்குலேஷன்.

I-வது வகுப்பு.

1. 98B. T. P. பழனியப்பன், நாஷனலஹைஸ்கூல், திருச்சி
[நாபள்ளி.
(முதற்பரிசு ரூ 30, வெள்ளிப்பதக்கமும், மீதம் ரூபாயும்)
2. 329. S வையாபுரி, பிண்டிலேகாலேஜ், மனனூர்குடி.
(இரண்டாவது பரிசு ரூ 25.)
3. 203. S. P இப்பராஹிம், ஸெனட்டமிகேல்ஸ் ஹைஸ்கூல்,
[கோயம்புத்தூர்
(மூன்றாவது பரிசு ரூ. 20)
4. 245. T. B. நடராஜபிள்ளை, ஷேஸ்காலேஜ், வேலூர்.
(நான்காவது பரிசு ரூ. 15.)

II-வது வகுப்பு.

1. 226. M. N. சாமபழாத்தி, கலியாணசுந்தரம் ஹைஸ்கூல்,
[தஞ்சாவூர்.

2. 161. A. தோர அனனம்மாள். (பெண்) மஹாராஜாஸ் பெண்
[பாடசாலை, திருவனந்தபுரம்.
3. 96. M. கோவிந்தராஜன, S. P. G. ஹைஸ்கூல், திருச்சி
[ஐப்பள்ளி.
4. 297. V. A. தியாகராஜன, S. P. G. ஹைஸ்கூல் Vepery
[சென்னை.
5. 202. K. M. சுந்தரமூர்த்தி, ஸென்ட் மிக் கேல்ஸ் ஹைஸ்கூல்,
[கோயம்புத்தூர்.
6. 160. J. பதமினி (பெண்) மஹாராஜாஸ் பெண்பாடசாலை,
[திருவனந்தபுரம்.
7. 154 K. S வெங்கடசுப்பிரமணியன், ஹைஸ்கூல், பத்த-
[மடை
8. 208. S. அண்ணாமலை. ஸென்ட் ஜோசப் ஸைக்கண்டரி ஸ்கூல்
[கூடலூர்.
9. 326. G. இராஜகோபாலபிள்ளை, போர்டு ஹைஸ்கூல், திரு
[வாரூர்.
10. 174. C. அருணாசலமுதலி, முனிசிபல் காலேஜ், சேலம்.
11. 170. R. V. நரசிம்மன், முனிசிபல் காலேஜ், சேலம்.
12. 159. S. சுப்பையன், ஸ்காட்ஸ்கிறிஸ்தவகாலேஜ், நாகர்கோ
[யில,
13. 303. G. C. தேவதாசன் S. P. G. ஹைஸ்கூல், Vepery.
[சென்னை.
14. 330. K. இராஜகோபாலன், பிண்டிலேகாலேஜ், மனாரக்குடி.
15. 175. S. M. ஆமதஷீ பசாஹிப, முனிசிபலகாலேஜ், சேலம்.
16. 282. A. நாராயணசாமி, முததியால்பேட்டை ஹைஸ்கூல்,
[சென்னை.
17. 138. V. ஸ்ரீநிவாஸன், St. Francis Xavier's High School
[Palamcottah.
18. 227, V. மஹாலிங்கம், கலியாணசுந்தரம் ஹைஸ்கூல், தஞ்சை
[ஆர்.

19. 124. M. V. சுபபிரமணியன், C M.S. காலேஜ், திருநெல்
[வேலி.
20. 247. A. R. மாணிக்கமுதலியார் ஊர்ஸ்காலேஜ், வேலூர்.
21. 158 S. ஞானசிகாமணி, ஸ்காட்கிறிஸ்தவ காலேஜ், நாகர்
[கோயில.
22. 277. R. கோபாலன், முததியாலுப்பேட்டை ஹைஸ்கூல்,
[சென்னை.
23. 332. S. P சாமபசிவன், பிண்டிலேகாலேஜ், மன்னார்குடி.
24. 356. V. P. கோபாலகிருஷ்ணையர், பச்சையப்பாஸ் ஹை
[ஸ்கூல், காஞ்சிபுரம்.
25. 179. G. K. கிருஷ்ணமூர்த்தி, டையமண்ட ஜூபிலி ஹை
[ஸ்கூல், கோபிச்செட்டிப்பாளையம்.
26. 181. P. இராமசாமி, செ செ
27. 275. V. நாகேஸ்வரன், முததியாலுப்பேட்டை ஹைஸ்கூல்,
[சென்னை.
28. 339. V. நடேசன், பிண்டிலேகாலேஜ், மன்னார்குடி.
29. 114. A. இராமச்சந்திரன், ஹிந்துகாலேஜ், திருநெல்வேலி.
30. 167. S அய்யாசாமி நாயுடு, முனிசிபல்காலேஜ், சேலம்.
31. 325. U. இராஜபாத உடையார், போர்டுஹைஸ்கூல், திருவா
[ரூர்.
32. 100 K. கலியாணசுந்தரம், விகடோரியா ஹைஸ்கூல் பாப-
[நாசம்.
33. 110. A. நாமமுத்தன் C. M. S. காலேஜ், திருநெல்வேலி.
34. 136. R. செலையா, St. Francis Xavier's High School,
[Palamcottah.
35. 205. T. M. இரத்தினவேல் L. M. H.School. நேரோடு.
36. 207. S. மீனாட்சிசுந்தரம், செ செ

37. 213. K. S. இராமச்சந்திரன் மஹாராஜாஸ் காலேஜ் புதுக்
[கோட்டை.]
38. 218. R. அம்பாசங்கராவ், ஷெ ஷெ
39. 223. R. நாராயணசாமிராவ், ஷெ ஷெ
40. 255. P. C. கிருஷ்ணசாமி, ஊர்ஸ் காலேஜ், வேலூர்.
41. 142. S. மரியஜூரோகியம், St, Francis Xavier's High
[School, Palamcottah]
42. 237. K. நடேசன், முனிசிபல் ஹைஸ்கூல், வாலாஜாபெட்,
(Walajapet.)
43. 253. S. K. நாகேஸ்வரையா, ஊர்ஸ்காலேஜ், வேலூர்.
44. 276. M. N. கலியாணசுந்தரம், முததியாலுப்பேட்டை
[ஹைஸ்கூல், சென்னை.]
45. 279. N. R. கேசவன், ஷெ ஷெ
46. 165. ஹெலெனதேவரம் (பெண்) மஹாராஜாஸ் பெண்
[பாடசாலை, திருவனந்தபுரம்.]
47. 172. N. வெங்கடகிருஷ்ணன், முனிசிபல்காலேஜ், சேலம்.
48. 211. T. V. விஸ்வேஸ்வரன், மஹாராஜாஸ் காலேஜ், புதுக்
[கோட்டை.]
49. 246. D. S. நேசமணி, ஊர்ஸ் காலேஜ், வேலூர்.
50. 169. C. பாலகிருஷ்ணநாயுடு, முனிசிபல் காலேஜ், சேலம்.
51. 274. துமபவனம் துரைசாமி, முததியாலுப்பேட்டை
[ஹைஸ்கூல், சென்னை.]
52. 321. V. இராதாகிருஷ்ணன், முனிசிபல் ஹைஸ்கூல், மாய
[வரம்.]
53. 65. S. பழனிச்சாமி, A. M. H. School, பசுமலை.
54. 103. S. வைத்தியநாதன், விக்கோரிவா ஹைஸ்கூல், பாப
[நாசம்.]

55. 273. K S. வெங்கடேசையர், ப்ரீமகன்தஸ் ஹைஸ்கூல்,
[வேலூர்.
56. 48. S. சோமசுந்தரம், ராஜாஸ் ஹைஸ்கூல், சிவகெங்கை.
57. 90. C சண்ணபிரான, S. P. G. ஹைஸ்கூல், திருச்சிநாப
[பள்ளி.
58. 91. S. இராஜகோபாலன், ஷெ ஷெ
59. 148. S. அண்ணாஜிராவ, ஹைஸ்கூல், பததமடை.
60. 150. S. வெங்கடாஜலம், ஷெ ஷெ
61. 144. M. இராமசாமி, St. Francis Xavier's High School,
[Palamecottah.
62. 217. S. சிவசுப்பிரமணியன், மஹாராஜாஸ் காலேஜ், புதுக்
[கோட்டை.
63. 235. S. சுப்பிரமணியன், ஹரிநது ஹைஸ்கூல், ஸ்ரீவில்லி
[புத்தூர்.
64. 248. N சீதாராமையா, ஷரீஸ் காலேஜ் வேலூர்.
65. 308. C. D. துரைசசாமி, முனிசிபல் ஹைஸ்கூல், மாய
[வரம்.
66. 59. K. வரதன், Rajah's Edward VII. Memorial
[High School, எட்டையாபுரம்.
67. 164. ஜெஸ்விடேவிட் (பெண்) மஹாராஜாஸ் பெண்டிட
சாலை, திருவனந்தபுரம்.
68. 166. R. மனோனமணி (பெண்) ஷெ ஷெ
69. 219. K. சுப்பாபதி, மஹாராஜாஸ் காலேஜ், புதுக்கோட்டை.
70. 355. T. M. கோபாலகிருஷ்ணன், நாஷனல் ஹைஸ்கூல்,
[மன்னார்முடி.
71. 126. M. தாவித், C. M. S. H. S. Palamecottah.
72. 139. G. முதலையா, St. Francis Xavier's High School,
[Palamecottah.

73. 267. P. V. ஸ்ரீநிவாஸராகவன, ஸ்ரீமகன்தஸ் ஹைஸ்கூல்
[வேலூர்.
74. 338. N. ஸ்ரீநிவாசன், பிண்டிலே காலேஜ், மனனூர்குடி.
75. 79. N. பைரவன, மதுரைக்காலேஜ், மதுரை.
76. 155. S. யேசுபக்தன, ஸ்காட் கிறிஸ்தவகாலேஜ், நாகர்
[கோவில
77. 215. C. H. சுப்பிரமணியன் மஹாராஜாஸ் காலேஜ், புதுக்
[கோட்டை.
78. 125. L. தேவதாசன், C.M.S. ஹைஸ்கூல், Palamcottah.
79. 201. K. இராஜாராம, ஸென்ட்மிகேலஸ் ஹைஸ்கூல், கோய
[மபுத்தூர்.
80. 127. J. சாமுவேல் லிரில், C. M. S. ஹைஸ்கூல் Palam-
[cottah.
81. 140. C. N. சுப்பராயன், St. Francis Xavier's High
[School, Palamcottah.
82. 206. S. மொசுவண்ணன், L.M. H. School, ஈரோடு.
83. 305. K. இராமநாதன், முனிசிபல் ஹைஸ்கூல், மாயவரம்.
84. 86. S. சிங்காரம், போர்டு ஹைஸ்கூல், குளித்தலை.
85. 141. S. பிச்சையா, St. Francis Xavier's High School
[Palamcottah.
86. 163. S. ரோஸ் அம்மாள் (பெண்) மஹாராஜாஸ் பெண்பாட
[சாலை, திருவனந்தபுரம்.
87. 200. N. பாலசுப்பிரமணியன், ஸென்ட்மிகேலஸ் ஹை
[ஸ்கூல், கோயம்புத்தூர்.
88. 278. S. வரதாசசாரி, முததியாலுப்பேட்டை ஹைஸ்கூல்,
[சென்னை.
89. 62. M. திவாகரன், Rajah's Edward VII Memorial
[High School, எட்டையாபுரம்.
90. 63. T. ஆலபர்ட், A. M. H. School, பசுமலை.
91. 171. K. வெங்கடரமணன், முனிசிபல் காலேஜ், சேலம்.
92. 244. S. சிங்காரம், ஹீஸ் காலேஜ், வேலூர்.
93. 327. K. சுந்தரம்பிள்ளை, போர்டு ஹைஸ்கூல், திருவாரூர்.

94. 64. S. ஜான்தேவசகாயம், A. M. H School, பசுமலை.
 95. 98A. A. V. இராஜகோபாலன், நாஷனல் ஹைஸ்கூல், திருச்சி
 [சிஞ்சுப்பள்ளி.
 96. 229. S. சோமசுந்தரம், கலியாணசுந்தரம் ஹைஸ்கூல், தஞ்சை
 97. 289. J. M. பொன்னம்பலம்பிள்ளை, ஹிந்து தியாலாஜிகல்
 [ஹைஸ்கூல், சென்னை.
 98. 95. M. இராமச்சந்திரன், S. P. G. ஹைஸ்கூல், திருச்சி
 [சுப்பள்ளி.
 99. 152. N. சாமுவேல், ஹைஸ்கூல், பத்தமடை
 100. 156. D. ஜாஷ்வா, ஸ்காட்கிறிஸ்தவகாலேஜ், நாகர்கோயில்.
 101. 194. U. S. நாராயணன், போர்டு ஹைஸ்கூல், உடுமலை
 [பேட்டை.
 102. 250. C. V. ஸ்ரீநிவாஸன், ஷரீஸ்காலேஜ், வேலூர்
 103. 319. S. ராஜம், முனிசிபல் ஹைஸ்கூல், மாயவரம்.
 104. 42. S. செல்லம், A. M. H. School, பசுமலை.
 105. 80. N. S. மீனாட்சிசுந்தரம், மதுரைகாலேஜ், மதுரை.
 106. 93. K. சுந்தரம், S. P. G. ஹைஸ்கூல், திருச்சிசுப்பள்ளி.
 107. 115. V. தேசிகன், ஹிந்துகாலேஜ், திருநெல்வேலி.
 108. 133. V. விஸ்வநாதன், C. M. S. காலேஜ், திருநெல்வேலி.
 109. 242. V. அப்பாராவ், போர்டு ஹைஸ்கூல், சித்தூர்.
 110. 348. T.S. விஜேந்திரராவ், நாஷனல் ஹைஸ்கூல், மனனூர்குடி.
 111. 230. A. குப்புசாமி, கலியாணசுந்தரம் ஹைஸ்கூல்,
 [தஞ்சாவூர்.
 112. 287. S. ஸ்ரீநிவாஸையங்கார், ஹிந்து தியாலாஜிகல் ஹைஸ்கூல்
 [சென்னை.
 113. 291. S. ராஜரத்னம், St. Gabriel's High School, சென்னை.

B. இராஜராஜேஸ்வர சேதுபதி,

அக்கிராசனாதிபதி,

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கம்,

உ
கடவுள்துணை.

செந்தமிழ்

தொகுதி-கந.] ராக்ஷஸஸ்ரூ வைகாசிமீ [பஞ்சி-எ
Vol. XIII. May-June, 1915. No. 7.

ஜீவ்யசரிதைகள்.

நூல்களின் பலபாருபாடுகளுள், 'ஜீவ்யசரிதை' ஒன்று. ஒரு பெரியோரதுபிறப்பு, வளர்ப்பு, படிப்பு, செயல்கள், குணநிலை இவைகளை விரிவாய் எடுத்துரைக்கும்நூல் ஜீவ்யசரிதையாகும். ஆங்கிலத்தில் இம்மாதிரி நூல்கள் பல உள். அவைகள் விரிவாக இருப்பதுடன் வசனநடைபிலேயே அமைக்கப்பட்டுமிருக்கின்றன.

தமிழிலும் பெரியோரகளசரிதை எழுதப்படாமலில்லை. பெரிய புராணத்தில் நாயன்மார்களது அடிமைத்திறம் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. முற்காலத்துவேந்தர்கள், குறுநிலமன்னர்கள் முதலியோரது அகை, வீரம் இவைகளைப்புகழ்ந்து பல தனிப்பாடல்களும் பிரபந்தங்களும் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன முருகதாசசுவாமிகள்இயற்றிய புலவாபுராணம் என்னும்நூலும் ஜீவ்யசரிதை என்னும் பாருபாட்டில் அடங்கியதாகவேகொள்ளவேண்டும். ஆனால் ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்டுள்ள ஜீவ்யசரிதைகளுக்கும் இதுவரை தமிழிலவெளிவந்திருக்கும் ஜீவ்யசரிதைகளுக்கும் பலவிதத்தியாசங்கள் இருக்கின்றன.

ஒவ்வொருதேசத்திலும் பலதுறைகளிலும்புகழ்பெற்ற பெரியோர் கன்பலர் இருந்திருக்கிறார்கள். அவர்களதுஜீவ்யசரிதைகளைப்படிப்பதே அததேசத்தார்க்குத் தேசாபிமானம்பெருகுவதற்கு ஒரு சிறந்த துணைக்கருவியாக இருக்கிறது. அன்றியும் ஒவ்வொருவரும் தத்தம் வாழ்நாளைத் தமக்குத் தமதேசத்திற்கும் மேன்மைபுண்டாகும்படி நன்குதழிக்கவேண்டும் என்னும் உணர்வைப் பெரியோரதுசரிதைகள் பலப்படுத்துகின்றன. அவ்வுணாவால், தமவாழ்நாளை நன்குநினைத்து வதற்கும் இவைகளே இன்றியமையாத உதவியுள்கின்றன. அன்றியும்,

பிற்காலத்தில் ஒருநாடின்சரித்திரம் ஆராய்ந்து எழுதப்படும்போது அந்நாட்டிலவாழ்ந்தபெரியோரதுசரிதைகள் சரித்திரஆராய்ச்சிக்குப் பெரியதுணையாகின்றன.

தமிழிலநூல்களியற்றவேண்டுமென்ற சிறந்தஆசையுள்ள தமிழி மாணிகள்பலா இக்காலத்திற் கட்டுக்கதைகளையே எழுதிவருகிறார்கள். அவைகளிற் கதாநாயகர்கள் நற்குணசீலர்கள் என்றும், அதனால் அக்கதைகளைப்படிப்பதிற் பலநீதிகளைத்தெரிந்துகொள்ளக்கூடும் என்றும் முகவுரைகள்தீட்டிக் கற்பனையிலன்றி உண்மையிலநிகழக்கூடாதசம்பவங்களைக்கற்பித்து நூற்றுக்கணக்காக “நாவல்” களை வெளியிட்டுவருகிறார்கள். நமதுநாட்டிலவசித்தவரும் வசிப்பவருமான பெரியோரது சரிதைகளை எழுதிவெளியிட்டால், கற்பனைக்கதைகளைக்காட்டிலும், அவைகள் தமிழருக்குமதமிழ்மொழிக்கும பலமடவகு மேலானபயனை உதவுமென்பது, இதைப்பற்றிச் சற்று ஆராய்வா எவாருக்கும் இனிது விளங்கும்.

இக்காலத்திற் பலரும்படித்தறியக்கூடியது வசனநடையே. ஆதலால் ஜீவ்யசரிதைகள் வசனநடையிலேயே எழுதப்படவேண்டும். மேலும் ஒருவரதுவாழ்நாளிலநிகழ்ந்தவற்றை விரித்தெழுதுவதற்கு வசனநடையே ஏற்றதாகவும் இருக்கிறது. பெரியபுராணம்போன்ற நூல்களில் அற்புதங்கள்பல விரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆதலால் அவைகளுக்குச் செய்யுள்நடை ஏற்றதாகும். ஒருவனதுசெயல் ஒன்றையே கூறும் தனிப்பாடல்களும் செய்யுள்நடையிலமைந்தது பொருத்தமுடைத்தே. இக்காலத்தில் விரிவாக எழுதவேண்டியசரிதைகளில் அற்புதங்களைவரைவது நினைக்கவுங்கூடாதது. ஆகவே, இக்காலத்திற் கற்றாரிலும் சிலரேசெய்யுள்நடைநூல்களைப்படித்தறியக்கூடியவர்களாக இருப்பதுபற்றியும், இக்காலத்துசரித்திரங்கள் விரிவாக இருக்கவேண்டியதுபற்றியும், இந்நூல்களில் அற்புதங்களைவிடவேண்டியதுபற்றியும் ஜீவ்யசரிதைகள் வசனநடையிலேயே இயற்றப்படவேண்டியனவாயிருக்கின்றன.

மனிதர்கள் பலதுறைகளில் முயன்றுவருவதால் ஒருவருக்கு ஏதாவது ஒருவிஷயத்திற்மட்டுமே மேம்பாடு ஏற்படக்கூடும். சிலர் பல விஷயங்களில் மேம்பாடுபெறவுங்கூடும். முற்காலத்திற் பெருமபான்மை

தெய்வபக்தியிற்சிறந்தவர்களைப்பற்றிமட்டுமே நூல்கள் இயற்றப்பட்டிருக்கின்றன. இது ஒருகுறையே. தமிழ்நாட்டிற் சிறந்தபோவீரர்களும், இராஜ்யதந்திரிகளும், கொடையாளிகளும் அநேகர் இருந்திருந்தும் அவர்களைப்பற்றி நமக்கு ஒன்றுநதெரிபாமலிருக்கிறது. சிலகாலத்திற்குமுன் நமதுநாட்டிலிருந்த உயர்ந்தகொடையாளியான பச்சையப்ப முதலியாரைப்பற்றிக்கூட நாம் விவரமாயத்தெரிந்துகொள்ளமாக்கவில்லை. இக்குறையை இனியாவதுநீக்கிப் பலதுறைகளிலும்மேன்மையெய்தும் பெரியோரதுசரித்திரங்களை எழுதி, இக்காலத்தவரும் பிற்காலத்தவரும் பெரியோர்கள் துருத்தலையைகைப்பற்றத்தகுண்புரிவது தமிழர்கள் துகடன.

சிலா இதற்கு ஆக்கேபிக்கக்கூடும் “நர கவனம்” “நரக வனம்” எனவும் முதுமொழியைக்கவனியாமல் மனிதர்களைப்பற்றி எப்படி எழுதுவது என்று சங்கிக்கக்கூடும். கடவுளடியார்களைப்பற்றியெழுதுவது கடவுளைப்பற்றியெழுதுவதுபோலாதலால் அடியார்களைப்பற்றி மட்டும் எழுதலாமேயன்றி மற்றமானிடரைப்பற்றியெழுதுவது செய்யக்கூடாதகாரியமென்று சிலா சொல்லக்கூடும். இதைச் சிறிது ஆராய்வோம். “எந்த இடத்தில் மேம்பாடுகாணப்பட்டாலும் அது எந்தேஜஸ்ஸிலிருந்து உண்டாகிறது” என்று பகவானேதிருவாய்மலர்ந்தருளவில்லையா? போரச்சேவகனதுவீரத்திலும், புலவனதுசொல்லந்திலும், கொடையாளியினது தன்னயமமறந்த மனப்பான்மையிலும், இராஜ்யதந்திரியினது டூர்ந்தஅறிவிலும் இறைவனதுஆற்றல் விளங்கவில்லையா? அவைகளைப்புகழ்வது அவனதுதிருவிளையாடலைப்போற்றுவதல்லவா? ஒன்றுமட்டுங் கவனிக்கவேண்டியதுண்டு. ஒருவனிடம் கைம்மாறுகருதி அவனைப்புகழ்வதை முழுதும் ஒழிக்கவேண்டும். அப்படிக்கைம்மாறுகருதி ஒருவனைப்பற்றியெழுதுவது உண்மையான ஜீவ்யசரிதையாகாது. முற்காலத்தில் வறுமையுற்றபுலவர்சிலா தமது குறையைநீக்கக்கருதிச் சீமன்களைப்பாடியிருக்கிறார்கள். இது வறுமையின்கொடுமையாலநோந்ததேயன்றி வேறல்ல. அவ்விதம்போற்றுவதைநோக்கியே “நர கவனம்” “நரக வனம்” என்றவசனமும் உபயோகிக்கப்பட்டது. அப்படியன்றிக் குணத்தை எடுத்துக்காட்டுவதையே கருத்திற்கொண்டு அக்குணமபூண்டவரதுசரிதையெழுதுவது நேசத்திற்கும் பாஷைக்கும் பயனுள்ளதே.

ஜீவ்யசரிதைகளை விரிவாகவே எழுதவேண்டும். பெரியாரொருவர் இவ்வித விசேஷச்செய்கைசெய்திருக்கிறாரென்பதுமட்டும்தெரிந்தால் அச்செயல்கையின்மேனமை நன்றாய் மனதிறபதிவதில்லை. அவரது பிறப்பு, வளாபுழுதலியவையெல்லாம் விரிவாய் முதற்பட்டி, நந்தால் அவரது சரித்திரத்தைப்படிப்பவர்க்குப் பற்றாததுண்டாகி அவரது செயல்களின்கிறப்படிப் படிப்பவர்க்கு நன்குபுகிற்றது அவரைப் போல நாமுமடக்க நம்புத்செய்யவேண்டும் என்ற அவரவும் உண்டாகிறது. பிறகாலத்தவருக்கு அப்பெரியாரது மனமனைவருவதுமட்டுமன்றிச் சரித்திர ஆராய்ச்சிக்கும் உதவதுணையாகிறது.

நால்குழுவாய் பாராட்டத்தகுந்தபெரியார் இக்காலத்தில் யாராவது இருக்கிறார்களா என்று யிவங்கொள்ளவேண்டியதில்லை. குறையொன்றுமில்லாதவராதற்கிரமே பெரியாரென்றுகொள்வது தவறு. ஒருகுறையுமின்றிருப்பது மட்டிடங்கு அரிது. ஒருவராவது ஒருதுறைநிச்சிப்புவாயநதவரானால் அவரைப்பாராட்டி அவாசரித்திரதையெழுதுவது தகுந்ததே. இந்நாட்டில் இக்காலத்திலும் உயர்ந்த சாகசம் உத்தியோகஸ்தர்களும, தேசாபிமானிகளும, பண்டிதர்களும, கொடையாளிகளும இருக்கிறார்கள். அவரதுசரித்திரங்களை யெழுதுவது நல்ல முயற்சியாகும்.

ஆகவே, ஜீவ்யசரிதைகள் எந்நாட்டிலும் எம்மொழியிலும் ஒரு முக்கிய இலக்கியப்பாடுபாடாதலாலும், தமிழில் இவை அதிகமாய் இதுவரை எழுதப்படாமலிருப்பதாலும், தமிழா தமிழ்நாட்டிப்பெரியோர்கள் ஜீவ்யசரிதைகளை யெழுதுவது தமது கடமையெனக்கொள்ள வேண்டும். அச்சரித்திரம் வசனநடைபில் விரிவாக எழுதப்படவேண்டும்.

பி. ஏ. சுந்தரமையார், பி. ஏ., பி. எஸ்.

நூலாசிரியர்சிஷ்டாசாரம்.

ஒருவா நூலினகண்ணேயுள்ளகொள்கைகளையும், அககொள்கைகளைக்கூறும்வசனங்களையும், மற்றொருவா தமது நூலின்கண்ணே வேண்டுமிடந்தோறும் அநுவதித்துமொழிதல் மரபாம் அங்ஙனங் கூறும்போது நூலாசிரியாபெயரையாயினும் நூற்பெயரையாயினும் கூறுதொழியாரா

ஒராசிரியாகொள்கைகளை ஒருவா அநுவதிக்கும்போது அவா உரைத்தபடியே யுரைப்பா. மொழிகளை மாற்றியுங் கூட்டியுங் குறைத்து முரையா.

“முன்னோமொழிபொருளேயன்றியவாமொழியும்
பொன்னேபோதபோற்றவம் . . .”

என்றா நன்னுபாபிரமுடையாரும். இங்ஙனஞ்செய்தலே நூலாசிரியாசிஷ்டாசாரமாம். ஒராசிரியாகொள்கையையும் வாகையையும் மற்றொருவாகவாகது தமது நூல்கத்தேபுகுத்தித் தமதாகப்பாவித்தல் சோரப்புலமையாம். அங்ஙனமாகாதுகாக்குநோக்கமே நூலாசிரியாகரு இச்சிஷ்டாசாரம் வகுக்கப்பட்டதாம்.

இச்சிஷ்டாசாரம் தமிழ்நூலாசிரியரிடத்துமாததிர்மனறு. உலகதசில எப்பாலைஷ்புலவரிடத்து முனாதேயாம் அங்ஙலேயநூலாசிரியர் பிறாகொள்கைகளை எறித்துக்கூறும்போது அவாபெயா நூற்பெயா களையு முடனகூறவதோடமையாது முகமலுரையுங் கூறுவா. இங்ஙனங்கூறும்வழக்கம் செந்தமிழ்ததொலலாசிரியரிடத்தும் பெரிதாகவுண்டு.

கொற்றவன்சூடி உமாபதிசிவாசாரியா தாஞ்செய்தருளியநெஞ்சு விடுதூதிலே,

“உன்னையொழியவுறவில்லையெனனுமது
தன்னையறிவைத்தனியறிவை—முன்னந
தலைப்பட்டாரதீர்த்துறநாராமயங்கி
வலைப்பட்டாரமறையவரென்னு—விலைத்தமிழின்
றையவப்புலமைத்திருவள்ளுவருரைத்த
மெய்வைத்தசொல்லவீருமபாம்—லைவர்க்கு
மாவதுவேசெய்தங்கவாவழியைத்தபபாமல

எனத “தலைப்படார்” எனலுந்திருக்குறளை எடுத்தாண்டருளிய இடத்து வளஞ்வுருக்கும் அவர்வாகினுக்கும் சாததிய சிறப்புமொழிகள் இங்கே நோக்கத்தக்கன.

மகா-நா-நா-ஸ்ரீ கே. ஜி சேஷையரவாகன ஆநந்தவ்ரு புரட்டாசி மாசத்துச செந்தமிழ்ப்பத்திரிகையிலெழுதிய “மாணிக்கவாசகாகால ஆராய்ச்சி” எனலும அறப்புதோததமவிஷயத்தைவாசித்துசென்றேன். அப்போது அவ்விஷயத்தில் எனதுகொள்கையும எனதுவசனமுமாகிய சிலப்பகுதிகள் விரவியிருக்கக்கண்டேன். ஐயரவாகன அப்பகுதிகளைச் சென்னை ஸ்ரீமான பி.இராமநாதனவாகனசெய்த இருப்பதாநூற்றாண்டுத் தமிழ்ப்பெயரகராதியிலிருந்தெடுத்ததாகக்கூறி, அவற்றை அந்த இராம நாதனவாகனக்குந்தென்றும் வாக்கென்று கொண்டார்கள். அப்பகுதிகள் வருமாறு:—

“இவாகாலம் நாலாயிரமவருஷங்களுக்குமுன்னுள்ளதென்பது நன்குதுணியப்படும் என்று சென்னை ஸ்ரீமான பி. இராமநாதனவாகன தாமியற்றிய ‘The 20th Century Tamil Dictionary’ எனற அருமை யான தமிழ்ப்பெயரகராதியிலவரைநதுள்ளார்”

“திருத்தொண்டத்தொலையினுள்ளே எடுத்தோதப்பபாடாமையின் மாணிக்கவாசகா அநந்தரமுத்திராயனா நகுபாதிப்படவரெனச்சாதிப்பாருளு சில நூள் அஃ தரியாமையினபால்தாம். அகஸ்தியா, பத்ஞ்சலி, வியாகரபாதா முதலியோரெல்லாம் சிவபத்தியிலும் சிவயோகத்திலுஞ்சிறந்த மெய்யடியார்களாகவும், அவ்வையெல்லாம் திருத்தொண்டத்தொலையினுட்குறமை யாதுகாரணமோ, அதுவே மாணிக்கவாசகரைச்சோத்தோதாமைக்குங் காரணமாம்”

“கண்ணப்பர் சண்டசாகளைத்துதிப்பவா திருஞானசம்பந்தர் முதலியோரைத்துதிக்காமையாலும், ‘சிரிப்பாக்களிப்பாராதேனிப்பா’ எனலுந்திருவாசகத்திலே தேனித்தலெனலுஞ்சொல்வழக்கும், உவலை முதலிய அரியசொற்களும் நிறகாலத்துவழக்கன்மையாலும், திருவாசகம் தேவாரத்துக்குமுந்தியதென்பது நன்குததுணியப்படும் என்று ஸ்ரீமான இராமநாதனகூறியதுங் கவனிக்கத்தக்கது”

மேலே இராமநாதனவாகனகூறியனவாககொண்ட அநுவாதவசனங்களெல்லாம் யான 1902-ல், அஃதாவது 13 வருஷங்களுக்கு

முன்னே, இயற்றிவெளியிட்ட அடிதானகோசத்தில் மாணிக்கவாசகர் என்னுமவிஷயத்தில் என்னுல்வரையப்பட்டனவாம். பொருளும் என்னுடையவை. வசனங்களு மென்னுடையனவே. அவை யான் பலநாள்வருநதி ஆராய்ந்துகண்டபொருள். ஸ்வயாபிப்பிராயம். இவ் விஷயத்தில் முன்னா எவரும் எழுதாத அபிப்பிராயம்.

அங்ஙனமாகவும், சென்னை ஸ்ரீமான் பி. இராமநாதனவர்கள் தாமெழுதிய அகராதியில் இவற்றை இன்னாவசனமென்றுகூறுது தமதுகூற்றாகப்பாவித்தது சிஷ்டாசாரமாகாதனனோ. ஸ்ரீமான் சேஷையரவர்கள் தாமதுவதித்தமதங்கனையும் வசனங்கனையும் இன்னார் மதம் இன்னாகூற்றென வியாதமாதககூறிப்போயினனனோ. அது வன்றோ சிஷ்டாசாரம்.

சிஷ்டாசார மிதுவென்றுகாட்டிச் சாமானியரையீடேறறுதற குரியராசிய ஸ்ரீமான பி. இராமநாதனவர்கள் இவ்விஷயத்திற் சாமானி யரைப்போ லிமுகுகியது அற்புதம்.

ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை,

நாவலர்கோட்டம், யாழ்ப்பாணம்.

ஸ்ரீ:

சுந்தரகாண்டம். (கம்பர்)

“செந்தமிழ்” (தொகுதி-கரு-பகுதி ச-ல்) கசுஅ-ஆம்பக்கத்தோடீச்சி

இனிவரும் இரண்டுசெய்யுள்களால உததமமானதததுவததையும், வேதாந்தக்குறிப்பையும், மங்களாசாசனமகிமையையும், விசேஷமாக எடுத்துசொல்லுகிறா.

“மும்மையாமுலகந்தந்தமுதலவற்குமுதலவனறுதாய்ச

செமமையாலுயிரத்தாயகஞ்செயலென்னுலெளியதனடே

அம்மையாயததனுவப்பனையருளின்வாழ்வே

• இம்மையேமறுமைதானுநல்கினையிசையொடென்றான்”

மும்மையாமுலகந்தந்த-பதினென்குலகதலையும், கிருதகம், அகிரு தகம், கிருதாசுருதகம் என்று மூன்றுவகையாகப்பிரித்தபீடி எல்லா உலகங்களையும் சிருஷ்டித்த; முதல்வற்கு—சிருஷ்டியால் முதல்வனாகிய

பிரமனுக்கு; முதல்வன்—“முதலாவார் மூவரம் மூவருள்ளும், முதலாவான் முரிநீர்வண்ணன்” என்னுமபடி பரமசாரணபூதனான சாக்ஷாதபரமாத்மாவின்வடைய, தாதாய—அகஞானமடைந்தசேதனர்களை உஜ்ஜீவிககச்செய்யவேண்டியதற்காகப் பரிபூரணநிறைபெற்ற ஒரு ஆசாரியனாய்; செமலமயால்—நேரானவழியான சரணுகதிதருமதகின்முறைப்படி, உயிர்தந்தாய்க்கு—எனனை ராடேற்றி உயரச்செய்த பரமஉபகாரியும் பரமநிபாளுவுமாகியவனக்கு; செயல என்னுலெளிய துண்டே—நீசெய்தபெருநதவிக்ருநான் செய்யக்கடவலகமமாறு யாதொன்றுமில்லையே, அதாவது ஞானவுதயமானின்பு ‘நான்’ எனது என்பது இல்லையாதனை தன்னுடையபாரதநிகிரியநதுலங்க இவவாறு சேதனனசொல்லுமற்றான் எனபதாம். அமமையாய—பிரியபரையாகிய மாதாவைப்போலும்; அத்தனாய—ஹிதபரனாகியபிதாவைப்போலும்; அபப்பனை—அதுககிரகஞ்செய்தஆசாரியஸ்வரூபனே! அருளினவாழ்வே-சுருபைக்கிருபிடமாயுள்ளவனே! இமமையேமறுமைதானும் இசையொடுநலகனை—தவயானுபவதைக்கொடுத்தருளினாய், அதன்மூலமபுகழையும் புண்ணியததையும் கட்டிக்கொண்டாய்; எனறாள்—என்று சேதனன் ஸ்தோத்திரஞ்செய்தான். (தவிரவும்),

“பாழியபனைத்தோள்வீரதுணையிலேன்பரிவுதீர்த
வாழியாவளளலேயானமறுவிலாமனத்தேனென்னின்
ஊழியோபகலாயோ துமயாண்டெலாமுலகமேழும்
ஏழும்வீவுற்றஞானமமினறெனவிருத்தியென்றான்”

1 பாழியபனைத்தோள்வீர—“மாணியாமவேடநதாங்கிமலரயற்கறிவு மாண்டோர், ஆணியாபுலகுத்கெல்லாமறம்பொருணிறபபுமணனை” என்றபடி பகவதபாகவதகைகாகாயசாதனமானபாகுபுலமுடையவனே! துணையிலேன்பரிவுதீர்தத—யாதொரு ஆதாரமமின்றிக் கடைத்தேறும் வழியற்றுக் கலங்குகடந்த அடியேனுடையதுக்கததையும் அஜஞானத் தையும்நிவர்த்தித்தத; வாழியாவளளலே—நித்தியமங்கலமானவாழ்வை அன்புடனும் ஆதரவுடனும் அளித்த கருணைக்கடலே! யான்மறுவிலாமனத்தேனென்னின்—நான்பெற்ற உபதேசானந்தரம் நிசசயஞானம் பூண்டிஅனுக்கிரகமபெற்று நலவழிப்படடேனாதலால்; ஊழியோர் பகலாயோ துமயாண்டெலாமுலகமேழும் ஏழும்வீவுற்றஞானம் மின் றெனவிருத்தியென்றான்—நீ பலலாண்டுபலலாண்டாய்நீழிகாலம் நிலை

பெற்று என்போன்ற இன்னும் அநேகசேதனர்களோடும் உயிர்ப்பிக்க வேண்டும் என்றுசொல்லிச சேதனன் அதிகவினயத்தாடன் மங்களா சாசனமசெய்கிறான் என்றபடி,

ஆகவே இந்த இரண்டுசெய்யுள்களுக்கும், பிராட்டி பகவானை ஸ்தோத்திரஞ்செய்து பின்னா நீ கிரஞ்சீவியாய்வாழ்க்கடவாய் என்று அதுமானை ஆசீர்வதித்தாள் என்றது சாமானியகருத்தாயினும், வேதாந்தபரமாக, இந்த சேதனன் தன்னுடைய கருதகருதையை வெளிப்படுத்தித்தான் ஆசாரியனுக்குச்செய்யும் கைமமாறுயாதொன்று மில்லையென்று மனமொருநது தன்னொருசெய்யக்கூடிய “பல்லாண்டு பல்லாண்டு” “இன்னமொருநதுறமுண்டிரும” என்று பலவிதமாய்ச் சொல்லி மங்களாசாசனமசெய்கிறான் எனபதும் பொருந்தும்.

ஆதியிலெடுத்துக்கொண்டபடி சேதனனுடையநிலை ஆசாரியதாமம் இவ்விரண்டுவிஷயங்களுக்கணங்க உருக்காட்டுபடலம் அறுபத்து மூன்றாவது ‘மீட்டுமுரை’ என்ற செய்யுள்முதல் எழுபத்திரண்டாவது ‘பாழியபணைத்தோள்’ எனற செய்யுளாறாக பத்துபாசுரங்களாலுந் தோன்றும் கருத்துக்களை ஆராய்ந்து என் சுற்றறிவுக்குபுலப்படமுட டில இதுகாறும் எடுத்தெழுதினேன். இவ்வளவில் இப்போதைக்கு இது முடிவுபெறும். இதுவரை இதைப்பற்றியெழுதியதன் முகநியனோக்கம் இந்தவிஷயத்தைக்குறித்துப் பண்டிதர்களிறபலா ஆராய்ச்சிசெய்து விவரித்து நன்குவிளக்கலவேண்டுமென்பதும், இதுபோல இன்னும் மற்றுமசெய்யுள்களும் வேதாந்தஸாரத்தைஉள்ளடக்கிக்கொண்டு ஆற காங்கேதோன்றுமாயின் அவைகளையும் பண்டிதர்கள் ஆராய்ச்சிசெய்து வெளிப்படுத்தவேண்டுமென்பதுமேயாம். இதுபற்றியே இப்பெரிய விஷயத்தைக்குறித்து எனக்குத்தோன்றியமட்டில் எழுத்ததுணிந்ததே யன்றி வேறில்லை.

எம். எஸ் சேஷையங்கார்.

ஸ்ரீ :

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் பதின்மூன்றாம்

வருஷோத்ஸவ மங்களவாழ்த்து.

இது கா. ஸ்ரீ. கோபாலாசாரியரீயற்றியது.

கலிவேண்பா.

பூமேவுகூடலின்முன்பூதத்தமிழ்ச்சங்கம்மனு
மாமேவுபொய்கையினவாய்வண்புலவ—ராமேவு
வண்டிகண்மொய்த துண்டுமகிழ்ததமிழ்மணநதான்
எண்டிசையுஞ்சென்றுபிராகடநின்புசெய—எண்டகுதென்
பாறகரைசெயபாததிழிபபாக்கரசாமிக்கபுகழ்ப
பாற்கரசாமிப்பொபபகலவனா—நூறகலையாம
வண்போதொர்பொதுமலாநகநதமாரததாண்டன்
விண்போய்மறைந்தெனபினிநிபனாசொல—பண்பாரும
பாண்டித்துரையாமபரிதிநினினிநிலகிற
நீண்டவனுமபோகவிவணரினனே—வேண்டுனாம
முண்டகலைசுப்பிரமணியமுனனேனசோந
திண்டொருநாணின்னேறகவிப்போது—மாண்டிடுமோ
என்றெவருமுளகலங்கியேங்கியபோதிப்பாரமீ
தின்றெழுந்ததேதயோரிளங்குதாதான—நன்றுலகில
நாளுஞ்சீராவிநளினத்தபயிலக
நீருந்தன்வண்குறகணோசெலுத்தி—யாளு
மெனவேபுதித்தவினனேபுலவா
தனமேதனத்தினருஞ்சாரவே—புனன்மேவு
தேசனேதென்செநதினகரனேசெய்யவடகு
நேசனேகலவிநிலயமே—தேசமிருந
தாடுஞ்சபையோரகமலாமேனின்னுவினே
யாடுஞ்சரசகுணவன்னமே—நீடொளியெய்
கற்பகமேலோராங்குளவண்டுசேருமவைக
கற்பகமேலோங்குமினபககனியே—பற்பலர்க்கு
வேண்டுபயனெல்லாமவிருமபிமுகமலாநது
தேண்டிவழங்குங்காமதேனுவே—நீண்டபுகழ்ப்

பாடகாக்கும்பாவலாக்குமபண னுபரிசினிலம்
பாடகற்றுஞ்சாக்கறபகதருவே—நீடுலகிற
கல்லாருங்கலவிமிகவல்லாருஞ்செவ்வருமஃ
திலலாருமபோறறுமெழின்மணியே—சொல்லாருங்
கண்டமிழதம்பாருகனிமுதலகைபபிகருந
தணபமிழ்கருவந்திடுகிறதாமணியே—தெண்டிரைசூழ்
பாாவிலைகொணாமாமணியேபாற்கரன் தனகண்மணியே
சீர்மகுடவேந்தாசுகாமணியே—ஓாமலைமேற
சங்கரனூர்தங்கிநிலந்தாங்குதலபோலோரமுனிவன
தங்கிபிறதபபூவைசசமன்செய்யப—பொங்கியெழு
சந்தனமுந்தென்றலுநறண்டபிழுகதான்பிறநது
வந்துகமழாமலயமாமலைபும—தந்தமுரை
வேறாகாசேசுதுமன்னாமெய்யொழுககநீர்வைபுடன
மாறுவொழுகநினவையமாந்திபும—காறவுந
கற்பகமுஞ்சொற்கவிபுகாண்டறகொன்றேபுடைத்தாய
முற்பகைசெய்தேவாமுதமொன்றே—இறாடடைத்திட
உவாருங்கொளவாருமில்லாதநாடென்னும்
ஓவாவசையினுமபருளொளரிதத்—ஆவாவப
பொன்னிபோலாதுபொன்னிதண்டலைசூழந
தெநநாடுங்காணவியபுடைத்தாய்—முன்னிடு
நற்பகங்கணற்கவிகள் காணகணககின்றி
நற்புலவரேனையவாநபமரச—சொறசுவைசொ
முததமிழாயின்னமுதமுன்றற்கொண்டேபலாகும
எத்தகையவாமபொருளுமீவதாய—இத்தரைமேல
எல்லாருஞ்செருமிசையுடனேயெல்லாரு
நல்லாதமிழ்ச்சேதுநன்னிடும—பல்லாரசொல
கலவியறஞ்செவ்வமுயர்கைததொழிலபலவாதகமும
புலலுமெழின்முகவைபொன்னகரும—எல்லையிலசூழ
அட்டதிக்கிலவட்டமிட்டாட்டர்மறறலைக்குரத்தை
எட்டிவைக்கும்வெற்றியிவுளியும—எட்டாகும

வாரணமுமொப்பின நிலையமிசைநடக்குங்
 காரெனவோதற்காங்கடகளிறும்—பேரணங்கார்
 கண்ணளியுநதாதா கடிமலரையுதுமிசைப்
 பண்ணளியுமொயக்குமுலைபைநதாநும—எண்ணுமுயா
 வென்றிகொடைநீதிமெய்விளக்கமுனறாக
 முன்றின்முதுங்குமுரசுமும்—நன்றாக
 கல்லார்க்குங்கலவிமிகவல்லார்க்குமற்றுமுள
 எல்லார்க்குமபுகசிவிவனெனறே—சொல்லேறி
 நாடியுயாந்தெவார்க்குநலவரவுகாட்டியழை
 தாடுகவணவணிகொடியும்—ஒடுநீர்
 வெள்ளமுமபுள்ளுமவிலங்குமவிலைமகளி
 ருள்ளமுமோரபாலொழுநிவரத—தெள்ளுதிரை
 மிககுலாநதண்கடலுதும்மேதினியெல்லாமனத
 திகெகலாளுசென்றாக்குஞ்செங்கோலும்—தொகுகொளிகோ
 வேறுபடையுமவாடபடையுமவிறபடையுநாற்பகுதி
 மாறபடையுமுண்டெனினுமன்னுலகை—மேறபடாசீர்த
 தன்பெயராரற்றண்ணளியாற்றாழாநிலையிலை
 வன்பகையைமாற்றியிந்தவையகத்தில—இன்புறவே
 வானமமலையுமங்கமண்னுமவளஞ்சரக்கத்
 தானநதழைக்கத்தவமவளர—வாணுதிசீர்க்
 கறபமருமாதுகலகஞ்சிறிதுமின்றிப்
 பறபலாகூட்டத்துப்படரவும்—மெய்ப்படைகை
 கொள்ளுமொருபையலுமவன்கொளரக்கண்சீறி
 எள்ளிவெற்றியோடேயெதிர்க்கவும—வெள்ளவுடைப்
 பூமகளைநாமகளைப்பூமகளைப்பூதரத்த
 மாமகளைகையிடத்துவாயிடத்து—மாழுகத்
 துள்ளுகொடுபூவுணாவாகநதண்ணருளை
 கொள்ளபலாக்குங்கொடுததுவக்கும—வள்ளால்
 இரண்யகோப்பயாஜியிரவிசுலமுத்த
 வரவிஜயமன்னவாதமமன்ன—இருசெவியுங்

கேட்டதுண்டுநிள்குணங்கள் களிர்சொலககண்ணிரண்டுமே
 வேட்டதுண்டுகாணநினைமேதக்கோய்—நாட்டினினற்
 கலவியறிவொழுககங்கற்றாரையாதரித்தல
 சொலவளன்மெய்யாதிபகுணங்கள்—மலகியசீர
 நல்லார்தநகட்பைநயப்பரறிவுடையார்
 கல்லாரவாதங்கனமறிய—வல்லாரேர
 பொன்னின்பெருமைதனைப்பொன்வினைஞரேயறிவர்
 இன்னிசையவல்லோர்களேயறிவர்—இனனுங்கேள்
 “நற்றாமரைக்கயத்தினல்லன்னஞ்சொநதாறபோற
 கற்றாரைகற்றாரேகாழுறுவா” —மற்றும்
 “அறனறிந்துமுதவறிவுடையாரகேணமை
 திறனறிந்துதோறதுகொளல்”மேல்—அறிவேவந
 “துறநோய்நீக்கியுறு அமைமுற்காக்கும்
 பெறறியார்ப்பேணிககொளல்”நின்னும்—பறறுதற்குச
 “சேய்ததானுஞ்சென்றுகொளல்வேணடுஞ்செய்வினைக்கும
 வாய்க்காலையார்தொடர்”பென்று—வாய்ப்பாகக்
 கூறியவான்றோர்வாயமைக்கோதறநற்பொருளைத்
 தேறிநிள்சோககைத்திறனவேண்டி—ஹிபுகழ்ப்
 பாணுவரப்பாததுநிறகுமபங்கயமுநதண்ணிலவின்
 பானமதினோக்குவகுமுதபபைமபோதும்—வானின்வரு
 பைமபுயலைநாடுமபயிருமபடர்வதற்கோர்
 கொம்புதனைவேணடுங்கொடியுமிடும்—அன்புகொளும்
 அன்றிலவரப்பார்க்குமணிபெடையுமெல்லியதன்
 தென்மல்வரநிற்குநல்லதேமாவும்—நன்றளிகருந
 தாதாவைநோக்குநதரித்திரநுநதாங்குநல்ல
 மாதாவைநோக்குமகவுமபோல—நீதிசெய்நின்
 ஆதரவைநாடியருநதமிழின்சங்கமிது
 “நீதையாயுன்கைநிழலிலைப்ப—பாதுகா’
 என்னேறினறன்கணைநூநின்றவேண்டலுநன்
 மென்னேறதலைமையையேற்றிதனை—நன்றாகப்

பாவலரைநாவலரைப்பைந்தமிழின்வாழ்வினின்மிக்
காவலரையாய்ந்தேயழைப்பித்தபு—பூவலயத்
தோங்குமுகவைபிறிகோலோசக்புகழ்மனனரெலாந
தாங்கிவந்தசெய்திதளராமே—வீங்குகலை
வலலாரைக்கொண்டுவளநூற்பணிபூபடி
எல்லாருஞ்சிறந்தமகிழ்ந்தேத்தெரிபுடைய—சொல்லுதவி
மூகமுணங்கினருமைபெருமையெலாம
நீகையுறுகனிபோனோகாட்டி—ஐகையுடன
சீராட்டியெல்லாச்சிறப்புகவேவனறு
பாராட்டுவாய்தமிழினபாலகா—போராட்டி
வல்லரககர்ச்செற்றுலகைவாழ்வித்தவிலையிந்த
நல்லகொற்றச்சீராமநாதனைமுன்—சொல்லெடுத்தித்
“தென்கொற்கடந்தான்” எனவுரைத்ததெய்வகவி
தன்கொற்கிணங்கத்தகுபுலமை—ரின்கொல
இராமநாதப்பெயரினேநதலைக்கொண்டிருநான்
இராமநாதப்புகியிலயாங்கள்—பராவவரு
போதமுத்துராமலிங்கபூபாலாபோற்றநாதந
தீதவித்தசேதுபதிச்செமமலே—ஐதுமெய்ச்சீர்த
தெனமதுரையேயிந்தச்செந்தமிழினசங்கத்தைத்
தனமதுரைமேயீதனிநதது—நனமுறைநயை
என்னென்றுரைப்போயிராஜராஜேசுரனே
மன்னுமபுவிமேனமனவலியும்—பின்னுநல
சொல்லவலியுமெய்வலியுநதூயவறினின்வலியும்
பலவகையதாகும்படைவலியுஞ்—செலவச
சனவலியுங்கலவித்ததுணைவலியுஞ்சான்றோ
ரினவலியுஞ்செல்வத்தினின்பக—கனவலியும்
நன்மனைவிமக்கண்முதனனமைக்கடுத்தவற்றோ
டிமமைக்ககணுபுள்வலியெல்லாமேயந—தெமமையுமெந
தாய்மொழியாளுசெமமைத்தமிழ்மொழியையுங்காதது
நீயுலகின்மேன்மேனன்னோமையொடும்—நேயமொடும்
தன்மதியுமொண்கதிருந்தாமுளநாள்வண்மையொடு
மண்மிசையேவாழ்கமகிழ்ந்து.

கா. ஸ்ரீ-கோபாலாசாரியர்.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தின்

பதின்மூன்றாம் வருஷோற்சவமங்கலவாழ்த்து.

இது

ஸேதுசமஸ்தானம் மஹாராஜாஹைஸ்கூல் தமிழ்ப்பண்டிதர்

வி. திருஞானசம்பந்தம்பிள்ளையியற்றியது.

கலிவேண்டா.

பூவாருநதேவைப்புராதனமாமேர்ப்படைத்த
மாவாருநதென்முகவைமாரகரிற்—தேவாதி
தேவனெனுஞ்சீராமநாதனறிருவருள்சோ
காவலென்றோங்குருங்குறபகமே—பூவலயந
தாங்கியறங்காததருளத்தாசரதியேமீனிடம்
*ங்குவநதானென்னியலகெழுமிப—பாங்குபெற
*ததுவநதுமசசனஇறைவனமலர்ச்சரணம
தோத்திரிததுமபாததொடுததுநதொண்டுபிரிந—தேததுபல
மூாததிககளவிலமுமுமணிபபூண்பூட்டிவைததும
கோத்திககனநனபிறநிராமமிடம—பூாததிபெற
மெய்வைததபூதிமணிமேன்மறையாமைந்தெழுததும
உய்வைததருமீண்டுயிர்க்கெனவே—சூய்வைதத
சீருருந்தெய்வசசிவத்தலங்களாயொளிரும்
ஆருமுதறறலங்களார்வமுடன்—நேருரச்
சென்றுபுவிமுழுதுஞ்சேமமுநராமநிமை
நன்றுசுவசெவிக்குலகவே—கன்றுகளுக்
காவளிகருநதிமபாலெனவேயமுதுணடு
தூவளிக்குநதோணிபுரநதோனறவருங்—கோவளிக்கும்
தேவாரமாதியபன்னாலுடடெளிபொருளை
நாவாரஇன்பாலநதோதி—ஓவாப்

பிரசங்கமாரிமிகப்பெய்துவந்தகொண்டல்
 பரசங்கைநாதற்கும்பானே—கரசங்க
 மாதவற்குமாதருடன்மாமயிலின்மன்னிவரு
 நாதனுக்குங்கோயிலநலமுறவே—நாதமிக்க
 கும்பாபிஷேகமொருகோடிகுமேற்புரிந்த
 நம்பானுகோத்திரத்தின்நாயகனும்—முனபாரந்த
 பாநகரவேள்பெற்றெறிததப்பண்பதனுகன்னனிநும
 மேற்கருதுந்தூயவிதரணனே—நாநகவியுந
 தெள்ளிமணமீதென்றுதேவரெலாவகொண்டாமு
 வள்ளிமணமாலையெய்தவள்ளலெனும்—அள்ளிலவேற்
 நீரன்முததுராமலிங்கசேதுபதிதன்புனிதப்
 பேரனெனவந்தபுகழ்ப்பெய்மமானே—காரணனும்
 பாண்டிததுரைக்கினையான்பாறுதிததுததமபியெனப
 பாண்டிததுரையாகுமபண்பினனே—பிண்டித
 தலத்திலுடன்கொண்டுமகிழ்தாங்கியுலகாளும
 நலத்துரையேசேதுநாதா—சொலத்தகுசீ
 வள்ளுவாநூலுநதருக்கசங்கிரகமாநூலும்
 தெள்ளுபலநூலுமசசிற்சேர்த்திசையக—கொள்ளுகொண்ட
 மாலபொன்னுசசாமிவிரோதயற்கும்பேரனென
 நூலபன்னவநதுதிததநுண்ணறிவோய்—சேலபன்ன
 கண்ணுடையமாதாமனக்காதற்கிலக்கியமே
 பண்ணுடையகீதப்பலுலககாம—எண்ணுடைய
 போதததிலக்கணமேபுண்ணியத்திறகண்ணிடமே
 கோதறறபத்திக்குணக்கடலே—வேதததில
 விற்பனர்க்குதங்கள்விழைவொடுங்கதந்தவர்பால்
 அற்பகலாவண்மைபுரியாண்டகாய்—பொற்ப
 இமத்தானவிண்ணுவரையெய்தவியற்கல்விச
 சமர்த்தானராகவனைததன்சீர்ச்—சமஸ்த்தான
 பண்டிதனுக்கொண்டியல்சேர்பாவலனும்னியென்றும்
 தன்பபிழ்ப்பாவாணர்தமைப்புரந்து—கொண்டுவரும்

சீமானேயென்னைத்தெருட்டிபிவெணய்தவைதத
 கோமானேஞானக்குரிசிலே —பாமாண்பார்
 பாண்டிததுரைகளபிரிபாஸிததசங்கததை
 பாண்டிததுரைபின்னுமபாஸித—வேண்டினிந்த
 தநலைய நன்கொண்டனிதேதாங்கிவந்தனிசசங்க
 எநலதநீபாதரிசகவெண்ணிபோ—முநதுசிவ
 காமிநாதற்குமலநகாதினுபதேசுதப
 சாமிநாதற்குநிகாதததுவந்தே—நேரியாம
 சாமிநாதபுனிதன்சாநரியவாதேறா—விஞா
 சாமிநாதநதசமை*பிதனிது—ஞேபிலகுண
 பேலதபேழாண்டாமபெதுமலையுதினொன்றாம
 முதுலின்மங்கைபதினமுன்மலய—தாதலினால்
 மங்கைபப நுமலையநத்தமிழமா துதனைத்
 திங்கைசடிவனநி நலநுநால—மங்கைமல
 கைகொண்டவடகினியகாதநிலைவனாய
 மெய்கொண்டபலகலைஞாமேவியொளிர்—இநகலினா
 மாராமலிங்கவிலாஸமெனுமமண்டபத்தே
 ஊராரபலநுமநிமுநசவந்தான—பேராருந
 தெனனிலங்கைபபுண்ணியனாமநாதனமுனம
 இநிலையேகொண்டாயிரின்புறைய—பன்னநஞ்சோ
 கமபனுநசாமிநாதககலைஞன் முதல
 உமபரினுமமேலாயுபலவா—பமபிபுள
 இசசங்கநதன்னைஇனிதுநசசெயதாண்டகையே
 அசசங்கநிகளவுமஅண்டாமே—மெசசணிசே
 செய்புட்குழவியெலாஞ்சேமமுறப்பெறநெடுதது
 மெயயிற்றமுவிவிளங்கிமிகத்—துயயவா
 மாலாமவடதிசைககுமனனன்குபேரனது
 மேலாகுலத்தின்மிளிர்நதுதித்தோன்—பாலேயும

முத்தாய்ச்சியார்தம்முறுவலெனுஞ்சீதரனார்
 பெத்தாசசியென்றபுகழ்பெற்றாரீன—அத்தாவண்
 சேதுபதின்சங்கத்திற்கோருபாக்ராச
 னாதிபதியாக்கொண்டனியிறையே—போதமதின்
 வாரிநிகர்சீனிவாசர்இருவோரைக்
 காரியதர்சியராக்கைக்கொண்டாய்—வாரிதிருழ்
 பூமண்டலமுமுதுமேபோற்றபுகழ்ச்சேதுவையாள்
 மாமண்டலேசுவரமன்னவனீ—ஆமதனால்
 மாடேதவதேவன்றன்வாமத்தினிதிருகரும
 மாடேதவிவாமிபரைவாணியொடு—பூதேவி
 சீதேவிபோற்றுஞ்சுவையருளால்வாழ்வுறவிப்
 போதேபோலென்றுமபுகழ்பெருகத—தாதேவும
 முல்லையெனுந்தண்டார்முருகுமிர்க்குநதிண்புயததாய்
 கலையொருபெண்ணாகுகுங்கா லுடையோய்—நல்லபல
 செல்வம்படைத்தெங்கள்புரீராஜராஜனெனும
 செல்வனேநீழிசெந்தமிழைழ்—பலவகையுஞ்
 சுந்தரமேமன்னிச்சபம்படைக்கக்காததருளி
 இத்திரன்போல்வாழ்கஇனினு.

சுபம்.

பண்டிட். வி. திருஞானசம்பந்தம்.

கடவுள்துணை.

செந்தமிழ்

தொகுதி-கூட.]

ராக்ஷஸவஸ் ஆனிமீ

[பகுதி-அ.

Vol. XIII.

June-July, 1915.

No. 131

சாஸனமும் தமிழ்ச்சரிதங்களும்.* 13

தமிழ்நாட்டின் பழையவழக்குகளை அறிவதற்குத் தமிழிலக்கண இலக்கணங்கள் எவ்வாறு உதவிபுரியக்கூடியனவோ, அவ்வாறே சாஸனங்களும் உதவிபுரியக்கூடியவை. இராசாங்கத்தாராலும் பிறஅறிஞராலும் அவ்வககாலங்களில்வெளிவரும் சிலாதாமிரசாஸனங்களை ஆராய்ந்தவருவோமானால், சங்கசெய்யுள்களிலும் பிற்காலநூல்களிலுங்கண்ட சரித்திரங்களும் சொற்பொருண்மரபுகளும் சாஸனஆதரவுபெற்று வலியுறுத்தலுக்காணலாம். ஆனால், இத்தகைய சாஸனங்கள் பிற்காலத்தவைகளாகவே பெரும்பாலும் கிடைக்கின்றன. 1000, 1200 வருஷங்கடக்குமுற்பட்ட செப்புப்பட்டயமோ அல்லது சிலையெழுத்துக்களோ கிடைப்பது தமிழ்நாட்டில் அருமையாகவே இருக்கிறது. இதற்குக்காரணம், பிற்காலத்திற்போல முற்காலத்தே சாஸனம்வலதல் பிரபலமில்லாதிருந்திருக்கலாம். அன்றிக் கோயிலமுதலிய கற்பிட்டங்களிற்பொறிகப்பபட்ட பழைய எழுத்துக்கள் பின்னர்ப்புதுப்பிக்கப்பட்டபோதுபிறழ்ந்ததுஞ்சிதைந்தும்போயிருத்தலுங்கூடும். எங்ஙனமாயினும், சங்ககாலத்திலும் அதன்முன்பும் சாஸனமெழுதுபவழக்கம் தமிழ்நாட்டில் முழுதுங்கிடையாதென்றுசொற்பொருந்தாது. போரில் இறந்தவீரர்க்கு நிகல் எனப்படும் வீரகலநட்டுக் கௌரவித்துவந்தவழக்கம் பண்டைக்காலத்திற்பிரபலமாயிருந்ததென்பது, தொல்காப்பியமுதலியவற்றில் அதன்செய்திகள விவரிக்கப்படுதலால் தெளிவாகின்றது. இத்தகைய கற்களில் இறந்தவீரரத

*இது லெக்ஸிகன் ஆபீஸின் தமிழ்ப்பண்டிதர் ஸ்ரீமத்-மு. ராகவையங்குரவாளால் மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தின் 14-ம்வருஷக்கட்ட, சந்திப்படிக்குமாறெழுதியனுப்பப்பட்டது.

பெயரும் பெருமையும் எழுதி அவர்களைத் தமிழர் சிறப்பித்துவந்த விஷயம், “ஆடவர், பெயரும் பீடு மெழுதி யதர்தொறும், பீலி நாட்டிய பெரும்பெயா நகிகல்” என்னும் அகநானூற்றுப் பகுதியால் விளங்கும். இவ்வாறு பெயரும் பீடும் எழுதலையே தொல்காப்பியனார் “சீர்ததகு மரபிற பெருமபடை” என்று கூறுவாராயினர்.* இங்ஙனம் சாஸனம் வரையப்பெற்ற நகிகற்களை இக்காலத்தும் தமிழ்நாட்டில் நாம் காணக் கூடும். இவற்றால், தொல்காப்பியர்காலத்தும் கடைச்சங்கநாளிலும் சிலாசாஸனம் வரைதல் ஒருபடியாக வழங்கிவந்ததென்பதே தெளிவாகின்றது.

இச்சாஸனவாராய்ச்சியானது, செந்தமிழறிஞர்களுக்கு இலக்கிய சம்பந்தமாகப் பேருதவிசெய்யக்கூடுமென்பதற்குப் பற்பலசான்றுகள் காட்டலாம். முன்னூலவழக்குகளில் தம் முழுநம்பிக்கையுமவைக்காது சாஸனப்பிரமாணமொன்றையேமகிக்கும் சரித்திரவறிஞரும் சிலநூலா, இன்னோர், தம் கொள்கையில் எவ்வளவு ஊற்றமுடையவராயினும், பழைய இலக்கியங்களிறகண்டசரித்திரங்களுையும் பிறவழக்குகளையும் ஆதரித்தும் விளக்கியும் வற்புறுத்துவனவாகவே சாஸனங்கள் பெரும்பாலும் வெளிவருவனவாயிருக்கின்றன. இதனால், பண்டை இலக்கியங்களில் நமக்கு மதிப்பு அதிகமாவதோடு, அவைகூடும் செய்தி எதனிலும் நம்பிக்கைகொள்ளாது புறக்கணித்தல் பெருந்தவறு என்பதும் நன்கு ஈங்குகின்றது. ஆதலால், தமிழாராய்ச்சிக்கு வேண்டற்பாலதாகிய

சாஸனவாராய்ச்சியைத் தமிழகங்கள் தழுவிக்கொள்ளுதலும் இன்றியமையாததென்னலாம். இனி, சங்கநூல்களிலும் பிறவற்றிலுங் காணப்படும் அரசர் புலவாசெய்திகளும் பிறவழக்குகளும் சாஸன ஆதரவுபெறுமாற்றைச் சிறிது இங்கு விளக்குவேன்.

புறநானூற்றுள், பாண்டியன் பல்பாகசாலைமுதுகுடும்பிப்பெருவழிதி என்னு வேந்தனை நெட்டிமையார், காரிகிழார், நெடுமபலி யத்தனார் என்ற புலவாள்பாடியிருத்தல் காணப்படுகின்றது. இப் பாண்டியன், மதுரைக்காஞ்சியிற்புகழ்ப்பட்ட நெடுஞ்செழியனுக்கும் முற்பட்டவன் என்பது,

“பல்சாலைமுதுகுமியின்
நல்வேள்விததுறைபோகிய
தொல்லாணநல்லாசிரியர்
புணாகூட்டுண்டபுகழ்சால்சிறப்பின்
நிலநதருதிருவினெடியோன்போல. .. மகிழ்ந்தினிதிறைமதி”

என மாங்குடிமருதனாரால் அந்நூலுட்பாடப்படுதலால் தெரியலாம். இவ்வாறு பழையபாண்டியருள் முற்பட்டவகை முதுகுமியியென்பவன் விளங்கியிருந்தவிஷயம், சமீபத்திற் சாஸன ஆதரவுமொன்று வலியுறுத்தல் கவனிக்கத்தக்கது. சிலவருஷங்கடக்குமுன், சிலாசாதனபரிசோதகரால் வெளிப்படுத்தப்பட்ட அறிக்கையில், இறறைக்கு 1150 வருஷங்கட்குமுன் பராந்தகன் என்ற பாண்டியனாற் கோயிலிற்பாடும் பாணொருவனுக்கு வேள்விக்குடி என்ற கிராமம் அளிக்கப்பெற்ற விவரங்கூறும் சாஸனமொன்று பாண்டியவமிசாவளியோடும் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. 1907-8 Annual report of Assistant Archaeological Supdt for Epigraphy. இதனுட்கண்ட பாண்டியர்களுள், பலயாக சாலைமுதுகுமி எனபவன் முதலவனாகிறுத்தபட்டுள்ளான். இவன், கொற்கைக்குமான நற்கொற்றன் என்ற பாணொருவனுக்கு வேள்விக்குடியை அளித்திருந்தனனென்றும், பிற்காலத்தில் அக்கிராமம் வேற்றாசனாகிசுரமத்தால் இராஜாங்கத்திற் சோதனாகொள்ளப்பட்டதென்றும், அப்பாணனவமிசத்தவனொருவன் இதுவிஷயமாகப் பாண்டியன் பராந்தகனிடம் முறைபிட்டுக்கொண்டு அவ்வுரைத் திருமப்பபெற்றானென்றும் அச்சாஸனங்கூறுகின்றது. இதனாற் புறநானூற்றுட்கண்ட முதுகுமியிப்பெருவழுதிவரலாறு, பண்டைச்சாஸனத்துப் பயின்று விளங்குதல் தெரியலாம். இவ்வேள்விக்குடிச்சாஸனத்துக்கண்ட குறிப்புக்களுள்ளே பாண்டியவமிசத்துக்கு ஆதியில் ஆசாரியஸ்தானம் வகித்தவா அகஸ்தியா என்றும், தேவாகடகாக ஒருபாண்டியன் தூதுசென்றான் என்றும் காணப்படுகின்றன. இறையனாகளவியலுரையில், “அரைதருமேகலையன்னமனனாய்நகத்தியன்வாய்—உரைதருநீநதிமிகேட்டோனுசிதன்” (89) எனப் பாண்டியனொருவனைப்பற்றிய உதாரணசெய்யுளும், “அல்லதூஉம், தேவரும் அசுரரும் அமாசெய்தகாலத்துத் தேவார்களையும் அசுரர்களையும் ஒருவீர ஒருவீர மிக்காரை ஒறுப்பலயான் எனப் பாண்டியன் மாகிர்த்தி சநதுசெய்வித்ததுபோல.....சந்துசெய்வித்தலுமொன்று,” எனனும் வாக்கியமும் (36-ம் சூத்திரவுரை)

முன்னவற்றோடு முறையே ஒப்பிடத்தக்கவை. சிற்சூறிய, பாண்டியன் தொத்தியவரலாற்றையே, புகழேந்தியாரும் “நற்றேவர்தூதுநடந்தா னும” என்று கூறுவாராயினர். இதனை “ஆழிவடிமபலமப” என்னும் நள வெண்பாவுரையில் நன்குவிளக்கியிருக்கிறேன் (செந்தமிழ்தொகுதி 6; பக்கம் 254) இனி, முதுகுடுமியினவமிசத்தவனாகவும் பெருவீரனாக வும், மாங்குடிமருதனார்முதலியபுலவாகளார் பாடப்பெற்றவனாகவும் விளங்கிய நெடுஞ்செழியன், தலையாலங்கானத்திற் சேரசோழாமுதலிய அரசர்களை வெற்றிகொண்டசெய்தி அகநானூறு புறநானூறுமுதலிய சங்கச்செய்புள்ளிகளில் அதிகமாகப்பாராட்டப்பெற்றுள்ளது. சமீபத்தில் வெளிவந்த சின்னமனூரத்தாமிரசாஸனத்திற்* கண்ட பழைய பாண்டியா செய்கைகளுள் தலையாலங்கானத்தே சேரசோழாகன், பாண்டியா முனனோன் ஒருவனாலவெல்லப்பட்டவிஷயங்காணப்படுதல் அறியத்தக்கது. இது சங்கநூல்களிற்கண்டவரலாற்றின் உண்மையை வற்புறுத்துவதன்றோ?

இங்ஙனம் பாண்டியா பழையவரலாறுகள்போலவே, கரிகாலனும் கோச்செங்குணனும் சோழரது முன்னோர்களாகச் சாஸனத்துக்கூறப்பட்டுள்ளார். (Archaeological Survey of S. India Vol. IV) இவ்விருவாவரலாறுகளும் புறநானூறுமுதலிய சங்கநூல்களால் நன்கறிந்தவை. இவ்வாறே சேரர்விஷயம் சாஸனவழியால் விசேடமாக அறியஇடமில்லையேனும், வடவாரியவேந்தனான சமுத்திரகுப்தன் (கி. பி. 375) சாஸனத்தால், அவன்காலத்திற் கேரளத்தேசத்தை ஆட்சிபுரிந்தவன் மாந்தரன் என்று கூறப்படுகின்றான். Dr. Fleet's Gupta Inscriptions p. 12, 13. இவன் பரணாரதபாடப்பட்ட மாந்தரம் பொறையன் அல்லது யானைக்கட்சேய்மாந்தரன் என்ற இருவருள் ஒருவனாகவேண்டும். இதற்குரியகாரணங்களை, “சேரன்செங்குட்டு வன்” என்னும்பெயரால் யான்வெளிபிட்டநூலுட்காணலாம். (பக்கம் 171)

இவர்களைவிடத்து, சங்கநாளிலிளங்கிய சிற்றரசர்வரலாறுகள் சாஸனங்களிற்பயில்வனவா? என்பதை நோக்குவோம். பண்டைக் காலத்தே, வளன்மையே ஒருருவெடுத்ததுபோனதுவிளங்கிய வேள

பாரியைப்பற்றிக் கேள்விப்படாத தமிழ்மக்கள் எவருமிரார். இவ்வள்ள லுக்கு உயிராததுணைவராயிருந்தவா கபிலா என்ற புலவர் பெருமான் என்பதும், இப்பாரியைத் தமிழவேந்தாமூவரும் ஒன்றுகூடி வஞ்சித்துக் கொன்றபோது, இப்புலவா அவ்வள்ளின் பெண்மக்களிருவரையும் தம் முடனழைத்துக்கொண்டிசென்று, அவாகட்டுத்தக்க மணவாளரைத் தேடி மணம்புரிளிக்கமுயன்றனா என்பதும், புறநானூற்றுட்கண்ட பாடல்கள் பலவற்றால் தெரியவருகின்றன. இனித் திருக்கோவலூர் வீரடானேசுவராகோயிற் குழுதப்படைகளிற் பொறிக்கப்பட்டதும், 900 ஆண்டுக்குமுன்னாண்ட முதலாம் இராஜராஜசோழன்காலத் ததுமான நீண்ட அகவற்சாஸனமொன்றில்,* பாரிமகளிராணவிஷயமாகப் புறநானூற்றுட்கண்ட கபிலாவரலாற்றோடு, பெருமபாலும் ஒத்தசெய்தி காணப்படுகின்றது. அச்சாஸனப்பகுதி வருமாறு:—

“வனகரைபொருதுவருபுனற்பெண்ணைத்
தென்கரையுள்ளதுதீர்த்தத்தறையது
மொய்வைத்தியலுமுதமிழ்க்கபிலன்
மூரிவண்டடக்கைப்பாரிதன்னடைக்கலப்
பெண்ணைமலையறகுதவிப்பெண்ணை
அலைபுனலுருவத்தந்தரிக்கூஞ்செல்
மினலபுகுமவீடுபேறெண்ணிக
கனலபுகுமகபிலக்கலலதுபுனலவளா
பேரெட்டானவீரட்டானம்
அனைத்தினுமநாடியானது” எனக் காண்க.

இவ்வுடிகளிலே, தம்முயிரத்தோழனான வேள்-பாரியால் அடைக்கலமாக ஒப்பிக்கப்பட்ட அவன்மகளொருத்தியைக் கபிலா மலையமானாகு மணம்புரிவித்துவிட்டுத் தாம் அவவள்ளலதுபிரிவுக்காற்றாது “பைசந தாரிற் றீர்த்தலிறீப்புகுதனன்று” என்றபடி, பெண்ணையாற்றிடையில் அக்கினியிற் பிராயோபவேசம் செய்து உயிரிதத் அரியவிஷயம் விவரிக்கப்படுதல் காணலாம். புறநானூற்றுள், 113, 200-2, 236-ம் பாடல்களால், பாரிமகளிரைக் கபிலா உடனழைத்துசென்று, விசசிக கோ இருங்கோவேள் என்பவரை மணஞ்செய்துகொள்ளுமபடிவேண்டவும் அவர்கள் மறுத்தனராக மன்னொந்துசென்ற புலவர் பெருமான்

* ஸ்ரீமான். கோயிந்தராயரவர்களால் வெளியிடப்பட்டது (செந்தமிழ் Vol. 4 P. 232.)

அம்மகளிரைப் பார்ப்பார்க்கிலரது பாதுகாவலிலவைத்துப் பிராயோப வேசனிரதமழ்ணடார என்பது அறியப்படும். சாஸனப்பகுதியில் மலையமாலுக்குக் கபிலரது பாரிமகளிர மணம்புரிவிக்கப்பட்டனரென்ற செய்தி புறநானூற்றுட காணப்பட்டிலது. ஆயினும் பாரிமகளிரிரு வருள முததவனை மலையற்கு அளித்து, இனையவனைப் பார்ப்பாரப்படுத்தனா என்று சுருதல் பொருத்தமாகும். இவ்வினையமகளினமணம்பின்பு ஓனவையாரால் முடித்துவைக்கப்பட்டதென்பது தமிழநாவலாசரிதம் முதலிய பின்னால்களால் ஊடுக்கப்படுகின்றது “பாரிமக் ளங்கவையைக் கொள்ள அரசனமணியைநதான” என ஓனவையாக்கில், கபிலாமுடித்த பாரிம்கள் மணமேயன்றி வேறுமொருபாரிம்கள்மணமும் கூறப்படுதல் அறியத்தக்கது. இதன்விஷயங்களை வேளிராவரலாற்றுள் “வேள-பாரி” என்ற பகுதியில் விளக்கக்காட்டியிருக்கின்றேன்.

இனி, இப்பாரியின்மலையாகப் பண்டைநூல்கள்கூறும் பறம்பு அல்லது பறமலையென்பது பாண்டிநாட்டிலுள்ளதென்பது, “வரிசைத் தமிழ்புனைபாரியும்பாண்டியனமண்டலமே” என்று பாண்டிமண்டல சதகத்துவருதலால் தெரிநின்றது இம்மலை, பிரானமலை என இக்காலத்தாராவழங்கும் கொடுங்குன்றமே என்பது, பலமுய சாஸனமொன்றில், அம்மலையிற் கோயில்கொண்ட சிவபிரான பாரீசுவரா என வழங்கப்பெறுதலால் விளங்குகின்றது. பாரீசுவரா என்பதற்குப்பாரிய்பூசித்த அல்லது பாரிக்கு அருளாபுரித்த பசுவரா என்பது பொருள்; நாகேசுவரா படமசுவரா என்பலவப்போல் இவற்றால் வள்ளலான பாரியைப்பற்றிய விசேடவரலாறுகள் சாஸனங்கள் மூலமும் தெரியக்கூடியவாறிருத்தல் கண்டுகொள்க.

இனி, பாரியைப்போலவே கலையெழுவள்ளல்களைச் சோந்தவர்களான ஆய, அதிகமான என்பவர்களதுவமிசங்களைப்பற்றிய சில விசேஷங்களை யும் சாஸனங்கள் தெரிவிக்கின்றன. இவருள் ஆய என்பவன் வேளிராகுலத்தவனென்பதும், பொதியமலைப்பிரதேசத்துக்குரியவனென்பதும், பெரியகொடையாளி என்பதும், புறநானூற்றுள், உறைபூர் எணிச்சேரிமுடமோசியார முதலிய புலவாபாடல்களால் அறியப்படும். தாலமி (Ptolomy) என்னும் பூர்வ யவனஆசிரியரும் தாம்

* ஸ்ரீமாத்கோபிந்தராயர் அவர்களால் இவ்விஷயம் அனபோடு எனக் கறிவிக்கப்பட்டது.

பரதகண்டத்தைச்சுற்றிப்பார்த்தது எழுதியகுறிப்பில், இவ்வாயின் நாடடையும் அதனுள் ஐந்தது துறைமுகநகரங்களுமடையபற்றிக் கூறுவதாகத் தெரிதலால், இவ்வாமிசம் 1750 வருஷங்கட்குமுன்பே பிரபலம் பெற்றிருந்ததெனபது பெறப்படுகின்றது. இவ்வாயின் வம்சித்தவரைப் பற்றிய பிறகாலத்துச் சாஸனங்களில், திருவாங்கூர் ஸம்ஸ்தானசாஸன அதுயக்ஷராகிய ஸ்ரீமாந-து. அ. கோபிநாதராயரவர்களால் வெளிப்படுத்தத் பெற்றும் திருவாங்கூர் ஆரக்கியலாஜிகல் ஷரீஸ் 11,12-ம் பகுதிகளில் காணப்படுகின்றன.

இச்சாஸனங்களால், கி. பி. 9-ம் நூற்றாண்டில், அஃதாவது 1100 வருஷங்கட்குமுன், ஆட்சிபுரிந்த கோக்கருநாதசகன், விக்ரமாதிய வரகுணன் எனற இரண்டு அரசர்களும் யதுவாமிசத்து விருஷ்ணிகுலத்தவரானபதும், ஆயின்மரபினரெனபதும், தென்திருவாங்கூராகிய வேணுடைய ஆண்டவரெனபதும் தெரியவருகின்றன. இவற்றால், பிறகாலத்தும், வேள-ஆயின்மரபினர் பிரபல அரசர்களின்கய்செய்தி அறியப்படுவதுடன், 'வேளிரா எனபோர் கண்ணபிரான் அவதரித்த யதுவாமிசத்தவர்களே' என வேறுபலகாரணங்களைக்கொண்டு யான் முன் எழுதிப்போந்தகொள்கையை இரச்சாஸனம் வெள்ளிடை மலை போல விளக்கிற்றலும் காணலாம் இவ்வாறே, புறநானூறு முதலிய வற்றில், ஓளவையாரால் மிகுதியும் பாடப்பட்ட அதிகமான்வம்சித்தவரைப்பற்றியசெய்தியும் சாஸனத்தாற் றெறிக்கின்றது. போலூருக்குத்த திருமலைபிலுள்ளகுலையிலவரையப்பட்ட அ. டி. 11-ல் வரும சாஸனவிஷயம் கவனிக்கத்தக்கது.

ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ சேரவம்சத்து அதிகைமான் எழினிசெய்ததாமம். யக்ஷரையும் யக்ஷியாரையும் எழுந்தருளுவித்தது எரிமணியுமிட்டுக் கடப்பேரிக்கரலுங்கண்டுகொடுத்தான் "ஸ்ரீமத கேரளபூபருதாயவரிகா நாம் நாஸுதர்மமாதமநாதுண்டிராஹ்வய மண்டலாஹஸுகிரௌ யக்ஷசவரௌ உலபிதௌ". "வஞ்சியர் குலபதி எழினிவருத்தவியக்கரியக்கியரோ-டெஞ்சிய வழிவு திருத்தியிவெண்குணவிறைத்திருமலைவத்தான் அஞ்சிதன் வழிவருமவன்வழி முதலிகளி அதிகனைவகன.....நூல்-விஞ்சையர்...ல புனைதகமையர் காவலன் விடுகாதழகியபெருமாளே"

இதனால் விகோதழ்சியபெருமாள் என்பவன் அதிகமானெழினி என்னும குலப்பெயர்தரித்தவென்பதும், சேரவமிசத்தைச் சேர்ந்தவென்பதும், வடமொழியில் யவனிகா எனப்பட்டானென்பதும் அறியத்தக்கன. இவனை “அஞ்சிதன்வழிவருமவன்” என இசசாஸனப் பாடல்குறித்தலால், சங்கநாளிலவிளங்கிய அதிகமான் அஞ்சியின் பிள்ளேன் இவ்வென்பது தெரியலாம். புறநானூற்றுள், அதிகமானைச் சேரவமிசத்தவனாகவும், பனம்பூமாலைபுடையவனாகவும் கூறியிருப்பதற்கு ஏற்ப, “சேரவமிசத்து அதிகமான் எழினி” எனவும் ‘வஞ்சியர் குலபதி’ எனவும் சாஸனங்கூறுதல் குறிப்பிடற்பாலது. இவ்வாறு தமிழ்ச்சிற்றரசராகப் பண்டைக்காலத்துவிளங்கியவாவரலாறுகள் சிலவும் சாஸனவழக்குப்பெற்றுவிளங்குதல் கண்டுகொள்க.

இனித தமிழ்நூல்களிற ஈடுககமாக அறியப்படும மாவலிகள் அல்லது வாணர்கள் சளககா, பல்லவா, முதத்தரையா, கங்கர் முதலியோராவரலாறுகளைச் சாஸனவாராயச்சியால் நாம் விவரமாக அறிய இடமுண்டு. மணிமேகலையிலே, சோழன்குளரிவளவனமனைவியாகிய இராசமாதேவி “மாவலிமருமானசோகெழுதிருமகன்” என்று கூறப்பட்டுள்ளாள். (மணிமேகலை காலத 19 அடி 54) இம்மாவலிமரபினர் இன்னொரென்பதை, மஹாமஹோபாதயாய ஐயரவாகள் அவ்விடத்துக் கீழ்க்குறிப்பிற்ற சாஸனஆதரவுகாட்டி விளக்கியிருக்கின்றார்கள். இம் மாவலிவமிசத்தோர பெருமபாலும் நடுநாடு அல்லது மகதைநாட்டி விருந்து முறகாலத்து ஆட்சிபுரிந்தவர்கள் எனபதும், பிறகாலத்திற சோழரது ஆதிக்கத்தால் இவர்கள் வலிசுருங்கினா எனபதும் சாஸனங்களால் விளங்குகின்றன. இனிச ஈடுககா என்பவா வேளிர் எனத் தமிழ்நூல்கள்கூறும் பிரபலவமிசத்தவர்களே. “தாரகாரியுஞ் சளுக்கியர்வேந்தனும், வேனிலாளனும் வேளெனலாகும்” “வேள்புலவரசர் சளுக்குவேந்தா” “கேழல்வேள்புலவரசாகொடியே” எனத் திவாகரமுதலிய நிகண்டுகளிலும், “வேள்குலசசளுக்கி” எனச் சாஸனங்களிலும் இவர்களைப்பற்றிக் கூறப்படுதல் காணலாம். இன்னோவரலாறுகளை நாம் செவ்வனம்தெரியவேண்டுமாயின், அது சாஸனவுதவியாலேயே கிடைக்கத்தக்கது. இவ்வாறே பல்லவாவரலாறுகளும், தேவாரத்தும் திவ்யப்பிரபந்தத்திலும் இவ்வரசர்விஷயங்கள் அடிக்கடி பேசப்படுகின்றன. பாரதமபாடிய பெருந்தேவனாரால் தம் நான்முகப்பில “தேர் வேந்தாபோர்மாளத்தெள்ளாற்றில்வென்றானே, டியாவேந்தரேற்பாரெதிர்” என்று பாராட்டப்பட்டவனும் இம்மரபினனாகவே தெரிகிறது.

இவன் சி. பி. 815 முதல் 870 வரை ஆட்சிபுரிந்தவனும, நந்திக்கலம்ப கங்கொண்டவனும், ‘தெள்ளாற்றெரிந்த நந்திபோத்தரசர்’ எனச் சாஸனத்துக்குறிக்கப்படுபவனுமான பல்லவனையாவன் என்பது ஸ்ரீமாந்-கோபிநாதராயரவர்கள்கருதது. (செந்தமிழ் தொ-5 பக் 61-4.) இனி, நாலடியாரில் முததரையரைப்பற்றி இரண்டிடங்களிற் பிரஸ்தாபிக்கப் பட்டுள்ளது.* இன்னோ, தென்னாட்டில் 7, 8-ம் நூற்றாண்டுகளிற் பிரபலம்பெற்ற கன்வாமரபினராவா. இவ்வமிசத்தவர் சங்ககாலத் திலேயே சிறந்தசராகளினங்கியவரென்பது, கனவாகோமான்புல்லி, கன்வாகோமான்னென்னவன என்னும்பெயர்கள் அகநானூற்றுட் பயில வதனால் அறியப்படும். இனி, கங்கர் எனறமரபினரும் சங்கநாள் முதலே தமிழ்நாட்டையிடுத்துப் பிரபலம்பெற்ற அரசர்களேயாவர். “பங்கனாகங்காபலவேறகட்டியா” என இளங்கோவடிகளும் இக கூட்டத்தாரைக் குறிப்பிடுதலகாண்க. (சிலப். 25 156-59) கொங்கு நாட்டையும் மைசூர்பிரதேசத்தையும் முற்காலத்தாட்சிபுரிந்த அரசரிற் பெருமபாலா இக்கங்கவமிசத்தவர்களே. பவணநதி யாரைக்கொண்டு நன்னூல் இயற்றுவதத் அமராபரணன் சீயகங்கன் இக்கங்கவமிசத்தவனே என்பது அறியத்தக்கது. காஞ்சி ஏகாம்பரநாதஸ்வாமிகோயிலில் இவன் ஒரு ‘நுநதாவிளக்கு’ வைத் ததைக்கூறும் சாஸனத்திள் “ஸ்ரீமத குவளாலபரமேஸ்வரன், கங்க குலோதபவன், சியகங்கன், அமராபரணன்” என்று கூறப்படுகின்றான். இச்சீயகங்கனுக்குத் திருவேகம்பமுடையான என்பது மறுபெயரென் பதும், இவன் மனைவி அரியபிள்ளையெனப்பெயாபெற்றவளென்பதும், முன்றாங்குலோததுவகனது 27-வது ஆட்சிவருஷத்தில அதாவது சி. பி. 1205-ல் இவன் சாஸனம் வரையப்பட்டதென்பதும் விளங்கு கின்றன.

இனி, திருமுறைகண்டசோழனான முதல் இராஜராஜன்கால்முத லாக வெளிவந்ததுள்ளசாஸனங்களை நோக்குமிதது அப்பர், சம்பந்தர், சுந்தரா, சீராளதேவாமுதலிய சிவனடியாகட்குக் கோயில்களில் திரு யுருவங்கள் அமைக்கப்பட்டும் அணிகலன்முதலியவை அளிக்கப்பெற் றும் போந்தவிவரங்களை விசேடமாகக்காண்ககூடும். இவ்விராஜராஜ னுக்கும் முற்பட்ட சோழர்சாஸனங்களில் இம்மூவரைப்பற்றியகுறிப் புகள் காணப்பட்டில். ஆயினும், தேவாரபதிகங்கள் இராஜராஜன்

* ‘பெருமுத்தரையர்’ (நாலடி 200)

காலமுதல்மட்டுமன்றி அவனுக்கும்முன்பே வழங்கப்பெற்றும் கோயில் களிற்பாடப்பட்டமெவந்தன என்பது, 9-ம் நூற்றாண்டினான விஜயநந்தி விக்ரமவர்மன்என்ற பாணவரசன்காலத்துத் திருவல்லத்துப் பிலவநாதே சுவரர்கோயிலிற பொறிக்கப்பட்ட தமிழ்ச்சாஸனமொன்றில் “திருப் பள்ளித்தாமமபறிப்பாராகும், திருப்பதியம்பாடுவாருள்ளிட்ட பலபணி செய்வாராகும் நெல்லு நாணுற்றுக்காடியும்” எனக (S. I. I.) காணப்பட்டிருத்தலால் விசதமாகின்றது. இங்குத் ‘திருப்பதியம்’ என்பது தேவாரப்பதிகங்களையே எனபது “ஸ்ரீராஜராஜேசுவரமுடையார்க்கு திருப்பதியம் விண்ணப்பஞ்செய்ய” (S. I. I. II. p. 254) எனப் பல லிடததும் தேவாரத்தைக்குறித்தது இதேசொற பயிலுதலால் தெளிவாகின்றது. இனி, இவ்விராஜராஜனமகன முதலாமராஜேந்திரதேவனும இமழுவரடியாராவணக்கத்தைச் சிறப்பித்தவனே. மெய்ப்பொருணைய னாக்கு இவன ஒரு திருமேனிவகுப்பித்துப் பிரதிஷ்டித்ததை, இவன சாஸனமொன்று “பாதாதிக்கேசாந்தம் இருபதிற்றுவிரல உசரத்து இரண்டுகைபுடையராகக் கனமாகச்செய்த ‘தத்தா நயமேகான்’ என்ற மி(ம)லாடுடையார ஒருவா” (S. I. I. II. No. 28, 29, 40) என்று கூறுதல், அச்சோழன்காலத்தே நாயனமாகிப்பற்றியவழக்கு எவ வளவு பிரசித்தமாயிருந்ததென்பதற்குத் தக்கசான்றும். இங்ஙனமே ஆழ்வார் அருளிச்செயல்களும், இராஜராஜன்காலத்தும் அவற்குப் பிற்பட்ட சோழர்காலத்தும் பிரபலமாகவழங்கியவைகளேயாம். சை வாபிமானியாகிய இராஜராஜன் ஆழ்வார்களிடத்தும் பகதிபூண்டு திருப்பணிசெய்தவிவரம் அறியப்பட்டிலதேனும், இவன்காலத்துச் சாஸனங்களில் அத்திருமாலடியார்விஷயங்கள் நன்குபயிலுகின்றன. உதாரணமாக—இவன்சாஸனமொன்றில் ‘சீருருகூ’என்று (S. I. I. II. 269) காணப்படுதல், சடகோபா அவதரித்த ஆழ்வார்திருநகரி அக்காலத்துப் பிரசித்தமாயிருந்ததைக்குறிப்பிக்கின்றது. அவ்வாறே “ஸ்வஸ்திரீ சாலைக்கலமறுத்த கோ இராஜராஜகேசரிவர்மற்குயாண்டு 13வது.....எம்மூர்த் திருவாய்மொழித்தேவறகு” என உக்கலில வரையப்பட்ட இவன்காலத்துச்சாஸனம் அச்சடகோபர் அருளிய திருவாய்மொழியின் பிரபல்யத்தைக்காட்டவல்லது. (S. I. I. III. p. 4) இவன்காலத்துச்சாஸனங்களில், இங்ஙனம் சில குறிப்புக்களே காணப்பட்டனும், இவனுக்குப்பிற்பட்ட சோழர்காலத்துச்சாஸனங்கள்

ஆழ்வார்களையும் அவர்கள் அருளிச்செயல்களையும்பற்றித் தெளிவாகக் கூறுகின்றன. முதற்குலோத்தங்கனகாலத்துச்சாஸனமொன்று “அப் பிகைத்தேர்த்திருநாளிலும் பங்குனித்திருநாளிலும் தீர்த்தம் பிரசாதித் தருளின அன்றிராத் திருபுன்னைக்கீழ் எழுந்தருளியிருந்து “தேட் டருந்திற்” கேட்டருளுமபோது” (S. I. I. III. 150) என்று கூறு கின்றது. “தேட்டருந்திற்” என்பது குலசேகராமுவாரா அருளிய திரு மொழியில் இரண்டாமபதிகத்தின் முதற்குறிப்பாகும். இவ்வாழ்வா ரது பாசுரங்கள் தமிழ்நாட்டிலமட்டுமன்றிப் பண்டைநாளில் அந்நிய தேசத்தும் பரவியிருந்தன. பாமாதேசத்துப் பாகான (Pagan) நக ரத்து ஆலயக்கல்லொன்றில், 1903-மவருஷங் கண்டெடுக்கப்பட்ட தமிழ்ச்சாஸனமொன்று, டாக்டாதுரையவாகளால் வெளியிடப்பட்டுள் ளது. (Epigraphica Indica Vol. VII. p. 197) இச்சாஸனம் மலை நாட்டிலிருந்துசென்ற வியாபாரியொருவரால்-700, 800 வருஷங்கடகு முன் அங்குள்ள நானுதேசி விண்ணகராழ்வார்கோயிறகுச் சில தாமங் கள்செய்தசெய்தியைக்குறிக்கின்றது. இச்சாஸனத்தின்தலைப்பில் ‘நாஸ் தாதாமமே’ என்ற சுலோகமொன்று வரையப்பட்டுள்ளது. இது, குல சேகராமுவாரா அருளிய முகுந்தமாலையில் 5-ம் சுலோகமென்பது பிர சித்தம். இச்சாஸனத்தின்விவரத்தைச் செந்தமிழில் விவரமாக நானே வெளியிட்டிருக்கிறேன். (தொகுதி 7 பகுதி 1.) இதுநிற்க, குலோத் தங்கனமகனான விக்ரமசோழனசாஸனமொன்றில் “கோப பரகேசரி வனமரானதிரிபுவனசகரவாதிகள ஸ்ரீவிக்ரமசோழதேவர்க்கு யாண்டு 9-வது ஜயங்கொண்டசோழமண்டலத்து எயிறகொட்டத்து எயில் நாட்டித் திருவத்தியூராழ்வாரைப் பாடியருளின ஸ்ரீபூதததாழ்வாரும் பொய்கையாழ்வாரும் பிறந்த திருக்கேட்டைநாள்* அருளாளப்பெரு மாள புறப்பட்டருளி” (S. I. I. III. 187) என்று காணப்படுகின்றது. இதனுள் முதலாழ்வார்கள்வரலாறு குறிக்கப்பட்டிருத்தலகாண்க. இவ்வாறே 11-ம் நூற்றாண்டிலிருந்த சோழகேரளதேவன்சாஸன

* குருபரமபரைகளிலும் வழக்கிலும் பொய்கையாழ்வார்க்குத் திருவோண மும், பூதததார்க்கு அவிட்டமும் திருநகரத்திரங்களாக வழங்குகின்றன. இச் சாஸனத்தில் அவ்விருவாக்கும் கேட்டைநாளைக் கூறுவதுபொருந்தவில்லை; ஆத லால் அது திருவாட்டைநாளென்றெழுதப்பட்டிருக்கவேண்டுமென்றுதோன்று கிறது. மூலசாஸனத்தை உற்றுப்பார்த்துத்தெளியவேண்டும்.

மொன்றில், திருமங்கையாழ்வார அருளிய திருநெடுந்தாண்டகம் ஆளப் பட்டுள்ளது. ஆகவே, ஆழ்வார்கள்விஷயங்கள் இராஜராஜன்முதலிய சோழர்காலங்களிற்பிரபலமாயிருந்தசெயதி தெளிவாதல்காணக. (Epi. Annual Report 1899—900 p. 10).

இங்ஙனமாகவும், டாக்டர் கால்டுவெல்பாதிரியாரும், Prof. சேஷ கிரிசாஸ்திரிகள் போன்றாரும், ஆழ்வார்களை நிகழ் பிறகாலத்தவராக எழுதிப்போந்தது, அவர்கட்கு இதற்கையசாஸனங்கள் அகப்படாக்குறையாறபோலும். இராஜராஜன்காலத்தே திருமால் சிவனடியார்கள வரலாறுகளவழங்கின என்பதனால், அவ்வடியார்கள்காலமும் அச்சோழன்காலமும் ஒன்றுபோலும் என்று கருத்தாக. அவர்கள், சங்க நாளிலும் அதற்குப்பின்பும் இச்சோழனுக்குப் பலநூற்றாண்டுகட்கு முன்பும் இருந்தவர்கள் என்பதற்கு வேண்டியபிரமாணங்கள் அவர்கள் வாக்கினின்றே நாம் காட்டலாம். பெரியாழ்வார் நெடுமாறன் என்ற பாண்டியனையும், திருமங்கைமன்னன் பரமேசுவரபல்லவன், வயிரமேகன்முதலியவர்களையும் தம்காலத்தவராகவைத்துப் பாடுதலால் அவர்கள்காலம் இராஜராஜனுக்குமிகவும்முற்பட்டதாதல்தெளிவாகும். பிற்கூறப்பட்ட வயிரமேகன் என்பவன் இராஷ்டிரகூடாவமிசத்தவனும, பல்லவனைவென்று கச்சியைப்பிடித்தவனும, கி. பி. 754ல் இருந்தவனுமாகிய தந்திதூக்கனே என்பதைச் செந்தமிழில் “திருமங்கையாழ்வாராகாலலாராயச்சி” எனறவிஷயத்தில முன்னரேவிளக்கியுள்ளன ப்ரீமாந-வெங்கையா அவர்களாலும் இதந்தந்திதூக்கனே வயிரமேகன் என்பது பின்பு வறபுறுத்தப்பட்டுள்ளது.* இனிப் பிறகாலத்துஅரசாபுலவாவிஷயங்களாகத் தமிழ்நூல்களிறகாணப்படுவனபலவற்றுக்கும் சாஸனவாராய்ச்சி பேருதவியாகும். வீரசோழியம், கலிங்கத்துப்பரணி, மூவருலா, தக்கயாகப்பரணிமுதலிய தமிழ்நூல்களிறகாணப்படு

* Of the same King's reign (Govinda) are the Kadali plates of 1812. In these the genealogy begins with Kakka, whose son was Vairamegha. This unusual name for Vairamegha seems to be supported by a inscription of N. Arcot A. S. I. Report 1908—4 See Article by V. Venkaya on irrigation in S. India.

சோழர்வரலாறுகளெல்லாம் சாஸனங்களாற்றான் தெளியவேண்டியன வாகும். ஸ்ரீமாத்-து. அ. கோபிநாதராயரவர்கள் தமிழாக்கு உபயோக மாக எழுதிய சோழவமிச்சரிததிரததால இதனுண்மைபுலப்படக்கூடி யது. இனி, புலவர்சம்பந்தமாகவும் சாஸனம் உதவுகின்றது. கம்பபரை ஆதரித்த வெண்ணைச்சடையனுக்குமகன சேதிராயன் எனபது புதுவை வாழ்சடையனுதவுசேய - பூதலம்பரவுசேதிபன்' என்னும் தனிப்பாடற் பகுதியால் அறியலாம். இச்சேதிபனியே, கம்பா ஏரெழுபது அரங் கேற்றும்போது விஷநதிண்ட அப்புலவாபெருமான் அவ்விடந்தீர்ப் பாடி உய்யக்கொண்டது. (செந்நமிழ் தொகுதி 5 பகுதி 2)

இச்சேதிராயன சடையனுக்கு மகனாகத்தோன்றியசிறப்பை மூவலூராக்கோயிலிறகண்ட சாஸனமொன்று

“காவிரியைச்சோண்டடைக்காராளாதமமரபை
நாவலரைக்காவலரைநல்லோரைப் — பூவல்ய
முள்ளத்தரும்புதுவையுரைச்சிறப்பித்தான
பிள்ளைப்பெருமாளபிறந்தது”

“பேரோசைப்பிள்ளைப்பெருமானைச்சேதிபனை
காரோசைக்கையானைக்கண்டிரே—பாரோ
விடுகோளகொடுகோளவிலியருளபூண்டன்ன
மிடுகோளகோடுகோளென”

என்ற வெண்பாக்களாற புகழ்க்கின்றது. (செந்நமிழ் தொகுதி 5 பக கம் 57) இதேசாஸனத்தில், கம்பா சடையப்பவள்ளுவின் விருந்தோம் பற்சிறப்பைப்பற்றிப்பாடிய,

“மெய்கழுவிவந்துவிருநதுண்டுமீளும்வா
கைகழுவநீர்போதுங்காவிரியே—பொய்கழுவும்
போவேறச்சடையன புதுவையானிலலறத்தை
யார்போற்றவல்லாரறிந்தது”

எனற்பாடலும் எழுதப்பட்டிருந்தல் அறியத்தக்கது. இனி, கம்பா வல்லியெனுநநாசியைத் திருவொற்றியூற்றகண்டுசொல்லியதாகத் தமிழ் நாவலர்சரிதையிற்கண்ட,

நடக்கிலன்னமாம்நிற்சினலவஞ்சியாம்
கிடக்கிலோவியப்பாலைகிடந்ததாம்
தடக்கையானசதுரானபண்டிதன்
மடததுள்ளன்னமனததுறைவல்லியே.

என்றபாடலில் திருவொற்றியூரில் தங்காலத்திருந்த சதுரானபண்டிதருடையமடத்தைப்பற்றிக் கூறுதல் காணலாம். மூன்றாம் இராஜராஜ சோழன் திருவொற்றியூருத்சவத்திருச்செனறிருந்தபோது, சைவாசாரியராகிய சதுரானபண்டிதரும் வாசிசபண்டிதரும் அங்கிருந்தனர் என்று ஒருசாஸனம் கூறுகின்றது. (Ep. Report 1911—12) சைவாசாரியரான வாசிசபண்டிதர் எனப்பலா ஞானாமிரதநூலாசிரியர்போலும், இவரதாசிரியர தூராகக்கண்ட கோடம்பாகை, சென்னையையடுத்த கோடம்பாக்கமாகத்தெரிதலால், இப்பண்டிதரும் அவ உற்சவத்துக்கு வந்திருத்தல் பொருத்தமேயாகும். இக்கம்பாக்காலத்தையும் சாஸன வுதவியால் அறியலாகும். காசுதீயகணபதிவிசத்தவனான ஓரங்கற பிரதாபருத்திரனிடஞ்சென்று, கம்பா,

அவனிமுழுதுணமெயிராவதத்தின்

பவனிதொழுவாபடுததும்—புவனி

உருத்திரானின்னுடையஒரங்களுட்டிற்

குருத்திராவாழைக்குழாம்.

என்றுபாடிய பாடலொன்று தமிழ்நாவலாசரிதையிற்காணப்படுகின்றது. இப்பிரதாபருத்திரன்காலம் 1162—1197 எனப்பது சாஸனங்களால் நன்கறிந்தது. (Sewell's Hist of Antiquities Madras Vol. I p. 31, 71, 173) இவ்வாறே அருணகிரிநாதர் பிஷ்புடேவராயரைத்திருப்புகழிற்பாடுகின்றார். இதனை “உதயதாமமாபான பரவுடதேவமாராச னுளமுமாட வாழ்தேவா பெருமானே” (976) எனக்காண்க. இவ்வரசாசாஸனமொன்று தமிழிலவெளிப்பட்டுள்ளது. (S. I. I. I p. 110) “இவா விஜயநகர அரசருளொருவா; 15-ம் நூற்றாண்டில் விளங்கியவா. இத்தமிழ்சாஸனம் சி. பி. 1449-ல் எழுதப்பட்டதாம்; ஆகவே, அருணகிரியாரும், அவாகாலத்தவராகவழங்கும் வில்லிபுத்தூரரும், அவ்வில்லிபுத்தூரரறபாடப்பட்ட வகையாகை ஆட்கொண்டானும், அவவாட்கொண்டானைப்பாடியவராகத் தமிழ்நாவலாசரிதையால் அறியப்படும் இரட்டையரும், அப்புலவர்காலத்துவிளங்கிய காளமேகமும் 15-ம் நூற்றாண்டவராதல் புலப்படுகின்றது. இம்மட்டோ? ஸ்ரீமாத்கோபிநாதராயவர்களால், தென்காசியிலாண்ட பாண்டியர்சாஸனங்கள் பாடல்களுடன் செந்தமிழிற் பதிக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றால், அதி

வீரராமபாண்டியன், பராக்கிரமபாண்டியன், குலசேகரபாண்டியன்முதலியவர்களின் மிகவும் விளங்குகின்றன. அவற்றை விரிககிற்பெருகும். செந்தமிழ்ப்பத்திரிகையையொண்டறி. இவ்வாதே நீளச சாஸனவழியேபற்றிசெல்லுமிடத்து பண்டையரசர் புலவாவரலாறுகளாக எண்ணிறந்தவை அறியத்தடையிலலை.

இதுவரை அரசர்களைப்பற்றிச சாஸனவழியாகச சிறிதுகூறினேன். இவைமட்டுமன்றி, சங்கசெய்யுள்களிற்கண்ட நாடுகரங்களின் விவரங்களையும் சொற்பொருள்வழக்குகளையும் அறியச சாஸனம் உதவுமுறையையும் சிறிது விளக்குவேன். சங்க இலக்கியங்களிற் பல்குன்றக்கோட்டம், ஓய்மானாடு, பன்னாடு, வேனாடு, முதலியநாடுகளும், கசசிப்பேடு, வேம்பற்றார், நேரிவாயில், கொடுகர், எயில் முதலியநகரங்களும் வழங்குதல் அறியக்கூடும். இவை சாஸனங்களில் அடியிலவரும் விவரப்படியிலுதல் அறியத்தக்கது

பல்குன்றக்கோட்டம். ‘பல்குன்றக்கோட்டத்துசெங்கணமாததுவேள் நன்னன்சேய் நன்னன்’ என மலைபடுகடாததிரு குறிப்புக்காணப்படுகிறது. இக்கோட்டம் சாஸனங்களில் மிகுதியும் பயிலவதாம். (S. I. I. I 102-5)வேங்கடக்கூற்றம், பங்களநாடு, மண்டைக்குலநாடுகள் இக்கோட்டத்தைச்சாராதவை.

பன்னாடு. ‘பன்னாடுதந்தபாண்டியன்மாறன்வழுதி’ என ஒருபாண்டியன் கூறப்படுதல்காணக. (புறம்) இந்நாடு மைசூர் இராஜ்யத்தின் அடங்கிய கங்கவாடி 96000-த்தைச்சாராதது. (In Anti. Vol. XVIII p. 410)

எயில்நாடு. (புறம்) இதனுள் காஞ்சிபுரம்முதலியவை அடங்கும். “ஐயங்கொண்டசோழமண்டலத்து எயிற் கோட்டத்து எயிலநாட்டுத் திருவத்தியூர்” என்பது சாஸனம். (S. I. I. II 187)

ஓய்மானாடு. ஓய்மான்-ஓயா அல்லது ஓயியாதலைவன். சிறுபாணுற்றுப்படைகொண்டநல்லியக்கோட்டன்இவ்

வோய்மானேயாவன். இவனுராக அவ்வாற்றுப் படைபிற்கண்ட கிடங்கிலென்பது இவ்வோய்மா னுடைச்சாராதது. (S. I. I. III 146, 201). திண்டிவனம் இந்நாட்டைச்சேர்ந்ததென்பது “ஓய்மா னுட்டுக்கிடங்கில திருத்தண்டிசுவர முடைய மஹாதேவர்க்கு” என்னும் சாஸனப் பகுதியால் அறியலாம் (திண்டிசுவரம் - திண்டி வனம்)

வேணுடு.

இது தென்திருவாங்கூர் இராஜ்யத்துக்கு சாஸனங்களில் வழங்கியபெயர். (Travancore Manual Vol. I 188—9)

கச்சிப்பேடு.

‘கச்சிப்பேட்டு நன்னுகையார்’ எனக்காண்க. (புறம்) பேட்டை எனச் சில ஊராககு இக்காலத்துவழங்குவது பேடு என்பதன்திரிபுபோலும். கச்சிப்பேடு எனபது சாஸனங்களில் மிகுதியாகப் பயிலவதாம். (S. I. I. I 113—4)

வேம்பற்றார்

வேம்பற்றார்க்குமரனார் எனக்காண்க. “இராஜேந்திரசிங்கவளநாட்டு மண்ணிராட்டு அவனி நாராயணச்சதுரவேதிமங்கலம்” என்பது சாஸனம். (S. I. I. II p. 317) பாண்டிநாட்டிலும் வேம்பற்றார் ஒன்றுண்டு.

ல.

‘கிடங்கிற்கோமான’ என நல்லியக்கோடன் கூறப்படுதல்காண்க. (சிறுபாண். 160.) திண்டிவனம் இக்கிடங்கிறபிரதேசத்துள் அடங்கும் என்பது “கிடங்கில் திருத்திண்டிசுவரமுடைய மஹாதேவற்கு” என்னும் சாஸனப்பகுதியால் அறியப்படும். திண்டிசுவரம்-திண்டிவனத்திற்குச் சாஸனங்களில் வழங்கும்பெயர்.

நேரிவாயில்.

“நேரிவாயில்நிலைச்செருவென்று” என்பது பதிற்றுப்பத்தின் 5-ம் பத்துப்பதிகம், இது கூத்திரிய

சிகாமணிவளநாட்டைச்சார்ந்ததென்பது, “கூத் திரியசிகாமணிவளநாட்டுநோவாயிலுடையான்... ..வானவன்பல்லவதரையன்” என்ற சாஸனப் பகுதியால் விளங்குகிறது. (S. I. I. Vol. III No. 21).

கோகோர்.

“அங்கரைண்ணிகொடுகொற்றிறந்து” என்பது பதிற்றுப்பத்தின் ஐந்தாமத்தபத்திகம். இவ்வூர் பன்னிவிஷயத்தின் ஒரு பகுதியாய்ச் சேரமர் னொருவனுக்குரியதாயிருந்ததென்று, குமார விங்கசாஸனம் கூறுகின்றது. (Indian Anti-quary Vol. XVIII p 367).

இவ்வாறே இன்னும் பலைய இலக்கியங்களிற்கண்ட நாடுகளுக்க ளின்செய்துகளை நாம் சாஸனமூலம் தெளிய இடமுண்டு. இங்குச் சிலவே மாதிரிகையாகக்காட்டப்படன. இவையன்றி, ‘சங்கநூல்களில் வழங்கும் சிலப்பயாவழக்குகளையும் சாஸனங்கள் விளக்குவனவாயிருத் தல் காணலாம். உதாரணமாக—,

பாரதாயன்.

பதிற்றுப்பத்தின் மூன்றாமத்தால, பலயானைச் செலகெழுதுடவனுக்குப் புரோகிதராகளினங் கியவா நெடுமபாரதாயனா என்பது அறியப் படும. இப்பெயருடனினந்த பாரதாயன் என்ப தற்குப் பொருள் எளிதிலிளங்கஇடமில்லை. ஆயி னும் சோழர்சாஸனமொன்றில், “ஆரிதன-கேச வன தனியிளஞ்சிங்கமும் பாரதாயன்கேசவன் அறிவரியானும், பாரதாயன திருவரங்கநாராய ணன ஸ்ரீகிருஷ்ணனும்” (S I I. III 150) என்று கூறப்படுவதினிருந்து, பாரததுவாஜன் என்பது உய்த்தறியப்படும். ஏனெனில், அச்சாஸ னத்துள் இயற்பெயர்களுடன்கோத்திரப்பெயரு மிணைக்கப்படுதலால் என்க. டாக்டர் ஹூல்ஷ் துரையவர்களும் இதனைப் பாரததுவாசன் என்ப தன்திரிபாகவேகருதி எழுதியிருத்தலும் அறி யத்தக்கது.

பாலாசிரியன்.

அகநானூற்றுட்கண்ட சிலபுலவர் 'பாலாசிரியன் இன்னான்' என்று கூறப்படுகின்றனர். பாலாசிரியன் என்பது பாலர்களுக்குக்கற்பிக்கும் ஆசிரியனைப் பொருள்படும். (இதனால், சிறுவர்க்குப் போதிக்கும் ஆசிரியரும் அக்காலத்துப் பெரும் புலவர்களாகவே இருந்தமை பெறப்படும்.) இப்பாலாசிரியன் என்னுமவழக்கு, "இப்படிக்கு சாந்தமங்கலத்துப்பாலாசிரியன் இலக்குவணன், சாந்திபாலாசிரியன் வீரநாராயணன்" என சாஸனத்துப்பயிலுதல் அறியத்தக்கது. (S. I. I. III 150).

பேரிளமை.

மகளிர்பருவங்களுள் பேரிளம்பெண் என்பது ஒன்றென்பது பலரும் அறிந்தது. இஃது உலக அதுபவம் முதிர்ந்திருந்த பருவமாகும். இப்பொருளில் இச்சொல் ஆண்பாலார்க்குமவழங்குதல், "இப்பரிசு நகரத்தாரும் பேரிளமையாருஞ் சொல்ல எழுதினேன்" என இருமுறை ஒரு சாஸனத்துப் பயில்கின்றமை காணத்தக்கது. (S. I. I. I. 65).

பெருமானடிகள்.

இது கடவுளைக் குறிக்க வழங்குதல், "மதுரை ஆலவாயிற்பெருமானடிகளாற்செய்யப்பட்ட னாற்கு" எனவரும் இறையனார்களவியலுரை வாக்கியத்தால் அறியலாம். இப்பெருமானடிகள் என்னும்சொல்வழக்கு "திருத்திக்காணிப்பெருமானடிகளுக்கு" என்றிவ்வாறு பழையசாஸனங்களில் மிகுதியும் பயிலவதாம். (S. I. I. Vol. III 100).

தேவகுலம்.

இது கோயிலுக்குவழங்குதல், "தேவகுலம்வழி படுவாந்தேவகோட்டத்தை எங்குந்துடைத்து" என்னும் இறையனார்களவியலுரைப்பாயிரத்தால் அறியலாம். இச்சொல்வழக்கு, "கந்தப்பிரிய

அரசருமகன் கந்தசனன்செய்வித்தேவகுலம்”
என ஒரு பல்லவசாஸனத்துக்காணப்படுதல்
அறிக. (S. I. I. II 341).

திருவடிபிடிப்பான். சிலப்பதிகாரத்தில் “அரவணைககிடந்தோன்
சேடக்குமிமி” என்பதற்கு அரும்பதவுரைகாரர்
‘சேடக்குமிமி-திருவடிபிடிப்பான்’ என்றெழுதி
னா. திருவடிபிடிப்பான் என்பது, கோயில்
அருச்சகணைக்குறிப்பதென்பது, “நிவிற்கோயிற்
நிருவடிபிடிக்கும் ஸ்ரீதரபட்டனும்” என்னும்
சாஸனப்பகுதியால் விளங்குகின்றது. திருவடி
பிடித்தல்-திருமாவின் திருவடிநிலைகள் (ஸ்ரீ சட
கோபம்) தாங்குதல்; அன்றி, ஸ்ரீபாதநாங்கி
என்று கூறுதலும் பொருந்தும். (S. I. I. III 84)

இங்ஙனமே ஆராய்ந்தசெல்லின் விரியுமாதலின், இமமட்டோடு
சிறுததுவேன. இதுவரை கூறிப்போந்தவைகளாற் சாஸனவாராய்ச்சி,
தமிழ்ச்சரிதங்களையும் மற்றும் பல தமிழ்வழக்குகளையும் அறிவதற்குப்
பேருதவி செய்யக்கூடுமென்பது நன்குவிளங்கும். ஆதலால், தமிழறிஞ
ரெல்லாம் இததுலையிலும் பிரவேசித்தல், தமிழாராய்ச்சிபெருகுதற்கு
ஏதுவாகுமென்பது நினைம. சாஸனபரிசீலனையில்வல்லமேதாவிகள்
எதிததுக்கூறத்தக்க பெரியவிஷயமொன்றை அதனிற்போதிய அறி
விலலாத யான் இமமஹாஸபையிற் கொணர்ந்ததை அறிஞர் அறிததுக்
கொள்க.

மு. ராகவையங்கார்.

*தமிழ்மொழியும் உயர்தரக்கல்வியும்.

ஈரறிவாலும் குன்றாணுகத்தாலும் பேருமபுகழுமபிறங்கும் ஸபா
நாயகரவாசனே ! மறறும், இங்கு விஜயஞ்செய்துள்ள செந்தமிழ்ப்புல
மைச்செலவழும், செந்தமிழ்வண்மைச்செலவழும், செந்தமிழ்ப்பற்றுச்
செலவழும்படைத்துள்ள பலதரப்பட்ட பண்புடையாளாகளே !

இப்பேரவையிற சிறியேன எடுத்துரைக்கபுகுமவிஷயம் தமிழ்
மொழியும் உயர்தரக்கல்வியும் என்பது. இவ்வுபநயாஸதில் உயர்தரக்
கல்வி இதன்மைத்தென்பதும், நமநாட்டில் அத்தகைக்கல்வியில் தமிழ்
மொழி எத்தகைய இடம்பெறலவேண்டுமென்பதும், அந்நாடும் இடம்
பெறுதற்குரிய இயற்கைபாற்றல் அதற்குளதா என்பதும், உளதா
யின அதற்கைய இடம்பெறுதலால் விளையுமபயன இன்னஆகலாம்
என்பதும் பிறவும் எனனுடையபுலலறிவிற்கு எட்டியமட்டில் நல்லறிவா
ளா சிலருடையகருத்தைத்தழுவி இவ்வுகே சற்று விரித்துரைக்கமுயல்
கின்றேன இச்சபையிலுள்ள பெரியோர்கள் இவ்வுபநயாஸத்திற்காணப்
படும் “குணமநாடிக்குறமுமநாடி அவற்றுள் மிகைநாடி மிக்ககொளல்”
வேண்டும் என்று மிகுந்தபணிவுடன் அவர்களைவேண்டிக்கேட்டுக்கொள
கின்றேன

இப்பொழுது நம் தென்னாட்டிலுள்ள உயர்தரக்கல்விச்சாலைகளில்
லெல்லாம் சென்னைமாகாணத்துரைத்தனத்தாராலும், சென்னை ஸாவ
கலாசங்கத்தாராலும் நடத்தப்பெற்றுவுரும் பரீட்சைகளைக்கருதியே
அங்குள்ளமாணுக்கர்கள் கல்விப்பின்றுவருகிறார்களென்பதும், இக்கல்
விச்சாலைகளில் இவர்களுக்குப் பொதுவாக இலக்கியம், கணிதம், பல
வகைப்பட்ட பரிக்ருதிசாஸ்திரங்கள், சித்திரம், தேகாப்பாஸம் இவை
பெருமபாலும் கற்பிக்கப்பட்டுவருகின்றன என்பதும், இங்குள்ளா
ர் அனைவரும் அறிநதுள்ளாரசன. இந்நாடும் பலவகைப்பட்டகலைகளிலும்

* இது மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தின் பதினாண்டாம்வருஷோத்ஸவகூட்டத்
தில் மகா-நா-ஸ்ரீ திருநெல்வேலி எஸ். டி. சுவாமிச்சென்னாப்பிள்ளை, எம். எ.
எஸ். எஸ். பி., பி. எஸ். எஸ்., அவர்களுடைய அகவிராசனத்தின்மீது வாசிக்கப்
பெற்றது.

மாணுக்கர்களுக்குப் பழக்கம்செய்வித்ததலே இவ்வுபநயாஸத்தில், உயர்தரக்கல்வியெனச் சட்டப்பட்டிருக்கிறது. யாதேனும் ஒரே துறையில் பிக்சிற்றந்த புலமையெய்துமபடி மாணுக்கர்களைப் பழக்குவதும் அம்மட்டில் உயர்தரக்கல்வியேயாமெனினும் “என்டி உயர்தரக்கல்வியெனனும் தொடாமொழி இப்பொருளில் எடுத்தாளப்படலது. இங்கே குறித்தப்பொருளில் உயர்தரக்கல்வி மேற்கூறியானகுப்பறப்பாடசாலைகளிலும் ஊக்கத்துடன் பயிற்றப்பட்டேவருகின்றது. இவ்வுயர்தரக்கல்வியில் தமிழ்க்கல்விசம்பந்தப்பட்டமட்டில் கவனிக்கத்தக்க சிலவிவரங்களை இங்கே எடுத்தியம்புகின்றேன்.

அவைதாம் —

1. இலக்கியத்தில் தமிழ்ப்பாடமீளக்கலாக எல்லாக்கலைகளும் இங்கிலீஷ்பாஷைமூலமாகப்பயிற்றப்படுதல்

11. இத்தமிழிலக்கியந்தானும் மாணுக்கர்கட்கு இனதியமையாபாடமாயிராமல் இஷ்டமானால் எடுத்திக்கொள்ளும்பாடமாக ஏற்பட்டிருத்தல்.

111 பாடஜாப்தாவில் தமிழில் வ்யாஸமெழுதலமாத்திரமே கட்டாயப்பாடமாயிருத்தல். இதுவும் காலேஜுகளில் எம்ஸைக்குத்தமொழிபெயாப்பை இப்பாடத்திற்குமாற்றாக மாணுக்கர்கள் அமைத்துக்கொள்ளாதவரையில்.

இவற்றை ஒவ்வொன்றாக மீமீனோக்காகநோக்குவோராகும் நம் தாய்மொழி நம்நாட்டிலுநடைபெறும் உயர்தரக்கல்வியில் எவ்வளவு தூரம் புறக்கணிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்பது தெள்ளிதிற்புலப்படும்

இனித் தமிழ்மொழிக்கும், உயர்தரக்கல்விக்கும் எத்தனைய இயைபு இருத்தல்வேண்டுமென்பதைக்கூறவேன.

ஆங்கில இலக்கியம் நம் கல்விச்சாலைகளில் முசயபாடங்களுள் ஒன்றாயிருத்தலும், சிலசாலைவரை சிலசாஸ்திர நூல்கள் ஆங்கிலபாஷைமூலமாகக் கற்பிக்கப்படுதலுந்தவிர, மற்ற எல்லாப்பாடங்களும உயர்தரக்கல்விப்பயிவோர்சுத்த தமிழ்ப்பாஷைமூலமாகக்கற்பிக்கப்படவேண்டும். இதுவே நமதமிழ்நாட்டில் தேசபாஷை பலவழியிலும் செழித்துவளர்த்தற்கும் கல்விபும நாகரிகமும் மேம்படுதற்கும் நேரியவழியாகும். இவ்விஷயம் பற்பல ஆக்ஷேபணைகளுக்கிடந்தருமென்பதும், இது என்கில் வித்திபெறத்தக்கதன்று என்பதும் உண்மையே. அவ்வாஷேபங்களின் முகயாமசங்களை இங்கு எடுத்தோதி அவற்றிற்கு

ஸமாதானங்கூறுவது எண்டைக்குப்பொருத்தமுடையதாகும். ஆகே பங்களில அதிமுகயமானவை இரண்டு. அவையாவன (1) தாய்மொழி வாயிலாக கலவிகரபிததால், நமநாட்டாககு ஆங்கிலமொழியிற்பாண் டிதயமும், மேனாடு நவீன ரிததிரசாஸ்தர ஆராய்ச்சிகளால் நமமவர்க குண்டாகும் நற்பயனும் குறைவுபடுமென்பது. (2) தமிழ்ப்பாஷை பற் பல கலைகளையும் நனகுவிளக்கப்போகிப்பதற்குத் தகுந்த ஆற்றலிலது என்பது. இவையிரண்டும் பேயத்தோபோன்ற போலிகூற்றுக்களா மாறு இவகு விளக்குவேன.

தமிழ்மொழிவாயிலாக உயாதரகலவிகரபிககவேண்டுமென்று கூறியதுடன், புறனடையாக, ஆங்கிலஇலக்கியமும் சிலகாலம்வரை சில சாஸ்திரவிலகளுநதவீர, எனது கூறியுள்ளது கவனிக்கற்பாலது. ஆங்கில பாஷையே நமகலவிசசாலைகளிற கட்டாயபாடங்களில முக்கியமாவ தொன்றாய்செய்து, அநதப்பாடத்தைத் தகுந்த விதவா ன்களைக் கொண்டுபோதித்துவந்தால், இயல்பாகவே எவாக்கும் ராஜபாஷையின் மீதுள்ளமோஹமும், நற்கலவியினபயனாக அதன்கண அமைநதுள்ள நன்னூல்களைக்கறறுக்கொளவதிப படியாவாககு இயல்பாய்எழும் தாப மும் நிலைத்திருக்குமவரை, நமமாணுககாசடகு ஆங்கிலத்தில் தோசசி குறைவுபடும என்பது கொள்கைதக்கதன்று

இனித் தமிழ் மொழிவாயிலாக உயாதரகலவிபிறறமுடியாதென பது எவ்வாறுபொருத்தமுடையது என்பதைப் பாடப்போம். இதுவே, ஆங்கிலமுனாநத அறிவாளாசனிற பெருமபாலா ஆழந்தியோசியாமற கூறும், ஒருபலத்தஆக்கம இது தமிழ்மொழியினஇயல்பையும் தமிழ்நூல்களினபெருமையையும் தக்கபடி உணராத தவற்றினாலேயே எழுவது. இப்பறகைநலம் இலங்கை செஞ்சொற்களிலஅமைநதுள்ள சங்கநூல்களும் ஒழுக்கமே உயிரினும் ஒம்பததருவது என்று இடித் துரைக்கும் எண்ணிலலாத பலநீதிநூல்களும்” பததிசுவைவநிசொட டசசொடபபாடபெற்ற பாக்களநிறைநதுள்ள மதசம்பநதமான கிரந்தங்களும் கற்பனையமும் சொற்பொருணயமும்கலநது கற்றோ மனைக்கொழுங்கும் காவியநூல்களும், நமதமிழில் எத்துணைச்சிறப பாகஅமைநதுள்ளன? பண்டைத்தமிழ்நூல்களிற பலவறறைப் பரோப காரமாகவெளிப்படுத்தியுள்ள பிரஹ்மநீ மஹாமஹோபாத்யாயா உ. வே. சாமிநாதையரவர்களும், காலஞ்சென்ற ராவ்பஹதூர் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையவர்களும், புதுவழியில் தமிழ்நூல்கள்புனைநது

வெளியிட்ட பிரஹ்மஸ்ரீ லி. கோ. சூரியநாராயணாஸ்திரியாவர்களும் தங்கள்பதிப்புநூல்களுக்கு கெழுதிபுள்ள ஆராய்ச்சிமுகவுரைகளைநோக்குவோர்க்குத் தமிழ்மொழியினது பொருளவிளராகுமாற்றல் நன்குபுலப்படும். மற் றும் ஆங்கிலமும் தமிழுமவல்லவாகளாய் அருந்தமிழ்நூல்களியற்றிப் பெருமபுகழ்படைத்த மகாராஜராஜஸ்ரீ வேதநாயகம் பிள்ளையவர்களுடைய “ஸர்வஸம்பசமாஸகீர்த்தனை, நீதிநூல், பெண்மதிமாலை, பிரதாபமுதலியாசரித்ரம்” முதலிய நூல்களையும், ஸ்ரீமான் அ. மாதவையா B. A. அவர்களும், பண்டிதர் S. C. கீட்சசாஸ்திரியாவர்களும் இயற்றியுள்ள பற்பல தமிழ்நாவல்களையும் படித்தபுராததால் தமிழ்மொழியில் நவீனக்கருத்துக்கள் நயம்பட இயங்குதல் அங்கையங்கனியென அறியக்கூடக்கூடுதது. தமிழ்ப்பாஷையின் இயல்பைப்பும் இலக்கணஅமைப்பும் வேண்டுமி வேண்டியாகு வேண்டியபுதுசொற்கள் சொற்றொடர்களமுதலியவற்றைத்தமிழ்மொழியிற் பொருள்விளக்கமுற அமைத்துக்கொள்வதற்கு ஏற்றனவாக இருப்பினேன. இதனோடு ஸம்பந்தமுடையது ஸம்ஸ்கிருதத்தின் நல்லுதலியும் தமிழுக்குவாயக்கிறபடியால், தமிழ்மொழியால் நமமவர்க்கு உயர்தரக்கல்விபயிற்றமுடியாதென்பது ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கதன்று.

புதுமாறுதல்கள் ஏற்படுமபோதெல்லாம் அதிலும் தமிழ்ஸம்பந்தப்பட்டதென்றால், இவ்வித ஆக்ஷேபங்களைப்புகலவது புவிநிலநமாதாக்கு வழக்கமாய்விட்டது. முதனமுதல் தமிழில் கதேசமித்திரன்பத்திரிகையை நடத்தத்தொடங்கியபோது, அமமுயற்சி வீணாகுமென்றுகருதி, நமது தெனனாடுகதேசபகதசிரோமணியாகும் பிரஹ்மஸ்ரீ ஜி. ஸுபரமணய்யரவர்களுடைய புத்தியினமைசுரு இரங்கியபுத்திமானகன்பலர் இப்போது அமமித்திரன ஏற்றுமுன்சின் முப்பதாண்டுகளாகத் தமிழ்நாட்டில் நல்லொளிபரப்பிவிளங்குகிறதபற்றி, அதனமுற்போககைப் பின்பற்றி இன்னும்கில தமிழ்ப்பத்திரிகைகளும் இயன்றவரை ஒழுங்காகநடைபெறுகின்றன. இப்பத்திரிகைகளால் ராஜாங்கவிஷயமாகவும் சரிதரசாஸ்திரவிஷயமாகவும் வழக்காறுபெற்றவாததைகள் பலவன்றோ? அவற்றைப் பலலாபிரகணக்காகாருந்தமிழ்மக்கள் பயனடைநதிருக்கின்றனரன்றோ? ஏரோபிளேனாகும் (Aeroplane) ஸப்மேரினாகும் (Submarine) ஸமீபகாலத்தில் ஒவ்வொன்றற்கும் இவ்விண்டுதமிழ்மொழிகள் ஆகாயமிமான ஆகாயக்கப்பல

என்றும், நீர் முழுது துளைபடகு என்றும் ஏற்பட்டுள்ளதை உற்றுநோக்கின் “சேணிற் பறக்கின்ற சேந்தமிழ்க்கு திரைமுன் திட்டேது தட்டேது காண்” என்று ஒருபுலவா கூறியபடி, தமிழ்மொழியின் இயக்கவன்மை எளிதில் அறியலாகும். உணமை இஃதாயினும், தமிழ்மொழியினை உயரதரக்கலவிக்கு உபகாரமாககுதலைப்பற்றி எதிராவாதம் பலத்ததாகவே யிருக்கிறது. எனினும் துணைநுணர்வோடு தமிழ்மொழியின் இயற்கை வலியையும், தற்காலத்தில் அதற்கு அநுகூலமாக ஏற்பட்டுள்ள புறச்சாதனங்களையும் ஆழநகுநகுப்போக்கு, தமிழ்மொழிவாயிலாக உயரதரக்கலவிபயிற்றுவுதல் அநுதப்பாலைவழியின் இயற்கையமைப்பினால் ஏற்படக்கூடிய விசேஷபரதிகூல மொன்றுமில்லை எனப்பது இதுகாறும் விரித்துக்கூறியவாற்றால் விளக்கப்பட்டது.

ஒருசாரா நன்றுகூறினீர், ஏதேதோ ஆகாயக்கோட்டைகடறிநிறீர். உயரதரக்கலவியைத் தமிழ்மொழிநிறுப்பிற்றுதற்கு அம்மொழியிற கணிதம் சரிதரம் சாஸ்திரம் இவற்றில் தக்க நூல்கள் இல்லையே. இதற்கென்செய்வீர்? என்றுகூறவா இன்னோருக்கு யாமுரைக்கற்பாலது யாதெனில், நாம் இவ்விஷயத்தில் எவ்வளவுகொள்வனவு ஊக்கமெடுத்துத்துகின்றோமோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு விரைவில் நாம்விருமபும புஸ்தகங்கள் வெளிவரும் என்பதே. நமது ஆந்தரஸ்கோதரர்கள் இவ்விஷயத்திற் பேருக்கங்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை நம்பிநபலர் அறிவோம். அவர்கள் ஆந்தரபாலைவழியின் அபிவிருத்திக்காக ஒன்றுசேர்ந்து முயல்வதனையாக விஞ்ஞானசந்திரிகாமாலிகை என நம்புபவர்கள் வெளிப்படுத்தியுள்ள சரிதரசாஸ்திரசம்பந்தப்பட்ட பலநூல்கள் மிகச்சிறந்தனவாக வெளிவந்திருப்பதுடன், இவற்றைத் தெலுங்குநாட்டிலுள்ள கலவிச்சாலைகளிலும் புஸ்தகச்சாலைகளிலும் வாங்கிவைப்பவையும் ஆசிரியர்களும் மாணுக்கர்களும் அவாவுடனே இந்நூல்களைப்படித்துப் பயனுறுதலையும் யான கண்டடக்ககொண்டுள்ளோம். நீரிலிறங்கித் திறைத்தாடினனே நீந்துதலிற் பழக்கம் கைவரும். அன்றி நீந்தத் தெரிந்தபின்னரே நீரில் இறங்கவேண்டும் என்று காத்கிருப்பதும் இவ்விஷயத்திற் புஸ்தகங்களை ஏற்பட்டேண்டுமென்று போக்குச்சொல்லுவதும் ஒரேதன்மையினவாகும்.

ஆதலின் இன்னொருன்ன ஆகோபங்கள் உண்மையில் ஆதாரமற்றவைகளாய் ஒழிகின்றன.

இனித் தமிழ்மொழிமூலமாகக் கல்விகற்பித்தலால் விளையக்கூடிய நன்மைகளைப்பற்றிச் சற்று ஆராய்வோம்.

அவற்றுள் முதலதரமான நற்பயன் யாதெனில் மாணாக்கர்கள் புதுவிஷயங்களைத் தாய்ப்பாஷையிற் கற்றுக்கொண்டால் வேற்றுப் பாஷையிற் கற்றுக்கொள்வதைப்பார்க்கிலும் விரைவாகவும் விளக்கமாகவும் அறிவுமுதிர்வார்கள் என்பதே. இப்போது ஸாதாரணமாக ஒருமாணாக்கன் ஆங்கிலப்பாஷையிலுள்ள ஒரு நூலினைத் தானாகவே மெய்ப்பொருளுணராதபடிப்பதற்குக் குறைந்தது ஏழு எட்டுவருஷம் அவனுக்கு அப்பாஷையிற் பழக்கமில்லாதிருக்கிறது. இப்படித் தோசசியுறுமவரை மாணவர்களுக்கு இங்கிலீஷ்படித்தவாயிலாகக் கிடைக்கும் அறிவு தெள்ளறிவென்பதற்குஇடமில்லை இவ்வளவுகாலத்திலும் தேசபாஷைமூலமாக இவர்கள் பல்வகைப்பட்டபாடங்களைப் படித்துவந்தால் இவர்களுக்கு இவ்விப்பாடங்களில் நிரூபித்தோசசியுண்டாகுமன்றோ? அங்ஙனமாயின் நமநாட்டிற் சிலலாண்டுகளேகல்வி பயின்று அரைப்படிப்புடன படிப்பைநிறுத்திவிடுவோர்கள் தம்மறிவைத் தமிழ்நூல்களால் நிரூபித்தெய்துகொண்டு தமக்கும நிற்கும பயன்படத்தக்கநிறுதைகளில் தம்வாழ்நாட்களை இனிதுகழித்தல இயலுமன்றோ?

அன்றியும் தேசபாஷையிற் கல்விகற்பிக்கப்படிந் நாளடைவில் அதன் நற்பயனாக அரசியலிலும், ஆங்கில அதிகாரிகள் நடத்தும் தலைமைசான் நவிஷயங்களிலதன்றி மற் ற எல்லாவற்றிலும் தேசபாஷை வழங்கப்படுதலும் ஸாதயமாகும் அப்படியாகுநால் இப்போது எடுத்ததெல்லாமஇங்கிலீஷில்நடக்கும் ராஜாங்கநடவடிக்கைகள் தமக்கு ஒன்றுதெரியாததனால் நம் ஜனங்கள் அடையும் அயர்வும் மயர்வும், அவைகாரணமாக அவர்கள் நமது காருண்ய கவர்னமெண்டாருடைய நன்னோக்கங்களை முழுதும் உணரப்பெறுது பல்லாற்றாலும் தம்மைப் பட்டப்பகலில் ஏமாற்றிப் பணம்பறிக்கும் பற்பல போலியுதயோகஸ்தா களுக்குத் தம்பொருளைத் தாமே வீணில் வலியக்கொட்டியுளப்பது மன்றி, அவரைக்காணும்போதெல்லாம் கைகட்டி வாய்புதைத்து மெய்ந்நடுங்கி உறுநதயுறும் படிப்படியாகக் குறைவுபடுமென்பதும் திண்ணம். ஜனங்களும் தங்கள்நிலைமை உரிமை இவற்றை உள்ளபடி.

உணர்ந்துகொள்ளுவார்கள். இவ்வாறு தாய்மொழியில் உயர்தரக்கல்வி பயிற்றுதலாற் பொதுஜனங்களுக்குப் பறபலவழியிலும் நன்மையே விளையும் என்பதில் ஐயமில்லை. பறபல பகாவதென்' சரிதர ஆராய்ச்சி மட்டில் தொன்மைக்காலந்தொட்டு எந்தநாட்டிலும் எக்காலத்திலும், தாய்ப்பாஷைமூலமாகவனறிக கலவிச்செலவம் நிரந்தரப்பெருவாழ்வு வறறதில்லை என்பது அறிஞாகடகெல்லாம் ஒப்பமுடிந்ததே.

இதுபற்றியே நமநாட்டுப்பிரமுகாகளிற சிலர் இவ்விஷயத்தில் இப்போது ஊக்கங்காட்டிவருகிறார்கள் 3 மாதத்திற்குமுன் இதைப் பற்றித் துரைத்தனத்தரா ஆலோசனைபுரியவேண்டுமென்று, ராஜபிரதிநிதியவர்களுடைய சட்டநிருபணசபையில் நமது சென்னைமாகாண பரதிநிதியாகிய கனம் ராமராயனிகாரா அவர்களால் வேண்டப் பட்டது. அச்சபையிலுள்ள சில கனவான்கள் அப்போது அதற்கு எதிராக அத்தனைமறுத்தபோதிலும், மறுமறுசிலா நேருரைகூறி அதன்பயனை விளக்கிக்காட்டினார்கள். இறுதியில் அப்பேரவையிற் கலவியதிகாரியாகிய கனம் ஸா ஹாக்கோடபடலா அவர்கள் இவ்விஷயம் நிகழும் ஐரோபியப்பெருமப்போ முடிவுறுமவரை நிறுத்திவைக்கப் பெறும் என்றும், அதன்பின்னா இந்தியாவிலுள்ள உளநாட்டு மாகாண அதிகாரிகளுடையயோசனை இந்தவிஷயத்தில் விசாரித்தறியப்படுமென்றும் விடையளித்திருக்கின்றார்கள். ஆங்கிலேயராஜ்யம் அதிவிரைவில் இக்கொடுமப்போரில் வெற்றிபூண்டுவிளங்குமென்றும், இப்போது ராஜபரதிநிதியாரின சேரவையிற் கலவியிலாகாததலைமையாகிய அருமபெற்றப்பதவிக்கு உயர்த்தப்படடிருக்கும் கனம் ஸர் லி. சங்கரனாயா அவர்கள் இவ்விஷயத்திற் கவனமசெலுத்துவார்கள் என்றும் நாம் ஆவலுறறு எதிர்பாரப்போமாக.

மற்றும் நமது சென்னை உயர்தரநீதிஸ்தலத்தில் நீதிபதியாய்விளங்குபவரும் கலவிவிஷயத்தில் மிக்க கவனமசெலுத்துபவரும் ஆகிய கனம் ஜஸ்டிஸ் டி. வி. சேஷகிரியா அவர்கள் சின்னாட்குமுன் சென்னை ஹிந்துஹைஸ்கூலிற்குடிய ஒருகூட்டத்தில் தலைமைவகித்தபோது தமதுபிரசங்கத்தில் இக்கருத்தைவெளியிட்டிருக்கிறார்கள். இவர்கள் இக்கருத்தைவெளியிட்டிருப்பதை 20—4—15-ல் சென்னைச் சுதேச மித்திரன்பத்திரிகை கீழ்க்குறித்துள்ளபடி பாராட்டித் தலைப்புவிடாம எழுதியிருக்கிறது.

“தமிழ்ப்பாஷையை அபிவ்ருத்திசெய்ய பி. ஏ. பரீஷைக்குத் தமிழ்ப்பாடங்
கள் ஏற்படுத்தவதைக்கூட அவர் (கனம் ஜட்சி அவர்கள்) அவ்வளவுபெரிதாய்
நினைக்கவில்லை. இம்மாதிரி சக்கண்டரிஸ்கூட்களில் பாஷைப்பாடங்க
எல்லாத்தாடங்களை தமிழிலேயே சொல்லிவைக்கப்படுவதற்கு வழியைத்தேட
வேண்டுமென்றார்..... கவர்ன்மெண்டாரின் அனுமதியை (இவ்விஷயத்தில்)
பெற, அவர்களுக்கு . பொதுஜனங்களும் பெற்றோர்களும் விண்ணப்பம்
செய்துகொள்ளவேண்டுமென்றார்.படித்த இந்தியர்கள் தேசபாஷைகளை
விரித்திசெய்யவேண்டுமென்று சொல்லுவார்களேதவிர அவைகளை இருந்த
இடம் தெரியாமல் மறைத்துப்போகுமாடி விட்டுவிடவேண்டுமென்று சொல்லமாட்
டார்கள். ஆனால் அவர்கள் தேசபாஷைகளை விரித்திசெய்யவேண்டுமென்று
சொல்லுகிறபடியே விரித்திசெய்துகாட்டுவார்களோ என்றால், தாங்களே முன்
னுக்குவந்து விரித்திசெய்துகாட்டப் பலருக்குச் சௌகரியங்கள் இருப்பது
மில்லை, சமயங்களவாய்ப்பதுமில்லை தன்னலமறுப்புகாட்டி வேலைசெய்யக்
கூடியவர்களுக்கே சௌகரியங்களிருக்கும், சமயமுமவாய்க்கும். அப்படிப்பட்ட
டவர்கள் முன்னுக்குவந்து வேலைசெய்யத்தலைப்படுவார்களானால் அக்கரைமட்டு
மிருக்கச் சௌகரியங்களில்லாதவர்களும், சமயங்களவாயாதவர்களும் அவர்களுக்கு
உறற பின்பலமாக நிற்பார்கள் ”

மற்றும் நமநாட்டிற் பலலாற்றாலும் முன்னுட்டத்தக்கவர்களாகிய
கனம் ஸா சூருதாஸ்பானாஜி, ஜஸ்டிஸ் அஷ்டோஷ்முககாஜி, ஸா
எஸ். ஸாமணய ஐயா, ஸா பி. எஸ். சிவசுவாமி ஐயா, பரீமதி அனி
பெஸண்ட அம்மையா முதலிய பெரியோர்களும் இந்த நோக்கத்தில்
ஒருவாறு ஒற்றுமைப்பட்ட உள்ளங்கருத்துடையவர்களாகக்கொள்ளத்
தலாடவில்லை. மேலும், சிறிதுகாலமாக நமநாட்டிற் பல உயர்தரப்
பத்திரிகைகளும் இவ்விஷயத்தைப் பரிசீலனைசெய்துவருகின்றன.
நானறிந்தவரையில், கல்கத்தா மாடான ரிவ்யூ, சென்னை எட்யுகேஷன
ரிவ்யூ, மதுரைச் செந்தமிழ், சென்னைச் சந்தேசமித்திரன் இப்பத்திரிகை
களில் இவ்விஷயத்திற்கு அனுபலமாக நிருபநோக்கள் விஷயம் எழுதி
விரித்துள்ளவியாசங்கள் வெளிப்போடுகின்றன.

இவையெல்லாம் நாம் இப்போது எடுத்துக்கொண்டிருக்கும் நற்
கருமத்தின் முறகுறியாகக்கொள்ளற்பாலன எனினும் காரயலித்தி
பெறுவது நம்முடைய விடாமுயற்சியையும் ஊக்கத்தையும் பொறுத்
திருக்கிறது. இம்முறையை அனுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டுவருவதில்
தொடக்கத்தில் எத்துணையோ இடையூறுகளும் இன்னல்களும்
ஏற்படத்தான்செய்யும். இம்முறையை எவ்வாறு படிப்படியாக

அதுஷ்டானத்துக்குக் கொண்டுவிருவது என்னுமவிஷயநதானே ஒரு உபநயாசத்துக்கிடந்தரத்தக்கதாகலின் அதனை விரிவஞ்சி இங்கேவிளக் காதுவிரிகின்றேன். பரஸ்தாபவிஷயத்தை அதுஷ்டானமுறையாகச் செய்வது அஸாதயமில்லையென்பது பிறிதோரிடத்து இவ வியாஸத்தில் வற்புறுத்திக் கூறப்பெற்றுள்ளது. இவ்வேறபாட்டை அதுபவமுறையாகவும் நனமுயற்சிக்கு ஏற்படக்கூடிய தடைகளையும், அவைபிறழைத்ததிருகமவழிகளையும்பற்றி நமநாட்டுப்பேரறிவாளர்கள் இடைவிடாது துரைத்தனத்தார்க்கு யோசனைகூறவேண்டும். இப்படி நாம் பறபலவழிகளிலும் பாடுபடவேண்டும் தொடக்கத்தில் இம் முயற்சியாற் பலமுறை பாபனுறுதுபோரினும் மீண்டும்மீண்டும் உழைப்பதே நமகடன, உறுப்பனவிலைமுதலபற்றிக் கவலையடையவேண்டா எனனுமபகவத்கீழ்தான் உபதேசத்திறந்நனங்க நமமவர்களில் அறியாதார்க்கும் நமமம் அனபுடன் ஆட்சிபுரியும் ஆங்கில அரசாட்சியாளர்க்கும் இவ்விஷயத்தைப்பற்றி எப்போதும் எடுத்ததுரைப்பதே நமகடமையாகக்கொள்ளவேண்டும் அப்படி நாம் உலகுத்துவநதால், தம்மோடு சிறிதும் ஸம்பந்தமற்றத காட்டுமுரட்டுஜாதிபடிமைகளாகிய நீசரோவர்களை, அவாநநுடைய யஜமானார்களுக்குக் கோடிக்கணக்காகச் செம்பொன் விலைபணம்செலுத்திப்பெற்று, தொழம்பார்களுக்கு முழுசுத்தந்தரத்தைபும் அனபுடன் அளித்தநுளின் நமது ஆங்கில ராஜாங்கத்தாற் தம்ராஜயத்திற் சிறப்பற்றபாகமாகத்திகழும நயநிந்தியாவின் கலவியிவருத்திபின்பொருட்டு நமக்கு நாளநாளும் நனமை தரத்தக்க இவ்வேறபாட்டினைச்செயதுதவப் பின்வாங்குவார்களா?— ஒருபோதும் மாட்டார்கள். பிலாஜுகளிடத்துப் பேரனபும் கூற்றிவு முடைய மாட்சிமையோங்குநம் டன்னாசிகாமணியாகிய ஐந்தாம்ஜாஜ் அரசாபிரான் நமது விதயாபிவிாததியில் மிகக் அனுதாபங்கொண்டிருக்கிறா என்பதும் யாமனைவரும் நனகறிந்ததனதே. நமது முயற்சிமாதரம் சோரவுபாதிருக்குமேல், இத்துணைப்புறசசாதனங்களுஞ் சோரநதிநிர்வணியாக்குமென்பது நிண்ணம் திண்ணம், முழுமுறையுநதிண்ணம். இந்நனனெனக்கம் பிட்டுறுமாறு திருநுள்ளபரக்க.

கூடக்கநிறையவராயச்சங்கத்தமிழகநது

துங் அகப்பொருளுந்தோற்றுவிததுப்—பொங்குபுகழ்ப்

பாண்டிவளநாடாபரமனசொக்கேசனைநாம்

வேண்டித்ததுப்போமவீழ்நது

வே. முத்துஸாரி யீயன் எம். ஏ. எல். டி.

“ சொற்பொருட்காரணம் ”

—(0)—

நேரிசையா சிரியப்பா.

தமிழ்க்கேநாளும் தவஞ்செய்து செய்துங்
கமிழ்தெனவுண் ணும் அரும்புலவீர்காள்
ஒவ்வோர் சொல்லின ஒளிர்முதனி லையச
செவ்வனமோரி லதிகழுமககாரண ம
வரையீனை க்கல்லிமணிபெற லெளிதாம
உரையீனை க்கல்லியுணர்வுதோ அரிதே
மறந்து கல்லின்வறப்பினும் வறகரும
சொற்றொறுங்காரணம் தோன்றாதிருநதில
கல்லினை வலலேகல்லுதலாகும
சொல்லினை க்கல்லப்பலலவாமநாள்கள
பலலவாயினுமபபியன
எல்லையிலலவாம இன்பமுமபெரிதே.

(க) ஆம்பல = யானை.

ஆம்பலென்னுமசொல்லுகரு யானையென்னுமபொருள் எவ்வாறு
வந்ததெனின ஆம்பலென்பது இசையாதலாலும் யானை இசைகரு
மகிழ்நது அடங்கும இயல்பினதாதலாலும் அச்சமபநதமபறறி ஆம்ப
லென்னுமசொல்லுகரு யானையென்னுமபொருளவந்தது. யானையை
புணர்த்தும் வழுவையென்னுமசொல்லுகரும இப்பொருளேயாம்.

வளுவை வழுவையாயிற்று. வள் = இசை; வை பெயர்விகுதி.

வெண்கரிவணக்கியகரிவ்யாழ்தழுவி
மலருமின்னிசையெழுப்புவாமேனிலமகளிர்”

(தனிகைப்புராணம். நகரப்படலம்.)

யன்பதால் தெனிக.

வழுதி = பாண்டியன்; வளுதி = வழதி.

வள் = இசை; தி பெயர்விகுதி.

தமிழிசைகேட்டுமகிழ்வோனென்பது பொருள்.

வண்டு = இன்னிசைசெய்வது. வள் + து.

வண்டு சங்குமாம்.

(உ) கடிவை=யாணை.

யாணைக்கு மதநாற்றமிகுதியாதலால் அதற்குக் கடிவை என்னும் பெயர்வந்தது.

கடி=மதநாற்றம். வை=விருதி.

“விலகருங்கரிமதமவேங்கைநாறுவ” (க—ராமாயணம்.)

கவுலென்பது யாணைக்கதுப்பையும் யாணைமதம்பாடியுமிடத்தையும் தீநாற்றத்தையும் உணர்த்திநிற்கும். யாணைமதம் தீநாற்றமுடையது. கவுல கவுளாயிற்று.

(ங) . யானை.

யானைக்கு ஞாபகசக்தியிருதியாதலால் அதற்கு அபபெயர்வந்தது. ஞாபகசக்தியாவது மறவாமை. தலைமாணுக்கருக்கு இக்குணம் ஆவசிய கமாதலால் யானையை அவாகு உவமைகூறுவா. ஆனை யானையாயிற்று. ஆனம் ஆனையாயிற்று. *ஆனம்=அறிவு, நினைவு.

(ச) ஐயனி=கடுகு.

ஆயாவி ஐயனியாயிற்று.

ஆயாவி—அயயனி—ஐயனி.

ஆயாவி—ஆவா லு=கடுகு. (தெலுங்கு.)

பதாரத்தங்களுக்கு மணநதருவதென்பது பொருள்.

ஆயாவி. ஆ—உபசாக்கம் ஆமுடடி என்பதுபோல. ஆனி—யாவி.

ஆனி=மணம். நாவி—ஆனி. ஒற்றினீக்கமென்னும் இலக்கணம். நாவி=கத்தூரி.

(ரு) வெலலம்.

வேலம் வெலலமாயிற்று. வேலம்=கருமடி. கருப்பஞ்சாற்ற லாவதென்பது பொருள்.

வேலம்—வேலை=கருமடி. வேல—வேலம். மூங்கிலினமென்பது. வேல=மூங்கில.

வேலம்—வேளம்—வேழம்=மூங்கில, கருமடி, கொறுகலை, காணல்.

*‘மொழிதல் இலக்கணவியல் கச-ம் பச்சம்பார்க்க.

(க) விருந்து.

வில்லினாற்பொருது வெற்றிகொண்டவீரனுக்கு அரசன்செய்விக்
கும் நலனுண்டி.

வில—விருந்து. து—பெயர்விருதி. இமமரியாதை முதன்முதல்
வீரர்தம்குழாததின்னிறுதான் உண்டாயது.

(எ) கசசேரி.

மணிபிசையாலஅறிந்து நீதிநடாததும் இடமென்பது பொருள்.
கசசம=மணி

“ஆடுங்கடைமணிநாவசையாமல்அகிலமெங்கும்
நீடுங்குடையைததரித்தபிரான்”

என்பதால் தெளிக கசசி என்பதற்கும் அப்பொருளே. கசசி=காஞ்சி
புரம்.

(அ) கந்தை=கிழிந்ததுணி.

வீரர்கள் சண்டைசெய்யுங்கால அவாதமமாரசுட்டையை அம்பு
துளைத்துக்கொண்டு உருவிப்போதலின் அததகையசட்டைக்கே
கந்தையென்றுபெயர்.

காண்டம்—கண்டை—கந்தை.

காண்டம்=அம்பு. மூங்கிலாலாயது.

காண்டம்—கந்தல்.

பககம் பககல் என்பதுபோல ஈற்றில் லகரமெய்ப்பெற்றது.

(க) பிழை=குற்றம்.

கள்ளுண்பதாலாவதென்பது பொருள்.

பிழி பிழையாயிற்று.

பில—பிளி—பிழி=கள். உள்ளிருந்துகசிவது. பில்=உட்டுளை.

பிழி—பிழிதல்=உள்ளிருந்து சாரமிரக்கல்.

பிழை—பிழைத்தல்=பிழைசெய்தல்.

பில்—பிளிது=சேறு. உள்ளிழுப்பது.

(க0) தொடுவு=உணவு.

கையினால் உழுநதுண்பதென்பது பொருள்.

தோள்—தொடுவு. தோள்=கை.

“இரவார்இரப்பாக்கொன்றீவாகரவாது
கைசெய்துண்மாலையவா”

(கக) நெருப்பு.

நெல—நெருப்பு முங்கிலிலுண்டாவதென்பது.

நெல=முங்கில்.

நெல்வேலி=வேலுவனம்.

நெல—

க—முங்கில்

உ—தானியம். முங்கிலினமென்பது.

(கஉ) இயம்=இசை.

“நரமபியலசுருதிபாடலஇயததொடுபடிந்துநண்ணித்
திரமபயினடனமூன்றும்செவ்விதிற்புரியலுற்றார்”

(காந்தம் அகரகாண்டம்)

பலலியம். உ-பதம். பல+இயம்.

இயம்—இயவு=புகழ். இசையாலாவது.

இயம்—இயமபு—இயம்பல=இசைததல.

இசம இயமாயிற்று. சகரம் யகரமாகும்!

இசை இசமென்பதன் திரிபு.

இசம—ஏசம=வெண்கலம். இனிதிசைப்பது.

இயம்—ஐயம்=பிசசை. இசைபாடி இரப்பது.

ஐகார சுற்றுச்சொற்கள், ஓர்காலதது மகர சுற்றுச்சொற்களாக
இருநதனவெனக் கொள்ளவேண்டும்.

(கங) பில்=முனை, கருப்பம்.

பில்—பிர்=முலைப்பால். கருத்தரிப்பதாலாவது.

பிரம= „

“பீரமபேணிற்பாரதநாகும்”

பீர்—பீரித்தல்—பீசசல.

பீர்—பிரை = ஓர் பீரளவாசியமோரத்தளி.

“பிரையிடமோகொடு”

பில—பினம்—

க—பருமை. கருவளர்ச்சியாலாவது

உ—பாசி நீரினுண்டாவது.

பினம் ஆண்குறியுமாம். கருவுண்டாகுவதெனப்பட

பில—பின் = கருப்பம்

பினா = சன்னாகுசம். (பாளி)

பிடா—பிடை.

பின்—பிடை = பயிரிளங்குதிர

பில்—பிலல = குழந்தை. (தெலு)

பிலலக = குழந்தை, விலங்கின்பிள்ளை.

பில—பிள்ளை. (பாளி)

(சச) புளம் = கடல, நதி, நீர்.

மரம் நீரிற் கிடந்தமையாற புளபுளைன்போயிற்று.

புளம்—புழ = நதி. (மலையாளம்)

புளம்—புடம் = பூமி. கடல்குழந்தை

புடை = இடம். பூமிசம்பந்தமானது.

புடங்கு = பசுகம்

புடம்—புடவி = பூமி. வி விஞ்சி.

புடம்—புணம் = நீர்.

டகரம் ணகரமாகும்.

புணம்—புணல—புனல = நீர்.

பி = கடல.

புணம்—புணை = தெப்பம். கடல்

புணல—புணர்தம்—புணர்தம் = புணர்ப்பூசம். சலராசுக்குரியது.

புணர்தம்—புணர்தை = பூசம். கடகம் சலராசி.

புளமென்பதற்கும் ஓர் முதற்சொல் உள்ளது.

பில்

” ” ”

(கடு) குளம்=முளை, இளமை, தனிரமுதலியன.

குளமான்=ஆட்டிளங்குட்டி.

“குட்டியும் குளமானும்”

குளம்—குழ=இளமை. குழவு=இளமை குளி=குழந்தை.
குளிகுளித்தல்=மகப்பேறு

குழவி=குழந்தை.

குழந்தை=இளம்பிள்ளை

குழகு=இளமை

குழகு—கொடுகு=பிள்ளை. (தெலுங்கு)

குளிரதியமமை

குளிகன=சனியின்பிள்ளை.

(கசு) குளம்=தனிர.

குளம்—குளகு=இலை.

“மறிகுளகுண்டனனமன் னுமகிழ்ச்சி”

குளம்—குழை=தனிர.

(கஎ) குளம்=திரட்சி, வட்டம்.

குளம்—குழவி=அம்மிக்குழவி. திரண்டிருப்பது.

குளம்—குழை=குண்டலம்.

” கூழை=திரட்சி. கூழைப்பலா.

” குழங்கல=திரண்டமலை.

“குழங்கலவேட்டுவகனோதையராடலும்”

(கஅ) கருவை=முளை.

கரு+வை. கரு=முளை. வை விசுதி.

கருப்பொருள்; கருக்காய்.

கால்—கரு. கால்=முளை.

(

“கருவையார்வயற்சங்குசேர்கலிக்காழியே” (ச—தே)

(கக) ஏ = அம்பு.

ஏவு:—

க—அம்பு.

உ—வருத்தம்—அம்பினாலாவது.

ஏவம் = வருத்தம்.

ஏவு—எவ்வி = அரசன். அம்பிலவல்லவன். வேளெவ்வி.

ஏமாற்றல் = ஒருவர்க்கொருவா அம்பினை மாறிவிடுதல்.

ஏமாற்றல் = அம்பெய்யும் திறத்தினால் மயக்குதல்.

ஏத்து = அம்பெய்யும் உபாயம்.

ஏ—எய் = முடபன்றி.

எய்—எயில = மதில். அம்பு எய்தற்கிடமாவது.

எயின் = வேடசசாதி.

ஏயா = படைத்தலைவர்.

ஏயாகோன்கலிககாமநாயனார்

(உ0) எருவை.

எரு + வை எரு = சிவப்பு வை = விசுதி.

எருவு = சிவப்பு. (தெலுங்கு) பு. விசுதி.

எருவை.—

க—சிவப்பு.

உ—உதிரம்—சிவந்தது.

ங—போரகளம்—செங்களம்.

ச—யானை—செங்களத்திற போர்புரிவது.

ரு—கழுகு—செங்களத்திற்குழுவது.

கூ—கழுதை—பொருதபின் உழுதற்குரியது.

(உக)

ஏன்கி:—

க—படைத்தலைவன்.

உ—மந்திரி—படைபிற நுழ்ச்சிகூறுவோன்

ங—மறவன்.

ச—நாவிதன்—சைனியத்திலுமாதிரம் தொழிலசெய்வோன்.

மற்றும் மொழி நூலால் அறிந்துகொள்க

இங்ஙனம்,

மாகறல். கார்த்திகேயமுதலியார்,

கேண்டி, சென்னை

ராமசரிதப்பாட்டு. (மலையாளகாவியம்)

ராமசரிதப்பாட்டு எனலும் ஒரு சிறந்த மலையாளகாவியம் மலையாளதலையாண்ட ஒருரசஞலியற்றப்பட்டதென்று சொல்லுகிறார்கள். அதற்கெனங், அவாகுலதெய்வமாகிய பதமநாபனவிஷயமாகக் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடப்பபடி நுகுகிறது. இக்காவியம், இதுகாறுங்கண்டவற்றுள் மலையாளபாலஷபிரி பழமையானதாயிருக்கிறது. இதனுடைய காலம் இதுவரை வரையறுக்கப்படவில்லை. பாலஷயையுற்றுநோகரும பொழுது மிகப்பழையதென்றேவிளங்கும்; அதாவது, 400 500 வருடங்கடகுழற்பட்டதென்னலாமென்று தோன்றுகின்றது. இக்காவியம் படலம்படலமாகவுக்கப்பெற்று, ஒவ்வொருபடலமும் 10, 11, 12 பாடநிக்களுடையபாய, பலவிருத்தங்களிலுமாய்க்கப்பெற்று, அந்தாதிதெரலையா பிபற்றப்பட்டுள்ளது. இதைத் தமிழ்க்காவியமோ மலையாளகாவியமோவென்று நிரணயிக்கவியலாது. சிறசில பிரயோகங்கள் மலையாளதையொத்திருப்பதாலும், இயற்றப்பெற்றநாடடைக கொண்டிமே இது மலையாளகாவியமெனனவேண்டுமென்பறி உற்று நோக்கின முற்றம் குற்றமிழாதல் தெற்றெனவிளங்கும். இதனையே மலையாளத்தார மலையாளபாலஷயென்றோர்கள். மலையாளமென்றொரு தனிப்பாலஷயிலலைவொன்றும், அது பழந்தமிழையெனறும் முன்னரே விளக்கியுள்ளேன. ஆதலாற் பின்னும் எழுதுவ தனுவசியமென்று விடுகது, அடியில் எடுத்ததுக்கொண்ட ராமசரிதத்திலிருந்து இரண்டு படலம்* தமிழ்நேயாகள படித்ததரியுமவண்ணம் கொடுத்துளேன். அதனை யவற்றானு முணாவாராக.

I. கணபதிபடலம்.

கானனபுங்குளிலரன்களி ழமாயக்கரிணியாய

காலக நிகடபும(மர)தமநிலனிளையாடிநடந(த)ன
னா(று)னனமவடிள்ளுள்ள(னை)புருவாயவதரித
தரிதியிந லுவிநாயகனென்னோ(நே)ரமலனே'

* இவை, பிரயமஞ் 5 பரமேசுவரையா எம். ஏ. பி. எஸ், அவர்களால் முத்தமுதல பாஷாபோஷையெனலும் மலையாள மாகிகபத்திரிகையி லச்சிடப்பட்டன அதினை இவ்வுடத்திலெடுத்தெழுதப்பட்டன

† சித்தித் எழுத்துக்களை அரைமாததிறை குறைத்தொல்க.

ஞா(யா)னிதொன்னு(று)துனி(ணி?)யின்னதினென்மானதமென்னும்
நாளதாதன்னிலிரந்தரமிருந்தருள்தேரிந
தூனமற்றறிவெனகருவந்நு(து)திக்குமவண்ணமே
ஊழியேழினும்நிற(றை)ந்தமற(றை)ஞ்ஞானப்பொருளே' (1)

ஞானமென்கலவிளயி(ணைவி)சக்தெளியி(வி)சசனியசொல்
நாயிகே'பரவ(வை)யிலதிர(ரை)களநேருடனுடன்
தேனுலாவினபதங்களவந்நு(து)திங்நியதம
சேதயிலதாந்நு(து)தோன்னு(று)மவண்ணமின்னு(று)முதலாய்
ஊனமற்றெழுமிராமச்சரிதத்திலொருதெல
ஊழியிலசெ(சி)றியவாககறியுமாறு(ரை)செய்வான்
ஞா(யா)னுட்குனதினெனநயனே!நடமிடன்
னாவிசைச(சை)யொடுவசை(வைதத)டியிண(ணை)கமலதார். (2)

தாரிணங்கினதழைக்குழலமலாததயய(தைய)லமுலைத
தாவளத்திலிள(ளை)சொளளுமரவிந்தநயநா'
ஆரணங்கிலெங்நு(கு)மபரமயோக்களுந்ந
நா(தா)லுமென்னு(று)மறிவானரியஞானப்பொருளே'
மாரிவநத்தினு(தினுகு)மாமல(லை)யெடுத்ததுதடபும(தடைபும)
மாயனே'அரசாநாயிரிசசராதிபதியெ(யை)
போரிலீழீழைனமமுடித்தம(மை)யெடுத்தார(ரை)செய்வான்
போகிபோகசயனா'கவியெனகருளசெய்யே' (3)

அருள்பாதிபுருவாயபாரனே'சாணதா
ரக்குருநதிகொடுத்த(ர)நத்தமகின(ளை)நதுகொள்ளுவோக
கரியவனபிறவியாமதாயரமுததுகன(ளை)வே
ரசரநாசகரனே'விசயனவிலதடியினுல
திநவுடம்புட(வட)புமாறற(றை)ஞ்ஞ(ச)வனனபிமதம
தெளந்தெளநபிலவிள(ளை)யி(வி)சசுதெளியி(வி)சசசுவனே'
அரசனாகிமதுகுதனனிர்வனனென(னை)வென
ன(ற)வ(வை)யெனக்குபுகழ்வானவழிவரமுதந்ந(த)ருளே' (4)

வழியெனக்குழிமு(ழை)யாதெ(த)வண்ணமுற்றநுள்செய்யென்
மனகுருந்திலிள(ளை)கொண்டுபுனல்கொணடுவடிவாண
பெழுந்ந(த)கொண்டலபதறுமந்நிதமு(ழை)ததக்குழவி'
யினமதிக்குதுயாப்பொங்ந(சி)விள(ளை)யி(வி)கருமதுதவி'
புலவினன(ற)நிலலோரமவணங்நி(=பு)குனன(=கினற)கழவி'
துகிலபுவித்தோலி(ல)கொளளுநந(=கினற)ரனு(=ககு)தெல(?)
புழிவுவநந(த)மலாவினவெழுமநங்கனென(னை)யவ [கண்ணிடபெ(பு)ட்
வளவுதோற்றினப்பரி(பெரு?)பபமுள்ளவைப்பின்(வெர்ப்பின்?)ம
[களே' * (5)

மகரகேதனனுடெ(டைய)சனகனாயர்மகனாய்
 வாருமெங்கள்மறிமாயன்மணிமார்வ்விளி(னை)கொண்
 டசிலலோகங்ங(க)ளிலுமநிற(மற)ஞ்ஞ(நது)நின்னருளுவோ
 ரமலகோமனடபொதிதநயே'அரசனாய்
 செ(ச)கங்ங(க)ளேமுமுலயிக்குமநிசாசரவரன
 சிரங்ங(க)ள்பததுமங்ங(க)றுததமனுவிர்சரிதம
 புகலுமென்ன(னை)யுன்னினேநாககியருளவாககுட(டை)யவேல
 (பெருவு?)சேலிடஞஞ(டைஞ்ச?)புனநினகட(டை)ககணமுன
 (னை)யால. (6)

இடஞ்ஞ(டைஞ்ச)தானவரெ(ரை)வேரமுமுடிகுமுடலவன
 பியலுமிநதிரனுமங்கியமனுமிருதிபும
 குடிவவாரிபதிவாயுவுளகேசனரனும
 குளு(ளி)நிலாமதிவெய்யோனுமுரகாதிபதிபும
 வடிவுசேரவனிமாதுமயனுமவிண்ணவரும
 மகிழநாசினியுமுககண்ணாககண்ணினிலெழும
 கொடியவைவரியுமானனங்களாறுளளவனும
 குது(ச)மவா(பா)ணனுமெனக்குதுண(னை)யாகரிதினே. (7)

துண(னை)யெனகநிதினுமிககவருமுனககனமறச
 சுறுங்ங(க)ளேரகுதியெனன(று)நிஞ்ஞ(நது)நலவவெல்லாம
 பணியிதககிவெனனக்குநுதினெய்யவாகளோ
 பக(கை)யராவதினப்பபென்னெடுடாபபமுட(டை)யோரா. (8)

மேத(வை)நலகுக்கவிநதிரிலமுனபுட(டை)யவான்
 மீநெய்யினனெ(னை)விராதனுமெனி(ன)ககதிகமாய்
 வெதவிததுநலகததியெனேரோபதங்ங(க)ளெ(னை)
 வேரிதழகநெதநிழநகங்ங(க)ட(டை)ததமுனியும
 ஓத(வை)யிலததுரினுமண்ணலவிண்ணுளாரபுகழவே
 ஊழியிலதெ(த)யரதனதநயபைவதரித
 தாதிகாலமுள்ளரி(ரு)நதொழில்களாபிரகவ(வை)கழநு
 ஞாமி(சாமி)மானிநியெ(யை)மீண்டபடிசுறுவதினா. (9)

ஆழிமாதினெ(னை)நிசாசரவரனகவாநந(து)கொண்
 டாயுமந்நங்ங(க)ளவருமுன்னமமறதவழியே
 ஊழிமீதுநடந்ந(த)நது(று)கபிமனனனுறவா
 யோடிநாடுகெனவேயரிகளநாலுதிச(சை)யும
 கீழுமமேலுமவினவினன்னலிலவாயுதநயன
 கேடில்லாதமதியோடுதிர(ரை)யாழிகடந்ந(த)ம
 மாழி(மை)நீணவிழியெ(யை)மைதிவியே(யை)நேடியோரிரா
 மானபுன(னை)நதவ(வை)யுர(ரை)பபதினரிபபமெங்களால. (10)

மான்புன(னை)ந்தவனண(னை)ந்தறிஞளுங்குலியவும(யும்)
 மால(லை)வார்குழலிலேறும்மணிகைக்கொள்ளும்முன்னே
 வேல்பொருநந(கின்ற)மி(னி)ழியார்குநலசியப்போபொழுதிலே
 மேதில(யில)வீழ்நதடிபணிநதுவிட(டை)புமதொழுதுபோய்
 சேல்பொருநதுமரிவீரனல(லை)யாழிகடந்ந(த)த
 தீரமெய்தியிருந்நொ(தொ)ணகபிகள்சூழ்நதினியபைம
 பாலபொருந்துமமொழியாலமொழிந்தனன்தொழுதெல்லாம்
 பார்மன்னன்தன்னொடுமெதிலிபுடெ(டை)சரிதமே' (11)

2. ராவணபிரலாபபடலம்.

உரைதததுகேடடநேரமஉயிர்பிரிந்தவரைப்போலே
 கருததுகேடுட(டை)யனாகுகணபுனல்கனமசாரிநது
 குருததத(ச)நதாபததேதோடுகொடுப்பமப்பொழுதுகைவிட
 டரக்கர்கோனுடலமொகெயல(லை)சகுமாறுல்கிலவீழ்நதான்.(1)

வீழ்நதவனமோகமமெலந்மெலலெழுநதுணாநதிருநது
 தாழ்நதவொண்கரங்கன்கொண்டுதரநதரமகிரங்கன்தாங்கி
 சூழ்நதுநின்றகருள்ளமதுல(லை)புமாறிருவருமகீழ்
 வாழ்நதமைபுலம்பிமேன்மேலழகு(கி)தாயுர(ரை)ககபபுக்கான்.(2)

உரைப்புக்கள்ததொழில்களெல்லாமொன்றுநானறிகவல்லேன்
 தரிப்பெழுமியககாசிததாதானவர்வாடோனாவேநதர்
 ஒருததராரிவரிலிள்ளோடோடுவதொழிநதுபோரில
 கருததராய்நினையிராததோகழிநதநாளரககாவீரா' (3)

வீரர்போரிடவணங்குமவீரனே'குலிசமேற்றான்
 தீரத(தை)பெருகுமமாற்றாதிமறையடகுமநின்னெ(னை)
 போரிடபிராமனமபாலபலசகலங்களாகென்
 னரிதுசாபமிட்டோரரககர்தன்குலக்கொழுந்தே! (4)

அரக்கர்தன்குலத்தினுள்க்கேடுதிககவுமவருத்திவாடோர்
 புரத்தினும்முனிவாககுமபோபுணாததமன்னவர்க்குமெல்லாம்
 ஓரிக்கவுமவருத்திநீபோயொளிசச(ச)தெத்திச(சை)யிலமற்றா
 ரொருத்தரித்தரமிரி(ரு)ப்போருடப்பிறப்புலவியுள்ளோரீ' (5)

உலவியென்னு(று)டலிலிலலாஉர(ரை)பெறுமநகரிலில்லா
இவ்விடமெதிலியிருநதுமினியொருகருமயிலலா
சிவ'சிவ'வெறுப்பவநதுசெமமேதினமுடிவினிலே
அவனியேழிரணடினுமஞா(யா)னதிபதியாபிதெனறும (6)

என்றுமேயறியவல்லேனிம(மை)யவாநிமிரத்ததுமர்த்ததும
வென்றிசோபற(றை)யபைநதுமமேதில(ரில)நீவிழுவதினமுன்
இன்றெனக்கிடாமுழுததுமிலங்க(கை)யிலமுறைநிவறநதும
வன்றிதுமாறறாஈபபுமவனபெழுமடமருதோளா! (7)

மேருமாமல(லை)துளங்கவிளங்கினகரங்கதங்கும
சூராகோனிராமனோடுதுடங்கினபக(கை)விடென்று
வீரனாமாயிரநதாலவிபிழ(ஷ)ணனவன்ககைகவிட
டாருமுறறவருமீனியாபினென்னுலகினதே. (8)

இன்றுஞா(யா)னிராமனதனனென(னை)யின(னை)யவன்னோமேகூட
கொன்றுதினறிகுலத்தே(தை)குதாநதுபோககனத்திலவிழ்த்தி
சென்றுபோகிடைத்தவாடோநிறவுமொட்டினியடக்கி
பென்றியேனிலலாகண்ணீராகக்குபிநகரியெனறான. (9)

நகரிதனகண்ணினீரநலமெழத்ததுட(டை)ய்க்கின்றேனஞா(யா)
னிகலிலினறினியெனறெல்லாமிராவணனியசச(சயைத்த)க்கே
முக்கொலிபதறுமசொல்லாலமுவிநதவன்தனயன்மாரிலத [ட்டு
திக்கபழுட(டை)யனயதிரிசிராஈதுமொழிநதான. (10)

மன்னனே'விரிஞ்சன்தநதான்வரங்கள்நீபிரநதவெல்லாம
முன்னமேதேருமவிலலுமமுரங்கனாகவசத்தோடே [ன்னொ
பின்னேநின்னுட(டை)வாஸ்தநதான்பிற(றை)யணிசட(டை)யோ
லென்னதுகுற(மை)வுசெலவானிராமனென(னை)யிகலிலய்யா? (11)

து. அ. கோபிநாதராவ், எம். ஏ.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் பதினொன்காம்வருஷோத்ஸவ மங்கலவாழ்த்து.

பூமகளும்பாமகளும்பொற்பிடுவந்துவந்துபும
 தேமவிசெஞ்சோதிதினமொளிரும்—காமவியும
 நான்மாடக்கூடலெனநண்னுபெயர் பூண்டுமஞ்ஞை
 யான்மாடக்கோடியணிநகரி—சேன்மலிதன்
 சக்குவினாலநாகநிததன்குஞ்சுகளினதாபத்தை
 யககணமேதிர்க்குமதுநிகாததித—தொககதளப
 பங்கயத்தோன் அண்டததுபபலலுபிரும்பார்ததளிக்கும
 அங்கயற்கண் அமமையிராமி—செங்கையிடம
 ானேநதுமாசன்மனத்தேயெழுதிவைததுத
 தானேந்நதுபார்க்குமுயிர்தங்குசுதரம்—தேனேந்தம்
 செநதமிழினாராய்நதுதேர்நதகவைநற்றொழுமபர்
 புந்தியெனுங்கோயிலுககோர்பொற்றீபம்—சிந்திக்கும
 காலத்தொடுகற்பனைபுங்கடநதகரு
 ழுலத்திறைவனவைததவொண்ணிதியம்—சீலததுப
 பாண்டியர்கள்முன்சேரசோழர்களிறபன்னலமும்
 ஈண்டியேயெறமுறவெண்ணித்ததாம்—நீண்டபல
 ாளுமபுரிநததவநதபயனுவிவ்வுலகை
 ாளுமலையததுவசற்கற்புதன்சேர்—வேள்வியினிற்
 பெண்மகவாய்வநதுதிததுபபெட்டினுடனேயிந்த
 மண்மகிழ்ததுயோராமனநதெளியத—திண்மைபுறுஞ்
 சைவநதழைக்கதமிழ்தழைக்கவிவ்வுலகிற
 மெய்வமிலதென்பாரதிடுக்கடையத்—துய்ய
 மறைவிளங்கவானமமழைவழங்கப்பாவின்
 றுறைவிளங்கநன்னீதிதோன்ற—அறநெறியாற்
 பூமண்டலமுழுதுமபொற்றிப்புரிபோரிற்
 கோமன்மேவவிஜயங்கொண்டுபுகுந—தேமசபைப்
 பெமமான்சுருணைப்பெருமான்ஒருமான்கை
 அம்மான்சுருணைப்பெருமான்ஒருமான்கை
 வன்கணவென்னவெள்கியேத்தியினிதே
 சிவன்கருதியேற்கமணஞ்செய்து—கவின்கொள்
 முடிகவிததுததன்னரஈமுற்றுங்கொடுததுக்
 கடிமிகுததெண்மாதிரமுங்காத்துப்—படிபுகழ

உக்கிரபாண்டியனையின் றிவ்வுலகாளத்
தக்கவவற்கர சுதந்திடலும—அக்ஞரிசில
தா னுமவனகுலமுநதக்கபரிசேயினிய
தேனுமுயாபாசுமின்பதெள்ளமுதும்—மானுகின்ற
முததமிழ்ச்சங்கததைமுறையேமதுரையெனும
இததலதேததாமலளர் ததவற்ற்மமேபால்—அததகவே
யுககிரபாண்டியனென்றோ துமபெயாபடைததோன்
மிககபுகழ்மாழுகவைவேந்தெனுஞ்சீர்—தொககதிநன்
மாமுததுராமலிங்கசேதுபதிமன்னெனுமி
சேமததுமுன்னுதிததசீதரனும்—போமிகக
மாலபொன்னுசசாபிவிரோதயனநனசெமமலாய்
நூலமன்னுபலவிஷய நுண்மைபுஞ்சேர்—பாலமனனும
பன்னாற்றிரட்டளித்தபாண்டிததுரைகருகிரிசில
பன்னாற்றின்மேலாமபரன்கோயில—தன னூமி
தோன்றிமிகுமஅன்பினுற்றோததிரிததுககண்டுபணிந
தென்மவகைகோடிசெம்பொனாரநதுவந்தே—யானா
பலகலையுநதோநதுபரிநுகுலமோங்க
நிலமதனிலவந்தநிருபன்—நிலவுபுனை
காளையார்கோவிற்கடவுட்குவெளளியிற்செய்
காளையாமலளர் திதநதகாவலவேள—நீளுமிநதச
சங்கங்குமுழுநீடநதநதுவளர் இவவைவஸ்கூல
துங்கமுடன்றோற்றறிவித்ததேதானறலாம்—எங்கள்பிரான
பாறகரஸேதுபதியுதனிபெற்றுவளத
தாறகவின்கோநானகாநதமிழ்ச்சங்கம—நூறிகியையத
தாபிததுததானேதலைமைவகித்திருநது
தீபததைப்போலததினமவிளகசிப்—பேர்பெற்ற
செந்தமிழ்ப்பாஷைசெழிக்கவளாததென்றனைநேர்
பநதியுறும்பலலோராபடித்தறிவுற்—நிந்தநிலை
யெய்துமபடியருளியின்பமுறககாதததன்பின
செய்திங்கள்முமமையாறசேமமுறந—துய்ய
வளமபெருக்கவேள்விவகைபெருக்கிப்பதி
யுளமபெருக்குங்சலவியறிவுக்கம்—தளமபெருக்கும்
செம்பிராடென்னுநதிருதேதவிவாண்முகமென்
றிமபர் அறிஞாசொலறகேற்பவே—பமபியசீர்
மன்னுமழுகவையெனுமமாராமநாதபுர
மன்னனருப்பாற்கரவேள்மைநதனென—நண்ணி

அருள்வலிமையாண்மையழகறிவுகல்வி
 திருமலியுமாலைகண்புதிண்சீர்—பெரிதுபடைத்
 தானேதிமாவரையுமஆடிப்புனிதமுறும
 மாணேதுகாககுமமசிபதிவண—தேசேயந்த
 புலலணைநாதற்குப்பொற்புமிசூந்தேரியற்றி
 நலகிபுவநதுலகாள்நாயகவேள்—பலசுஞ்
 வேந்தனமதிவாணன்விதபனனமெய்ககிநபதி
 சேந்தனனுநதீரனஜெகம்பணிசீர்—வாய்நதுபல
 பண்டிதா கன்பலகோடிபாடிபாபரவுறுமபாக
 கொண்டுசுமநேதோங்குபுயந்கொற்றவனகற—கண்டுநிகர்
 மென்சொற்குளிரவிழைநதுரைக்குமபாண்டியனென்
 நன்சொற்குதவிசெயுஞ்சந்தனுயா—இன்சொற
 கவிமாலையநதாதிவாமிசுழற்கட
 புவிராஜாபோற்றபபுனைநேதான—கவிராஜர்
 கண்டுவககுமபுநதிககடவுளமுததுராமலிங்கம
 எணடிசைசகுமதீபமெனவுதிதேதான—தண்டபிழும்
 ஆரியமுமஆவல்லமும்தேநநதநிநதஆண்டலகநற்
 சீரியநாவலரைததேதாஞான—சூரியனும்
 பரீராஜராஜேழாரெனனனுஞ்சேதுபதி
 நேராயிசசங்கமநிலைபெறவே—பேராரும
 அகராசனாதிபதியாகியினிதாதிரிகும
 இககாலதேதழிரண்டாணடினினிவை—வுற்ற
 வருஷோறஸவதநிறசபைததலைமைவவகும
 புருஷோத்தமமெனருவனபோதத—தெருளார்ந்த
 யாவனெனஆராயநதவனிமுழதாரும
 காவலன்மெச்சுகலைபல்தோ—நாவலனோ
 இங்கிலாந்தெனனுமஇவையதனநகரததும
 இவகுலாஞ்செனணையினுமொற்றமுறும—பங்கில்
 உயாதரககலவியிற்தேநாநதோங்குபலப்படப
 பெராபடைத்துமென்மைபெருக்கும—நயமா
 திவானபகதாரானனுஞ்சிறப்பும்உடன்பெற
 றுவாமதிபோற்றேன்றியிலகோ—தவாததவப
 பேராகிககலவிநலம்பேனுங்குணசுஞ்ஞம்
 மாறாககணிதபதிமாணபுபெறக—கூறுகின்ற
 நாறகவிதோபண்டிதனையேராஜநமபியென்றா
 பாற்கவின்சோநாற்பாஷைப்பண்டிதனும்—மாற்குநிகர்

மேலோணையென்னபெயரால்விளம்புவது
 நூலோரறிநது நுவலுவார்—சீலமுடன்
 பூமிக்கண்வந்தொளிநுமபுகவனும்பொறபுமிகும்
 சாமிக்கண்என்றபெயாசசுறகுணனை—நேமத
 துடனேதெரிநதழைத்திங்கோகைமிகமேலாந
 திடனூரிவவாசனததுசசேர்த்திக—கடலப்போல
 அளவிலாப்பலகலைதேர்ஆன்றவரைககூட்டி
 உளமுலாநதேனோஉரையின்—வளமலிநத
 செய்யபிரசங்கஞ்செய்வித்துக்காதலுடன்
 துய்வரிசையன்னொசொற்கனித்து—வையகத்தார
 கொண்டாடக்கொண்டாடிவாழ்வுசெய்தானகொங்குமிக
 வண்டாடுமுல்லைமலாமாலிகையான—திண்டி.றலும்
 சந்ததியுஞ்சீருதலையுமபுனிதமிகும்
 செந்திருவுமஇன்புஞ்செழித்துவளா—புந்தியுடன்
 நீழிவாழ்கநிரநதரவக்ராசனத்தே
 டீருஞ்சங்கம்பெரிதுபுரந—தேடேறுஞ்
 செந்தமிழ்முகிதனைதேதாபுலவோருங்குலமும
 சந்தமிழ்முகிதனைதேதாபுலவோருங்குலமும
 வாழியமேன்மேலுமமதுரைததமிழ்ச்சங்கம
 ஊழிதோறுழியுயாநது.

சுபம.

இங்ஙனம்,

வி. சிருஞானசம்பந்தம்பிள்ளை,

ஸேதுஸமஸ்தானம் மஹாராஜாஸ் ஸஹஸ்கூல தமிழ்ப்பண்டிட்,

இராமநாதபுரம்.

புத்தகம்திப்புரை.

1. பகவத்கீதா:—(தமிழ்மொழிபெயர்ப்பும் விருத்தியுரையும்) ஸர்வஸம்பிரதிபநமாயும், திரிமதபாஷ்யகாததாசளாலும் தத்தம் தர்சனத்துக்கிணங்க வியாககியாநங்கள்செய்யப்பெற்றதாயும், ஞானசாஸ்திரங்களிற்சிறந்ததாயும், பகவதவாக்சியரூபமாயுமுள்ள கீதாசாஸ்திரத்தின்பெருமை இவ்வளவென்றுகணக்கிடமுடியாததென்பது யாவருமறிந்ததே. அது இப்பரதகண்டத்திறேன்றிப் பலலாயிரவருடங்களாகப் பலவேறுசமயத்தாராலும் பாயிலபட்டுவந்ததுமன்றிப் பலவேறுபாஷைகளிலும் மொழிபெயரக்கப்பட்டு உலகமெங்கும்பரவிக் கொண்டிருக்கின்றது. அம்முறையில் நந்தமிழ்மொழிக்கண்ணும் அது செய்யுள்வடிவாகச்செய்யப்பெற்று, திரிமதபாஷ்யங்களின் மொழிபெயர்ப்பாக வசனநடைபிலெழுதப்பட்டு மிருக்கிறது.

ஆயினும், அம்மொழிபெயர்ப்பிறேனானுதலபொருள்களும் நன்குதோன்றுமாறு, சிவநேசசசெலவரும், இலங்கைஇராஜாங்கசட்டநிருபணசபையின் அங்கத்தவரும், வடமொழிதென்மொழிகளில் வல்லவரும், லோகோபகாரசீலருமான கௌரவ ஸ்ரீமான-பொ. இராமநாததுரையவர்களால் ஒவ்வொரு சிலோகவாக்சியங்களுக்கும் மொழிபெயர்ப்பும், அதற்கு வியாககியானரூபமான விருத்தியுரையும் தெளிவான தமிழ்நடையில் எல்லோரும் படிக்கும்படியெழுதப்பட்டு யாழ்ப்பாணத்து நாவலாகோட்டம் ஸ்ரீமத-ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளையவர்களால் நல்லகடித்திற் செவவிதாய்சசீட்டு வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. இப்புத்தகத்துக்குக் கொழும்புநகரிலிளங்கும் மஹாமஹோபாத்தியாய ஸ்ரீமத-மு. ஸாவேஸ்வரசாமி அவர்களால் வடமொழியிலெழுதப்பட்ட அணிநதுரையையும், அதன் தமிழ்மொழிபெயர்ப்பையும்நோக்குவார்க்குத் ததவகஞானசாஸ்திரங்களின் சூக்ஷ்மாதததாசனங்களாலும்மேம்பட்ட துரையவாளுபெருமை நன்குவிளங்கும். இத்தலையபெருமைவாயந்ததுரையவர்கள் “தாயின்புதுவதுலகின்புறக்கண்டு, காமுதுவாகதற்றிந்தா” எனனுங்குறங்குகிலக்கியமாய், அவர்கள் அருமையாய் ஆராயநதுணர்ந்த நுணுசியஅருமபொருள்களை எல்லோரும் எளிதிலுணருமாறு இப்புத்தகத்தையெழுதியுபகரித்தபேருதவிக்குத் தமிழுலகம் நன்றிபாராட்டக்கடமைப்பட்டுள்ளது. இதன்விலை ரூபா இரண்டு. வேண்டுவோர் பதிப்பித்தோர்க்கெழுதிப் பெறலாம்.

2. அரும்பொருட்டிரட்டு:—இது மதுரை நேட்டிவ்காலேஜின் தலைமைத்தமிழ்ப்பண்டிதர் மகா-ரா-ஸ்ரீ ம. கோபாலகிருஷ்ணையாவுடைய னால இக்காலத்து ஆங்கிலகலாசாலைமாணவர்களுக்குத் தமிழகற்பிக்க விரும்பும்பாடபுத்தகங்களின் முறையைத்தழுவி யெழுதப்பட்டிருக்கிறது.

இதன் முற்பாகமாகச் சேர்க்கப்பெற்றிருக்கும்பாடல்கள் பலவும், அன்பு, நட்பு, நன்றியறிதல்முதலிய நற்குணங்களைமேற்கொண்டு பல சந்தர்ப்பங்களிற் தக்கோரபற்றிப்பாடிய பாடல்களாகவும் மற்றுஞ் சில அரியகருத்துக்களடங்கிய ஆங்கிலப்பாடல்களின் மொழிபெயர்ப்பாகவுமுள்ளன.

அவையெல்லாம் படிப்பவர்க்கினியவாகவும் பொருளறினங்குவனவாகவுமுள்ளன. அவை ஐயரவர்கள் தெளிவாகவும் விரைவாகவும் செய்யுளியற்றுகிறமைபுடையாரென்பதை நன்குவிளக்குகின்றன.

பிற்பாகமாகிய வசனநடையில் அநுமையான பல பொருட்பாடங்களெழுதப்பட்டுள்ளன. அவை ஒவ்வொன்றும் பலநூற்றிதற்குரிய பலவேறுவிஷயங்களை வெளிநிதி மரியவியாசங்களாயுள்ளன.

ஆதலால் இப்புத்தகம், படிப்பவர்க்குப் பலவகையினு மறிவுவளாச்செய்யப்பய்ப்பிக்கத் தக்கதாயி நுகுகிறது.

3. ஜீவகாருண்யமாலை—இது கொன்னையூர்மாரியம்மைபேரில், அமராவதிபுத்தூர் வித்துவான மகா-ரா-ஸ்ரீ வயி. நா. க. ராம. அ. இராம நாதச்சேட்டியாவுடையவர்களாற்பாடப்பட்ட 32 பாடல்களடங்கியது. இது லுள்ள ஒவ்வொருபாட லும் சிறுதெய்வங்களுக்குப்பலிநிதிஞ்சீவவதை, புலாலுண்ணல் ஆகிய இவற்றைச்செய்வோராமனதில் அவை தீச்செயல்களென்றும், அனிலேககாரியமென்றும் பதிபுமபடி தெளிவாகவும் செவ்வதாகவும் பாடப்பட்டிருக்கிறது. இதன்விடை அணு ஒன்று. வேண்டுமோ ராசிரியர்க்கெழுதிப்பெறலாம்.

4. ஜோதிடகணிதம்:—இது ஜாதககணிதத்துக்கு அங்கமான அஹர்க்கணனம், சூரியாதிரவகிரஹஸ்புடம், உபக்கிரஹஸ்புடம், லக கினஸ்புடம், திதிநகூத்திரயோகஸ்புடம், சுதேசராசிமானம், தசவாக்கம் சிரகஸமயம் ஆகிய இவையறியுமவிதங்களைத் தெளிவான தமிழ்நடையில வெளியிடுகிறது. ஜாதககணனம் செய்பவர்களுக்கெல்லாம் மிகப் பயன்படத்தக்கது. இதன் விலைமுதலியன தெரியவிருமபுவோர் இதனைப்பதிப்பித்த தரங்கம்பாடி ப. அ. கிருஷ்ணஸ்வாமிப்பிள்ளையவர்களுக்குழுதித்தெரிக.

5. பலதீபிகை:—இது மந்திரேசுவரமுனிவரால் வடமொழியிற் செய்யப்பட்ட பலதீபிகையென்னும் சோதிடநூலின்மொழிபெயர்ப்பாக மிளசை பிருமமபுரீ வேங்கடகிருஷ்ணையரவர்களால் தமிழ்நடையிலெழுதப்பட்டது. இதிலுள்ள இருபத்தாறத்தியாயங்களாலும் ஜாதக பலன்களபலவும் அறியுமாறு சொல்லப்பட்டுள்ளன. இதன் விலைவிவர முதலியன அறியவிருமபுவோர் பறங்கிப்பேட்டை அ. கிருஷ்ணஸ்வாமிப்பிள்ளையவர்களுக்காவது சு. ஏ. குமாரசாமியாச்சாரி அவர்களுக்கா ன் எழுதித்தெரிக.

6. வான்மீகராமாயணக்கிளைக்கதைகள்:— (இரண்டாம்பாகம்) இது, மயிலை ஸென்தோம கலவிச்சரலையில் தலைமைத்தமிழ்ப்பண்டிதராயிருந்தபுரீமத-தி.வேங்கடராமையங்காரவர்களால் வான்மீகராமாயணத்தின் ஆரண்யகாண்டம், கிஷ்கிந்தாகாண்டம், சுந்தரகாண்டம், யுத்தகாண்டம் என்னும் நான்குகாண்டங்களிலிருந்து இருபத்தொன்பது உபகதைகளைச் சிறுவாசிறுமியர்க்குமனினங்குமாறு தெளிவானநடையிலெழுதிவெளியிடப்பெற்றிருக்கிறது.

இதில் இடையிடையே சந்தர்ப்பத்திற்கேற்றபடி கம்பராமாயணத் திவிருதது 115 செய்யுள்கள் எடுததாளப்படடிருப்பதோடு அவற்றின் முதற்குறிப்பும், அபிதானவிளக்கமும், பிழைதிருத்தமும் சேர்க்கப் பெற்றிருக்கின்றன. இது சென்னை ஹைக்கோர்ட்டுஜடஜாயிருத்த ஸ்ரீமான்-ஸா. எஸ். ஃபிரம்ணியலியா கே. சி. ஐ. இ. அவர்களுக்கு உரிமைசெய்யப்பட்டிருக்கிறது. இதன் விலை அறு எட்டு. இதன் முதற்பாகம் 1906-ல் வெளியிடப்பெற்றிருக்கிறது. வேண்டுலோர் ஆசிரியர்க்கெழுதிப்பெறலாம்.

7. ஸத்தியலீஜயம் என்னும் ஒரு தமிழ்நாடகம்—இது திருச சிராப்பள்ளி செயிண்டுஜோஸபகாலேஜ தமிழ்ப்பண்டிதா வா. பி. வேங் கடராமசாஸ்திரியாரால் வடமொழியிலுள்ள சண்டகௌசிகம் என்னும் நாடகத்தையும், அரிசசந்திரகாவியத்தையும் பெருமபாலும் தழுவி ஏழுகவகளாக எழுதிமுடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதன் விலைமுதலிய விவரம் ஆக்கியோர்க்கெழுதியறிக.

8. ராஜாமணி—இது, இராமதீக்ஷிதர் என்னும் தமிழ்நாவலியற் றியவரும், பேனுகொண்டாதாலாகா ஹெட்டிக்கவுண்டெண்டு உத்தி யோகத்திலிருப்பவருமாகிய ஸ்ரீமத-அ. ஹரிஹரையரவர்களால் எழுதப் பட்டதொரு தமிழ்நாவல். இயற்கையில் இக்காலநிகழ்ச்சியிலுள்ள லௌகிக வியவகாரங்களைக்காட்டிய மனோபாவத்துடன் படிப்பதற் கினிமையாயிருக்கும்படி யெழுதப்பட்டுள்ளது. இதன் விலைவிவரம் ஆக்கியோர்க்கெழுதித்தெறிக.

பத்திராதிபர்.

கடவுள்துணை.

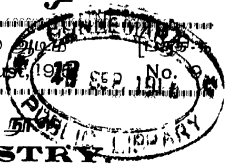
செந்தமிழ்

தொகுதி-கந.]

ராஷ்டிரவஸ்

Vol. XIII.

July—August, 1918

ரஸாயன துறை

CHEMISTRY

முகவுரை.

நமதுதேசத்தில் ஆங்கிலங்கற்க இயலாதவாரன 100க்கு 99பேர்க ளிருக்கின்றனா. இப்பெருமபான்மையோரா, அககுறையால நவீன சாஸ்தரகஸ்யங்களைபும், அற்புதங்களைபும் அறிநது, அனுபவிதது, ஆநநதிகசககூடாத நிலைமையிலிருநதகின்றனா இவர்களுநகு நமதுதேச பாலஷுமூலமாய் நவீனசாஸ்தரங்களைககறபிககவேண்டிம் என்று ஆங் காநகுப் பலமுயற்சிகள்செய்யப்பட்டுவருகின்றன. தேசபாலஷுமூல மாய் நவீனசாஸ்தரங்களைககறபிபபது கடினமென்று சில நவீனர்கள் தாககிததுவருகின்றனா. தேசபாலஷுகளில் நவீனசாஸ்தரங்கள் எழுதப் படவிலையென்றும், அவ்வாறு, எழுதுவதற்குவேண்டிய பதங்களும் பரிபாலஷுகளும், இதரசளகரியங்களும் தேசபாலஷுகளில் இலலை யென்றும் அவர்கள் கூறுகின்றாகள. இக்குறையும் ஒருபெருங்குறை தான். ஆயினும் இது தீராககுறையல்ல. இககுறையைநீக்குவதற்குத் தமிழ்பிமானிகள் பலவிதமுயற்சிசெய்யவேண்டியது அவசியமாகும்.

இககுறையைநீக்க இயலுமா என்று பரீலக்ஷசெய்ய உததேசிததே சில நூலகளைத் தமிழில் இயற்றததுணரிநதேன். ஏதோ எனதுசிறற்றறிவுக கெட்டியவரை செல்வவூல(Economy) எனபதொன்று தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுச செநதமிழில் மாதநதோறும் பிர சுரமசெய்துமுடிக்கப் பட்டது. அங்ஙனமே, ரஸாயன நூலையும் இயற்றுவதாய் உததேசம்.

இது, முதன்முயற்சியாதலால் மிகுதிகள், குறைகள், பிழைகள் பல இருப்பது இயற்கையே. ஆதலால், தமிழ்பிமானிகள்யாவரும அவைகளை நுட்பமாய்க்கவனிதது, அவாகளபிப்பிராயங்களைததெரி விததுவருவார்களானால், அவைகள் அன்புடன் அங்கீகரிக்கப்படுவ துடன் நமது தமிழ்பிவிருததிககே பெருஞ்சாதகமுமாகும்.

ரஸாயன நூல். Chemistry.

அத்யாயம்—1.

பரிபாஷைகள்.

ரஸாயனம்:—(மூலம் + அயனம்) மூலம் (Elements), மிசரம் (Mixture), கலபம் (Compound) என மூன்றுவகைப்பட ரஸாயனப் பொருள் (Chemical substances) களின் குணம், ரூபம் முதலான தன்மைகளையும், அவையின பரஸ்பரஸம்பந்தங்களையும், அவைகள் சேரும்முறைகளையும், பிரியும்முறைகளையும்பற்றிக் கூறும்நூல் ரஸாயனநூல் எனப்படும்.

ரஸாயனப்பொருள்கள், மூலம் மிசரம் கலபம் என மூன்றுவகைப்படும்.

மூலம்:—(Element). ரஸாயனமுறையாலாவது வேறு எவ்விதமுறையாலாவது வெவ்வேறுபொருள்களாகப் பிரிக்க இயலாத தனிப்பொருள், மூலம் எனப்படும்.

மிசரம்:—(Mixture). இரண்டு அல்லது அதிகமானப்பொருள்கள் கலந்திருப்பது மிசரமெனப்படும்.

கல்பம்:—(Chemical Compound) இரண்டு அல்லது அதிகமானமூலப்பொருள்கள், ரஸாயனமுறைப்படி கலந்து, நாம் ரூப குணங்கள்மாறி, வேறு புதியப்பொருளாவது கல்பம் எனப்படும்.

உதாரணம்:—ஜலம்.

மூலங்கள் = 2 பங்கு ஹைதரம் + 1 பங்கு ஆக்ஸிஜன்.

குறி— $H_2O = \text{ஹை}_2 + \text{ஆ}.$

அதாவது: †ஹைதரம், ‡ஆக்ஸிஜன் என்னும் மூலப்பொருள்கள் முறையே இருபங்கு ஒருபங்காக ரஸாயனமுறைப்படி கூடி ஜலம் எனும் கல்பம் ஆகின்றது, என்பதேயாம்.

குறிப்பு:—ஹைதரம் = Hydrogen. ஆக்ஸிஜன் = Oxygen.

† நீர்க்காற்ற. ‡ உயிர்க்காற்ற.

மிச்சரம், கல்பம்.

மிச்சரத்திற்சேரும்பொருள்கள் தம்தன்மையை யிழக்கமாட்டா. நீரில் உப்பைக்கலந்தால், நீரின்தன்மையும், உப்பின்குணமும் வேறுகத் தெரிகின்றன.

ஆனா கலப்பத்திற்சேரும்பொருள்கள் முன்கூறியபடி, தம்தன்மை களை யிழந்துவிடுகின்றன ஜலத்திற்சேரும் ஹைதரம், ஆகவிரஜன் என் னும் இரண்டிவாயுப்பொருள்களும், தங்கன்குணங்களையிழந்து, ஜலம் எனவும் புதிய திரவப்பொருள் ஆகின்றன.

சோக்கை, கலப்பு.

சோக்கை.—(Mixture அல்லது Mechanical Mixture). இர ண்டி அல்லது அதிகமானபொருள்கள் தம்தன்மைகுலையாதுகூடி மிச்ச ரமாகமாத்திரம் ஆகும்முறை, சோக்கையெனப்படும்.

கலப்பு:—(Chemical Combination). இரண்டு அல்லது அதிக மானபொருள்கள்கூடித் தம் நாமரூபகுணங்களமாறிப் புதியபொரு ளாகும்முறை, கலப்பு எனப்படும்.

கட்டி, திரவம், ஆவி.

Solids, Liquids, Gases.

பொருள்கள் உருவத்துக்குத்தக்கவாறு கட்டி, திரவம், ஆவி என மூன்றுவகைப்படும்.

உதாரணம்:—

கட்டி. கல், தங்கம், பனிக்கட்டிமுதலியன

திரவம். ஜலம், எண்ணெய், அமிலம், பாதரசம்முதலியன.

ஆவி. பராணவாயு (Oxygen), நீராவிமுதலியன.

தன்னிலைமை —(Normal state). சிலபொருள்கள் இயற்கையிற் கட்டிகளாகவும், சில திரவங்களாகவும், சில ஆவிகளாகவுந்நிக்கும. எந் தப்பொருளையும் இம்மூன்றுநிலைமைக்கும் மாற்றலாம்.

உதாரணம்:—ஜலத்துக்குத் தன்னிலைமை திரவத்துவம் (Fluidity). அலை அதிகமாய்க்காய்ச்சுவதால் ஆவியாய்ப்போகவிடலாம். அதி லுள்ள உஷ்ணத்தைக்குறைப்பதாற் (பனிக்)கட்டியாகவிடலாம்.

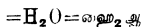
அணு, கணம்.

Atom and Molecule.

அணு—(Atom) மூலப்பொருளைச் சேதனமுறையாற் பிரிக்கும் பொழுது கடைசியாய் பிரிக்கமுடியாதபரிமாணம் அணு எனப்படும்.

கணம்—(Molecule) கலப்பொருளைச் சேதனமுறையாற் பிரிக்கும்பொழுது, கடைசியாய் பிரிக்கமுடியாதபரிமாணம் கணம் எனப்படும்.

உதாரணம்—ஜலம்

அதாவது ஒருகணம்ஜலத்தில் இரண்டு அணு ஹைதரஜம், ஒரு அணு ஆக்ஸிஜனும் அடங்கியிருக்கின்றன என்பதேயாம்.

அணுநிறை, கணநிறை

அணுநிறை—(Atomic weight) ஓர் அணுவின்நிறைக்கு அணு நிறை எனப்படும். அது மூலங்களுக்குத்தக்கவாறு வித்தியாசப்படும். உலகத்திலுள்ளமூலங்களிலெல்லாம் அதிகலேசானது ஹைதரவாயு. ஆனதால் ஹைதர அணுவையே நிறைமானம் (Unit weight) ஆக்க கொண்டுருக்கின்றனர் ஒரு ஹைதரம் அணுநிறை ஒன்று என்று வைத்துக்கொண்டு, மற்றமூலங்களின் அணுவை அளக்கின்றார்கள்.

உதாரணம். ஆக்ஸிஜன்—அணுநிறை 16. அதாவது ஒரு அணு ஆக்ஸிஜன், ஒரு அணு ஹைதரத்தைப்பார்க்கிலும் 16 மடங்கு நிறை யுள்ளது என்பதேயாம்

கணநிறை—(Molecular weight). ஒரு கலப் கணத்தின்நிறை கணநிறையெனப்படும்.

உதாரணம்—ஜலம்=ஹை₂ஆ.

$$\text{அதாவது} = 2 \text{ அணு ஹைதரம் } 2 \times 1 = 2$$

$$= 1 \text{ அணு ஆக்ஸிஜன் } 1 \times 16 = 16.$$

மூலக்கூறு 1 கணம் ஜலம்

18 என்பதேயாம்.

அதாவது: ஒருகணம்ஜலம் ஒரு அணு ஹைதரத்தைப்பார்க்கிலும் 18 மடங்கு நிறைவுள்ளது என்பதேயாம்.

ரஸாயனம், ரஸவாதம்.

Chemistry and Alchemy.

முன்கூறியலக்ஷணப்படி, நாமகூறும் சாஸ்தரத்துக்கு ரஸாயன சாஸ்தரம் என்றுபெயர்.

ரஸவாதம், இருமபு, ரயமமுதலான தாழ்ந்த உலோகங்களைப் பொனமுதலான உயர்ந்த உலோகங்களாகமாற்றும்முறைக்கு ரஸவாதம் என்றுபெயர். முற்காலத்தில், ரஸவாதம்செய்யவேண்டுமென்ற பேராயசயாற செய்யப்பட்டமுயற்சிகளே ரஸாயனசாஸ்தர அபிவிருத்திக்குக் காரணமாயும் அதுகூலமாயும் ஏற்பட்டன.

அத்யாயம்—2.

பஞ்சபூதங்கள்.

Five Elements.

இப்பரபஞ்சமானது பஞ்சபூதங்களால் அமைக்கப் பட்டுள்ளதென்று நமது பூர்வசாஸ்தரங்கள்கூறுகின்றன.

பஞ்சபூதங்களாவன —

- (1) பருதிவி (=மண் = Earth).
- (2) அபபு (=ஜலம் = Water).
- (3) தேயு (=நெருப்பு, ஒளி = Fire).
- (4) வாயு (=Air).
- (5) ஆகாசம் (=Sky).

பஞ்சபூதலக்ஷணங்களாவன —

	1	2	3	4	5
பருதிவி:—	சப்தம்	ஸ்பர்சம்	ரூபம்	ரஸம்	கந்தம்.
அபபு.—	சப்தம்	ஸ்பர்சம்	ரூபம்	ரஸம்.	
தேயு:—	சப்தம்	ஸ்பர்சம்	ரூபம்.		
வாயு:—	சப்தம்	ஸ்பர்சம்			
ஆகாசம்:—	சப்தம்.				

குறிப்பு:—மேற்கூறிய அட்டவணையில், பிருதிவிக்கு 5 குணமும், அப்புவுக்கு நான்கும், தேயுவுக்கு மூன்றும், வாயுவுக்கு இரண்டும், ஆகாசத்துக்கு ஒன்றுமிருப்பதைக் கவனிக்கவேண்டும்.

இவை இவ்வாற்றிடுக்க, நவீனமுறையில், பருதிவியும் ஜலமும் கலப்புகளென்றும், தேயுவைச் சகதி(Energy)மாதரமேயொழியப் பொருளல்லவென்றும், வாயுவை மிசரமென்றும், ஆகாசம் சூன்யமேயொழியப் பொருளல்லவென்றும் விவரிக்கப்படும்

அத்யாயம்—3.

ஜலம். Water.

குறி— H_2O . ஹைட்ரஜன்.

ஜலம் என்பது சாதாரணமாய் எல்லோரும் அறிந்த ஒரு பிறவிப் பொருளாதலால் முதன்முதல் இச்சாதாரணப்பொருளைப்பற்றி விவரிப்போம்.

இது பஞ்சபூதங்களில் ஒன்றாய்க்கூறப்பட்டிருப்பினும் நவீன சாஸ்திரப்படி மூலமல்ல. ஜலம், இருமடங்கு ஹைதரஜன்(Hydrogen)-ம் ஒருமடங்கு ஆக்ஸிஜனும் கூடிய ஒருகலப்பென்று முன்கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

ஜலத்தைப்பிரிக்கும்முறை—

ஒருகண்ணாடிபுனவினசிறுவாயைச் சடை (Cork) யாலடைத்து அதன்வழியாய் மின்ஸாரயந்திரத்தின் இருகம்பிகளைபும, புனலுட்புகும் படிசெலுத்தி, அகன்றபுறம் மேலேயிருக்கும்படிநிர்வாசி, அப்புனலை ஜலத்தாலிரிப்பி, பிறகு தண்ணீரினைநத இரண்டிகண்ணாடிகுழாய்களை முன்கூறியபாம்பிகளில், கம்பிகு ஒருகுழாயாகக்கவிழ்த்து மின்சார பரயோகம்செய்வோமானாற் சிறிதுநேரத்துக்கெல்லாம், குழாய்களிலிருந்தஜலம் கீழே இறங்குவதைப்பார்க்கலாம். ஆனால், ஒருகுழாயில் இறங்கியஜலத்தைப்பார்க்கினும் இன்னொருகுழாயில் இருமடங்கு இறங்கியிருக்கும். ஆனால் ஜலமில்லாத இடம் சூன்யமல்ல. ஜலம் கொஞ்சமாய்க்குறைந்தகுழாயில் ஆக்ஸிஜனும், மற்றகில ஹைதரஜனும் சேர்ந்திருக்கின்றன. அவைவாசககாற்றுள்ளகுழாயைக் கட்டடைவிரலா

லடைத்துக்கொண்டு தண்ணீரிலிருந்தெடுத்து, ஒரு தழல்திரியைச் செலுத்துவோமானால், திடமென்று அதிசிரிப்பற்றி எரியும். இதுதான் ஆக்ஷிஜனுடைய லக்ஷணம். அதேமாதிரி மற்ற கருமாயைக் கவிழ்த்த வாறே எடுத்ததே தழல்திரியைச் செலுத்தினால், அது ஆக்ஷிஜனின் போலப்பற்றி எரியமாட்டாது. ஆனால் எரிதிரியை அதிர்ச்செலுத்தினால் அவ்வாயுவிடப்பற்றி நீலவாணமாய் எரியும். இதுதான் ஹைதரவாயுவின் லக்ஷணம்.

இதனால் நாம் அறிவன —

- (1) ஜலம், ஒருகலப்பொருள்.
- (2) மின்சாரபரியோகத்தால் அதை ஆக்ஷிஜன, ஹைதரம் என இரண்டு வாயுப்பொருள்களாகப் பிரிக்கலாம்.
- (3) இரண்டுபங்கு ஹைதரமும் ஒருபங்கு ஆக்ஷிஜனுமாகப் பிரியும் என்பனவாம்.

ஃ ஜலம் = ஹை₂ஆ = H₂O.

2 பங்கு ஹைதரம் + 1 பங்கு ஆக்ஷிஜன்

நிறை பொருள் அணுநிறை.

2 அணுஹைதரம் = 2 × 1 = 2

1 அணு ஆக்ஷிஜன் = 16

—

1 கணுஜலத்தின் தன்னிறை = 18

—

ஜலம்: செய்முறை.

இதேமாதிரி, ஹைதரத்தை எரிக்கும்பொழுது, அது பக்கத்திலுள்ள ஆக்ஷிஜனுடன் கலந்து ஜலமாக மாறிவிடுகின்றது.

குறிப்பு:—மின்சாரயந்திர அமைப்பைப்பற்றிப் பின் யந்திரவிவர அதுபாயத்தில் விவரிக்கப்படும்.

அத்யாயம் 4.

ஆக்ஸிஜன் அல்லது ப்ராணவாயு.

குறி. ஆ. 0

ஜலத்தைப்பிரிப்பதால், ஆக்ஸிஜன், ஹைதரம் என்னும் இருவகை வாயுக்கள் உண்டாகின்றனவென்று முன்கூறப்பட்டது. இப்பொழுது ஆக்ஸிஜனுடையகுணங்களையும், உற்பத்தியையும்பற்றி விவரிப்போம்.

குணங்கள்.

ஆக்ஸிஜன், என்பது நிறம், ரூபம், ருசியற்ற ஒருவாயு. அது சாதாரணவாயுவில் 4 மடங்கு கனதாவாயுவுடன் கலந்திருக்கின்றது. அது ப்ளூரன்(Flurine) என்பதைத்தவிர மறமுலங்களுடன்சேர்ந்து ஆக்ஸிஜங்கள் (Oxides) ஆகின்றது. ஆக்ஸிஜன் மறமுலங்களுடன் சேரும்பொழுது சிலசமயங்களில் உஷ்ணமும் சிலசமயங்களில் ஒளியும் உண்டாகின்றன. அத்தொலதான் ஆக்ஸிஜன் எரிநின்றதென்று சொல்லப்படுகின்றது. பாலங்கள், மணல்கள், ஈரங்கங்கள் முதலான பல பொருள்களில் ஆக்ஸிஜன் கலந்திருக்கின்றது. பூமண்டலத்திற் பாகி நிறைகருமேல ஆக்ஸிஜன் உள்ளது. ஆக்ஸிஜன் பராணிகளின் ஜீவாதாரமானபொருளாதலால், பராணவாயுவென்று சொல்லப்படுகின்றது. ப்ராணிகள் ஆக்ஸிஜனை உட்கொண்டு, தங்கள் இரத்தத்தைச் சுத்தி செய்துகொள்ளுவதுடன், தங்கள் தேக உஷ்ணத்தையும் காப்பாற்றி வருகின்றன. ஆக்ஸிஜனிலலாவிடில் பராணிகள் அரைநாழிகைகூட ஜீவிக்கமுடியாது.

ஆக்ஸிஜன் உற்பத்தி.

சேயமுறை.

ஜலத்திலிருந்து ஆக்ஸிஜன் எடுக்கும்முறை முன்விவரிககப்பட்டது. இதுதவிர, பலவித ஆக்ஸிஜன(Oxides)களையும், ஆக்ஸிஜன்கலப்பங்களையும் காய்ச்சுவதால் ஆக்ஸிஜனைப் பிரித்தெடுக்கலாம்.

உதாரணம் — ரஸவீர்தூர (ரஸ-ஆக்ஸிஜம்-Oxide of mercury) ததை ஒருகுழாயிவிட்டுக்காய்ச்சினால், ஆக்ஸிஜன்பிரிந்து வெளியே வரும். அதை வகரநாளம் (Bent tube) மூலமாய் ஒரு சீசாவில் அடைத்துக்கொள்ளலாம்.

பரீகை. Test.

ஜ்வாலையில்லாமல் தழுதுடன்சூடிய ஒருதிரியை ஆக்ஸிஜனுள்ள சீசாவில் றுழைத்தால் அது பரகாசமாய் ஜ்வாலையுடன் எரியும். அவ்வாறு எரிவதால், கரியமிலவாயு (Carboric acid gas) உண்டாகும்.

ஆக்ஸிஜன்கல்பங்கள்.

Compounds of Oxygen.

ஆக்ஸிஜன் பலபொருள்களுடன்சேர்ந்து கல்பங்களாகின்றது. அவை, அநதநதப்பொருள்களைப்பற்றிக் கூறும்பொழுது விவரிக்கப்படும்.

பொருள்களுடன் ஆக்ஸிஜனேசாரந்து உண்டாகும் உப்புக்கள் ஆக்ஸிஜன்கள் (Oxides) என்ற சொல்லப்படும்.

உதாரணம்:—

வழக்குப்பெயர் பரிபாஷை ஆங்கிலம்

ரஸவிரதாரம் ரஸ-ஆக்ஸிஜனம் Red oxide of mercury.

நாகபஸ்பம் நாக-ஆக்ஸிஜனம் Oxide of zinc.

மிருதாரசிங்கி ராய-ஆக்ஸிஜனம் Oxide of lead.

அத்யாயம் 5.

ஹைதரம்.

Hydrogen.

குறி. ஹை = H.

ரஸாயனப்பொருள்களிலெல்லாம் மிகவும் லேசானது ஹைதரம். இது ஒரு மூலப்பொருள். வாயுரூபமானது. இது முன்கூறியபடி ஜலத்திலும், அமிலங் (Acids)களிலும் இருக்கும். இது மிகவும் லேசான மூலமானதால், ரஸாயனப்பொருள்களிலுள்ளதைவிட நிறைமான (Unit weight) மாக அறுவட்டிக்கப்பட்டுவருகின்றது.

குணம்:—ஹைதரம் என்பது சிறம், ரூபம், நுசியற்ற ஒருவாயு. மூலங்களிலெல்லாம் மிகவும் லேசானது.

சோதனை. Test.

ஹைதரம் நிறைந்த சீசாவைக் கவிழ்த்தவாறேபிடித்து, ஒரு எரி திரியை அதனுட்கொடுத்தினால் அதிலுள்ளகாற்று எரிவதையும், திரி

அணைந்துபோவதையும் பார்க்கலாம். மறுபடி திரியைவெளியே எடுக்கும்பொழுது அதேஜவாலையால் திரியும் எரியும். இதுதான் ஹைட்ரவாயுவின் லக்ஷணம்.

ஹைட்ரம் செய்முறைகள்.—ஹைட்ரம் பலமுறைகளால் எடுக்கப்படும்.

(1) ஜலத்திலிருந்து மின்சாரபரயோகத்தால் ஹைட்ரம் எடுக்கும் முறை முன் விவரிக்கப்பட்டது.

(2) ஒரு மின்களவு பொடாஸியம் என்னும் உலோஹத்தைத் தண்ணீரிற்போட்டால், அது தண்ணீரில் மிதக்கும். தண்ணீரைத் தொட்டவுடன் அதைச் சுற்றித் தீப்பற்றி எரியும். அதாவது பொடாவியம் ஜலத்திற்பட்டவுடன் ஜலத்திலுள்ள ஹைட்ரம் பிரிகின்றது. அப்பிரிவாலுண்டாகும் உஷ்ணத்தால் ஹைட்ரம் எரிகின்றது. ஜலத்திலிருந்து ஹைட்ரம்பிரிக்ந்தவுடன் அதனுடனிருந்த ஆக்ஸிஜன், பொடாஸியத்துடன்சேர்த்து, பொடாவியஆக்ஸிஜம் அல்லது பொடாவியகாரம் (Alkali potash) உண்டாகின்றது. இப்பகுதிய பொருள்களந்த தண்ணீரில், சிவப்புலிடம்ஸ் நீரைக (Red litmus Solution) கலந்தால் அது நீலவாணமாய்விடும் சிவப்புலிடம்ஸ்ஸை நீலமாக்குவதுதான் கார (Alkali)ங்களின் லக்ஷணம்.

குறிப்பு:—பொடாவியத்தை மண்ணெண்ணெயில் வைத்திருக்க வேண்டும். காரறு அல்லது சரம்படுமபடி வைக்கலாகாது. கத்தியால் அதைத் துண்டிக்கவேண்டும்.

(3) இதேமாதிரி ஸோடியம் என்னும் லோஹத்தைத் தண்ணீரிற்போட்டால் ஹைட்ரம்பிரிக்ந்து சோடாக்காரம் உண்டாகும். ஆனால் உஷ்ணம் சுவலம்பானதால், ஹைட்ரம் எரியமாட்டாது.

வேறுமுறைகள்:—பொடாவியம், ஸோடியம் என்னும் *உலோகங்களால் ஜலத்திலிருந்து ஹைட்ரத்தைப்பிரிகும்முறைகள் கூறப்

*லோஹம் அல்லது உலோஹம் = Metal, உலகம் = World. வித்யாஸததைக் கவனிக்கவும்.

பட்டன. இதேமாதிரி மற்ற உலோகங்களைக்கொண்டும் ஹைதரவாயு வைத் தண்ணீரிலிருந்து எடுக்கலாம். அப்பொழுது ஹைதரம் பிரிகத்து போகப் பாக்கி ஆகஸிஜன் அநதலோகங்களுடன்சேர்ந்து ஆகஸிஜ் (Oxides)ங்களாகின்றன.

உதாரணம்:—

(4) அயம் (Iron) அல்லது இரும்பாற்பிரிகும முறை:—
ஸோடியம், பொடாவியத்தாற் குளிராக்கியிலேயே ஜலத்தைப்பிரிகக் கலாம். ஆனால், அயம்போன்ற சில உலோகங்கள் பழுக்கக்காய்ச்சப்பட் டாலொழிய ஜலத்தைப்பிரிகமாட்டா. இரும்பைப் பழுக்கக்காய்ச்சி ஜலத்தில் துழைத்தால், ஹைதரவாயு பிரிகதுவிடும். மிகுதியான ஆக்ஸிஜன் இரும்புடன்சேர்ந்து அயஆகஸிஜம் (Oxide of iron) ஆகும். இதுதான் துரு (Iron rust) எனப்படும்.

சில உலோகங்கள் அமில(acids)சம்பந்தமானால்தான் ஜலத்தைப் பிரிகமுடியும்.

உதாரணம் —ஒருசீசாவில் தண்ணீரெடுத்தது, அதில் ஒரு சிறு நாகத்(Zinc)துண்டைப்போட்டால், ஒருமாறுபாடும் ஏற்படாது. அத னுடன் கொஞ்சம் கந்தகாமில்ம் (Sulphuric acid)சேர்ப்போம். உட் னே அது பொங்க ஆரம்பிக்கும். இதுதான் காற்றப்பிரிவதற்கு அடையாளம். அவ்வாறு பிரிகதுவரும்வாயுவை வகரநாளத்தால் இன் னொருசீசாவிற சோத்துக்கொள்ளலாம். இதைச் சோதனை('I'est)யால் ஹைதரவாயுவென்று அறியலாம்.

நாகம்+கந்தகாமில்ம்=நாககந்தக் உப்பு+ஹைதரம்.

நா + ஹை₂கஆ₄ =நா க ஆ₄ + ஹை₂.

$Zn + H_2SO_4 = ZnSO_4 + H_2$.

குறிப்பு:—

நாககந்தக உப்பு = பாலதுத்தம்.

ஹைத்ரவாயுவின் லக்ஷணம்.

(1) ஹைத்ரம் ஓர் எரிபொருள் (Inflammable). அது நீலவாண மாய் எரியும்.

(2) அது தானாகவே எரியுமேயொழிய, இன்னொரு பொருள் எரிவதற்குச் சாதகமாயிராது.

(3) அது எல்லாப் பொருள்களிலும் லேசானது.

சோதனை:—ஹைத்ரம் நிறைந்த சீசாவை எப்பொழுதும் கவிழ்த்துத் தான் பிடிக்கவேண்டும். நிரித்தவுடன் அது பறந்துபோய்விடும். இதனால் ஹைத்ரம் காற்றைவிட லேசானதென்றறியலாம்.

ஹைத்ரகல்பங்கள்.

Compounds of Hydrogen.

ஹைத்ரம் பலபொருள்களுடன் கலந்து கல்பங்களாகின்றது. அது எல்லா அமிலங்களிலும் கலந்திருக்கின்றது. உலோகத்துடன் (நைத்ரா மிலமதவிர மற்ற) அமிலம் சேரும்பொழுது அந்தந்த லோஹஸம்பந்தமான உப்பும், ஹைத்ரமும் உண்டாகின்றன.

ஹைத்ரமும் ஆகலிஜனும் மற்றபொருள்களுடன் கலந்து உண்டாகும் உப்புக்கு ஹைத்ரஜம் (Hydrate) என்றபெயர். ஹைத்ர கல்பங்களைப்பற்றி ஆங்காங்கு விவரிக்கப்படும்.

(தொடரும்.)

ஆர். எஸ். தாராயணஸ்வாமி ஐயர். B.A., B.Sc.

உயிரின் தன்மை.

(பசுலக்ஷணம்.)

—:0(1)0:—

இவ்வியல்பின் பூர்வபக்ஷத்தைச் சித்தாந்ததூல்கள் அதிகமாக விரித்துக்கூறும். சிவஞானபோதம், சிவஞானசித்தியார் மூன்றாம் நான்காம் சூத்திரங்களிலும், பின்னையநூலின் உலகாயதன்மதம் பெளததமதம், சமணமதம் முதலியவைகளின் பரபக்ஷத்திலும் இதனவிரிவைக் காணலாம் சிவபிரகாசத்திலும் உண்மையதிகாரத்திற பேசப்பட்டிருக்கின்றது. அவைகளைத் தொகுத்துக்கூறுமிடத்து உயிர் பூதமல்ல, பொறியல்ல, கரணங்களல்ல, பிராணனல்ல, உடலல்ல, இவைகளின்கூட்டமல்ல, கடவுளல்ல, வெறும் அறிவுமல்ல, அறியாமையுமல்ல, உருவல்ல, அருவல்ல, உருவருவல்ல, தூலமுமல்ல, சூகசுமமுமல்ல, செயலற்றதுமல்ல, செயலுள்ளதுமல்ல, அணுவுமல்ல, விபுவுமல்ல எனப்படுக.

ஆயின் இதனுண்மைதான் என்னவெனில், சிவஞானபோதம் 4-ம் சூத்திரம் 2-ம் அதிகரணம் உதாரணச்செய்யுளில், ‘அதுவதுவாதல்’ என்றும், 3-ம் அதிகரணத்தில் ‘அருபசொருபியாய்’ நிற்கின்றதென்றும், 5-ம் சூத்திரம், 1-ம் அதிகரணத்தில் “அவற்றின் (ஐம் பொறியின்) ஆனமா ஒற்றித்துக்காணினல்லது அவையொன்றையும் விடயியாவாகலான” என்றும், 2-ம் அதிகரணத்து, ‘தமதுமுதலாலே யுணரும்’ என்றும், 8-ம் சூ 3-ம் அ. “அவைதாம் பளிங்கிவிட்டவன்னம்போல காட்டிறைக்காட்டிநிறறலான” என்றும், உதாரணச்செய்யுளில் ‘பன்னிப மீம்காட்டுமபடிமபோல’ என்றும்,

சித்தியாரில், சுபக்தம், 4-ம் சூ 10-ம் செய்யுளில்,

“அசித்தருவியாபகம்போலவியாபகமருவமன்றும்
வசித்திவருமவியாபியெணுவழுகுடையனாகி
நசித்திடாஞானச்செய்தியநாதியேமறைத்துநிற்கும்
பசுத்துவமுடையனாகிபசுவெனநிற்குமான்மா”

என்றும், 5-ம் சூ. 3-ம் செய்யுளில் “அறிவிக்கஅறிவன” என்றும், பரபகஷம் உலகாயதனமதமறுதலை 20-ம் செய்யுளில்,

“அங்கியானதானுமொன்றையணைந்துநின்றிருக்கின்றதிடும்
பங்கியாதியாதானுமிப்படிபறரியல்லதுநின்றிடா” என்றும்,

சிவப்பிரகாசம், உண்மை, 5-ம் செய்யுளில் ‘அதுவதுவாகக் காணும்’ என்றும்,

திருவருட்பயனில், (2-ம் அதி 8-ம் செய்யுள்)

“இருளினிருளாகியெல்லத்தினைல்லாம
பொருள்களிலதோயு”

என்றும் படிக்கப்படுகின்றன. இவற்றிற்காணப்படும, உயிரின அதுவதுவாதறதனமையையும், பதறினநிறதலாகாததனமையையும் பதறி இவகு விரிக்கப்படும இவறும் பதறி, இடபொழுதுள்ள உரைகளில், ஒருவரும், அவ்வளவாய விரிதது பேசவில்லை சிவஞானமகாபாடியம், 6-ம் சூத்திரத்தின்கீழ், யோகிகள் இவ்வான்மாவின் குணத்தைப்பதறி நமது அத்துவித்திதநாதத்தை விளக்கியுள்ளார். உயிரினகுண மினனதெனவே, பாசத்தோடும், பதியோடும் இன்னவிதசம்பந்தம்பெற்றிருக்கின்றதெனத் தெற்றென அறியலாம். ஆகையால் இவ்வாராய்ச்சியின்விசேஷமும் விளங்கும்.

மேல, அதுவதுவாதல் என்பதன்பொருள் சார்ந்ததனவண்ணமாதல், யாதொன்றுபதறின அதனியலபாயகிறதல், அதாவது, உயிரின உண்மையியலடி பாடியினும், இன்னொருதாதத்ததோடு ஒற்றி நிற்கும்போது, தன்னிப்படி சுவகந்திரம் முசலிய்கெட்டு, எதனோடு சார்ந்ததோ அந்நொருபமடைந்து, தான் என்பதொன்றில்லாமல் முழுதும் மறைந்துநிறதல். “இளமையும், வெண்கும்தாசியும் எல்லாப்பதிபையும் ஏற்கும்” என்றும் ஆங்கிலப்பழமொழிப்போல், ‘மனிதருடையமனத்தில் வெளியினின்று எதிர்ப்படும் எல்லாப்பொருள்களும் செயல்களும் பதிபுன்றன பிள்ளைகளிடம் தங்கள் தாய்தந்தையரின் நடைஉடைபாவனை, குணம், குற்றம், தொனியெல்லாம் பழகின்றன மாணுக்கர்களிடம் தங்கள் உபாத்தியாயருடைய மாதிரிகளெல்லாம்பழகின்றன. பட்டினத்தான் ஒருவன் திருநெல்வேலியில் வசிப்பானாயின், அவனுக்குத் திருநெல்வேலியாருடைய ஒருமாதிரியானபேச்சு பிடிபட்டுப்போகின்றது.

“நல்லாரைக்காண்பதுவும் நன்றே”

“தீயாரைக்காண்பதுவும்தீதே”

என்ற நம் ஓளவைப்பிராட்டியினமுதுமொழிகளையே நாம் கவனிக்க வேண்டும். மேலும் இதனுண்மை பலகாலும் எடுத்து ஒதப்படும் பின்வரும் தேவர்குறளாலும்போதரும்.

“நிலத்தியலபால்நீதிநிந்தற்றுகுமாரீந்தர்க

கினத்தியல்பதாகும்அறிவு”

நீர் எந்தநிலத்தோடுசேர்ந்ததோ அதன்தன்மையாதலபோல, மனிதருடைய துணுமும், அவாகளசோங்க இனத்தின்தன்மைபோலாரும் வானத்தினின்று இழியும் சலம் நிறமும் ருசியுமில்லாதது. செம்மண்ணில்விழ்ந்தசெல்லுமபோது செந்நிறமாயும், கருமண்ணில் ஓடும் போது கறுப்பாயும், உவாநிலத்திற பாயுமபோது உவர்ப்பாயும், கலங்கியும் அழுக்கடைந்தும், தன் சன்மையும் நிறமும் பரிசுத்தமும் மாறி நிற்கும். அதுபோலவே மனிதனும நல்லோருடன்சேர்ந்தபோது நல்லவனாகின்றான். தீயவரோடுசேர்ந்தபோது தீயவனாகின்றான். இவ்வினவிதி (Law of Association) பின்வருமாறு பேசப்படுகின்றது. “நாம் எதனை உப்ததுணருகின்றோமோ, எதனுடன்கூடுகின்றோமோ, அதுபோலாகின்றோம்” இவ்விதி, ஜீவத்ததுவநூல்களிற்பெரிதும் விளக்கப்படுகின்றது.*

*இதற்கு ஒப்பாக, புறப்பூண்டுகளிலும், பசு பசுவி கீடமுதலியவைகளிலும், விளங்கும் வேறவேறான தோற்றங்களைக்காட்டலாம். அநேகமாய்த தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளும்பொருட்டுப் பூச்சிகளும், பறவைகளும், மிருகங்களும், அவைகள் வசிகுமிடம்பற்றி நிறமமாற்கின்றன. பச்சையிலைகளிலும் செடிகளிலும்வசிகுதும் பூச்சிகளும் புழுக்களும் பச்சைநிறமடைகின்றன. கொம்புகளிலும், பட்டையின்மீதும் ஊரும்போது, பட்டையின் நிறத்தையும், ருச்சி, இலைதாள்களின் உருவத்தையும் அடையும் வளக்குப்பூச்சியின் முட்டைகளிலிருந்திண்டாகும், ருச்சிப்புழுக்கள் (Stick-caterpillars) நெட்டுக்குத்தாய்த தலைமேலும் கால்மேலுமாய்நிற்கும்போது அக்கிளைகளின் சிறுருச்சியினின்றும் வேறுபடா ருச்சிப்புச்சிகள் அல்லது குய்யிம்பூச்சிகள், (மழைப்பூச்சி அல்லது ஓட்டைப்புச்சி என்று தமிழில் வழங்கப்படுவன), தமக்கு விரைவாகச்செல்லும் சேதியின் மயால், நாம் வசிக்ஞம் இடம்பற்றி, அந்தந்த இலைபோலவும், ருச்சிளைபோலவும், பூக்கள், புற்கள்போலவும் உருவடைந்து, செடிகளில் உலாவும் மறந்த துயிமுதலியபூச்சிகளை ஏமாற்றிப்பிடித்த இரையாக்கிக்கொள்ளின்றன. இப்பூச்சிகளில் வாகையிலைக்கொத்தைப்போலவும், அறுகம்புற்கொத்தைப்போலவும் (காயந்தபுல்தனியுள்பட) சிலவற்றைப் பார்த்திருக்கின்றோம்.

டார்வின் பண்டிதர்காட்டியது, பன்றிகளை வளர்ப்பவர்கள் பன்றி முகமும், குதிரைகளை வளர்ப்பவர் குதிரை முகமும் மடைகிறார்கள் என்பது. ஒரு தலைவனும் தலைவியும் ஒப்பற்ற காதலுடன் வாழும்படி, முகவிலாசம் ஆரம்பத்தில் எவ்வித வேறுபாடுமையதேனும் வரவர அவ்விருவரின் முகமும் ஒரே ரூபமடையவும் செய்கின்றது. அவர்களுக்கு இரு உடம்பும் ஒருயிரும் என்பது அல்லவோ உண்மை உயிரொன்றாக உடம்பும் ஒன்றாயிற்று. இவர்களில் ஒருவர்க்கு ணடாகிய எண்ணம் மற்றவருக்கும் அதே நேரத்தில் உண்டாவதையும் நாம் கண்டுகொண்டிருக்கின்றோம். “இயற்கையில்கிடைத்த இயல்” (Spiritual Law in the Natural world), எனும் துணியை பின்வருமாறு காண்கின்றோம் “எல்லாவற்றிற்கும் காரணமாகிய மூலத்தை உயர்த்துணர்ந்த விவேகிகள் அதனோடு ஒற்றித் துறியற்றலால், அவர்களும் காரணங்களாகின்றார்கள்; எதனை உயர்த்துணர்ந்தோமோ, அதனோடு நெருங்கச்சாரந்தோமோ, அதனவண்ணமாவோமென்பது

ஒரு செடி பச்சையாயிருந்து பழுப்பு வண்ணமடையும்போது, இப்பூச்சிகளும் நிறமாறுகின்றன. பச்சோந்தியினியல்பு மிகவும் ஆச்சரியமானது. பயத்தினால் நிறம் மாறுகின்றதில்லை கூட்டிலிருக்கும்போதும், நிறம் மாறுகிறது ஆனால் ஒளிமே போது, தரை சுவப்பாயிருந்தாற் சுவப்பாயும், கற்ப்பாயிருந்தாற் கற்ப்பாயும் இருக்கும். மரத்தில் ஏறும்போது பட்டைநிறமாயும், இலைகளிலிருக்கும்போது பச்சைநிறமாயும் நிறம் மாறுகின்றது. பறவைகள் எவ்விடம் கூடுகள் கட்டுகின்றனவோ அந்த நிலத்தின்காராக நிறமடையும். சிங்கத்தின் நிறமும் அது வசிக்கும் இடம்பற்றியே செடிகள் இல்லாத ஆப்பிரிக்காதேசத்திற் பாலேநிலத்திலே, சிறு குன்றுகளிலுள்ள துறைகளில் அவைகள் வசிக்கின்றன அககுன்றுகளின் ஓரமிற்கும்போது, வேட்டைக்காரர்களாகண்ணுக்கு அவைகள் புலப்படமாட்டா, அப்பாறைகளின் நிறமும், சிங்கங்களின் நிறமும் வீரவீற்றலால் சித்திரக்காரர்களும் படநீட்டிமேபோது இவ்வியல்பை நன்கு விளக்குகின்றார்கள். தூரநின்ற பாகுக்கும்போது சிறு குன்றுகளாகத் தோன்றெரியும் நெருங்கி உற்றுப்பார்த்தால் தான் பாதையென்றும், மிருகங்களென்றும் பாடுபாடு செய்யலாம். புலிகளின் நிறமும் அவைகள் வசிக்கும் மரமடாத சோலைகளின் மாத்சியே. அச்சோலைகளில், ஒளியும் நிழலும் மாறி மாறிப் புலிகளின் படையும் நிழலும் ஒளியும் போன்றது. அதனால், அவற்றை மற்ற செடிகளும் முதலியவைகளின் நிறம் பிரித்துக் காணமுடியாது. ஒருவன் கிச்சிலி மரத்தின் இலைகளைப் பார்ப்பானாயின், அதிற் பச்சிகளின் கற்ப்பும் வெளுப்புமான மலத்தைப் பாரக் கலாம். அவைகள் மலமல்ல, அதுபோன்ற புழுக்கள். அவைகள் பச்சிகளுக்கு இரையாகாதிருக்கும் பொருட்டு அப்படி மாறுவேடம் பூண்டிள்ளன. சில பூக்கள் (புல்லுருவிய் பூக்களில்) (Orchids) விசேஷமாய்த் தும்பிகளையும் புழுக்களையும் மற்ற உருவங்களையுமே ஒத்திருக்கின்றன. பாடினாதுரை எழுதிய பூச்சிவருக்காதிசயம், (Romance of the Insect world) எனும் துணியில், 6, 7 அதிகாரங்களில் இன்னும் பார்க்க.

என்றும் மாறாதவிதியாதலின். நாம் எவருடன் நெருங்கிவாழ்கின் றோமோ, அவர்களைப்போ லாசின்றோம். முகவிலாசமும், பேச்சும், உருவமும் ஒன்றாகின்றது ஒரொருகால், ஒருபின்னை தன்தாயின் வேறாய்ச் செவிவித்தாயினுடைய உருவமடைகின்றது.” இவர்கள் கூறும் மனோகரணபலம், அல்லது குணடேபண்டிதா (Professor Kunte) கூறும் மனிதனுடைய மறைந்தசக்தி (Potential Power) தான், நாமகூறும் அதுவதவாத் திறன்மை. இக்ககுணந்தான் எல்லா வுபாசனைகட்கும், சாதினபாவனைகளுக்கும் ஏதுவாய்ப் பந்தமோகூடக் கள எய்துவதற்கும் ஆதாரமாயுள்ளது. நாம் முற்றறிவு, பரிசுத்தம், கட்டினமையுடையவர்களாயின், சிறற்றிவும் அழகுகும் கடும் நமக் கேள்வந்தது? சிறற்றிவும் சிறுதொழிலும் உடையவர்களாவதில்லை யெனின், அது எல்லாருடைய அநபவததுக்கும் மாறாகும். வந்த காரணம் தெரியாதெனின், கேடடதையே மறுத்துசொல்லுவதென் னும் தோல்வித்தானமடைந்து, தாக்கநியாயததுக்கு மாறாகும். முற் றறிவுடையது சிறற்றிலையடைந்ததென்பதற்குச் சான்று ஏதாவது உண்டா? எவவிதமாய்ப் பின் நமக்குத்தெரிந்தது? இவ்வினத்தார் ஆபதவசனம், சுருதிவாக்கு என்று கடைசியாகக் கூறுவார்கள். இவர்களகூறும் ஒவ்வொருசுருதிக்கும் பதிரசுருதிகள் சித்தாந்தி களும் காட்டக்கூடுமே? உயிர் இறைவனலன் என்காட்டும சுருதிகள் ஏராளமாகவும், ஏகமென்பதைச்சாதிக்கும்சுருதிகள் மிகவும் அற்ப மேயன்றோ? இவ்வற்பசுருதிகளும், நம சித்தாந்தததுக்குமுரணு காமையைப் பின்விரிக்கப்போகின்றோமாதலால், நாக்குக்காட்டுமுயிரி னியல்பு, மனிதன் பந்தததுக்குப்பட்டு, சிறுதொழில் அடைந்ததை விளக்கும். உடம்பினும், ஐயப்பொறி கரணங்களினும் வேறுகிய உயிர், தான் அவைகளாகப் பாவிப்பதனால், அவற்றின்கர்மங்கள் நிகழ்ந்தன, அது தன் உடம்பினையேபெரிதும்பாராட்டினது, உடம்புக்கும் கரணங் களுக்கும் எது இனபத்தைதகருமோ அதனையே ஒருவன்செய்யலுற் றான். துன்பத்தைத்தருவனவற்றின்பேரில் வெறுப்படைந்தான். இந்நிலையற்ற உடம்பின்சகத்தைவிரும்பிப் பிற உயிர்களிடத்தும், தன் இறைவனிடத்தும் தான்செய்யவேண்டியகடமைகளை மறந்து பாவங் களைச்செய்தான். அவா என்பது அவன் உள்ளத்திற்புகுந்து பலவர்

தப்படுத்திக் கீழே அவனை விழ்த்திற்று.* இவ்வாசையே, எல்லாப் பிறப்புக்கும் காரணமாகின்றது. பொய்யாமொழியாரும் இதனை இரண்டு திருக்குறளால், தொகுத்துக்கூறுகின்றார்.

“அவாவெனபவெல்லாஉயிராகும் எஞ்ஞான்றும்
தவாஅப்பிறப்பீனுமவிதது”

“காமமவெகுளிமயக்கமவைமூனறன்
காமமகெடகெடுமனோய”

எங்குத காாமம் என்றது நமபொறிகளுக்கு இனபநதருவதில் ஆசை அல்லது வேண்டிதல துன்பமதருவதில் வெறுப்பு அல்லது வேண்டாமையே வெகுளி மயக்கம் என்பது மெய்யுணராதல் எனனு மதிகாரத்தின் முதற்குறளில் இன்னதெனவள்கையிருக்கின்றது.

“பொருளல்லவற்றைப்பொருளெனறுணரும்
மருளாளுமாணப்பிறப்பு”

இம்மருள், மயக்கநதான் ஆணவம், அகங்காரம், அவித்தை, (அவிச்சை) அஞ்ஞானம் என்பது. ஒருபொருள் இல்லாவிடதது அங்கு ஒருபொருள் இருப்பதாக உணர்வது மயக்கமல்ல. இததிருக் குறளின்படி ஒரிடதது ஒருபொருளிருக்கவும், அதை இன்னொரு பொருளாகத் திரிவுபடவுணர்தலே மயக்கம். கிளிஞ்சில் இல்லாத போது வெள்ளியென்று ஒருவன் உணர்ந்தான் இது ஒன்று. கிளிஞ் சில் இருக்கும்போது அதனை வெள்ளியென்று அறிதல் இன்னொன்று.

* பகவத்கீதை - 3-ம் அதி - 36, 37, 38-வாகியங்களைக்கவனிக்க.
“பன்னிறங்கவருமபடிகம்” என்ற பண்டை உவமானமும் பழக்கப்படுகின்றது. வார்ஷேயரே¹ எதனால் இழக்கப்பட்டு எதனால் பலவந்தமாய்ப்பந்திக்கப்பட்டு, மனிதன் இச்சையில்லாமலே பாவம்செய்கின்றான்.

“அன்புடன்பகவான்கூறுகின்றார் ரஜோகுணத்தின்காரியமாகியஆசையால் தான். அது அவனைமுழுதும் மாசுபடுத்தியது. முழுதும் எரித்தது. அதவே இவ்வுலகில் நமக்குப்பகையென எண்ணு. அகரி புகையினாலும், பளிங்கு தூசியினாலும், வயிற்றிற பிளவை சுருப்பப்பையினாலும் எவ்விதம் மூடப்படுகின் றனவோ அவ்விதமே, மனிதன் இதனால் மூடப்படுகின்றான்.”

† பரிமேலழகர், தம் அருமையானஉரையில் வடமொழியார் குற்றங்கள் ஐந் தாகக்கூறுவரென்றார் அவை, அவித்தை, அகங்காரம், காமம், வெகுளி பற்று ஏன்பன. யோகசூத்திரம் II(3)-ல் காண்க. முன்னிரண்டும் மயக்கத்தி லும், பின்மூன்றும் காமம் வெகுளியிலும் அடங்கும்.

உலகம், உடம்பு முதலிய ஒன்றுமில்லாதபோது தான் எல்லாம் அவையாகநினைத்தல் இதுவொன்று. உலகம், உடம்பு முதலியன இருக்க, அவற்றைத் தானாக அறிதல மற்றொன்று முன்னையதை மித்தியாவாதமெனவும், பின்னையதைச் சत्காரியவாதமெனவும் கற்றறிந்தோர் கருதுவர். இதனையே தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவராயனாரும் அதனுதிசுத்தாந்திகளும் ஒப்புவது. இதில், ஒன்றையும் பொய்யென்று ஒதுக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. ஒன்றை ஒன்றாக மதிப்பதனால், முதனமுதற குற்றம உண்டாக, அதினின்று மற மெல்லாக்காமங்களும் நிகழ்ந்தமை போதருகின்றது. இச்சிவஞானமும்மேற்காட்டிய உயிரின தன்மை உணமையினமேல், நிகழ்வதற்கு ஏதுவல்லே.

தானகூடியதோடு தன்னை ஒன்றுபடுத்தும்சக்தி மனிதனுக்கு இல்லையேல், தன்னைத் தனதேகமாகத் தவறமாட்டான். பேய்ப்பண்டிதருடைய “மனதும் தேகமும்” என்ற நுண்ணியநிலைவாசித்தோர் பின்வருபவற்றைக் கவனித்திருப்பார். மனது, உடம்பு மூளையல்லவாகியும், மனதும் உடம்பும் ஆதிஅந்தமாகச் சம்பந்தப்பட்டு இவற்றின்தோற்றங்கள் நேர்பட்டும் ஒன்றுபட்டிருக்கின்றன. மனது கர்த்தா, கருதுவானாயிருந்தும் (Subject) கருதப்படும் நிலையில் (objective condition) உடம்போடு அதுவதுவாகி உடம்பிலும் மூளையரம்புகளிலும் கெட்டுப்போகின்றது.* அப்படி மனதுகெட்டுப்போயினும், மனமில்லாதபோது உடம்பு, (பொருள் விஷயம்,) என்பது ஒன்று ஏற்படாது. சார்ந்ததனவண்ணமாகும் இம்மனபலமே தன்னிழப்படைதல் எனனும் சக்தியாகவும் கூறப்படும். உயிர் தன்னைத் தன்னுடம்பிலே இழந்த உடம்பாகியது; உயிர் தன்னைச் சிவத்தில் இழந்த சிவமாகியது. இங்கே இருதச்சக்தியினால், மனிதன், எவ்வண்ணம் மிகவும் இழிவான மிருகப்பிராயத்தில் அமுரதுகிறானோ, அவ்வண்ணம் அதி உன்னததெய்வப்பிராயம் அடைகின்றான் என்பதைக் கவனிக்கற்பாலது. அவ்விதமானால் இருகுணத்தை மனிதனுடையகுற்றமாகவும் குணமாகவும் கொள்ளவரும். இப்பகுதியை நாம் ஆராய்வாம். ஒவ்வொரு மதவாதிகளுடைய ஆலோசனைகளோ, நாஸ்தி

* கெடுதல் அழிதல் எனனும் பொருட்டன்று. ‘சாங்கெட்டுப்போய்விட்டது’ என்பது உலகவழக்கு ‘நான்கெட்டி’ என்பது உயானதோர்வழக்கு.

கூர் தனோ, மனிதன் கடைத்தேறி உய்யும்பொருட்டு, சமயநெறிகளை யும் கடமைகளையும், நீதிநெறிகளையும் கடமைகளையும் கறமிக்கின்றார் கள். ஆனால் அநநடையைக்கடைப்பிடித்ததாநந்தால், உய்யும்வழி எவ்விதமசித்திக்குமென்பகைக் காட்டினாகளில்லை. சாதனசதுஷ்ட யங்களை அதுசரித்து குரு உபதேசமடைந்து, தவஞ்செய்து, அட் டாங்கயோகமுதலியசாதித்தால், அவிததையினின்றும், பாவங்களி னின்றும் ஒருவன் எவ்விதம் விடுபடுகின்றான் என்பதை விளக்கினாக ளில்லை. இல்லையேனும், இதன்மூலம் பண்டைச்சாந்நியயோகநூல்க ளிலும், சித்தாநதசாதந்நர்களிலும் விளக்கப்பட்டுள்ளது கபில பாநஞ்சலிகமதங்களில், உயிரினுண்மையை ஒப்பி, அதன்மேறசெல்லு மாறுகாட்ட உயிரினதன்மையை நிராககவேண்டி வருகது ஆகவே, இவ்விருமதங்களும் வேதாநதத்துக்கு, சித்தாநதத்துக்கும் அடிப படை எனசமொல்லாம இவ்வடிப்படையிலே, மேலமாககங்கள செல்ல இயலாது.

* சங்கரமதத்தில் மிகவும் அபிமானமவைத்தவராகிய மாகஸமுல்லா பண்டி தா, (Prof Max Muller) ஆகிசங்கரா உளபட எல்லா வடமொழிவியாகாணிக ளும், யோகம் என்னும் பதத்தை உலு என்னும் தாதுவிலிருந்து பிறந்ததாகக் கொண்டு, 'கூடுதல்' 'ஒன்றுபடுதல், என்னும் பொருளுகியிருக்கவும், அப பொருள் பிழையென ஒதுக்குகின்றா. இரண்டு உளபொருள்களிருநதா லன்றே, கூடுதல், ஒன்றுபடுதல் என்னும் வழக்கு உண்டாகும். சங்கர வேதாநதத்தின்படி, இரண்டுபொருள் இல்லையாகவும், ஒன்றுபடுதல் என்று எவ்நன்மொல்லாம என்று அவாகாடுகதம் தாக்கரீதிப்படி சரியானதே. ஆனால் அவாகூறுவதுபோல, எந்த வடமொழிபுலவரும் (இந்தியரில்) யோகம் என்பதற்கு ஒன்றுபடுதல் என்னும்பொருளில்லை என்று வெளிவராதவரை, யோகத்துக்கும் இவாகவேதாநதத்துக்கும் வெகுதூரமென்றேகொள்ளவரும்.

இம்மொழியோடு நாம் கீழேகூறும் 'உபநிஷதம்' என்னும் பதவியையாகவும் ஒரு டோமானியபண்டிதா (Dr Deussen) டாயசன பண்டிதா இவ்விதமே இடப்படுகின்றா ஸீசங்கரா தமது பிரகதாரணயக் உபநிஷதவிருத்தியின் முதற்கண்டேன இம்மொழியை உபநிஷதம் என்று பிரித்து—கூட்டுருவகவும் + அநிதம் (நெருங்கவும்) + அழிதல் என்னும் பொருளை விளக்கியிருக்கின்றா. பண்டிதா இப்பொருள், அவாகொன்றும் வேதாநதத்துக்கு முற்றும் முரணென்கின்றா உப என்றசொல் யோகம் என்ற பொருளை தருகிறது இப்படி அந்நாமயக்கூடுதலினாலே ஏதோ ஒருபொருள் அழிகின்றதென்றும் படுகின்றது. ஒரேபொருள் உண்மையாயின் கூடுதலும் கூடாது; உளபொருளும் நாசமாகி நாஸ்தகம் அல்லது குனயவாதமாகும். இது தான் பொததமத்தின் உண்மையும் இவ்விருமொழிகளாலும் உண்மையிளங் குவது முப்பொருளே பசவும், பதியும் கூடாமறறப்பது பாசம். கூடுமொழுது, பாசமும், 'நான்' என்று உயர்முனைததுநின்றமையும் அழிகின்றது. "சென்ற சென்று அணுவாய்ததேய்ந்துதேயந்தொன்றும்" "நான்கெட்டுச்சிவமானவா,"

யோகத்தினின்றும், வேதாந்ததைவேறுபடுத்துவது மனஸில் அஸ்திவாரம்போடுவதாகும். நாமவேறு இடங்களிற்கூறியபடி உண்மைவேதாந்தம் அல்லது உபநிடதமாககம், யோகமார்க்கம் ஆகும். யோகம், உபநிடதம் எனனுமொசாறகள் ஒருபொருட்பன்மொழிகளாதலின், சித்தாந்தம் அல்லது ஆகமாந்தமென்பது, ஞானமார்க்கம் அல்லது சன்மார்க்கமென்பபபும வேதாந்தசித்தாந்தசமரசம் என்னும் சொற்றொடருக்கும் இதுவே பொருளாகும்.

இதுநிறகு, நாம மேற்கூறியபடி சாங்கியரும், பாதஞ்சலிகரும், உயிர்க்கு, அதுவாதமறனமையை எடுத்திசைத்து, சாஸுபமடைதலையும் சொல்லி, படிசுததையும், செம்பருத்திப்பூவையும் உதாரணமாகாட்கின்றார்கள்.* (இதைப்பின் அதிகமாக ஆராய்கின்றும்) உய்யுநெறியில், உயிர் கீழிறங்குனதையு மாற்றிச்செல்லவேண்டும். மனிதன் தன்னை உடம்போடு ஒன்றுபடுத்தவும் கட்டுக்குட்பட்டான இது மாறவேண்டுமாயின், ஆதிகாலநொடடுப்பழகுவரும், இததனு கரணபுவனபோகங்களினின்றும், கொடியினின்றும் கக்கரிககாய்

என்னு் பரமோபதேசங்களை இச்சொற்களன்றோ அடக்கி நின்றன. மிகவும் துணைய அறிவையும், பாஞானததையும் உடைய நமது ஆன்றோ இவ்விதமாக வல்லவோ, சிறுவாததைகளிலும் யாவராலும் என்றும் அழிக்கப்படாமல் அத தவித்திததாத உண்மையை அமைத்திருக்கின்றார்கள் நாம ஒருகால முததி, மோகத்தி, வீடு என்ற ஒருபொருட்பெயர்களைச் சந்தித்துக்கொண்டு, அதனால் முப்பொருள் நிச்சயமாக வேககூடப்பிடித்து, அக்கருத்தினை நமது காலமென்ற, அரியநண்பா ஸ்ரீமான்-தண்டலம் பாஸகந்தரமுதலியாரவர்களிடம் வெளியிட, அவர் நாமவியநது உளமகிழும்படி, திருப்போரூர் சித்தம்பரகவாமிகள் அருளிய வேதகிரிஸவராபதிக்கதில் ஒருபாட்டை எடுத்துச்சொன்னார்கள். அது பின் வருமாறு —

வீடுன் றறைதருசொறகுப்பொருளோவியிதலையாதலினால்
வீக்குண்டோனுமகட்டுண்டோனுமவிளங்குநதிடமாக
பீடுறுகட்டுத தாளுயவிட்டுப்பெயராததுஇதுசடமாம்
பிணிபட்டோனசுதந்தரனாகும்பிணிபெயரசெயவேன
நீசுதந்தரமுண்டாமொருவன னுமிவ்வேதவினால்
நிகழ்ப்பிபகபாசமமெனமுப்பொருளநிச்சயமென்றருளி
வேடனைவெல்லுங்கருவாயினையானமெயப்பொருளையன்றோ
வேதகிரிப்பவரோகவயித்தியவேணிமுடிக்கணியே.

உயிர் மெய என்னும் இலக்கணமொழிகளும் நம் அத்துவித இலக்கணத்தை விளக்குவதாயிட்டு; எம், 'அத்துவிதம், சைவசித்தாந்தத்தின்படி, என்ற னாலும், இங்நும் விரித்திருக்கின்றம்.

*யோககுத்திரம் I 41 சாங்கியகுத்திரம் VI 27, 28 பார்க்க.

அறுப்புண்டுபோவதுபோல (இது உபநிடதங்களிற் காணப்படும் உதாரணம்) எவ்விதம்விடுபடுவது?

மனிதன் இழிபொருளோடுசேர்தபோது இழிபொருளானான். உயர்பொருளோடு ஒன்றுவானாயின் உயர்பொருளாகக்கூடும். *

நிலையினறிக் கேடுறும்பொருள்களாகிய உடம்புமுதலியவற்றோடுகூடியதால், அவன கேடுறான

கேடுபடா அமிர்தத்தோடு† அதேசக்தியால் ஒன்றுபட்டும். உடம்போடொன்றி உடலின்பத்தை இசுசித்தவன, இக் காமம், வெகுளி, வெறுப்பு, விருப்பு, இசுசை இவற்றை அறுக்க, அவன் பிறப்பை அறுப்பான். ஆயின், வெறும் ஆசையின்மையை ஒருவன் அவாவினான், (வேண்டாமென வேண்டின்) அதனாலேயே, அவ்வாசை அறுமோ? சிவர் அங்ஙனம் கூடுமென்கிறார்கள். அவர்கள் எட்டுச் சுரைக்காயைக் கறிசமைப்பவர்கள் இங்கே, உயிரின் இன்னொரு குணமாக நாம் மேற்கூறிய, பற்றுக்கோடின்றிநிலலாமை என்னும் உண்மை உபயோகமாகும்

உடம்பு உலகமாகிய சார்புடனாவது அல்லது இறைவனாகிய சார்போடாவது, பற்றிக்கொண்டிருக்கவேண்டும் பாசநீக்கமவேண்டுமானால், பதியைப்பற்றவேண்டும் பதியின்றேற பாசத்துடனென்றிப்

* கீதை.

“மனதை என்னிடம்பதித்து, என்றும் ஒப்புடன் அயரா அனபுடன் யாவா என்னைவழிபடுகிறார்களோ, அவர்களே என எண்ணத்தில் யோகத்தில் முதிர்ந்தவர்களாவா” XII—I.

2 “பொறிகளை வென்றவிடுதது எவற்றினும் இருவினையொப்படைந்து, எல்லாரும் இன்புற்றிருக்க உவகையெய்திய இவர்களும் என்னை அடைகிறார்கள்” (XII 4)

“எல்லாப்பணிகளையும் எனப்பணியாககி என்னில மனதைப்பதித்து இருதயத்தில் யோகத்தியானம்செய்வார்கள்” (XII. 6)

“இவர்களைப் பிறப்பிறப் பென்னும் கடலினின்றும் விரைவில் எடுக்கின்றேன, அவர்களமனம் என்னிடம் பதிந்திருத்தலால்” (XII. 7.)

“உன் உணாவையும் உளததையும் என்னிற்செலுத்தது. பின் ஐயமின்றி என்னுடன் இனி என்றும் வாழ்வாய்” (XII 8.)

† இருக்குவேதம் (1 4—3 9) ருத்திரசிவனை அமிர்தனை முறையிட்டிருக்கின்றது.

‘தாமசிகையின் அதி உச்சியிலுள்ள, ஓ! அமிர்தனே! ஓ சோமனே! உனக்குரிமையுடையவர்கள்க்காக, உன்னை வந்திப்பாரை நினைக.’

பிறப்பிறப்பினில் மறுபடியும் அமுந்தவேண்டும். உயிருண்மையைக் கூறாமதங்களிலெல்லாம் ஒரு ஒற்றுமையைக்காணலாம். அவர்களுக்கும் கடவுளென்றபொருளுமில்லை. கௌதமபுத்தர் நுணுக்கமாய் உயிர் உள்ளதோ இல்லதோ என்னுங்கேள்வியைவிடுத்துச் செல்லுகின்றதை நாம் கவனிக்கலாம். அவர் கடவுளில்லையென்றதனால், இப்படி அவதிப்பட்டதென்க எனினும் அவாவழிவநதோர் தர்க்கரியாயமுடிவுசெய்து உயிரில்லையென்றும், முற்றும் நாசமடைகின்றதென்றும் நிச்சயமாய்க் கூறுகின்றார்கள். பாசவிக்கத்தின்பிறகு என்னவிருந்தது என்றுகேட்குமபோது என்னபதில்? நிர்வாணம்* (ஒன்றுமில்லை) என்பதே. மேற்கூறியதற்கு விலக்கு ஒன்றுண்டு. நிர்லவரசாங்கியர் கடவுளில்லை என்றுகூறினும் உயிருண்மையை ஒப்புக்கொள்கிறார்கள். எனினும், நாம் மேற்கூறியபடி பாச பதியுடனாகிலும், பாசத்தோடாயினும் பறறியிருக்கவேண்டும். எல்லாமதங்களிலும்கூறும் நன்னெறிகளெல்லாம், பாசங்களிலுள்ள பற்றைநீக்கி, பதியின்மீது பற்றை யுண்டாக்கவேண்டியகாரணமாயிற்று. பின்கூறிய பற்றே முன்கூறியபற்றினைவிடறகு ஏதுவாகும்?

“பற்றுபற்றற்றூன்பற்றினை அப்பற்றைப்
பற்றுபற்றுவிடற்கு”—திருக்குறள், 350.

“சார்புணர்ந்துசார்புகெடஒழுகினமற்றழிததசு
சார்தராசார்தருநோய்”—ஐடி 359.

உரையாசிரியர் உலகப்பற்றினையொழிக்க வேண்டிய ஒழுக்கம் அட்டாங்கியோகமென்றார்; நாயனாடும், முன்முன்றுகுறளிற பாசநீக்கம்பெற்றுப் பதியுடன்கடுகைக்குவேண்டிய மூன்றுசாதனங்களாகிய கேட்டல், சிந்திததல், பாவனைகளைக்கூறினார். பதியினைச்

* ஹைஸ்டேவிட்ஸ்பண்டிசர் நிர்வாணம் என்னும்பதததுக்குப் பொருள், ஜீவமுத்தததை என்றார். ஆயின, அதததைக்குப்பின என்னவாயிற்று? சூத்திரங்களில ஒன்றுமில்லையெனதே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

† நமக்குப்பிடிப்பட்டிருக்கும் சிற்சிலபழக்கங்களைநீக்குவது எவ்வளவுகடினமென்று நாமெல்லாரும் அறிந்தது. பழையபழக்கதைததவிர்க்க, புதியபழக்கமவேண்டுமென்கிறார்கள். பொடிபோடுவதைவிலக்க, சுருட்டைப்பற்றுகிறார்கள். ஒருபெரிய டாக்டர் குழியைவிலக்க, அபின் உபயோகப்படுததச்சொன்னது நமக்குத்தெரியும்.

‘செம்பொரு’ளென்றும், ‘உளளது’ என்றும், ‘மெய்ப்பொருள்’ என்றும் அவர்பேசினார். அதன்பொருளையும், பாவனை என்பதன் இயல்பையும், உரையாசிரியர் விளக்கியது மிகவும் கவனிக்கத்தக்கது.

“தோற்றசுக்கேடுகளின்றி யுண்மையின் நித்தமாய், நோன்மையாற்றன்னை ஒன்றும் கலத்தலினமையின, தூய்தாய், தானெல்லாவற்றையுங் கலத்துநிற்கின்றமுதற்பொருள விகாரமின்றி எஞ்ஞான்றும் ஒருதன்மைத்தாதலபற்றி அதனைச் செம்பொருள் எனறா. மேல் மெய்ப்பொருளெனவும், உளளது எனவும் கூறியதூஉம இது பற்றியென உணராக. அதனை (அச்செம்பொருளை) க காண்கையாவது உயிர் தன் அவிசைசெகெடு, அதனோடு ஒற்றுமையுற இடைவிடாது பாலித்தல். இதனைச் சமாதி எனவும் சுக்கலத்தியானமெனவும் கூறுப். உயிர் உடம்பின் நீங்குங்காலத்து, அதுனால் யாதோன்று பாலிக்கப்பட்டது, ஐஹி அதுவாய்த்தோன்றுமெனப்பது எல்லா ஆகமங்கட்கும் துணிபாதலின, விடெயதுவார்க்கு அக்காலத்துப் பிறப்பிற்கேதுவாகிய பாவனை செடுதற்பொருட்டுக் கேவலப்பொருளையே* பாவித்தலவேண்டும” — (திருக்குறள், 358-உரை.)

இவ்வதுவதுவாதறசக்தி மிகவும் பிரமாதமேயாம். இது தபசு, உபாசனை, தியானம், பாவனை முதலியவற்றுக்கும் மூலாதாரம். இந்தப் பாவனாசக்தியைப்பற்றி, தேவா இன்னும் இரண்டிடங்களிற் பேசுகிறார்.

“வேண்டியவேண்டியாங்கொய்தலாற்செய்தலம்
மீண்டுமுயலப்படும” (265)

“எண்ணியஎண்ணியாங்கொய்துபெண்ணியா
துண்ணியராகப்பெறின்” (666)

இதுநிற்க, உயிரின் இவ் விரண்டாவதுகுணம்பற்றியே கடவுளொருவன் அவசியம் வேண்டுமென்னுமவிஷயத்தில் மீண்டும்புகுவோம். கடவுள் இல்லாவிடில் என்ன ஆகும் என்பதற்கு நாம் அடிக்கடி ஒரு உதாரணம் காட்டுவதுண்டு. திருவிழாக்காலங்களில், வழக்கு மரமநட்டு அதன்றுனியில் ஒரு கொக்கியும் அதிற் பணமுடிசுகம்

* ‘வெ ஏவகேவல்’ சுவேதாச-உபநி-IV. 18.

கட்டுவதுண்டு. அநேகர் மாமேறப்புருதும் ஒருவனாவது முடிச்சை அவிழ்ப்பவன் இரான் அப்படி ஏறினவனும் அங்கிருக்கும் பற்றுக் கோட்டைப்பற்றினாலலது, மீண்டும் சறுக்கியேவிழுவன்*. ஆகவே, ஒருமதம் எவ்வளவு உன்னதமாகப்பேசப்படடாலும், கடவுளை நமக்குக்கொடுக்காவிடில் வீடு, நிர்வாணம், பந்தவிக்கம் என்ப தெல்லாம வெறும்பேச்சே. தன்னை அதிகப்பிரயாசையுடன் அவா வின்மை முதலியவைகளால் ஒருவன் சுததனாகுகியும் பிறப் பிறப்பென் னும் படுகுழியில், மீண்டும் மீண்டும் விழவேண்டும். விழுந்து மீண்டும் மீண்டும் வழுகுமரததில் ஏமவேண்டும.† மேல் உயிரின் இவ்விருகுணங்களையும் ஆராயாதகுறும், நாஸ்திகர்களையும், மாயா வாதிகளையும் அவலப்படுத்தியது

உடலோடொன்றியதோது உயிர உடலாயிற்று. தன்னுருவம் கெட்டது. உடலில் அதனை எவ்வித ஆயுதப்பிளப்பினாலும் ஆராய்ந்து கண்டுபிடிக்க இயலாது. கடவுளும் உயிரும் ஒன்றான போது நான் என்பதை அப்பூரணத்திற காணமுடியாது. ஆகவே இவ்விருதிருத்தாரும், உயிரிலையென்றாகள. பின்னையவா 'நான்' ஆக எண்ணியதும் கடவுளை என்பார்கள. ஆகவே இவ் விருதிருத்தார்க்கும் அதுபவம் சுவாதுபவம் எனபதும் வெறும் பேச்சாகும். பாசகூயம் ஒன்றுமட்டுமே உண்மை. உடனே ஒரு வர்க்கு நிர்வாணமும், நாசமும் மறறொருவர்க்கு பிரமம் சுவச்சொ ருபமடைதலும் சித்தித்தது! எனினும் ரூனியம் அல்லது பிரமத்தி னின்றும் உதித்தழிந்த ஒருபொருள் மீண்டும்பிரபபதருண்டா கிய தடை என்னவென்பதை விளக்கினார்களில்லை. இவ்வுண்மையைக் கடைப்பிடித்தோ டாய்ஸன்பண்டிதர், சம்சாரசகழற்சி என்றும் அழியாது என்பதுபற்றி உயிர்கள் உண்டாயது என்று சொல்லிய

* அங்கு, அதவதுவாதற்றனமைபொருந்திய உபநிடதப்புழுவை மீண்டும் உவமிப்பாம். அது, யாசண்ணுக்கும புலப்படாது இலையேயாகி, ஒரு இலையை விட்டு இன்னொரு இலைக்குப்போகும்போது, மறறொருஇலையைப் பற்றிக் கொண்டே இருந்தஇலையைவிடும்

† இதுகாரணம்பற்றியோ, நிர்வாணமடைந்த புத்தரும் மீண்டும் மீண்டும் பிறந்து இறந்தாரென்றது? அவர் இறந்தசரித்திரத்தை மகாபரி நிர்வாணரூத் திரததிற்காண்க. இக்காலத்துள்ள சில பிரசன்னபௌத்தர்கள், மீண்டும் பிறப்பதில்லை எனனும் வேதமகுடவாகியவர்களைச் சாமான்யமொழிகள் என்ப தும் இதுகாரணம்பற்றியோ?

தூஉம்? அங்ஙனமாயின் நம நன்னெறியின் அவசியத்தை அழிக்கு மென்பதூஉம், சமயநீதி சாதனங்கட்கு ஊறுசொல்லவேண்டுமென் பதூஉம், உறுதியாம் இவ்வளவு முயற்சிசெய்தும், மறுபடியும் கீழேவிழவேண்டியதானால், சாதனசதுஷ்டயம், குருபதேசம், தபசுமுதலியன ஏறறுககு? அற்றன்று. நமதுமாட்சியும் இறை வனில், இறைவனமாட்சியில் நாம் மகிழ்கின்றோம். நமமை விடுவிப் போன் அவன. வீட்டினபயனும் அவனே. அவனில் நம அநுபவ மின்றேல், வீடுதான் ஏற்றுக்கோ? நாம் முறறவரும் பரிசு அவனே. சாந்தோக்கிய உபநிடதம் கூறுகிறபடி,

“இதை எவன பாராக்கின்றான், சிந்திக்கின்றான், உணர்நின்றான், அவன் கடவுளை நேசிக்கின்றான் கடவுளில் இன்புறுகின்றான், கடவுளில் மகிழ்கின்றான், அவன் தன்னரசாகின்றான். சாவ அண்டங் களிலும் இறைவனும் தலைவனுமாகின்றான்.” VII. 25.2.

மேல் இவ்வயிரினியல்பு, துவைதம், அதவைதம், விசிஷ்டாத் வைதம் என்னும் கக்பிகளுக்கு எமமட்டு உபயோகப்படுமென்பதனை ஆராய்வாம் இதனை அதவைதம் என்னும் நூலில் அதிகவிரிவாய் எடுத்தபு பேசியிருக்கின்றோம். விஷயமெல்லாம் உயிரும் இறை வனும் ஒன்றே, வேறே என்பது. வேறாயின் அகம்பிரம்மாஸமி முதலிய மகாவாக்கியங்களுக்குப் போக்கெனை? நாம் வேறு இடங் களிற்காட்டியபடி அதவைதம் என்னும் சொல் ஏகம் என்னும் பொருடன்று. மற்றப்பொருள்களினுண்மையைமறுத்ததில்லை. இரு பொருளும் பிரிக்கக்கூடாதது, அநநியம், அநநியநாஸதி என்றே பொருள்கொள்ளலவேண்டும். வேறாயிருந்தும் ஏதோ ஒருவிதசம பந்தத்தினால் ஒன்றாகக்கூடும்: இது எப்படியாகும்? “பொய்கண்டார் காண்புனிதமெனும் அததுனித மெய்கண்டநாத”னும் பின்வரு மாறுபேசுகிறார், “இரண்டாயிருப்பின் ஒன்றாகா. ஒன்றாயின், சுவாதுபூதியில்லை” இம்முடிச்சை எப்படி அவிழ்ப்பது? இதுகாறும் நாம் ஆராய்ந்துவந்த உயிரின்குணத்தை ஞாபகப்படுத்தினால் இதனை முடிவுசெய்யலாம். பொருள்வேறாயினும் உயிர் கடவுளுடன் சேர்ந்த போது தான் அதுவாய்த தன்னறிவும் செயலும் அறநிறறலால் உயிரும் கடவுளும் ஒன்றாகும். இங்கு ஒன்று என்றதும் இருபொருள்

ஒரேதன்மைத்து (பொன்னும் அணியும்போல) என்றதைவிட, பொருள்விசேடித்து இருபொருள் ஒன்றின் அதுவதுவாதற்றன்மையால் ஒற்றித்தகுநிறமையே ஒன்று என்று முகறுதலும் உண்மை. இது இலக்கணவழக்கிலும் காணக்கூடும் “உடல்மேல் உயிர்வந்து ஒன்றுவது இயல்பே” இவ்வொற்றுமை இயல்பான ஒற்றுமை என்பது சூத்திரக்காரர்கொள்கை

இவ்வுயிரொழுத்தம உடல (மெய்) எழுத்துமே, நம்முயிருக்கும் உடலுக்குமுள்ள இயைபைக்காட்டி, நமகடவுளுக்கும் நமக்குமுள்ள இயைபையும் காட்டவல்ல முக்ய உதாரணங்களாகும். மேல அப்படி ஒற்றித்தகுநிலையில், தான் எனக்காணுது, சிவாறுபூதி ஒன்றே விளங்குமாதலால் இங்கு ஒன்று என்றதும், கடவுள ஒன்றே என்றதும் போதரும். இவ்வுணமைகளெல்லாம், திருவாசகத்தின் இருதயபாசரத்தின் அமைந்துகிடப்பதை நாம் “திருப்பாசரவிளக்கம்” என்ற நூலில் விரிவாய்க்காட்டியிருப்பதை ஆங்குத தேர்ந்துணாக.

“இன்றெனக்கருளி இருளகடிநுளனத
தெழுநின்றொயிறேபோன்று
நின்றநின்றனமைநின்றபற்றினைந்தே
நீயலாற்பிறிதுமற்றின்மை
சென்றுசென்று அணுவாயத்தேயநததேய்துனனும்
திருப்பெருந்தறையுறைசிவனே
ஒன்றுநீயலையனநியொன்றிலலை
யாருணையறியகிறபாரே”

—(கோயிற்பதிகம். 7.)

சிவஞானயோகிகள் தம் திராவிடமகாபாஷ்யத்திலே, மிகநுணுக்கச் சொல்லுகின்றார்,

“மற்றென்னையோ அததுவிதமென்னும் சொற்குப்பொருளெனில், சித்தநாதசைவர் உரைக்குமாறுகாட்டுதும்! அதுநீயாகின்றாய்! எ - ம, அது நானாகின்றேன்’ எ - ம, ‘அது இதுவாகின்றது’ எ - ம மூலிடம்பற்றிநிகழும் தத்துவமசி முதலிய மகாவாக்கியங்களைக்கேட்டவழி அதுவென்பது ஒருபொருள், ஆகலின் ஒருபொருள் மற்றொருபொருள் ஆமாறு யாகவனம் என்னும் ஐயம் நீங்குதற்கு எழுந்ததாதலின், அதுவதுவாதற்கு ஏதுவாய், அவ்விரண்டிற்கும் உளதாகிய சம்பந்தவிசேடமுணர்த்துதலே அததுவிதம் என்னும் சொற்குப் பொருள் என்று உணர்ந்துகொள்க.”

(தொடரும்)

ஜே எம். நல்லசாமிப்பிள்ளை, B.A., B.L.,

கீ ர ன் - ந ற் கீ ர ன் .

சென்ற சித்திரைமாதப்பகுதியில் மகா-நா-நா-ஸ்ரீ ஆ முததுத தம்பிப்பிள்ளையவர்கள் கீரனைப்பற்றி எழுதியவியாசம மிகவும் பாராட்டறபாலதேயாம். ஆயினும், மிக்ககீர்த்தியோடுவிளங்கிய நாய் பகஷா சுநதரம்பிள்ளையவர்கள் M A., போன்ற மேதாவி்கள ஸ்ரீ திருஞானசம்பந்தசுவாமிகளது காலம் கி. பி. ௫-வது நூற்றாண்டு என்று கூறிப்போந்தமை பிள்ளையவர்கள் அறியாதிருக்கக்காரணமில்லை அஃ திங்ஙனமாக, சம்பந்தமுாததிசுவாமிகளதுகாலம் சுமார் 4000 வருடங்கட்குமுன்னென ஒருசமயம் எழுதிப்போந்தார்கள் இப்பொழுதும் அக்கருத்தையேபுட்கொண்டு காலத்தைநீட்டித்துள்ளார்கள். 'திருநின்றமெசமமையே செமமையாககொண்ட திருநாவுககையரது செவ்வியபண்ணில்'னபாட்டுப்புலவன்' என உ கூறப்பெற்றவரும், தருமியெனுஞ்சிறுவன், 'தருத்தாயிலேன் தனியனாகியமைந்தனேன்', 'நெடியவேதநூல்நிறையவாகமம், முடியவோதியமுறையினிற்னும, வடுவிவிலலறவாழ்க்கையினறிநின், னடியருச்சனைககாவனோ' வென்றிறைஞ்சியகாலத்துக "கொங்குதேர்வாழ்க்கை" பென்றபாசுரமருளியவரும் சிவபெருமானையென்பதும், அப்பாசுரத்தைக்கொண்டு, தருமி பொற் றியை அடையப்போந்தருவாயிறகீரன் தமிக்தன்னென்பதும், உண்மைச்செய்திகளாம் அவ்வமயம் கீரனென்றருந்தவரே பிறகு அகத்தியாபாறகற்று ஐயநீங்கப்பெற்றபின் நற்கீரனானரென்றுகொள்ளுதலே யமைவுடைத்தாம்.

பிரமதேவன்,

நிரப்பியவழிநாணன்ன ராடுவான் ண்டவீண
நரப்பிசைவாண்சாவித்திரியெனுநகைவேத
வரப்பிணைமனுவாகாயத்திரியெனுமடவாரோடும
பரப்பிசைக்கவகைநோக்கிப்பட்டுவானபட்டுமெல்லே

(பரஞ்சோதிதிருவீனையாடல் LI 3)

வாக்குஞ்செல்லி, விஞ்சைமாதராளொருத்திபாடுங்கானத்தி லுள்ளம்போக்கிநின்றனளாக; அதனைக்கவனியாது பிரமதேவர் கங்கைக்

கரையநண்ணி நீராடிடப் பின்சென்றபாமகன என்னையின்றி நீர்
படிந்தவாறென்னுமெனவெகுண்டனளாக, அம்புயத்தண்ணல், குற்ற
நின்மேலதாக, நமமை நீகோபங்கொள்வதென எனறு, அதன்
பயனாய்,

முதிழநருமலைநின்மெய்யாமுதலெழுத்தைம்பத்தொன்றிற்

நிகழ்தருமஆகாராதிஹாகாராரீறுசெப்பிப

புகழ்தருநாற்பததெடிகாற்பததெண்புலவராகி

அகழ்தருகடல்குழ்ஞாலத்தவதரித்ததிடுவவாக

(பரஞ்சோதிதிருவீளையாடல் LI 8.)

எனற சாபமபெறு,

அத்தகுவனமெல்லாமேறிநின்னவற்றவற்றின

மெய்ததகுதன்மையெய்திவேறுவேறியககநதோன்ற

உயத்திடுமஅகாரத்திற்குமுதனமையாயொழுதநாதா

முததமிழாலவாயெமுதலவரமமுறையானமனனே.

(LI 9.)

தாமொருபுலவராகித்திருவுருத்தரித்துச்சங்க

மாமணிப்பீடத்தேறிவைகியேநாற்பததொன்ப

தாமவராகியுண்ணின்னவரவாகுகறிவுதோற்றி

ஏமுற்புலமைகாப்பாரென்றனகமலப்புத்தேன.

(LI 10.)

என்றபடி யவதரித்து, அறிவோங்கியிருக்குநாள, பலருமவந்து மத
மேற்கொண்டு வினய்வினய வாதஞ்செய்தமைநோக்கி, ஆலவாயெம
பெருமானேவேண்ட அவா, நாமகஞ்ஞவாயாவத நாவலர் தமககு
வெள்ளைத்தாமையாமளிதனைப பலகையாதகநனராக, அது
கொண்டு,

நாறுபுநதாமநாற்றிறுமபனிதோயந்தநாதா

சேறுவனமலாவண்டுசெழுமபுகைகீபாளதி

வேறுபலவகையாற்புணர்வீனமுடித்திறைஞ்சிக்கீரன்

ஏறின்கிலனோடுபரணனுமேறினனே

(LI 27.)

என்றபடி கீரனையுள்ளிடலோர் நாற்பததொன்பதினமரும சங்கப்
பலகையேறினா அககாலத்தரசன வங்கியசேகரனாவான். (LI-39)

அவனதுமைநதன், 'தென்கூடல், முன்னவரனனங்கண்டறியாத
முடிக்கேற்ப, பனமலர்நல்குநதனமைவக்கும்பணிபூண்டு, மாதவி,
பாதிரி முதலியவற்றோடு சண்பகத்தருக்களையும்வைத்துச் சண்
பகத்தாமஞ்சாற்றியதுகொண்டு சண்பகமாற்றெனப் பெயர்வாய்க்கப்
பெற்ற வங்கியகூடாமணிகாலத்துத் தருமிக்குப்பொற்கிழியளித்த

சரிதம் நிகழ்ந்தது. இதனைத் தடுத்தேரன “தேய்ந்தநாண்மதிக்கண்
 ணியானுதல்விழிசெசெந்தீப, பாய்ந்தவெம்மையிறபொறுதுபொறபங்
 கயத்தடத்துள் ” விழுந்தானாக; அன்னவனை மறறைப்புலவர்கள்
 வேணடுகோடபடி கரையேற்றியகாலதது, கீரன, தேன ஒழுக்கு
 கின்ற கொனறைமாலையையணிந்த கறைககண்டன தன் நெறநிக்
 கணதீயிறைசுட்டபோது மனமதன மட்டவீழ்மலரோனாலும்,
 மாயவனலுங் காக்கப்பட்டானில்லையாக, யாமநற்றிக்கண்ணி
 னை சுடப்பட்டபோது உருப்பநதீரததுக காததது இததாமரைத
 தடாகமன்றேவென்று மனத்தைநிறுவி, மூன்றுகாலமுழங்கி, ஆல
 வாயெம்பெருமானைவழிபடுவானாயினான். கருணைவள்ளல இவனது
 இலககணப்பயிற்சிக்குறைவையும அகவிருளையும் நிவர்த்திப்பான்
 கருகி, அகத்தியனபாறபோகவிட்டானாக, அவனபால ஐயந்தீராத
 பிறகே ‘கீரநாமநடுபுலவன்’ (LV-I) என்ற போபெற்றனன். இதுகாறுங்
 கூறியவற்றால் நமகீரனும், கீரனு மொருவனையெனப்பது ஒருதலையாம்.
 அன்றியும், கபிலபரணரோடு ஒருங்கு சங்கமிருந்தான் நமகீரன் அல
 லது கீரனேயாம் கபிலபரணரையுள்ளிட்ட நாதபத்தொனபதின
 மரே மூன்றாஞ்சங்கதது இருந்தவாகள். அங்குநமாக, இரண்டாளு
 சங்கதது இருந்ததாகக்காட்டுஞ் சான்று ஒன்றையும் பிள்ளையவர்கள்
 குறித்திலா

II கரிகாலன்முதலாவான் திருப்பாஞ்முதலான க்ஷேத்திரங்
 களைக் கண்டானென்று புராணங்கூறும் கிள்ளிவளவன் தெனறிரு
 முல்லையாயிலைக்கண்டானென்ப அமரீந்திராயனாகதை நல்லூர்ப்
 புராணத்துக்காணப்படும் அதுபோன்று நாயனமாசரிதங்களும்
 புராதனகாலத்தேயுள்ளன புராணங்களிற் கூறப்பட்டிருக்கின்றன
 இறைககுச சுமார இரண்டாயிரவருடங்கட்டுடப்பட்ட கூறுக்க
 ளெல்லாம் புராணங்களுட கண்டதாக, எம் சிறற்றிவிற் கெட்டிய
 தில்லை நமது அப்பாசுவாமிகளும் இக்காலத்திற்குப்பிற்பட்டவராக
 லின் அனனார்சரிதம் பழையபுராணங்களிற் கூறப்படவில்லைபோலும்
 சுவாமிகள் உடல்தேயசெனற கைலாயத்தை யாவருங்கண்டுகளிக்கு
 மாறு அருளிய திரு ஐயாற்று க்ஷேத்திரபுராணத்தில், அத்திருக்கோயி
 லைப்புதுப்பித்த சோழனொருவன் கூறப்பட்டிருத்தல்போல, நமது
 சுவாமிகள்சரித்திரம் காணப்படவில்லை. இது பிரமகைவர்த்தத்தி

விருந்து எடுக்கப்பட்ட புராணமாகும் அதனால், சுவாமிகள்காலம் புராணகாலத்திற்கும் பிறதியதாகும்.

III. திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் கூன்பாண்டியன்காலத்தே இருந்தவரென்பது பிள்ளையவாகட்கும் ஒப்பமுடிந்ததொன்றும். இக் கூன்பாண்டியனுக்கும், நற்கீராகாலத்திருந்த சண்பகமாறனுக்கு மிடையே,

இந்திரனறனபழிதரத்தியரசளித்துப்பன்புகதியினபயீந்த
சந்தரனபொன்னடிககனபுதொடுத்தநறுஞ்சண்பகதாரதொடுத்தசூதாதி
வந்தனைசெய்திருந்தொணடினவழிகேற்பச்சண்பகபழமாறவேந்தன
அகதரகுடாமணியாஞ்சிவபுரத் துணிலைறசெலவமடைந்தானிப்பால்.

ஆறநனமிருபிரதாபசூரியனவங்கிசுததுவசன்னவிலங்காததி
சாற்றரியவிரிபுமருத்தனனசோழவங்கிசாந்தகனருனவென்ற
மாற்றரியபுகழ்ச்சேரவங்கிசாந்தகனபாண்டியவங்கிசேசன
தோற்றமுற்பரித்தேதாவவங்கிசேரோமணியாண்டிசுசுரன்றனமனனோ.

துணிலையகுலத்தவசனவங்கிசுபூடணமாறனசோமகுடா
மணிகுலகுடாமணியேயிராசகுடாமணியேமாற்றாரபோற்றிப்
பணியவருமபுபகுடாமணியேகுலேசபாண்டியனையெனனக
கணிதமுற்பதினவாவழிவழிவந்ததிததுநிலங்காவலபுண்டோர.

(திருவிளையாடல். LVI. 2—4)

(பின்பு வாதவூரினகண்ணே அமாததியரில் அருமறையிற ஞாய
சிவாகமநெறியின் னுறைவிளங்க, வஞ்சனையான்மாயனிடும் புத்த
விருள் உடைந்தோட அவதரித்த வாதவூரடிகளை நல்லமைச்சாய்க
கொண்ட அரிமாத்தனன்)

வாகுவலத்தானசுகந்தவழுதிவேந்தன்மகன்வீர
வாகுவவனசேயவிககிரமவாகுவவன்சேய்ப்பராகிரம
வாகுவனையானமகன்சுரபிமாறனையான் திருமைந்தன
வாகுவலத்தான்மறங்கடிந்துமண்ணாளுங்குங்குமத்தெனன்.

அன்னன்குமரன்கருப்புரபாண்டியனாவன்சேய்காருணிய
மனனாவன் தன்மகன்புருடோத்தமனாவன் தன்மகனாகும்
மினனாமெளவிச்சத்தருசாதனபாண்டியனும்விறல்வேந்தன்
இன்னன்கனகூன்பாண்டியனாமிவனறோள்வலியாலிசைமிக்கான்.

திருவிளையாடல் LXII 2, 3.

என்றபடி கூடலாண்டார் இருபத்தெழுவராவர், இவ்வரிசையிற்
பிள்ளையவர்கள் பதினமூன்றாமவனான குலகுடாமணியை மறந்து
விட்டார்கள், சண்பகபாண்டியன் வீந்தபின் (திருவிளையாடல்

LVI. 2) நாடாண்டவர் பதினைவராகலின், அவர்களிற் குலகுடா மணியொருவனென்பது வெள்ளிடைமலை. நமதுகாலத்திலேயே மகா ராணியார் அறுபதுவருடங்கட்குமேல இராச்சியபாரமசெய்ய, அவரத்திருக்குமார் பத்துவருடமேயாண்டனா. மகா ராணியார் ஆண்டதே யறபுதமென்பராகலின், மன்னரொருவருக்கு ஆட்சிக் காலம் இருபத்தைத்துவருடமென்றுகொள்ளச் சுமாரா 700-வருடங்க ளாகும். திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள்காலம் சுமாராக இதுவென்றே கொண்டு நிறநலின் அனனார்காலத்துக்கு 700-ஆண்டுகட்குமுன னர்த்தான முனரருஞ்சங்கமிருந்ததென்பது உண்மையாம். அக் காலத்தேதான கீரனும் நற்கீரனும் இருந்தனென்பது பொருந்தும்.

IV. சேரமான் கணைக்காலிருமபொறை தனது சேனையோடு வந்து சோழன்செங்கண்ணைப்பொருது அறுநூறாய் அவனாசிறை யிடப்பட்டகாலத்துப் பொய்கைபாராற களவழிபாடிமீட்கப்பட்டா னென்பது யாவரும் அறிந்தவிஷயமே. அச்சோழன்செங்கண்ணை பலதேவாலயங்களைப்படுத்துபித்தது நன்னிலைக்குகொண்டுவந்தானெ ன்பது கீழ்வருவனவற்றால் விளங்கும்

சுருவருந்தியினுனமுகன்கண்ணென்
நிருவருந்தெரியாவொருவனனிடம்
செருவருந்தியசெம்பியனகோச்செங்கண்
நிருபாதண்டலேனீனெநிகாணமினே.

(திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் தண்டலேனீனெறிப்பதிகம்.)

செங்கட்பெயாகொண்டவனசெம்பியாகோன
அங்கட்கருணபெரிதாயவனே
வெங்கண்விடையாயெமவெனுவலுளாய்
அங்கத்தயாவாயினளாயிழையே.

(திருவாணககாப்பதிகம் சுவாமிநாதபண்டிதாபதிப்பு பக்கம் 334.)

என்று ஆளுடையபிள்ளையார் சிறப்பித்திருந்ததின் கோச்செங்கட் சோழநாயனார்காலத்துக்குப் பிந்தியது நமது சமயகுரவர்களி லிருவ காலமும் எனபது நிதர்சனம்.

V. கீரனாரிருந்த அகத்தியரால் ஐயந்திரிபுரீங்கப்பெற்ற பின்பே நற்கீரனா திருமுருகாறறுபபடை ஒதினரென்பதி விழுக கென்னை. அகத்தியமுனிவற்குச் செந்தமிழறிவுறுத்தருளியவர் முருகப்பிரானன்றோ. அவ்வகத்தியாதுசீடரும் இடையூறுநேர் துழித் தாம் மனத்தாய்மையடைதற்குககாரணராயிருந்த முனிவரது ஆஸூயதெய்வத்தை வணங்குதல் இயல்பே.

சோமசுந்தரதேசிகள்.

மேல்நாட்டு நாகரிகம்.

நாகரிகமென்பது நகரத்தார்மரபு என்னும் பொருளுடைய வட மொழிச்சொல். விலைமிகுந்தவுடுபபணிலோரும், சுவைமிக்கவுணமு யுண்போரும், விதம்விதமானவாகனமூர்வோரும் நகரத்திலுள்ளோ ராவா. கல்விகளவிகளிறசீர்த்தோகள கெழுமிய இடமும் அதுவே. வெகுவாய் ராஜசமுகங்கள நகரங்களிலேயேயமைந்து அரசாபோக் கைப பிரஜைகளேநிலநிந் தறுசரிககவும் அதுவே யிடமாயிருந் கிறது. இத்தகைய வுயாதரவாழவுக்குரியசாதனங்கள் நகரங்களி லன்றிக் கிடையா. மிகுந்தபொருளைச்சோககவும் செலவுசெய்யவும் நகரங்களே நலவிடங்களாய் இவ் விருதலைப்பாடுள்ளவரும் சென் றடையு மிடங்களாகும். அதுபற்றி யங்குள்ள செல்வர்களும் அவர் களைநோக்கிய எளியோரும் நடை உடை செய்கை தோற்றம் முதனிய வைகளால் நாட்டாரைக்காட்டிலும் மேனமையுடையராயிருப்பர். இவற்றுள், நடையென்பது பிறருடன்பழகுமமாதிரியையும், செய்கை யென்பது சாஸ்திரப்பயிர்ச்சியாலுண்டுபண்ணும் புகைவண்டி, தந்தி, ஒசிகுடம் முதலான நவீனசாதனங்களையும், தோற்றமென்பது கண்ணுக்கோ, மனதுக்கோ புலப்படுவனவாய்க் கண்டோரும் அறிந் தோரும் மெச்சத்தகுந்த வடிவத்தையும் குறிக்கும்.

நாட்டாரும் இத்தகைய நகரத்தார்லக்ஷணங்களையே மேன்மை யுடையவைகளாய்க்கொண்டு தாங்களும் அவைகளைப்பெற்றிமுயல்வர். இங்ஙனம் நகரத்தார்பாற்றோன்றும்லக்ஷணங்களுக்கே நாகரிக மென்றுபெயர்

ரி, மேல்நாடுன்பது, உபலக்ஷணமாய் நம்மிந்நியதேசத் திற்கு மேற்கேயிருந் சம பலதேசங்களில, தூரம்மிகுந்த ஐரோப்பாக கண்டத்தைப் பொதுவிலும், அதிலுள்ள ஆங்கிலதேசத்தைச் சிறப்புப் பற்றியும் கூறுமாயினும், இங்கு மேல்நாட்டுநாகரிகமென்பதற்குப் பொதுவாய் ஐரோப்பாக்கண்டவாசிகள்பால்தோன்றும் மேம்பட்ட லக்ஷணங்களென்று பொருள்கொள்ளவேண்டும்.

ஐரோப்பியரின் தற்காலநாகரிகத்துக்குக்காரணம் அவர்கள் சாஸ்திரப்பயிர்ச்சியும், செல்வமும். பிரகிருதிசாஸ்திரத்திலும் ரஸவாதத்திலும், கணிதத்திலும் விசேஷத்தோசசியுடையவரா யந்நாடார், ஜகததுக் கின்றியமையாத சக்திகளான ஓசை, சூடு, ஒளி, மின்சாரம், காந்தம் முதலியவைகளில் நன்குபயின்று அவைகளை உண்டாக்கவும் சோதனாவைக்கவும் அழிக்கவும் வேண்டிய பலவிதகருவிகளைக் கண்டுபிடித்து அவைகளின் உபயோகத்தினால் உலகவாழ்க்கைக்குதவக்கூடிய செளகரியங்களை யதிகப்படுத்தியிருக்கிறார்களாவைகளாற் காத்தூரத்தைக் காலநாழிகையிற் கடக்கக்கூடிய வண்டிகளும், பதின்காதமவரை பளிச்செனவிடும் விளக்குகளும், தூறுகாத இடையீட்டிலுள்ளவரோடு நேர்நின்றுபேசுவதபோற்பேசும் கருவிகளும் சித்தமாயிருக்கின்றன இன்னும் இவ்வியந்திரஜாலங்களைக் கைத்தொழில்களில் உபயோகித்துத் தினந்தோறும் உலகவாழ்க்கைக்குதவும்பொருள்களை மிகுதியாகச் சொற்பகாலத்திற் குறைந்த செலவிறசெய்து உலகமுழுதும் அனுப்பி விற்று ஏராளமானசெல்வத்தைக் குவித்திருக்கிறார்கள். ஆதலின் அவர்கள் செலவத்திற்குக் கலவியும் அதை உலகவிஷயங்களுக்குரியோகித்தலில் விடாமுயற்சியும் ஊக்கமுமே காரணம். பலாசோந்திஇடத்து ஐக்கியமும், பிறர்மாட்டு நம்பிக்கையும், அவர்க ளொருவருக்குளொருவா தன்னலம்பாராட்டாமையும் முக்கியசாதனங்களாயிருந்து, அவர்கள் பலர்கூடிய பெரியகாரியங்களிற் றலையிட்டு விசேஷலாபத்தையடையக் காரணமாகின்றன. அவர்கள் கடலைக்கடந்து கண்டவிடமெல்லாமசென்று உடலைவெறுத துழைத்துப் பாடுபடுகில தநிகரில்லாதவர். இத்தகையகுணங்களுடைய ஜனங்களிடத்துக் கலவியிலும் செல்வத்திலும் மேம்பட்டுவிளங்கும் நாகரிகத்தையே மற்றநாகரிகங்களுக்கெல்லாம் உயர்வாகநினைக்கக்கூடிய நாகரிகமெனவெண்ணுகின்றார்கள்.

மேற்சொன்ன கல்வியின்மேன்மையால் உலகத்தார் எல்லோருக்கும் நன்மையையும் செளகரியங்களையும் விளைவித்த ஐரோப்பியர் தங்களுக்குத் தீமைசெய்துகொள்வதிலும் சமர்த்தரானார்கள். பசுவின் பாலைக்கறந்து பாம்புக்களிப்பதுபோல் தங்கள் கல்வியின்றித்ததைக் கூட்டி உயிர்க்கொலைக்குரிய மகாசாதூர்யமான சாதனங்கள்செய்வதற் செலவிட்டனர். பிரங்கியினிளும் வெளிப்படடிக் காத்தூரத்துக்கப்

பாறபோய்விழுந்த விழுந்தவிடத்திலவெடித்துச் சுற்றமுள்ளவுயிர்க ளையும் சகல ஸ்தாவரஜங்கமங்களையும் அழிக்கும் வெடி குண்டுகளையும், துப்பாக்கிகளினின்றுகிளம்பி மனிதருடவிறபாய்ந்து தானபதிர்த ளிடத்திலவெடித்துக் கொல்லும் வெடிவைகளையும், பெரிப்பிரங்கி களை நொடிப்பொழுதில் எதற்குக் கூட திருப்பக்கடியகருவிகளையும், அப்பிரங்கிகளுக்குக் குண்டுகளும் வெடிமருந்தும்போட்டுத் தீயும் பறவைகளு மியந்திரங்களுமும் கண்டுபிடித்திருக்கின்றனர்

உலகில்வாழ் மறறெல்லாவுயிர்களினும் மனிதன் ஒருவிதத்தில் தாழ்ந்தவன். மறறெல்லாவுயிரகளுக்கும் தம்மைக்காத்துக்கொள்வ தற்கும் பகையைவெலவதற்கும் இன்றியமையாததான ஆயுத மொன்று சிருஷ்டியில் அமைந்திருக்கிறது. புலிக்கு நகமும், குள விக் கும தேளுக்கும் கொடுக்கும், பறவைக்கு மூக்கும் இயற்கையி லமைந்திருக்கின்றன. ஆனால் மனிதனுக்கோ இவ்விரண்டுகு முத்வக்கடியவுறுபொன்றும் இயற்கையி லமையவில்லை. ஆயினும், வேறு இயற்கைப்பொருள்களைக்கொண்டு இவைகளுக்குத் தவும் ஆயு தங்களைச்செய்துகொள்ளும்பொருட்டுப் பகுத்தறிவென்னும் விசேஷ பாக்கியத்தை மனிதன் பெற்றிருக்கிறான் படிப்பினால் விஷயங்களை யறிந்து கல்வியாலுடனது ஆராய்ச்சியாற் புதிதுபுதிதான விநோதங் களைக் கண்டுபிடிக்கிறான் இப்பாக்கியமே யவன்தூர்ப்பாக்கியமாய் எக்காலத்திலும் எத்தேயத்திலும் உயர்தரக் கல்வியின், உணவும் பொருளுமீட்டற்குரிய சாதனங்கள்மிருந்தவிடத்தப பளிச்சென் றொளிமிருத்தவீசும் விளக்கின்புறத்தேதொடரும் செறியிருள்போல அத்தனைக்கத்தனை கோரமான கொலைக்கருவிகளும் மிகுத்திருக்கிந் தன. இயற்கையாற்பெற்ற வுறுப்புக்களைக்கொண்டே யெநாளும் ஒன்றுபோற்கொன்றும் தின்றும் உயிர்வாழும் மறறஜந்துகளையும் மனிதனையும் நேர்வைத்துக்கொக்கின இவன் உயர்வுக்குக்காரணமான பகுத்தறிவே, இவனிழிவுக்கும் காரணமாய் மாட்டுக்குக் கொம்பைப் போலவும், பாம்புக்குப் பலலைப்போலவு மாய்விடுகிறது.

உலகில் மறறெவவுயிருக்கும்மில்லாதபொருளைக் கடவுள் கருணை யால நமக்கருளியிருக்க நாம் அதை மறற ஜீவனகளுக்கொள்ள வேருறுபுபினைகீழ்மைக்குத் தாழ்த்திவிடுதல் தேவதூஷணமாகாதா? இப்

பகுத்தறிவாறகண்டறியும் நூதனவிஷயங்களை யுலகத்தின்கேழமத் துக்குமட்டுமே யுபயோகிக்கிறதென மும், விபரீதங்களுக்குபயோகிக் கக்கடாடுகென மும் வரையறுத்து அஃதச் சகலநாட்டாரும் அது சரித்த அனறுதான மனிதனுக்கு மறறஜநதுககளைக்காட்டி ஹ முயா வேறபடும. இததகையவிதிசங்கடங்க்ப போபுரியா தொருவரை யொருவா கோரமாயக கொனறுமாயகமும் ஐரோப்பியருடைய நாக ரிகமானது, அவர்களை புத்தியினும் மனத்தினும் புருந்து அவைகளை விளக்கி, அவர்கள் கலவியும் செல்வமும் தாமவழிப்பட்டு உலகத்தார் நன்மைக்கும் கேஷமத்துக்குமே யுதவுமபடிக்கும், கொடுங்கொலைத் தொழிலுக் குதவாதிருக்குமாடிக்கும் புகட்டாமையின, வெளியில மாததிரம்பொதிந்து உடபுகாத நாகரிகமாக மேலநாட்டுநாகரிகம் விளங்குகின்றது.

சிறுபஞ்சமூலம்.

பதினெண்கீழகணக்குகளிலொன்றாகிய சிறுபஞ்சமூலம் செனனை ரிபபன அச்சியந்திரசாலையிறபதிக்கப்பட்டிருத்தல் பலரும் அறிவர் அச்சிட்ட சிறுபஞ்சமூலப்பாடலகளுக்கும புறத்திரட்டிற கண்ட சிறுபஞ்சமூலப்பாடலகளுக்கும வித்தியாசம் மிகவுமகாணப் படுவதால், அவற்றிற சிலவற்றை ஈண்டு வரைகின்றேன்.

பொருளுடையவைகண்ணதேபோகமறனு

மருளுடையானகண்ணதேயாகும்—அருளுடையான

செய்யானபழிபாவஞ்சேரானபுறமொழியு

முய்யானபிறாசெவியிற்குயத்து

(அச்சப்பிரதி ௩௬)

இதனநானகாவதடி “பிறாசெவிகுயத்து” எனறு புறத்திரட்டிற காணப்படுகிறது. இதுவே ஐசையினபமுடையதாகவிருக்கின்றது.

வானகுருவிக் கூடரக்குவா லுலண்டு கோற்றருதல

தேனபுரிநதியாகருஞ்செயலாகா—தாமபுரீஇ

வல்லவாவாய்ப்பனவெனனூரோரோஒருவர்ச்

~ கொலகாதோரொனறுபடும்.

(அச்சப்பிரதி ௨௭)

இதற்கு உரைகாரர், . . . “தேன - தேனீக்களாற்றிரட்டப்பட்ட
தேன்பொதியும், புரிந்துவிருமபியார்க்கும்
ஒரோவொருவருக்கு ஒல்காதோரொன்றுபடும்” என்று பொருள்
எழுதியிருக்கிறார். இச்செய்யுள், புறத்திரட்டில்,

வானகுரீஇக்கூடரகருவாலுணங்கோற்றருதல்
தேன்புரிந்ததீயார்க்குஞ்செயலாகா—தாமபுரிஇ
வல்லவாவாய்ப்பனவெனனொருவருக
கொல்காதோரொன்றுபடும்

என்று காணப்படுகிறது. புரிந்தது என்றிருப்பின், பொருள்கொள்
ருதல் சுலபமாகிறது. சங்கசெய்யுள்களெல்லாம் எளிதிற்பொரு
ளுணரக்கூடியனவேயொழிய வலிந்துபொருள்கொள்ளக்கூடியனவன
மையின், புறத்திரட்டுப்பாடமே நனமென எண்ணுகிறேன்.

பண்டாரம்பலகணக்குகணகாணிபாததில்லா
ருண்டாரடிசிலேதோழிற்றொண்டாரா
யாககைக்குததகவறிவிலலார்க்காப்படுப்பிற்
காககைக்குகாப்படுத்தேசோறு.

(அச்சப்பிரதி ௪௦)

இச்செய்யுளுக்கு உரைகாரரார் கீழ்வருமாறு உரை எழுதப்
பட்டுள்ளது.

(ப - ரை.) “பண்டாரம் - பண்டாரத்தினையும், பல்கணக்கு - பல
கணக்கினையும், கணகாணி - கணகாணியையும், இல்லார் - தன்கோ
ரிலினுள்ளுறையு மங்கையரையும், உண்டுஆர்அடிசில் - தனக்குணை
வாக்குமுணவினையும், பாதது - பகுத்து, யாககைக்குததகக - மக்க
ளுடம்பிறகுததகக, அறிவிலலா - அறிவில்லாரையும், தோழிற
கொண்டாராய்-தன்தோழரைப்போலகொண்டவராய், கா படுப்பிற்-
காவாவிடின, (அக்கால) காககைக்கு - காகத்திற்கு, சோறுகாபு
அடுத்த - சோறுக்காவலமைந்தாற்போலும்” ௩௪௭ - று. இது விளங்க
வேயில்லை. இச்செய்யுள் புறத்திரட்டில்,

பண்டாரப்பலகணக்குகணகாணிபாததில்லா
ருண்டார்அடிசிலேதோழிற்றொண்டா
யாக்கைக்குததகவறிவிலலார்க்காப்படுப்பிற்
காக்கைக்குகாப்படுத்தேசோறு

என்று காணப்படுகிறது.

பண்டாரம் என்ற ஒருகுழுவின் சங்ககாலத்திலிலையென்பது நிச்சயமன்றோ. அஃதன்றியும், காக்கையைச் சோறறுக்குக் காவலமைத்தாற்போல என்பது உவமானமாகையால், அதற்குத் தக்கபடி மேலும் காப்பு அடுபதின் என ஸ்சரிக்கப்படவேண்டுமெய்யழிய கா படுப்பின் என அபிரித்துப் பொருள்கொள்ளுதல் பொருந்தாதாம்.

இதன்பொருள், பொக்கஷக்கணக்கனையும், மேற்பார்ப்போனையும், பாத்திலலாருண்டாரையும், உணவே தோழனாகக்கொண்டவரையும், ஸதுலதேகமுடையவனாயிருப்பதுகொண்டு அறிவிவியாயிருப்பவனையும் நம்பின, காக்கையைச் சோறறுக்காவலுக்கு அமர்த்தியது போலாம் - எனபதாம்.

சோமசுந்தரதேசிகன்.

உ

புநீலில்லிபுத்தூர் ஹிந்துஹைஸ்கூல்
தலைமைத்தமிழ்ப்பண்டிதர்

ரே. அப்புலையங்காரவர்களாலியற்றப்பட்ட

அ ர ச வ ர ழ த் து .

நேரிசையாசிரியப்பா

தருமவாத திருவுறு திருமுறு மாரபன்

சங்கு சக்கர மங்கையிற கொண்டோன்

நல்லார தமக்கிட ரெல்லாம புரிந்த

பொல்லா வசுரைக கல்லா வரக்கரை

நு. யமரி லழித்தடை யன்பரை யளித்து

நல்லறம் வளர்க்க நரசிங்க முதலாம்

பலவரு வெடுத்தருள சொல்லரும் பரம்பரன்

செழுநீர்க குளங்களிற் கெழுமிதழ விரிந்த

செங்கம லத்தில்வெண் சங்குற விங்குள

க0. மின்னார் றதற்கு மினிர்முருக தினுகருக

தன்னார் கலைசில தாங்குறை பொழுதும்

பொன்னார் கலையெலாம் பொருந்திய காலையும்

- ஒவ்வா திருக்கு முறுதுயர் தவிர்க்க
மதியதி லோர்ந்து மதியெனும் வானவன்
௧௫. செந்தீ யந்நிடைச் சேர்ந்தருந் தவததைச்
செய்தலை யொகருந் திருமலவி நாட்டில்
மின்னா பயோதர மேவிய சிறப்பாற
கொன்னா தடம்புக குரிசிலை யொக்கும்
பொழில்புடை சூழும் புதுவைமா நகர்வாழ்
௨௦. கோதை சூழிக் கொடுத்தருள தண்பூங்
கோதை சூழிக் குதுகலத தோடும்
ஐவா யரவி லறிதுயி லமாந்தருள
மணிவண்ண னாகிய வடபதர சயநன்
செந்தா மரைபுரை திருக்கண்ண னருளால்
௨௫. மனனர்பா லன்பு மறமு மானமும
உறறிடத துவவனு முளஞ்சோர்வி லாமையும
முதலிய வாக மொழியுந் குணமமை
நல்லோர பலலோர நண்ணுமுட புறத்ததாய்
இங்கில லாப்பொரு ளெங்கணு மிலையெனப்
௩௦. புங்கவா புகழெலாப பொருளு முடையதாய்க்
கண்ட பொழுதே கணசுழன் றென்னார்
மண்டனில வீழ்நது மாய்ந்திடச் செயவல
பற்பல வகையா நற்பொறி படைத்ததாய்
அருமையு முயாவு மகலமுந் திணமையும
௩௫. அமைந்த மதிலர னாழ்திரைக் கடலாம
நீரண முதலிய நீளர னுடையான
தானமுயன் றியற்றிய தவததிலயா வர்க்கும்
வேண்டிய வேண்டிய விழுமிய பொருளகளை
நல்குமா வணங்குந் மலகுகா வணங்குந்ம
௪௦. மாடமா ளிகைகளுங் கூடகோ புரங்களும்
பாடசா ளைகளும் பலதொழிற் சாலையும்
கலங்களிற சுரக்குந் கணிப்பரும பொருள்களும்
நிலங்களிற சுரக்கு நீணிதி வகைகளும்
இவ்விதற போலுல கென்குமுற நிவ்வெனக்
௪௫. கண்டவர் புகழும் லண்டன்மா நகரான

- இருமை வகைதெரிந் தீண்டறம்¹பூண்ட
பெருமை மருவிய பெரியோர் குழாங்களுங்
கலவி யறிவொழுக கங்களோ டியர்ந்த
செல்வமுஞ் சேருந் திருவுடை மன்னரும்
௫௦. மணியினும் பொன்னினு மற்றைய பொருளினுஞ்
செய்கல முதலிய சோபபதும் விற்பதும்
ஆம்வா ணிகத்தி லரும்பொருள் பெறுநரும்
அவரவா தகுதிக் கமைவதாம் முயற்சியைக்
குறைவறச் செய்து நிறைபொரு ளுநரும்
௫௫. இன்பமு மேமமு மேவியெப பொழுதும்
துன்பமே யிலாத தோமிலா தோரும்
ஆகிய பலவகை யரும்பெருங் குடியினுன்
ஒருகா ரியச்செயல் பலவாத தோன்றின
அவறறு ளாவ தாராயந தறிந்து
௬௦. செய்யுகால வாய்க்குந் திறனாடிச் செய்தலுந்
துணிவு பிறக்கும் வகைசொல் லுதலும்
ஆலம் வீழ்போ லாசினைத் தாங்கலும்
வல்ல வமைச்சாக்கண மன்னுநல லவைவான்
கூறுவன் றானே கொடுத்தமேல வரினும்
௬௫. மனமலை யாது மலைந்திடு மாற்றலசால்
பகைவரை வெகுண்டு பார்க்குங் கண்கள
அவரவே லெறியவஃ தாற்றா திமைக்கிற
புறங்கொடுத திடுதலைப் பொருவுமென் றதுவுஞ்
செய்கிலா வீரமுந தீரமு மேனிப
௭௦. பறறலா முறறவும படுகளத் தனிய
எற்றிடு வனபடை வெற்றியம் படையான்
பகைவராற காணப் படாப்பின் பாலன்
எட்வர்ட் சக்ர வர்த்தியின் பாலன்
அவரவர் சமய மாகிய கெடாமற்
௭௫. மண்ணருள் புரிதலிற மறதைதா யணையான்
இனியன வருளியு மிதமதைப் புரிந்துந்
தனையடை பவர்க்குத் தந்தைதா யணையான்

- இரவீ மறையா விரும்பெரு நாட்டினன்
நன்மை செய்கணு நலம்பெற் றோங்கவும்
௮௦. புன்மையில் வலகின் புறம்போ யேங்கவுஞ்
செங்கோல நடாத்தும ஜயவீர சிங்கம்
ஐந்தாம் ஜாஜெனு மழகிய பேயரினன்
நாவலர் புகழுங் காவலர் பெருமான்
எளியரை வலியவ ரெதிர்த்திடா விளைத்தற்
௮௧. கிங்கி யவாக ளினைவொழித் திதேற்
கேன்று புரிநதிடு மிப்பெரும் போரிற்
பரவிய கோடிய பகையிரு ளோட்டிப்
பதற்கதி ராமெனப் பஸ்கோளி நாட்டி
ஆங்கில ராட்சியே யவனியி லோங்க
௮௨. வெற்றி மாலையை மேதகப் புனைந்து
இங்கிலாந் திருதியா விவைமுத லெவைக்கும்
ஏகசக் ராதி பதியா யிலகித்
தீர்க்கமா மாயுளுந் திடகாத் திரமுங்
குறைவிலாச செலவமு மறைவிலா ஞானமும
௮௩. பெற்றொளி நிறுவிப் பெருமபுகழ் தழைத்துப்
பிடுபெறு மேரிப் பெருமாடடி யொடும
புகுகிரா பெளததிரா புகலபிர பெளத்திரா
மித்திர ராதிபா மேதகு களையொடும
பன்னருளு சிறப்பொடும மனனி
௮௪. நீடாழி யுலகில்நீ தேழிவா ழியவே.

**மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தின்
பதினான்காம்வருஷோத்ஸவ
மங்களவாழ்த்து.**

நேரிசைவேண்பா.

நல்லோர்வரவுநனிநன்றுநல்கல்வி
வல்லோர்வரவுதனிமாண்புடைத்திவ—வெல்லா
மொருதலைதோனறவுபர்சாமிக்கண்வேள்
வருதவிதுநலவரவு.

நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா.

மண்டலமெவற்றிணுமெண்டகுஞ்சால்
விண்டலத்தேவருங்கண்டுளமுவக்கும்
நந்தமிழநாட்டினுள்அநதமிழ்தொல்சீர்ச்
சுந்தரமிகுநதுசந்திரமௌலிமுன்

௫. சோமசுந்தரனெனநாமமபுனைநத
கோமகனாகிக்குவலயமபுரந்து
நறமமிழ்ச்சங்கநாயகனாக
வுற்றினிதமாநதவுயர்மதுரைக்கண்
தென்னாமுனவளர்த்தத்திறம்போனநின்னும்

க(). மனனவைநிறுவிலளர்த்தனநறமிழை
வேண்டிநறியாவையுமவிற்பனாக்குதவும்
பாண்டித்துரையெனுமாண்டகையதனபின்
தண்டமிழ்காகருநதலைவனென்றபந்தோர்
எண்டிசைபுகழுடிராஜாரஜேஸ்வர

க௫. சேதுபதியெனவோதிடுமுகவை
ஆதிபனதிபதியாகவமர்நதுதன்
முன்னோர்புரிநதமுறையிறபுரக்குந்
தன்னேரிலலாத்தமிழ்ச்சங்கத்தின்
பன்னான்காண்டனப்பன்னுமீவ்வருட

உ௦. நன்னாளுற்சவநலந்திகழந்தோகக

- இந்நிலமதனி ாபொன்னகரெனசசொல்
சேன்னை லண்ட னெனுஞ்செழும்பதிகளிற்
கனம்பெறுசர்வகலாசங்கததில்
தினையுந் தல்விநிலதேர்ச்சிபெறறுயர்தரப்
உரு. பட்டமாகியதிவான்பகநூரெனப்பெய
ரொட்டியசிறப்பறறுயர்ந்தோனாகி
ஆங்குலமலாட்டினரியபிராஞ்சுட
னோங்கயக்ரீககெனவுபாநானகுமொழியினும்
வல்லவனாகிசொல்லருங்கணித
௩௦. எலலைகண்டவனென்றியாவருமியமபத
தன்னிகரதானுததமிழுமாரியமும
உன்னிடபயி லுமுயர்குணாகுரிசில
செந்தமிழநிலததும் அருதமிழகததுநு
சந்ததங்கருணைச்சிந்தனைமறவான்
௩௫. பூதலத்தெவருஞ்சோதரமுறையில்
ஆசுரத்தொடுச்சாந்தடைந்திருனமை
முககிபமெனச்செய்யுபஐக்கியசங்கம
மிக்கபலகிளைபுடனமேமபடநாளும்அச்
சங்கமபலவுந்தமிழ்கமிநாட்டிரு
௪௦. துவகமேவுசுவாய்க்கண்ணெனும்
பேர்திகழோபலபெற்றிடுங்கோமான்
சீர்திகழிச்சபைசிறப்பறறேங்க
வருநுறறலைமைவகித்தன்னிதுவும்
நந்தமிழ்ச்சங்கநற்பாக்கியமோ
௪௫. தமிழ்காடியறறியதவடபெருமபயனோ
அமிழ்சனதமிழ்மாதரியநறறவமோ
யார்தெனப்புகலகேகமிபபெருமபாகடியம்
மாதலட்டிநுமதுரைத்தமிழ்சங்கம்
இன்றுபோலெனறுமினிதுதழைத்து
௫௦. நனறுபல்லாண்டிருடைபறும்வண்ணம
எங்குறுநிறைநுறைபெல்லாடவல்ல
புங்கவனினைபடிப்போதிறைஞ்சதுமே.

நேரிசைவெண்பா.

வாழ்கமறையோர்மதுரைதமிழ்ச்சங்கம்
வாழ்க இவணுறையுமாசபையோர்—வாழ்க
முறைதிருமபாக்காததுமுழுதுலகரதாங்கும
இறைமகன்செங்கோலுமினிது.

தல்லசிவன்பிள்ளை.

உ

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தின்
பதினான்காம்வருஷோற்சவ மாலத்தில்
புரொபஸர் ஜே. ஸி. போஸ் அவர்கள்
விஜயஞ்செய்தபோதுகூறிய
மங்களவாழ்த்து.

கலிவெண்பா.

மன்னு வளம்படைத்த வங்நாள நன்னாட்டுத
துன்னுநலை சேர்மதிபோற றோநறியே—பன்னு
திருவகலாச செம்மை திகழ்தருமநாட்டுச
சருவகலா சாலாச சபைககண்—ஒருவனென
எண்ணற கமர்நதுலக லெககலைபும நன்றாய்து
மண்ணிற பவுதிகத்தின மாண்பனைத்தும்—துண்ணுணர்வாற்
கண்ணொருதி மாருமினு காண்ப புதுமைபென
விண்டுவிப்ப பெய்த விளக்கியோய—உணடுயிரென்
றெனனாத பலபொருடகு மேயுமுயிரெனறெவாகும
கண்ணாக காட்டிக் களிப்பித்தோய்—பண்ணாநின்
தேயமொழி யைப்பரிவிந செலவாச செழுஞ்செவிவித்
தாயெனநன றோம்புந தகவுடையோய்—துபவென்றி
மேவுநதிறல் படைத்த மேனாடும கல்லமெரிச
காவும் வியநது களிப்பெய்தப—பூவுலகில
தங்குஞ ஜகதிச சுந்திரபா சென்றற்றா
எங்கும புகழ வினிதருப்போய்—துங்கமிரு
பாண்டியாமுன் காதத பயன்மிருகூ டற்பதிக்கண
ஈண்டுபுகழ் ராஜராஜேஸ்வரப்பேர்—ஆண்டகையாம்
சேதுபதி காப்பத திருநா தமிழ்ச்சங்கம்
நாதுபதி னுலாண் டினிதெய்தித—தீதினறி
மன்னியது மற்றிதற்கு மாதகையோய் நின்வரவும்
உன்னிய திலாமே புதுதலால்—துன்னு
வளமருவி யாண்டு மகிதலத்திச் சங்கம்
தளர்வகன்று வாழும் தழைத்து.

V. S. அரங்கஸாமி ஐயங்கார்.

உ.
கடவுள்துணை.

செந்தமிழ்

தொகுதி-கூ.]

ராசுலவஸ் ஆவணம்

[பகுதி-கூ.]

Vol. XIII. August-September, 1973. No. 10.

ருதுமதீவிவாஹம், அதன் பராமர்சமுதம்.

(1) ருதுமதீவிவாஹம்.

இத தென்னிந்தியாவிலுள்ள இந்துக்களின் பிராமணர்கள் எல்லாவருப்பினரும், இதரஜாதியார்களின் சிலவருப்பாரும், தங்கள் பெண்களை ருதுவாவதற்குமுன்னமேயே மணம்செய்துகொடுப்பது என்கிறவழக்கத்தை நீடித்தகாலமாக அநுசரித்துவருகிறார்கள்.

பராமர்சம்.

(1) இந்த “ருதுமதீவிவாஹம்” என்னும் விஷயபரவசனமானது பெரியகுளமவகையில் மகா-ரா-ஸ்ரீ M. R. ஸ்ரீநிவாஸையரவர்களால் வெகுதூரம்பரியாலோசித்து ஆசாரத்திருத்தவிஷயங்களினின்றும்சீரிய தென்றுதெரிந்தெடுக்கப்பட்டதாய்ப் படிப்பவாமனதிற்பதியும்படி விஸ்தரித்தெழுதப்பட்டுவருகிறது.

இது, நம் “செந்தமிழ்”ப்பத்திரிகைக்குப் பொருத்தமில்லாத தென்று சிலா நினைக்கக்கூடியதாயிருந்தபோதிலும், பரதசண்டமுழு துமபரவிய இந்துமதத்தினர்க்கெல்லாம் நன்மையுண்டாக்கவிருமபிய நன் னோக்கத்துடன் விரைவிற்குச்சட்டமாக்கிக்கொள்ளவேண்டுமென்று அபிப்பிராயப்படுமவிஷயமென்றுதோன்றுவதால், இதன் சாதகபாத கங்களையும், சாஸ்திரதாற்பரியங்களையும் தக்கமேகாவிகளும் பண்டி தர்களும் பரியாலோசனைசெய்து நன்மையும் உண்மையுமுள்ள ஒரு பக்கத்தில் எல்லோரும் ஒன்றுபட்டிசைய உபகாரமாகுமென்றுங்கருத் தால் இடையிடையே பத்திராதிபர்க்குத்தோன்றும் அபிப்பிராயமும் பராமர்சமென்னும்பெயருடையதாய்க் கீழ்க்குறிக்கப்பெற்று வெளி யிடப்படுகிறது.

* அதனால் அநேககெடுதல்களுண்டென்றும்,ப்ரௌடையானபிறகு பெண்களுக்குக் கல்யாணம்செய்வதாயிருந்தால் அதனால் (2) அநேக நன்மைகள் ஏற்படுமென்றும் பரியாலோசனைபண்ணி அப்படிசெய்யப் பிரியமுள்ளவர்களுக்கு ஷேக்ஸ்பியானம் சட்டப்படிசெல்லாதென்றாவது அக்கல்யாணத்தின்மூலமாகப்பிறக்கிறகுழந்தைகளுக்கு மற்றக்குழந்தைகளொப்பநதம் வாரச்சுக்கிரமப்படி சொத்துக்களையடையப் பாததிய மிலையென்றாவது ஏற்படாமலிருக்கும்பொருட்டு, நுதமதிவிவாஹம் சட்டப்படி செலலததக்கது என்று ஒருசட்டம் ஏற்படுத்தவதற்காக மதராஸ் சட்டநிருபணசபையில் கனம் வி. எஸ். ப்ரீநிவாசசாஸ்திரி அவர்களால் ஒருமசோதா கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது என்பது யாவருக்கும் தெரிந்தவிஷயம்.

ஷே மசோதாவிஷயமாய் எல்லாஊர்களிலும் விசாரணையும், ஆக்ஷேபசமாதானங்களும் ஏற்பட்டு, அவைகள் மீட்டிங்குகள்மூலமாயும் பத்திரிகைகளமூலமாயும் விவகரிகபபட்டுவந்திருக்கின்றன.

மேலேவிவரித்திருக்கிறகாரணங்களினால், நுதமதிவிவாஹம் அவசியமென்றுநினைத்தபோதிலும் அதைச் சர்க்காரமூலமாகச் செய்து கொள்ளவேண்டிமா? நாமேசெய்துகொள்ளக்கூடாதா? என்கிறவிஷயத்தைப்பற்றிப் புத்திமான்கள் பலவிதமாக அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள்.

நமமுடையதேசத்தில் மகான்சளாகிய ருஷிகள் ஆதியில் ஸ்பிருதிகள் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். இப்பொழுது நமமுடைய மடாதிபதிகளும், சாஸ்திரிகளும் இருந்து ஒருவிஷயத்தை மனதில் ஏற்கனவே தீர்மான அபிப்பிராயமாகவைத்துக்கொள்ளாமல், சாதகபாதகங்களை

(2) பலதேசங்களிற்பரவியிருக்கும் விவேகமநிறைந்த ஒரு கூட்டத்தாரால் வெகுசாலமாய் அதுஷ்டிக்கப்படாதுவிட்டிருக்கும் ஒரு புதியவழக்கத்தை ஸ்தாபிக்கப்படுவதால்,பிரகிருதவிஷயத்தில்,“பிரௌடாவிவாஹத்தால் அநேகநன்மைகளேற்படு”மென்றும்ட்டிம் சொல்வது போதாது ! மனிதாவிருமபும ஒவ்வொருவிஷயத்திலும் நன்மைதிமைகளிரண்டுமேவிரவிக்கப்பபதால் விவாதவிஷயமானஇருவகைவிவாஹங்களுள் ஒவ்வொன்றிலுமுள்ள நன்மைகளிவை, தீமைகளிவையென்று சாமான்யஜனங்களு மறிந்துகொள்ளும்படி தேசபாஷையில் வியகதமாயெழுதிவெளியிடப்பட்டபுஸ்தகங்களைக் காட்டவேண்டும். காட்டினால்

யோசித்து ஒருஅபிப்பிராயத்துக்குவந்தால் அதை அதுஷ்டானமாக நாம் எல்லோரும் அதுஷ்டிக்கலாம்.

ஆனால், பிரகிருதஸ்திதியில் அது கொஞ்சமேனும்சாததியில்லை யென்பது தெளிவானவிஷயம். (3) இப்படிப்பட்டவிஷயங்களைப்பற்றிப் பேசுவதற்காகக் கூட்டப்பட்ட பரிஷததுக்களினால் ஒருபயனும் ஏற்பட வில்லை, ஏற்படக்கூடியதாகவும் இல்லையென்றுதோன்றுகிறது.

தானாகவே அதுஷ்டானங்களின்மூலமாக வரவரசு சீர்திருத்தங்கள் தேசத்தில் ஏற்பட்டு,அவைமூலமாக குதும்பிவிவாஹம் முதலியவிஷயங் கள் இத்தேசத்தில் அதுஷ்டானத்துக்குவந்துவிடுமென்று சிலர்சொல்லு கிறார்கள். அப்படிச்செய்வதாயிருந்தாற் கட்டுப்பாடு என்பது இல்லா மல் அவரவர்கள் இஷ்டப்படி நடப்புகைகள்நடத்திக்கொள்வதற் கிட முண்டாய்விடும். அதனால், இப்பொழுது ஏற்கனவே ஹிமசைகளுக் குக்காரணமாயிருக்கிற பலஜாதிப்பிரிவுகளுக்குள் இன்னும் ஜாஸ்தியான

அவற்றைப்பார்த்து நன்மைபுள்ளகூழியில் ஜனங்கள் ஏகிப்பிததுநிற்ப தற்கு எளிதாயிருக்குமென்றுதோன்றுகிறது.

(3) இப்படிப்பட்டவிஷயத்தைப்பற்றிப்பேசுவதற்காகக்கூட்டப் பட்டபாரிஷதரால் ஒருபயனும் ஏற்படவில்லையென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. கூடியபாரிஷதா எடுத்துக்கொண்டலிவாதலிஷயத்தைப் பரியாலோசித்துநிர்ணயிக்கத்தக்கோராய்வந்திருந்தால், பிரதிகூலகூழியை நிரசிதது அநுகூலகூழியின அபிப்பிராயத்தை யுறுதிப்படுத்தி யிருப்பார்களாகையாற் பயனேற்பட்டேயிருக்கவேண்டும். பயனேற் படவில்லையாயின, பரிஷததாற் பயனேற்படவில்லையென்றுசொல்வது பொருந்தாது. கூட்டினோர்குறையென்றே கொள்ளவேண்டும். அல லது ஏற்கனவே ஒரு அபிப்பிராயத்தைத் தீர்மானமாக மனதில்வைத்துக் கொண்டிருப்போமானால், பாரிஷததாதீர்மானம் நியாயமுள்ளதாயிருந் தாலும், அது எதிர்க்கூழியில்நிற்குமானாற் பயனற்றதாய்முடியும். ஆகையால், பிரகிருதவிஷயத்திற் பாரிஷதர்கூட்டம் எந்தவிதத்தாற்பயனற்ற தாயிற்றென்பதையோஜிததுப பயன்படும்வழியில், திரும்பவும்கூட்ட வேண்டும். எடுத்ததுக்கொண்டவிஷயமானது, வெவ்வேறுபாஷைகளை யும், வெவ்வேறுகொள்கைகளையும் உடையராயிருக்கச்செய்தேயும்

உட்பிரிவுகளும் கங்குகளும் ஏறப்பட்டு, ஹிந்துமதத்துக்கு ஏற்பட்ட தர்மம் இன்னது என்பது வியகதமாயில்லாமலும், ஸ்மிருதிகள் முதலியவிற்கு ஞாகு ஜனங்கள் கட்டுப்படாமலும் குழப்பம் ஏற்பட்டு இந்நுமதமே சீர்குலைந்துபோய்விடுமென்றுதோன்றுகிறது.

அப்படிச் சீர்குலைந்துபோவதைவிடச் சாதகபாதகங்களை யோசித்துச் சாக்காரமுலமாக மிகவும் அவசியமானகாலங்களிற் சட்டங்களை ஏற்படுத்திக்கொள்வது பாதகமில்லையென்றுதோன்றுகிறது.

இப்பொழுதுகொண்டுவரப்பட்டிருக்கிற ஹிந்துருத்னமதிவிவாஹ மசோதாவில், “ ஹிந்துலாவித்யில் வேறுவிதமாகச்சொல்லியிருந்த போதிலும் ருத்னமதிவிவாஹம் சட்டப்படி செல்லாததாகமதிக்கத்தக்கதில்லை” எனபதுமுதலிய விதானங்களைச்சோதநிருப்பதில் அவ்வளவு விஸ்தாரமானபதங்களைப்பிரயோகிப்பது உசிதமில்லையென்றுதோன்றுகிறது.

பாதகண்டமுழுதுமபரவிய விவேகமுள்ள உயாந்தவகுப்பாரெல்லோராலும் நீடித்தகாலமாய் வித்தியாசமில்லாமல் அதுஷ்டிககப்படடுவரும் ஆசாரதலத்திருத்தம் பேரியவிஷயமாயிருப்பதால் விஷயகௌரவத்துக்கேற்ப ஆசேதுஹிமாசலமாகக் கிராமங்களிலும் நகரங்களிலும் தக்கோராயப் பிரஸித்திபெற்ற தாமக்ஞாகளாயும், சாஸ்த்ரக்ஞர்களாயும், சதாசாரசீலர்களாயும் உள்ள பராமாணிகர்களைப் பாரிஷதாக்களாகக்கூட்டி

மேலும் உபயககியிலும் சித்தித்திராததொன்றை (அதாவது ஒரு கிராமநாமாணத்திற புதிதாய்க்கட்டும் தெருவைக் கிழமேலாயக்கடலாமா? தெனவடலாயக்கடலாமா? என்பதுபோன்றவிஷயத்தை) நிச்சயிப்பதற்கே, சபையோருட் பாதிக்குமேற்பட்ட பெரும்பாலாரப்பிராயம்வேண்டுமென்பது வழக்கத்திலிருப்பதால், இப்போது உபயககியிலும் அநுவசித்தமாயுள்ள (அதாவது வெகுதாலமாய்க் கிழமேலாயிருந்துவந்திருக்கிறதெருவையழித்துத் தெனவடலாயக் கட்டுவோமா? வேண்டாமா? எனபதுபோன்ற) கந்யாவிவாஹத்தைவிட்டு ருத்னமதிவிவாஹத்திற் பிரசிட்திப் போமா? வேண்டாமா? என்றவிஷயத்தைநிச்சயித்து, அநுவசித்தத்தைமற்றும்பக்கத்தில் குறைந்தளவு நான்கில் மூன்றிபங்குக்குமேற்பட்ட பாரிஷதாபிப்பிராயமிருக்கவேண்டுமென்றுதோன்றுகிறது.

ஏனென்றால் ஆதிமுதல நமது ஆங்கிலேயராஜாங்கத்தார் கூடிய மட்டும் மதசாஸ்திரங்களுட்குவினோதமில்லாமல் நமக்குச் சட்டம் ஏற்படுத்தி அரசாட்சிசெய்வதாகச்சங்கற்பித்துக்கொண்டிருக்கிறாள். அந்தப்பிரகாரமே கோர்ட்டுகளிலும் நியாயம் அளிக்கப்பட்டுவருகிறது. அப்படியிருக்க “ஹிந்துசட்டம் எப்படியிருந்தபோதிலும்” என்று சொல்லுவது இனிமேல் ஹிந்துசட்டத்தை அவமதித்தே சட்டங்கள் செய்யலாமென்று எல்லாருமவியவகரிகக ஒருபெரிய ஆதரவாக ஏற்படக்கூடுமென்று நான் பயப்படுகிறேன்.

மேற்கண்டபடி எழுதியிருப்பதை எடுத்துவிட்டு “ருதுமதிவிவாஹ விஷயமாக (4) இநதுஸ்மிருதிகள் ஒரேவிதமாக அபிப்பிராயப்படாத தனாலும், ஒருஸ்மிருதியாவது அப்படிப்பட்டகலயாணத்தை வாஜிக்கத் தக்கதென்றுதள்ளுபடிசெய்யாததனாலும் ஹே கலயாணம் ஹிந்து சாஸ்திரசமமதமா எனகிறவிஷயத்தைப்பற்றிச் சந்தேகங்கள் ஏற்படுவதால் ஹேசந்தேகத்தைநிவார்த்திக்கும்பொருட்டு” என்று மாற்றி எழுத வேண்டுமென்றுதோன்றுகிறது.

அல்லாமலும்,இத்கிருத்தத்தால் ஸ்திரீகளுக்கு அதிகருஷ்டப்பலத்தை யெண்ணுவிட்டாலும், அவர்கள் விவாஹஸம்ஸ்காரத்தால் பாலயத்திலேயே அடைநதுவந்திருக்கிற தவிஜனமமென்னும் பழையமேடமேய் யாரிய கிருஷ்டபலத்தை ருதுமதியாகும்வரை சிலகாலமிழந்திருந்து பின் புதியமேடமேய் (சினிஸிசேஷன்) அடையவேண்டியவாகளாயிருப்பதால், அவர்களப்பிராயங்களையும் ஊர்தோறுங் கூட்டங்கூட்டிக் கேட்டறியாது நாமே பலாத்காரமாய்ச்செய்வதும் நம புதியமேடமேய்க்குப் பொருந்தியதாவென்பதும் யோசிக்கவேண்டும்.

(4) “ஹிந்து ஸ்மிருதிகள் ஒரேவிதமாக அபிப்பிராயப்படாததனாலும்” என்று சட்டமசோதாவைத்திருத்துவதும் ஆலோசித்துச் செய்ய வேண்டுமென்று தோன்றுகிறது. ஏனெனில் ஸ்மிருதிகளெல்லாம் வேதோபபருஹ்மணம்(வேதத்தின்வியாக்கியானம்)என்றும்,அவையெல்லாம் பிரமாணங்களென்றும், பின்னாபிப்பிராயங்களில்லாதனவென்றும்,ஒரேவிதமானஅபிப்பிராயங்களேயுள்ளனவென்றும் சாஸ்திரக்குள்ளான பிரமாணிகர்களசொல்லக்கேட்டிருக்கிறேன். சில இடங்களிற்கேவலவ்யூத்தப்பண்ணக்குச் சில ஸ்மிருதிவாககியங்கள் ஒன்றற்கொன்று

நம்முடைய சாஸ்திரங்களுக்கும் ஆதிமுதல் ஏற்பட்டுவந்திருக்கும் அறுஷ்டானங்களுக்கும் முறையின்றோதமாக இருக்கிற விதவாவிவாஹ விஷயமாக ஏற்பட்டிருக்கும் பூர்வாடிபை (Preamble) ஹிந்துமதத்தின் விதிகளின் உண்மையான தாத்பரியத்தை அதுசரித்துச் சட்டம் ஏற்படுத்துகிறதாகச் சொல்லுகிறது அப்படிப்பட்ட சட்டமே சாஸ்திர தாத்பரியத்தை அதுசரித்துவருவதாகப் பாவனைபண்ணிக்கொண்டு

மாறுபட்ட அபிப்பிராயமுடையன போலத் தோன்றுகின்றன. அவற்றிற்கெல்லாம் சாஸ்திரங்களுக்கான பண்டிதர்கள், சாஸ்திரார்த்தங்களை நிச்சயிப்பதற்கென்றேற்பட்டுள்ள நியாயப்ரவிரததிகளாலும், உதஸாக் காபவாதலக்ஷணங்களாலும், சாவகாச நிரவகாச ஸாமாதியாதி விவகங்களாலும் அபிப்பிராயபேத மில்லாதனவாகவே அராதமசொல்லுகிறார்கள். அப்படி அராதமசொல்லும் மாககமானது அவர்களாற் கற்பித்துக்கொள்ளப்படுவதில்லையென்பதும், சாஸ்திரசித்தங்களாகவே இருக்கின்றனவென்பதும் நன்றாய் அறியலாம். அநதமாக கருகளைச் சாஸ்திரங்களும், ஸ்மிருதிகளும், வேதங்களும் அவலம்பித்திருப்பதால் அநத வழியில் அராதமபண் ணும்பொழுது ஹிந்துசாஸ்திரங்களெல்லாம் ஒரே அபிப்பிராயமுடையனவாதலன்றிச் சிறிதும் பின்னாபிப்பிராயமுடையனவாகக் காணப்படுவனவல்ல. ஆகையால் “ருதமதீனவாஹவிஷயமாக ஹிந்துஸ்மிருதிகள் ஒரேவிதமாக அபிப்பிராயப்படாததாலும்” என்று சட்டமசோதா லுவதிருத்தவதும் பொருந்தாதென்றுதோன்றுகிறது.

அன்றியும், “இந்துலா எப்படியிருந்தபோதிலும்” என்றெழுதுவதையே ஸ்ஹியாத் நாம் “இந்துஸ்மிருதிகள் ஒரேவிதமாய் அபிப்பிராயப்படாததால் என்று எழுதிலீவோமானால், இநதுசாஸ்திரங்களில் அலக்ஷயபுத்தியுண்டாய்ப் பிரசுருத்ததில் நமக்கு அங்கீகாரமில்லாததாய்க் கொள்ளப்பட்டிருக்கும் அந்நியஜாதிலீவாஹமுதலாகிய காரியங்களில் எவன் என்னசெய்யவேண்டுமானாலும் செய்யலாமென்பதற்கும் வேண்டிய ஆதாரங்களாகாட்டிச் சட்டம்செய்துகொள்ள இடமுண்டாய்விடுமென்பதையும் யோசிக்கவேண்டும். பிரமாணசாஸ்திரங்கள் ஒரேவிஷயத்திற் பலவிதமான அபிப்பிராயமுள்ளனவாகக் காணப்பட்டாலும் உண்மையில் அப்படியில்லையென்பதைப் பின்வருமுதாரணத்தாலும் பார்க்கலாம்.

ஏற்பட்டிருக்க, இந்த ருதமதீவிவாஹவிஷயமாய் ஹிந்துசாஸ்திரவிதி களை அலக்ஷியம்செய்து சட்டம்செய்வதாக அபக்யாதி ஏன் ஏற்பட வேண்டும்.

தவிரவும் ஷேமசோதாவானது, ருதமதீவிவாஹம்செய்கிற பெண் ணுக்கு வயது அளவு ஏற்படுத்தாமல் மேலநாட்டுஸ்திரீகளைப்போல எந்தவயதிலும்செய்துகொள்ளலாம், அல்லது கல்யாணம் இல்லாமலும் இருநதுவிடலாம் என்ற மனம்போனபடி இருக்குமபடியான ஒருநட படிக்கைக்கு இடம்கொடுக்கிறது. ஷே வழக்கங்களை அநுசரித்துவரு கிற தீங்குகளைப்பற்றி நான் இங்கே எழுதி ஒருவரும்தெரிநதுகொள்ள வேண்டியதில்லை. அப்படிப்பட்டதீங்குகள நமதுதேசத்துக்குவருவதை விடப் பால்யவிவாஹம் முன்போல இருநதுவருவதே சிலாகக்கியம் என்று சொல்லலாம். ருதுவானபின்பு இதனைவருஷத்துக்குள், பெண்ணுக் குக கல்யாணம்செய்துதீரவேண்டுமென்னும் நிபந்தனம் மிசஷம்முக்கிய மானவிஷயம்.

தெய்வபுலமைத திருவள்ளுவாசெய்த திருக்குறளில்,

“துஞ்சினாசெததாரின்வேறல்லரெஞ்ஞான்றும்

நஞ்சண்பாகள்ஞண்பவர்” (திருக்குறள்—கஉ௬)

என்பதனும் கள்ஞண்ணல் தீதென்று இகழப்பட்டிருக்கிறது. அந்நா லுள்ளேயே,

“உள்ளினுநதீராப்பெருமகிழ்செய்தலாற்

உள்ளினுங்காம ரினிது” (திருக்குறள்—கஉ௦௧)

என்பதனும் கள்ஞண்ணல் நன்றென்று புகழப்பட்டிருக்கிறது. இங்குக் கேவலவ்யுதபன்னாக்குக களஞண்ணல்விஷயந்தலை திருக்குறள் ஒரே விதமாக அபிப்பிராயப்படவில்லையென்றுதோன்றுமானாலும் அத்தோற் றம் பொய்த்தோற்றமேயன்றி வாஸ்தவத்திலில்லையென்பதை நூலவல்லா ரொல்லோராலுமறியலாம். ஆகையால், ஹிந்துசாஸ்திரங்களிற் பின்னா பிப்பிராயங்களிருப்பனவாகச்சொல்வது யுத்தமாகத்தோன்றவில்லை.

(5) நமமுடையசாஸ்திரங்களில், பொதுவாகப் பெண் ருதுவாகி 3 வருஷமவரை தரப்பன் கலயாணமசெய்துகொடுக்கலாமென்றும், அப் படியும்செய்யத்தவறினால், பெண் தானே தக்ககணவனைத் தேடிக்கொள் ளலாமென்றும், ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அப்படியே இந்தமசோதாவிற் சங்கதிகள் சோக்கப்படவேண்டும். இது ஸ்மிருதிகளின் பொதுவான தாத்பரியமாயிருப்பதாற் சாஸ்திரங்களினசமமதமாயிருக்கிறது

தேகசாஸ்திரமறிந்த புத்திமானகன் தேகம் வளாசசியையும் பக்குவ பூர்த்தியையும் அடைந்தபின் மணமசெய்வது சிலாகசியமென்றுவிவ கரிக்கிறார்கள். அந்தக்காரணத்தை நான் கொஞ்சமேனும் ஒப்பனிலை, தற்காலத்துப்பெண்களின் முந்தினபரம்பரைகளில் இருந்தபெண்க ளுக்கு ருதுவாகி 2, 3 வருஷங்களுக்கும் ருதுசாந்திசெய்யப்படவிர நிருப்பதனால் அவாசளுடைய தேகவலிமைக்கும், தேகவிருத்திக்கும் ஒருஇடைஞ்சலும் ஏற்பட்டதாகச்சொல்லமுடியாது பிஞ்சிறப்புத ததுபோல இளமையதில் ருதுவாகாமலிருக்கும்படியாக முன்போலுள்ள அபிபிபாசங்களுமே தேகப்பரிநசிகளுமே ஏற்படவேண்டும்.

தேகமானது அதனுடையஇயற்கைக்குத்தக்கவாறு பக்குவத்தை அடைந்தபிறகு சபாவத்துக்குவிரோதமாய் அந்தந்தசமயங்களிற செய்யவேண்டியகாரியத்தைச் செய்யாதுதாமசிப்பதினால், தேகத்திற கும மனத்திற்கும் கெடுதல்களுண்டாகுமெய்யல்லது நன்மையுண்டாகக் காரணமில்லை.

அது எப்படியிருந்தாலும் 3 வருஷம் என்கிற ஒரு வரையறை யானது சாஸ்திரசமமதமாக இருப்பதால் அது அறுஷ்டிக்கத்தக்க தென்று எனக்குத்தெரிந்தமட்டில் தோன்றுகிறது.

ருதுமதிவிவாஹம் இப்பொழுது செய்யவேண்டிய தவசியமா; சாஸ்திரங்களுடையசமமத மெப்படியிருக்கிறது; நீடித்தவழக்கத்துக்கு விரோதமாயிருக்கிறதே; என்னுமவிஷயங்களைப்பற்றிச் சுருக்கமாக அடிபிற்கண்டபடி ஆராய்ச்சிசெய்ய உத்தேசித்திருக்கிறேன்.

(5) சாஸ்திரங்கள்கொல்லுவதாக எழுதும் வாகசியங்களுக்குக் கீழ்க்குறிப்புகொடுத்துச் சாஸ்திரங்களின்பெயர், இடம், கலோசம் அல்லது சூத்திரங்களின்எண் இவற்றைக்காட்டி ஐடி பிரமாணங்களை

I. ஹிந்துமதமுக்கிய அம்ஸங்கள்.

ஹிந்துமதத்திற்கு ஆதாரங்களாயும் முக்கிய அம்சங்களாயும் இருக்கப்பட்டவியங்கள் சில இருக்கின்றன. அவைகள், வேதத்தினுள்ள வாக்கியங்களைப் பிரமாணமாகக்கொண்டு அநதப்படி அதுஷ்டிததல், ஜாதிவர்ணஸ்ரமதர்மம், தவிஜர்களுக்கு உபநயனசமஸ்காரம், ஸ்திரீகருக கலயாணம்செய்யவேண்டியது அவசியமென்பது, ஒருபுருஷனை மணந்தவன் அவன்றிறகுபிறகு வேறுபுருஷனை மணம்புரியக்கூடாதென்பது, பிதிராகளுக்குச்செய்யவேண்டிய ஸ்ராததமுதலியகடமைகள், தேவாகளுடையநிரூபித்க்கும் உலகத்தினுடையகேசுமததுக்கும் செய்யக்கூடிய யாகங்கள் உபாசனை ஆகிய இவைபோன்றள்ளவைகளே.

சகலஆசைகளையும்துறத்தல், ஜீவகாருண்யம் முதலிய சன்மாரக்கதர்மங்களை எவ்வளவோமென்மையாக எடுதது உபதேசிததாலும் வேதப்பிரமாணங்களை அங்கீகரிக்கஇசையாத பௌததமதம் இந்தியாவில் நிலைபெறமுடியவில்லை. ஐஜனமதமும் ஈக்ஷணதெசைசைய அடைந்தது. வேதத்தை ஒப்புக்கொண்டாலும் ஜாதிபேதத்தைவிலக்குவதற்காக ஏற்பட்டுள்ள “பிராமசமாஜம்” “ஆரயசமாஜம்” ஆகிய இவைகளும் ஹிந்துமதத்துக்குபுறம்பாகமதிக்கப்படானவையொழிய அவை ஹிந்துமதத்தின்கிளைகளாகமதிக்கப்படவில்லை.

கலயாணமேசெய்துகொள்ளாதபெண்களும், விதவையாதி மறுபுருஷனைக்கலயாணமேசெய்துகொள்ளும்பெண்களும் ஜாதிப்பிரஷ்டைகளாகவாவது பாவத்துக்குட்பட்டவர்களாகவாவது மதிக்கப்படுகிறார்கள்.

விதவாவிவாஹம் அங்கீகரிக்கத்தக்கதென்று சுமார் 60 வருஷங்களுக்குமுன்னமே சட்டம் ஏற்பட்டிருந்தும் ஹிந்துகளுக்கும் விதவாவிவாஹம் ஆதியில் உத்தேசித்தபடி விருத்தியடையவில்லை. ஆங்காங்குசிலஇடங்களில்மட்டும் மிகுந்தசிரமத்தின்பேரில் சில விதவாவிவாஹங்கள் நடந்தேறிவருகின்றன.

வடமொழியிலிருந்தபடியே எழுதியிருந்தால் ஆராய்ச்சிசெய்து தெளிபவர்களுக்கு மிகவும் ஸாதகமாயிருக்கும். அப்படிக்காட்டாதிருப்பினும், சொல்லப்பட்ட வாக்கியப்பொருள்கள் சாஸ்திரங்களில் வாஸ்தவமாயிருக்கலாமென்ற நம்பிக்கைபற்றியே பத்திராதிபருக்குத்தோன்றும் அபிப்பிராயம் இங்கு எழுதப்பட்டுவருகிறது.

(6) மனதினால் ஒருபுருஷனைக் கணவனாகமதித்தாலும் கல்யாணம் செய்துகொண்டபுருஷனுக்குச்சமதவமாகமதித்து அவனைத் தெய்வமாகப்பாராட்டிவருதள்ள பதிவிரதாசிரோமணிகள் இருந்துவிளங்கிய இந்தத்தேசத்தில் ஸ்திரீகள் பொதுவாக மறுபுருஷனைத்தழுவவிருமபு வர்களோ.

ஆதிகாலத்தில் எண்ணிறந்தஅரசர்கள் பரசராமனும்மாண்டார்கள். ஷட அரசர்களுடையபத்தினிகளெல்லாம் வைதவ்யததையடைந்து அகநினியிலிழப்போகும்சமயத்திற் காசிபமுனிவருடைய வார்த்தைகளுக்குக் கட்டுப்பட்டு, ராஜவமசம மறுபடியும் உலகத்தில்தழைத்தோங்கும்பொருட்டு, சததமனதையுடையவர்களான ரிஷிகளின்மூலம் புத்திரர்களைப்பெற்று ராஜவமசங்களை மறுபடியும்விருத்திசெய்தார்களென்று ஹதிகாசபுராணங்களிற் சொல்லப்படுகிறது. அதேபிரகாரம் புருஷனிருந்து புத்திரனடையப்பிராபதிலலாதசமங்கலிகளும் வைதவ்யததையடைந்து இஹபரசாதகத்தின்பொருட்டுப் புத்திரனை அபேக்ஷித்த பதிவிரதைகளும், காமததைத்துறந்தவர்களான மகான்களுடன் கலந்து புத்திரர்களை அடைந்ததாகவும் சொல்லப்படுகின்றது. அப்படிப்பட்டமகான்கள் இக்கலியுகத்திற் குறைந்துபோனதினியித்தம் வமசவிருத்தியின்பொருட்டு ஒருபுத்திரனை ஸ்வீகாரம் எடுத்துக்கொள்வதும் சாஸ்திரசமமதமானவழக்கமாகவே ஏற்பட்டுவருகின்றது.

ஸ்திரீபுருஷாங்கல்யாணமென்பது கேவலம் இரதிரியசுகத்திற் கென்றுமதிக்கப்படாமல் தாமம், அர்த்தம், காமம், மோக்ஷம் ஆகிய நான்குபுருஷார்த்தங்களுக்கும் சாதகமாகமதிக்கப்பட்டுவருதிருக்கிறது. ஆதலால் விதவைகளாய்ப்போனஸ்திரீகள் எப்பொழுதும் மறுபுருஷனை விவாஹம்செய்துகொள்ளலாமென்றாவது செய்துகொண்டார்களென்றவது ஸ்மிருதியாவது அதுபவமாவது இருப்பதாக நான் பெரியவர்களைக் கேட்டுத்தெரிந்துகொண்டமட்டிற் கிடையாது. ஆதரவுகளிருப்பதாக விவகாரத்துக்குப்பேசலாமேயொழிய வேறில்லை.

(6) இங்கு விதவாவிவாஹமானது நம்தேசத்துப்பெண்களுக்குத் திருப்தியில்லாமையால் வளர்ந்தேறவில்லையென்றுமட்டும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதைக்காட்டிலும் பிள்ளைகளுக்கும் திருப்தியில்லாத முக்கியமானவிஷயம் ஒன்று அவசியம் கவனிக்கத்தக்கதாயிருக்கிறது.

சித்தியகர்மங்களைச் சரியாய்ச்செய்யாதவன்கடத் தன்னுடைய பந்துஜனங்களுக்கும் ஜாதியார்களுக்கும்பயந்து எப்படியாவது தன் பெற்றோர்களுக்கு எள்ளுமதண்ணீரும் இறைக்கிறான். ஆதலால் ஐடி தர்மங்களெல்லாம் நடத்தப்படவேண்டியவைகளையென்று சுருதி, ஸ்மிருதி, அநுபவங்களைப்பற்றித் தொடர்ச்சியாய் அதுஷ்டிக்கப்பட்டுவர இருக்கின்றன.

மேற்கண்டவிஷயங்களை யெல்லாம் ஒப்புக்கொண்டு அவைகளுக்கு உள்ளடங்கியவிஷயமாக அதாவது (Non-essentials) முக்கியமில்லாத விதிகள் அதுஷ்டானங்கள்விஷயமாக இந்தப்பரதகண்டத்திற் பஃ ஓடங்களிலும் பலகாலங்களிலும் விததியாசங்கள் ஏற்பட்டுவந்திருக்கின்றன.

பரப்பிரம்ஸ்வரூபவிஷயமாக ஆசார்யர்களுக்குள், பேதமான அபிப்பிராயங்கள் ஏற்பட்டு அதன்மூலமாய் வெவ்வேறுவகுப்பினராயுள்ள ஸ்மார்த்தர்களும் வைஷ்ணவர்களும், மாதவர்களும் ஒரே ஹிந்து மதத்தினர்களன்றோ?

ஒருவருக்கொருவர் கலயாணசம்பந்தமில்லாமல் ஒருநாட்டுக்கும் மற்றநாட்டுக்கும் வெகுவானபோக்குவரத்துசமீபந்தம் முன்காலத்தில் இல்லாததினிமித்தம் வடமர்களென்றும், பிரஹ்மசரணாகளென்றும், அஷ்டசகஸ்திரர்களென்றும், வாத்திமாகளென்றும், கேசியர்களென்றும், ஆந்திரர்களென்றும், மகாராஷ்டிரர்களென்றும் பலபிரிவினராகிய ஸ்மார்த்தர்களெல்லோரும் ஒரே ஹிந்துமதத்தினர்களன்றோ.

அது என்னவென்றால், விதவாலிவாஹத்துக்குடம்பட்ட பெண்களின் மனதில், புருஷனிறந்தால் மறுபுருஷனையடையலாமென்ற தைரியமுண்டாவதற்கிடமிருப்பதாற் பெண்கள் பெரும்பாலும் இடிப்பாக்கையிலகப்பட்டுக்கொண்டு இன்பநுகர்ச்சிக்கிடைஞ்சலான சூடுமபச்ச்சரசரவுகளாலவருந்தும் பிராஹ்மணஜாதியில் இடையிடையே வறுமைமுதலிய பலவழியாலும் புருஷனிடத்துண்டாகக்கூடிய வெறுப்புக்காரணமாகவும், புருஷனிறந்தால் மறுபுருஷனையடைய மாக்கமிருப்பதுகாரணமாகவும், அவர்களையில் தம்பிராணனை அடைக்கலமாகவைக்கக்கூடவரான மணவாளர்களின் உயிர்வாழ்க்கை யென்னவாய்முடியுமென்பதாம்.

(7) இன்னும் ஒருவருக்கொருவர் பந்திபோஜனமில்லாமல், சம்பந்தம்செய்தும், செய்யாமலும் மதங்களின் ஸ்தூலசம்பந்தமான அற்ப விஷயங்களைப்பற்றி அடிக்கடி சச்சரவுசெய்துகொண்டிருக்கும் தென்கலைவைஷ்ணவர்களும், வடகலைவைஷ்ணவர்களும் ஹிந்துமதத்தினர்களுளன்றோ? மாததுவாகளும் அப்படியே; ஏனென்றால் அவர்கள் எல்லோரும் மேலேசொல்லப்பட்ட முக்கியமான அம்சங்களில் ஒற்றுமையான நம்பிக்கையும், விஸ்வாசமும், அதுஷ்டானமு முள்ளவாகளாய் இருந்து வருவதுதானாகாரணம்.

நமதுதேசத்தில் நமமுடைய ஹிந்துமதசாதியார்கள் அபிவிாதியடையவேண்டுமென்றுவிருப்பி முயற்சித்துவருகின்ற ஆசாரசோதிருததகாரா (Social Reformer) மேலேசொன்ன முக்கியமான அம்சங்களிற் பிரவேசித்துச் சோதிருததமசெய்ய எததனமசெய்தால் அது விண்ணிரயத்தனமாகவே முடியும். ஆனால் காலவிததியாசத்தினால் ஹிந்துமதவிஸ்வாசகர்கள் வேதமென்ன, சாஸ்திரமென்ன, யாகமென்ன, எக்ருமென்ன, எகேருபவீதமென்ன, ஜாதிவிததியாசமென்ன, சிவன், விஷ்ணு முதலியதெய்வங்களின்பகதி என்ன என்று ஹிந்துமதமுக்கிய அம்சங்களை அடியோடு தள்ளுவதாயிருந்தால் அப்பொழுது ஹிந்துமதமென்றபட்டத்தின் அஸ்திபாரமே உலைவடைந்து அவரவிஷ்டம்போல மதங்களும அபிப்பிராயங்களும் அநுசரித்துக்கொள்ளப்படும. ஆனால் ஹி அபிப்பிராயங்கள் அதாவது ஜாதிபேதத்தினால்தான்

(7) வடகலை தென்கலை வைஷ்ணவர்கள் மதசம்பந்தமாகச் சச்சரவுசெய்துகொண்டிருப்பதாகக் கண்டிருக்கிறது. லீவாஹஸம்பந்தமுள்ளவர்களாயும் ஒரேசித்தாந்தமுடையவர்களாயுமுள்ள வடகலைதென்கலை வைஷ்ணவர்களுக்குள்ளுண்டாகும் சச்சரவுகள் மதசம்பந்தமான ஸ்வல்பவித்தியாசம்பற்றியதாயிருக்குமானால், லீவாஹஸம்பந்தமில்லாதவராயும் வேறுவேறுசித்தாந்தமுடையராயுமுள்ள ஸ்மார்த்த மாத்துவார்களுக்கு எவ்வளவு யித்தியானசச்சரவிருக்கவேண்டுமே! ஆயிரவருஷகாலங்களிற்பாரததாலும் ஒருசச்சரவாவது உண்டாயிருந்ததாகக் காணப்படவில்லையே! அதிருக்கட்டும்; வைஷ்ணவர்களுக்குத்தான் ஸ்மாரததாகளோடாவது மாததுவாகளோடாவது சச்சரவுநேரவதுண்டா? அப்படியுமில்லாதிருக்கச்செய்தே வடகலைதென்கலைவைஷ்ணவர்களுக்குமட்டுமுண்டாகும் சச்சரவுகளை மதசம்பந்தமாயுண்டாவன

நமதுதேசம் கேஷமம் அடையவில்லை, விதவைகளுக்கெல்லாநாம செய்தால்தான் ஸ்திரீசுதந்திரமென்கிறபாக்கியம் பவிதமாகும் என்பது முதலிய சீர்திருத்தங்களை முயற்சித்துவரும் ஆசாரத்திருத்தக்காரர் (Social Reformer) ஏதோஅதிரஷ்டவிசேஷத்தால் இன்னும் இந்நத தேசத்திற் போதுமானபடி விருத்தியடையவில்லை. அதுபற்றியே இந்நதமதம் இந்நதமட்டில் ஜீவித்திருக்கிறது.

II. ஷ்ரீந்நுமதத்தின் முக்கியமில்லாதவிதிகள்.

ஷ்ரீந்நுமதத்தின் முக்கிய அம்சங்களடங்கிய கட்டடத்திற்கு உலை வில்லாமல் இரண்டாமபக்ஷமாவதும், காலதேசவாதத்தமானதுக்குத் தக்கபடி மாற்றக்கூடியதுமான சில சீர்திருத்தங்களை நமமுடையதேச கேஷமத்தின்பொருட்டுத் தேசாபிமானிகளும், மதாபிமானிகளும் முயற்சிசெய்ய ஏற்பட்டால் அதனால் நமமுடையமதத்துக்கே நிகுநத அபாயமவநதுவிட்டதாகப் பயநது, பெரியவர்கள் ஏற்படுத்தினவழக நத்தை ஏன் மாற்றவேண்டுமீ அதற்குச்சாஸ்திரம் இடம்கொடுக்க வில்லை, அப்படிச் சாஸ்திரம் இடம்கொடுத்தாலும் அது கலியுகத்திற்கு ஏற்பட்டதில்லை யென்று இந்நதுக்களிற் பெருமபானமையோர் ஒரேபிடி. வாதமாய் ஆகேஷ்பண்ணசெய்துவருகிறார்கள். அது மிகவும் பரிதிக்கத் தக்கது.

வேதங்களினாலும், ஸ்மிருதிகாததாக்களினாலும் எப்பொழுதும் ஒரேவிதமான அபிப்பிராயத்துடன் மாறுதலில்லாமல் உபதேசிக்கப் படுவநதவிதிகளிற் சில அநுஷ்டானங்களிற் சேராது சமயம்போலவும் அந்நதநருஷ்டிகளினுடைய அபிப்பிராயம்போலவும் மாறுதல்களை யடைநதுவநதிருக்கின்ற ஷ்ரீந்நுமதக்கட்டடத்திற்கு அதுகூலமாயுள்ள கௌனாசாரங்களில் (Non-essentials) பரெண்டாஸிவாஹமென்பதும் ஒன்று.

வென்றுசொல்லுவது சிறிதுமொருநதாது என்பதை அறிவுடையோர் நன்றாயறியவேண்டும. பின்னை எதனுலுண்டாவதென்றால் மறநதம் உல கத்தில் ஒருவர்க்கொருவருண்டாகும் குரிமபச்சச்சரவுகள் எப்படியோ அப்படியே பாததியாபாததியவியவகாரம் காரணமாகவே உண்டாவதாயிருக்கிறது. ஏகதேசங்களில் மதசம்பநதமாகவும் ஜாதிசம்பநதமாகவும் சச்சரவுண்டாவதாயிருநதபோதிலும், அது, அவிவேகிகளின்கூட்டத்தி லுண்டாவதல்லது விவேகிகளின்கூட்டத்தில் உண்டாகாமையால், அதற்கு அவிவேகமேகாரணமென்பதல்லது மதபேதமும் ஜாதிபேத மும் காரணமென்றுகொள்வது பொருநதாததாயிருக்கிறது.

III. ருதுமதீவிவாஹம், சாஸ்திரதாத்தரியம்.

மேற்கண்ட முக்கியமானவிஷயங்களில் இடங்களினாலும் காலங்களினாலும் மாறுபடாத ஒரேவித அபிப்பிராயங்கள் நுஷ்டிகளாற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் ஒரு ருதுவானபெண்ணைக் கல்யாணம் செய்துகொள்ளலாமென்ற விஷயத்தைப்பற்றி அவர்கள் அபிப்பிராயங்கள் வித்தியாசமாயிருக்கின்றன. இதனாலேயே ப்ரௌடாவிவாஹமென்பது சரியில்லையென்று யோஜிகாமலதன்ருவது நியாயமில்லை என்றும் ஆகேபசமாதானங்களைக்கேட்டு ஆராய்ந்து ஒருமுடிவுக்குவரவேண்டுமென்றுமென்று தெரிகிறது.

(8) சில ஸ்மிருதிகளில் ருதுவானபின்பு விவாஹம்செய்துவிக்கும் தகப்பனுக்கும், அவ்வதுவராகளுக்கும் ஏதோ பாபம்சம்பவிக்கும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதெயொழிய, ஒரு ஸ்மிருதியிலாவது ருதுமதீவிவாஹம், விவாஹமே அல்லவென்றாவது, அவ்விவாஹம்செய்து

உண்மை இப்படியிருக்க, மதபேதங்களும் ஜாதிபேதங்களும் சசசரவுக்குகாரணமென்று அவற்றை அறிவுடையோரும் தூஷண்புரிவதானது, நமமவாக கினனுமசிறிதிருக்கும் மதாபிமானத்தையும், ஜாத்யபிமானத்தையும் அடியோடுகெடுக்கவேண்டிச் சுயேச்சையென்னும் காமசாரத்தையிலாநாடங்கருத்தினராலெழுதப்பட்டபுத்தகங்களையும் பத்திரிகைகளையும் படிக்கும்வாஸனையாற்றேனறியதென்று பிராமணிகர லநாதரிககத்தகதாயிருக்கிறது.

(8) இங்கு, “ருதுமதீவிவாஹததுக்கு ஏதோ பாபம்சொல்லப்பட்டிருப்பதல்லது ஒருஸ்மிருதியிலாவது அது விவாஹமாகமாட்டாதென்றாவது, செய்யப்பெற்றவர்கள் ஜாதிப்பிரஷ்டர்களாவரென்றாவது சொல்லப்படவில்லை” என்றவிஷயங்கள் நாம் உத்தேசிகுக்கும் ருதுமதீவிவாஹததுக்கு எவ்வளவுதூரம் சாதகமாகின்றனவென்றுபார்ப்பே.

ஸ்மிருதிகள், ருதுமதீவிவாஹம் பாபகிருத்தியமென்றுசொல்லியிருப்பதைத்தேரிந்துகொண்டேபிரவிந்திக்கும்நாம் அப்பாபததுக்குப் பிராயச்சித்தமுண்டா இல்லையாவென்பதை அவசியம் அறியவேண்டியவர்களாயிருக்கிறோம். பிராயச்சித்தமில்லையென்று ஏற்படுகிடடால பிராயச்சித்தமில்லாத புத்திகிருதபாபம் ஜாதிப்பிரம்சநகாரணமாகுமா ஆகாதாவென்பதையும் பார்க்கவேண்டும். அது ஜாதிப்பிரம்சநகாரணமாகும்படித்தலை ஜாதிப்பிருஷ்டர்களாவாகென்று சாஸ்திரம்சொல்லவேண்டியதில்லையே! ருதுமதீவிவாஹம் பாபகாமென்றுசொல்லப்பட்டிருக்கும்போது, புண்யகர்மமாகிய விவாஹமாகமாட்டாதென்பது தனியாய்ச்சொல்லவேண்டிய தவசியமா! ஆகையால் பாபமுண்டென்று தெரிந்துசெய்யப்பட்ட ருதுமதீவிவாஹததுக்குப் பிராயச்சித்தமுண்டா இல்லையாவென்பதைப் பரியாலோசித்துப் பிராயச்சித்தமுண்டென்று

கொண்ட வதுவார்கள் ஜாதிப்பிரஷ்டர்களாவரென்றாவது சொல்லப் படவில்லை.

(9) ஆனால் நாரதர் பெண் பெரியவளானபிறகு அவளுக்குச்

தெரிந்தகொண்டாலன்றி, ருதுமதீவிவாஹம் விவாஹமில்லையென்று வது, செய்தவர் ஜாதிப்பிரஷ்டர்களென்றாவது ஸ்மிருதிகள்சோல்லா திருப்பதே அதுகூலமென்றுகொள்ளுவதற்கிடமில்லையென்று தோன்று கிறது.

(9) “பெண் பெரியவளானபிறகு சீக்கிரம் விவாஹம்நடக்கவேண் டும்” என்ற நாரதவாக்ஷியம் ருதுமதீவிவாஹநிஷேதவாக்கியங்களைவிரோ திப்பதுபோலத் தோன்றுகிறது. இது எந்தமட்டிலவிரோதிககிறதென் பதைப் பரியாலோசிப்போம். இநதவாக்ஷியத்துக்குப் பெண் பெரியவ ளானபிறகு விவாஹம்செய்யவேண்டும் எனபதில் தாதபரியமா? அல்லது பெண் பெரியவளாய்விட்டால் விவாஹம் தாமசிக்குலாகாது என்பதற் றுறபரியமா? என்பதைப் பரியாலோசிக்கவேண்டும். சீக்கிரம் என்று விரைவுபடுத்துவதால், தாமசிகககூடாதென்பதில் முக்கியநோக்கமென் றும், இவ்வளவுகாலத்துக்குள் என்று சொல்லாமையால் நியாயமாய் எவ்வளவுகாலத்துக்குள் செய்யமுடியுமோ அவ்வளவுக்குள் செய்துவிட வேண்டுமென்றும், கீழெல்லையோல்லாமையால் ஸ்நாநாநதரமே செய் யகூடுமானாலும் செய்துவிடவேண்டுமென்றும், அப்படிச்செய்யாமல் தாமசித்துச்செய்தால் அநதவிவாஹம் விதிப்படிசெய்ததாகமாட்டாதென் றும் தாதபரியங்கொள்ளக்கிடக்கிறது.

அன்றியும், ருதுமதியானால், சீக்கிரம்விவாஹம்செய்யவேண்டுமென்று விரைவுபடுத்துவதால் ருதுமதியாகுமுன்னே பிதா சாவகாசமாக விவா ஹம்செய்விக்கக் கடமைப்பட்டவனென்பதும், அப்படிச்செய்யாதிருப்பது விவாஹகாலநிர்ணயத்தைக் கடப்பதாயிருக்கிறதென்பதுமான அபிப் பிராயத்துடன் கூடியிருப்பதால், நாரதருக்கும் கந்யாவிவாஹமே அங்கீ காரமென்பதும், ருதுவானபின் தாமசிப்பதில் இஷ்டமில்லையாதலால், தாமவித்துச்செய்யும் விஷயத்தில் ருதுமதீவிவாஹ நிஷேதவாக்கியங்க ளில் தமக்கு ஆகேஷமில்லையென்பதும் வெளியாகின்றன.

இதனால் விவாஹங்கள், கந்யாவிவாஹம், ருதுமதீசீக்கிரவிவாஹம், ருதுமதீவிளம்பலிவாஹம் என மூன்றுவகையாகப்பிரிக்கப்படுகின்றன. அவற்றுள், கந்யாவிவாஹத்தால் பிதாவுக்கு ஊர்த்தவலோகப்பிராப் திக்குவோதுவாகிய புண்ணியம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் அது புண்ணியகர்மமாகிறது. காலவிளம்ப ருதுமதீவிவாஹத்தால் பிதா வுக்கும் வதுவார்களுக்கும் பாபம் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் அது பாப கர்மமாகிறது. இவ்வாறு இருவகையாகப்பிரிக்கப்பட்டிருப்பதால், அபிப்பிராயமென்பதை ஆகேஷிக்க இடமில்லை. ஆனால் ருதுமதீசீக்கிர

சீக்கிரம் விவாஹமடக்கவேண்டுமென்று கூறுகிறார்.

விவாஹத்திலமட்டும் கந்யாவிவாஹவிதிவாகசியங்களையும், ருதுமதி விவாஹநிஷேதவாகசியங்களையும் விரோதிப்பதுபோல தோன்றுகிறது. அதுவும் வாஸ்தவமா எனபதைப் பரியாலோசிப்போம்.

சாஸ்திரவாக்கியங்களெல்லாம் விதிநிஷேதங்களையே விஷயமாகக் கொண்டுள்ளன. அவை விதித்தவிஷயத்தையே நிஷேதித்தாலும், நிஷேதித்தவிஷயத்தையே விதித்தாலும் ஒரேவிதமான அபிப்பிராயமில்லையென்று சொல்லலாம். இங்கே விதிதததை நிஷேதிககிறதா, நிஷேதிதததை விதிக்கிறதாவென்று பாராககவேணும். காலக்கிரமத்தில் முன்னாலே கந்யாவிவாஹம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பின்னாலே ருதுமதி விவாஹம் நிஷேதிகப்பட்டிருக்கிறது இவ்விரண்டுக்குமருகவே அகர சந்திபோல ருதுமதிசீக்கிரவிவாஹமொன்று பிரபதமாகவே ருதுமதியானகாரணத்தைக்கொண்டு, ருதுமதிவிவாஹ நிரதாவாக்யம் நிஷேதிககத்தொடங்கலாம். ஆனால், கந்யாவிவாஹமசெய்விகக பரீக்ஷித்திருக்கும் பிதா தெய்வாதீனமாய்ப் பரபதமானருதுவுக்குக காரணமாகாமையால் அவனைப் பாரபதிகுள்ளாகருவது நியாயமில்லாதிருப்பதாலும், மிருததிதியில் பண்ணக்கடவதானசிராததததை ஆசௌசாதிகளாலுபஹதியுண்டாகவே அது கழிந்தவுடனே தாமஸியாது வேறுதிதியிற் செயதாலும் தத்தினசிராத்தமாகவே பாவிக்கப்படுவதுபோல ருதுமதி சீக்கிரவிவாஹமும் கந்யாவிவாஹம்போலவே பாவிக்கத்தருமென்று தோன்றுவதாலும் சீக்கிரமசெய்துகொள்ளுமபடி எச்சரிக்கததககதாகவேயிருக்கிறது.

ஆகையால் இங்குக்காட்டப்பட்ட நாரதவாக்கியமானது, ருதுமதி விவாஹநிஷேதவாகசியத்தையாவது கந்யாவிவாஹவிதிவாகசியத்தையாவது விரோதியாமலே ஆதரித்துக்கொண்டு அவ்விதிநிஷேதங்களிரண்டும்கூடிச்செய்த ஒரு எச்சரிக்கைநோட்டிஸ்போலிருப்பதால் மூன்றும் ஒரேவித அபிப்பிராயமுடையவாயிருக்கின்றன. ஆகையால் இங்குக் காட்டப்பட்ட நாரதவாக்கியமானது நாம் உத்தேசிக்கும் ருதுமதிவிவாஹத்துக்கு ஆதரவில்லாமற்போவதுமன்றி விரோதமுள்ளதாகவும் இருக்கிறதென்று தோன்றுகிறது.

(10) கிருஹ்யசூக்திரக்திற் பெண் பெரியவளான மூன்றுவருஷத
துக்குள் அவளுக்கு விவாஹமசெய்தவைககாவிட்டால் அவளுடைய

(10) “ருதுமதியானவளுக்கு மூன்றுவருஷத துகுள் விவாஹம
செய்தவைக்காதபிதா பாபமுள்ளவனாகிறான்” என்ற கிருஹ்யசூக்திர
வாக்மியதைப்பார்க்கும்பொழுது ருதுமதீவிவாஹவிஷயத்தில் தாராள
சந்தையோடு அதுகூலமசொர்வதாயிருப்பதுபோலத் தோன்றுகிறது.
ஆயினும் அதன் தாதபரியமும் எப்படியிருக்கிறதென்று பார்க்கவேண்
டும். இது ருதுமதீவிவாஹவிதிவாச்சியமா நிஷேதவாச்சியமா என்பதை
ஆராய்விட்டது “ மூன்றுவருஷத்துக்குள் விவாஹமசெய்தவைக்க
வேண்டும் ” என்பது சொற்பொருளாயில்லாமையால் விதிவாச்சிய
மாகிறதில்லை. குறிப்பிட்ட மூன்றுவருஷகாலத்தையும் அதிக்ரிமித்
தவன் பாபத்தையடைகிறான் என்று நிஷித்தபலமே சொற்பொருளா
யிருப்பதால் நிஷேதவாக்கியமாகிறது. இது ருதுமதீவிவாஹத்தை எப்
படிநிஷேதிககுமென்றால் மூன்றுவருஷத்தை அதிக்ரிமித்துச்செய்வதும்,
மூன்றுவருஷத்துக்குள்செய்யாமையும் ஒன்றையாகையால் மூன்றுவரு
ஷத்தைஅதிக்ரிமித்தது ருதுமதிகு விவாஹமசெய்யுமிதா பாபத்தை
யடைகிறான் என்பது தாத்பாயமாயிருப்பதால் இது ருதுமதீவிவாஹ
நிஷேதவாக்கியமாகவேயிருக்கிறது. இது நுந்யாவிவாஹவிதிவாக்கியத்
க்குவிரோதமில்லாமலும் அதை ஆதரித்துமிருக்கிறது.

எப்படியென்றால், கந்யாவிவாஹம பண்ணக்கடவனானபிதா அநதப்
புண்யத்தால் ஊாதவலோகபராப்தியடைபவனு யிருக்கசெய்தே
அதனையிழக்காது கந்யாவிவாஹமசெய்யச சித்தனாகவேயிருப்பன். அப்
படிசெய்வதற்குள் அவசமாய ருதுமதியாய்விட்டால் அது அவன்
செய்த தவறாகமாட்டாது. அவசமாயத் தவறியகாரியத்தைக் கால
தாமசமில்லாமல் அபிததுசெய்யவேண்டுவது அவசியமாகையால்
ருதுமதியானவருக்குச் சீக்கிரம் விவாஹமசெய்யக் கடமைப்பட்டிருக்
கிறான். ஆனால் ஒரு விவாஹமடப்பதற்கு அதுருபமானவரனைத்
தேடவும், திரவயசம்பாதனமசெய்யவும், முஹூர்த்தகாலங்கள்வாய்க்க
வும், எதிர்பாராதுநேரக்கூடிய இடையூறுகள்ரீங்கவும் போதுமான
சாவகாசமிருக்கவேண்டுமாகையால் அவற்றிற்கெல்லாம் பரமாவதியாக
மூன்றுவருஷம் போதுமானசாவகாசமவைத்துக்கொள்ளட்டும் என்று
தாராளமான காலாவதியும்கொடுக்க அதையும் கடப்பானாகில் அவன்

தகப்பன் பாவமுள்ளவனாகிருநென்று சொல்லப்படுகின்றது.

(11) பௌதயாயனர், மனு, கௌதமர், வசிஷ்டர், யாக்ஞவல்கியர், ஆபஸ்தம்பர் இவர்களுடைய ஸ்மிருதிகளிலும் கிருஹ்யசூத்திரங்களிலும் விவாஹம்செய்தநாலாவதுநாள் சாந்திமுகூர்த்தம் (கெர்ப்பாதானம்) செய்யவேண்டியதென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அப்படி

புதிதிலாவமாகவே சாஸ்திரதலைதக்ககடந்தவனாகமதிக்கப்பட்டுப் பாபத்துக்குள்ளாவதால் பஹிரங்கபாபியாகிருந்து என்று தாற்பரியமபண்ணுவதற்குப்பொருதுவதாயிருக்கிறதன்றி ருத்ரமதீவிவாஹத்தைச்சிலாசித்ததாகக்கொள்ள இடமில்லையாகையாலும், விளம்பிக்கலாகாதேன்பதே முக்கியதாதபரியமாகையாலும், சீக்கிரம்செய்யவேண்டுமென்ற நாரதவாக்யதாதபரியமும் தாமசிக்கலாகாதேன்ற பிரகிருதவாக்கியதாதபரியமும் ஒன்றாகவேயிருக்கிறது. சீக்கிரமென்றதனாற் கீழெல்லாமட்டுங் குறிகப்பட்ட நாரதவாக்கியத்தின்சேஷமாகவே,முன்றுவருஷங்கடக்கலாகாதென்று மேலெல்லையசொல்லியபடியால் இரண்டுமேஒன்றுக்க் கநயாவிவாஹத்திலேயே நோக்குள்ளனவாயிருக்கின்றன. ஆகையால் இந்த ருத்ரமதீச்சீக்கிரவிவாஹப்ரஸங்கமானது யதாயோககியமாக (ஏற்புழிககோடலால்) உபநயனம்போலப் பன்னிரண்டுவயதுக்குமேல் விவாஹகாலம்விதிக்கப்பட்ட பிராஹ்மணேதரகநயாவிஷயங்களில் ஸ்வபாவசுததமாகவே சம்பவித்துச் சரிதார்த்தமாயிருப்பதால் அவ்வயதுக்குள் விவாஹகாலம்விதிக்கப்பட்ட பிராஹ்மணகநயாவிஷயத்திற் ப்ரவாததிப்பதிற் சாமாததியமற்றதாயிருக்கிறதென்று சாஸ்திரதிருஷ்டியால் அறியத்தக்கதாயிருக்கிறது.

(11) பௌதயாயனமுதலிய ஸ்மிருதிகளிலும், கிருஹ்யசூத்திரங்களிலும் விவாஹம்செய்தநாலாமநாள், கெர்ப்பாதானம் செய்ய வேண்டுமென்றுசொல்லியிருப்பதானது, விவாஹகங்கைக்குக் கெர்ப்பாதானயோக்கியமான ஆராதவதத்துவம் இருக்கவேண்டுமென்னும் ஊஹத்துக் கிடம்கொடுக்கிறது. இந்த ஊஹமானது கந்யாவிவாஹவிதிவாக்கியதைவினோதிப்பதுபோலத் தோன்றுகிறது. ஆனாலும் வாஸ்தவத்தில் வினோதிப்பதில்லை. ஏனென்றால் சபதப்பிரமானியல்லாத இடங்களில் ஊகம் தலையெடுப்பதல்லது, சபதப்பிரமானமுள்ள இடங்களில் அதற்குப் பிரதிகுலமாக ஊகம் தலையெடுக்கமாட்டாதென்பது

யானால் ஸ்மிருதிகர்த்தாக்களிற்சிலர் ருதுவாவதற்குமுன்விவாஹம்செய்யவேண்டுமென்ற அபிப்பிராயத்துக்கு இது விரோதமாயிருக்கிறது.

சாஸ்திரசம்மதமாயிருக்கிறது. இதனைச் “சொல்லிலவழியது உய்த் துணர்வு” எனச் சேனாவரையர் பலவிடங்களிற்காட்டுதலாலும் அறியலாம்.

அன்றியும், கெர்ப்பாதானமானது பிஜசுத்தியின்பொருட்டுச் செய்யப்படும் மாந்திரிகஸம்ஸ்காரவிசேஷமாகையால் அது சார்த்தகமாகவே யிருக்கவேண்டுமென்னும் நியமமில்லை. ஆயினும், யதாயோக்கியம் (ஏற்புழிக்கோடலால்) வர்ணாதரவிவாஹத்தில் சார்த்தகமாந்திரிகஸம்ஸ்காரமாய்ச் சரிதார்த்தமாகிறபடியால் பிராஹ்மணவிவாஹவிஷயத்திற் கேவலமாந்திரிகஸம்ஸ்காரமாயிருப்பதால் கருதியாவிவாஹவிதி வாக்கியங்களைவிரோதிக்கவிலையென்றுதோன்றுகிறது.

இந்தஸம்ஸ்காரம் ருதுமதியானபின்பேசெய்யத்தக்கதாயிருந்த போதிலும் ருதுவானவுடன் காமாதூரசங்கமனமேர்ந்தாலும் பிஜசுத்தியுண்டாயிருக்குமொருட்டு விவாஹத்தில் ஆகாஷித்துச் சங்கிரஹமாகச்செய்யப்படுகிறது. அப்படிச்செய்யப்படாநந்தபோதிலும் ஆகர்ஷித்துச்செய்யுங்கர்மங்களைப் (ஷோடசமாசிகாதிகளை) பின்னும் செய்தற்குரிய அவகாலங்களில் விஸ்தரித்துச்செய்வதுபோலவே ருதுசாந்தியிலும் லிஸ்தரித்துச்செய்யப்படுகிறது. ஆகையால் விவாஹத்தில் விதிக்கும் கொப்பாதானஸம்ஸ்காரமானது பிராஹ்மணவாணத்திலும் ருதுமதிவிவாஹம் சாஸ்திரசுத்தமென்றுகிப்பதற்குஸாதகமாகுமென்றுதோன்றவில்லை.

அன்றியும், சுபமுஹூர்த்தங்களைப் பிரதிக்கித்துச்செய்யுங் கிரியாவிசேஷங்களில் அபேக்ஷயபூர்த்தியிருக்கவேண்டுமென்னும்நியமமில்லையென்பதை, மழைபெய்யாதிருக்கச்செய்தே உழவுகொடாதநிலத்திலும் கர்ஷகர் நாளேர்வைப்பதாலும், உதஸவங்களில் விதானசாமக்கிரிவருமுன்னமே காட்காலநடுவதாலும், கிருஹநிர்மாணசாமக்கிரிகள்வருமுன்னமே வாஸ்துச்செய்வதாலும் அறியலாம்.

(12) அதுவுமல்லாமற் கல்யாணத்திற்சொல்லப்படுகிற ஒவ்வொரு மந்திரமும், உடனே கிரஹஸ்தாஸ்ரமதர்மத்தை நடத்தக்கூடிய புத்தியறிந்தபெண்ணுக்கும் அவள்புருஷனுக்கும் ஒப்பந்தப்பேச்சுகள் ஏற்படுவதுபோலிருக்கிறது. பாணிககிரஹணமானபிறகு பெண் தனபுருஷனவீட்டுக்குப்போய் 3 நாள் இருவரும் பிராமமசரியவிரதத்தை யதுஷ்டித்து 4-வதுதினம்படுகையறையிலணிப்பபட்டிச சாந்திமுகூர்த்தம் அப்பொழுதேநடத்தப்படுவதாகவும் வெளியாகிறது.

நடந்தகல்யாணத்தைச் சட்டப்படிசெல்லாததாக 5 நிபந்தனைகள் விகஞானேஸ்வரரார் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவையாவன— பெண் மாப்பிள்ளைகளுக்கும் வித்தியாசமானஜாதி1, ஒரேபர்வரம்2, ஒரேகோத்திரம்3, சபிணடர்களாயிருத்தல்4, பெண்ணுக்கு ஏற்கனவே கல்யாணமாயிருத்தல்5, இவ்வவநதில் ஏதாவது ஒன்றிருந்தாலும் கல்யாணத்திற்சம்பந்தப்பட்ட பெண் மாப்பிள்ளைகள் புருஷன்பெண்சாதிகளாக ஏற்படமாட்டார்களென்று கண்டிப்பாய்ச சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ஐடி ஆக்ஷேபணையில் நுதுமதிவிவாஹமுமசேர்ந்திருந்தால் அதை ஏன் அவா எடுத்துச்சொல்லக்கூடாது. அப்படிச்சொல்லாததற்குச் சிலசமாதானங்கள் யுகதியாய்ச சில ஆக்ஷேபகாராகன சொல்லுகிறார்கள். அவையாவன— ஹிரதுமத்ததினாகளுக்குள் ஒருவிதி அல்லது வழக்கத்தை யதுசரித்துநடக்கக்கூடியவிஷயத்திற்குத்தான் ஐடி நிபந்தனைகளும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன என்பதும், பரௌடாவிவாஹம் அந்தமாதிரி ஹிருதுகளுக்குள் ஏற்படக்கூடியவிஷயமல்லவென்பது மாம. ஸ்மிருதிகாததாக்கள் இந்த பரௌடாவிவாஹம் ஒருகால நடக்கக்கூடியவிஷயமென்பவையோசுத்து ஆக்ஷேபசமாதானங்கள் கூறியிருக்கிறார்கள்

(12) விவாஹத்தில் தம்பதிகளின் ஒப்பந்தப்பேச்சான மந்திரங்க ளெல்லாம் புத்தியறிந்தபெண்ணுக்கும் புருஷனுக்கும்நடக்கும் ஒப்பந் தப்பேச்சுகளபோலிருந்தபோதிலும் அவையும் வர்ணநதரவிஷயத்திலும், பிராஹ்மணவிஷயத்திலும் முறையே சாததக கேவலமாந்திரிக ஸமஸ்காரங்களாய யதாயோகிய முப்பந்நங்களாகவேயிருக்கின்றன இப்படிக்கொள்ளாவிட்டால் உபநயநத்தில், குரு சிஷ்யசம்பாஷணரூபமாகவும், பிரார்த்தனாரூபமாகவும், தேவதாஸ்தோதரரூபமாகவும் வேத் மந்திரங்களசொல்லப்படுவதால் உபநயநமும் வேதவாக்கியாததக் கிரஹணசாமாதியமுள்ளவனுக்கே செய்யவேண்டுமென்று கொள்ள வேண்டியதாயமுடியுமென்றுதோன்றுகிறது.

(13) ப்ரௌடாவிவாஹமென்பது நம்முடைய இந்துமதத்திற்கு முழுதும்புறம்பானதும் நிசசயமாய் நேரிடக்கூடாததுமானவிஷயமா யிருக்குமபகூதத்தில் அலைபபற்றி அவர்கள் சொலவானேன். எல்லா ஸ்மிருதிகாததாக்களாலும், அதுஷ்டானததினாலும், கண்டிப்பாய் வர் ஜிக்கப்படடிருக்கிற விதவாவிவாஹத்தை 5 நிபந்தனைகளில் ஒன்றாகச் சொன்ன (14) விசுனானேஸ்வரர், சிலஸ்மிருதிகளால் அங்கீகரிக்கப்பட்டதும் முன்னமே நம்முடையதேசத்தில் நிசசயமாய் கூத்திரியர்களுக்குள் அதுஷ்டிக்கப்பட்டிவந்ததுமான ப்ரௌடாவிவாஹத்தைச் சொல லாமலிருப்பதற்கு என்னநியாயம்.

(13) பிரௌடாவிவாஹம் (ஹிந்துக்களுக்குள்) நான்குவருணத் துள் ஏகதேசத்திலுமில்லையென்று பிராமானிகாகள்சொல்லமாட்டார்களெனநேரினைக்கிறேன்.

(14) விசுனானேஸ்வரர் செல்லாதென்ற விவாஹங்களில் ருதுமதீவிவாஹத்தைச்சொல்லாமலிருப்பதற்கு என்னநியாயம் என்று கேட்கப்பட்டிருக்கிறது. நடந்தவிவாஹத்தைச் சட்டப்படிசெல்லாதென்ற ஐந்ததோஷங்களும் அரத்தசம்பந்தமான தாயபாகப் பிரதிபந்தங்களாக வர்ணத்திரயங்களுக்கும் சாமானயமாயிருப்பதால், வாணந்தரங்களில் தாயபாகத்துக்கு அஹமாயும் நிர்த்தோஷமாயுமுள்ள ருதுமதீவிவாஹமானது அவற்றோடு சோக்கத்தகாததாகவேயிருக்கிறது. பிராஹ்மணவாணத்துக்குமட்டும் அது விவாஹமாகமாட்டாதென்பது நிஷேதவாகசியங்களால் சித்தித்திருப்பதாலும் இவருச் சோததெண்ண வேண்டுமென்னும் ஆவசியகமுடில்லை. ஆகையால் விசுனானேஸ்வரர் விவாஹமாகமாட்டாவென்றுசொல்லியவற்றுட சோததெண்ணுமையால் பிராஹ்மணருக்கும் ருதுமதீவிவாஹம் நிஷித்தமில்லையென்று சொல்லுவது பொருந்துமென்றுதோன்றவில்லை.

(15) தவிரவும், பெண் பெரியவளானபிறகுசெய்யப்படும்கல்யாணத்தினால் அவளுக்குப்பிறகும குழந்தைகள் அவாளுடையகொளவத்தை இழநதுவிடமாட்டார்களென்றும் அப்படிப்பட்டபெண்ணை மணந்துகொள்வதனால் நிரதைக்கு இடமானகாரியம் ஒன்றுமில்லையென்றும் பாரத அதுசாஸனபருவத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

IV. முந்தின அநுஷ்டானங்கள்.

விரதமதததுக்கு ஆதாரமாய் மேலேசொல்லப்பட்டவிஷயங்கள் எப்படி ஒரேசிலையாய் இந்தத்தேசத்தில் எந்தக்காலத்திலும் எந்த இடத்திலும் எல்லாஸ்மிருதிகாததாக்களாலும் ஒரே விதமாகத்

(15) பெண் பெரியவளானபிறகுசெய்யப்படும் கல்யாணத்தினால் அவளுக்குப்பிறகுமகுழந்தைகள் அவாளுடையகொளவத்தையிழநதுவிடமாட்டார்களென்றும், அப்படிப்பட்டபெண்களை மணந்து கொள்வதனால் நிரதைக்கு இடமானகாரியம் ஒன்றுமில்லையென்றும் பாரதாதுசாசனமசொல்லியிருப்பதாகக்காட்டியிருக்கும்வாக்கியங்களை நான்பாரததமட்டும் புறப்பூவிஷயமாகச்சொல்லியிருப்பதாக அறிகிறேன். ருதுமதீவிஷயமாகவேசொல்லியிருக்கும்படிதில்அவைஇன்ன அத்தியாயத்தில் இன்னசங்கியையுள்ள சுவோகங்களென்பதை வ்யகதமாயெழுதினால் முன்பின் சுதர்ப்பவங்களைப்பாட்டி அவற்றின் தாதபரியம் இன்னதென்பதும் நனறையறியலாம் ஆயினும், எழுதியிருக்கும்வாக்கியங்களை உள்ளபடியிருப்பனவாகவேவைத்துக்கொள்வோமானாலும், அவை உத்தேசிகும ருதுமதீவிவாஹததுக்கு அதுகூலங்களாகக் காணப்படவில்லை. எப்படியென்றால் ஸ்மிருதிதிஹாஸங்கள் வேதோப்பபிருஹ்மணங்களாகையால் அவற்றிற்குப் பின்னகர்த்திருவமிருநதாலும் முன்சொல்லியபடி வாக்கியாததவங்களில் ஐகண்டயம் (ஒரேவிதமான அபிப்பிராயம்) இருக்கவேண்டும். ஆகையால் ஸ்மிருதியில் நிதிக்கப்பட்ட ருதுமதீவிவாஹதை அநத ஸ்மிருதிகருவிரோதமாய்ப் பாரதாதுசாசனம் ஆதரித்திருக்கமாட்டாதென்றும், ஸ்மிருதியில் அங்கீகரிக்கப்பட்ட ருதுமதீவிவாஹதையே அது ஆதரித்திருக்கவேண்டுமென்றுநதோன்றுகின்றது. இதனை அதன் வாக்கியகதியாலும் அறிய

தொடர்ந்து அதுஷ்டிக்கப்பட்டுவந்திருக்கின்றனவோ அநதமாதிரி பரௌடாவிவாஹத்தைப்பற்றி நாம சொல்லமுடியாது. ஸ்மிருதிகளுடைய வித்தியாசமான அபிப்பிராயங்களைப்பற்றி மேலே சொல்லியிருக்கிறேன். ஆனால் முநதின அதுஷ்டானங்ள் எப்படியிருந்துவந்திருக்கின்றன என்பதைப்பற்றி யோசிப்போம்.

எப்படியென்றால் ருதுமதிவிவாஹத்தால் நிர்தைக்குஇடமுண்டா? இல்லையா? பிறக்குமகுழந்தைகள் அவர்களுக்குள்ள வர்ணகௌரவத்தை இழந்துவிடுவார்களா? மாட்டார்களா? என்ற சமசயங்களுண்டாய் விசாரித்து நிச்சயித்திருப்பதுபோல எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இதில், தோன்றிய ஸமசயமானது பிரவிததி நிவிர்த்திஜனங்களாய்ப் பரஸ் பரவிருத்தங்ள்ளான இரண்டுஞானங்ளை யுடையதாயிருக்குமாகையால் அவையிரண்டு மிரண்டுபிரமாணங்ளால் உண்டாயிருக்கவேண்டும். அவற்றுள், குறிப்பிட்டகாலத்துள் (அதாவது வருணநதோறும் புருஷாகளுக்கு உபநயநத்துக்குவிதித்தகாலத்துள்) பெண்களுக்கு விவாஹமண்ணவேண்டுமென்பது பிரவிததிஜனகம். ருதுமதிசகுவிவாஹமண்ணினவன் பாபியாவான் என்பது நிவிர்த்திஜனகம். இவ்விரண்டும்ககநயாவிஷயத்திற் பிரபதமாகுமபோது விதித்தகாலத்திற் செய்வது பற்றித் தோஷயிலையென்று கொள்ளலாமா? ருதுமதியானதால்தோஷமுண்டென்றுகொள்ளலாமா? என்றசமசயமுண்டாகிறது. உரிமைபற்றிய அாததசமபநதமானவியவகாரத்திலுண்டாகும் சம்சயத்தால் வாதிக் கூறுகலமசெய்யவேண்டுமென்னுமநியாயமேபோல, ருதுமதிசேக்கிரவிவாஹத்திற் பிறக்குங்குழந்தைகள், நிர்தைக்கிடமானகாரியங்கள் ஒன்றில்லாமையால் அவர்களுடையகௌரவத்தை யிழந்துவிடமாட்டார்கள் என்று பரியாலோசித்துத் தீர்மானிக்கப்பட்டிருப்பதாகத்தெரிகிறது. நிர்தைக்கிடமானகாரியமொன்றுமில்லையென்பதை ஏதுவாகக்கொண்டு நிச்சயிக்கப்பட்டிருப்பதால் இது நிர்தைக்கிடமில்லாத வர்ணநதரவிஷயமான ருதுமதிசேக்கிரவிவாஹமென்பதும், நிர்தைக்கிடமுள்ள ருதுமதிவிவாஹம இங்கு விஷயமன்றென்பதும் நன்குவிளங்கும்.

ஆகையால், சாஸ்திரங்ளால் ஆதரிக்கப்பட்ட ருதுமதிவிவாஹமானது விவாஹத்துக்குவிதித்த பிராயங்களி வியலபாகநேரக்கடிய வர்ணநதரவிஷயமன்றே கொள்ளத்தக்கதாயிருக்கிறது.

(16) சம்ஸ்காராதிவிஷயங்களிற் பிராம்மணர்களுக்கும் கூத்திரியர்களுக்கும் சொற்பவிஷயங்கள் தவிர முக்கியமாய் எவ்விதவிததிராசுமும் இருந்திருப்பதாகத் தெரியவில்லை. நமமுடைய பரதகண்டத்திலுள்ள ஸ்திரீகளில் மகாபதிவிரதாசிரோமணிகளாக எண்ணப்பட்டுள்ள ராஜஸ்திரீகள் எல்லோரும் பரௌடைகளானபிறகே கலயாணமசெய்யப் பட்டிருக்கிறார்கள். ரஜஸ்வலையானபின்செய்யப்படுகிற விவாஹத்துக்கு அசாததிராசுமான் குற்றங்களைச் சொல்லியிருப்பதாகச் சொல்லுகிறார்கள்.

(17) ரஜஸ்வலையானகுற்றம் கூத்திரியர்களுக்கு ஏன் இல்லை.

அகநிபிரவேசமசெய்து ஈகமாய்எழுந்தவந்த சீதையும், இறந்து போனபுருஷனை எமணிபிரந்தமீட்டிவந்த சாவித்திரியும், வேடனைப் பாரததமாதிரித்திலைரித்ததம்பநதியும், ஏழுநாள் விடியாமலேபோகும்

(16) சமஸ்காராதிவிஷயங்களில், பிராம்மணர்களுக்கும் கூத்திரியர்களுக்கும் நமமால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட சொற்பவிததிராசுததான ருதுமதிவிவாஹம் சோந்ததிலலையென்பலதரிசசயித்ததுகொண்டாலன்றி கூத்திரியருதுமதிவிவாஹத்தால் பிராம்மணருதுமதிவிவாஹமும் தோஷமில்லாததென்றுசொல்லவது சாததிராசுகமாட்டாதென்றுதோன்றுகிறது.

(17) ரஜஸ்வலையானகுற்றம் கூத்திரியர்களுக்கும்படும் ஏன் இல்லையென்று கேட்கப்பட்டிருக்கிறது சாஸ்திரவிதிகளுக்குக் காரணம்கேட்கவும் சொல்லவும் நாம் அதிகாரிகளில்லை. ஏனென்றால் அவை சில திருஷ்டங்களாயும், சில அதிருஷ்டங்களாயும், சில திருஷ்டாதிருஷ்டங்களாயுமுள்ளன. நாம் திருஷ்டங்களைமட்டும் அறிவோமேயல்லது அதிருஷ்டங்களையறியு மாற்றலுடையோமல்லோம். மஹருஷிகளோ தபோமாஹாதமியத்தாலும், யோகபரபாவத்தாலும் ஸமஸ்தவிஷயங்களையும் அறியவல்லவர்கள். காரணங்காணாமல் ஒன்றும்கொல்லமாட்டார்கள். அவர்கள் முற்றத்திறந்தவராதலால் தந்யங் சருதாமலும், பிறர்கேளேரும்பாமலும், தாமுணர்ந்த நன்மையின்முடிவுகளையே சாஸ்திரங்களிற் சுருக்கிச்சொல்லியிருப்பதால், சாஸ்திரதாற்பரியங்களைரிசசயிக்கும் மீமாம்சாதிதிராயங்களைக்கொண்டு பெரியோர்களால் நிச்சயித்ததுஷ்டிக்கப்பட்டவிதிகளைக்கடவாதுநடப்பதற்கே நாம் அதிகாரிகளாகவிருக்கோமென்றுதோன்றுகிறது.

படிசெய்த நாளாயினியும், தன்வஸ்திரத்தை 'மேன்மேலும்பெருகச் செய்து மானத்தைக்காத்துக்கொண்ட துரௌபதியும், ராஜசுகத்தைத் தள்ளிவிட்டுத் துறவியாகியகணவனுக்குத்தொண்டுசெய்துவந்த லோபா முத்திரையும் பரௌடையானபிறகுதான் கலயாணம்செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள். இவர்களைவிடச் சிறந்தபதிவிரதாசிரோமணிகள் உலகிலுண்டோ.

ஆயினும் கேட்டகேள்விக்கு ஒருவாறு சமாதானமொசொல்ல இடமே நிலலாமற்போய்விடவும் இல்லை.

பிருஹ்மஃத்திரியவைசியர்கள் உபநயனஸம்ஸ்காரத்தால் ஒருபிறப்பிலேயே அதிருஷ்டரூபமான உயாந்த இரண்டாம்ஜன்மத்தையடைவதால் துவிஜர்என்னுமபெயரால் வழங்கப்படுகிறார்களென்பது யாவருமறிந்ததே. அவ்வுயர்ந்தபிறப்புண்டாகும் உபநயந்ததுக்குரியகாலங்களும வருணக்கிரமமாக மேன்மேலுயாததப்படடிருக்கின்றன.

ஸ்திரீகளுக்கு உபநயனசம்ஸ்காரமில்லாமையால், அவர்களும் துவிஜராகவேண்டுமென்பதையுத்தேசித்தது உபநயனத்துக்குப் பிரதியாகவே அவர்களுக்கு விவாஹஸம்ஸ்காரம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதனால் விவாஹஸம்ஸ்காரம் ஸ்திரீகளுக்குரியதென்றும், அவர்கள் விவாஹமில்லாமலிருக்கக்கூடாதென்றும், விவாஹமில்லாதிருந்தால் உபநயனமில்லாதிருப்பவர்போலப் பஹிஷ்கரிக்கப்படுவார்களென்றும், புருஷன் விவாஹப்பிரதிஸம்பந்தியாய்மட்டும் இருக்கிறுனென்றும், அதுவும் அவனுக்கு விதிநிபந்தனமின்றி, இச்சாநிபந்தனமாயிருக்கிறதென்றும் கொள்ளவேண்டும்.

ஆதலால் வருணந்தோறும் புருஷனுக்கு உபநயனத்துக்குவிதிக்கப்பட்டகாலங்களே ஸ்திரீகளுக்கும் விவாஹத்துக்குவிதிக்கப்பட்டகாலங்களாகின்றன. பிராஹ்மணர்களுக்குவிதிக்கப்பட்டகாலங்கள் கிரமமாகவே, ஸ்திரீகளுக்கு அநார்த்தவகாலமாகவும், ஃதத் திரியாதி களுக்குவிதிக்கப்பட்டகாலங்கள் ஸ்திரீகளின் ஆர்த்தவகாலமாகவும் ஸ்வபாவசித்தமாயிருப்பதால் ஃத்திரியகன்னிகைகளுக்கு ருதுமதிதவம் விவாஹதோஷமாகிறதில்லை.

ஆகையால் ஃதத் திரியகன்னிகைகளின் விவாஹத்தைக்காட்டிப் பிராஹ்மணகன்னிகைவிஷயத்திலும் ருதுமதிவிவாஹம்தோஷபுக்தமாகாதென்றுசாதிப்பது பாதிக்கப்படுமென்றுதோன்றுகின்றது.

(18) ரஜஸ்வலையில் நளாயினியைக் கல்யாணமசெய்துகொடுத்த அவள்தகப்பனாகிய அரசனுக்கும் அவளை மணமசெய்துகொண்ட மக நுஷியாகிய மௌதகலயருக்கும், லோபாழுத்திரையின் தகப்பனாகிய அரசனுக்கும் அவளை மனைவியாகக்கொண்ட தபோதிதியாகிய அகஸ்தியருக்கும் என்னபாவங்கள் சம்பவித்தன.

ஸ்மிருதியாலேறப்பட்டபாவம் நுஷிகளை எவ்விதந்தொடரும். அவர்கள் என்னவேண்டுமானாலும்செய்யலாமென்று விவகாரமசொல்வதாயிருந்தால் அவர்கள் பாபசம்பந்தமானகாரியத்தைசெய்ததாக ஆதரவு ஒன்றுமில்லை. மனுஷ்யஇயற்கைக்குமேலானதாக அவர்களுடைய தபோசகதியினால் செய்த சிலகாரியங்களை ஆதாரமாகக்கொண்டு அவர்கள் சபாவமாகசெய்கிறகாரியத்துக்குச் சமாதானமசொல்லுவது ஒவ்வாது.

துரௌபதை சுயமவரகாலத்திற் பாண்டவர்கள் பிராமணவேஷம் பூண்டு அங்குவந்திருந்ததாகவும், அரசுசன்ன பிராமணரூபத்துடனிருந்து மசேசுந்திரத்தை எய்ததாகவும் சொல்லப்படுகிறது. (19) இது லை தபோசகதியில்லாத பிராமணர்களும் ரஜஸ்வலையான கூத்திரியப் பெண்களைக் கல்யாணமசெய்துகொள்ளுவதால் யாதொருபாவமுமில்லையென்று ஏற்படுகிறது. ஏனென்றால் ரஜஸ்வலையானபெண்ணை (துரௌபதையை) மணந்துகொள்ள நீ எப்படிப் பிரயத்தனமசெய்யலாமென்று அருசுசன்னை அந்தசசபையிலிருந்த மற்றப்பிராமணர்களாவது வேறு பெரியோர்களாவது ஆகேகிததுசொன்னதாக இல்லை.

(18) ரஜஸ்வலையான கூத்திரியகந்திகைகளை மணமுரிந்த மஹ நுஷிகளுக்கு என்னபாபமஸம்பவித்தது என்று கேட்கப்பட்டிருக்கிற தானது, அதுபோலப் பிராஹ்மணகந்திகைகளையும் ரஜஸ்வலையானபிறகு மணஞ்செய்துகொள்வதால்தோஷமில்லையென்பதைச்சாதிக்க எழுந்தது போலிருக்கிறது.

கூத்திரியகந்திகைகளுக்கு முன் சாலலியபடி ரஜஸ்வலாவிவாஹம் விதிப்பிரயுக்தமாயும் நிஷேதயோக்கியமாகாமலுபரிப்பதால் விவாஹம் செய்துகொண்டவனுக்கும் கொடுத்தவனுக்கும் ஒருதோஷமுமில்லையென்றே சொல்லலாம். பிராஹ்மணகந்திகைக்குவிதிப்பிராப்தமில்லாமையால் பிரகிருதருதமதிவிவாஹம் தோஷமுள்ளதாகவேகாணப்படுகிறது.

(19) தபோசகதியில்லாதபிராஹ்மணனும் கூத்திரியகந்திகையைக் காமார்த்தமாக விவாஹம்செய்வதில் கௌண்பகூத்தில சாஸ்திரஸம்மதமிருப்பதாலும், கூத்திரியகந்தியாவிவாஹத்துக்கு ரஜஸ்வலாதோஷமில்லாமையாலும் பிராஹ்மணரூபியாய் கூத்திரியகந்தியாவிவாஹத்திற் பிரவீர்த்தித்த அர்ஜுனனைப் பிராஹ்மணாக ளாகேகிக்கவில்லையென்றுதோன்றுகிறது.

நடந்தேறிவந்திருக்கிற கலயாணவிஷயங்களில் கூத்திரியப்பெண்களின்கலயாணங்களைப்போல (20) பிராமணப்பெண்களின்விவாஹங்களைப்பற்றி விமர்சையாகச்சொல்லப்படவில்லையென்றுதெரியவருகிறது. அதனால் பிராமணர்களுக்குள் அநதமாதிரிவழக்கமில்லை என்று சொல்லமுடியாது.

ஆயினும் மேலேசொன்னபடி (21) கலயாணத்திற்குச்சொல்லப்படுகிற மந்திரதாதபரியங்கள்1. (22) கலயாணமான 4-வதுநாளில் புருஷன்விட்டிற பெண்ணைவள் கணவனுடன்சேர்த்தக்கரிலையையடைந்து, ஸ்திரிபுருஷர்கள் பள்ளியறையிலிருக்கவேண்டியதாகச்சொல்லுமவிஷயம் 2, (23) எவ்வளவுகண்டிப்பானஸ்மிருதிகாததாக்களும் ப்ரௌடாவிவாஹத்தை விவாஹமேஆகாது என்று வர்ஜித்துத்தள்ளாதவிஷயம் 3,

(20) ருதுமதீவிவாஹம் பிராஹ்மணகோஷ்டியிலிலையென்பது அநுபவசித்தமாயிருக்கச்செய்தே, அது உண்டென்பதற்குச சரித்திரங்களிலவிமர்சையாய்ச்சொல்லப்படவில்லையென்பது சாக்ஷியாகமாட்டாதென்றுதோன்றுகிறது.

(21) கலயாணத்திற்குச்சொல்லுமமந்திரங்களும், விவாஹத்தின்நாலாவதுகினத்திற்கெய்யுங்கொப்பாதானமும் ஸமஸ்காரவிசேஷமாகையாலயதாயோகநயம் மாந்திரிகமாகவும், சாராததமாகவுமிருக்ககூடுமாகையால் அவை ருதுமதீவிவாஹத்துக்குநிரூபகங்களாகுமென்றுதேர்ந்தவிலையென்று முன்னமேச்சொல்லப்பட்டது. மந்தரஸம்ஸ்காரங்களுக்கு அராததாநுபவ்யோகநியதாபாதநமவேண்டியதில்லையென்பதை உபநயநாதி ஸமஸ்காரங்களாலுமறியலாமென்று முன்னமேச்சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

(22) கலயாணமானநாலாநாறிற்கெய்யுங்கிரியையானகெர்ப்பாதானமானது ஸமஸ்காரவிசேஷமென்றுகொள்ளப்படுவதால் அதுசாராததமாயிருக்கவேண்டுமென்னுமநியமமில்லையென்று முன்னமேச்சொல்லப்பட்டது.

(23) மூன்றாவதுபுகதிக்குச்சமாதானம்.— வாணநதரவிஷயங்களிற் பெருமபாலும் ருதுமதீவிவாஹமே ஸம்பாவிதமாயிருப்பதாலும், காந்தருவத்தில் ருதுமதீதவம் நியதமாயிருக்குமாகையாலும் ஸ்மிருதிகாததாக்கள் அடியோடுகூடாதென்றுநிஷேதிககவில்லை. ஆகையால் அது உத்தேசவிஷயமானருதுமதீவிவாஹத்துக்குச்சாதகமாகமாட்டாதென்றுதோனுகிறது.

(24) கார்த்தர்வவிவாஹம் ஒன்றுதவிர மற்றவிஷயங்களில் பிராமணர்களைப்போல விவாஹசம்ஸ்காரவிஷயத்திற் சமத்துவமாக இருந்துவந்த உத்தமமான கூத்திரியவகுப்புபெண்கள் ப்ரௌடையானபின் விவாஹம்செய்துகொண்ட உதாரணங்கள் 4, (25) அப்பேர்ப்பட்ட பெண்களைப் பெற்றோரும் பிராமணேததமர்களானருஷிகளும் பாவங்களுக்கு ஆளாகாமல் முறையே கலயாணம்செய்துகொடுத்தும் செய்து கொண்டுமிருக்கிறவிஷயங்கள் 5, டை. ஸ்மிருதிகாத்தாக்களிற் பெரும் பான்மையோர் டை. 2-வதுவிஷயத்தையதுசரித்து, 4-வதுநாளிற் சாந்திமுகூர்த்தமநடக்கவேண்டுமென்றுசொல்லியிருப்பது 6, ஆகிய இவைகளினால் இந்த ப்ரௌடாவிவாஹமென்கிறவிஷயமானது, சுருதியுக்கி, அனுபவங்களைக்கொண்டு ஆராய்ந்துபார்த்தால் ஆகேஷணைக்கு இடமானதல்லவென்று தெரியவருகிறது.

தவிரவும், நமதுசாஸ்திரத்தில் எட்டுவிதகலயாணங்கள்சொல்லப்பட்டு அதில் 4 விவாஹம் அங்கீகரிக்கத்தக்கவையென்றும், 4 விவாஹம் அங்கீகரிக்கத்தகாதவையென்றும் வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இப்பொழுதும் முந்தியும் பெண் அகட்பிவது கஷ்டமாயிருக்கிற சிலவகுப்பார்களுக்குள்ளும், பெண்ணை இனையதாரமாகக்கொடுப்பவர்களுக்குள்ளும் பெண்விட்டுக்காரர்கள் பணம்வாங்குவது வழக்கமாயிருக்கிறது. பெண்விட்டுக்காரர்கள் பரிசமவாங்குகிற சூதாதிஜாதியார்களைப்பற்றி நான்கொல்லவில்லை. பிராமணர்களுக்குள்ளேயே இவ்வழக்கம் இருந்திருக்கிறது.

(24) 4-வதுபுத்திககுசசமாதானம்.— பிரஹ்ம கூத்திரிய வைசியப்பெண்களுக்கு அவரவாவருணக்கிரமமான உபநயநகாலங்களே விவாஹகாலங்களாகத் தத்வதபாவசிடதமாயேற்பட்டிருப்பதால் ஆர்த்தவகாலசிடதமான கூத்திரியகநயாவிவாஹத்தைக்கொண்டு அநார்த்தவகாலசிடதமான பிராஹ்மணகநயாவிவாஹமும் ருதமதீவிவாஹமாயிருக்கலாமென்றுகொள்ளுவது பொருநதாதென்றுதோன்றுகிறது. அப்படிக்கொள்வதாயிருந்தால் அதோடுசோதனுள்ள அநயஜாதிவிவாஹமும் நிஷித்தமில்லையென்றுசொள்ளவேண்டுமென்னும் அநிஷ்டாபத்தியுண்டாகக்கூடமாலைகயா ல்லதபுதாரணங்காட்டுவது பொருநதாதென்றுதோன்றுகிறது.

(25) 5, 6-வதுபுத்திகளுக்குசசமாதானம் முன்சொல்லப்பட்டது.

(26) ஷே விவாஹங்கள் அங்கீகரிக்கத்தகாத ஆசுரவிவாஹமா யிருந்தபோதிலும் நடவடிக்கைகளில் ஷே விவாஹத்துக்கும் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறவிவாஹங்களுக்கும் ஒருவித்பாசததையேற்படுத்தி, அக்கலயாணத்திற்சம்பந்தப்பட்டவாகனையாவது அவர்களுடைய குழந்தைகளையாவது மரியாதைக்குறைவாகநினைக்கப்பட்டதாக இல்லை.

(இன்னும் வரும.)

M. R. ஸ்ரீ நிவாஸையர்,

பேரியுளம்.

(26) பெண்ணுகுப் பணமவாங்கிக்கொண்டு விவாஹம்செய்து கொடுக்கும்வழக்கமிருந்தபோதிலும் அது ஆசுரவிவாஹமென்று சொல்லத்தக்கதன்று. ஏனென்றால், பெண்ணைப் பாணிக்நிர்ஹணம் செய்தவுடனே வரகிருஹத்தில் நாலுநாள் கலயாணமும் நடத்திக்கொள்ள வேண்டியதென்பதும், அதற்குச்செல்லும், திரவியச்செல்லும் வரனுடையதாயிருக்கவேண்டுமென்பதும் சாஸ்திரஸம்மதம். செளகரியத்தை யுத்தேசித்துக் கநிகையின்பிதுருகிருஹத்தில் நடத்துவதற்காகப் பிரதிபரயோஜனமாகவே சோபந்திரவயம் ஏற்பட்டிருப்பதல்லது கநிகையின்கிரயத்தொகையாகக்கொள்ளப்படுவதன்று. சங்கலபத்திலும் அதுகளுயிலும் பாரிஷதாமுன்பாகப் பிராஜாபத்தியஸம்ஸ்காரமென்றே சொல்லப்பட வேருவதன்றி ஆசுரஸம்ஸ்காரமென்று சொல்லுவதுமில்லை. ஆதலால் அவர்கள் பஹிஷ்கரிக்கப்படுகிறார்களில்லை. ஆயினும் இவ்வழக்கம் சாஸ்திரவிருத்தமாகவேதோன்றுகிறது. இக்காலத்தில் வரதக்ஷணவிருத்தியடைந்துகொண்டுவரவர இவ்வழக்கம் தானே ஷ்ணிததுகொண்டுமவருகிறது.

இன்னும் வருவனவற்றையெல்லாம் பரியாலோசித்துக்கொண்டு பின்பு முடிவுரைசொல்லப்படும்.

திரு. நாராயணையங்கார்,

செந்தமிழ்ப்பத்திராதிபதி.

உ யி ரி ன் த ன் மை .

(பசுலக்ஷணம்.)

“சேந்தமிழ்” (தே:ததி-கந-பகுதி கூ-ல்) நடவ-ஆம்பக்கத்தோடர்ச்சி.

முன்னமே நாம் உதகரிததிருக்கும் உமாபதிசிவத்தின் உண்மைததிருக்குறளுக்குப்பதில், இருளில் இருளாகியும் ஒளியில் ஒளியாகியும் உள்ள உலகயற்பொருள்களா பழகம், நீர், கண என்பார்கள். கண, இருளில் சகதியற்றும், ஒளியில் ஒளிபெற்றுமுள்ளது. பளிங்கும் அவ்வண்ணமே. நீரின தன்மை முன்னே விசாரித்தாம். பின்னும் பேசுவாம். ஆயினும், பண்டைநூல்களிலுள்ள உதாரணம் பழகம் ஒன்றுதான் இது சாங்கிய யோகஞ் சூத்திரங்களுள் உள்ளது.*

* ஈங்கு அவைகளையும் மற்றுமுள்ள மேற்கோள்களையும் காட்டுவாம்.

“செம்பருத்தியும் பளிங்கும்போல, உயிர் பற்றடையவில்லை அடைந்தது போற் பாவித்தது” (சாங்கிய சூ. VI 28)

“செத்தவிகாரங்கள் எல்லாம் அறவே ஒழித்த ஒருவனிடம் ஞானம், ஞானம், ஞேயம் எல்லாம் ஒன்றுபடுகின்றன, பிரகாசமுள்ள படித்ததைப்போல்” (யோக சூ I 31)

“இடபோது, ஒருவன் தன் ஒழிக்கத்தின்படி இழவாவது அதுவாவது போன்று அதுவித ஆவன். நல்லொழுக்கமுடையவன் நல்லவனாவன் கெட்ட ஒழுக்கமுடையவன் கெட்டவனாவன். தூய செய்கைகளால் தூயவனாகவும், தீய செய்கைகளால் தீயவனாகவும்வான்”

“அவன் ஆகைவழி, அவன் இசை: அவன் இசைவழி, அவன் தொழில் எனெனன்ன தொழிலெய்கின்றானே, அவற்றின்பயனை அவன் அனுபவிப்பான்”

“அவன் மனம் தெனிற பற்றுகின்றதோ அதனிடம் தன் காமங்களோடு கெட்டியாக ஒற்றுமையுறுகின்றான்”

“எவன் பரமாத்மாவைப்பற்றுகின்றானே அவன் பிரமத்தினிடம் செல்கின்றான் அந் உயிர்தான் பிரமம்” (பிருஹதாரண்யக உபநி IV. 5, 6)

“நுசியிலூல மலின்பட்ட கண்ணாடி, விளக்கின்பின் எங்கனம் பிரகாசிக்கின்றதோ, அவங்கனம் தன் உண்மையிலுடைய யுணர்ந்தபின், பிறப்புற்ற புருஷனும் தக்கத்தினின்றும் நீங்கிச் சாத்மடைகின்றான்”

“தன் உண்மையுணர்ந்தபின், விளக்கைக்கொண்டு பிறபொருளைப்பார்ப்பது போலப் பிரமத்தின் உண்மை இயல்பை உணர்கின்றான் நித்தனும் பிறப்பிலியுமான எல்லா தத்துவங்களையும் கட்டத் தேவனை உணர்ந்தபின், எல்லாப்பாசங்களினின்றும் விடுபடுகின்றான்” (சுவேதாசுவதர உபநி-II 14, 15.)

“அவனை தியானிப்பதனாலும், கூடுதலினாலும் (யோகவழியாய்) அதுவது வாதலினாலும் (ததபாவாத) முடிவாக மாயை முளையாதென்க.” (do I 10)

“ஒருவன் தான் எவர்களோடு வாழுகின்றானே, எவர்களை வணங்குகின்றானே, எதனைப்போல் ஆகவேண்டுமென்று இச்சிக்கின்றானே அவர்களைப்போலும், ஏதைப்போலும் ஆகின்றான்” (மகாபா. சாந்திபர்வ. ccc. 32.)

தோவசனம் முன்னாக்காட்டியிருக்கின்றும்.

“வந்தெனுடல்பொருளாவிழுந றந்தன்கை
வசமெனவெய்ததுவாமாக்ககோக்கி
ஐந்தபுலனைமபூதங்கரணமாதி
அடுத்தகுணமததனையுமலையலலை
இந்தஉடலறிவறியாமையுநீயல்ல
யாதொன்றுபற்றினதனியல்பாய்நின்று
பந்தமறும்பளிதனையசித்தநீயான
பகருவர்கண்டறிவிக்குமபானமையேமயாம்”

—தாயுமானசுவாமிகள்

மேல், இந்தப் பளிங்கு அல்லது கண்ணாடி உதாரணத்தை விசாரிப்பாம். நமமுன்னே மாடசிமைபொருந்திய நமமகாசகரவாத்தி (அவார்த்தீழ்வாழ்க) யினபடம உளது நாம அதைப்பாராதது அளவில், அந்தப் பன்னிறங்கவாங்கட்டததைழுடியிருக்கும்கண்ணாடி நமகண்ணுக்குக் சோன்றளில்லை கண்ணாடியைப்பார்க்காதநாட்டுப்புறத்தான, அல்லது கண்ணாடிப்பட்டதைப்பாராக்காத ஒருவன், அதைப்பார்க்கும்போது ஆங்குக் கண்ணாடியில்லையென்றேசாதிப்பன. அவன் அவ்வண்ணம் தான நேரேபாராதபார்வையில் (சுவாதுபூதியால்) உறுதிகூறியும், நாம அவன்சொல்வது தவறென்றே கொளலோம். ஏன இப்படி அங்ன்சொல்கின்றன எனின், கண்ணாடி பன்னிறப்பட்டத்கோடுசோந்ததும், சன்சொருமமுழுதுமமறைந்து தானும்கெட்டுப்போய்விட்டதென்றேசொல்வரும். அப்படியும் தன்னுருவம்கெட்டதேயன்றி, தன்னிலும்கெட்டதில்லை பட்டதை எடுக்கவும், கண்ணாடியைப்பார்க்கலாம். அக்கண்ணாடியைச் சூரிய வெளிச்சத்திற்கொண்டுவரின், அப்பொழுதும் கண்ணாடியைப்பார்க்க முடியாது. பளிச்சென்று சூரியவெளிச்சம் நமகண்ணைப்பறிக்கும். ஆகவே, கண்ணாடியின்தன்மை எதனுடனசோந்ததோ அதன் வண்ணமடைந்து தன்வண்ணம்மறைந்து நிறமலாகும். வர்ணம், அழகு குப்படிந்ததொழுதும், ஒளிபொருந்தியபோதும், அவ்வழக்கினின்மும் ஒளியினின்றும் வேறுபிரிக்கக்கூடாததாஈறது. கண்ணாடியைமட்டும் சோதித்தால், அது தூய்மையும் பிரகாசமுட்பொருந்தியுள்ளது; ஆயினும், இது அழுக்குடன அழுக்காகவும், இருளில் இருளாகவும் இல்லாமற்போகவில்லை. இதுதான் இதன்தர்க்குணம் இத்தூய்மையும் பிரகாசமும், சூரியனுடையதூய்மை, பிரகாசம் இவற்றினின்றும் வேறு என முக்கியமாய் உணரவேண்டும். ஒரு பெரியவயிரக்கல்லு

எடுப்போம் * (ஆங்கிலத்தில் அதற்கு brilliant) பிரகாசமுள்ளது என்று போலிப்போ) அதற்காணும் ஒளி அதனுடையதா? அதனுடையதானால் அடர்ந்திருளிலும் பிரகாசிக்கவேண்டுமென. அவ்விருளில் அதைக் கண்டெடுக்கமுடியாது. ஆகையால் விதன் ஒளி, இதனுடைய தன்மை. சூரியன் அல்லது விளக்குவெளிச்சத்தினின்றும் பிரதிபலித்தது. இதுதான் மனிதனுக்கும் கடவுளுக்கும் வேறுபாடு. நாம் வயிரக்கறகள் கடவுள் அவற்றின் ஒளிகளும் ஒளி. இவ்வுண்மை நம் அப்பாசுவாமிகளதேவாரத்தில் “வெண்பளிங்கின உட்பதித்தசோகியானே” எனப்பதில் எவ்விதநலமுடன இருக்கக்காணுகின்றோம். தென்னிசனபுலவரும் நாம் “கடவுளின் பருக்கப்பட்ட ஒளிகள்” என்றார். அறமற்று, நாம் அவனினின்றும் இரவல்வாங்கின ஒளியைக்கொண்டே ஒளிக்கின்றோம். “அறிவிததாலன்றி அறியாவுங்கள்”, நம்மிடம் என்னென்னநலமிருக்கின்றனவோ அவையெல்லாம் அவனதுடைமை. கேவலஅவஸ்தையில், நாம் சேற்றிறப்பித்தவயிரம்போலானோம். அதினின்றும் எடுத்தேபோது, அழகு இன்னும் ஒட்டியிருக்கின்றது. அதைக்கழுவிச் சாணையில்வைத்துத் தீட்டவும், அதிற் சோதியை மேலும்மேலும் உள்விடுகின்றோம். இதுதான் நம்முடைய சகலநிலை. இதில் நம்மறிவும் இச்சையும் பரமனருளால் விளங்குகின்றது.

முழுக்கல்லுமதிட்டிச சுத்தப்படுத்தியபோது, முழுச்சோதியும் உட்கலந்த ஒரேவெளிச்சமாய், கல்லும் அதிலமறையும். இதுதான் சுத்தநிலை அல்லது விட்டுநிலை. அழகுமுடியுபோது பந்தம், அழக்கற்றபோது விடு. இந்நிலை அழகுகற்றநிலைமட்டுமன்று. ஒளியும் உட்பதிகின்றது. அதுதான் சுவாதுபூதி, சிவாதுபூதி. வயிரக்கல்லை, அவ்வளவு சுத்தப்படுத்தியும், அதிற் பிரகாசமில்லாவிட்டால் அதுனை யாவரேனும் விலைமதிப்பேரோ? மதியாரென்பதே திணை. நாம் சுத்தமடைவதும் அவன் ஒளியை அனுபவிப்பதற்கே. தெய்வீகம்பொருந்திய அருணகிரிநாதரும் இவ்வுண்மையை எவ்வளவு எளிதாகவும் துணையாகவும் நமக்கு உபதேசிக்கின்றார்.

* பட்டைதீர்த்தவயிரம் பட்டைக்கண்ணாடியைப்போன்ற ஒளியைப் பலவண்ணங்களாக்கியிருக்கும். தாய்மையானீருக்கும் இரத்தச்சக்தியுண்டு. (ஆங்கிலத்தில் பளிங்குதீர் என்றே சொல்வது.) இந்நீர் ஒளியின்வண்ணங்களைப்பிரிப்பதை மகாநந்திகேதத்திரத்திலுள்ள தீர்த்தத்திற்பார்க்கலாம்.

“தூசாமனியும் துதி லும்புனைவாள்
நேசாமுருகாநின் து அன்பு அருளால்
ஆசாரிகளும் துளாயினபின்
பேசா அதுபூதிபிறத்தவே.”

திருமுலதேவநாயனாரின் திவ்யமொழிகளையும் சிந்திப்பாம்.

“உறைபற்றதொன்றையுரைசெய்யுமமர்காள்
கரையற்றதொன்றைக்கரைகாணலாகுமோ?
திரையற்றநீர்போல்சிந்தைதெளிவார்குப்
புரையற்றிருந்தான் புரிசடையோனே.”

ஆசையறுதலும், சிவாதுபூதிபிறத்தலும், சிந்தைதெளிதலும்
பிறப்பிவிப்பிடுஞ்குன்தேசோமயம்பிரகாசித்தலும் ஓர்ந்துணர்க.

மணியின் தூய்மையையும், நீரின்நிர்மலத்தையும் நாம் அவாவு
கின்றோம் இயற்கைப்பொருள்களிலுள்ள எல்லாகலத்தையும் நாம்
நச்சுகின்றோம். புருஷன் மனைவியையும், தந்தை பிள்ளைகளையும்
ஏன் நேசிக்குவெனம? நாம் அவைகளை இச்சிப்பதும் அவைகளின்
பொருட்டோ? அபபடியானால், நமமுடையகடும் வலுபபடும.
பொன்னிலும், பெண்ணிலும் நம்ஆசை மேலுமமேலுமஅதிகரிக்க,
அதைதேடுதெவிலேயே நம்மறிவு ஆழ்ந்து அழுக்குப்படும. அவற
றின் அழகையும் ஒளியையும் அன்பையும்தரும் பரமேஸ்வரனது
அருளை நாம் அவாவுவதாக எண்ணுமபகூட, அவைகளிலே மனம்பற்
ருது அவனிடம் பற்றுண்டாகுமன்றோ? உண்டாகவும நாம்விருப்பும்
வீடும் எளிதன்றோ?*

*பின்வரும் பிருஹதாரண்யகசுருதிகளின்பொருளும் இதுவன்றோ?

“அவனை இச்சிக்கும்பொருட்டன்று, ஒருபுருஷனும் உனக்கு உவப்பாக
இருப்பதும். உன்தேவனை இச்சிக்கும்பொருட்டே உன்புருஷனும் உனக்கு
உவப்பாயிருப்பது”

“அவனை இச்சிக்கும்பொருட்டன்று, ஒருமனைவியும் உனக்கு உவப்பாயிருப்
பதும். உன்தேவனை இச்சிக்கும்பொருட்டே உன்மனைவியும் உனக்கு உவப்பா
யிருப்பது.”

“உன்மக்களை இச்சிக்கும்பொருட்டன்று, அவர்கள் உனக்கு உவப்பா
யிருப்பதும். உன்தேவனை இச்சிக்கும்பொருட்டே, உன் மக்களும் உனக்கு உவப்
பாயிருப்பது.”

“உன்பொருளை இச்சிக்கும்பொருட்டன்று, உன்பொருளும் உனக்கு
உவப்பாயிருப்பதும். உன்தேவனை இச்சிக்கும்பொருட்டே, உனக்குப் பொருளும்
யிருப்பது.”

மேலும், கல்வினமுக்கோ உயிரினமுக்கோ, அவைகளை ஊடுருவிச் செல்வதன் றென நாம் ஈங்கு உணரவேண்டும். அப்படியானால், அவ்வழுக்கு என நாம் நீங்காது. முதலிலேயே, மனிதன் அறிவினையும் அசுத்தனுமாகி, படிப்பினாலும் பழக்கத்தினாலும் பலபிறப்பினாலும், மேலும்மேலும் அறிவையும் சுத்தத்தையுமடைகின்றானில்லை. அவன் அறிவு இச்சை தொழிலாகிய எல்லாச்சக்திகளும் அவனிடம் அன்றையிருந்தது ஆயின் அசுத்திகளெல்லாம் மாயை ஆணவம் எனும் திரையினால் மூடப்பட்டிருந்தது அததிரைநீங்கவே, தன்னறிவு தனக்குத்தோன்றித் தான் எல்லாமாயிருத்தலைக்கண்டு (ஆதமதரிசனம்) உடனே ஆநந்தததாண்டவமபுரியும் நம் நடுச்சுனைத்தரிசிதது (ஆநந்தாநரிசனம் - சிவதரிசனம்) அவனடிக்கீழ் ஆழ்கின்றான். இப்பாகுபாடு முக்கியமானது. ஏனெனில், மேலைநாட்டுத் தத்துவஞானத்துக்கும் நம் இந்தியநாட்டு ஆனமஞானத்துக்கும் உள்ள வேறுபாடும் இதுவாதலின்.

இந்தக் காரணத்தினால்தான் ஐரோப்பிய சிருஷ்டிலயதத்துவஞானம் (Theory of Evolution) பிழைப்புகின்றது. மேற்படையெல்லாம் சரியே, அடிப்படையாவவளவும் பிழை. இதன்படி மனிதனுடைய ஒவ்வொருசக்தியும் கொஞ்சம்கொஞ்சமாகச் சன்னசுகழற்சியாலும், ஏறபன் ஏறறலாலும், மேலது நிலையுறுவதாலும் உண்டாகிப்பலப்படுகின்றதென்பதே. ஆயின் நம்மவர்கூற்றே, மனிதனுடைய எல்லாச்சக்தியும் அன்றே ஆங்கிருந்தது. அவன் சச்சிதானந்தன். அவன் சக்திகள் மூடப்பட்டிருந்தன. இறைவன் பஞ்சகிருத்தியமும், இறப்பும் பிறப்பும், அவன்மறைப்பை நீக்குவதற்காகவே ஏறபட்டான். இத்திரைநீங்கவே, அவன் உண்மையுருவமடைகின்றான்.* இங்கும் இன்னமொரு எச்சரிப்பு நாம்செய்யவேண்டும்.

உயிர் தன் முழு இச்சாஞானக்கிரியைகளைப்பெற்று, சச்சிதாநந்தமடைவது உண்மையே. ஆயின் இவ் விச்சையாதிகளையும்,

*இவ்வண்மை, கம்பன், காளிதாசன், ஷேக்ஸ்பியர் முதலியவர்கள் அரும்புலவர்களானதை நிலையுறுத்தும். ஐரோப்பியஞானத்தின்படி இயலாது. ஒவ்வொருவருடைய மூளையிலும் இயற்கையமைப்பும் உண்மையும் என்றும் பதித்தகொண்டதானிருக்கிறது. வலியின்மையாலும், அறியாமையறப்பினாலும் அவற்றை எடுத்துச்சொல்லவும் வாணிக்கவும் முடியாமையாகிறது. தெய்வ அருளினால், இத்திரைநீங்கப்பெறவும், அவர்கள் வன்மையுடையவர்களாகிறார்கள் உள்ளதே தோற்றும். இல்லது வாராது.

சச்சிதானந்தத்தையும், இறைவனுடைய இச்சையாதிசக்திகளையும், பகுத்துணர்வேண்டும. இங்கே, உபநிடதங்களில், விடுபட்ட உயிரின் உயர்வைப்பற்றிப்பேசும் சுருதிகளைத் தப்பாகப்பொருள் கொண்டு, உயிருக்கும் கடவுளுக்கும் ஏகதவம் சாதிக்க எண்ணுகிறார்கள். உயிரும் இறைவனும் ஒன்றுபட்டாலும், பந்தமுத்தையிரிகாணப்பட்டது பரமாத்மாவின் தேசோமயமாகி, ஆன்மாவும், அவன்பரமானந்தத்தில்நினைத்து அவனடிக்கீழ்த தானதுவாகுந் தன்மையாற சாகின்றது ஆங்கு, உயிர் பரமசுகமடைகின்றது எனபது உண்மை. ஆயின், அது தானடைந்தேன் என்று முனைத்து உணராதது. அங்கே அது காணாமற் காண்கின்றது. கேளாமற் கேட்கின்றது. முகராமல் முகருகின்றது. சுவையாமற் சுவைக்கின்றது. நினையாமல் நினைக்கின்றது. 'நான்' என்னும் ஞானம் ஆங்கு உதயமானால், ஏகதவம் நசித்துப் பரமசுகமுமற்றுப்போம். இதுவன்றோ பேர்போன பிருஹதாரண்யகசுருதியின்பொருள்.

“ஆங்கு அவன் நோக்கவில்லை. ஆயினும் அவன் நோக்குகின்றான், நோக்காமலின்றானாயினும் காண்கின்றவனுடன் காட்சி வேறன்மையாதலாலும், அது நசிக்குமாட்டாதாதலாலும், ஆயினும் ஆங்கு இரண்டாவதொன்றில்லையே. தனனைவிட வேறுகக்காண்பதற்கு வேறுபொருள் இல்லையே.” IV. 3. 23.

இந்தநிலையை மோக்ஷமூலபண்புதர் சுழுத்தி அவஸ்தையென்றார்; துரியம துரியாதீதம உள்பட எல்லா அவஸ்தைகளையும் கடந்த நிலை ஒன்று உளதென அவர்அறியாமையால் 21-வது மந்திரத்தில், ஆங்குத் தனக்கு உள்நுழைந்தமபும் ஒன்றையும் அறிந்ததில்லை என்று சொல்லியதில் உண்டாகும் மயக்கத்தைத்தீர்க்கவே இந்தசுருதியும் எழுந்தது. ஒன்றும் அறியாதபகூப, சூயைகேவல் அவஸ்தையாகும். அற்றனம். ஆங்குப் பூரணஅதுபவமுண்டு. காண்பது முண்டு. கேட்பதுமுண்டு. ஆனால் நான் அறிந்தேன், கண்டேனென்ற ஞானமில்லை. தலைவனதலைவி யின்புதுதல் எல்லாச்சித்தாதி யோகிகளுக்கும் முக்கிய உதாரணம்.

உய்யவந்ததேவநாயனாரும் தம் திருவுருதியாரில், இச்சுருதியையே விளக்கியுள்ளார்.

“பெற்றசுற்றின்பமேபேரின்பமாயாங்கே
முற்றவரும்பரிசுந்தீபற
முனையாதுமாயென்றுந்தீபற”

“பேரின்பமானபிரமக்கிழத்தியோ
டோரின்பத்துள்ளானென்றுந்தீபற
உன்னையேயாண்டானென்றுந்தீபற”

பின்னர்க்காட்டப்படும் 21 மந்திரத்தோடு இவற்றை ஒத்திட்டுப் பார்க்க.

“ஆசை, கேடு, பயம் அறற (உண்மைச்) சொரூபம் இதுவே. ஒருவன் தன்காதலியைக்கூடினபோது, உள்ளும்புறம்பும் எப்படி அவனுக்குத்தெரியாதோ, அவ்விதம், வாலறிவன் இவனை அணைந்த போது, இவனுக்கு உள்ளும் தெரியாது. புறம்பும் தெரியாது. இது தான் அவன் உண்மைச்சொரூபம். அதில் அவன் எல்லாவிருப்பும் நிறைவேற்றப்பெற்றது. அதில் அவன்விருப்பமும் இறைவனே. ஒன்றும்விடுபட்டதில்லை. துயரற்றது அதுவே.”

இதன்பொருளும் இது. தான் அதுவாய், தன்னெல்லாக்காணங்களும் அழிந்து அன்புமாததிரையாய்நிற்பதுதான் சிற்றின்பத்திலும் முற்றின்பம். தாய்தந்தைகள் எவ்வளவோ அறிஞர்களாயும், தாயவர்களாயுமிருந்தாலும் பிள்ளைகள் மூடர்களாகவும், ஏழையறிவுடையவர்களாகவும், தீயகுணமுடையவர்களாகவுமிருப்பதின்காரணம், அவர்கள் இவ்வண்ணம் மனமறறு அனுபவியாதது என்கிறார்கள். அதுவதுவாகாததனால், அவர்களுடைய நற்குணங்கள் பிள்ளைகளுக்கு ஏறவில்லை. குடியர்களுடைய பிள்ளைகளும் இவ்விதமே. இதேவண்ணத்தான் பேரின்பத்தைறுகர்வதிலும் சொல்லியிருக்கின்றது. ஆங்கும் அதுவதுவாகவேண்டும். கரணங்கள் எல்லாம் ஒய்கின்றது. பரமானந்தபழஞ்சுடரில் நாம் மூழ்குகின்றோம்.

இவ்வியல், தமிழகப்பொருளிலக்கணத்திற் காணப்படும். பூரீமத மணிவாசகப்பெருமானின் திருக்கோவையார் இதற்குச் சிறந்தஇலக்கியம். பூரீமத தாயுமானசுவாமிகளின் ஆந்தக்களிப்பைறுகர்ந்தோர் இதனை உணர்ந்தோராவர்.

நோக்காதநோக்கல், கேளாதுகேட்டல், நினையாதுநினைத்தல் என்ற சொற்றொடர்கள் சுட்டறவுணர்தல் என்னும் பான்மைத்து. நம் சாதாரண அறியில், நான் அது என்ற காண்பாறும் (subject) காட்சிப்பொருளுமாகிய (object) இருவித அறிவுநிகழும். சுட்டறவுணர்தலில் இரண்டற்று, காண்பான் காட்சிமுதலிய ஒன்றாய், ஆரந்த மாத்நிரையேயாகி, அறிவு அடங்கிநிற்கும். கடவுளைச் சுட்டுப் பொருள்போல் உணர்ந்தால், அதுவும் சடப்பொருளாய் ஒழியுமன்றோ? சுருதியும் நம் சித்தாந்ததூல்களும் பின்வருமாறு முழங்குகின்றனவன்றோ?

“இவற்றையெல்லாம் எவனால் அறிந்தானோ அவனை எப்படி அறிவது? அறிவிப்பாளை இவன் எப்படியறிவது.” (பிருஹதா II. 4. 13.)

“நீ காட்சியைக்காண்பாணைக் காணமாட்டாய். ஓசையைக்கேட்பாளை நீ கேட்கமாட்டாய். சிந்தனையைச் சிந்திப்பாளை நீ சிந்திக்க மாட்டாய். அறிவை அறிவாளை நீ யறியமாட்டாய். இதுவே எல்லாவற்றுள்ளும் உன்னுள்ளும் உள்ள பரமாத்மா.” (Do. III. 5. 2.)

“அன்னியமிலாமையானும் அறிவினுள்ளிற்றலானும், முன்னியவெல்லாமுண்ணின றுணாததுவனாதலானும் என்னதியானென்றோதுமிருஞ்செருக்கறுததலானும் தன்னறிவதனற்காணும் தகைமையனலலனீசன்”

(சிவஞானசித்தி. VI. 8.)

முடிவில் நாம் சொல்வது, இதுகாறும் கூறிப்போந்த இச்சிவ லக்ஷணம் அறிஞாயாவரும் விதந்தி ஒப்புக்கொள்ளாததக்கதென்பது தான். என்றாலும், சென்ற 50 வருடங்களுக்குள் கிறிஸ்தவமதத்தையே சீர்படுத்தியவராகக்கூறும், காலஞ்சென்ற ஹென்றி டிரம் மண்டு பண்டிதரைச் (Professor Henry Drummond) சான்றாகக் கூறுவோம். அவர் எழுதிய ‘மறுவாழ்வு’ (Changed Life) என்னும் அரியதூல், மெய்கண்டநாதருடைய ‘அதுவதுவாதல்’ என்னும் சொற்றொடருக்கு அரிய விருத்தியுரையாகும். அவர் மேற்கோளாகக் கொண்டது பால் அபோஸ்தலர் வாக்கியங்களில் ஒன்று.

“நாமயாவரும், நம் முகத்திரையை நீக்கியபின் கண்ணாடியைப் போலும், இறைவனுடைய மகிமையைப் பிரதிபலித்துச் சத்துப்பொருளாகிய இறைவனைப்போல அவன் மகிமை உருவோடும் மீண்டும் மீண்டும் ஒன்றுகின்றோம்.”

அதைப் பின்வருமாறு விரிக்கிறார். “பளிங்கைப் போலும், நாமெல்லாம் கிறிஸ்துநாதரின் குணதீசயங்களை விளக்கி, அவர் உருவைப் பையப்பைய அடைகிறோம்; அற்பகுணத்திலிருந்து அதற்கு உயர்ந்தகுணத்தையும், அதனினின்று அதற்குமேலான குணத்தையும், அதற்குமேலும் பூர்ணகுணத்தையும் அடைந்து, கடைசியாக, அவன்முழு உருவையும் பெறுகின்றோம். ஆகவே, முத்திசாதனத்தை ஒருவரியில் அடக்கலாம் கிறிஸ்துவின் குணத்தைப் பிரதிபலி. நீ கிறிஸ்துபோல ஆவாய்” அல்லது நாமசொல்லு கிறபடி, கடவுளின் உருவை உன்னிடத்திற்பதியவை. நீ கடவுளைப் போல் ஆவாய். நீ கடவுளாவாய்.

ஆனால் யானானம், அற்பகுணம், மேலும்மேலும் நற்குணமா வது? அல்லது கண்ணாடியிற்பதிந்த உருவம் மேலும்மேலும் தெளிவது? ஆன்மாவாகிய பளிங்கை அழுக்கற மேலும்மேலும் துலக்கி, பரஞ்சோதியினேராகக்கொண்டுவருவதினால்தான். ஆக அதுமுறமும் சுததமாகத் துலக்கப்பட்டபின்னும், சோதிக்கு அணுகி நேர்ந்த பின்னும் அதனுட்பதிந்தசோதி ஒப்பற்றஒளியாம். அதனை முறமும் கவர்ந்து, அதனைமறைத்து, அப்பரஒளியே அறுபவசுத்தமாகின்றது. அப்பண்ணுதரும உண்மையில் உரைக்குமாறு, “சாதனசுத்தி உண்மையின், நீ உணாவதும் இறைவனுடையமகிமையே. ஒரு கண்ணாடியை ஒருவன் பார்க்கும்போது, அந்தக்கண்ணாடியைப் பார்ப்பது மில்லை நினைப்பதுமில்லை; அதில் என்ன ஒளிர்கின்றதோ அதனையே பார்க்கின்றான். ஏனெனின், பளிங்குற குற்றமிருந்தாலொழிய அதனிடம் நமகவனம்பதிவதில்லை.” இக்குற்றங்களும், சித்தாந்திகளுடைய பாசமாகிய பலவண்ணங்களே. உடலோடுபொருந்தியபோது உடல்தான் காட்சி. பளிங்குபோலும் உயிரன்று இறைவனுடனகலந்த போது, இறைவனுடையமாட்சியும், நிரமலபாகாசமுமே காட்சி பளிங்குபோலும் ஆனமாவல்ல. அப்பண்டிதா பகர்வதும், “எல்லாமனிதர்களும் கண்ணாடிகள், இதுதான் முகதிசாதனம் அல்லது பந்த சாதனத்தின் முதல்விதி; மனிதனுக்கு மிகவுமநோந்த உபமானமாகக் கிடைத்திருப்பது, அவன் கண்ணாடிபோன்றவன் என்பது.” அந்த நூலை முற்றும்பார்க்க எவ்வளவு அழகாய் இதனை விரித்திருக்கிற ரென்பது வெளிப்படும்.

அவர் இரண்டாவதுவிதியாகக்கூறுவதும் அதுவதுவாதல், அல்லது தாதாத்தியமாதலே. அதுவதுவாதல் இரண்டாவதுவிதி. “இது முக்திசாதனத்துக்கு முக்கியஅடிப்படை. மனிதர் வெறுங்கண்ணாடிகளல்லர். இக்கண்ணாடி தன் எதிர்ப்பட்டதைப் பிரதிபலிப்பது மட்டுமல்லாமல், தான் பிரதிபலித்ததை, தன் உள்ளுக்குள் உள்ளாக்கி, தான் அதுவாய், அதனை என்றும்விடாமல், பற்றிக்கொண்டே நிற்கின்றது. எங்ஙனம் இவ்வான்மா அவறறைப்பறறிக்கொண்டிருப்பதென்பதும், இவ்வித அற்புதம் எங்ஙனம் விளைகின்றதென்பதும் நமக்குப்புலப்படவில்லை இயற்கைத் தோற்றங்களில் எதுவும், ரசாயனப் பரீக்ஷையில் எதுவும், மாந்திரிகதந்திரங்கள் எதுவும் இவ்வதிசயத்தை விளக்குவதில்லை. பாருங்கள், இறந்தகாலநிகழ்ச்சியெல்லாம் அவ்விடம்பிரதிபலிப்பதுமல்லாமல், எல்லாம் அவ்விடத்தேயுள்ளனவாகின்றன. உள்ளதன்றோ யங்ஙனம் தோற்றம். அவன் இதுவரை இப்பூவுலகினகடகண்டதும், கேட்டதும், உணர்ந்ததும் நமபியதும் அவனுள்ளே இப்பொழுது குடிக்கொண்டிருக்கின்றன. அவன்பகுப்பாய் ஆய்விட்டன, பாதி அவனே ஆகின்றன. அவன் அவ்வுருவாயினான்.”

பண்டிதர்விதிகளை அதுசரித்து, சாதனமார்க்கத்தைப் பின்வருமவாய்பாட்டினு லுரைக்கலாம். “நான் சிவத்தைப்பார்த்தேன். நான் சிவத்தைத்தோற்றுவித்தேன். சிவம்போல்ஆனேன். நான் சிவமானேன்.”

இவறறையெல்லாமதொகுத்து ஒருவிருத்தத்திலேயமைத்து உண்மையுரைத்த உயர் அருணநிதிசிவாசார்யசுவாமிகளின் உன்னதபாதங்களை எம் உளத்தினும் சிரத்தினும் பொருத்தி இருநூலை முடிவுசெய்வாம்

“கண்டவிலையல்லேனென்றகன்றுகாணத்
கழிபரமுநானலலேனெனக்கருவிக்கசிந்த
தொண்டினொடுமுளத்தவனான்றகலப்பாலே
சோகமெனப்பாவிக்கத்தோன்றுவென்றினறி
விண்டகலுமலங்கொல்லாமகருடதியானததால்
விடமொழியுமதுபோலவிமலதையுமடையும்
பண்டைமறைகளுமதுநானானேனென்று
பாவிக்கச்சொல்லுவதிப்பாவகத்தெக்கானே.”

சந்தானதூவர்கள் பொற்றளிவாழ்க.

ஜே. எம். நல்லசாமிப்பிள்ளை, B.A., B.L.,

உ

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தின்
பதினான்காம் வருஷாத்ஸவகாலத்தில்
புரொபஸர் ஜே. ஸி. போஸ் அவர்கள்
விஜயஞ்செய்தபோதுகூறிய
மங்களவாழ்த்து.

ஆசிரியவிருத்தம்.

பூமகட்கொருமுகமெனச்சிறப்புற்றமரபொன்னுலகும்இருந்திக்கோன்
புரியுமல்லாதுபுவிதனிலிணையிலாதிர்த்ரபோகமுடன்வீற்றிருக்கும்
புண்ணியசிரேட்டரைததன்னகத்துடையதாய்ப்புறதியிககோர்துதிக்கும்
பொற்புமிகுவங்காளநாட்டிலநந்தேசம்புரிந்தநோன்பாலுதித்துப்

பாமகட்கொருபீடமென்னமேதருகலைபயின்றறிஞாபரவுநல்லோ
பயிலும்வங்காளத்திலுயர்தரகலாசங்கபதியாகியூரோப்புடன்
பன்னலமிகுத்தஅமெரிக்காவினங்கிரணபாறுவெனஇசையைநாட்டிப்
பரதகண்டத்திறலவிளகடியிருதியதேசபாஷாபிமானமிக்க

மாமகததுவமேவுகநீசசுந்தீரபோஸவள்ளால் இம் மதுரைமூதூர்
வளநாழிச்சங்கமாமகவுயிரததான்கருணைமன்னுபாண்டித்துரைக்கோ
மாகனகழகிலையழகவையெஞ்சேதுபதிமகராஜன் ராஜாஜேசீ
வாழ்த்துராமலிங்ககீரீசில்அமமகவைவாடாதுகாப்பலென்றக்

கோமகன்எழிற்கங்கணங்கட்டினுவாய்மைகொண்டசாமிக்கண்ணேனுங்
குரிசில்இவ்வருடஞ்சபைத்தலைவனாகிமிகுகூர்வீத்தனன்சிறப்புக்
கொளலுற்றநின்வரவுநல்வரவதாகவேகொள்ளக்கிடைத்தபேற்றும்
கூறுமிச்சங்கமுயாவாழ்வுமேவியதெனக்குதுகலித்திவெய்யாமே.

நல்லசிவன்பிள்ளை.

செந்தமிழ்

தொகுதி-கங்.] ராக்ஷஸ்வரு புரட்டாசிமீ [பகுதி-கக
Vol. XIII. September-October, 1915. No. II.

ரஸாயன நூல்.

CHEMISTRY.

“செந்தமிழ்” (தொகுதி-கங்-பகுதி கூ-ல்) ௩௨௪-ஆம்பக்கத்தொடரிச்சி.

அத்யாயம்—6.

கரி.

Carbon.

குறி. கரி=௦.

முன் அத்யாயங்களில், சாதாரணமாய் அகப்படக்கூடிய ஜலத்தின் தன்மையைப்பற்றியும், அது கல்பெனப்பதுபற்றியும், அதன்பகுதிகளாகிய ஆக்ஸிஜன், ஹைதரம் என்னும் இரண்டுவித வாயுமூலங்களைப் பற்றியும் கூறினோம்.

அறிந்தபொருளினின்றும் அறியாப்பொருள்களின் தன்மைகளை யறியமுயல்வது சுலபமானதால், சர்வசாதாரணமானவஸ்துக்களில் ஒன்றாகிய கரி என்பதைப்பற்றி விசாரிப்போம்.

கட்டைக்கரி:—(Charcoal). விற்றகு எரிந்தபிறகு கரி மிகுந் திருப்பதைப்பார்த்திருக்கின்றோம். இதுதான் கட்டைக்கரி எனப்படும்.

கரி:—(Carbon). கட்டைக்கரியிலிருக்கும் மூலம் கரி எனப் படும்.

கரியை ஆக்ஸிஜன் என்னும் வாயுவில் எரித்தால் 1 பங்கு கரியும் இருபங்கு ஆக்ஸிஜனும் கலந்து கரிவாயு (கரிஆக்ஸிஜம்=Carbon-di-oxide=Co₂=கரி. ஆ₂) உண்டாகின்றது. அவ்வாறு எரிந்தசீராவில்

சுத்தமான சுண்ணாம்புநீரைவார்த்தால், கழுநீர்வாண்மான ஒருபொருள் காணப்படுகின்றது. இதுதான் சிமைசுசுண்ணாம்பு. இப்படியுண்டாவது தான் கரிவாயுவின்லக்ஷணம்.

கரி உற்பத்தி:—கரி ஒரு பிறவிச்சரசுக்கு.

எலும்புக்கரி:—பராணிகளின் எலும்புகளிலும் கரியிருக்கின்றது. எலும்பிலும், பல உலோஹச்சரசுகளுளிலும் கரி கலந்திருக்கும். எலும்பைகருக்குவதால் எலும்புக்கரி புண்டாகின்றது.

கரிமை:—(Lampblack). எண்ணெய் அல்லது சூடந்ராவகம் (Turpentine) எரியும் ஜவாலேக்குமேல் ஒருகுளிர்த தடபைபிடித்தால் அதனடியில் மை உண்டாகும். இது அச்சுமை (Printer's Ink) ஆகவும் கண்மையாகவும் உபயோகப்படுகின்றது.

கரிஸ்ப்டிகங்கள்.

Carbon crystals.

மேற்கூறியவிதந்தவிர, கரி, இன்னும் இரண்டுவிதமானபிறவிச்சரசுக்குளாக அகப்படும். அவை லேகம் (Graphite), வைரம் (Diamond) என இருவகைப்படும். அவைகள் ஸ்ப்டிகாகார(Crystal) மானவை.

லேகம்.—என்பது அறுபுறவடிவானஸ்ப்டிகம். இது எழுதுவதற்கு முக்யசாதனமாய் உபயோகப்படுகின்றது. இது சாதாரணக்கரியைய பார்க்கிலும் உறுதி (Dense) யானது.

வைரம்:—(Diamond). இது எண்புறவடிவும், ப்ரகாசமும், அதிகஉறுதியும், சுத்தமுமான கரிவர்க்கம்.

லேகம், வைரம் எனும் இவ் விரண்கரிவர்க்கங்களும் தீயில் எரிந்து கரிவாயுவாய்விடும்.

புல்பூண்டுமுதலான தாவரப்பொருள்களில் கரி முக்ய அம்சமாயமைந்திருக்கின்றது.

உதாரணம்:—கரும்பிலிருந்து உண்டாகும் வெள்ளைச்சர்க்கரையிற் கொஞ்சம் கந்தகாமிலத்தை(Sulphuric acid)வார்த்தால், சிறிது நேரத்தில அது கரியாய்விடும்.

அத்யாயம்—7.

கரிகல்பங்கள்.

Compounds of carbon.

- (1) கரி+ஆக்ஸிஜன்.
- (2) கரி+ஹைதரம்.
- (3) கரி+ஆக்ஸிஜன்+ஹைதரம்.

கரி+ஆக்ஸிஜன்.

- (1) கரிவாயு=கரி+2ஆ.
- (2) கரிஜவாயு=கரி+ஆ=Carbon-monoxide.

(1) கரிவாயு. — (கரிஆக்ஸிஜம்= CO_2 =Carbon-di-oxide). கரி உஷ்ணமில்லாமல் ஆக்ஸிஜனுடன் கலக்கமாட்டாது. ஆக்ஸிஜனறி கரியை எரித்தால்தான் கலக்கும். அப்பொழுது கரிவாயு உண்டாகும்.

ஆனால், கரி ஆக்ஸிஜன்கலந்த மறற்பொருள்களுடன் சீகரம் கலந்து விடுகின்றது. உலோகசமபந்தமான ஆக்ஸிஜன் (Oxides of metals) களுடன் கரியைக்கலந்து ஈடவைத்தால் அந்தலோகம் தனியாய்ப்பிரி யும். அதிலுள்ள ஆக்ஸிஜனுடன் கரி கலந்து கரிவாயு உண்டாகும்.

உதாரணம்:—*வங்க ஆக்ஸிஜம்+கரி=வங்கம்+கரிவாயு.
=Lead oxide+Carbon=Lead+Carbon-di-oxide.

இதேமாதிரி தாமிர ஆக்ஸிஜத்துடன் கரியைக்கலந்து காய்ச்சினால், தாமிரமும், கரிவாயுவும் உண்டாகும்.

கரிவாயுவின்லக்ஷணங்கள் —கரிவாயு கனமானது. நிறமும் வாஸனையும்மற்றது. ஆனால், கொஞ்சம் அமிலருகியுள்ளது. சாதாரண நிலைமையில் தண்ணீரில் கரையக்கூடியது. ஸோடாரீர் (Soda water) முதலான பானரீர் (Aerated waters)களில், இது பலாதகாரமாய்க் கரைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. முடியைத்திறந்தவுடன், வெகுவேகமாய் அது வெளியேவருகின்றது. கரிவாயுகரைந்தநீரைக்காய்ச்சினால், கரி வாயுமுழுமையும் வெளியேறியிடுமே.

*வங்கஆக்ஸிஜம் (Oxide of lead) மிருதாரசிங்கி என்னும் மஞ்சள்நிற மானதும், வங்கசிந்தாம என்னும் சிவப்புநிறமானதும் ஆக இருவகையாயிருக் கும்.

மக்னீஷியம்மாத்திரம் கரிவாயுவில் எரியக்கூடியது. மற்றவைகள் எரியமாட்டா. கரிவாயு விஷக்காற்றல்ல. ஆனால், ப்ராணிகள் இதை உட்கொள்ளுகையில் ஆக்ஸிஜன் தனியாயில்லாமையால், கஷ்டப்படுவார்கள்.

வெளிமூச்சில் கரிவாயு.

ப்ராணிகளின்வெளிமூச்சிற் கரிவாயு இருக்கின்றது.

சோதனை:-சுத்தமான சுண்ணாம்புஜலத்தில் மூச்சுவிட்டால், சிறிது நேரத்தில் அது சீமைசுண்ணாம்பாக (Chalk) மாறுவதைப் பார்க்கலாம். இம்மாறுபாடுதான் கரிவாயுவின்லக்ஷணம்.

காற்றில் கரிவாயு.

ஒருதொடர்பிற் சுத்தமான சுண்ணாம்புஜலத்தைவைத்துச் சில நாழிகைகழித்தபபார்த்தால் அதன்மேல் வெண்ணிறமான சுண்ணாம்பு லேசாய்ப்படர்ந்து மிதப்பதைப்பார்க்கலாம். இதுதான் சீமைசுண்ணாம்பு. காற்றிலுள்ள கரிவாயு சுண்ணாம்புஜலத்துடன்படவும் சீமைசுண்ணாம்பு உண்டாகின்றது.

புற்பூண்டுகளுக்குக் கரிவாயு அவசியமானது. புற்பூண்டுமுதலான தாவரப்பொருள்கள் கரிவாயுவை உட்கொண்டு அதிலுள்ள ஆக்ஸிஜனை வெளிவிட்டு மிகுதியுளளகரியையுண்டு வளர்கின்றன.

சோதனை—தண்ணீர்நிறைந்த ஒருஜாடியில் ஒருசிறுதழையையப் போட்டுக் கவிழ்த்து வெயிலில்வைத்தால், சிறிதுநேரத்துக்கெல்லாம், அததழையின் இலைகளில் முததுவடிவமாய் நீர்த்தநிலைகள்தங்குவதைப்பார்க்கலாம். அவைகளிலுள்ள வாயுவைச்சேகரித்துப் பரிசோதித்தால் அது ஆக்ஸிஜன் என்று தெரியும்.

அதாவது, தண்ணீர்நிறைந்ததுள்ள கரிவாயுவிலுள்ளகரியை அததழை உட்கொண்டு ஆக்ஸிஜனை வெளியேவிட்டது என்பதேயாம்.

(2) கரிஜவாயு.

Carbon-monoxide.

ஒருபங்குகரியும் இருபங்கு ஆக்ஸிஜனும்கலப்பது கரிவாயு (Carbon-di-oxide). இதுதான் முன்விவரிக்கப்பட்டது.

கரிஜவாயு:—(Carbon-monoxide). இதுதவிரக் கரியும் ஆக்ஸிஜனும் சமமாய்க்கலந்து ஒரு கரிஆக்ஸிஜன்கலப்பம் உண்டாவதுண்டு. இதுதான் கரிஜவாயு.

கரிஜவாயு செய்முறை (Preparation).

மக்னீஷியம் என்றலோஹததைக் கரிவாயுவில் எரித்தால், கரிஜவாயுவும், மக்னீஷியஆக்ஸிஜனும் உண்டாகும். அதாவது கரிவாயுவினுள்ள இருபங்கு ஆக்ஸிஜனில ஒருபங்கு மக்னீஷியத்துடன் கலக்கின்றது. மீதி ஒருபங்குஆக்ஸிஜன் கரியுடனிருந்து கரிஜவாயுவாகின்றது.

அய (இரும்பு)ப்பொடியைக் குழாயிற் காயவைத்து, அதன்வழியாய்க் கரிவாயுவைசெலுத்தினால் மேற்கூறியவாறு கரிஜவாயுவும், அயஆக்ஸிஜனும் உண்டாகும்.

லக்ஷணங்கள்.

கரிஜவாயு, நிறமும் வாசனையும்ற்ற ஸ்வச்சமான (Transparent) ஒருவாயு. கரிவாயுவைப்போல அவ்வளவுலகுவாய்த் தண்ணீரிற் கரைய மாட்டாது. அது நீலவாணமாய் எரியும். அப்பொழுது இன்னொருபங்கு ஆக்ஸிஜனுடன்கலந்து கரிவாயுவாகும். ஜவாலேநிலுள்ள நீலவாணமானது, கரிஜவாயு எரிவதால் உண்டாகின்றது. கரிஜவாயு, ஒரு விஷக்காற்று.

வங்கஆக்ஸிஜ(Oxide of lead)த்தைக் காயவைத்து அதிற் கரிஜவாயுவைசெலுத்தினால் வங்கமும், கரிவாயுவும் உண்டாகும்.

கரிஜவாயு + வங்கஆக்ஸிஜம் = கரிவாயு + வங்கம்.

அத்யாயம்—8.

கரிஹைட்ர கல்பங்கள்.

கரி + ஹைதரம்.

1. எரிவாயு.
2. எதிலன்.
3. அவிதிலன்.
4. மண்ணெண்ணெய்முதலியன.

(1) எரிவாயு.

Marsh gas or Methane.

கரி+4 ஹைதரம்.

$C_1 H_4$.

இலை, சருகுமுதலான தாவரப்பொருள்கள் உதிர்ந்து, அழுக்கிட்டுக் கும கட்டுக்கடைதண்ணீரங்களில் நீரகசூமிழிகளாக ஒருவிதவாயு உண்டாகின்றது. இது நிறமற்றதாயும், எரியக்கூடியதாயுமிருக்கும். இதே மாதிரிவாயு நிலக்கரிசுக்ரங்கங்களிலும் உண்டாகின்றது. காற்றிற்குலந்தால், கொடிய வெடிப்பொருள் (Explosive) ஆகின்றது. இதுதான் எரிவாயுவென்று சொல்லப்படும். இக்காற்றால் நிலக்கரிசுக்ரங்கங்கள் சிலசமயத்தில் வெடித்துவிடுவதுண்டு.

கொள்ளிவாய்ப்பிசாகு — மாலைவேளாங்களில் அஸ்தமனததுக்குப் பிறகு சிலஇடங்களில் தரைப்பக்கமாய்த் திரென்று தீப்பற்றியெரிவதையும் அது இடமவிட்டு இடம் ஹிவதையும் கண்டிருக்கின்றோம். இதைத்தான் கொள்ளிவாய்ப்பிசாகு எனபார்கள். ஆனால் இது எரிவாயுவின் எரிச்சல என்று ரஸாயனசாஸ்திரிகள் கூறுவார்கள்.

அமைப்பு — 1 பங்குகரியும் 4 பங்கு ஹைதரமும்கலந்து எரிவாயு உண்டாகின்றது

(2) எதிலன்.

Ethylene.

2 கரி+4 ஹைதரம்.

$C_2 H_4$.

ஆலகஹால் எனலும் தீரீரை 6 மடங்கு கந்தகாமிலத்ததுடன் கலப்பதால் எதிலன் எனலும் வாயு உண்டாகின்றது. இது நன்றாய்க் காற்றில் பற்றியெரியும். அதினின்றும் கரிவாயுவும் ஜல்மும் உண்டாகின்றன.

எதிலன்+6ஆக்ஸிஜன்=2கரிவாயு+2ஜலம்.

$C_2 H_4 + 3O_2 = 2CO_2 + 2H_2 + O$

கரி₂ஹை₄+6ஆ=2கரிஆ₂+2ஹை₂ஆ.

(3) அஸிதிலன்.

Acetyline.

அஸிதிலன் என்பது கரியும் ஹைதரஜம்மகலந்த ஒரு கல்பவாயு. காற்று அல்லது ஆக்ஸிஜன் போதுமான அளவு இல்லாத இடத்தில் நிலக் கரியையெயிரித்தால் அஸிதிலன் உண்டாகின்றது. இது தூநாற்ற முடையதாகவும், எரிபொருளாகவும், நிறமற்றதாகவும் இருக்கும் ஒரு வகை விஷக்காற்று. தீபககாட்சிகளுக்கு விசேஷமாய் இது உபயோகப்படுகின்றது. வெடிபொருளாதலால், சேகரித்துவைத்துக்கொள்ளுவது அபாயத்தைத்தரத்தக்கது. ஆதலால் அப்போதைக்கப்போதுதான் செய்துகொள்ளவேண்டும்.

செய்முறை—கரி சுண்ணகலப் (Calcium carbide) ததுடன் ஜலம்கலப்பதால் இது உற்பத்தியாகின்றது.

(4) மண்ணெண்ணெய்.

Petroleum.

மண்ணெண்ணெயில் மேற்கூறியவைபோன்ற கரிஹைதரகல்பங்கள் பல சேரத்திருக்கின்றன. அவைகளின் கொதிவரை (Boiling points)கள் பலவிதமாயிருக்கின்றன சாதாரணமாய் விளக்கெரிக்கும் எண்ணெயின்கொதிவரை சதாமசமானி (Centigrade)யால் 150 முதல் 300 அம்சமாயிருக்கும். பிறவிசேரக்கான எண்ணெயிலிருந்து இது சுத்தப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

Vaseline.

இது மேற்கூறிய மண்ணெண்ணெய்வாக்கத்தைச் சேர்ந்தது. ஆனால், களிம்புபோன்றது *46° முதல் 60°க்குள் உருகத்தக்கது.

* 46° என்றால், சதாம்சதாபமானி (Centigrade Thermometer)ப் பரம் 46வது அம்சம் என்றர்த்தம்.

அத்யாயம்—9.

iii. கரிஹைத்ராஜங்கள்.

Carbo-hydrates.

அமிலங்கள் { 1. சாக்கரை.
Acids. { 2. கரியமிலம் (Carbonic acid).
 { 3. அலிதாமிலம் (Acetic acid) முதலியன.

(1) சாக்கரை.

Sugar.

சாக்கரை, விசேஷமாகக் கரும்பிலிருந்தும், சிலகிழங்குகளிலிருந்தும், பழங்களிலிருந்தும் எடுக்கப்படுகின்றது. இது ஒரு கரிஹைத்ராக்க் விஜகலபம். கரும்புச்சாற்றைக்காய்ச்சுவதால் இது உண்டாகும். அச்சாற்றில் ஏதாவது அமிலப்பொருள்களிருந்தால், சுண்ணாம்புநீரைக் கலப்பதால் அவைகள் உப்பாகமாறிவிடும். எலும்புக்கரியுடன் கலந்து காயவைத்தால் மற்றப்பொருள்களெல்லாம் விலகிவிடும்.

சாக்கரை தண்ணீரில் கரையும். காய்ச்சினால் பாசுஆகும்.

சோதனை:—சாக்கரையிற் கொஞ்சம் கந்தாமிலம்கலந்தால் அது கருத்துவிடும். அதினின்றும் கரிவாயு, நீராவி, கந்தாக்க்விஜம் (Sulphur-di-oxide) இவை உண்டாகின்றன.

(2) கரியமிலம்.

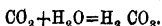
Carbonic acid.

கரியமிலம் என்பது கரி, ஹைத்ரம், ஆக்ஸிஜன் இவைகலந்த ஓர் அமிலம். கரிவாயுவை ஜலததிற்கரைத்தால், இவ்வமிலம் உண்டாகின்றது.

கரிவாயு+ஜலம்=கரியமிலம்.

Carbon-di-oxide+hydro-oxide=Carbonic acid.

சண்ணாம்புநீரில் சண்ணாழைத்ராக்விஜம் (Calcuim - hydr-oxide) என்னும் காரம் (alkali) இருப்பதால், அதைக் கரியமிலத் துடன்கலந்தால் இரண்டும்மாறிச் சீமைச்சண்ணாம்பு (chalk) உண்டாகின்றது. ஆதலால், சீமைச்சண்ணாம்பு (சண்ணகரிஜம்=Calcuim-carbonate) கரியமிலத்தின் உப்பு என்று சொல்லப்படும்.

சண்ணாம்பு+கரியமிலம்=சீமைச்சண்ணாம்பு+2ஜலம்.

Slaked lime+Carbonic acid=Chalk+2 water.

$\text{Ca H}_2 \text{O}_2 + \text{H}_2 \text{CO}_3 = \text{Ca CO}_3 + 2 \text{H}_2 \text{O}.$

(3) அஸிதாமிலம்.

Acetic acid.

$\text{C}_2 \text{H}_4 \text{O}_2.$

சாராயம் முதலானவைகளைக் காற்றுப்படவைத்துப் புளிப்பேற்றுவதாலுண்டாவது அஸிதாமிலம் எனப்படும். இதன்சேர்க்கையாலுண்டாகும் உப்புக்கள் அஸிதங்கள் (Acetates) எனப்படும்.

சுருக்கம். (கரிகல்பங்கள்.)

இதுவரை ஆக்ஸிஜன், ஹைதரம், கரி எஃகம் 3 மூலங்களைப்பற்றி மாதிரம் விவரித்திருப்பதால் இம்மூன்றுபொருள்களின் கல்பங்களும் சொல்லப்பட்டன.

அவையாவன:—

i. கரி+ஆக்ஸிஜன் $\left\{ \begin{array}{l} \text{கரிஜவாயு (Carbon-monoxide=CO.)} \\ \text{கரிவாயு (Carbon-di-oxide=CO}_2\text{.)} \end{array} \right.$

ii. கரி+ஹைதரம். $\left\{ \begin{array}{l} \text{எரிவாயு (Marshgas=CH}_4\text{)} \\ \text{எதிலன் (C}_2 \text{H}_4\text{)} \\ \text{அவிதிலன்.} \\ \text{மண்ணெண்ணெய் முதலியன.} \end{array} \right.$

iii. கரி+ஹைதரம்+ஆக்ஸிஜன் $\left\{ \begin{array}{l} \text{சர்க்கரை.} \\ \text{கரியமிலம் (H}_2 \text{CO}_3\text{)} \\ \text{அவிதாமிலம் (C}_2 \text{H}_4 \text{O}_2\text{)} \end{array} \right.$

பரிபாஷைகள் (Technical terms.)

(1) ஆக்ஸிஜம்:- (Oxide). மூலங்களுடன் ஆக்ஸிஜன்மாத்திரம் கலந்துண்டாகும் கலப்பதற்கு ஆக்ஸிஜம் என்றுபெயர். உதாரணம்:- கரி ஆக்ஸிஜம், வங்காக்ஸிஜம், நாகாக்ஸிஜம்.

(2) ஹைட்ரேட்:- (Hydrate). ஆக்ஸிஜனும் ஹைதரமும்வேறு மூலங்களுடன் கலந்துண்டாகும் கலப்பதற்கு ஹைதரஜனங்கள் என்று பெயர். உதாரணம் —கரிஹைதரஜம் (Carbo-hydrate).

(3) கரிஜம்:- (Carbonate). கரியும் ஆக்ஸிஜனும் வேறுமூலங்களுடன் கலந்துண்டாகும் கலப்பதற்கு கரிஜங்கள் என்று பெயர். உதாரணம்:—ஸோடியம் கரிஜம் (Sodium-carbonate) முதலியன.

(4)—ஜம்:—பொதுவாய் ‘—ஜம்’ என்னும் விகுதி, ஆக்ஸிஜன்கல்பத்தைக்குறிக்கும். உதாரணம் —க்ளோரஜம், நைட்ரஜம், கந்தஜம் முதலியன.

குறிப்பு—மூலக்கூறியவைவிர, இரண்டுமூன்றுமூலங்கள்சேர்ந்த கலப்பங்கள், அம்மூலப்பெயர்களைக்கொண்டும், ஸங்கேதாஶ்ரங்களைக்கொண்டும் ஆங்காங்கு ஸமயோசிதமாய்க் குறிப்பிடப்படும்.

முதக்கூறிய ஆக்ஸிஜனங்கள், ஹைதரஜனங்கள், கரிஜங்களைப்பற்றி அந்நத மூலங்களைப்பற்றிக் கூறுமிடத்தில விவரிக்கப்படும்.

அத்யாயம்—10.

நைட்ரம்.

Nitrogen.

நை=N.

நைட்ரம் என்பது வாயுவர்க்கததைச்சேர்ந்த ஒரு மூலப்பொருள். அது சாதாரணக்காற்றில், சுமார் 5-ல் 4 பங்கு கலந்திருக்கும். காற்றிலுள்ள ஆக்ஸிஜனைப்பிரித்துவிட்டால் மிகுதியுள்ளது விசேஷமாய் நைட்ரமாயிருக்கும். இதுதவிர நைட்ரம்கலந்த அநேககல்பங்கள்.

லக்ஷணங்கள்.

- (1) நிறம், ரூபம், ருசி, வாசனையற்ற ஒருவகைவாயு.
- (2) தண்ணீரிற் கரையாது.
- (3) எரியும் ஜவாலையை அணைத்துவிடும்.
- (4) தாமரம், தகரம் முதலான லோஹங்களை அதில் எரித்தால் அவைகளில் யாதொரு மாறுபாடும் உண்டாவதில்லை.
- (5) அதில் இருமபு, துருபபிடிப்பதில்லை.

அத்யாயம்—11.

நைத்ரகல்பங்கள்.

Nitrogen compounds.

- i. நைத்ராக்ஸிஜனங்கள் ($N+O$)
- ii. நைத்ரோ ஹைட்ரங்கள் ($N+H$)
- iii. நைத்ர உப்புக்கள் அல்லது நைத்ராஜனங்கள் (Nitrates).

i. நைத்ராக்ஸிஜனங்கள்.

Oxides of Nitrogen.

நைத்ராக்ஸிஜனங்கள், நைத்ரததுடனகலந்திருக்கும் ஆக்ஸிஜனுடைய அளவுக்குத் தக்கபடி 5 வகைப்படும். அவையாவன:—

நைத்ர—ஓகாக்ஸிஜனம் N_2O .

நைத்ர—தவயஆக்ஸிஜனம் $N_2O_2 = NO$.

நைத்ர—தரயஆக்ஸிஜனம் N_2O_3 .

நைத்ர—சதுராக்ஸிஜனம் $N_2O_4 = NO_2$.

நைத்ர—பஞ்சாக்ஸிஜனம் N_2O_5 .

இவைகளில் இரண்டுபங்குநைத்ரததுடன ஆக்ஸிஜன் முறையே 1, 2, 3, 4, 5 பங்குகளாகக் கலந்து 5 வகை நைத்ராக்ஸிஜனங்கள் உண்டாகின்றன.

நைத்ர ஏகாக்ஸிஜம்.

Nitrous-oxide.

சிரிப்புவாயு.

Laughing gas.

N_2O .

நவச்சார நைத்ரஜ்(Ammonium-Nitrate)ததைக் காயவைப்ப தால் ஒருவிதவாயு உண்டாகும். இதுதான் நைத்ர ஏகாக்ஸிஜம். இது இருபங்குநைத்ரமும் ஒருபங்குஆக்ஸிஜமும் கலந்த ஒருவகையான கலப்பவாயு.

லக்ஷணங்கள்—நைத்ரவாயுவுள்ள ஒருசீசாவில் ஒரு தழைச செலுத்தினால் அது திடென்று பற்றியெரியும். ஆனால் அது ஜீவா தாரமானவாயுவல்ல. சாதாரணவாயுவுடன் அதைக்கலந்து உட் கொண்டால் தசைகள்சுருங்கி, தண்ணையறியாமற் சிரிப்புண்டாகும். அதனால் அதற்குச் சிரிப்புவாயு என்றுபெயர். அதிகமாய் உட்கொண் டால், சரீரத்தில் உணர்ச்சியின்மையும் கடைசியாய் மரணமும் உண் டாகும். இது சீக்ரம் தண்ணீரிற்கரையும். ஆனால் தண்ணீருடன் கலந்து கல்பமாகமாட்டாது.

நைத்ர-த்வயாக்ஸிஜம்.

Nitric oxide.

$[N_2O_2 \text{ or } NO.]$

நைத்ரத்வயாக்ஸிஜம் (Nitric acid):—தண்ணீர்கலந்த நைத்ரா மிலத்துடன் தாம்ரததுண்டுகளைச்சேர்த்தால் நிறமற்ற ஒருவாயு உண் டாகும். இதுதான் நைத்ரத்வயாக்ஸிஜம். நைத்ரமும் ஆக்ஸிஜமும் ஸைஅளவாய்க் கலந்துள்ளது. தாமபிரக்கம்பியைக்காய்ச்சி இந்தவாயு வுள்ளசீசாவிறசெலுத்தினால் நைத்ரம்பிரிந்த தாமபிரஆக்ஸிஜம் உண் டாகும்.

பாஸம் (Phosphorous) முதலான எரிபொருள்கள் இந்தவாயு வில் நன்றாய் எரியும். கரி, கந்தகம் முதலானவைகளைக்கொளுத்தி இந்தவாயுவுள்ளசீசாவிற செலுத்தினால் அவை அணைந்துவிடும்.

* (நைத்ரத்வயாக்ஸிஜத்தைப்பற்றி எழுதப்படவில்லை.)

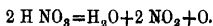
நைத்ர-சதுராக்ஸிஜம்.

Nitrogen-peroxide.

N_2O_4 or NO_2 .

இருமடங்குநைத்ரமும் 4 மடங்கு ஆக்ஸிஜனும்சேர்ந்து இவ்வாயு உண்டாகின்றது. இது கபில(Brown)வர்ணமானது. சீக்ரம் தண்ணீரில் கரையும்.

செய்முறைகள்:—முற்கூறிய நைத்ரத்வயாக்ஸிஜத்துடன் ஆக்ஸிஜனைக்கலப்பதாலும், சுத்தநைத்ராமிலத்துடன் தாமபிரத்தைக்கலப்பதாலும், இன்னும் பலவித லோஹநைத்ரஜன்(Nitrates)களைக் காயவைப்பதாலும், நைத்ராமிலத்தைக் காய்ச்சுவதாலும் இவ்வாயு உண்டாகின்றது. இதைச் சிதண்ணீரில்கலந்தால் நைத்ராமிலமும், குளிரந்த தண்ணீரில்கலந்தால் நைத்ராஜாமில(Nitrous acid)மும் உண்டாகும்.

நைத்ரபஞ்சாக்ஸிஜம்.

Nitrogen-pentoxide.

$[N_2 O_5]$

இது 2 பங்குநைத்ரமும் 5 பங்கு ஆக்ஸிஜனும்கலந்த ஒரு கட்டிப் பொருள். பாஸ பஞ்சாக்ஸிஜ(Phosphorous-pentoxide)த்துடன் நைத்ராமிலத்தைக்கலந்தால் இப்பொருள் உண்டாகும்.

அத்யாயம்—12.

ii. நைத்ரோ-ஹைட்ரம்.

Nitrogen and Hydrogen.

நவச்சாரவாயு.

Ammonia.

$[N H_3]$

நவச்சாரவாயு என்பது 1 பங்கு நைத்ரமும் 3 பங்கு ஹைட்ரமும் கலந்த ஒருவாயு. இது சாதாரணமாய் ப்ராணிகளின்சரீரம் அழுகிப் போவதால் உண்டாகும் சாதாரணவாயுவிற்கு கலந்திருக்கின்றது. நிலக்கரியைப் பாத்திரத்திலழுடி எரிப்பதாலும் உண்டாகும்.

சேம்புறை :— நவச்சாரத்தைச் சுண்ணாம்புரீருடன் கலந்தால் இவ்வாயு உண்டாகும்.

2 நவச்சாரம் + சுண்ணாம்புரீர்.

= சுண்ணக்ளோரம் + 2 ஜலம் + 2 நவச்சாரவாயு.

= $2 \text{ NH}_4 \text{ Cl} + \text{Ca O}_2 \text{ H}_2 = \text{Ca Cl}_2 + 2 \text{ H}_2 \text{ O} + 2 \text{ NH}_3$.

= 2 Sal ammoniac + Slaked lime = Calcuim chloride + 2 water + 2 ammonia.

பிரிக்கும்முறை :— நவச்சாரவாயுவில் மின்சாரப்ரயோகம் செய்தால் நைதரமவேறு ஹைதரமவேறுகப் பிரிந்துவிடும்

$2 \text{ N H}_3 = \text{N}_2 + 3 \text{ H}_2$.

நவச்சாரம்.

Sal ammoniac.

நவச்சாரவாயுவும் க்ளோராமில்லும் கலந்தால் நவச்சாரம் என்னும் உப்பு உண்டாகும்.

நவச்சாரவாயு + க்ளோராமில்ம = நவ சாரம்

Ammonia + Hydrochloric acid = Sal ammoniac

$\text{NH}_3 + \text{HCl} = \text{NH}_4 \text{ Cl}$.

நைத்ராமில்ம்.

Nitric acid.

நைதரம் + ஹைதரம் + ஆக்ஸிஜன்.

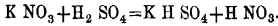
$[\text{H NO}_3]$

மறுபெயர்கள்-சங்கதராவகம், அகநிதராவகம்.

நைத்ராமில்ம் என்பது 1 பங்கு நைதரம், 1 பங்கு ஹைத்ரம் 3 பங்கு ஆக்ஸிஜம் கலந்த ஓர் அமிலம். நைதரபஞ்சாக்ஸிஜத்தை ஜலத் திற்கலப்பதாலும், $[\text{N}_2 \text{ O}_5 + \text{H}_2 \text{ O} = 2 \text{ H NO}_3]$ வெடியுபபைக் கந் தாமில் (Sulphuric acid) த்துடன் சேர்ப்பதாலும் நைதராமில்ம் உண்டாகும்.

*வெடியுப்பு+கந்தாமிலம்=பொடாஸியகந்தஜம்+நைதராமிலம்.

Nitre+Sulphuric acid=Potassium sulphate+Nitric acid

லக்ஷணங்கள்:—நைத்ராமிலம்பட்ட இடமெல்லாம் வெநதுபோம்.
ஆதலால் அதிகஜாகரதையாய் அதைக் கையாடல்வேண்டும்.

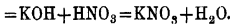
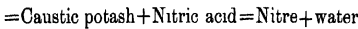
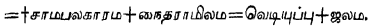
அத்யாயம்—13.

iii. நைத்ரஜங்கள் அல்லது நைத்ரஉப்புக்கள்.

Nitrates.

நைதரமும் ஆக்ஸிஜனும் மஹமுலங்களுடன் கலந்து உண்டாகும் உப்புகள் நைத்ரஉப்புக்கள் அல்லது நைத்ரஜங்கள் எனப்படும்.

உதாரணம்:—சாம்பலகார (Caustic potash= KOH) துடன் நைத்ராமிலத்தைக் கலந்தால் வெடியுப்பு (Nitre or potassium nitrate) ம ஜலமும் உண்டாகும்.

நைதராமிலத்துடன் தாம்ரத்தைக் கலந்தால், தாமரநைத்ரஜம் (Copper nitrate) உண்டாகும். இதேமாதிரி எந்தலோஹத்தினுடைய கரிஜ் (Carbonate) ததை நைதராமிலத்துடன் கலந்தாலும் அந்த லோஹநைத்ரஜமும், கரிவாயுவும் உண்டாகும்.

(தொடரும்.)

ஆர். எஸ். நாராயணஸ்வாமி ஐயர். B.A., B.L.

* வெடியுப்பு 1 பொடாஸியம் + 1 நைதரம் + 3 ஆக்ஸிஜன்.

† சாம்பலகாரம் = பொடாஸியம் ஹைட்ராக்ஸிஜம். Nitre = Saltpetre = potassium nitrate = பொடாஸியம் நைத்ரஜம்.

முருகேசபண்டிதர்பாட்டு.

இவ்ரசரிதத்தைச் சுருக்கியும், பாட்டுக்களை நீட்டியும் கூறுதும். பாட்டுக்கள் செந்நமிழ்ப்படிப்பவர்க்குப் பயன்படும் என்பது எ ம து கருத்து. முருக+ஈசர் என்பன முருகேசர் என வடமொழிவிதியாகிய குணசுநிபெறுவது எப்படி? விதியீறாய்நின்ற முருக என்பது தமிழ் மொழியன்றோ! தமிழ்மொழிகுங் குணசுநி உண்டா? இது வழுவன்றோ! எனச் சிலர் ஆக்கேபிப்பர். “கந்தமுருகேசன்விடுகாளை செயல்காணு” எனக் கந்தபுராணகாரர்கூறுதலானும், வேல+இந்திரன் என்பனவற்றை “வேலேந்திரன்” எனவும், உலக+ஈசன் என்பனவற்றை “உலகேசன்” எனவும் புணர்த்தி முததுபபுலவரும, பிறருங்கூறுதலானும், குட+ஆகாசம்=குடாகாசம் எனவும், குள+ஆம்பல்=குளாம்பல் எனவும்வருதல் மருஉ எனச் சிவஞானசுவாமிகள்கூறுதலானும் முருக+ஈசா=முருகேசர் என வருதலும் வழுவாகாது எனக் கொள்க.

இவர், யாழ்ப்பாணத்தள்ள சுன்னாகத்திலே வேளாளகுலத்திலே பிறந்தவர். சங்கரபண்டிதரிடத்திலுஞ், சிவசம்புப்புலவரிடத்திலுஞ் சிலசிலநூல்கள் கற்றவர். பாரதம், இராமாயணம், கந்தபுராணம், சேது புராணம்முதலிய இலக்கியங்களிலும், நன்னூல், சின்னூல், நம்பியகப் பொருள், தண்டியலங்காரம், யாப்பருங்கலக்காரிகைமுதலிய இலக்கணங்களிலும் பெரிதுஞ்சென்றவர். இலக்கணவாதங்களிற் பலரையும் வென்றவர். யாழ்ப்பாணத்திலே மல்லாகம் சுன்னாகம்முதலிய பலவிடங்களில் ஆசிரியராயிருந்தவர். பின்னர் வடதேசஞ்சென்று சிதம்பரம், கும்பகோணம், சென்னைமுதலிய இடங்களிலும் ஆசிரியராயிருந்தவர். இங்கும் அங்கும் பலர்க்கு ஆசிரியர். எமக்குந் தமிழாசிரியர். ஆங்கில

திராவிடபண்டிதர் ஆ. முததுததம்சிப்பிள்ளைக்கும், சுத்தாத்துவித
சைவசித்தார்த்தபிரசாரகர் சு. சரவணமுததுப்புலவருக்கும் தமிழாசிரி
யர். பல தனிக்கவிகளுக்கும் மயிலணிச்சிலேடைவெண்பா, குடந்தை
வெண்பாமுதலியவற்றிற்கும் ஆசிரியர்.

நடுவெழுத்தலங்காரம்.

மைந்தன் விரை மாமிகவா வழிமீ னொன்று
மதனவேள் புறவிதழிவ் வேழி ஸ மீது
வந்தநடு வெழுத்தெனககுச செய்தான் மற்றை
வரிகன்பதி னுன்கிணையுந தானே கொண்டான்
அந்தநாள வளைத்துசெி தரித்துத் தமமை
அருசகிகு மவர்க்ககற்றி யங்கை யேந்தி
முந்தவதன் கீழிருந்து நடனஞ் செய்து
முனிந்துரித்தான் மயிலணிவாழ் முதல்வன் றானே.

இந்தச் செய்யுளின்கருதது, மயிலணி என்னுந்தலத்தில் வீற்றிருக்
குஞ் சிவபிரான் எனக்குத தத்துவராமற்செய்தான் என்பது. நடுவெ
ழுத்து எடுத்துச்சேர்க்குமபடிநின்றசொற்கள் மைந்தன், விதை, மாமி,
கவர்வழி, மீனொன்று, மதனவேள், புறவிதழ் என்பனவற்றால் முறையே
பெறப்படும மதலை, வித்து, மாதுலை, கவலை, ஆரால், காமன், புல்லி
என்பன. இந்த எழுச்சொற்களிலுமுள்ள நடுவெழுத்துக்களை எடுத்துக்
கூட்டத் “தத்துவராமல்” என்பது பெறப்படும. தத்துவராமல் என்பது
எனக்குச்செய்தான் என்பதுடன் இயைந்து தத்துவராமல் எனக்குச்
செய்தான் என நிறகும்.

மற்றைவரிகள் பதினான்காவன நடுவெழுத்துக்கள் எடுக்கப்பட்ட
மலை, விது, மாலை, கலை, ஆல், கான், புலி என்பன. வரிகள்—எழுத்துக்
கள். விது—சந்திரன். மாலை—மயலை. கலை—மான். ஆல்—ஆல
மரம். கான்—காடு. மலைமுதலிய இவ்வேழுனுள்ளே அந்தநாள்வளைத்
தது மலை. உச்சிதரித்தது விது. உச்சி—சிரம். அருசகிக்குமவர்க்கு

அகற்றியது மாலே. அருச்சிததல்—பூசைசெய்தல். அங்கை ஏந்தியது கலை. அதன்கீழ்—அந்த ஆவின்கீழ். நடனஞ்செய்யப்பெற்றது கான். முனிநதாரித்தது புலி.

அருச்சிக்கும்வாகக்கறறி என்பது பொதுவாயநிற்பினும் மேருவை வளைததல, சந்திரனைததரித்தலமுதலிய சிறப்புச்செயல்களாற் சிவபிராணையேகுறிப்பதாயிற்று. மயிலணி அனஞ்சுததுள்ள ஒரு சிவஸ்தலம்.

விரோதச்சிலேடை.

நாலுகால் படைத்திருக்கும் நடப்பதிலலை
நமமைப்போ விருகையுண்டாம் பிடிப்ப திலலை
வலவே பின்னலுண்டா முடிப்பதிலலை
இடையிடையே கண்களுண்டாம் பாப்பதிலலை
கோலமுடி யரசருக்கு மெல்லா ருக்கு
கொடுத்திழுமட் காருதலைத் தவிர்ப்பதிலலை
சிலமிகு பொருளவிளங்க வெங்கு மாகித
திகமுதய பானுவே செப்புவாயே.

இங்கே குறிக்கப்பட்டபொருள் கதிரை என்பது. நாலுகால் படைத்திருக்கும் என்பது மிருகங்களுக்குக் கதிரைக்கும் பொருட்சிலேடை அவற்றின் ஒன்றாகிய மிருகம் நடப்பதிலலை என்பதனால் மறுக்கப்பட்டது. இருகையுண்டாம் என்பதும் பொருட்சிலேடை, பின்னல என்பதும் கதிரைக்கும் சடைக்கும் சிலேடை. கண்கள் என்பதும் பார்வைக்குத் துவாரங்களுக்கும் பொதுவாய்நின்றது. உட்காருதல் என்பதும் பொதுவாய்நின்றது. உட்காருதல்—இருத்தல், மனமு வர்த்தல். இது விரோதச்சிலேடை. விரோதச்சிலேடையாவது முன்னர்ச் சிலேடிக்கப்பட்டபொருள்களுள் ஒன்று பின்வரும்பொருளால் மறுக்கப்படுவது. கம்பநாடும் இச்சிலேடைகூறுவர்

இராமாயணம்.

பாடகக் காலடி பதமத தொப்பன
சேடரைத் தழீஇயன செய்ய வாயன

நாடகத் தொழிலை நடுவு துய்யன
ஆடகத் தோற்றத்த மகளி ரல்லன.

(இ - ள்) பாடகக் கால அடி பதுமத்து ஒப்பன - பாடகத்தை அணிந்த காலின் அடி தாமரைமலரை ஒப்பன. (பாடு அகம் கால் அடி - பெருமையைத் தம்மிடத்துடைய தூண்களின் அடி) சேடரை தழீஇயன - பாங்கர்களை (ஆதிசேடரை) ததழுவின. செய்யவாயன - செமமையான வாயகளை யுடையன. (நேர்மையானவாயில்களை யுடையன.) நாடகம் தொழிலை - நடனத்தொழில்களை யுடையன. (நாடு அகத்தொழிலை - நாடப்படுகின்ற அகத்தொழிலை யுடையன.) நடுவு துய்யன - இடை பளுசினதுனிபோலவன. (நடுப்பாகம் துய்யன) ஆடகம் தோற்றத்த - பொன்போலும் தோற்றத்தையுடையன. (பொற் றொழில் அமைந்த தோற்றத்தையுடையன.) மகளிர் அல்லன - பெண் களினவடிவங்களல்லாதன எ - று.

முன் வைக்கப்பட்ட சிலைடைப்பொருள்களால் மகளிர்வடிவங்கள் என்பது கொள்ளக்கிடத்தலபற்றி அப்பொருளைவிட்டு மாளிகைகள் எனனுமபொருள்கொள்ளுமாறு மகளிரல்லன என்றார். அடி என்றது அடிப்பாகத்தை. சேடா என்பதற்குப் பெரியோர் என்பதும் பொருந் தும். அகத்தொழில் என்றது உள்ளேசெய்யப்பட்டிருக்குஞ் சிறப் வேலையை. துய்யன - சத்தமுடையன. இ த னு ல களங்கமிலாத வெளியையுடையன என்பது பெறப்படும்.

(வரும.)

இங்ஙனம்,

அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளை,

சிந்தாமணிபுரையிற் சிறிதொருசந்தேகம்.*

சீவகசிந்தாமணிப் பதுமையாரிலம்பகத்து 52-வதுசெய்யுளில், சுதஞ்சனென்னும இயக்கரரையன் சீவகனுக்கு மூன்றாமநதிரங்களைக் கற்பித்ததாகக்கூறிவிட்டு, ஒவ்வொன்றினாலுமவினாயக்கடிய நன்மை இதுவென அவைகளின்வேறுபாடறிய அவன்குறினதாக அடுத்த 53-வதுபாட்டிற் சொல்லப்பட்டுளது. அச்செய்யுளும் உரையும் அடியிலவருமாறு:—

“கடுந்தொடைக்கவர்களைக்காமன்காமுறப்
படுங்குரறருமிதுபாம்புமல்லவு
கடுந்திறனோய் ஒருகெடுசெருமவேண்டிய
வுடுமபிதுதருமெனவுணரக்கூறினான்.”

“இ - ள். இது காமன்விருமப்படுஞ் சரீரத்தைத்தரும்; இது பாம்பினவிடத்தைபும், ஒழிந்த மண்டலிமுதலியவற்றின்விடங்களைபும், நோய்களையுங்கெடுக்கும்; இது வேண்டியஉடம்பைபதருமென்று அவற்றின்வேறுபாடறியக்கூறினென்க. காற்று, நெருப்பு, நீர் முதலிய வறறைக் கடுந்திறவென்றான்.”

வடமொழியிலுள்ள கூத்திரசூடாமணி, கத்தியசிரதாமணி, ஜீவந்தரசமு என்னுமநூல்களையும் உடன்வைத்து ஒப்புநோக்கியக்கால, அந்நூல்களிற்கண்டபொருள்களும் சிந்தாமணியிலுள்ளஇச்செய்யுளின் பொருளும் ஒத்திருப்பதாகவேகாணப்படுகிறது.

அடியிலவருமாறேலாகம் கூத்திரசூடாமணியிலுள்ளது:—

“காசி-ஓவலியெள மாமெ விஷணாமெவ ஸூகிஷ |
பஷைந் ஸூகிமெ வஸூந் துத்யகி வாஷிஸக” 5, 27.

(இ - ள். வேண்டியருபத்தைத்தரவல்லதும், காந்ததில்வனமையையுண்டாக்குவதும், விடங்களைத்தீர்க்குநதிறனுடையதுமாகிய மூன்று மந்திரங்களை இயக்கரரையன் சீவகனுக்கு உபதேசித்தனன்.)

* இதற்குப் பத்திராதிபரப்பிராயம் அடுத்தெழுதப்பட்டிருக்கிறது.

சத்தியசிந்தாமணியினின்றும் ஜீவந்தரசம்புவினின்றும் எடுத்து அடியில் எழுதப்படும்வாக்கியங்களின்கருத்தும் சுதந்திரசூடாமணியிற் கண்டவாறே இருக்கின்றது.

“காடி ஊ தடுவெ... வவ-விஷாவஹரணை மாநவிஷா
டுவெஸாராடி கரணை காசிர-டுவிஷகஹெ-டுவ-டு ஸுதிசுதிசு
சுராநுநுதய்ய” சத்தியசிந்தாமணி.

“சுத-சு-டுவிண யகாடியடுகெண்ணாவடிஷ- காசிர-டுவ
விபாந-மாந-விஷ-ஹாந-ஸுதியு-து விரா-டு-டு நு-து வஹ-டு
சுர-டு-.....” ஜீவந்தரசம்பு.

வடமொழிநூல்களிலுள்ள (மாநு)கூடம் என்றவடசொல், மேலே காட்டிய சிந்தாமணிசெய்யுளிற குரல் எனக் காணப்படுகின்றது. செய்யுளின் உரையிலமட்டுமே சரீரம் என்றுளது. ஏட்டிலெழுத்தோ? எழுதுவோர்பிழையோ? “கடுதொடைகவாகணைக்காமன்காமுறப் படுங்குறருமிது” என்பதின் கருத்து “எவரினுமிக்கவனப்பும், மெல் விபந்நுமலர்க்கையே கணைகளாகக்கொண்டு உலகெலாமவசிகரிகும வன்மையும்படைத்த காமனும், இத்தகைய தீங்குறலுமிருப்பின் எவ் வளவு உதவியாகவிருக்குமென விருமப்படுங்குலைத்தரும” என்பதாக வெனக்குத் தோன்றுகின்றது. இம்முன்னுமநதிரங்கலாலும் ஜீவகன் பயனடைநததுபதுமையாரிலம்பகததையும சரமஞ்சரியாரிலம்பகததை யும்வாசிக்க நனகுவிளங்கும். சுதாவதததையாரை ஜீவகன் ஏறகனவே வென்றது யாழினுலலது குரலினுலன்று. பழையவேட்டுபுத்தகங் களில், சரீரம் என்றிருநது எழுத்துப்பிழையாலோ அச்சப்பிழை யாலோ உரையிற சரீரம் என விழுநதருகலாமோவென எனக்கும இங்குள்ள மற்றுருகும் ஒரு சந்தேகம்.

ஆகலின், சிந்தாமணியினேட்டுபுத்தகங்கள் கைவசமுள்ளபண்டி- தாகள அவைகளையும் பாரததுத் தமது அபிப்பிராயங்களை இச்செந்தமிழ் வாயிலாய் வெளியிடுவார்களெனவேண்டுகிறேன்.

டி. யஸ். குப்புஸ்வாமிசாஸ்திரி.

ஸ்ரீ:

பத்திராதிபரபிப்பிராயம்.

“சிகதாமணியுரையிற் சிறிதொருசந்தேகம்” என்னும் விஷயத்தின் முடிவுரையில், “சிகதாமணியினேட்டிப்புத்தகங்கள் கைவசமுள்ளபண்டிதர்கள் அவைகளை யும்பாராததுத தமது அபிப்பிராயங்களை இச்செந்தமிழ்வாயிலாய்வெளியிடவேண்டு” மென்று கேட்டுக்கொண்டிருப்பதால் இச்சிறிய விஷயத்தில் அப்பண்டிதர்களுக்குச் சிரமமில்லாதிருக்கும் பொருட்டு நானே அபிப்பிராயமெழுதுகிறேன்.

இது ஒரு சந்தேகமாக எனக்குத்தோன்றவில்லை. ஏனெனில் மூலத்தில் “குரலதநம்” என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. குரலசாரீரம் என்பதைப் படியாதபேதையர்களும் “எனக்குக்குரலிலலை, குரலுள்ளவன்பாட்டும்” எனக் கலயாணபநதரிற் பார்ப்பனமகளிர் சடவகுதளிற் (வசகப்பாடல் முதலியவற்றில்) பேசக்காணலாம்.

மூலத்தைப்படிக்கும்பொழுதே சாரீரமென்னும்பொருள் வெளிப்படையாரிருப்பதால் உரைநோக்கியுணர்வேண்டும்தில்லை. ஆயினும் உரையில் என்ன எழுதியிருக்கிறதென்றுபார்க்குங்கால், சகரநெடில் காலகுறைந்திருப்பினும் பொருளுணர்ச்சிவலியாற் சாரீரத்தைத்தருமெனறே படிக்கத்தக்கதாயிருப்பதாலும், சாரீரமென்று படிக்கப் பொருட்பொருத்தமில்லாமையாலும் இதற்கு சந்தேகமுண்டாகவே யிடமில்லை.

அன்றியும், ஏடுகளில் ஏகாரச் சாரீரம் உயிரமெய்யுமாகிய எழுத்துக்கள் அவற்றின் குறியொடு சிறிதும் வேறுபாடில்லாதிருக்கச் செய்தே பிழையறப்படிக்கவல்ல நமக்குச் சகரநெடிலுக்குரிய காலடையாளமில்லாமைபற்றி இச்சந்தேகமுண்டாய்விட்டது.

சுக்கு என்று அச்சிடவேண்டிய இடத்தில், சகரவொற்றுக்குப் புள்ளிகொடாமல் சுக்கு என்று அச்சிடப்படாலும் அடையாளமில்லாமைபற்றிச் சுக்கு எனப்படியாது சுக்கு என்றே படிப்பதுபோல இவரும் சாரீரமென்று படிக்கத்தக்கதாயிருக்கிறது.

அன்றியும், சரீரம் என்பது பிறிதொருசொல்லாயிருப்பதாம் சந்தேகத்துக்கு இடமுண்டாயிற்றென்றுகொண்டாலும், அச்சொற்பொருளில், குரலென்னுஞ்சொல் வழங்கப்படாமையால் அது அருமபதமெனத்தோன்றுமாதலால் உடனே சிந்தாமணிப்பதிப்பிறசேர்த்திருக்கும் அருமபத அகராதியைப்பார்த்து, அதில், “குரல்—சாரீரம்” என்றெழுதியிருப்பதைக்கண்டு, இச்சந்தேகத்தை யொழித்திருக்கலாம்.

ஆகையால் நெடிலடையாளம் வீழ்ந்த அறபிஷயங்களிற் பண்டிதர்களைப் பரியாலோசித் தபிப்பிராயமெழுதாமபடிகேட்பது உசிதமென்றுதோன்றவில்லை.

அன்றியும், நிருபநேயர் எழுதிய சிந்தாமணிப்பாட்டினுள், “வேண்டிய, வுமேபிதுதரு”மெனநெழுதப்படாதிருக்கிறது. இது திருத்தப்படாமையாற் சந்தேகத்துக்கிடையிருந்தபோதிலும், உரையில் உடம்பைத்தருமென் நெழுதப்பட்டமையால், சந்தேகநிவர்த்தியாய் எழுத்துவீழ்ச்சியென்றறிந்து பராமுகம்பண்ணுவதுபோலவே இதுவும் பராமுகம்பண்ணத்தக்கதாயிருக்கிறது.

ஆகையால் நிருபநேயர், இன்றோரன்ன எழுத்துவீழ்ச்சிகளைப் பொருட்படுத்தாமலே சொல்லாலும், பொருளாலும், சொற்றொடர்களாலும் ஒன்றல்லாத பலசந்தேகங்களுக்கும், பிழைகளுக்கும் இடமாய இவ்வருடம் பதிககப்படாதிருக்கும் ஆங்கிலகலாசாலைப் பிரவேசப்பண்டிதர்தமிழ்ப்பாடப்புத்தகம் (Matriculation Tamil Text for 1915-16) போன்ற பதிப்புக்களை யாராய்ந்ததோன்றும் பலவிடயங்களைச் சருக்கியெழுதுவாராயின் அது பரிசுஷ்டரூபபடிக்கும் மாணவர்களுக்கும் பிறர்க்கும் மிகவுப்பயன்படுமெனறுதோன்றுகிறது.

திரு. நாராயணையங்கார்,

செந்தமிழ்ப்பத்திராதிபர்.

* நமதரசவாகை.

“குடிதழீஇக கோலோசக மாநில மன்ன
னடிதழீஇ நிற்கு முலகு”—திருக்குறள்.

மலர்தலையுலகிற் சூயிரெனசகிறநத நம் ஐநதாம்ஜார்ஜசக்கரவாததி
யார் இங்கிலாநதுதேசத்திருநது என்றுங் கோமுறைகோடாககோல்
நடாததி, துஷ்டசிஷ்டநிககிரஹாநுகசிரகஞ்செய்துவருகின்றனரென்ப
தறியார யா?

மடிமைபிலலாககுடிகளும், அன்னவாசக்கரநெறியைப் பற்றுக்
கோடாககொண்டு நீர்வழிததாம புணைபோ வியங்குகின்றனரென்றால்,
குடிகளின் இயறகையுணாசகி இதனமைததெனவமைபும், இதனால்,
நெறிப்பட்டஅரசும், வழிப்பட்டகுடியும் நம சகரவாததியும், அவராட்
கிககுட்பட்டோருமெனச சிறப்புவகையாற்போதரும். ஆகவே,

“அரசுக் குடியு மொத்தால் ஆட்சிக் கிடையூ நிலை”

என்ற முதுவாக்கும் “நமதரசவாகை”யை வலியுறுத்தாநிற்கும்.

நமதுமுடிமன்னா, அரசியலுககேரப ஆறு அங்கங்களைபும் தம்
ஓ ரங்கமாகக்கொண்டனரன்றோ?

அங்கம் ஆறாவன அமைச்சர், நாடு, அரண், பொருள், படை,
நட்பு என்பன. என்னை?

“படைகுடி கூழமைச்ச நம்பா னை
முடையா னரசரு ளேற” - திருக்குறள்.

ஆகவினன்க.

(1) அமைச்சர்—“வினைசெய்யுங்கால் அதற்குவேண்டுங்கருவிக
ளும், அதற்கேற்றகாலமும், அதுசெய்யுமாறும், அவ்வாற்றிற்செய்யப்
படும அவ்வரியவினைதானும் வாய்ப்பஎண்ணவல்லவனே அமைச்ச
னாவா’னென்ப. நமது மிககசீர்த்திபெற்ற சகரவாததியாருக்கு, எவ்வினை
எத்தேசத்து எவ்விடத்தது எசசமயத்து எமமாதிரியியற்றல்வேண்டுமோ
அங்ஙனம் இயற்றும் நுண்மானுழைபுலப் பார்விமெண்டுஅமைச்சர்
பலராவர்.

* இந்தவியாஸம், 25—9—15ல் செங்கிட்டி பேர்டி எலிமெண்டரிப்
பாடசாலையிற் பட்டுக்கோட்டைரேஞ்சு ஸ்கூலஸ் சூப்பர்வைஸர் ஸ்ரீமான்,
கனம் ஸ்ரீயாச்சாரியியரவர்கள் அக்கிராசனத்தின்மீதச் கூடிய உபாத்தியாயச்
சங்கத்திற் படிக்கப்பட்டது.

(2) னாடு:—‘குன்றதவினையுனைச்செய்வோரும், அறவோரும், கேடில்லாச்செல்வமுடையோரும் ஒருங்குவாழ்வதே நா’டென்ப. நமது கோவிதிவாய்நதபூபதிக்கு இத்தகைய எததனையோநாடுகளுள.

(3) அரண்:—‘எஞ்ஞான்றும்வற்றாத நீரரண், பரந்தநிலவரண், உயர்ந்தமலையரண், அடர்ந்தகாட்டரண்’என்ப. நமது அன்னைபோலும் மன்னருக்கு,இயற்கையும் செயற்கையும் ஆய இந்நான்குவகையரணும், மற்றேனையவரண்களுமுள.

(4) பொருள்:—‘நாட்டானும், அரணானும் ஆக்கவுங் காக்கவும் படுவ’தென்ப. நமது மாசுபடுவதில்லா ராஜராஜர், நாட்டாரால் ஆககப் பெற்று அரணற்காக்கப்பட்ட கழிபெருஞ்செல்வமுடையாரென்க.

(5) படை.—‘ஊறஞ்சா வெல்படையாய யானைமுன்னாற் படை’என்ப. நமது வெற்றிவாய்நதகொற்றவர், நீர்விமானமும், நில விமானமும்,ஆகாயவிமானமும்,அதிரதமுதலிய நான்குரதங்களும், வன சரம், கிரிசரம், நதிசரமுதலிய யானைப்படையும், வங்கம், கலிங்கமுத லியதேயததானாயதும், மல்லகதிமுன்னாகதிவாய்ப்புறற காற்றன்ன சுடுமையும், கூற்றன்னகொடுமையுமுடைய எண்ணிறநதகுதிரைப் படையும், ஆப்படையும், வாப்படைமுதலிய எல்கோனியன்ற அததிர சத்திரப்படையும் உடையார்.

(6) நட்பு:—‘இயற்கை செயற்கை யிருவகையாயது நட்பு’ என்ப. நமது பங்கயிலலாத இங்கிலாந்தரசர், முகம் அகம் இருவயினும் உண்மைமலரப்பெற்ற நேசப்படைமுன்னுப் பலதேசமன்னரை நட்கப் பெற்றாரென்க.

இங்ஙனமாக முறைப்பிதகிய இவ்வாறங்கத்தினும் ஓரங்கமேனும் குறைவுறாது நமதரசர், மண்ணுட்சிபுரிவது காட்சியிற் காண்க்கிடப்ப தன்றி அவர்ச்சுடிப்பேசிய சரிததிரவாயிலானும், பிறவாற்றானும் அறியவரும். ஆகவே இத்துணைப் போதிய ஆற்றலமைந்த நம் மன்ன ரின்மண்ணை வேற்றரசர்கொள்ளுவதெங்ஙனமாகும்? பின்னரும்ஆராய் வாம்.

உலகத்துயிர்கள் நிலைபெற்றியங்குதற் கின்றியமையாதன நெல்லும் நீரும்; நெல்லின்றேல நீர்பருகிச சின்னாட்கடத்தலமையும்; நீரின் மேல அங்ஙனம் நாடகடத்த லரிதன்றோ? இங்ஙனமாக உவையிரண்டும் இல்லையாயின் உயிரெனனுமபெயரு மில்லையாகும்; ஆகவே, நெலபலகுதற்கு நீர்வேண்டும்; நீரமலகுதற்கு வேள்விவேண்டும்; வேள்விநிரம்பற்கு மறைகள்வேண்டும்; மறைகள்நிறைவுற மன்னவன்செங்கோலவேண்டும்; எனவே, உலகத்துயிர்நிலைபேற்றினுக்கு மன்னவன்செவ்வியகோல காரணமெனக்கண்டாம். அங்ஙனம் நீதிக்கோலநடாய் நெறிமுறையாளும் அதிபதி, நதிபதிசூழும் இவ்வவனிபாளும் நம ஜாஜ் சக்ரவர்த்தியாரென்பது காட்சியளவையாற கண்ணுறலமையும். எதிர்காலத்தில் அரசுபுரியவரும் இவர்ச்சுபடியன்றோ 'நசகமபெருமை முசசங்கததுட் கடைச்சங்கப்பலவர்கள் அருளிச்செய்த எட்டுத்தொகையுள்' ஒன்றாகிய புறநானூற்றின் அடியிலவரும் பாவடிகள் எழுந்தவெனக் கோடலமையும். வருமாறு:—

“நெல்லு முயிரன்றே நீரு முயிரனதே
மன்ன னுயிர்த்தே மலந்தலை யுலகம்.”

அன்றிக்கே, மக்கண்மாட்டு மாதாவுக்குநிகழும் அன்பின்பெருகை அளவிடலரிதே. அங்ஙனமாக, நமசக்ரவர்த்தியார் மடிமடிக்கொண்டொழுகாக்குடிகண்மாட்டு நிறைந்தஅன்பினராதல அவர் சரித்தநானும், மகுடாபிஷேகக்காட்சியானுமபுலனாம். அற்றாக, நம மன்னரை அன்னையென்னலாம். அவர் ஆட்சியில், குடிகள் அடையும் பலநலங்களாற் றவமென்னலாம். குடிகண்மாட்டுள்ள மறநிலையாரீஇ அறநிலைநிறீஇ யவாக்கின்பரித்தவீற் சேயென்னலாம். தாய்மார்கள், நோயாற் பிடிக்கப்பட்டசேய்கட்குக் கயப்புமருந் துணக்கொடுத்தப் பின்னயப்பிடுத்துமாறுபோல வறுமைநோயுறப்பெற்றுக் களவுமுதலியவற்றையு தின்மையேறப்பெற்றோரைத் தண்டமென்னும் மருந்தாட்டி யவர்க்கு நன்மையதல அரசன்கடமையாகவே, காராக்கிரஹங்கண்டு, அதிர்கல்விச்சாலை, தொழிற்சாலையமையக்காண்டலின் நிரலே நோயென்னலாம். மருந்தென்னலாம். ஒங்குபுகழ்வாய்ந்த ஆங்கிலமுதலிய பாஷாஞானம், நுணுகிய கேள்விஞானம் உறவின் அறிவென்னலாம். இவையிற்றினுக்கும் நமது புவிசசக்ரவர்த்தியார், உருவகமாகலின் அடியில்

வரும் கவிச்சக்ரவர்த்தியின் அரும் பொருட்டொடர்நிலைச்செய்யுள் ஒன்று என் நினைவுக்குவரலாயிற்று. அதுவருமாறு.—

“தாயொக்கு மண்பிற் றவமொக்கு நலம்பயப்பிற்
சேயொக்கு முன்னின் றொருசெல்கதி யுய்க்குநீரால
நோயொக்கு மென்னின் மருந்தொக்கு துணங்குகேள்வி
ஆயப் புகுவகா லறிவொக்கு மெவர்க்குமன்னுன”

அன்றிக்கே,

“இருமுந்நீக குட்டமும்
வியன்ஞாலத தகலமும்
வளிவழங்கு திசையும்
வறிதுநிலையு காயமும், என்றாங்
கவையளந் தறியினு மளததற் கரியை
யறிவு மீரமும் பெருங்க ணேட்டமும்
சோறுபடுகருந் தியோடு
செஞ்ஞாயிறுத தெறலலலது
பிறிதுதெற லறியார்நின் னமிழலவாழ் வோரே
திருவி லலலது கொலைவில லறியார
நாஞ்சி லலலது படையு மறியார
திறனறி வயவரொடு தெவ்வா தேயவப்
பிறாமண் ணுண்ணுஞ் செமமனின் னாட்டி
வயவுறு மகளிரா வேட்டுணி னல்லது
பகைவ ருண்ணு வருமண் ணினையே
யம்புதஞ்சுங் கடியரண
லறந்துஞ்சுஞ் செங்கோலையே
புதுப்புள் வரினும் பழம்புட் போகினும்
விதுப்புற வறியா வேமக் காப்பின
யினையை யாகன மாறே
மன்னுயி ரெல்லா நின்னஞ் சுமமே.”

என்ற புறப்பாடடின்படி, கடலினுழமும், உலகத்துப்பரப்பும், இவறாதி யங்குங் காற்றும், நிலையு ஆகாயமும் ஆகிய இவற்றை அளவிட்டறி யினும் நமதரசரறிவும், அன்பும், வலியும் அளவிட்டறியப்படா. அவர்குடைநிழற்கண் ணுள்ளோர, சோற்றநதியின வெம்மை யும்,

ஞாயிற்றின்வெம்மையும் அல்லது பிற்தொருவெதப்பறியார்; இந்திர தனுவல்லது எதிரியின் கொலைவில அறியார்; உழவுகருவியல்லது ஊறு படுக்கும் படைக்கருவியறியார்.

நமதுமன்னா, கருப்பமுற்றபெண்கள் விருப்புடன்கொண்டுண்ணுவ தன்றிப் பகைவர்கொள்ளா மண்ணினையுடையார்; பிற அமைவன அமைந்தார்; புவிக்கெனத்தோன்றிய தூமகேதுமுதல உற்பாதங்கட் கடையாதசேமமுடையார். இததகைய ந ம து ஐந்தாமஜார்ஜ்சகர வாததியார்,

“காவ லமைந்தான கடலுலகங் காவலா
லோவ லறியா தயிர்க்குவகை”

என்ற புறப்பொருட்பாவின்படி, தற்போதுநோந்த வீ ர டி த த த தி ல
வாகைகுடி வாகைநாடிமண்பதைக் கனப்புபெருக்க இறைவன அருள்புரி
வானாக. சுபம்' சுபம்' சுபம்!!!

I. M. முருகையவாத்தியார்,

B. E. ஸ்கூல், செங்கிபட்டி.

உ

புத்தகமதிப்புரை.

1. அகலிகைவேண்பா —(வசனத்துடன்) இது, சென்னைப் பிரஸிடென்ஸி லிஸில வெறறெறிநெறி டிபார்ட்டிமெண்டு டிபடிசுப்பரின் டெண்டும, இநதுதேசத்துக் காலநடைக்காரர்புத்தகம், நெலசைசிலே டைவெண்பா, கோமபிவிருத்தம், சுவாககநீகமுதற்காண்டம்முதலிய நூல்களின் ஆசிரியருமாகிய ம-ரா-ரா-ஸ்ரீ வே. ப. சுப்பிரமணியமுதலியா ரவாகளாலியற்றியசரிப்பட்டு, மதுரைதமிழ்ச்சங்கத தலைவரான மாடசுமைதங்கிய முத்துவிஜயரகுநாத ராஜராஜேஸ்வர முத்தராமலிங்க தேதுப்தியவாகளுக்கு உரிமைசெய்யப்பெற்றிருக்கிறது. இதுதுள்ள

வெண்பாக்களெல்லாம் சொற்சுவை பொருட்சுவைபொருந்திய திருந்திய செய்யுளாய்ப் படிப்பவர்க்கு மனமகிழுமாறு பழையகவிகள்போற பாடப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொருசெய்யுளுக்கும்முரியபொருள்களை யாவரும் எளிதிலறியும்படி தெளிவான தமிழ்நடைபிலெழுதிய வறுபநந் மொன்று சேர்க்கப்பெற்றிருக்கிறது. இதன்விடே அணு 8. தபாற்கூலி அணு 1 வேண்டுவோர், திருநெல்வேலிலுள்ள, சுரண்டைப்போஸ்டி, வெள்ளக்கால், ம-நா-ந-ஸ்ரீ வெ. ப. இராமலிங்கமுதலியாரவர்களிடத்திற் பெறலாம்.

2. இரகுவம்மிசம்:—(உரையுடன்) இது, யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள மஹாவித்துவான் அரசுகேசரியென்பவரால், தமிழிலக்கியங்கற்பவாக்குப் பெரிதும் உபகாரமாகப் பாடப்பட்டதொரு சிறந்தகாவியமென்பது யாரும்றிந்ததே அதற்குப் புன்னுலககட்டுவன விதவான ஸ்ரீமத்சி கணேசையரவர்களால் இனியதமிழுரையொன்று எழுதியசகிட்டு வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. கற்குமமாணவர்களுக்கும் பிறாக்கும் மிகப் பயன்படத்தக்கது. இதன்விடே ரூபா இரண்டு வேண்டுவோர் ஷேஷியரவர்களுக் கெழுதிப்பெறலாம்.

3. கோதுலாசரித்திரம் :—இது, இந்தியஜனத்தலைவருளொருவராய்த் தேசநன்மைக்குழைத்த புண்ணியபுருஷரான கெண்ணியமுள்ள கோபாலகிருஷ்ணகோகலேனபவருடைய ஜீவியசரித்திரமாகச் சுதேச மித்திரன் உதவிப்பத்திரிகாசிரியா கே. விசுவநாதையரவர்களால், தெளிவான தமிழ்நடைபில் நன்றாயெழுதப்பட்டிருக்கிறது. இதனால் அபுண்ணியபுருஷரது கலவித்திறமையும், குணவிசேஷங்களும், புத்திசாதுரியமும், ஜனோபகாரசீலமும் படிப்பவர்களுக்கு நன்குபுலப்படுவதுடன் ராஜ்யதீர்வாக்காரியங்களிலுள்ள சாதகபாதகங்களை யாராய் மறிவுடைமையும் உண்டாகத்தக்கதாயிருக்கிறது. இதன்விடே அணு ௭௮௫. வேண்டுவோர் ஆக்கியோககெழுதிப்பெறலாம்.

4. பூஸ்திதியையுளும்வழி :—இது, தஞ்சாவூர்ப் பள்ளியக்கிரஹாரத்திலுள்ள ஸ்ரீமத-டி. கே. வெங்கட்டராமையரவர்களால் யாவரும் படிக்குமாடி எளியதமிழ்நடைபிலெழுதப்பட்டிருக்கிறது. இதில்,

பூஸ்திதியை ஆட்சிசெய்வதற்கு அறியவேண்டிய பலவிஷயங்கள் எழு தப்பட்டிருப்பதால், பூஸ்திதிபுள்ளவர்களாலும், அவர்கள் பெண்பிள்ளை களாலும் இது விருமப்பிபடிக்கத்தக்கது. இதன்விலை அணு எட்டு. வேண்டுவோர் ஆக்கியோர்க்கெழுதிப்பெறலாம்.

5. கதையும்பாட்டும்:—இது, அறுபடிக்கோட்டைரோஞ்சுப்பன் ளிககூட ஸப அலிஸ்டெண்டு இனிஸ்பெக்டரும், மதுரைதமிழ்ச்சங் கத்தின் அங்கத்தினருமாகிய ஸ்ரீமத-வே. முத்துஸாமியியா எம்.ஏ.எல்.டி. அவர்களாலும், ஷெய்யா எஸ். பி. கே. ஸ்கண்டரிஸ்கூல்போதகாசிரியா ஏ. கே. ஸுப்ரமண்ய ஐயரவர்களாலும் இயற்றப்பட்டதொரு சிறுபுத் தகம். இது பாலிபோதனைமுறைக்கேற்ற சிலசிறியகதைகளைத் தமிழ் நடையிலெழுதியும், அக்கதைகளையே வாணமெட்டுள்ள பாடல்களாகப் பாடியும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. கதைகளை வசனநடையில் எழுதியிருப் பது திருப்திகரமாயிருக்கிறது.

பாடல்கள் சிறுவருக்குப் பயிற்றுவிக்கவேண்டுமானால், சங்கீத முறையையே முக்கியமாகக்கொள்ளாமற்படிக்குமபடி முன்னோமுறையையே பின்பற்றி அகவல, வெண்பா, கலிவிருத்தம் முதலிய சிறிய செயாட்களைக் கற்றுப்பின்படுத்தி சிறந்தமுறையெனறுதோன்றுகிறது. சங்கீதமெட்டுடன்கற்பிப்பதற்கு உபாத்தியாயாகளுக்கும், மாணவர்க ளுக்கும் சங்கீதமெட்டுக்கேற்ற சாரீரசமயத்தும், தாளப்பயிற்சியும் அமைவது அரிதாய்கையால், அவை, சாவாதிகாரயோக்கியமில்லாமை யாலும், பகதிமாகப்பிரஸங்கமல்லாத சாமாந்யகதைகளில் நாடக பாத்திரங்களுக்கே யுரியவாகையாலும், அவைவல்லநாடகத்தைச் சிறு நினததுடசோதது எண்ணியிருத்தலாலும் பெருமையுடையராக விருமபும நம் மாணவர்களைக் கூத்தாடிகளபோலச்சாமான்யகதைகளைச் சங்கீதமெட்டுடன்கூடிப்பாடுமபடி கற்பிக்கமுயலவதானது தகாதகாரிய மாயிருப்பதுமன்றி, இப்பொழுது கலவிப்பயிற்றற்கென்று வரையறுக்கப் பட்டிருக்கும் அருமையான சொற்பகாலத்தையும் பாழாக்கவல்லதாய் மிருக்கிறதென்றுதோன்றுகிறது. இதன்விலை அணு நான்கு. வேண்டு வோர் ஆக்கியோர்க்கெழுதிப் பெறலாம்.

பத்திராதிபர்

1915-ஸ்ரீ அக்டோபர் மீ 3௨

காலை 8-மணிக்கு நடந்த மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தின்
காரியதீர்வாஹஸபையில் முடிவுசெய்யப்பட்ட
தீர்மானங்களின் விவரம்.

1. மாட்சிமைதங்கிய இராமநாதபுரமராஜா ஹிஸ ஹைனஸ்.
பா ராஜராஜேஸ்வரசேதுபதியாகிய முதலாமலிங்கசேதுபதியவர்
கள், அகிராசநாதிபதி.

2. மகா-ந-ந-ஸ்ரீ M. ஆபரஹாம்பண்டிதரவர்கள்.

3. „ கானபகதூர் H அபதல்சபானசாஹிப
அவர்கள்.

4. „ V S. இராமஸ்வாமிசாஸ்திரியவர்கள்
B. A., B. L.

5. „ T. C. ஸ்ரீ நிவாஸையங்காரவர்கள் }
B. A., B. L. } கேள்வியுள்ள
6. „ T. N. சுந்தரராஜையங்காரவர்கள் }
B. A., B. L. } காரியதீர்வாஹஸபையில்

இவர்கள் வந்திருந்தார்கள்.

தீர்மானங்கள்:—

I. (1) மகா-ந-ந-ஸ்ரீ S. Rm. S. A. குட்டயனசெட்டியாரவர்
கள், கொத்தமங்கலம்.

(2) „ C. சுந்தரமையரவர்கள் B. A. வகையில்,
தேவகோட்டை.

(3) „ சி.ம. பொ. குப்புசாமிதீக்ஷிதர் அவர்கள்,
சிதம்பரம்.

இவர்களைச் சங்கத்தின் அங்கத்தினராக அங்கீகரிக்கலாபிற்று.

II. 1915-ஸ்ரீ ஜூன், ஜூலை மாதங்களின் வரவு செலவு
கணக்குகள், வாசித்து அங்கீகரிக்கப்பட்டன.

III. செந்தமிழ் 11, 12-வது தொகுதிகளைப் பாதிலிலிருந்து
கத தீர்மானம்.

IV. மாறனலங்காரச் சித்திரக்கவிகளை அச்சிடத் தயாரித்த பிளாக்குகளின்செலவு ரூ 17—8—0ம அங்கீகரிக்கலாயிற்று.

V. இப்போதுநடக்கும் பெரியபுத்தத்தில வெற்றியும் புகழும் சிங்கிரத்தில நமது ஆங்கிலத்தனரைத்தனத்தாருக்குக்கிடக்கவேண்டு வதாக சங்கம் I4-வதுவருஷோதஸவக்கூட்டத்திற செய்ததீர்மானத்தை, சென்னைக கவர்னமெண்டாரவர்கள் அங்கீகரித்து, ஷெ. கூட்டத்து அக்கிராசநாதிபதி மகா-ரா-ரா-ஸ்ரீ திவான பகதூர் L. D. சுவாமிகசன்னுப்பிள்ளையவர்களுக்கு ஷெ கவர்னமெண்டு பிரதான செக்ரிடெரி அவர்கள் எழுதியகடிதம், வந்தனத்துடன் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது.

VI. சென்னைசசர்வகலாசங்கத்தார், பரீக்ஷைகளுகருவற்படுத்தி யிருக்கும் பாடபுத்தகங்களிற பிழைகளிருபதால் அவை சம்பந்த மாக லிட்டரரிசமமிட்டி (Literary Committee) மெம்பர்களை ஆலோசித்துக்கொண்டு, மகா-ரா-ரா-ஸ்ரீ பிரசிடெண்டு அவர்கள், சாவகலாசங்கத்தாருக்கேணும், கவர்னமெண்டாருக்கேணும் வேண்டியகடிதங்களை எழுதுமபடி, பிரசிடெண்டு அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்ளலாயிற்று.

VII. சந்தாப்பாககி விஷயமாய், காரியதரிசிகள் லெட்டர்மூலமாகவும், லாயர்லெட்டர்மூலமாகவும், உசிதமபோற் கேட்டுவரு வித்து அதன்முடிவைத்தெரிவிக்கத் தீர்மானம்.

VIII. (1) Life Member சந்தா ரூ 100-யும், வருஷாந்தரச செலவுகரு உபயோகிக்காமல மூலதனமாகவைத்து, அதன் வட்டியைமட்டும செலவுசெய்யவேண்டுமென்று தீர்மானம்

(2) 1915-16மவ்ஸுத்து Draft Budget அங்கீகரிக்கப்பட்டது.

(3) சங்கத்திறகுப் பணம் தேவையாயிருக்கும்விஷயத்தில் யாவரும் முயற்சிசெய்யவேண்டுமென்று தீர்மானம்.

B. RAJARAJESWARAN

President

செந்தமிழ்

தொகுதி-கூ.] ராக்ஷஸ்வஸ் ஐப்பசிஸ் [பகுதி-கூ.
Vol. XIII. October–November, 1915. No. 12.

* அசோகனது ஆக்ஞாபத்திரங்கள்.

[அசோகனது ஆக்ஞாபத்திரங்கள் என்ற மகுடத்தின்கீழ்க் கல்கத்தாநகரில், கியாதிவானும் சாஸ்திரபரிசீலனைமில்லையே காலத்தைச் செலுத்தபவரும், இங்கிலாந்திலுள்ள ஆகஸ்போர்ட்சர்வகலாசாலையிற் சிரேஷ்டவித்யாபட்டம் (M. A.) பெற்றவரும், பாரிஸ்டாபரீஷை கொடுத்தவருமான மிஸ்டர் K. P. ஜேயஸ்வால் அவர்கள் M A (Oxon) Barrister-at-law. தமது ஆராய்ச்சிபாற்செய்த மொழி பெயர்ப்புடன் மாடர்ன்ரிவியூசஞ்சிகையிற்றோன்றியதை, தமிழறகுப் பெரிதுமயன்படுமென்றுகருதி யீண்டுததருகின்றேன்]

ரண்டு எழுதப்பெறும் மொழிபெயர்ப்பானது இதுகாறுஞ்செய்யப் பட்டவைகளினும் மேலானதாயிருக்குமென்று கருதப்படுகிறது.

இதுவரையில் அசோகமகாராஜனதுசாஸனங்கள் எழுதப்பட்ட படியே வெளிப்போந்ததில்லையாதலால், அவைகளை ஒருமாசிகசஞ்சிகை மூலமாக, அசோகமகாராஜனது ஜனசந்தியாருக்கு தொடக்கமா கக்கூறுகிறேன். அசோகமகாராஜன் அக்காலத்து ஸங்காதவீபமுதல் ஆப்கானிஸ்தானமவரையுள்ளஜனங்களா லறியப்பட்டபாஷையை யுபயோகித்தவநதார். இப்பொழுது இங்கு எழுதப்படுமபாஷையும் சகல ராலும் அறியப்பட்டதே. (தேவநாகரியில் அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது.)

* இதிலுள்ள சிலவிலுயங்களும் சாசனங்களின் சுததபாடமும் நன்கு விளங்காவிடினும் மிகப்பழமைபற்றியதாயிருப்பதால் நிருபகையா திருத்தியனுப் பியபடியே பதிக்கப்பெற்றிருக்கிறது. ப—ர்.

இந்த ஆக்ஞாபத்திரத்திற்கண்ட இடம் தெற்கில் மைசூரும் வட பால், பாரதீகராஜ்ய எல்லையுமுடையதாயினும், ஆக்ஞாபத்திரத்திற் காணப்படும் விடயங்கள் ஆசியா, ஆபிரிக்கா, ஐரோப்பா ஆகிய மூன்று கண்டங்களிலும் செல்லத்தக்கன அசோகஅரசனதுசாஸனங்களிற் கண்டபடி, அநதிகவலினராசசியமான சிரிபாநாட்டிலும், மேலிடோனி யாவிலும், எனிப்து, ஸைரனிலும் வைத்தியசாலைகள் மனிதருக்கும் மிரு கங்கட்கும் உபயோகமாகுமபடி ஏறபடுத்தியதோடு, மதவிஷயங்களைப் பற்றிப் பிரவசனமசெய்யவும் ஏறபாடுசெய்திருந்தார்.

முதல்வகுப்பு.

மலைகளில்வெட்டப்பட்ட அசோகனது 13, 14-ம்வகுஷ்த்தத் தாமத்தைப்பற்றியசாஸனபத்திரங்கள்.

இநதவகுப்புரசாஸனங்களை ஐரோப்பிய பூர்வீகஆராய்ச்சியாளர் மலைவெட்டுக்கள்(Rock Edicts)என்பா. இவைகள் அசோகமகாராஜ னை “விக்ரமாதிகா” (சிலாபலகா) என்று சொல்லப்படுகின்றன. அவை 14 பாகமாகப்பிரிக்கப்பட்டு ஒவ்வொருபாகமும் தனித்தனிஆரம்பித்து எழுதப்பட்டிருக்கின்றன முதற்புள்ளிகளும் அரைப்புள்ளிகளும் இடைவெளிவிடாததாற்காட்டப்பட்டிருக்கின்றன எல்லைப்புறத்தில் இரண்டுஇடத்தில் இநதச்சாஸனங்கள் காணப்படுகின்றன. ஒன்று பிஷா வருக்கு 40 மைல் வடகிழக்கில் கபுர்தகிரி என்னுமுரினிலும், மற்றொன்று எல்லைப்பிரதேசத்தில் ஆபட்டபாத(Attobabad)என்னுமநகருக்கு 50 மைல்வடக்கிலுள்ள மானசாரம்என்ற ஊரிலும் தென்படுகின்றன. இவை கரோஷ்டி என்றபாஷையில் வெட்டப்பட்டிருக்கின்றன. இப்பாஷை பாணினிபகவான்காலத்திற் பாரதீகர்களால் அநதப்பிராந்தியங்களிற் கொண்டுவிடப்பட்டது. மற்றவை, தேவநாகரி, வங்காளி, தமிழ்முதலிய எழுத்துக்கட்கு மூலஎழுத்தான பிராமியெழுத்திற் பொறிக்கப்பட்டிருக் கின்றன. இவை காணப்படுமபிராந்தியங்கள் (1) யமுனையும் டான்ஸ் எனநதிகளும் சங்கமமாகும் மஸ்ஸோரி என்னுநருக்கு 15 மைல்தூரத் திலுள்ள கலாஸி (2) ஸோபாரா (சூரப்பராகா) அநநாளில் பம்பாய் போலவது; சிரியாநாட்டிறகுசசெல்லக் கப்பலேறுமிடம் (3) அசோக னதுகாலத்தில் மேலநாட்டிற்குப் பிரதானநகராகிய கிர்நா (4) தவுலி (புராதனதோஷாஸி) புவனேசுவரமென்னும் புரிஷேத்திரத்திற்கு 7 மைல் வடபுறமுள்ளது (5) கஞ்சமஜில்லானிலுள்ள ஜோகார் என்னும் இடங்கள்.

முதலாவது சாஸனம்

உயம்புஜிலீவொடிவாநம் - ப்ரியெந, ப்ரியபடிஸிநா ராஜா
 வெவாவிதா. உயநாகிவிஜிவஞ்ஞாவித்யாபுஜிவிதவ்யம் உவஸ
 ரோஜாகதவ்யா. வஹுக்ஷமிஸம்ஸாராஜாவிவஸதிடேவாநம்-ப்ரிய
 பொப்ரியபடிஸிநாஜா. சுஸூபிதாநகதவாலாராஜாவாபு-பிதா
 டேவாநம்-ப்ரியபஸப்ரியபடிஸிநோரந்ஜோபுநா சிஹாநஸாஹி
 டேவாநம்-புபஸப்ரியபடிஸிநோ ராஜோ சுநாஜிவஸம்வஹ-ஞி
 ப்ராணஸதஸஹஸாநி சூரணிஸம்ஸ-ஞவாபுபலெஸஜபடிபுப
 யம் சிவென விவிதாநெனவப்ராணா சூரஹரஸாஞவாபுப
 டேவாரா (1) வனகொசுமொ ஸொலிசுமொநப்யா. வனதெவி
 தெள ப்ராணாவஸூந சூரணிஸநா.

ஆங்கிலத்தின் தமிழ்மொழிபெயர்ப்பு

தேவர்களுக்குப் பிரியமானவனும், அரசனுமாகிய பிரியதாசியின்
 பவிரகபததிம. — இனி யாதொருபிராணியும் வதைசெய்யப்படவா
 வது அக்நிக்குப் பஸிகொடுக்கப்படவாவது கூடாது தேவாகடகுப்
 பிரியமானவனும், அரசனுமாகிய பிரியதரிசி, சமாதானகனில் அதிக தீய
 வழக்கங்களைக்காண்பதால் இனி சமாதானங்கள் கூடகூடாது ஆயினும்,
 வாதப்பிரதிவாதம் தற்கூட்டங்களைப்பற்றி மதிப்புண்டு. முன்னாளில்
 தேவாகடகுப் பிரியமானவனாகிய அரசனாகிய பிரியதரிசியின் அட்டிலில், நூறு,
 ஆயிரக்கணக்கான பிராணிகள் போஜனத்திற்காக வதைக்கப்பட்டன.
 அதன்பொருட்டு, இந்தத்தர்மசாசனம் எழுதுங்காலத்தில் இரண்டு
 மயில்களும், ஒருமானுநதனிர மறறவை வதைசெய்யப்படுவதில்லை.
 மான்கூட ஏகதேசமே. இனி அவைகூட வதைக்கப்படமாட்டா.

(1) சுபுர்தகிரி, மானசாரம், கலவெட்டுக்களில் டோ வனகோ என்றபதங்
 கட்டுப்பின் 2, 1, என்ற எண்கள் டொறிகப்பட்டிருக்கின்றன. பிரியதரிசியென
 பது அசோகமகாராஜனின் மற்றொருபெயரெனத் தீர்வமசமகூறும். வினசனடு
 ஸமித் துரை அருணிநைந்தபெருமான் (Gracious Majesty) என்றகூறவது
 முதாராக்கூஸத்தில் ப்ரியபடிஸிநா என்ற பததைக்கொண்டுபோலும்.
 ஆங்கு அது பெயருரிசொல்லாகப் பிரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. வலிவா
 புபடி கறிகள் என்றபொருளுடையதாயினும் அது போஜனமெனக்கொண்
 டேன்.

II-வது சாஸநம்

வவத்த விஜிதம்வி டெவாநம்-வியபலவியபலவிநொ ரா
ஜோ னவலிவி வ, உநெநலம்யபா டொவா, பாணா, வலிபலம்
தொகெதலவம்தொகு தம்பவணி சுத்யபகொயொந்ராஜாவனவா
வியெவாவிதல சுத்யபகலவாநீலா ராஜாநொ வவத்த டெ
வாநம்-வியபலவியபலவிநொ ராஜாநெலிகிலாகதா ரிநம்வலி
கிலா வ பலம். விகிலா வலெலம். நியயாநிநம்லொவமாநிவல
லொவமாநி உயதபதநாலுலவத்த ஹாராவிதாநிவரொவா
விதாநிவலெலாநிவலொந்நிவதபதநாலுலவத்த ஹாராவி
தாநிவரொவாவிதாநிவ(2)வெநலம்கட்டுவா வவாநாவிதா
வ்மா வரொவாவிதா வரிவொமாயபலம்ரிநம்வலம்.

தமிழ்

தேவாகடகுபிரியமானவரசனாகிய பிரியதரிசியின்சக்கிராதிபத்தி
யத்திலும் அதன எலலைப்புறங்களிலும் உதாரணமாக, சோழ, பாண்
டிய, சத்தியபுத்திர, கேரளபுத்திர, லங்காதீபமவரைகளும், கிரேக
அரசனாகிய அந்தியோகாவின்ராசசியத்தும், அந்த அந்தியோகஸுக்குப்
பக்கத்துள்ள இராசசியங்களிலும், எல்லாஇடங்களிலும், தேவர்கட்குப்
பிரியமாகிய அரசனான பிரியதரிசி இரண்டுவிதமான சிகிச்சாசாலைகள்-
மனிதாகட்கொன்றும் மிருகங்கட்கொன்றும் ஏற்படுத்தியிருக்கின்றா.
அவ்விடங்களிலெல்லாம் மனிதருக்கும் ஜீவஜநதுக்கட்கும் பிரயோஜன
முள்ள ஒஷதிகளும் பயிர்செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. சாலைகளிற்
கிணறுகள் தோண்டப்பட்டதோடு நிழலைதரும் விருகங்களும் மனித
ருக்கும் மிருகங்கட்கும்பிரயோஜனமாகப் பயிரிடப்பட்டிருக்கின்றன.

(மிஸ்டர் ஜேயஸ்வாலவர்கள் குறிப்பு.)

சோழா.....சோழர்கள் தெற்கிலுள்ளவர்கள். ராஜகர
மான உறையூர் உரகபுரம் என மகாகவி காளிதாசனால மொழிபெயர்க்
கப்பட்டிருக்கிறது சோழதேசம் புத்தர்காலத்திலேயே வடநாட்டில்
வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. பாணினிகுத்திரத்திற் சோழநாட்டுவஸ்திரம்

(2) ஸ்விதகதபயிரதியில் உடிவாநாநி எனறுகட்டியும், சுபுந்திரி
வெட்டிவெநலம்என்றாவது ரிஹலம் என்றாவது காணப்படவுமில்லை.

சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அசோகன்காலத்தில் லங்கையென்றுபொருள்படும் தாமிரபர்ணி பாண்டியநாட்டிலோடுகிறது. அர்த்தசாஸ்திர ஆசிரியர் பாண்டியர்களது முத்துசசலாபத்துறைகளையறிவர். மகாஸ்தனிஸ் பாண்டியர்களைப்பற்றிப் பாடலிபுத்திரத்திற் கேட்டதுண்டு.

சதீயபுத்ரர் —மிகப்புராதனமான ஆசிரியரின்கருத்துப்படி புத்திரா என்பது அநநாட்டு அரசருக்கிடப்பட்டதொரு பட்டமாகும். சதீயர்களது அரசனாகலாம். ஒருகால, குடிகளால்தெரிந்தெடுக்கப்பட்டவனாகவுமிருக்கலாம் இவர்கள் ஐதிரேயபிராமமணத்திற்கூறிய சத்வததுக்களே. இவர்களதுராசசியம் தெற்கிலிருந்ததென்றும், போஜயரென்ற பிரஜாநாயகமாகவிருந்ததென்றும் தெரிகிறது. மகாபாரதத்திற்கூறப்பட்டபோஜர்கள், அபராந்தேசத்திலுள்ள அந்தக் கர் விருஷ்ணிகளைப்போன்ற ஒரு கூட்டத்தாரென அறியப்படுகிறது. இநதக்குலத்தாரின்போ மகாபாரதத்தில் சதீயகி என்னும் பிரஜாநாயகன்பெயரால் நிலைநிறுத்தப்படுகிறது. இநதச் சத்வததுகள் அல்லது சதீயாகள்தான் சதவாகனா என்னும்பெயரோடு பினன ராணடனரென்றெண்ணுகிறேன். பவிஷ்யபுராணத்தின்படி, சத்வாகனவமிசோற்பவன் முதன்முதலில் இராசசியமில்லாதவிடத்து அதாவது பிரஜாதிபத்தியமாயிருந்தவிடத்தில், இராசசியஸ்தாபனம்செய்தாரென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு ஜைனகாவியத்தில் இவர்கள் கேரளராசசியத்திற்குப்பக்கத்தே இருந்ததாகக்கூறப்பட்டுக்கிறது. அசோகனோ கேரளபுத்திரருக்குப் பக்கத்தே சதீயபுத்திரர்களைக்கூறுகிறான். தெனடைபுற சேர சோழ பாண்டிய இராசசியங்கள் இருந்தநிலைமையில் இநத சதீயபுத்திரா கேரளத்திற்கு வடபாவிருந்திருக்கவேண்டுமென்பதோடு, ஆரியஅரசர்களாயிருந்திருக்கவேண்டுமென்றும் தெரிகிறது. இவர்களைப்பற்றித் தமிழ்நூல்களிற் கூறப்படலோபிலலை*. இவ்வொன்றே இவர்கள் ஆரியவரனபதை வலியுறுத்தும். இநநான்கு இராசசியங்களும் சுயஇராசசியமாயினும் அசோகனது மதசம்பந்தமானதாமங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டகூடியவை.

அந்தியகல்:—சிரியா, பரசிகத்து அரசனான செலுக்கவின் பெயரன். அசோகனது இராசசியம் தற்போதைய ஆபகானிஸ்தான முன்புபட பரவிருந்தது.

* தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்திற் கிளவியாகக் கூச-ம குத்திரவுரையுள், “பவனக்கோட்டு நீலயானை சாதவாகனங்கோயிலுளஞ் மில்லை” எனச் சேனாவரையர்கூறியவாற்றால் இவன் சிறந்த சர்வமிருகசந்தாசனசாலையென்று வைத்திருந்தானென்பது தமிழ்நூலால்வெளியாகிறது. ப—1

III-வது சாளரம்

[illegible]

தேவர்கட்குப் பிரியமானவனும், அரசனுமாகிய பிரியதரிசி பின் வருமாறு சொல்கின்றார்:—சென்ற பன்னீராண்டின்முன்னாப பட்டாபி ஷேகமபெற்றகாலத்து, நாம் நமது சக்கிராதிபத்தியத்திலுள்ள ஓவ்வொரு உத்தியோகஸ்தரும், ராஜாக்களும், பரதேசிகர்களும், ஐந்தாவருடத்துக்கொருமுறை அற்றுப்பிரயாணஞ்சென்று இராஜாங்கக்காரியங்களைக்கவனிப்பதோடு பின்வருவனவற்றைப்பற்றி ஜனங்களுக்கு வற்புறுத்தவேண்டுமென்று ஆகஞாபித்திருக்கிறோம். தாய்தந்தையருக்குக்கீழ்ப்படிதல் உத்தமமானகாரியம். நட்பினர், தெரிந்தோர், உறவினா, பிராமணா, சிரமணாக்களிடம் தயை சிலாசிக்கத்தக்கது. அஹிம்சை பரம தீர்மம். சீரானசெலவும் சீரானதனமும் சிலாக்கியமானது. மந்திரிசபையினர் இந்நவீதயங்களைப்பற்றி உத்தியோகத்தினருக்கு வற்புறுத்தி வார்களாக.

குறிப்பு — ராஜுகர், ப்ரதேசிகர் இவர்களிருவரும் கீழ்த்தரத்தினியோகஸ்தர்
கள். அத்தரஸனிரபபடி ப்ரதேஷ்டிகர் கீழ்த்தரக்குற்றவிசாரணை அதிகாரிக
ளாவர். டாக்டர் தாமஸ் அபிப்பிராயப்படுவதுபோல், ப்ரதேஷ்டிகர்களும், ப்ர
தேசிகர்களும் ஒருவரையென்று நானும் அபிப்பிராயப்படுகிறேன். ராஜுகர்கள்
என்போர் உயர்தர நிவிசாரணக்கர்த்தர்களாவர்.

IV-வது சாஸனம்

அகிலாத்ஸுநாரஸஹ-ஞ்சிவாவஸதாநிவயிதொஹவபுரணா
 ருமொ விஹிஸாஹ-ஞதாநம் ஜாதிலுஸஸம்ஹ திவதி ஸஹ
 ணஸுரிணாநம் ஸஸம்ஹ திவதிதஹ டெவாநம்ஹ யஸ ப்ரியபடி
 ஸமொ ராஜொ யஜ்ஜரணெந மெரிமொஹொ ஸஹொயஜ்ஜொ
 ஹொவிராந டிலுணாஹஹஹிலுணாஹ அநிகநாநிவஹாநிவஹொ
 நி ர-ஞவாநிடிஸய-ஹாஜநம் । யாரிஸெ வஹ-ஞஹி வாவஸ
 ஸதெஹிநஹ-ஞதவ-ஹெ தாரிஸெ ஸஹயிதெ டெவாநம்ஹ
 யஸப்ரியபடிஸிமொராஜா யஜ்ஜாநம்ஹஸ்யபா ஸநாருமொ ஹாண
 நம் ஸஹிஸாஹ-ஞதாநம் ஜாதிநம் ஸஸபடிவதி ஸுஹுண -
 ஸுரிணாநம் ஸஸபடிவதி ராதரிவிதரி ஸஸு-ஞஸமெயொ -
 ஸஸுஸஸ । ஸஸ ஸஹு வஹுஸிஹொயஜ்ஜரணெ வயிதெ
 வஸஸதிஹெவ டெவாநம்ஹ-ஹெயொ ஹ யடிஸி ராஜா யஜ்ஜரணம்
 ஹஹ । ஹுதாஹெஹாஹுஹஹெஹாஹ டெவாநம்ஹ யஸ
 ஹுயடிஸிமொராஜா ஹயிஸதி ஹஹயஜ்ஜரணம் ஹஸஸஹஹ
 (a) ஹஹி ஸஹஹி திஸுமொயஜ்ஜம் ஸஸஸஸிஸதி । ஸஸ
 ஹி ஹெஹுஹுய யஜ்ஜாநம் ஸஸஸநம், யஜ்ஜரணெ விந ஹதி
 ஸஸஹஸ । த ஹஹி ஸஸஹி வயித ஸஸஹி வ ஹாபு-ஹதாப
 ஸாப ஹஹ ஹெஹவிதம் । ஹஸ ஸா ஹயிபு-ஹநு ஹிதி வ
 ராஹெஹதஹு - ஹஹ வாவாஹிஸிதெந டெவாநம்ஹ-ஹெயொ
 (b) ஹுயடிஸிமொ ராஜா ஹஹ ஹெஹவிதம் ।

தமிழ்

சென்றகாலங்களிற் பிராணிவதையும், ஜீவஹிம்சையும், உறவினர்,
 பிராம்மணர்-புறமணர்களிடத்துவெறுப்புமே மேலாடிவந்தன. தேவர்
 கட்டுப்பிரியமானவனும், அரசனுமாகிய பிரியதரிசியினது தர்மப்ரவசன
 மானது ஜனங்கட்குப் பறைசாற்றுவித்து அறிவிக்கப்பட்டதினின்றும்,

(a) கப, கஹு என்ற பாடபேதங்கள் காணப்படுகின்றன.

(b) முடிவில் ஹஹ என்று சிலவற்றிலிருக்கின்றது.

ஆகாயவிமானம், யானையேற்றம், வாணவேடிக்கைமுதலியவற்றாலும், பன்னூற்றாண்டுகளாயறியாத இந்தவதை ஜீவவழிம்சைமுதலியவைகள் குறைநதுவருவதோடு, உறவினர், பிராமமணா, சிரமணர் இவர்களிடத்து நன்னடக்கையும், பெற்றோர், மூத்தோரிடத்துக் கீழ்ப்படிதலும் மேலாடிவருகின்றது.

இந்தத் தர்மக்கோட்பாடுகள் பலவிதத்திலும் பரவிவருவதால் தேவர்கட்குப் பிரியமானவனும் அரசனுமாகிய பிரியதரிசி இன்னும் இத்தர்மம் பரவ ஏற்பாடுசெய்வார். இன்னும், பிரியதரிசிபின்புத்திரர், பௌத்திரர், பிரபௌத்திரர்களும் இந்தத்தர்மம் விருத்தியாகுமபடியாக இந்த ஸைவர்த்தகலபம் முடியுமவரை பார்ப்பார்களாக. இவர்கள் தாங்கள் இந்தத்தாமங்களை உறுதியாகக்கடைப்பிடிப்பார்களாக. இவர்கள் உறுதியாகக்கடைப்பிடித்துச் செய்யாவிடின், தாமப்பிரவசனம் முடியாதகாரியமே. இவ்விஷயத்தில் விருத்தி சிலாக்கியமேயொழிய அழிவன்று. இதன்பொருட்டுப் பின்வருமாறு ஆகஞாபிக்கின்றோம். ஒரு விஷயத்தின்விருத்தியின்பொருட்டுப் பாடுபடவேண்டும். அதன் அழிவைச் சகியாதே. இவ்விதமாகத் தேவாகட்குப் பிரியமான அரசனாகிய பிரியதர்சியால், தமது இராஜபாரம்பரியம் பன்னீராண்டுகழிந்தபின் ஆகஞாபிக்கப்படுகிறது.

குறிப்பு — ஆறாம் என்றபதத்துக்கு மிஸ்டர் வின்சென்டு ஸ்மித் யகீரு பல்யென்றுகொள்கிறார். முதலாவதுசாஸரத்தைக்கவனிக்க அது வதையென்று ஏற்படும். அசோகனமுதலாம்சாசனம் எழுதும்காலத்திலேயேபௌத்தமதத்தைத் தழுவினவதைலாம் நனது அட்டிலிற் பிராணிவதையைப்பற்றிக்கூறுகின்றான்.

விமானம் - ஆகாயக்கப்பல் அல்லது புனைகூடுகள்; வைசேஷிகவதிக் கொழுதியவர்களால் ஒருவாகனமெனக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. டாகடர், ஸ்ரேஜேந்திரநாதனில் எழுதிய இந்தியரின்விசேஷகிரந்தங்கள் என்னும்புத்தகத்தின் XVI பதமம் 351-வது பக்கத்தில் வெவ்ஹாயவாநாஹா விஜாநாடிநாஹா, ய-ஹிஜாவ-ஹரித-வஜ்ஜ-ப-வகா என்று காணப்படுகிறது. பாணகலி சரிதநிரவிஷயங்களைப்பற்றிப் பேசும்போது, ஓரியந்திரத்திறப்பறந்து அநினின்ற விழுந்து இறந்தாரென்று கூறுகின்றார்.

V-வது சாஸநம்

டெவாந்திரியோப்யடிவிராஜா வனவஞ்சுமம் : கலாணங்கு
 கரையோசு (கீகரெ) கலாலிணைவலெவாங்குரா கரோதி. தயிரா
 வனவஞ்சுமம் : தயிரா தா வலெவா து வலரா வலெநயிரெ
 சுபா வஞ்சும வலவடகப. சுநவ திலிரெ தயிரெவலவஞ்சும
 வதி. யொதவனதெலெ விலவெலெ திலெவா டுகதா கா
 வதி. ஸுகாரவிலவா வம். சுயிகா து சுநரா நவஞ்சும வஞ்சும
 யஜிவிரா தா தாமி. தயிரெதெ டிலவாவலி விலெதந யஜிவிரா
 தா தாகதா. தெலவவாவலெலெவா யிரா திரா நாய வதா திரா
 திலிவிரா நாய (c) (யஜிவிராயிலெவலவாவெயெ) யஜிவாத வ
 வ யொதவனவநாரா நம் ரிலெகெவெதெனிகா நம் (d) யெவா
 விலெஜெசுபரா தா (e) : வதயெலவ வலவனிலெவெ வு சுநெத
 வவவெவெ விலெவம். வலவாயயஜிவாதா நம் சுவரிலெவாய
 வலவாதெ. வநுநவலவ வலிலெவா நாயசவலெலெவாயெயெ
 வலெயெ வலவ சுநவநுநுஜிவககாநிகாரெலெ வா யெயெ
 வல வலவாதெ. வலலெவெதெ வலவிலெலெவலவ (நவ
 ரெவெ வலெவெவெ ஒரெயெ யெநெவெ வதநிலெலெவலவ)
 வலவலெலெவெ ஜிவிகா வலவெதவலவாதெ. யொசுயயஜி
 விலெதொ திலா (யஜிவிரெதெதிலவந வலவெதெதில வலவெதெ
 விலெதிலெ சுபஜிவாதலி வலவாதெ) யஜிவிரா தா. வனதா
 யயெவசுயயஜிவெலெலெலெ

- (c) கலாணி கல்வெட்டிலிருந்து பூததிகையாய்ப்பட்டது.
(d) கலாணி கல்வெட்டில் ரிவிஷ் காலவெகெணிகா என்பதில்லை.
(e) சுபராதா என்றிருக்கவேண்டும்.
* சுபாதிவியாய என்றிருக்கவேண்டும்.

தமிழ்

தேவர்கட்குப்பிரியமான அரசனாகிய பிரியதரிசி இவ்விதமாகக் கட்டளைபிடுகிறார். நன்மைசெய்வது கஷ்டம். ஒரு நல்லகாரியத்தை முதலில் ஆரம்பிப்பவன் கஷ்டமானகாரியத்தைச் செய்கின்றான். அப்படிப் பலவிஷயங்கள் எனனா செயப்பபட்டிருக்கின்றன. என்னுடைய புத்திரர்களும், பௌத்திரர்களும், அவர்கள் துயின்னோரும் இதேமாதிரி சற்காரியங்களைக் கலாநதரகாலம் ஸ்தாபித்துச் செய்துவருவது உத்கிருஷ்டமானகாரியங்களைச் செய்துவருவதாகும். ஆயினும், இப்பொழுதுநாளைத் திறிவருவதைக்கூடப் புறக்கணிப்பவன் பாபத்தைச்செய்தவனாவான். பாவஞ்செய்தல் எளிது.

சென்ற பன்னாட்களில் தாமமஹாமாதிரர்களென்று ஒருசபையோ ரில்லை. அதனை எனது பதின்முன்னாவதுவருடத்தில் ஸ்தாபித்திருக்கின்றேன்.

அவாகட்குப் பாஷணடரைக்கூட விசாரணைபுரிய அதிகாரமுண்டு.

மாகாண அததியக்ஷாகளை விசாரணைபுரியவும், கிரேக்க, காம் போஜ, காந்தார, ராஷ்டிரிக, பேதனிகர் மற்ற அபராந்தா நெவிலேற பட்டிருக்கும் தாமபிரசாரகாகட்கு உதவிபுரியவும் அதிகாரமுண்டு.

ஆதரவிலலாதவாகட்கும், பெருமைபிழந்தவாகட்கும், அநாதைகட்கும், வயோதிகாகட்கும் ஹிதஸுகங்களைச்செய்ய அதிகாரமுண்டாவதோடு, தாமபிரசாரகாகள் அதிக சிரமப்படாமற் பார்க்கவேண்டும்.

தண்டணையில், சரீரவாதனைக்குட்படுத்தப்பட்டபோது, கடுங்காவற் றண்டனைகளை மாற்றவும், குழந்தைமுதலானவர்கள் குற்றவாளியை சம்ரக்ஷணைக்கு எதிர்பார்க்கும்போதும், வயோதிகனாயினும் விடுதலை செய்யவும் அதிகாரமுண்டு.

அவாகட்குப் பாடவிபுத்ததிலிருக்கும் என்னுடைய சகோதர சகோதரிகள் உறவினருடைய அரமணைகளிலும், மற்றத் தலைமைநகரங்களிலும் அதிகாரம் செல்லும்.

இத்தேசமுழுவதும், தர்மபிரசாரகாகளாயினும், அததியக்ஷர்களாயினும், தர்மாதிகாரியாயினும் எல்லோர்மேலும் தர்மமஹாமாதிரர்கள் அதிகாரம்செலுத்தக்கூடும்.

இதற்காக இந்தப்பத்திரம் எழுதப்பட்டது. இது நீழிவாழ்வ
தாக. என் சந்தியார் இதனை அதுசரிப்பார்களாக.

குறிப்பு — இந்தச் சாசனத்தில் அசோகமஹாராஜன புதிதாக ஒருஸ்தாபனம் உண்டாக்கியிருப்பதாகக் கூறுகிறார்.

மஹாமாத்திரிகள் என்போர் அரித்தகாஸ்தீரப்படி முக்கியமந்திரிகளா
வா, பாடலிபுத்தரத்திலிருக்கும் மஹாமாதிரைகள் இப்பொழுது நாம் இம்பீரியல்
மந்திரிகள் என்போரைப்போன்றோர்கள்.

தாமததைப்பரிபாலனம்செய்ய அசோகமஹாராஜன் புதிதாக ஒருவிதஅதி
காரிகளை நியமித்தார். அவர்களே தாம் பிரசாரகர்கள். இவர்களை மஹாமாதிரி
கள் விசாரிக்கதாபடி தாமமஹாமாதிரிகளென ஒருவகையினரைநியமித்தனர்.
அரசன் விசாரணையிலிருந்த அநேகவிலையங்களை இவர்களைக்கொண்டு விசா
ரணபுரிய ஏற்படுத்தினார் என்று அநாதசாஸ்திரத்தாரம்(பக்கம் 39)நெரிகிறது.
(வாஷிஷ்டவாலுபிசுபுராயமீவபுவாயமாயாநா ஸ்வா
ணங்குடுகிண காயெடுணிபவபுடுத .) இவர்களையெல்லாம் தாமமஹா
மாதிரிகள் து விசாரணைக்குப்படுத்தினர்

VI-வது சாஸனம்

ஷெவாந்-விய்யவிய்யபடிஸிராஜா னவஸ சூஹ | சுதிசூரகம்
 சுநூரந்ஹ ஏஃவ ஏவ்-வஸவம் காஸ சுபகஜேவபடிவெஷநாவா |
 தகியானவஸகதம் | ஸவெகாமெஹம்ஜஹநவஸஜெ ஒரொயந்ஹி
 மஹாமாரஹி வஸஹிவவிநீதாஹி உயாநெஸு-உ ஸவத்ருபடி
 வெஷகாஸிதா சுபெஜெ ஜநஸ படிவெஷெயஜதி | ஸவ-உத்ருஜந
 ஸ சுபெ கரொதி | யதகிணிகு-உதொ சூஜ்யபயாதி ஸ்யபந்தாவக
 வாஸூவாவகம் வாயவாபு-நஜஹா ரோதெ-ஸு சூயாயிகசூரொ
 விதம் ஸவதிதாய சுபாய விவாஜொநிமதிவஸதொ பரிஸாய
 சூந்நூர படிவெஷெதவ்யுஜெ ஸவத்ருஸவெ-காமெ | னவஸியா
 சூஜ்யவிதம் | நாவ்ஹிஜெதொவஸா உஸூரந் ஹிசு ஸநூர
 னாயவ | கதவ்யுஜெதஹி ஜெ ஸவ-உ கொகஹிதா | தஸ உப-ந
 னவஸஜெ-உ உஸூரந்-உசுய-ஸகீரணா | நாவ்ஹிஜெதொ
 ஸவ-உகொகஹிததூ | யத கிணிபராகுரோதி சுஹகிந்நி | ஹ-
 தாந் சூந்நூரமெய உய-உநாதி ஸவபயாவி பரதூர

உலும் சூராய நூதனதாய சூராய சுயம் பழுவீடுவொலி
தா, கிதி, விரம் கிஷையிதி தூரவ செ பொதுர் பொதுர்
வ பொதுர் சுயவதூர வவ கொயிதாய டுகராது
உடி சுஜக சுமெந வாராகுடுந்.

தமிழ்

தேவாகட்குப்பிரியமான அரசனாய பிரியதாசி இவ்விதமகட்டையிடு
கூரா முனடைகளில் அரசன் சதாகாலமும் சமஸ்தானவிஷயங்களைக்
கவனித்ததில்லை. அரசனிடம்தெரிவிப்பதில்லை. நான் பின்வருமாறு
உத்தரவிடுகிறேன். “ஆகாரமசெய்யும்பொழுதும், அரமணியிலிருந்
கும்போதும், அநதப்புரத்திலிருக்கும்போதும், தேகாப்பியாசம், ராணு
வப்பயிற்சிசெய்யும்பொழுதும், உய்யானவனத்திலிருக்கும்போதும்,
அரசாங்க உத்தியோகத்தினா கூடவிருந்து சமஸ்தானவிஷயங்களைத்
தெரிவிக்கவேண்டியது அந்நிதமகட்கு அலைகளை நான் கவனிப்
பேன். மேலும் நான் வாக்கால தெரிவித்ததை நிறைவேற்றாமல் மந
திரிகட்கு வேறவேலையிருந்தபோதிலும் அபிப்பிராயபேதமேற்பட்டா
லும் உடனுகருடன் தெரிவிக்கவேண்டியது. இவ்விதமாகக் கட்டை
யிடுகிறேன். நான் இப்பொழுதுசெய்துவரும் சமஸ்தானவிஷயம் நிருப
தியைக் கொடுக்கவில்லை. ஜனங்கள் கேட்குமாயிருக்கவேண்டுமென்பதே
என்கடமை. அதன் இரகசியம் பொதுக்காரியத்தை ஊக்கத்தோடு
செய்வதே. பொதுகேடமைததைத்தேடுவதைவிடப் பெரியவேலை இல்லை.

நான் ஏன் இவ்வளவு பிரயாசைப்படவேண்டுமெனின், நான் உல
கத்திற்குச் செய்யவேண்டியகடமையைச் செய்யவேண்டுமென்றேதான்.
சிலரையாவது இம்மையில சந்தோஷமாயிருக்கச்செய்வேனெயாயின்
மறுமையில் அவர்கள் சுவாககததையடையக்கூடும்.

இந்த ஆகராபத்திரம் பிறக்கக்காரணமென்னவெனின், இச சாச
நம நிலைபெறவும், எனது புத்திர பௌத்திர பிரபௌத்திரர்கள் பொது
நலத்தைக்கொருவது அதியூக்கமின்றி நடைபெறக்கூடாததாய்கையால்
அதனைக் கடைப்பிடித்தொழுகவுமேயாம்.

*வேத் துவணையோர்பரிபாடல்.

தலைச்சங்கம, இலட்சசங்கம, கடைச்சங்கம என மூன்றுசங்கம இரீஇயினார் பாண்டியர்கள். அவருள் தலைச்சங்கமிருந்தார அகத்திய ஒருந திரிபுரமெரித்த விரிசடைக்கடவுளும, குன்றமெறிந்த முருகவே ளும், முரஞ்சியூ முடிநாகராயரும், நிதியின்கிழவனும என இதொடக கத்தார ஐஞ்ஞாற்றுநாற்பத்தொன்பதினமா என்பது அவருள்ளிட்டு நாலாயிரத்தநா லூற்றுநாற்பத்தொன்பதினமா பாடினா என்பது. அவா களாற்பாடப்படன வேத்துணையோர்பரிபாடலும், முதுநாரையும், முதுகுருகும், களரியாவிரையும் என இதொடக்கத்தன..... அவர்களைச் சங்கமிரீஇயினா காய்சினவழுதிமுதலாகக் கடுங்கோனீராக என்பதொன்பதினமா எனப. இங்குச்சொல்லப்பட்ட “வேத்துணையோர்பரிபாடல்” என்பதை நோக்குக. இஃது இவையனாகப்பொரு ளுரையிற்குறப்பட்ட தமிழ்ச்சங்கவரலாறு. இவ்வுரையைப் பரீக்கை செய்து அச்சிட்டவா நமதுநண்பராகிய சி. வை. தாமோதரமயிள்ளை.

பின்னா இதனைப் படியெடுத்தது திராவிடப்பிரகாசிகையிலே உக-ம பக்கத்திலே கோப்பாய்ச் சபாபதிநாவலர்குறினா. அஉ-ம பக்கத்திலே “வேத்துணையோர்பரிபாடல், முதுநாரை, முதுகுருகு, களரியாவிர எனறித்தொடக்கத்துத் தலைச்சங்கஇலக்கியம்” என்றா. இங்கேயும் இரண்டிடத்திலே “வேத்துணையோர்பரிபாடல்” என்பது வருகின்றது. இந்த “வேத்துணையோர்பரிபாடல்” என்பதைப்பற்றி ஞானசகரப்பஞ்சிகை ஒன்றிலே தடைகாட்டி வாதித்தாம். விடையோ வந்திலது.

பின்னுஞ் சங்கவிஷயம்கூறுவார்பலா ‘வேத்துணையோர்பரிபாடல்’ என்பதையும் வழிமொழிகின்றனர். அறிவுவிளக்கம் என்னும் பத்திரிகையிலும் ஒருவா வழிமொழிந்தனா. வேறும் ஒருவா ஒருபத்திரிகையில வழிமொழிந்தனா. பேரகத்தியப்பிரசாரமுடிவரையிலும் “வேத்துணையோர்பரிபாடல்” என்பது வருகின்றது. இகவனமே “வேத்துணையோர்பரிபாடல்” என்பது வழிவழிவந்து பலராலும் வழங்கப்படுவதொன்றாயிற்று. நிற்க.

* இதற்குப் பத்திராதிபரப்பியாயம் அடுத்தது சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.

இனி இந்த “வேத்துணையோர்பரிபாடல்” என்பது யாதோ என வினாவித்தெளிதல் யாவர்க்கும் ஆவசியகம். “வேத்துணையோர்பரிபாடல்” என ஒருநூல் உண்டென்பதற்கு அஜபரமபரைநியாயமாக வந்த இலையன்றி வேறுசான்றுகளும் உளவா? வேத்துணையோராவா யாவர்? பாடினவரா? பாடுவித்தவரா? பாடினவரெனின், “அவர்க ளாறபாடப்பட்டன” என முனவருதலால் அது பொருந்தாது. பாடு வித்தவரெனின், வழிமுதலியோருள் ஒருவரெனல்கூடாமையானும், நொதுகூற்றமையானும் அதுவும் பொருந்தாது. பிறரெனின், அவா தாம யாவா?

சிலப்பதிகாரத்திலே வேனிற்காலதையுரையிலே அடியார்க்குநல் லா தலைச்சங்கப்புலவாபாடல்கூறுங்கால் “எண்ணிறந்த பரிபாடலும் முதுகாரையும், முதுகுருகும், களரியாவினையுமுள்ளிடவற்றைப் புனைநது” என்றா. சிலப்பதிகாரவுரையின் உதாரணவிவரணத்திலே பழந்தமிழ்ப்பரிபாலனத்திற சிறந்தவிளங்கும் மஹாமகோபாததியாய ராகிய சாமிநாதையரவாகன் “தலைச்சங்கப்புலவாகளால் எண்ணிறந்த பரிபாடல்களும்” எனறாகன. இங்கேயும் இறையனாகப்பொருளி லேயும் தலைச்சங்கப்புலவாபாடல் எனக்கூறிய பரிபாடலிரண்டும் ஒன்றையன்றோ! இங்கே பரிபாடற்குகூறிய “எண்ணிறந்த”என்னும் விசேடணம் அங்கே வராதொழியுமா? இவ்விசேடணமாவது இவ்விசே டணப்பொருளாவது அங்கேயுமவரும் எனக்கொண்டு அதனை எத துணையோர்பரிபாடல் எனது திருத்திக்கொண்டால் எனனை? “எத்துணையோ” என்பது எண்ணிறந்த எனப் பொருள்படாதோ? “அவராற பாடப்பட்டன எத்துணையோர்பரிபாடல்” என்பது பழைய ஏட்டிலே “அவராற் பாடப்பட்டன வெத்துணையோ பரிபாடல்”என இலேக்க ரால் எழுதப்பட்டிராதா; எத்துணை என்பது வகரவுடம்படுமெய்யொடு “வெத்துணை” என எழுதப்படுதலும், குறினெடிற் பேதமின்மையும், பிழைபட ரகரமெப்போலப் பலகூட்டியெழுதலும் இலேக்கர்வழக்கா றன்றோ! இதனைநோக்கி இங்கே பத்திராதிபரவர்கள் அபிப்பிராயங் கூறல நன்று. மகாமகோபாததியாயராகிய சாமிநாதையரவர்களும் சாவ காசமாயின், அபிப்பிராயங்கூறல நன்று. திருத்தமுஞ் சித்திக்கும்.

இங்கனம்,

அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளை,

சுன்னாகம்.

ஸ்ரீ:

பத்திராதிபரபிப்பிராயம்.

அச்சிட்ட களவியலுரைப்பாயிரததுள்ளும், பிறபுத்தகமுதலியவற்
துள்ளும் முதற்சங்கநூலகையெண்ணுமிடத்து “வேத்துணையோபரி
பாடல்” என்றெழுதியிருப்பதைப்பற்றிச் சன்னாகம் விதவான் ஸ்ரீமத-
அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளையவாக ளாராய்ந்தெழுதியதிருத்தம் மிகப்
பொருத்தமுடையதாயிருக்கிறது. சிலப்பதிகார உரைப்பாயிரத்தின்
கீழ்க்குறிப்பில் மஹாமஹோபாத்தியாய ஐயரவர்கள் காட்டியதொரு
பழையபாட்டினுள் முதற்சங்கநூலகையெண்ணியவிடத்து, “புரிநதன
செய்யுட் பெரும்பரிபாடலும்” என்றதன்கண்ணும் பெருமை எண்ணின்
மிகுதிபற்றியதெனக்கொள்ளினும் இழுக்காமையா விதவும் அதனை
விரோதிக்கவில்லை.

அச்சிட்ட களவியலுரையுள் முன்புறத்து “வடவேங்கடநதென்
குமரி, ஆயிடைத், தமிழகநூலுலகத்து” என்னுந் தொடர்களைத்
தொல்காப்பியனாசொல்லியதாக இடைச்செருகி எழுதியிருப்பதால்
அதன் மூலப்பிரதி, முன்னோரெழுதிவைத்த சொன்முறையைப்
போற்றியெழுதாது தமக்குத்தோன்றியவற்றையும் இடைச்செருகி
யெழுதாமவராலவரையப்பட பிழைப்பிரதியாயிருக்கவேண்டுமென்று
தோன்றுகிறது. ஆதலால் அதன் பின்புறத்திலுள்ள “வேத்துணையோர்
பரிபாடல்” என்பது பிழையிலலதாயிருக்கலாமென்று நம்புவதற்கிட
மில்லை.

நம தமிழ்ச்சங்கத்திலுள்ள ஒரு பழையபிரதியில் முதற்சங்கநூல
களை யெண்ணியவிடத்தும் “வேத்துணையோர்பரிபாடல்” என்றுகாணப்
படவில்லை. முதற்கட்பரிபாடையும், என்று பெ - யெழுதப்பட்டிருக்

கிறது. கடைச்சங்களுக்களையெண்ணுமிடத்து நெடுந்தொகை முதலிய வற்றை முற்படவெண்ணி யிடையே “எழுபது பரிபாடலும்” என்று தெளிவாயெழுதப்பட்டிருக்கிறது. ஒருவரெழுதியதான உரைநடையில் முதலும் இடையுமாகவைத்தெண்ணிய இடவேறுபாடடையும், பரிபாடை, பரிபாடல் என எழுத்தானும் தெளிவாயெழுதிய சொல் வேறுபாடடையும் உற்றநோக்குப்பொழுது கடைச்சங்களுள்ளெண்ணிய பரிபாடலினின்றும், முதற்சங்களுள்ளெண்ணிய பரிபாடை என்பது பிறிதொன்றோ? அன்றோவென மறுபுறத்திற்குக் கிணறுகிறது.

வடமொழியுள் நூற்பொருளையமறத்தெளிவிக்குங்கட்டுரைகளைப் பரிபாஷையென்பா. அவற்றை விரித்துணர்த்தும் தனிநூலும் உண்டு. தமிழிலும் சித்தர்பாடலுள்ளும் பரிபாஷை என நூற்பெயராவழங்குவதுண்டு. “வழக்குஞ் செய்யுளுமாயிரு முதலி, நெழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளு நாடி”ய் தொல்காப்பியத்துள் நூலிலக்கணமசொல்லப்பட்ட மையால் அவ்வினக்கணமமைந்த பல தமிழ்நூல்கள் தொல்காப்பியத்துக்குமுற்பட்டிருந்தனவென விளங்குகின்றன. அவற்றிற்கின்றியமையாத பரிபாஷைமுறைகளை (அதாவது “முற்கூறியதிற்பிற்கூறியது வலியுடைத்து” என்பதுபோன்ற நூற்பொருளையமொழிகு நெறிகளை) விரித்துரைத்துள்ளதொரு தமிழ்நூல் முதற்சங்ககாலத்தி லிருந்திருக்கவொண்ணாதாவென்பதுசங்கை. இதுவும், பலபிரதிகளைக்கொண்டு பண்டிதராலாராய்ந்தது தெளியத்தக்கது.

திரு. நாராயணையங்கார்,

சேந்தமிழ்ப்பத்திராதிபர்.

2

செபபம், தகுதி, நடுவுநிலைமை, கோடாமையென்பன ஓர் பெர்ருக்களலி.

எச்சம் என்பதனுள் அம் வினைமுதற்பொருளையுணர்த்தும் விருதி.

செப்பமுடையவன் என்பது இருமனப்பெண்டிருந் கள்ளும் கவறு மென்னுமிததொடக்கத்தனவற்றின் தொடர்பிலுன என்னும் ஏதுவை உட்கொண்டுநின்றது.

இனி, ஆக்கம் என்பது செலவழித்திரைக்கேயன்றி அறம் புகழ் கடகுமாம். இது 'பேதைமையென்பதொன்று' என்னும் குறளுரை யுட பரிமேலழகா கூறியவாற்றானும் அறிக. அக்கருத்துக்கியையப் பொருளபரிமாற்றம் உய்த்துணர்துகொள்க.

இனி, செலவம் என்பதோ சிதைபுழாமலைத்தாம், அது அற்காவியல் பிறறுச்செலவம்' எனனும் திருவாக்கானும் தெளியப்படும். ஆகவே ஆக்கம் சிதையும் எனக்கூறின இயற்கைப்பொருளை யிறறெனக்கிளத்த லாம். ஈண்டு ஆக்கம் சிதைவில்தெனக்கூறலின் செயற்கைப்பொருளா மாறுகணிக்கொள்க. செயற்கைப்பொருளை ஆக்கமொடுகூறலவேண்டு தலின் சிதைவிலது எனபதற்குச் சிதைவுளதாகாதென உரைவிரிககப் பட்டது. இனி இது காரணமுதற்றாய்வந்தவாறும் மேற்கூறியவாற் றுன அறிந்துகொள்க.

இனி, அச்செலவம் சிதைவுளதாகாமேமேலும் அதுகாரணமாக அவனவழியிலுள்ளார்க்கு வலியுமாயின் அதுவுஞ் செயற்கையேயாக லின் அத்திருக்குறளுட்கூறப்பட்டது செயற்கைப்பொருளாதல தெ ளிந்துகொள்ளப்படும் என்க.

சிதைவின்றியென்னும் செயதெனெச்சக்குறிப்பு, காரணகாரியப் பொருட்டு. அது வினைமுதலவினையான்முடியும், மருதுணடுகலலன், ("வளாததயாதனை", "நாதுபுகழ்ப்பெற்றான்") என்புழிப்போல. அஃது ஈண்டு 'ஆக்கம். எச்சத்திறகேமாப்புடைதது' என்னும் மேற கோளைச்சாதிக்கும குறிப்பேதுவாய் நின்றவாற்றிக.

சிதைவின்றியெனபதற்குச் சிதைவுளதாகாது அதனால் என உரைவிரிககப்பட்டவாறும் இவ்வேது காரியப்பொருண்மை யினிது வினக்குதற்பொருடென்க. இந்நெறியை 'உயிரெனப்படுவதிகதவுட வினவேறுளதாயுற்று' எனனும் சிவஞானசித்தியா நுரையுளே ஆசிரியா சிவஞானமுனிவர் இவ்வாறு விரித்துரைத்து உளதாய் முதலிய ஏழும்

குறிப்பேதுவாசலான் அவற்றை யிவ்வாறு விரித்துரைக்கப்பட்டதென விசேடவுரைகூறி விளக்கியவாற்றாநூல் துணிந்துகொள்க.

ஆசிரியர்பரிமேலழகர் 'உழுதுண்டுவாழ்வாரே' என்னும் குறளுரையுள் உழுது அதனால் காம உண்டு எனவும், 'கலந்துணர்த்துங்காதலார்' எனனும் குறளுரையுள் கலவிதன்னுணரீக்கவல்ல எனவும் கூறியதும் இக்கருத்தபற்றியே என்க.

இனி, 'உழுதுண்டுவாழ்வாரே' என்புழி உழுது என்பதற்கு உழுதலைச் செய்து எனவும், 'ஏரினுழாஅர்' என்புழி உழார் என்பதற்கு உழுதலைச் செய்யார் எனவும், 'அழுககற்றகன்றாரும்' என்புழி அழுக கற்று என்பதற்கு அழுக்காற்றைச் செய்து எனவும், 'அன்பிலுனன்ற' என்புழித் துவவான் என்பதற்குத் துவவினைச் செய்யான எனவும், கொல்லாமை என்பதற்குக் கொல்லுதலைச் செய்யாமை எனவும், பொச்சா வாமை என்பதற்குப் பொச்சாப்பைச் செய்யாமை எனவும், கள்ளாமை என்பதற்கு வஞ்சித்துக்கொள்ளக்கருதாமை எனவும், அவா சொற்பெய்துரைத்தவாறெல்லாம் காரியப்பொருண்மைவிளங்குதற்பொருட்டென அறிக. அங்ஙனம் விரிபெற்றதொற்களைக் காரியவாசகமென உரையாசிரியர்கள் குறியிட்டாளுதலானும் அவ்வுண்மை துணிந்து கொள்ளப்படுமென்க.

பாவகத்தைப்பாந்ததல் (சிவஞானபோதம்) அணியலும் அணர் தன்று (கவிதொகை) கொளலோகொண்டான் என்புழிக் காரியவாசகம் வந்தவாறுகாண்க. இவற்றியல்பெல்லாம் 'வினையேசெய்வது' என்னும் சூத்திரவுரையானும், தருக்கசங்கிரகவுரையீற்றில் ஆசிரியர் சிவஞானமுனிவர் விரித்துரைத்தவாற்றானும் அறிந்துகொள்க.

'பிரியாரெனவிகழ்ந்தேன்முன்னமயான்பின்னையெற்பிரியிற், நரியா னெனவிகழ்ந்தாராமன்னாதாம்' என்னும் திருக்கோவையார் உரையுட்பேராசிரியர் பிரியின என்பதற்குப் பிரிகின்றாராகஉணரின் என்று பொருளுரைத்தது, 'உண்மையாற் காரணமாவனவும் உணரப்பட்டாற் காரணமாவனவும் எனக் காரணம் இருத்தித்தன. அவற்றுட் பிரிவு நரியாமைக்கு உணரப்பட்டாற் காரணமாம்; ஆகவின் பிரியின் என்புழிப் பிரிகின்றாராகவுணரின் என்பது ஆற்றலாற்பெற்றாம். புலிவரின் அஞ்சும் என்புழிப்போல' என்று விசேடவுரைகூறியவாறு மறிக. இத்துணையுங் கூறியவாற்றால், காரணகாரியப்பொருண்மைபற்றிச் சொற்கள் விரித்துரைக்குமாறு உணர்த்தப்பட்டது.

ஆகவே, ஆண்டுச் செயற்கைப்பொருள் காரணம் அடுத்தவந்த வாறு தெளியப்படும். படவே, அதற்கு ஆக்கச்சொல்வேண்டுமென்ப தாயிற்று.

அதறிந்க, அததிருக்குறளுட சொற்கள் நின்றாங்குநிற்ப ஆக்கம் எனனும் எழுவாயும், சிதைவின்றி என்னும் செய்தெனெச்சக்குறிப்பும, ஏமாப்பு என்னுஞ்சொல்லும் முடியாவாயின. ஆகவின் அவற்றிற்கு முடிபு வேறாதல வேண்டப்படும்.

மற்று, அவையெல்லாம் உடைதது என்னும் வினைக்குறிப்புமுற் றைக்கொண்டு முடிந்தனவென்றற்படும் இழுகென்னையோவெனின், அற்றேல ஆக்கமும் ஏமாப்பும் பொருளான் ஒன்றென்பதுபடாது, வெவவேறாய், ஒன்று உடையதும் மற்றொன்று உடைமையுமாம் எனப பட்டுப் பொருளிலமொழிதலென்னும் குற்றமாமென மறுக்க.

அதறிந்க, ஏமாப்பு என்பது செயப்படுபொருளன்மையால், உடைதது என்பது செயப்படுபொருளை அவாய்சின்றதாயிற்று. அஃது அவாய்சின்றதென்பது 'உடைததமவலியறியா' என்னுங் குறளுரை யிற் பரிமேலழகர் உடைய என்பதற்குக் 'கருததாவாதலையுடைய' என்று சொற்களவருவிததுரைதது 'உடையவென்பது அவாய்சின் றமையின செயப்படுபொருள்வருவிக்கப்பட்டது' என்று இலக்கணம் விளக்க உரைத்தவாற்றானும் உணாக.

ஆகவே, இக்குறைபாடெல்லாம் நீக்குதலவேண்டி உரையாசிரியா பரிமேலழகா ஏமாப்பு என்பதற்கும் உடைதது என்பதற்கும் இடை யிலே ஆதல என ஆக்கச்சொல்வருவித்து ஐயுருபு விரித்ததுரைதது முடித்தாரென்க.

சிதைவின்றியென்னும் செய்தெனெச்சக்குறிப்பிற்குமுடிபு ம உடைதது என்பதற்குச் செயப்படுபொருளும் ஏமாப்பாதல எனபது. அஃது ஒருசொன்னீர்மைதது. இதனைக் 'கேளிழுக்கக்கேளாக்கெழு தகைமைவல்லார்க்கு' என்னும் குறளுரையிற் கெழுதகைமைவல்லார் என்பது ஒருபெயராய்க் கேளாதவென்னும்பெயரெச்சத்திற்கு முடி பாயிற்று என்று அவா கூறியவாற்றானும் உணர்க.

ஆதலையுடைத்து என்பதும் ஒருசொன்னீர்மைததாம். »

ஏமாப்பு என்பதுபெயர். ஆககம் ஏமாப்பாதலையுடைத்து என்பது, சாததன் தலைவனாயினான் என்றிற்போலின்றது.

இம்முடிப்புற்றிப் பிரயோகவிவேகநூலாகும் உடனிகழ்ச்சின்ற என்னும் சூத்திரவுரையுள் 'வடநூலார் தேவதத்தன் நெடியன், தேவதத்தன் ஒருவன் என்னும் தத்திதனோடும் எண்ணோடும் முடிவனவற்றை நெடியனாயினான் ஒருவனாயினான் எனச சனகொடுத்ததுக் காரகமாக்குவா. 'ஆக்கஞ்சனனென்றறைநதனாபுலவா' என்பது உரைசூத்திரம்' என்று கூறியவாற்றாலும், 'பிணையுங்கலையும்' எனனும் திருக்கோவையாருரையுட பேராசிரியா ஏகின என்னும் வினையெச்சம் பிணையுநதடமுமா மெனவிரியும் ஆக்கத்தோடு முடிந்தது எனறு கூறியவாற்றாலும் தெளிந்தனாகொள்க.

இவ்வாக்கச்சொல்லின் அருமைகருதிப்போலும் 'உயர்திணையெனமனா மக்கடகட்டே' என்னும் சூத்திரவுரையுட் கல்லாடனாகும் சொற்பொருளையுணர்த்துமவகைகளுள் ஆக்கவகையும் ஒன்றெனக் கூறிக் சாததன் தலைவனாயினான் என உதாரணம் காட்டியது உமென்க.

அற்றே லல்தாக, அத்திருக்குறளுரையுட் பரிமேலழகா ஆக்கச் சொல்வருவித்ததுரைக்கப்பட்டதென விளங்கக்கூறும் யெனனையோ வெனின, அவா ஆண்பிகூறிற்றிலரோனும் வேறசிலகுறள்களினுரையுள் விளங்கக் கூறிப்போந்தமையால் ஈனடும் அல்து உயத்ததுணர்ந்து கொள்ளப்படுமென்க.

'தமராகித்தற்றுறநதாசற்றம்' என்னும் குறளுரையுள், சுற்றம் என்பதன்மேல் ஆதல் என்னும் சொல்லையருவித்தபொருளுரைத்து 'ஆக்கமவருவித்ததுரைக்கப்பட்டது எனறு கூறினார்.

'மன்னர்க்குமனனுதல் செங்கோன்மை' என்னும் குறளுரையுள், செங்கோன்மை என்பதற்குச் செங்கோன்மையான ஆம் என்று பொருளுரைத்து, ஆக்கமவருவித்ததுரைக்கப்பட்டதென்று கூறினார்.

'பச்சகமற் பட்டாங்கென்மேனி' என்னும் குறளுரையுள், பட்டாங்கு எனபதற்குப் பட்டதுபட எனப்பொருளுரைத்து பட்டாங்காக என ஆக்கமவருவித்ததுரைக்கவென்று கூறினார்.

‘பகைநட்பாக்கொண்டொழுகும்’ என்னுங்குறளுரையுள் ‘வேண்டியவழிப் பகையைவேறுபடுத்தித் தனக்கு நட்பாகச்செய்துகொண்டு’ என்று பொருளுரைத்து வேண்டியவழி என்பது ஆக்கத்தான்வந்தது. வேறுபடுத்தல் பகைநிலையினீக்குதல் என்று கூறியவாறும் அது பற்றி.

ஆசிரியா சிவஞானமுனிவரும் சிவஞானபோதத்தில் ‘அவனவனது வெணுமலை’ யெனும் முதற்குத்திரவுரையிலே அவை சுட்டுப்பெயரெனக்கொள்ளின் உளவெனப்பிரித்துப் பயனிலையாகக் ஆக்கச்சொல்வருவித்துக்கொள்க (உளவாம் என) எனவும், முன்றொரு குத்திரத்தது ‘அன்றனென நின்ற’ என்னும்செய்யுளுரையிலே, ‘அனைத்துநின்ற’ என்புழி ஆக்கச்சொற்றந்துரைக்க (அனைத்துமாய்நின்ற) எனவும், ஏழாளுகுத்திரத்தது ‘அருவுருவநானறிதல்’ என்னும் செய்யுளுரையிலே, அருவுருவாய் என்புழி ஆக்கம் உவமைப்பொருள் குறித்துநின்றது. ‘ஆள்வாரிவிமாடாவேனே’ என்புழிப்போல் எனவும், எட்டாளுகுத்திரத்தது ‘அறிவிக்கவன்றியறியா’ என்னும் செய்யுளுரையிலே (மாபாடியம்) முன்பின்னாகவென ஆக்கச்சொல்வருவித்துரைக்க எனவும், ஒன்பதாளுகுத்திரத்தது ‘நிாககுணனாய் நின்மலனாய்’ என்னும் செய்யுளுரையிலே நிாககுணனாய் . . . தற்பரனாய் என்புழி ஆக்கச்சொல் உண்மைகுறித்துநின்றது வடமொழிமதம், ஆனாவறிவாய் என்புழி ஆக்கம் முன்னாச சூனியம்போற்றேனறுவோன் பின்வாயத்தோன்றுவான் என வேறுபாடுகுறித்துநின்றது எனவும், ‘சுட்டியுணாவதனை’ எனும்செய்யுளுரையிலே, தைவமபுணர்ந்ததனால் என்புழித் தைவமாயென ஆக்கச்சொல்வருவித்துரைக்க, உண்மைக்குத் தைவமாதல்புணரினென உருபுமயக்கமாகக்கொண்டிரப்பினும் அமையும் எனவும், பத்தாளு குத்திரத்தது ‘சார்ந்தாரைக்காதல்’ என்னும் செய்யுளுரையிலே, தானாகச்செய்து என்புழி ஆக்கம் உவமவுருப்பொருள் குறித்துநின்றது எனவும், பதினொன்றாளுகுத்திரத்தது ‘ஏகமாய்நின்றே’ என்னும் செய்யுளுரையிலே போகமாய் என்புழி ‘சேறறுநிலமித்ததுசென்றானுக்கு வன்னிலம்போலப் பரபோகவினைவு செயற்கைப்பொருளாய்நின்றனின் ஆக்கமுங்காரணமும் அடுத்தவந்தது ‘செயற்கைப்பொருளை ஆக்கமொடுகூறல், ஆக்கந்தானே காரணமுதற்றே’ என்பவாகனின், எனவும்,

சிவஞானசித்தியாரிலே 'ஒருவனோடொருத்தியொன்று' என்னும் செய்யுளுரையிலே, சிததுருமன்னி என்பதற்குச் சிததுருவாய்மன்னி யென ஆக்கச்சொல்வருவித்துரைக்க எனவும், 'சொன்னவிததொழிலக ளென்ன' என்னும் செய்யுளுரையிலே துடைப்பது துடைப்பதாகவு மென ஆக்கச்சொல்வருவித்துரைக்க எனவும், 'எங்குநதான்வியாபியாய்' என்னும் செய்யுளுரையிலே எல்லாம எல்லாமாய் என ஆக்கச்சொல் வருவித்துரைக்க எனவும், மிக்கதொருபகருவதின்' என்னும் செய்யு ளுரையிலே, சீவன்முததராகி என்புழி ஆக்கச்சொல் உவமப்பொருள் குறித்ததறின்றது 'ஆளவாரிலிமாடாவேனோ' எனமுறப்போல, எனவும், இவ்வியலபுவினக விரித்துரைத்தாரா.

இவ்வாசிரியா சிவஞானமுனிவர் வடமொழியினும் தென்மொழி யினும் மறநெவரினும் அந்நூபமதிபுடையாரா என்பதற்கு மேற்காட டிய அவா உரைப்பகுதிகளே அமையுஞ் சான்றதலுமறிக. மற்று அவர் தம் உரைநுட்பங்களை உள்ளவாறுணரமாட்டாதார் அவரொடு முரணிப் பலகூறி மயங்குப. அதுகிடக்க,

இவ்வியலபுபற்றிப் புறநானூற்றுரையாசிரியர்முதலியோகூறு மாறும் கண்டுகொள்க.

(இன்னும் வரும்.)

பிழைதிருத்தம்.

செந்தமிழ்த்தொகுதி 12.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
52	26	ஆக்கக்கிளவி	ஆக்கந்தானே
55	31	மாட்டெறிந்தவாறே	மாட்டெறிந்தவாறென்று

ம. தா. சோமசுந்தரம்பிள்ளை.

ரஸாயன நூல்.

CHEMISTRY.

“செந்தமிழ்” (தொகுதி-காட-பகுதி கக-ல்) சுகக-ஆம்பக்கத்தொடர்ச்சி.

அத்யாயம்—14.

கந்தகம்.

Sulphur.

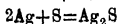
[8]

1. கந்தகம், கட்டிப்பொருள்வர்க்கத்தைச்சேர்ந்த ஒரு மூல பதார்த்தம். இது ஒரு பிறவிசசரக்கு. இது, குச்சிக்கந்தகம் (Roll sulphur) என்று கட்டியாகவும், பூக்கந்தகம் என்று பொடியாகவும் இருவகையாய் அகப்படும். இது கரிகந்தகீரி(Carbon-di-sulphide)ற் கரையும். ஜலத்திற் கரையமாட்டாது.

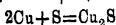
2. லக்ஷணங்கள் :—கந்தகம் ஆகஸிஜனில் லகுவாய் எரிந்து கந்தாக்ஸிஜம் (Sulphur-di-oxide) ஆகும் அதேமாதிரி ஹைதரம், கரி, க்ளோரம் முதலானவைகளுடன் கந்தகம் கலந்து, முறையே ஹைத்ரோகந்தம், கரி-கந்தம், க்ளோரோகந்தம் என்னும் கந்தககலப்பு கள் (Sulphides) உண்டாகின்றன.

3. கந்தகமும் உலோஹங்களும். கந்தகம் பல லோஹங்களுடன் கலந்து அந்தந்த லோஹக்கலப்பு ஆகின்றது. தாமரத்துடன் சேர்த் தெரித்தால் தாம்ரம் கந்தம் (Copper sulphide) என்னும் கறுப்புப் பொருளும் அயத்துடன்சேர்ந்து, அயகந்த(Sulphide of iron)மும், அவ்வாறே வங்கம் கந்தம் முதலானவைகளும் உண்டாகின்றன.

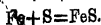
(1) 2 வெள்ளி+கந்தகம்=வெள்ளிகந்தம்

(2) 2 தாம்ரம்+கந்தகம்=தாம்ரகந்தம்

(3) அயம்+கந்தகம்=அயகந்தம்

கந்தக்கலப்புக்களெல்லாம் நொறுங்கும் (Brittle) தன்மையுடையவை. ரஸத்துடன் பூக்கந்தகத்தைச்சேர்த்தரைத்தால், ரஸகந்தம் என்னும் கறுப்புநிறமான கலபமுண்டாகும்.

குறிப்பு:—ரஸகந்தம் = ரஸம் + கந்தகம்

= விங்கம்,

= Mercury sulphide,

= Cinnabar,

= Hg S,

கந்தாக்ஸிஜங்கள்

(1) கந்ததவயாக்ஸிஜம் (Sulphur-di-oxide = SO₂)

(2) கந்ததரயாக்ஸிஜம் (Sulphur-tri-oxide = SO₃).

4. (1) கந்தத்வயாக்ஸிஜம் என்பது 1 பங்கு கந்தகமும் 2 பங்கு வங்கலந்த ஒரு நிறமற்றவாயு. அதன்வாசனை மூச்சடைக்கத் தக்கது தண்ணீரில் கரையக்கூடியது. நோயாளிகளிருக்குமறைகளைச் சுத்தப்படுத்துவதற் குபயோகமானது.

செய்முறை:—மூடியபாதிரத்திற் கந்தகத்தை ஆக்ஸிஜனுடன் எரிப்பதாலும், கந்தாமில் (Sulphuric acid) தைத்த தாம்ரத்துடன் வக் காய்ச்சுவதாலும் இவ்வாயு உண்டா

லக்ஷணம்:—கந்ததவயாக்ஸிஜத்தைப் பனிக்கட்டியாற் குளிர்ச்சி செய்யப்பட்ட குழாய்வழியாய்ச்செலுத்தினால், அது தீர்வமாய்விடும். இன்னும் அதிகமாய்க்குளிர்ச்சிசெய்தாற் கட்டியாகவும் மாற்றிவிடலாம்.

குணம்:—கந்தத்வயாக்ஸிஜம், எரிக்கவாவது ப்ராணிகள் உட்கொள்ளவாவது உபயோகமில்லை. இதனால் புஷ்பம் முதலான தாவரவ்ரணங்களைச் சலவைசெய்யலாம். வைக்கோல, பட்டு முதலான இளம்பொருள்களைச் சலவைசெய்யத் தொழிலாளிகள் உபயோகிக்கின்றனர்.

2 கந்தத்ரயாக்ஸிஜம்.

(Sulphur-tri-oxide.)

[SO₃]

5. கந்தத்ரயாக்ஸிஜம் என்பது 1 பங்கு கந்தகமும் 3 பங்கு ஆக்ஸிஜனும் கலந்துண்டாகும்வாயு. சாதாரணமாய், கந்தகவயாக்ஸிஜத்தை ஆகஸிஜனையும் கலந்து விரிப்பதால் இது உண்டாகும்.

லக்ஷணங்கள் — இது காற்றிலுள்ள நீராவியைக் கவர்ந்துகொள்ளக்கூடியதாகையால், இதைக் குழுவில் அடைத்துவைத்திருக்கவேண்டும். இது தண்ணீரில் சீக்ரமே கரைந்து கந்தகாமிலம் (Sulphuric acid) ஆகின்றது.

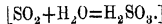
11. கந்தாமிலங்கள்.

(1) கந்தஜாமிலம் (Sulphurous acid = H₂ SO₃)

(2) கந்தகாமிலம் (Sulphuric acid = H₂ SO₄)

6. (1) கந்தஜாமிலம். கந்தகவயாக்ஸிஜ(SO₂)த்தைத் தண்ணீரில் கரைத்தால் இவ்வமிலம் உண்டாகும் இவ்வமிலத்தைக் காய்ச்சினாலும், வெளியேவைத்தாலும் மூலப்படி இரண்டும் பிரிந்துவிடும்.

கந்தகவயாக்ஸிஜம் + ஜலம் = கந்தஜாமிலம்.

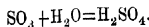
2. கந்தகாமிலம்.

Sulphuric Acid.

H₂ SO₄.

7. செய்முறை :— கந்தகவயாக்ஸிஜ(SO₃)த்தைத் தண்ணீரில் கரைப்பதால் இது உண்டாகும். முன்கூறிய கந்தஜாமில(H₂ SO₃)த்தை, நைதராமில்லப்புகையுடன் கலந்து அதிக ஆகஸிஜமாகக்குவதாலும், கந்தகாமிலம் செய்யப்படுகின்றது.

கந்தகவயாக்ஸிஜம் + ஜலம் = கந்தகாமிலம்

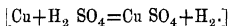

குணங்கள்:—கந்தகாமிலம் தண்ணீருடன் லகுவாய்க்கலக்கின்றது. அப்பொழுது மிகுந்த உஷ்ணமுண்டாகின்றது.

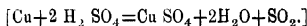
உலோஹம்+கந்தகாமிலம்.

8. கந்தகாமிலம் பலவகை ரஸாயனச்சரக்குகள்செய்ய உபயோகப்படுகின்றது. பொதுவாக அநேக லோஹங்களுடன் கலந்து அநதந்த லோஹ கந்தஜம் (Sulphate) உண்டுபண்ணுகின்றது.

தாமரம்+கந்தகாமிலம்=தாமரகந்தஜம்+ஹைதரம்.

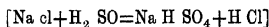
அல்லது, தாமரம்+2கந்தகாமிலம்=தாமரகந்தஜம்+ஜலம்+கந்தஜாக் விரஜம்.

குறிப்பு:—தாமரகந்தஜம்=மைலதுததம்=Copper sulphate, நீலவாணமானது.

9. கறி உப்பு+கந்தகாமிலம்.

கறியுப்பு கந்தகாமிலமும் கலந்தால ஸோடியம் ஹைத்ரோகந்தஜம், களோராமிலமும் உண்டாகும்.

குறிப்பு:—கறியுப்பு=ஸோடியம்+க்ளோரம்

க்ளோராமிலம்=ஹைதரம்+க்ளோரம்.

கந்தக்கலப்புகள்.

Sulphides.

(1) ஹைத்ரோகந்தம்.

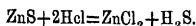
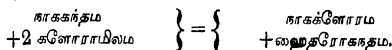
Hydrogen Sulphide.

(10) ஹைத்ரோகந்தவாயு. இது 2 பங்குஹைதரமும் 1 பங்கு கந்தகமும்சேர்ந்த ஒரு கலப்பவாயு. இது அதிகதுர்நாற்றமுடையதால் லால் இதை அபானவாயு என்றும் சொல்லுவதுண்டு.

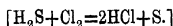
செய்முறை. கந்தகத்தைக் குழலிலடைத்து அதனுடன் ஹைத்ர வாயுவைச் செலுத்திச் சுடவைத்தால் இவ்வாயு உண்டாகும். அய கந்தமுதலான கந்தக்கலப்புகளு(Sulphides)டன் க்ளோராமிலததைக் கலந்தும் இவ்வாயுவை உண்டாக்கலாம்.

உதாரணம் :—

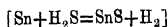
குணங்கள். ஹைத்ரோகந்தம் தண்ணீரிகரையும், அதை தரவ மாகவும் கட்டியாகவும் ஆகலாம். இது ஒரு விஷவாயு. சுடவைத்தால், ஹைத்ரமும் கந்தகமும் பிரிந்துவிடும். காற்றில எரித்தால், தண்ணீரும், கந்தஜாமிலமும் உண்டாகும்.

ஹைத்ரோகந்தமும் க்ளோரமும் கலந்தால், கந்தகமும் க்ளோராமிலமும் உண்டாகும்.

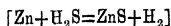

ஹைத்ரோகந்தம் அநேகலோகங்களுடன் கலக்கும். அப்பொழுது ஹைத்ரம்பிரிந்து, மிகுதியுள்ளவை அந்தந்தலோஹ கந்தககலப்பு (Sulphides)களாகும். உதாரணம் :—

வங்கம் + ஹைத்ரோகந்தம் = வங்ககந்தம் + ஹைத்ரம்.

நாகம் + ஹைத்ரோகந்தம் = நாககந்தம் + ஹைத்ரம்.

குறிப்பு—வங்கம் = Tin.

நாகம் = Zinc.

லோககந்தங்களில் அநேகம் தண்ணீரிகரையமாட்டா. பல வர்ணங்களுடையன.

கந்தக்கலப்பு, செய்முறைகள்.

11. (1) கந்தகத்தை நேரே அயமமுதலான மற்றமூலத்துடன் கலப்பது. உதாரணம் :—அயகந்தம், வெள்ளிகந்தம்.

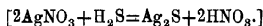
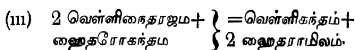
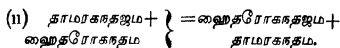
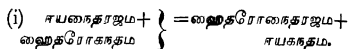
(2) ஹைத்ரோகந்தமும் லோஹமும் கலப்பதால், ஹைத்ரம் பிரிந்து மற்றவை கந்தக்கலப்பாவது. உதாரணம் :—

வங்கம் + ஹைத்ரோகந்தம் = வங்ககந்தம் + ஹைத்ரம். ?

(3) ஹைத்ரோகந்தத்துடன் காரப்பொருள் (Alkaline substances) கலந்து நிஷ்காரம் (Neutralization) ஆவதால் உண்டாவது.

உதாரணம்:—ஸோடியம் ஹைத்ராக்ஸிஜமும், ஹைத்ரோகந்தமும் கலந்தால், ஸோடியகந்தம் உண்டாகும்.

(4) உப்பும் ஹைத்ரோகந்தமும் கலந்தால், அவ்வுப்பிலுள்ள உலோஹம், கந்தகத்துடன் கலந்து அந்தந்த லோககந்தம் உண்டாகும். அது கசடாய் (Precipitates) ததங்கிவிடும். உதாரணம்:—

குறிப்பு. நைத்ரேஜம் = Nitrate.

கந்தஜம் = Sulphate.

கந்தகஉப்புக்கள்.

Sulphur salts.

(1) கந்தஉப்பு (Sulphites).

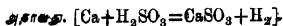
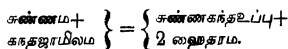
(2) கந்தஜம் (Sulphates).

12. கந்தக உப்புகள் இருவகைப்படும். அவையாவன—(i) கந்தஜாமில்லத்திலிருந்து உண்டாகும் உப்புகள், (ii) கந்தகாமில்லத்திலிருந்து உண்டாகும் உப்புகள் என்பனவாம்.

13. (1) கந்தஜாமில் உப்புக்கள் = கந்தஉப்புக்கள்.

(Salts from Sulphurous acid அல்லது Sulphites).

கந்தஜாமில் உலோஹங்களுடன் கலந்தால் அந்தந்தலோஹசம் பந்தமான உப்புகள் உண்டாகின்றன. உதாரணம்:—

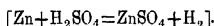
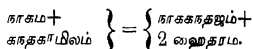
(குறிப்பு. சுண்ணம்=Calcium=Ca.)

14. (11) கந்தகாமிலஉப்புக்கள் = கந்தஜங்கள்.

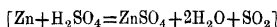
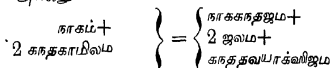
(Salts from Sulphuric acid அல்லது Sulphates.)

(1) கந்தகாமிலமும் உலோஹங்களும்.

கந்தகாமிலம், பல உலோஹங்களுடன் கலந்து கந்தஜங்கள் (Sulphates) ஆகின்றது. உதாரணம்—நாககந்தஜம் = (Zinc Sulphate).

அல்லது

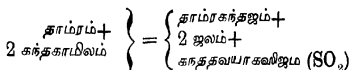

குறிப்பு—நாகம் = Zinc = Zn.

நாககந்தஜம் = Zinc Sulphate = பால்துத்தம் என்றும் சொல்லுவதுண்டு.

தாமிரகந்தஜம்.

Copper Sulphate.

குறிப்பு—தாமிரகந்தஜம் = மைல்துத்தம் என்றும் சொல்லப்படும்.

கந்தஜங்களிற்சில:—

பால்துத்தம் = Zinc sulphate = ZnSO_4 .

மைல்துத்தம் = Copper sulphate = CuSO_4 .

அன்னபேதி = Iron Sulphate = FeSO_4 .

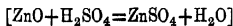
சீமை இந்துப்பு = $\left\{ \begin{array}{l} \text{Magnesium sulphate} \\ \text{அல்லது Epsom salt} \end{array} \right\} = \text{MgSO}_4$

15. கந்தகாமிலமும் ஆக்ஸிஜனும்.

ஆக்ஸிஜ்(Oxide)த்துடன் கந்தகாமிலத்தைக்கலந்தும் கந்தஜங்கள் செய்யலாம். உதாரணம்—

நாகாக்ஸிஜம்+கந்தகாமிலம்.

=நாககந்தஜம்+ஜலம்.

குறிப்பு—நாகாக்ஸிஜம்=Zinc oxide= ZnO .

16. சுருக்கம்.

i. கந்தகம் (Sulphur=S).

ii. கந்தகம்+ஆக்ஸிஜன்.

(1) கந்தத்வயாக்ஸிஜம் (SO_2).

(2) கந்தத்ரயாக்ஸிஜம் (SO_3).

iii. அமிலங்கள்.

(1) கந்தஜஅமிலம் (Sulphurous acid= H_2SO_3).

(2) கந்தகாமிலம் (Sulphuric acid= H_2SO_4).

iv. கந்தகம்+ஹைதரம்.

=ஹைத்ரோகந்தம் (Hydrogen sulphide= H_2S).

v. கந்தகக்கலப்புகள் (Sulphides).

=கந்தகம்+ஏதாவது ஒருமூலம்.

vi. உப்புக்கள்.

(1) கந்தஉப்பு (Sulphites).

(2) கந்தஜங்கள் (Sulphates).

(தொடரும்.)

ஆர். எஸ். தாராயணஸ்வாமி ஐயர். B.A., B.L.

இராமநாதபுரத்தில்

இராசராஜ முத்துவிஜயரகுநாத

ராசராசேசுவரமுத்துராமலிங்கசேதுபதிமன்னரது

அரமணியிற்கூடிய கங்-ம் வருட மகாசபையிற் படிக்கப்பட்ட

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்க மங்கலவாழ்த்து.

இது

யாழ்ப்பாணத்துச் சன்னாகம வித்வான்

ஸ்ரீமத்- அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளையவாகள் இயற்றியது.

வேண்பா.

சங்கப் புலவரொடுந் தாமொருவ ராயிருநது
துங்கத் தமிழ்புரநத சொக்கேசர்—செங்கமலச
சேவடியைச் சிந்திப்பாரு செநதமிழ்சோ சங்கமிது
பூவுலகி லோங்கும பொருடமி.

விருத்தம்.

பூவரசு தொழுவரசு ராம நாதப் புரவரசு தமிழரசு புகழ்போ யெங்குந
தாவரசு ராசரா சேசு ரப்பேர்த தனியாக தமிழவளாச்சு முரிமை யெல்லாம்
மேவரசு மதுரைநகர்த் தமிழ்சோ சங்க வியனரசாய் வீற்றிருக்கு மேனமை தந்த
தேவரசு நான்மாடக கூடன மேவுந் திருவிளையாட் டரசுபதஞ் சென்னி வைப்பாம்

கட்டளைக்கலித்துறை.

துங்கங் கெழுராச ராசே சுரத்துரை தொன்மதுரைச
சங்கம் புரப்பவ னுயினன் கேளுந் தமிழ்ப்புலவர்
சங்கம வளருந் தமிழ்தூல் வளருந் தமிழ்ப்புலவர்
அங்கம் வளருந் தமிழும வளரு மசைவிலையே.

விருத்தம்.

ஆதிமறை யாகமதுன் முகில்கள் வாழி
அந்தணரா தியர்வாழி பசுக்கள் வாழி
தூதையொடு மூதாதை முதலோர் போலத்
தமிழ்வளர்க்குங் கடப்பாட்டிற் றனக்கொப் பில்லாச
சேதுபதி ராசரா சேசு ரப்பேர்ச
செகபதியு மகிதலத்திற் சிறந்து வாழி
தாதவிழும் பொழின்மதுரைச் சங்கம் வாழி
தமிழ்ப்புலவர் குழுவொடுசெந் தமிழும் வாழி.

நாநாதேசவிவாகமுறை.

இந்ததேசத்தில், பிரம, கூத்திரிய, வைஸ்ய சூத்திரர்கள், பிரமம், முதலிய பலவகைமணங்களை அநுஸரித்துவருவது, யாவருமறிந்ததே. இவ்வழக்கங்களினால், இந்ததேசத்து நாகரிகமும் பெருமையும் இறமென எவரு மறிந்துகொள்ளக்கூடியதாயிருக்கிறது.

நாகரிகமுதிர்ந்தும், பாதிமுதிர்ந்தும், முதிர்ாமலுமிருக்கும் மேனாட்டுவழக்கங்கள் பலவற்றை அறிவதிலிருந்து, பலபாஷைகள் பேசும் பலஜாதியாருள்ளும் எவ்வாறு நாகரிகமும் பெருமையும் முதிர்ந்திருக்கிறதென்று தெரிந்துகொள்ளக்கூடியதாயிருக்கிறது.

இவ்வாறு பூமியிலுள்ள பலஜாதியாருள்ளுமிருக்கும் பழக்க வழக்கங்களை, நன்கு ஆராய அவர்களுள், “பெண்கள் மணம்புரிவதில் வழங்கும் பழக்கங்கள்” சிலவற்றை எடுத்துச்சொல்வோம். இவ்வழக்கங்கள் அவ்வந்நாட்டார்களுள், ஸஹஜமாயிருப்பினும் இந்தியர்போன்ற சிலர்களுக்கும், ஐரோப்பியதேசவாசிகளுக்கும் தங்களுள் முறையுமேறுபட்ட விநோதமாய்ப்படுமாயகையால், அவைகளிற் சிலவற்றையே இங்கெடுத்து விவரிப்போம்.

பீஜியத்தீவிலுள்ள பீஜியனோருவன் (A. Fijiam) மேனாட்டு ஐரோப்பிய சிழிந்தியகலியாணவழக்கங்களைச் சாஸ்திரத்திற்கு ஒத்தவை என்று அறியாமல், தன்னுடைய தேசவழக்கத்திற்கு விரோதமானவை என்று நினைக்கிறான்.

புண்சிரிப்பும், நகைப்புப்பருவமும்கொண்ட ஸந்தோஷமான காலம் ஸ்த்ரீஜாதிகளின் இளமைப்பருவம் என்பதும், ஒத்தாசையில்லாமற் கண்ணீர் ஒழுக்குடனும், வேலைத்தொந்தரவுடனும் கூடியது அதன்பின் மணக்கும்பருவமென்பதும் பீஜியத்தீவார்கொண்டிருக்கும் அபிப்பிராயமென்று அவர்களுடைய தேசசரித்திரம் கூறுகின்றது. நாகரிகம்மிருந்த மேற்றேயத்தார் அத்தேசத்தின் சிலபாக்கங்களிற் போய், இம்மாதிரியான எண்ணத்தை அவர்களினின்றும் ஒழிக்கமுயன்றும் அவ்வெண்ணம் அவரினின்றும் இன்னும் நீங்கினபாடில்ல. மனிதர்கள் தம்மினத்தவர்களையே அடித்துத் தின்று

கொண்டிருந்தகாலத்தொட்டு, இக்காலம்வரையிலும் (பிஜியத்தீவு பிரிட்டிஷ்காலனியாக (British Colony) மாறியபிறகுங்கூட) பழப்பு நிறங்கொண்ட பிஜியப்பெண்களை இளம்வயதிலேயே மணம்புரிவிக் கிறதென்கிற வழக்கம், பழக்கத்திலிருக்கிறது. இப்போதுகூடக் கைக் குழந்தைகளுக்கு இத்தீவில் மணம் நடந்தேறிவருகிறதாகத்தெரி கிறது. எவ்வளவுக்கெவ்வளவு பெண் வயதிற்குறைந்தவளோ அவ் வளவுக்கவ்வளவு புருஷன் வயதில் மூத்தவனாயிருக்கவேண்டுமென் பது, அந்நாட்டுத் தாம்பத்தியததையறஸரித்த விதியாயிருக்கின்றது போலும்.

பிரிட்டிஷார், பிஜியத்தீவைக் கைக்கொண்டிருக்கும் இக்காலத் தில், கவர்ன்மெண்டார் இதீவாரின்கலியாணவிஷயங்களிறகுறுக் கட்டுச் சிலநிபந்தனைகள் ஏற்பாடுபண்ணியிருக்கிறார்கள். ஒருவன் தான் கலியாணம்பண்ணிக்கொள்ளநினைக்குமபெண்ணுக்கு ஒருவிடு ஸம்பாதித்துவைத்தபின்னரே அப்பெண்ணைப் போய்ப் பார்க்கலாம் பழையகாலத்திய வழக்கப்படி கலியாணம்செய்துகொள்ளுமுன்னாற் செய்யும் கார்யங்களைச்செய்ய இடம் பெறுகிறான். இவ்வாறு செய்தபின் இம்மணமகன், தன்தேகமாதியந்தம் தேங்காய் எண் னெயைத்தடவிக்கொண்டு, தன்தலையைக்கோதிச் சொருக்கிட்டுப் பெரிதாகக்கட்டிக்கொண்டு பெண்ணின் தந்தைவிட்டுக்குக் காட்டுத் தனமான பழையவழக்கத்துடனபோய்ப் பெண்ணின் தகப்பனிடத் துத நிமிங்கிலத்தின்பல்லொன்றோ, பாயோ, வஸ்திரமோ கொடுத்து, அவன்பெண்ணைத் தனக்கு மனைவியாகக்கொடுக்கக்கேட்கிறான் பெண்ணைக்கொடுக்கத் தந்தை இவசயும்பகூத்தில் அப்பெண்ணினை அநேகமங்கலஸ்திரீகள்சேர்ந்து, புருஷன்விட்டுக்கு அழைத்துப் போவார்கள். அங்கு அந்த ஸ்திரீகள் வஸ்திரமோ, பாயோ, நிமிங்கிலப்பல்லோ பரிசாகப்பெறுகிறார்கள். இரதப்பெண, தன்மண மகன்விட்டுக்குப்போனதும தன்ஜாதிவழக்கப்படி அழுவாள். இரத அழுகையில் பிஜியஜாதிஸ்திரீகள் மிகுதியும் பேர்போனவர் கள். இரத அழுகையை அநேகஸ்திரீகள்சேர்ந்து, ஸமாதானப் படுததி நிறுத்தி, அவளுக்குச் சிலபரிசுகளும், அளிக்க, அழுகை நின்றவிடும், போதியகாலம்சென்றவுடன் அவள் தன்னுடைய ஸ்வய நிலையைபடையும்படியான கண்ணீர்துடைப்பதைச்செய்துகொள்கிற

ஸம்பந்தாயத்தையே, (Vakamamaca) வகாமமாகா என்று சொல்வது, அந்நாட்டாரின் வழக்கம். 'பிஜியஜாதிப்பெண்களை, அவர்களுள் தலைவர்களுக்காவது அவர்களைச் சேர்ந்த பந்துவர்க்கத்தவர் களுக்காவது கொடுக்க நிச்சயம்செய்யப்பெறின், அவ்வாக்குத்தத்தம் தவறினால், அத்தவறுதலுக்காகக் கடுமையானதண்டனை விதிக்கப் பெறுதலுண்டு. அதனால், அவர்கள், அப்படிப்பட்ட வாக்குத்தத்தத்தினின்றும் தவறுவதில்லை.

பெண், தன்கணவன்வீட்டுக்குப்போய்க் கணணீர்துடைக்கும் ஸம்பரதாயத்தை அநுஷ்டிததபிறகு தன்னுடையகணவனுலமைத்து வைக்கப்பெற்ற ஆஹாரத்திற பங்குபெறுவதுண்டு. இதன்பின் அப பெண் மஞ்சளை முகத்திறபூசிக்கொண்டு மூன்றுநாள் தன்கணவன் வீட்டிலிருக்கிறாள். அப்போது, அவளிடத்தில், பெண்மக்கள் மட்டுமே அனுசிப் பேசமுடியும். இதன்பிறகு, இப்பெண் ஸமுத்ர ஸநாநம்செய்து தன்னுடைய தோழிகளுடன் கூடிக்குலாவிப் பேசிச் சிறித்து விளையாடிப் பின் சிறிது மீன்பிடிக்கிறாள். பிஜியச்சிறுமிகள், மீன்பிடிப்பதிற கைதேர்ந்தவர்கள். மீன்பிடித்துத் தன்கணவனுக்கும் அவனுடைய நண்பர்களுக்குமுபயோகமாகுமாறு, இப்பெண் அன்று தானே சமயல்செய்கிறாள். சமயலமுடிந்துசித்தமானபின் பெண்ணின் கணவன், தான் முதன்முதல், தன்னுடையமனைவியின்முன்தோன்றின தேங்காயெண்ணெய்ப்பூசியகோலத்துடன் தன்னுடையநண்பர்களுடன் செல்ல இதுவரையில் இருவரும்பூண்டமணக்கோலத்தை மிகவு மெளரி தில் மாற்றுகிறார்கள். அப்போதே இமமணமகள் தன்வீட்டிலு வல் களைப்பார்க்க ஆரம்பிக்கிறாள். தன்னுடையகணவனுக்கும், அவனைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும், அவள் அன்றையதினம் உணவு அளிக்கிறாள். பின் சிலநாள்கள், உபவாஸமிருநது, அவர்கள் தாமதததியத்தை ஒழுங்காய் நடத்துகிறார்கள். இதே பிஜியத்தீவார் கலியாணவிஷயத தில் அதுஸரிக்குமுறை.

அரபியாதேசத்தில் விதவைகள் மறுமணம்புரியும்போது, அது ஸரிக்கும் விவோதமானமுறை கவளிக்கத்தக்கது. அராபியவிதவை மற்றொருவனை மணம்புரிய நிச்சயித்திருக்கும் முந்தைநாளன்றிரவு, தன்னுடைய இறந்தகணவனுடைய கல்லறைக்குப்போகிறாள்.

அங்குச்சென்று அவன் தன்மேல் அஸ்திரைகொள்ளாதிருக்குமா
றும், மனம்நோகாதிருக்குமாறும், ஸமாதியிலிருக்கும்புருஷனை 'மன்
றாடி, முழங்காவிட்டு வேண்டிக்கொள்கிறான். தன்செயலுக்காகத் தன்
கனவன் ஒருவேளைகோபிப்பானே என்னும் கவலைகொண்டு, பய
முற்றவளாகையால், அவனுடைய கோபசமனார்த்தம் தன்னுடன்
கமுதைமேல் நீர்ச்சித்தையில் நீர்கொண்டுபோய், அதனைத் தன்
னுடையவேண்டுகோளுக்கப்பற்றம் அவன்ஸமாதிமேலுறழி நனைக்கி
றான்.

நியூகினிக்கு(New Guinea) உததாபாகத்திலிருக்கும் இயறகை
வனப்பிற்சிமந்த நியூப்ரிடன் (New Britain) என்னும் பெருந்தீவில்,
நரமாம்பஸபகூணிகள் நிறைந்திருக்கிறார்கள். அதேதேசத்தவர்களுள்
நடக்கும் கலியாணமுறை, கவனிக்கதக்கது. இதிலின் ஸவதேசி,
தான் தனிமையாயிருந்து காலங்கழிப்பதில் அலுப்புற்றானால்
ஒரு பெண்ணைக் கலியாணம்செய்துகொள்ளநினைக்கிறான். தன் எண்
ணத்தைத் தன்னுடையநனமையைக்கோரின தன் தந்தைக்கோ,
தாய்க்கோ, தெரிவிக்கிறான். தாய்தந்தையற்றவன், தான்மணக்க
விரும்பிய பெண்ணைப்பற்றித் தன் தலைவனுக்குத்தெரிவிக்கிறான்.
அப்படித் தெரிவித்ததின்மேல் அவன் மாங்கனாடர்ந்தபுதருக்குள், பிர
வேசிக்கிறான். ஊரிலுள்ள அவனுடைய சிநேகிதரையுள்ளிட்ட எல்
லோரும் அப்பெண்ணின்விட்டிறகுச்சென்று அப்பெண்ணின் தாயா
ருக்குத் தாம்வந்தகருததைத்தெரிவித்துத் தாம் பெண்ணின்பொருட்
டுக் கொடுக்கவிரகும் கிரயப்பொருளையோ, பரிசையோ தெரிவிக்கி
றார்கள். கீழ்நாட்டு அடிமையையாரத்திலுள்ள கிராக்கிகளெல்லாம்
காட்டப்பெற்றுக் கடைசியிற பெண்ணின்பெற்றோர் தாம்விரும்பிய
படி பரிசுவிஷயத்தைப்பற்றி ஏற்பாடுசெய்துகொள்கிறார்கள்.

கலியாணதினத்தன்று மணப்பெண் தன்னுடையதாதிகள் பருது
வர்க்கத்தார்புடைசூழத் தானமணக்கவிரகுக்கும் மணமகன்விட்
டிறகுப்போய் அங்கே இவர்கள்யாவரும், மருஷ்டான்னபோஜனம்
பண்ணுகிறார்கள். விருதுணடிமுடிந்தபிற்பாடு, அங்குப் பெண்க
ளெல்லாமசேர்ந்து கும்பியடிக்கும் ஆட்டமநடத்த, அந்நடனத்
தில் இம்மணப்பெண் ஒருமுக்கியமான நடனஞ்செய்வாள். இந்நட
னம் முடிவானதும், பெண்ணைசேர்ந்தவர்கள்யாவரும் மணமகனை

அங்குவிட்டுத் தத்தம்வீடுசேருகிறார்கள். இக்காலங்களிலெல்லாம் மணமகன்சென்ற காட்டின்புதரிற்போ யவனைவரவழைப்பதற்கு மனிதர்கள் செல்லுகிறார்கள். காட்டிற்போ யவன் தனிமையைசுழியாது, அக்காட்டில் இங்குமங்கும் அலைந்து கடைசியிற் காட்டின் உட்பாகத்தில் தன்னையறியாமற்சென்று அங்குள்ள துஷ்டமிருகங்களாகிய சிங்கம், புலி, சிறுத்தை முதலிய ஜந்துக்களுக்காவது தன்னைப்போலொத்த காட்டுமனிதனுக்காவது இரையாவதுமுண்டு. அநாகரிக ஜாதியாரின் இக்கலியாணவழக்கம், பிராணஹானியில் முடிவதுமுண்டு. கேஷமமாய் நாவெந்து அம்மகன் தான் இச்சித்த பெண்ணை மணப்பதுமுண்டு.

இச்சாதிபார் மனைவியைக் கணவனுடையவெலாததே என்று மதித்து, அவளுடைய உயிரோடேலும் கணவனுக்கு அதிகாரமகொடுத்திருக்கின்றார்களாம். ஒரு ஜாதிவிட்டு, மற்றொருஜாதியில் மணந்துகொள்ளுவதைப்பற்றி, இதேதேசவாசிகளுள், கண்டிப்பான சட்டதிட்டங்களுண்டு. இத்தீவாரில், ஒவ்வொரு ஜாதியிலும் இரண்டுபிரிவுண்டு. அவ்விருபிரிவில், ஒருபிரிவினிருப்பவன் அதே பிரிவினிருப்பவரோடு ஸம்பந்தமசெய்துகொள்ளக்கூடாது. பொதுவாய், அத்தீவின் ஆண்பிள்ளைகள், தம்மினின்றும, அந்நியஜாதிப்பெண்களைத் திருடியோ, விலைக்குவாங்கியோ, மணம்செய்துகொண்டிடுகிறார்கள். கலியாணமசெய்யுமவயதுவந்தபெண்ணின் விலை இரண்டுபங்காகிறது. அப்பெண்ணின் தாய்தந்தையருக்குக் கொடுப்பது, ஒருபங்கு. அச்சாதியின் தலைவனின் அநுமதிக்காக அவனுக்குக்கொடுப்பது மற்றொருபங்கு. ஜாதித்தலைவன் அநுமதியின்றிக் கலியாணம்நடைபெறுவதேயில்லை. ஜாதித்தலைவன் அநுமதியின்றிக் கலியாணமசெய்துகொள்ளும்பெண்ணினதலைவன், அத்தேசவாசிகளின் சட்டப்படி தந்தலையை இழப்பான்.

பெண்களுக்குப் பணங்கொடுத்தது மணம்புரிவதென்பது, க்ளோவிஸ் (Clovis) காலம்முதல நடைபெறுவருகிறது. க்ளோவிஸ் க்ளாத்தில்ட் (Clothilde) என்னுமரானியை மணந்தபோது, அப்பெண்மணிக்காகச் சிறிது தனமகொடுத்தான். ஆகையால், அன்று முதல் இன்றுவரையில், பிரான்ஸ்தேசத்தில் அம்மாதிரி பெண்களுக்குப் பணங்கொடுப்பது, வழக்கத்தையொட்டியது என்றுவழங்குகிறது. ஆனால், ஸம்பந்திகளின் ஏற்றத்தாழ்வான அந்தஸ்தைப்பொறுத்து, அவர்களுள், கொடுத்துவாங்கும் பணத்தொகையின் அளவு ஏற்படுகிறது.

முன்காலத்தில் இம்மாதிரியானவழக்கம், இங்கிலாந்திலும் இருந்துவந்தது. மணமகளோ தனக்காகக் கொடுக்கவிருக்கும்பணத் தைவாங்கத் தன் முதுகிற் சித்திரித்த அழகான பண்ப்பையைத் தாங்கிப்போவாள். அப்பை மணமகளைச்சேர்ந்தவர்களாற் கொண்டு போகப்படுவது முண்டு. இதனையே சீதனமுட்டை என்று சொல்லுவது. (Dow purse = Dowry) இம்மாதிரியான சீதனம் நாட்டுப் பாகங்களில் இன்னும் வழக்கத்திலிருந்துவருகிறது. இதனாலேயே ஸ்திரீகள், தம்முடைய பெற்றோர்களிடமிருந்தும் பெறும் தனத்தையோ, நகையையோ சீதனம் என்கிறார்களபோலும்.

இத்தீவில பெண்கள், எப்போதும் புருஷர்கண்ணில் படுவ திலலை. இவர்கள் உடுகும் உடை கீழ்நாட்டையொத்ததுதான். துருக்கியிலும் ஆர்மீனியாவிலும் பெண்கள புருஷர்கள்பார்க்க வெளியிலவராமலிருப்பதுதான் தேசாசாரம். தம் தேகாத்யந்தம், ஸ்திரீகள் போர்வைபோர்த்து, மூடிக்கொண்டுவிடுவதனால் அவர்களின் கிட்டினபந்துக்கள்கூட அவர்களின் அலங்காரங்களைப்பார்க்கமுடிவ திலலை. மணமகளுக்கறிச்சயிக்கப்பட்டவன்கூடத் தாலிகட்டும்வரையில் தன் மனைவியைக் கண்ணெடுத்துப்பார்ப்பதுகூடஇல்லை. இம்மாதிரி யானபோர்வையினுற்போதரும பயனைப்பற்றி, ஒரு சிரிக்கத்தக்க கதைசொல்லுவதுண்டு.

[ஒருவன் தன்மனைவியைப்பார்த்து “ஏ! பெண்ணே நீ உன்னிஷ்டப்படி உலகத்திலுலாவலாம் என்று நான் உனக்கு உத்தரவு கொடுத்துவிட்டேன்” என்றுசொல்ல, தன்மனைவியைப்பார்த்து அவன் அப்படி ஏன்சொன்னான் என்று பிறர்ச்சங்கிக்க அவள் அழகாயிராததனால் அவளைவிரும்பத் தனக்கு மனமில்லையென்றாலும் இதனால் அழகுள்ளபெண்கள் தம்கணவனன்றிப் பிறர்தம்மைப் பாராதிருக்குமித்தமாகத் தம்மை மறைத்துவைத்துக்கொள்வதற் கென்றே இப்போர்வை ஏற்பட்டிருக்கின்றதென்று தோன்றுகிறது.]

துருக்கியின்கலியாணவழக்கம் ஆராயத்தக்கது. மணமகளுக் குரிய பொருளையும் மணமகனுக்குரிய வருமானப்பொருள்களெல்லா வற்றின்மீலையையும், பத்திரமொன்றில்வரைந்து ஸம்பந்திகளிருவுரும்கையெழுத்திட்டு, மற்றும் நண்பர்கள் கையெழுத்திடக் கலியாணம்

முடிவுபெறலாகும். ஒரு துருக்கியன் நியாயப்படி, நகலுமனைவியரையும் அடிமைப்பெண்களில், நால்வர்வரையிலும், மணம்புரியச், சட்டமிருக்கிறதாம். தன்னுடையமனைவிக்குச் சீதனமாகப் பொருள்கொடுக்கக் கணவன்கடமைப்பட்டவனாயினும் அது பெற்றோர்களின் இஷ்டத்தைப் பொறுத்திருக்கிறதாம். கலியாணத்திற்குமுந்திப் பெண்ணின்பெற்றோருக்குக் கணவனால், சீதனமாகச், சிறிது திரவியம், கொடுக்கப்படுகிறதாம். இத்திரவியம், கலியாணசெலவில் உபயோகமாகிறதாம். அதிற சிறிதுபாகம், பெண்ணின்தோழிகள்பெற்றுச் சிலநிபந்தனைகளின்பேரில் வைத்துக்கொள்வார்களாம்.

இத்தேசத்தில் மணமகள் கலியாணத்திற்குமுந்தி ஸ்நானம் செய்யப்போம்போது ஒரு அபூர்வமானவழக்கம் அநுஷ்டானத்திலிருக்கிறது. முன்னாலீவட்டிகள் வரிசையாய்ச்செல்ல மணமகள் தன் தலையிறை ஒருவாறுகட்டிக்கொண்டு, வீதியிற்செல்லுகிறாள். கலியாணதினத்தன்று மணமகன் மணமகள்வீட்டிற்குச் சிலரை அனுப்பி, அப்பெண்ணினைச்சேர்ந்தவற்றையெல்லாம் எடுத்துப் பகிரங்கமாய்த் தன்வீட்டிற்குக் கொண்டுவருமபடிசெய்ய, மணமகளும், தன்னுடைய பந்துவர்க்கத்தவரும், தன்னுடையஸாமான் வண்டியும் பின்தொடரத் தன் புக்ககம்புகுகிறாள். அப்போது அந்த ஊர்கோலத்திற் கலந்தவர்களில் அவளுடைய கிட்டின உறவினர்பலரும் துக்கக்கோலத்தைக்கொள்கிறார்கள். ஜெப்தாவின்பெண் விஷயமாய் (Jeptha's Daughter) க்கொண்ட துக்கக்கோலம், பைபிளில் (Biblical allusion) இருப்பது, இங்குக் கவனித் தமைத்துக் கொள்ளத்தக்கது. இப்பெண்மணி, புக்ககம்செல்லும் ஊர்கோலத்தில், தான்கண்ட எவரையும் தலைகுனிந்து வணக்கம்செய்து, மரியாதைசெய்துசெல்லவேண்டும். இச்சமயமே பிறரைப்பார்த்து, இவள் தன்வணக்கத்தைக்காட்டி ஸமயம், கலியாணநியாயங்களில், துருக்கியில், மற்றொருவிதமுமுண்டு. அவர்கள், இறந்தவர்களைக்கூடக் கலியாணம்செய்துகொள்வதுண்டாம், ஜீவதசையிலுள்ள தன்மனைவியின்சகோதரிகளைக்கூட, ஒருபுருஷன் கலியாணம்செய்துகொள்ளலாம். ஆனால், அவர்களில் முத்தவன்முதலாக, வரிசைக்கிரமமாய் மணங்கவேண்டும். ஒருபுருஷன் இளையவனைமணந்திருப்பானாயின், அவன் அத்வம்சத்தில், வேறுமொண்ணை மணக்கக் கூடாது.

ருஷியாவிலும் ஒரு அநிசயமான வழக்கம் விவாககாலத்தில் அதுஷ்டானத்திலிருந்து வருகிறது. கிராமந்தரகலியாணங்களில், மணப்பெண்கள் கலியாணத்தின் உறுதிப்பாட்டிற்குக் கோயிலுக்குப் போய்வந்ததும் தங்களுடைய அழகிய சுருட்டைமயிரின்பாகங்களில் சிறிது துண்டித்துவைக்கிறார்கள். அத்தேயத்தினர், அம்மாதிரி துண்டிக்கப்பட்டதற்காக ஒரு துக்கப்பாட்டுப்பாடுகிறார்கள். பொன் மயமான வளைவான மயிரின்பாகம் வெட்டுண்டு பிரிக்கப்பட்டதாக ஒரு துக்கப்பாட்டைப் பாடுகிறார்கள். கலியாணகாலத்தில் ஆசார்யர், கோயிலில் ஒரு ரோட்டியை ஒதிக்கொடுக்கிறார். அவர்கள் இருகைகளையும் சேர்த்து, ஒருமித்து, எப்போதும் ஸுகமாய் ஜீவிக்கவும், விட்டைச்சேர்த்தகாரியங்களை ஒழுங்காய்க்கவணிக்கவும் உபதேசிக்கிறார். கலியாணம் பண்ணிக்கொண்ட சுகமானகாலங்களிலும் துக்கம் ஸம்பலிப்பது ஸஹஜம். துக்கம்கலவாத ஸந்தோஷமில்லையென்றதை ஸூசிப்பிக்கும்படியான மாலையொன்றினையும், அவர் அத்தம்பதிகளுக்கு அணிவிக்கிறார், கடைசியாக ஒரு நல்ல ஆசீர்வாதம்செய்கிறார். பிறகு ஆசார்யர், அத்தம்பதிகளின்கேஷமத்தின்பொருட்டு, ஒரு அழகியமரப்பாத்திரத்திலிருந்து, திரவப்பொருள் ஒன்றினை அருந்துகிறார். இம்மாதிரியே தம்பதிகளு மருந்தியபின் கணவன், தன் பாத்திரத்தைத் தன் காலின்கீழ்ப்போட்டுமிதித்து, “எங்களிருவருள்ளும் துன்பத்தையும், மனஸ்தாபத்தையும் வருவிப்பவன் இக்கதியாகுக” என்று சொல்லி உடைக்கிறான். இப்படி கலியாணம்முடிந்து, தம்பதிகள் விட்டுக்குப்போனதும், கணவன், தன்மனைவியைத் தன்கார் (Boots)செருப்பைக் கையில் எடுக்கச்சொல்லி, “ஒரு கையிறசாட்டையும், மற்றொருகையிற் பணமும் இருக்கின்றது” என்று சொல்லுகிறான். இதுகொண்டு அவன்மனைவி “அனைக்க ஒருகை, அடிக்க ஒரு கையுள்ளது”; ஆதலின், ஜாககிரதையாயிருந்து குடித்தனம் செய்ய வேண்டியது என்று அறிந்துகொள்ளவேண்டும் போலும். இம்மாதிரியாய் ருஷியாதேசத்தின்வழக்கம் இருக்கின்றது.

ஸ்வீடன்தேசத்துக் கலியாணவழக்கம் ஒருவிதமானது. மணமகள், மணமகனின்முன்னால், தன்வலதுகால்க் கோயிலின் பலிபீடத்தின்மீதுவைத்தால், சிக்கிரத்தில் அவள் உன்னதஸ்திதிக்குவருவாள் என்பது, ஸூசகமாகும். கலியாணதினத்தன்று, கணவன் பார்க்கு

முன்னரே அவனை மணமகள் முதலிற்பார்த்துவிட்டால், கணவனின் அத்தயந்தப்பிரியத்திற்குப்பாத்தாமாவாள் என்பதும், அந்நாட்டாரின் கொள்கை.

யூததேசத்து (Jewish Custom) வழக்கம், தம்பதிகள் இருவரும் கலியாணதினத்தன்று ஒரேபாதகிரத்திற் பானமருந்துவதும், அதனை உடனே, உடைப்பதுமாம். அப்படி உடைப்பதுவே இப்புன்மையான உலகின ஸுகஸௌக்கியங்களெல்லாம், நிலையற்றன, அழிந்துவிடத்தக்கன என்பதைக்காட்டுமாம்.

கோரியா, ஜப்பான்தேசங்களிற்பெண்கள், கலியாணமானவர்கள், ஆணைவர்கள், என்று அவர்கள் தலைப்பின்னலினின்று அறியலாம். இந்தியாபோன்ற கிழைநாடுகளிற பெண்கள் உடையினின்றே இதனை அறியலாம். இளம்வயதுள்ள கலியாணமாகாதவாஸிபன் கோரியாவில் வெறுநதலையுடன் முதுகின்பின்னால் ஒருசுருட்டைமயிர் தொங்குமாறுபோவான். அவன் கலியாணமபண்ணிக்கொண்டதும், தலைமயிர் நன்றாகக்கட்டப்பெற்றுத் தலையின்மீதேறும். தங்கள் குறுப்புமயிரின் அழகும் பருமனும் குறைந்தபோகாவண்ணம் பார்த்துக்கொள்வதிற கோரியாதேசத்தவர், இந்துதேசத்தவர்முதலியோர் ஜாககிரதையுள்ளவர்கள். மயிர் நிறைய இருக்கிறது என்றுகாட்டுவதற்காகப்பொய் மயிர்களைப்போன்ற சவரியை உபயோகப்படுத்துவதுண்டு. கோரியப்பெண்கள் பொய்மயிர்களை உபயோகப்படுத்திக் கட்டுகள்கட்டித் தலைமேல் ஊசெருகி ஜாக்ரதையாய்வைத்துக்கொள்வதுண்டு. கோரியாவில் ஏழைகள், தங்கள் தலைமயிர்களைத் தலைமுண்டாசுக்கட்டிக் கொள்வதுபோல், தலைமீது சுருட்டிவைத்துக்கொள்வதுமுண்டு.

வீ. சுப்ரமணியபிபியர்.

தமிழ்ப்பண்டிதர்,

முனிசிபல்ஹைஸ்கூல், மாயூரம்.

புத்தகமதிப்புரை.

1. நம்முடைய கடமைகளும், ஜெர்மனியின் கோடுமையான செய்கையும்:—(ராஜத்தின் தெளிபொருட்டிபம்—2.) இச சிறுபுத்தகம், உறந்தை கி. ராஜகோபாலன் என்பவராலெழுதப்பெற்றது. இதில் நம் சிறுவர்களும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய சில அரசியல்முறைகளையும், அவற்றிலுள்ள நன்மைகளையும் விவரித்திருப்பதுடன், மாதா, பிதா, குரு, தெய்வம், அரசன் இவர்களிடத்து விசுவசிப்புடனிருக்கவேண்டு வது நமதுகடமையென்று போதித்திருப்பது திருப்திகரமாயிருக்கிறது. இதன்விலை அணா 2.

2. வில்லியம் எவர்ட் கிலாட்ஸ்டன் சரிதம்:—இது கும்பகோணம் டவுன் ஹைஸ்கூல் உபாததியாயராயிருந்த கே. வேங்கடராமையர் பி. ஏ. அவர்களால் எழுதப்பட்டது. இது உலகப்பிரவித்திபெற்ற கிலாட் ஸ்டன் பிரபுவினுடைய ஜீவியசரித்திரத்தின்கருக்கமாயவரது ஒழுக்க வழக்கங்களையும், குணவிசேஷங்களையும் தமிழ்மக்கள் நன்குணருமாறு தெளிவாயெழுதப்பெற்றிருக்கிறது. இதன்விலை அணா 8.

3. பெண்கள் நீதிவிளக்க வினாவிடை:—இது மயிலாப்பூர்க் குப்புலாயியாகரா லெழுதப்பட்டது. இதில் இந்தியப்பெண்மக்களுக்க குரிய பொழுதுக்கவழக்கங்களையும் கற்புசிலைமுதலிய கடமைகளையும் பற்றிப் பிராசினமுறையைத்தழுவி யுகதியுகதமாகவும், சாஸ்தரஸமமத மாகவும் வினாவிடைநடையில் விளக்கி யெழுதப்பட்டிருக்கிறது. இதன் விலை அணா 4.

மேற்கண்டபுத்தகங்கள் வேண்டுவோர் ஆக்கியோர்க் கெழுதிப் பெறலாம்.

4. காதல்வேற்றி:—இது, வி. பி. கிருஷ்ணஸ்வாமி பி. ஏ. அவர்களால் எழுதப்பட்டதொரு சிறிய தமிழ்நாவல் இதில் ஒருபெண் தனது மணசககுப்பிடித்தவாலிபனை விவாகமசெய்துகொண்டதாகக் கதையைக்கற்பித்து, கணவருக்கடங்காதமனைவியரியலபும், மனைவிகட் கடங்கிய கணவர்களியலபும், பிறவும் வேடிக்கையா யெழுதப்பட்டுள் ளான. இதன்விலை அணா 4. ஜனாபிமானியின சந்தாதார்களுக்கு மாததிரம் அணா 3. வேண்டுவோர் ஜி. ஏ. வைத்யராமன் அண்ட் கம்பெனி, 3—4 கொண்டிசெட்டிதெரு, மதராஸ். என்று எழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

பத்திராதிபர்

விளம்பரம்.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தினின்றும் மாதந்தோறும் பிரசுரமாகும் “செந்தமிழ்” ப்பத்திரிகைக்குப் பெரும்பான்மையும் தமிழிலக்கிய இலக்கணவிஷயங்களும், தமிழ்நாட்டுப் புராதனசரிதங்களும், சாஸனங்களும், வடமொழியினும் ஆங்கிலத்தினும் தமிழிற்கு வேண்டுவனவாகக்கருதப்படும் சாஸ்திரமொழி பெயர்ப்புகளும், ஒன்றையொன்றிகழாச்சமயக்கொள்கைகளும், தமிழின் அருமைபெருமைகளைக்காட்டும் ஆராய்ச்சிவிஷயங்களுமாகிய விஷயதானம்செய்வோர்க்கு, ‘செந்தமிழ்ப்பக்கம் 1-க்கு வியாஸத்துக்குத்தக்கவாறு 8 அணு முதல் 2 ரூபாவரை ஸம்பாவனை கொடுக்கப்பெறும். இந்த ஸம்பாவனை வியாசங்கள் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டுப் பிரசுரமானபிறகே எழுதியநிருபருக்கு அனுப்பலாகும். ஏற்றுக்கொள்ளப்படாத விஷயதானங்களை நிருபர்களுக்குத்திரும்பத் தேவையாயிருந்தால் அவர்கள் தபாற்செலவிலேயே அனுப்பப்பெறும்.

B. இராஜராஜேஸ்வர ஸேதுபதி,

அக்கிராசநாதிபதி,

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கம்.

1915-ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மீ 23உ

காலே 9-மணிக்குடந்த மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தின்
காரியதீர்வாஹஸபையில் முடிவுசெய்யப்பட்ட
தீர்மானங்களின் விவரம்.

1. மாட்சிமைதங்கிய இராமநாதபுரம்ராஜா ஹிஸ் ஹைனஸ்,
பா. ராஜராஜேஸ்வரசேதுபதியாகிய முத்தராமலிங்கசேதுபதியவர்
கள்—அக்கிராசநாதிபதி.

2. மகா-ந-ந-ஸ்ரீ கண்பகதூர் H அப்துல்சபான்சாஹிப்
அவர்கள்.

3. „ R. இராகவையங்கார் அவர்கள்.

4. „ V. S. இராமஸ்வாமிசாஸ்திரியவர்கள்,
B. A., B. L.

5. „ T. N. சந்திரராஜ ஐயங்கார் அவர்கள்,
B. A., B. L., (கௌரவகாரியதரிசி.)

இவர்கள் வந்திருந்தார்கள்.

தீர்மானங்கள்:—

I. (1) மகா-ந-ந-ஸ்ரீ T. இராமஸ்வாமி ஐயங்கார் அவர்கள்,
தமிழ்ப்பண்டிதர், குலூர், கோயம்புத்தூர்ஜில்லா.

(2) „ K. சுப்பிரமணியபிள்ளை அவர்கள், M.A.,
Apprentice-at-law, மைலாப்பூர்.

இவர்களைச் சங்கத்தின் அங்கத்தினராக அங்கீகரிக்கலாயிற்று.

II. 1915ஆம் ஆண்டு, செப்டம்பர்மாதங்களின் வரவு செலவு
கணக்குகள், வாசித்து அங்கீகரிக்கலாயிற்று.

III. கல்வி அபிவிருத்திவிஷயமாய்ச் செய்யவேண்டிய காரியசம் பந்தமாகத் தொல்காப்பியச்செய்யுளியலும், பழநிமாழியும் இவ்வருஷம் அச்சிடுமபடிக்கும், தமிழ்நாவலர்சரிதை, நீலகேசி இவற்றையும் கூடியமட்டில் அச்சிடவும் தீர்மானம்.

IV. சங்கம்கலாசாலைமாணவர்கள் படித்தபின் கலாசாலையை விட்டு நீங்குமகாலத்தில், அவர்களபெற்றுக்கொண்ட புஸ்தகங்களைக் கலாசாலைத் தலைமையுபாத்தியாயரிடம் ஒப்புவித்துவிடவேண்டியதாகத் தீர்மானம்.

V. சங்கமாபிஸ டிரெடிஸ் மெஷீனுகுப் புதிதாகச் சக்கரம் ஒன்று வாங்கவேண்டியவிஷயம் கமிட்டி பிற் கொண்டு வரவேண்டியது அனாவசியமென்றும், பிரசிடெண்டு அவர்களும் காரியதரிசிகளும் பைசலசெய்யவேண்டியவிஷயமென்றும் தீர்மானம்.

B. RAJA RAJESWARAN,

President,

23—10—15.

Madura Tamil Sangam.

இ - ள்) தனை விறகோ - பாசமாகியவிலங்கைவிட்டு நீங்கினர்விரும்பும் மாறெனென்னுந்திருநாமத்தையுடையவன்வெற்பி னிடத்து வானின்றோன்று மிந்திரதனுப்போன்றதுதலையுடையீர்! உங் களமுன்றிலின்கண், சங்குவனைவிறகவோ? மன்மதனம்படுக்க - (இது கடை) என்னிடத்துநிலைபெற்றவிரூபப மெனதறிவையகப் படுத்தாநிற்ப, வளைவிறகோ - வளைககுங் கருபபுவில்லையுடையபகை யாகிய, மன்மதனமபடுக்கவோ - காமன்றொடுககும் பூப்பாணங்களை றுமதுகுழறகணியும் மாலையாகத்தொடுக்கவோவென்றவாறு. ஓகா ரம் முதலு மீறும் வினா. இரண்டாவது அசை. கோ - பகை, பகுதி- குறையுறவுணர்தல் துறை - குறையுற்றுநிறமல்; பணிவிடைகிளத் தலுமாம்.

கார்வானமால்வரையாக்கட்டுரைகூறொருவன்
சூர்வாரணத்தானபொறசூழியிறைறேற்றஞ்சார்
சூர்வாரணத்தானபொற்சூழியிறைறேற்றஞ்சார்
போர்வாங்குசேயகலானபூமபுனமென்செய்வதே. (740)

இஃ திடையீரடியு முற்றுமடக்கு

(இ - ள்) கார்வான..... .ஒருவன் - திருக்கார்வானத்துத் திருமால்வரையினுள்ளாய்! ஒருவன் கட்டுரையுங்குறுகின்றிலன். சூர்வாரணத்தான - பகைவர்க்குநோயைச்செய்யுங் கோழிக்கொடி யனுமாய். பொறசூழியிறைறேற்றஞ்சார் - பொன்னினாசெய்த முகபடாத்தோடும பெருமைபெற்ற. சூர்வாரணத்தான் - அஞ்சாத யானையையுடையனுமாய். பொறசூழியிறைறேற்று - பொ வி லு பெற்ற சாவணப்பொய்கையினிடத்துப் பிறக்கப்பட்டவனுமாய். அஞ் சார்போர்வாங்குசேய் - சத்துருக்கள்போரைநீக்கும் முருகனையான். பூம்புனமகலான்-பூவையுடையபுனத்தைவிட் டகல்வதுஞ்செய்கின்றி லன். என்செய்வதே - இதற் கியான்செயத்தகுவ தியாதென்றவாறு. கட்டுரை - அழகியவுரை. வாங்கும் - நீக்கும். ஆல் அசை. பகுதி- குறைநயப்பு. துறை - குறிப்பறிதல்.

ஒருத்தல்வெறபுடையானும்பர்த்துற்றுண

வருத்தமன்கடன்மாவனமேபுக

லருத்திராண்மலர்கொய்தறலாடியோ

வருத்தமன்கடனமாவனமேபுகல்.

(741)

இஃ திரண்டாமடியுமீறறடியு முற்றமடக்கு.

(இ-ள்.) ஒருத்தல்வெறுபுடையான் - அத்திகிரியினைபுடையான், உம்பர்துறறுணுவருத்த - தேவாகளபொசிக்கு மமிர்த்தையுண்டாக் குமபடிக்கு மனகடல - நிலைபெற்றகடலிற கடைந்துபிறந்த. மா - திருமகளே ! வனமேபுகல் - புனலேபுகலிடமாகிய. அருத்திராண மலர்கொய்தறலாடியோ - கண்டாவிருமபும பருவமலர்களைக்கொய்தோ? புனலாடியோ? அன்றியாதானோ? வருத்தமன்கடன் - உனது திருமேனிக்குத் தளர்ச்சியெய்தியமுறை. மாவனமேபுகல் - பெருமை பெற்ற அன்னம்போலுநடையினைபுடையாய் ! கூறுவாயாகவென்ற வாறு. துறறுணு வினைத்தொகை வருத்த - உண்டாக்க. மா அண்மைவிளி. வனம-தண்ணீர்; நந்தவனமுமாம். புகல்-புகலிடம். அருத்தி - விருப்பம், நாணமலர் - பருவமலர். ஓகார மிரண்டிடத்துங் கூட்டுக, கடைநதென்பதும், திருமேனியென்பதும் முதலாயின சொல்லெச்சம். பகுதி - முன்னுறவுணர்தல், துறை - வாட்டம் வினாதல். இவையாறு மீறடிமுழுதுமடக்கு.

இனி முன்றடிமுழுதுமடக்குவருமாறு:—

காவியங்கணல்லார்படி காவிரி

காவியங்கணல்லார்படி காவிரி

காவியங்கணல்லார்படி காவிரி

வாவியும்புடைகுழரங்கேசனென்மனத்தான்.

(742)

இஃ தீற்றடியொழித தேனைமுன்றடியு முற்றமடக்கு.

(இ-ள்.) வாவியும் - வாவிகளும், விரிகாவியங்கணல்லார்படி காவிரி - மலர்ந்தநீலோற்பலம்போலும் அழகியகண்ணையுடையமகளிர் புனல்குடையுங் காவிரியும், விரிகாவியங்கணல்லார்படிகா - அற முதலியநாற்பொருளுங் குறைபாடின்றிப்பரந்தகாப்பியங்களை நல்லோ ரிருந்துகற்பனசெய்யுங்காவும், படிகா-ஊரைக்காக்கப்பட்ட. காவியம்-வாரினாகட்டித்தோளிறகாவியவாச்சியங்கள், அல் ஆர் கண்-இரவின் கண்ணாவாரிக்குமிடங்களும், புடை.....மனத்தான்-பக்கமெல்லாரு குழப்படாநின்ற திருவரங்கேசனென்மனத்துளா நென்றவாறு.

இதனுள் சூழ், படி, படி, விரி, விரி என்பன இறந்தகாலமு நிகழ் காலமுங்கரந்துநின்ற பெயரெச்சவினைத்தொகைவாய்பாடு. “எஞ்சு பொருட்கிளவிசெஞ்சொலாயிற, பிறபடக்கிளவாமுறபடக்கிளத்தல்” என்பதனாற் காவிரியும் காவும் அல்லார்கண்ணும் என்பனவற்றிற்கு மமைகொடாராயினா. திணை - பாடாண். துறை - கடவுள்வணக்கம். பா - கவிததாழிசை; என்னை? “அந்தடிநீண்டிசைப்பிற், கடிதலில் லாக்கவிததாழிசையாகும்” என்பவாகலான். (செய்யுள்) “வாள்வரி வேங்கைவழங்குஞ்சிறுநெறியெங், கேள்வரும்போதினெழால்வாழி வெண்டிங்காள், கேள்வரும்போதினெழாலாய்க்குறையிரோ, நீள்வரி நாகதெயிறேவாழிவெண்டிங்காள்” எனபதற்காக. இது விதலையாபுப்பொருள்கோள. “அணியும்மிழ்தும்” எனனும்பாட்டில் மின்னும், பணியும்புரைமருங்குறபெருநோளிபடைக்கணகள், பிணியும்தற்குமருந்தும்பிறழ்பிறழ் எனபதனாலிக.

ஆமோதமுநதுவரிவண்டுகணீர்

தாமோதரன்றஞ்சையர்க்கோதிலவண்டேன

ஆமோதமுநதுவரிவண்டுகணீர்

ஆமோதமுநதுவரிவண்டுகணீர்.

(743)

இது முதலயலடியொழித தேனைமுன்றடியு முற்றுமடக்கு.

(இ - ள்.) ஆம் ஒதம் உநது உவரிவண்டு உகள நீர் - (இது முதலடிமுற்றும்) ஆக்கஞ்செய்வதாந திரை கரையிலெறியும் சமுத் திரத்திறசங்குதவழும் புனலையுடையவாசியில். வண்டேன் ஆமோத முமது - வளவியதேனையும், பரிமளத்தையுமுண்ணும். வரிவண்டு கணீர் - பாட்டையுடையவண்டுகளே நீர். மோதமுநது உவர் இவ் வண்டுகள் - என்னைப்பொர எனமுன்னெதிரந்த (உவராகிய) காமனா ரும், இப்பஞ்சபாணங்களும எனனைவருததுமிதனை தாமோதரன றஞ்சையார்க்கோதில - தாமோதரனது திருததஞ்சையிலுள்ளாராய தலைவர்க் குரைப்பிராகில். நீராம்-(நாலாமடியீறும் முதலும்) உமக்கு லலதாமென்றவாறு. ஆம் - ஆக்கஞ்செய்யும். ஒதம் - திரை. உந்து - எறியும். உவரி - சமுத்திரம். வண்டு உகள் - சங்குதவழும். நீர் ஆகு பெயர். ஆமோதம் - பரிமளம். து - உண். “எஞ்சுபொருட்கிளவி செஞ்சொலாயிற, பிறபடக்கிளவாமுறபடக்கிளத்தல்” என்பதனால்

வண்டேனென்பது உம்மையில்சொல்லாய் முன்னின்றது. வரி - பாட்டு. வணடுகள் ! அணமைவினி. உவர் முன்னிலைச்சுட்டுபெயர். வருததுமிதனையெனபது சொல்லெச்சம். பொருள்கோள் - மாட்டுமப்பு. பகுதி - இரவுக்குறி. துறை - காமமிக்ககழிபடர்களினி.

நாகவரையானளியமலருள்ளா

னாகவரையானளியமலருள்ளான

பாகவதர்தம்பிரான்பாமாறனமபிரா

னாகவரையானளியமலருள்ளான.

(744)

இஃ தீறமயலடியொழித தேனைமூன்றடியு முறறுமடக்கு.

(இ-ள்.) புலவீரகாள ! பாம்பையணியும் அரையையுடையசிவன, வணடுறுதலையுடைய தாமரையையிடமாகவுடைய பிரமன், பொன்னுலகினதெல்லையையுடைய இந்நிரன், கருணையையுடைய அழுகற்றேரென்னு மிவர்களுளததிற குடிக்கொண்டிருப்பான் ; (நளியமலருள்ளான். நாலாமடியீறு) செறிந்த அழுககுடையோரைத திருவுளத்தானினையான் ; அவனயாரென்னில ? பாகவதர்தம்பிரானாகிய பாமாறனாகுததம்பிரானாகிய அததிகிரிநாதனெனறவாறு. புலவீரகாளென்னுமொழுவாய்முன்னிலை யெச்சம். அவனை மனமொழிமெய்களினினின்று வாழ்த்திவணங்க அறமுதலியநாற்பொருளுமபயக்குமென்பது கருத்து.

சிலைறுதாலொழிதேடுதல்பார்கலா

மலையுமாரமணியாவரிவளை

மலையுமாரமணியாவரிவளை

மலையுமாரமணியாவரிவளை.

(745)

இதுமுதலடியொழித தேனைமூன்றடியு முறறுமடக்கு.

(இ-ள்.) (நாலாமடியீறும முதலடிமுதலும்)வரிவளைசிலைறுதாலநாரினுலவரிவனவாய் வளையப்பட்ட னிறபோலுறுதவினையுடையாய் ! (முதலடியீறு மிரண்டாமடிமுதலும்) பார்கலாம அலையும் - பூமியைவளைக்குங் கடலும், (இரண்டாமடியீறும முன்றாமடிமுதலும்) அரிவளைமலையும் - குரங்குகள்குழப்பப்பட்டபருப்பதமும். (இரண்டாமடி

மூன்றஞ்சிரியுதி) ஆ - தம்மிடத்துண்டாக்கப்பட்ட. இரண்டா
மடியில் ஆரமணி, மூன்றாமடியீற்று வரிவளை, நாலாமடியில் ஆரம்-
முத்தையும் மாணிக்கத்தையும் சங்குகளையும் சந்தனத்தையும்.
அணியா அணியா-அழகுபெற்ற அணிவனவல்ல. ஆகையால், நீபெற்ற
இவளு முனக கநீராமையளென்பதறியாதே தேடிப் பின்றொடர்ந்து
வருதல், (மலையுமார என்பவற்றை ஆரமலையுமெனப் பாடமாற்ற)
உலகியற்கு மிகமாறுபடுமென்றால், (முதலடி) தேடுதலொழி - தேடு
தலையொழிவாயாகவென்றவாறு. இதுவும் மாட்டுறுப்பு, இத
னுள்ளுஞ் சொல்லெச்சுக்கள்வந்தனவுங் காண்க. பகுதி - உடன்
போக்கு. துறை - உலகியலுரைத்தல்.

ஆனகமலனயனத்தானத்தா
வானகமலனயனத்தானத்தா
வானகமலனயனத்தானத்தா
வானகமலனயனத்தானத்தா.

(746)

இது நான்கடியும் ஏகபாதமாக முற்றுமடக்கு.

(இ - ள்.) ஆல் நகம மலல் நயனத்தானத்தா - ஆலந்தளிராகிய
பாம்பினை வளப்பதையுடைய திருக்கண்டியிவிடமாகவுடையவனே!
ஆல் நகு அமலந்தது ஆன அததா - வெள்ளத்தினிடத்துமிளிரும்
அழுக்கற்ற சங்கிருப்பானதிருக்கையையுடையவனே! ஆனகமலன்
அயன ந தானத்தா-உனதுந்திறறேன்றின தாமரையானாகிய ஆதிப்
பிரமணில்லையாக மீளவுமபெற்றளித்தகொடையினையுடையவனே! *
வான கமல னயன் - ஆகாயத்தாகிய கங்கையைத்தரித்தவனுஞ் சிவன
மூதாதையே! நத்தானத்தா சிறப்புடையமுக்கியத்தானமாகிய பரம
பதத்தையுடையவனே! இ டை ச சொ ல் ந-சிறப்புப்பொருட்டு.
(இரண்டாமடியில்) நய - எனனை ஆட்கொள்ளவிரும்புவாயாகவென்ற
வாறு. ஆல் ஆகுபெயா. நகம - பாம்பு. (விகாரம்) மலல் இடைக்
குறை. நயனத்தானம் - துயிலனை. ஆல் - வெள்ளம். நகு - மினிர்.
அமலம் - அழுக்கற்ற ஆன - இருப்பான. (மூன்றாமடியில்)
ந - இல்லை. ஒழிந்தனவு முரையிற்கொள்க. தினை - பாடான்.
துறை - கடவுள்வாழ்த்து.

(கஉ)

* இவ்வுடிக்கு, ஆனகமலனயன நதது ஆன் அததா - பிரமன்விரும்பிக்
கவர்ந்த ஆன்வடிவெடுத்த அததனே! எனினும்மையும்.

264. ஒருசொலின்மடக்கலுமுளவெனமொழிப.

(எ - ன்) இதுவும் அம்மடக்கினதுபேதமுணர் - நறு.

(இ - ள்.) ஒருபாவினதுநான்கடியு மொருசொல்லானே முற்று மடக்குவதுமுண்டென்றுகூறுவர் பெரியோரென்றவாறு. யமயமக மென்பது மிது.

அரியாரியா
அரியாரியார்
அரியாரியார்
அரியாரியார்.

(747)

இஃ தொருசொல்லினுன்மடக்கல.

(இ - ள்.) அரியார் - யாவராலும் அளவிடற்கரியார். அரி ஆர் - சத்துருக்களுயிரைப்பருகும். அரியார் - சக்கிராயுதததையுடையார். அரியார் - பாம்பை மிக்க. அரியார் - சயனமாகவுடையார். அரியார் - ஏனமாக அவதரித்தவர். அரியார் - அனுமானையுடையவர். அரியார் - அவாயாரெனில்? அரியென னுநதிருநாமததையுடையாரென்றவாறு. எனவே அவரேபரப்பிரமமாவாரென்பதூஉ மவரே முததிக்குவித தாவாரென்பதூஉ மாயிற்று. துறை - கடவுள்வாழ்த்து. பா - குற ளடிவஞ்சித்துறை.

(கங)

265. பதத்தொடுபதமடக்குதலபதமடக்கே.

(எ - ன்) இன்னும் அம்மடக்கினையே வேறுபடுத்துக்கூறு கின்றது.

(இ - ள்.) ஒருசெய்யு ணைக்கடியாய்வருவதனுள் இரண்டடி யொருநோக்கமாகமடக்குதல் பாதமடக்கென்பெயர்பெறுமென்ற வாறு.

சக்கரநாகணைததகைததலத்தின
சக்கரநாகணைததகைததலத்தின
விக்கரைத்தென்குருகாமன்னேமவா
விக்கரைத்தென்குருகாமன்னேமவா.

(748)

இது முதலிரண்டடியுங் கடையிரண்டியு முற்றுமடக்கு.

(இ - ள்) கடலிற்றுயிலும் பாம்பணியாகிய அழகிய இடத்தை யுடையவனே! சக்கரத்தையுஞ்சங்கையுந்தரித்த கையையுடையவனே! கரும்பினடியிலே அழகியசங்குதவழு மாக்கததோடு மின்பந்தரும் வாலிக்கரையையுடைய பொருளைததென்கரைக்குருகர்க்குமன்னவ னே! என்னைக்காக்கவருவாயாகவென்றவாறு, துறை - இதுவுமது.

தரணிசூடையாவெழுமைவராக

முரணாரிவாமனனத்தன்முனபான்

தரணிசூடையாவெழுமைவராக

முரணாரிவாமனனத்தன்முனபான்.

(749)

இது முதலடியுமுன்றாமடியு மிரண்டாமடியுநாலாமடியு முற்று மடக்கு.

(இ - ள்) பூமியானது பிரளயத்துளாழ (அதனையெடுத்ததற்குத்) தோன்றும் அழகிய ஏனம்; பெருமையையுடைய நரசிங்கம்; வாமன ரூபமானவன்; பாஞ்சசன்னியதையுடையான்; கோவர்த்தன கிரியைக் குடையாகவெடுத்தநிமிரு மிடுக்கினையுடையான்; (இதன் கண் முன்பான் என்னு மிரண்டாமடியினிறுதியைச்சேர்க்க.) பஞ்ச பாண்டவர்களுள்ளத்துக்குமாறுபாடான னுற்றுவர்க்குக்கூறுவன்; தாவும் அன்னத்தையுடையபிரமனுக்குப் பிதா; எல்லாக்கடவுளர்க்கு முன்னுனவென்றவாறு. முரண் - பெருமை. நாரி - நரசிங்கம். முன்பு - மிடுக்கு. அரி - யமன். ஒழிந்த அரும்பதமு முரையிற் கொள்க, துறை - இதுவுமது.

இலங்கொண்மூவெயில்குன்றவிலேற்றுவா

னலங்கல்வாரியமைந்திறப்பெய்தவே

ரலங்கல்வாரியமைந்திறப்பெய்தவே

ரிலங்கொண்மூவெயில்குன்றவிலேற்றுவான்.

(750)

இது முதலடியுநாலாமடியுந் தம்மிலும், இடையிரண்டடியுந் தம்மிலும் முற்றுமடக்கு.

(இ - ள்) முதலேநின்ற இலங்கொண்மூவெயில் என்பவற்றுள் இல்லை யீறுக்கி அங்கொண்மூவெயிலில் எனச்சேர்த்தது, செலத்தைத் தரித்தமேகம் வெயிலினுமிருந்து என்க. நாலாமடியில் இல் நிற்ப

அம்கொள் மூவெயில்குன்ற - அழகுசூழுகொண்ட. மூன்றமதினும்
 அழியும்படிக்கு. (முதலடியிற்றியிருசீரும் நாலாமடிமுதல் இல்லும்)
 குன்றவிலேறறுவானில் - இமவானாகியகுன்றவிலேற பார்பாகிய
 நாணையேற்றுஞ் சிவனைப்போல. (நாலாமடியிற்றி) வில்லேறறு வான்-
 மின்னுதலைப்பொருந்தி வானினின்றும். (இரண்டாம அடியில்)
 அலம கல் அமைந்து - நிறைவையுடைய மலையினுச்சியிற்பதிந்து.
 (இரண்டாமடியி லீரண்டாஞ்சீ) வாரி - மழைததாரையை. (அதன
 கண்ணீற்று வோ மூன்றாமடிமுதல் அல அதன்கண்ணீற்று வேர்
 இ வ ற் றை அடைவேகட்ட.) வேரல்வேர் - மூங்கில்வேரையும்.
 (மூன்றாமடியில்.) அம கல் வாரிய மைந்து-அழகியமாணிக்கத்தையுங்
 கிளைத்து முகந்தெடுத்தமிடுக்கினோடும். (இரண்டாமடி) இறப்பு
 எய்த - வெள்ளமாயோடுதலைப்பொருந்தும்படி. (மூன்றாமடியில்)
 இறப் பெய்த - தண்ணீர்தன்னிடத்திலையாம்படி முழுதும்பெய்த
 வென்றவாறு. பொருள்கோள், முதலும் நாலும் தமயிலும், இடையி
 லீரனடுந் தம்யிலும் மாட்டுறுப்பாகக்கொண்டது (குருகாமான்
 மியம்.) திணை - பாடாண். துறை - மலைவருணனை. (கச)

266. அநதாதிப்பதந்தாதிமடக்கே.

(எ - ன்.) இன்னும் அம்மடக்கினை வேறுபடுத்துக்கூறு
 கின்றது.

(இ - ள்.) அடிதொறு மிறுதிச்சொல்லை யதன்மேல்வருமடிச்
 காதியாகத்தொடுப்ப தந்தாதிமடக்கென்பதாமென்றவாறு.

நாகமுற்றவுங்களிதரநிருதர்கோகுக

நாகமையிரண்டொருங்கறப்பொருதமைந்நாக

நாகமூலமென்றழைத்தகார்துயிலிடநாக

நாகமொய்த்தபூம்பொழிற்றிருநாகையென்னாகம். (751)

இஃ தந்தாதிமடக்கு. இதனைச் சந்தொட்டியமகமென்றுஞ்
 சொல்லுப. அல்ல திடைவிட்டு முதலுமிறுதியுமடக்கிய முற்று
 மடக்கெனவுங்கொள்க.

இதனுள், நாகம் - துறக்கததுள்ளார். முற்ற - அனைவரும்.
 ஐயிரண்டுநா கம் - பத்துநாக்கும் பத்துத்தலையும். ஒருங்கற - ஒரு

தொடை யொருவாளியி லொக்கவற மைநாகம் - நீலமலை. நாகம் - யானை. நாகம் - திருவனந்தாழ்வான். நாகம் - சுரபுனனை. என் னாகம் - என்னுள்ளம். நா கம் என்பது “ஆ பயன்” என்பதுபோல ஒற்றுத்தோன்றுஞ்சுந்தி ஒற்றின் றி இயல்புசந்தியாய்நின்றது. துறை - கடவுள்வணக்கம்

தேனேகமழ்நுந்திருமகிழ்மாறன
மாறனசேவடிவணங்கிறைவரைவாய்
வரைவாயனறெனிலவலைநீயிறைவா
விறைவால்வளையநீபினுமவருந்தேனே. (752)

இது முதலு மீறு மொருசொல்லா யிடையிடை பலசொல்லாய் நிகழ்ந்த அநதாதிமடக்கு.

இதனுள், மால் தனசேவடி - மாயனறனது சிவந்திருவடித் தாமரை. வரைவாயன்மெனில் - வரைந்துகொள்வாயாக, அஃதல்ல வெனில், வல்லைநீயிறைவா ளிரைந்து தலைவனே. இறைவா ல் வளையை நீபினுமவருந்தேன - முனகைபிலணியுஞ் சங்கினையுடையாளொடுநீங்கினும வருந்தேன. வளையினையுடையாளொடுநீங்கல் உடன்கொண்டுசேறல். ஏகாரச் மீற்றசை நீபினுமென்றவுமமையாற் சிறிதுநா ளிவளையனை தற்குவாரா துநீங்கினும வருந்தேனென்பதாம். பகுதி - ஒருவழித்தணததல் துறை - அகன்றனைவுகூறல். (கரு)

267. அம்மனைகைக்கொண்டாடுநர்தம்மையு
மம்மனையாய்மதித்தாங்கொர்காத்தாவினை
நிர்தாத்ததிதுதிபெறநிகழததுதலு
மந்தாதித்திடையடிமடக்காகவு
மீற்றடியிரட்டுறவிசைத்ததைத்தாபித்
தாற்றலினமைக்குமம்மனைமடக்கொன்றுள்.

(எ - ன்) இஃ திலக்கியங்கண்டதற கிலக்கணங்கூறலென்பத னால் அம்மனைமடக்குணர்-றறு

(இ - ன்) அம்மனைகைபற்றியாடு மிருமகளிர் தம்மைத்தாமே யம்மனையாகப்பெயர்குறித்ததாக வதற்குப்புணர்த்த கலித்தாழிசை யிடத் தோர்கருத்தாவினை நிர்தாத்ததுதியானாதல துதிதுதியானாதல்

முதலே யொருவரொருபொருள்பெறக்கூறலு மதற்கு முன்னிருந்த
மகளிர் செய்யுளினிடைபபட்ட அடியை யடிமடக்காயந்தாதித்து
வினாயதற்கு முன்னர்க்குறியமகளிராதாமே பின்னுந் தாங்குறியது
தப்பாதுதாபித்ததாம் பெருமையொடுங்குறு மீற்றடி சிலேடைவாய்
பாட்டாறபுணர்க்கும் அமமனைமடக்கு மொன்றுளதென்றவாறு.
ஆற்றலினமைக்குமென்றதனால் முதலடி யிரட்டுறவருதலு மாமென்
றறிக. இது பொருளாணியுஞ் சொல்லணியுங்கடியதெனவுணர்க.

தெண்டிரைப்பார்போற்றுந் திருவெள்ளறைமாயன்
கண்டளவினீடுகஞ்சக்கண்ணாளுன மமமானே
கண்டளவினீடுகஞ்சக்கண்ணாளுனேலமுதுட்
கொண்டபரிகலமுனகொட்டினனோவமமானே
கொட்டினதுமுண்டுகுழிதாலமமமானே. (753)

ஏளன எனபது தாமரை
போலுங்கண்களையுடையானென றும, வெண்கலங்கொட்டுங்கன னுவ
னென்றும் சிலேடைநிந்தாததுதியாயிற்று. கண்டஅளவிலென்பது
கண்டளவிலென விகாரததாற்றொக்கது. கொட்டினது எ ன் ப து
உண்டதுமித்தலும், தட்டுதலும். குழிதாலம் - உண்டுகுழிக்கப்பட்ட
பூமியும், குழிதாலமான உண்கலனுமாம். ஒழிந்தனவு முரையிற்
கொள்க. துறை - கடவுள்வாழ்த்து.

வண்டமிழோர்கொண்டாடுமென்குருகர்வாசமகிழ்க்
கொண்டலெழின்மேவுதமிழ்க்குன்றங்காணம்மானே
கொண்டலெழின்மேவுதமிழ்க்குன்றமதாலுதன்கண்
னெண்டிசையஞ்சந்தனக்காவில்லையோவம்மானே
யில்லாமற்சாந்தமணமெய்துமோவம்மானே. (754)

இது துதி. சாந்தமணம் - சந்தனப்பரிமளமும் சாந்தாசம்
பொருந்துதலுமாம். தமிழ்க்குன்றம் - பொதியமும், தமிழுக்கு
மலைபோலும்பெருமையுடையோன் என்பதுமாம், திணை - பாடாண்.
துறை - பழிச்சினர்ப்பரவல். (கசு)

268. தொடர்ச்சொற்பலபொருட்சிலேடைமுந்துறவே
யிடர்ப்பாடின்றியீற்றுறுமிணைமடக்குள.

(எ-ன்) இதுவும் இலக்கியங்கண்டதற்கிலககணங்கூறலாக இன்னும் அம்மடக்கினுட் சிலேடைமுன்னிட்டனவாய் வருவதோர்மடக்குணர்—றறு

(இ - ள்) ஒருசெய்யுளின்முதற்கட் டொடர்ச்சொல்வாய்பாட்டாற் பலபொருளைக்காட்டுஞ் சிலேடைவநது அதன்பின்ன ரிடைவிடாதனவா யீரிடததுவரு மொருசார்மடக்குகளு முளவென்றவாறு. இடாப்பாடு - இடைவிடுதல். இனறி - அஃகில்லாமை. பலபொருளாவன : ஒருதொடாச்சொ ளிருபொருண்முதலாக அஞ்சீறைய பொருளைக்காட்டுதல் எனக்கொளக. எனவே இதுவும் பொருணியுஞ் சொல்லணியுங் கூடியதெனவுணர்க.

மூவுலகெண்முததரைப்போனமுநநீர்முகிறபெயல்போற்

காவலர்கள்வீழ்வேங்கடவெறபே—தேவா

பெருமான்பெருமானகடபெயவளைககையார்மூ

வருமால்வருமானின்வைப்பு.

(755)

இஃ திருபொருடசிலேடை யிணைமடக்கு.

(இ - ள்) தேவர்பெருமான் - கடவுளர்க்கெல்லாஞ்சுவாமி. பெருமான்கட்பெய்வளைககையார் - பெரியவாய மானினதுகண்ணோக்கம்போலு நோக்கமைநதகண்ணினையும், இடப்பட்டவளையோடுங் கூடியகையினையுமுடைய, மூவருமால்வருமானின்வைப்பு-திருமகள், மண்மகள், நீளையென்னு மூவருளளததும் வேட்கையுண்டாம் மாயோனவாழ்மிடம். மூவுலகெண். . . காவலர்கள்வீழ்வேங்கடவெறபு - பூமி யந்தர சுவாக்கமென்னு மூவுலகின்கண்ணுள்ளாரு மதிக்கப்பெறும் பரமபததமுததரைப்போல நெருங்கிப் பூலோக மன்னர் சேவிக்கவிரும்புநதனமையவாய், அதனோடுங் கடலிறபடிநத மேகத்தினிழியுமழைபோலக காவினிடததுமலர்களிற்றேன்றுளிதது வீழும் வேங்கடவெற்பாமென்றவாறு. கள - தேன். வீழ - வினைத் தொகை. இதனைச் செய்யுமென்னுமபெயரெச்சமாகவிரித்துக் காலமூன்றினுமேறறுக. திணை - பாடாண். துறை -

மாயன்சேய்விலலுமலர்ப்பொழிலுங்கஞ்சனையுங்

மகத்தாரகத்தாரருவினையாட்செய்யு

மகத்தார்மகத்தார்தம்வாழ்வு

(756)

இது மூன்றுபொருட்சிலைடையிணைமடக்கு.

(இ - ள்) நேயம் அகத்தாரகத்தார் - கருணையைத் திவ்யாத்
மாவுக்குத் தாரகமாகவுடையார். அருவினையாட்செய்யுமகத்தார் -
நீக்குதற்கரியவினைக ளடிமைத்தொழிலசெய்யு மக த து வ த தை
யுடையார். மகத்தார்தம்வாழ்வு - யாகத்தின்கடடோன்றின பேரரு
ளாளர்வாழுமிடம் மாயனகஞ்சனையும்-திருமாலபுதலவனாகிய
காமனதுகருப்புவிவலும், பூவோடுகடியசோலைகளும், கண்ணாடிக
ளும். காயம்புதைதிறங்கூகசசி எனபதற , கூடிபிரிந்தபுமான்கள்
மகளிரறிவை நிலைதிரிக்குப் பூவாளியைசெலவிடுதொழிலபுரியும்,
ஆகாயத்தைமுழிங் கூறுபாடுமிரும, கண்டோர்மெய்யை யுட்கொள்
நுத்திறமிரும கசசி என அடைவேகொளக. வாழ்வு - ஆகுபெயர்.
திணை - இதுவுமது. துறை - நகரவாழ்தது.

கொம்பரஞ்சொனமின்னுர்குயம்பொன்னியனபருள

மம்பரந்தோயுந்தென்னங்கமே—தும்பி

யுரைத்தானுரைத்தானுயாதிரைநீர்தடம

னரைத்தானரைத்தானகம.

(757)

இது நாலுபொருட்சிலைடையிணைமடக்கு.

(இ - ள்) கொம்பா - பூங்கொம்புகள். அம்பரந்தோயும் -
ஆகாயத்தைத்தோயும். குயம் - முலை. அம்பரந்தோயும் - கூறவிட்டு
நீங்காதிருக்கும். பொன்னி - காவிரி. அம்பரந்தோயும் - கடலைப்
பொருந்தியிருக்கும் அனபருளம், அம்பரந்தோயும் - அழகியபரப்
பிரமத்தை அனுபூதிசெய்துகொண்டிருக்கும் தென்னங்கம்,
துரைத்தானுயாதிரைநீர்-துரையையுயாததுந திரையையுடையகடலை.
(உயர்திரை வினைத்தொகை. துரைதான், துரைத்தான் என
ஒற்றுத்தோன்றாதுந தோனறியுநிறகும்.) தட்டு - அடைத்து.
எனரைத்தானரைத்தானகம - அறிவில்லாதவினராகிய இராவணதி
களை ஆயுத்ததாறகண்டஞ்செய்து பூமியின்கட்போட்டரைத்தான்
பதியெனக்கூட்டுக. துறை - இதுவுமது.

சூழிமதுகாடவர்தோள்விரல்பொழிற்றே
 ஓழிபயிலுமரங்கமே—யூழி
 திரிநாட்டிரிநாட்டினவுயிருய்க்கொண்ட
 வரிநாட்டிரிநாட்டகம்.

(758)

இஃ தைந்துபொருட்சிலை யினைமடக்கு.

(இ - ள்) சூழி - வானி, ஓழிபயிலும் - வட்டம்பொருந்தும்; மறுகு - வீதி, தேர்வண்டிமுதலாயினபொருந்தும்; ஆடவர்வலது தோள் திருசச்சுரப்பொறிபொருந்தும்; மகளிர் புமன்கள்கைவிரல் கள் நவமணியாழிபொருந்தும்; பொழிவிற பூந்தேனும் வைத்ததே னும் முகைவிண்டொழுகியும் உடைந்தும் நதிவாய்ச் சமுத திரததைப் பொருந்துமென்க. ஓழிதிரிநாட்டிரிநாட்டினவுயிருய்க்கொண்ட - கற்பவந்தியத்தில் உகங்கள்மீளவருநாள் மூன்றுலகின்கண்ணுமுள்ள வுயிரக்கணத்தைத் திருவுதரத்தானவைத்துப் பிழைக்கக்கொண்ட. அரிநாட்டிரிநாட்டகம் - பாறகடலென்னுமிடத்தையுடைய அரியென னுந்திருநாமத்தையுடையா னிலைபெறுத்தினபதி என்றவாறு. ஒழிந்த அகல முரையிற்கொள்க. துறை - இதுவுமது. இவற்றிற்கெல்லாம் “எழுத்தோரன்னபொருடெரிபுணாச்சி-யிசையிறிறிதனிலையுபண் பே” என்பதனால் ஒலியெழுத்துக்கள எடுத்தல் படுத்தவென்னு மோசைவேறுமையாற் புணாச்சியிடத்துப் பொருளவேறுபடுத்தல் நிலைபெற்றபண்பாக அறிந்துகொள்க, செம்பொன்பதின்னொடி, குன நேரூமா எனப்பனபோல. பிறவுமன்ன. (கள)

269 மதித்தோரெழுத்தினைமடக்கலுமடக்கே.

(எ - ன்) இன்னும் மடக்கிற்கோர்வேறுபாடுணா - றறு.

(இ - ள்) ஓரெழுத்தினைச் செய்யுளின்கண ணடிதொறு முத லேவந்தபொருளினையுட்கொண்டு வேறுமொருபொருடரு வ தா க மடக்கலு மடக்கின்பாற்படுமெனவாறு. எனவே மேலே முதற் சூத்திரத்தின் மடக்கலுமென்றவும்மைடாற் றொடரெழுத்துமொழி யேயன்றி யோரெழுத்தானுமொழக்கோப பெயர்த்தமோர்பொருடா மடக்குவது மப்பெயராமென்றாராதலாற் றொடரெழுத்துமொழிக ளானு மடக்குகளுணர்த்தி ய த ன் பி ன் ன ற் ஓரெழுத்தானுமடக் குணர்த்துவான்றொடங்கினுரெனக்கொள்க.

மாமாமா தின்புறு திருமார்பான்மகிழ்வெய்திக்
காகாகாமர்மல்லையின்மோதுங்கடலேமுன்
னானமெய்தாமுயிரெனநூர்நகர்மீள்
வாவாவாய்மைதந்ததுமுளதோபகர்வாயே.

(759)

இஃ தோரெழுத் தடிமுதன்முறமுமடக்கு.

(இ - ள்) மாமாமாதின்புறு திருமார்பான்மகிழ்வெய்தி என்பது பெரியதிருமகளாகியமாதுவிருமபுந் திருமார்பையுடையான் மகிழ்ச்சி பொருந்தி என்றவாறு. காகாகாமர்மல்லையின்மோதுங்கடலே என்பது காவல்பூண்டகாவினெடுங்கூடிய அழகியதிருக்கடன்மல்லையென்னுந்திருப்பதியிற் கரைதொறுமெறுந் கடலேயென்றவாறு. முன்னானமெய் மீள் - பிரியுமுன்னர் நான் நீங்காதமெய்யாகவுந்தாமதன்கண்வைகுமுயிராகவு மெனக் குட்கொளக்கறினா நிரநகர்க்குமீளும். அவாவாவாய்மை. . . வாயே - என்பது அன்புண்டாம்வசனம் நின்னுடனகூறியதுளவாகி லென்னுடன்கூறுவாயாகவென்றவாறு. இதனுள், இடைநின்ற மா - திருமகள். கா-சோலை. ஆன - நீங்காத. மீள் (மீளும்) என்பது வினைத்தொகை. அவாவா- அன்புண்டாம். வாய்மை - வசனம். இது நெடிவெதுகை. பருதி- பொருள்வயிற்பிரிதல துறை - கடலொடுவரவுகேட்டல். “ஒரெழுத்தினைமடக்கலு” மென்றவுமமையா லீரெழுத்துமுதலாக நாலெழுத்திற்கு வுயிரு முயிரமெய்புமாகியவை யொரோசெய்யுண்முழுதுங்கோடலு மொரோஅடிமுழுதுங்கோடலு முரியவெனக்கொள்க. அவற்றுள் ஒருயிரமடக்குவருமாறு:—

அரவமகரசலசயனபடவரவ
கரசரணநயனவதனகமலதர
வரதசரதமகவரதசரதமக
பரமபரமமலவனகபரமபத.

(760)

இது அகரக்குற்றயிர்மடக்கு.

(இ - ள்) ஆரவாரததையுடைய மகராலயமானசமுத்திரத்திறுயிலுஞ்சயனமாகிய படத்தோடுங்கூடியபாமபையுடையவனே! காமுங்காலுங் கண்ணுமுகமுங் கமலமொத்தவனே! வரதனே! ரதனே!

மகத்துவமானவரத்தைப்பெற்ற தசரதன்மகனே! பரமனே! அமலனே!
அனகனே! பரமபத்தையுடையவனே! உனக்கேபரம் என்றவாறு.
துறை - கடவுள்வணக்கம்.

ஆயாபாலாகாராபாராலாலா
மாயாமாயாமாதாகாவானுளா
காயாகாயாவாளாவாளாகாளா
தாயாநாதாநாதாகாகாதாளாளா.

(761)

இது ஆகாரநெட்டுயிர்முற்றுமடக்கு.

(இ - ள்) ஆயா - கோபாலனே! பாலாகாரா - பாலைப்பருகப்பட்ட
டவனே! பாராராலாலா - பூமியையுண்ட பிரளயத்தினமேலான ஆலி
லையிற்றுயின்றவனே! மாயாமாயா - அழிவிலாதமாயோனே! மாமா
தாகா - திருமகன்தங்குமார்பனே! வானுளா - பரமபத்தையாள்வா
னே! காயாகாயா-காயாமலர்போலுந் திருமேனியையுடையவனே! வா
ளா - வாளினையுடையவனே! வாளாநாகாளா - வெருட்பானசங்கினை
யுடையவனே! தாயாநாதா எமக்குத் தாயா நாதனே! காதாளாளா-
சாவலோகத்தையுங்காக்கு முயற்சியுடையவனே! நா தா - நின்னைப்
புகழுமபடிக்கு நாவைத்தருவாயாக; கா - பிறரைப்புகழாவண்ணம்
என்னைக் காப்பாயாகவென்றவாறு. முன்னின்ற நா தா கா என்ப
வற்றைப் பாடமாற்றித் தாளாளாவென்றதன்முன்னர்ச்சேர்க்க.
துறை - இதுவுமது.

கூக்குக்ககாக்காகா
கூக்கக்குகைக்கொக்கோ
கூக்கொக்காகைக்காகா
கூக்காகைக்கேகாகா.

(762)

இது ககரமெய்வருக்கம்.

(இ - ள்) கூ - பூமியை குக்கிக்கு - திருவுதாத்துக்கு. ஆக்
காகா-இரையாக்குந் திருமேனியையுடையவனே! கூக்கக்குகைக்கொக்
கோ-பூமியை மீளப் புறத்தேயுமிழ்தற்கொத்தகோவே! கூக்கொக்கா
கைக்காகா-கூவினிடத்து மேற குதிரையாகைக்கிருக்குந் திருமேனி
யையுடையவனே! கூக்காகைக்கேகாகா-பூமியைக்காப்பதற்குப் பரம

பதத்தினின்றும் லீலாவியூதியில்வரப்பட்டவனே!* என்றவாறு. எனவே என்னைக்காப்பாயாகவென்பதுபயன். இதுகுருகாமான்மியம். பா - வஞ்சிததுறை. துறை - இதுவுமது.

ததேதோதத்தத்திதாதததைதுதிதிதா
ததேதோததததத்தத்திதாதிதிததே—துத்தாத
ததிதித்தித்தேதுததுததுததுததததாதி
துதிதாதைதாதைதுதிதது.

(763)

இது தகரமெய்வருக்கம்.

(இ - ள்) ததேதோததத்தி - கரைமீதுபாயுந்திரையையுடைய திருப்பாறகடல். தாதததை - பெற்றுத்தரப்பட்ட கிளியைப்போலு மொழியையுடையதிருமகள். துதிதிதா - துதிக்கப்பட்ட வண்மைப் பொருளே! ததேதோது - தனக்கு முதலையாலுண்டானதத்தினிடத்து மூலமேயென்றுகூறும். அத்ததத்தி-துதிக்கையையுடையயானையை. தாதிதித்தே - (காத ததனுடையவுயிரைத்) தாபப்பட்ட காவறகடவு ளே! துத்தா - உண்ணும தூய. ததிதித்தித்தே-த யிரைவாயாலினி மையாகக்கொண்டு. துத்ததுததுது - உணவாகவுண்டு. தத்தாதி-கூத நாடுங் கண்ணனாகியகாரணனே! துதிதாதை - சூருவலோகமுந்துதிக்கும் பிதாமகனுக்கு. தாதை-பிதாவே! துதிதது-உன்னைததுதிக்கிறே னென்றவாறு. இதில் இறந்தகாலம் நிகழ்காலமாயிற்று. என்னைக் காப்பாயாகவென்பது பயன் துறை - இதுவுமது.

மாலேமலைமுலைமேலமமாலேமலை
மாலேமலைமாலேமாலுமோ—மூலமா
மெல்லேமாலாலாலேமேலமாலில்ல
மல்லேமாலாமமைமால்.

(764)

இஃ திரண்டெழுத்தான்வந்தது.

* கூககாக்கைக்கேகாகா என்பதற்கு, ஜகத்ரக்ஷணத்துக்கு அதவிதியானாவ னே என்னை நீகாப்பாயாக எனினு மமையும்.

தித்தித்தது என்பது சுவைத்து என்பதன் பரியாயவினையெச்சம்.

(இ - ள்) முததமாலையணியு மலைபோன்றமுலைகளின்மீதே யுனதுதுளபமாலேவேட்டதனாலே பசலையாகிய பொன்னுபூணுமியல் பினையுடைய பூமாலேயோலவாள, போரைசெய்யும் மாலேக்காலத்தான் மயங்குவனோ? சகலதேவனமாகமுதலாகியகாலவளவையுடைய பெரியவனே! பிரளயத்தினமேலாய ஆலிலேமேற்கணவளர்வதான விருபத்தையுடையவனே! இவ்வந் திருக்கடனமலையாக் காள மேகம்போலுநிறத்தையுடையதிருமாலே! என ந வ ர று . மால் - அணமைவிளி. திணை - பெண்பாறகைக்கலை. துறை - கணடுகை சோர்தல்.

சூலமலைமைமமாமைமாவிசுமாவிசலச

சீலமலைசூவிசெலசசெலலச—சாலமலை

சோலை மலைமாலேசசொலலசசொலசொலலானம

மாலேமலைசீலமாம.

(165)

இது மூன்றெழுத்தானவந்தது.

(இ - ள்) சலசசீலமலைசூவி-தீயவினைகளைசெய்யுஞ்சீலதையுடையளாயப் போர்புரிசூலத்தையுடைய தாடகையும், சூலமலைமைமமாமைமாவிசுமாவி-சூவினோடுங்கூடி யாரவாரிக்குங் காளமேகம்போலுநிறத்தையுடைய மாலியுஞ் சுமாலியும், செல - போர்க் கெதிர் செலல, செல்ல-அவாகஞயிர் கூட்டைவிட்டுநீங்க, சால-மிகவும், மலை-பொருத, சோலைமலைமலை - சோலைமலையிலுள்ள திருமாலானவனை, சொல்லசசொல - நெஞ்சமே! சொல்லினாறேறுத்திரஞ்செய்யென்று நானிறஞ்சசொல்லுவாயாக சொல்லால் நமமலைமலை சீலமாம-அததோத்திரமேதுவாக நமமிடத்தறிவினமையைப்பொருதுபோக்கப்பட்ட நல்லஞான நமக்குண்டாமெனவராறு, சூல - சுறபம், அமலை-ஆரவாரம் மை - மேகம், மாமை - நிறம், சலம் - தீயவினை, சீலம் - புத்தி, சூவி - சூலத்தையுடையதாடகை; காளியனையாள என்னுமாம் செல - எதிர்செலல செலல - நீங்க சொலசசொல் - தோத்திரஞ்செய்யசசொல்லுவாயாக, மலைதல் - மாறுபடுதல், சீலம்-நல்லுணர்வு, ஆம் - உண்டாம், நெஞ்செயென்பது தோன்ற எழுவாய் இது தன்னுணாவைப் பிறிதொன்றாகக்கூறுதவற்றைக் கூறென அகத்திற்கூறுவனபோலக்கூறும் மயக்கம். என்னை? "ஆம்

புடைதெரிந்துவேந்தற்கறிவெனுமமைச்சன்சொன்னான்” “ஓதிய
பொறியற்றையோரரும்பொறிபுனைவியென்றான்” எனபதனூலறிக.
திணை - பாடாண். துறை - .. .

கோகிலமாலேககேகொலைமலகக்கோலமுலைக
காகுலமாமோகமிகலாகுமோ—சோகமிரு
மேமாசலமாமிகலமைமாசசொலனுமிசை
மாமாமலிகசசிமால

(766)

இது ஈாலெழுத்தானவந்தது.

(இ - ள்) முதலையாறனுனபரிகாநிறை பொனமலைபோலப்
பெருத்ததாய்ப் போருககமைந்தயானை மூலமேயெனனுமபொரு
ளுரையையுந் திருமகளையும் மாமரமிருந்த திருக்கச்சியையுமுடைய
மாயோனே! குயில்களானவை மாலேககாலத்திலே (காமா கூகுவென்று
காமனையழைத்தது) கொலைதொழிலைமிகுப்ப, அழகியமுலையினை
யுடையாட்கு வருத்தத்தைச்செய்யும் மிகக்காதன் மேனமேலுமிருந்த
லுனகருணைக்குமுறையாகுமேவென்றவாறு. எனவே யிவனாத
தழுவவுதே நீ பேரருளாளனான திருமாமத்திற்கு முறையென்பதா
யிற்று. சோகம் - துன்பம் இசை - பொருளுரை, அஃதாவது
மூலமந்திரம் மா - பெரியபிராட்டி. மா - மாமரம். மலிதல்-மிகுதல்.
மால - அணமைவிளி கோகிலம் - சாதியொருமை. ஆகுலம் - வருந்
தம். மாமோகம் - மிகக்காதல். மிகல் - பெருந்தல். ஓகாரம் ஒழி
யிசை, திணை-பெண்பாறகைககினை, துறை-கண்டுக்கேசார்தல். (கஅ)

மடக்கு முற்றும்.

சித்திரகவி

270. வலவினமெல்லினமிடையினபாடடே
நிரோட்டியமோட்டியதேரோட்டியநிரோட்டிய
மககரசசுதகம்தனவருத்தனையே
வககிர்வுத்தினிவருத்தரமே
சக்கரபொந்தமபனும்பெந்த
முரசுபெந்தநாகபெந்த

மிரதபெநதமாலைமாறதே
 கரந்துறைசெய்யுடகாதகரபபே
 பிரிந்தெதிரசெய்யுடபிற்துபடுபாட்டே
 சருபபதேபததிரங்குடசதுககங்
 கோழுத்திரிசுழிஞளந்நிரிபங்கி
 யெழுகூற்றிருக்கையொழிநுபானும
 பழ்திரம்டககுடைச்சித்திரப்பாடு

(எ - ன்) இன்னு மமமடககலங் காரங்களுடபடுவனவாளு சில
 பிறைககலிகளுணாததுதனுதலிறம் பிறைககலியெனினுஞ் சித்
 திரப்பாவெனினு மொககும்.

(இ-ள்) வல்லினப்பாட்டுமுதலாக எழுகூற்றிருக்கையீராகச்
 சொன்னவிரூபததாறும முன்சொல்லிப்போந்த சொல்லொடு மெழுத்
 தொங்குடியு குற்றமற்ற சொல்லணியினுண மடகக்னபாற்படுஞ்
 சித்திரகலியாமெனறவாறு இதனுட பாட்டுடனபதனை மூன்றிடத்
 துங்குடிக. எனனுமமெதொககு எண்ணைகார மிடையிட்டு
 வந்தன, எனனை? “எண்ணைகாரமிடையிட்டுக்கொளினு, மெண்
 னுககுறித்தியலுமெனமனாபுலவா” என்பதாகலின இருபானும
 என்னு முமமை எச்சவுமமைபாதலால் மாதிரைச்சுருக்கமும
 மாதிரைவருத்தனையும், ஒற்றுப்பெயரத்தலும், திரிப தா தியும்,
 சதுரங்கபெநதமும, கடகபெநதமும எனனு மித்தனமையனவெல்லா
 முரைத்துக்கொளக.

(கக)

வல்லினப்பாட்டு

271. அவறமுள்,

வல்லினமுழுதுறவல்லினப்பாட்டே

(எ-ன்) வைத்தமுறையானே வல்லினப்பாட்டாமா றுணர்-றமு.

(இ-ள்) வல்லினவெழுத்தாறுமவருது ஒழிந்தினமிரண்டும
 வாராதேபாடுவது வல்லினப்பாட்டா மென்றவாறு.

பொற்றெழுகறசட்டகசதைப்போக்கிப்புறத்திதுத்த
 கற்புறத்தறகாடசிக்கதிக்கொடுதத—சிற்றடிப்போ
 துசசிப்பதிக்கத்தாகுறற்சுறுத்தாது
 கசசிப்பதிக்கத்தாகை.

(767)

இதனுள் வல்லினவெழுத்தாறுமவந்து பிறனினவெழுத்துக்கள்
வாராதது கண்டு கொள்க

(இ-ள்) திருக்கச்சிப்பதிகஞ்சுத்தனை' என்னை யமன்வந்தச்சு
முறுத்தாது, நீ பொன்னினுறசெய்ததொடியினை யுடையாள் கற்படி
வதைப்போக்கி யவனை விட்டுப்புறமாறின கற்பு மீட்டுமவளிடத்தெய்
தவும் பண்டைச்சரீரத்தினதழகெய்தவுங்கூட்டுஞ் சாபவிமோசனத
தைக்கொடுத்த சிறிய திருவடிகளாகியதாமரைப்போதை யெனசென்
னியிலேகூடத் தருவாயாக, அத்தேனும், அஞ்சாதேயெனனும
அபயத்தமுந் தருவாயாக வென்றவாறு அச்சமுறுத்தாது எனபது
அச்சுறுத்தாதெனக் தொகுக்குமவழித்தொகுத்தலென னும்விகாரத
தானின்றது, “குணமாலையையச்சுறுத்த” வென்பதுபாலக்
கொள்க. துறை - கடவுள்வணக்கம் (2-0)

மெல்லின்பபாட்டு.

272. மெல்லின்பமுழுதுறமெல்லின்பபாட்டே.

(எ - ன்) மெல்லின்பாட்டாமாறுனா - றறு.

(இ - ள்) மெல்லின்பெழுத்தாறுமவரப்பாடுவது மெல்லின்ப
பாட்டாமென்றவாறு.

மனமேநினைஞானமன்னுமைமீன

மனமேனமெங்குனெனினங்ஙன்—முனமானு

னைமிமான்மாமானினிநீணமனமான

நேமிமானனனுமநீ.

(768)

இது மெல்லின்பமாறினும்வந்த மெல்லின்பபாட்டு.

(இ - ள்) மனனை' மீனமும அன்னமும ஆமையும் ஏனமும எப்
படியேயிருக்குமென்னி லப்படியே முன்னந் திருவவதாரமானவன்,
பூமிதேவியாகிய மான்போலுமவிழியையுடையானுக்குந் திருமக
ளாகியபெண்ணுக்கும அவாகன்மனமெப்படி யப்படியான ஞான
மன்னன், சக்கரத்தையுடையான், அவனது நல்லதிருநாமங்களை
யிடைவிடாது நீ நினைப்பாயாகவென்றவாறு. எனவே அநநினைவே
யான்மலாபத்தைத்தருமென்பது கருத்து. துறை-இதுவுமது. (உக)

இடையின்பாட்டே.

273. இடையினமுழுதுறலிடையின்பாட்டே.

(எ - ன) இடையின்பாட்டாமாறுணர்-ற்று.

(இ-எ) இடையினமாறுமவரத்தொடுப இடையின்பாட்டா
மெனறவாறு.

வேயாலையால்விலவேளாலயவவரால்
யாயா லுயிராவாழ்வார்யாவரே—யோய்விராய
வாழ்வாருயிர்வழியேவாழ்வாரருளாள
ராழ்வாரருளிலேயால்.

(769)

இது இடையினமாறுமவரத்தாட்டு.

(இ-எ) ஒழிவிலலாதவாழ்வினையுடையார், உயிரின்கண்ணே நீங்
காதுவாழும் வாழ்வினையுடையார், கிருபையை யாட்சியாகவுடையார்,
அவர்யாரெனில்? ஆழ்வாரென்னுநதிருநாமத்தையுடையார் (எமக்குத்
தாரு மார்புதரவேனுமென்னுங்) கிருபையிலா, ஆன படியாலே
தோழி! வேயங்குழல்முதலாகியபகைகளாற புமானகையெய்தாது
தனியிருந்தவரு ளுயிராவாழ்வா ரொருவருமில்லையென்றவாறு.
முன்னிலை யெஞ்சிற்று. திணை-பெண்பாறகறறுகைக்கிளை. துறை-
மெலிவொடுகறல்.

(௨௨)

நிரோட்டியம்.

274. இதற்குவிந்தியையாதியல்வதுநிரோட்டியம்.

(எ - ன்) வைத்தமுறையானே நிரோட்டியமாமாறுணர்-ற்று.

(இ-எ) அதரமுமதரமுங் குளியாதுங் கூடாதுமநடப்பது
நிரோட்டியமாமென்றவாறு. உம்மை யிரண்டிடத்துந்தொக்கன.

நாதனரங்கநகர்நாராயணனைசேர்
சீதநளினத்தினிறகிறகத—காதற
கனிநானிலககிழத்திகட்கினியகாந்தித
தனிநாயகன்றாள்சரண்.

(770)

இது நிரோட்டியம்.

இதனுள் நறைசேர்ச்சிதநளினத்தினிறசிறந்தகாதற்கனி - திருமகள். நானிலக்கிழத்தி - பூமிதேவி. கடகினியகார்தி - கண்ணிற்கு விருப்பத்தைத்தரு மழகு. துறை - கடவுள்வணக்கம். (௨௩)

ஓட்டியம்.

275. இதழ்குவிந்தியைநதியல்வதுவேயோட்டியம்.

(எ-ன்) வைத்தமுறையானே யோட்டியமாமா துணர்—ற்றா.

(இ-ள்) அதரமுமதரமுங் குவிந்துங் கூடிய நட்டபதுவேயோட்டியமாமென்றவாறு.

குருகுருகுருகொடுகடு

குருகுருகருளுகோ

(771)

இது இதழ்குவிந்தவோட்டியம்.

(இ-ள்) மனனே ! சங்கு சங்கொடுங் குருகென்றபறவைகள் குருகளோடு நிரண்டியங்குங் குருகாபுரியுட்கோவை நினைபென்றவாறு. முன்றமுருபினமே லுமமை தொக்குவிரிந்தன. ஒடு இடைநிலைத்தீபகம். கோவை என்னு மிரண்டாவது இறுதியிறொக்கது. உறு என்றது நினைபென்றாயிற்று. மனனையென்னு மெழுவாயுருபு முன்னிலையெச்சமாயிற்று. பா - குறளவெண்பா. துறை - கடவுள்வணக்கம்.

பம்மும்பம்மும்பம்மும்மம்மம்மமைமாமை

பம்மும்மம்மும்மேமம்பாம்.

(772)

இது இதழியைநதவோட்டியம்.

(இ - ள்) மை பம்மும்- (வலவனே யுனதுதேரைப்பின்னிட்டு விரைந்த) மேகம், (இதனமுன்சென்று தேர்வருமவழிமேல்விழ்வைத்த இலவறக்கிழத்தியிருந்தநகரின்கட்) படியும், பம்மும்பம்மும்- அதனால், வான்மீன்கணங்களும் மறையும்; இருள்செய்யும் என்றபடி. (அங்கன மிருள்செய்யுமிடத்து) அமமம் - ஐயோ ! ஐயோ ! மாமைபம்மும்மம்மும்மேமம்பாம் - அழகியமுலை பசுலைதழைவதாம் என்றவாறு. எனவே என் சத்தியவசனமென்னுமென்பது பயனிலை.

அடுக்கு அவலப்பொருணிலைக்கணவந்தன. பருதி - பொருள்வயிற்
பிரிதல். துறை - வலவனொடுகறல். பா - இதுவுமது.

குருகுமெஜுகுமுருகுருகுரு
னொருபெருமாஜேவாமையூறு—முருகொழு
பூமா துவாழுமபுனிமா துமேவுமொரு
கோமானுவா*வோதுகோ.

(773)

இஃ திருவகையோடடியமுமவந்த வோட்டியம்.

இதன்பொரு ளுரையிற்கொளக. அவனறிருவடிகளேகதியென்
பது பயனிலை. துறை - கடவுள்வணக்கம். (௨௪)

ஒட்டியநிரோடடியம்.

276. இருமையுமொன்றினுளிருவகைத்தாயும
பெருமிதமோட்டியநிரோடடியமெனப்பெறும்.

(எ - ன்) இதுவு மவ்வோட்டியநிரோட்டியங்கட்கோர் சிறப்பு
விதிக்குகின்றது.

(இ - ள) ஒட்டியம், நிரோடடியமெனனு மிரண்டுதன்மையு
மொருசெய்யுளகத்தா யிரணுகூறுபாட்டானடைபெறுதலுறுமபெ
ருமையுடையது ஒட்டியநிரோடடியமெனப பெயாபெறுமென்ற
வாறு. இரணுகூறுபாட்டானெனனுமவை மேற்காட்டுதும்.

மதிமடவாவேலைவேய்மாரவேளசோலை
பதிசூயிலோடேவன்பகைகூ—விதியுந
குறிதோநாகூராகுறி துளவககோதை
முறிகூயருளேமுற.

(774)

இது ஒட்டியமும நிரோட்டியமும முறைதடுமாறுது முறையே
வந்த ஒட்டியநிரோடடியம்.

இதனுள், குறிதோ - ஒரொன்று குறியதுன்பதைச்செய்வதோ
வெனக. ஓகாரம் எதிர்மறை. முறி - தளிர், ஒழிந்தபொரு ளுரை
யிற்கொளக. திணை - பெண்பாறகூறுக்கைக்கிளை. துறை - துய
ரறிவுறுத்தல்.

வ துவையொருபோ துவமுவா துவாமும்
பு துவைவருமா துருவமபூணு—மு துமைபெறு
நா தனரங்கணையேநன்றறிநதார்க்கேயடியேன்
ருதனென்னெருசேதரி.

(775)

இது முன்னடியிரண்டு மோட்டியமும பின்னடியிரண்டு நிரோட்
டியமுமாகவந்த வோட்டியநிரோட்டியம். இவ்விரண்டுதாரணமு
மிங்ஙன மிரண்டுகூறுபாட்டானவந்த வோட்டியநிரோட்டியம். இதன்
பொரு ளுரையிற்கொள்க. துணை - பாடாண. துறை - சமயவணக்கம்.
உறுமென்றவிதப்பினுனே நிரோட்டியவோட்டியமுமுள அவை
வருமாறு:—

கறறைச்சடையாகயிலைக்கிரிகொந்தான்
செறறைக்கரங்கள்சிரவகணிதைந்—தறறழிய
வேவேவுமெவவுளுறுமேமமுறுபூமாது
கோவேமுமுதுமுறுகோ

(776)

இது முதலீரடியுந் தனிச்சொல்லும நிரோட்டியமும பின்னிரண்
ட்டியு மோட்டியமுமாகவந்த நிரோட்டியவோட்டியம் இவற்றின்
வேறுபாடுகளெல்லாம் வந்தவழிக்கண்கொள்க. துறை - கடவுள
வாழ்த்து.

(௨௫)

அக்கரச்சுதகம்.

277 ஒருபொருள்பயந்தலொருதொடர்மொழியாய்
வருவதையோரெழுத்தாய்குறைவகுப்பிற
சுருங்குபுலபொருடோன்றுவதாய்
வருங்குளியக்கரச்சுதகமாகும்

(எ - ன்) வைத்தமுறையானே யக்கரச்சுதகமாகா றுணா-ற்று.

(இ - ள்) ஒருபொருளைத்தருவதொருதொடர்மொழியாய்த்
தொன்றுதொட்டுவருவதைப் புலவனு லொரோவெழுத்தாகக்குறைத்
துக்கூறுங்கூறுபாட்டாற் றொடர்ச்சொ லீரெழுத்துப்பதமு மோ
ரெழுத்துப்பதமுமாகச் சுருக்கமெய்திப் பலபொருடோன்றுவதாய்
அரிபகி அக்கரச்சுதகமாகமென்றவாறு. சுதகம் - அழிவு.

ஒளிகொண்டபுததுருறைகோதைதிந்தேன்
 ஸுளிகொண்டபூந்துளபத்தோன்மலாற்கீந்த
 தளிகொண்டதையணிந்ததன்மதனைப்பறமல்
 களிவணடிமிர்தேங்கமழவாசிகைசிகைகை.

(777)

இது அக்கரச்சுதகம்.

(இ - ள்) கீர்த்தியைக்கைக்கொண்ட விலலிபுததுருறையுங்
 கோதைக்குடிக்கொடுத்தா ளினியதேன ஸுளிக்குஞ்செய்கையைக்கைக்
 கொண்ட பூவோடுகூடிய துளவமாலிகையையுடையபெரியோனுக்
 களிதத்துவு மதனைக்குடியதும அதனைப்பறமியதும புலவீர்காள் !
 கூறுங்காலத்துத தேனையுணடுகளித்தலையுடைய வணடுகளாவாரித்
 கும் வாசிகை சிகை கையாமென்றவாறு. வாசிகை - மாலை. சிகை -
 திருக்குழைமறை. கை - திருக்கை. இதனு ளவவாறுநின்றகூறு
 பாடு கண்டுகொள்க, தினை-பாடாண, துறை-வளளிவாழ்த்து. (உசு)

அக்கரவருத்தனை.

278. ஒருதொடர்மொழியீற்றோரெழுத்தினைப்பிரித
 தொருபொருடரவைத்தோரொன்றாக
 மிக்கபல்பொருடரமேல்வைப்பனளே
 யக்கரவருத்தனையாகுமென்ப.

(எ - ன்) வைத்தமுறையானே யக்கரவருத்தனையாமா ஸுணர்-
 ற்று.

(இ - ள்) ஒருபொருடருவதொருதொடர்மொழியீற்றின்
 ஓரெழுத்தினைப்பிரித்துப் பிரிதொருபொருடரவைத் ததன்மேல்
 ஓரோவெழுத்தாகப் பலபொருடோன்றவைப்பது அக்கரவருத்தனை
 யென்றுகூறுவர் பெரியோரென்றவாறு.

எந்தைதிருத்தாளெழுக்கையீறுமா
 வந்தமலராட்கிசைந்தவீறினுக்கு—முந்தெழுத்துஞ்
 சித்தசனன்வாண்முதலுஞ்சேயிழையாய்சேர்த்தக்கா
 லத்தமெழிலோலைப்பூவாம்.

• (178)
 60

இது அக்கரவருத்தனை. அப்படி யிதனுச்சேர்க்கும்படி யெப்படி யென்னில், எமமுடையசுவாமியாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணன் றிருவடிகளி லெழுந்த கங்கையெனறதொடாமொழியீற்றினினற ககரவைகாரத தைப்பிரித்துக் கையெனக் கொண்டு, அரவிந்தமலராட்கிசைந்த வீறெனபதனைத் தகையெனறாக்கி, அதற்குமுதலெழுந்தாகிய தகரத தைப்பிரித்துச்சேர்த்துத் தகையெனறாகு, சித்தசனன்-காமன; அவ னுடையவாளாகிய கேதகையெனறதிற ககரவேகாரத்தைப்பிரித்துச் சேர்த்துக் கேதகையெனறாகி அததம, எழில, ஒலைப்பூ என முடிக்க. வீறு - அழகு. அதனைத் தகையெனக்கூட்டினமையுங்காண்க. (உஎ)

வக்கிரவுத்தி.

279. வெளிப்படைவீளியினுமவினாவினுமெய்ம்மை
யொளிததுமற்றொன்றினையுரைப்புழிமறித்து
நிரைத்தபனமொழிதொறுமிசைதிரிநிலைத்தா
யுரைப்பதுதானேவக்கிரவுத்தி.

(எ-ன்) வைத்தமுறையானே வக்கிரவுத்தியாமா றுணா - ற்று.

(இ - ன்) வெளிப்படையாகவீளிக்குமிடத்தும் வினாவுமிடத்தும் முன்னின்றபொருண்மையைமறைத்துப் பிறிதொன்றாக வெதிர் மொழிகொடுத்தவிடத்து மீட்டுத் தெளிவிப்பனவாய்நிரைத்ததொடர் மொழிதொறும் அமுமுன்னின்றவரிடமுற விசைதிரிநிலைத்தாயுரைப் பதே வக்கிரவுத்தியாமெனறவாறு. வெளிப்படை யீரிடத்துங்கூட்டுக. இரட்டுற - சிலையாக. முன்னிலையோ ரெச்சமாகவிரித்துரைக்கப் பட்டது.

ஏற்றமுறுமோதிமத்தாவென்றேன் விண்ணோர்க்

கின்னமுதன்மளித்தவனபேரென்றான்வெற்பிறம்

ரோற்றமுறுமெகினவாகனத்தாவென்றேன்

ரொன்மறையோனபெயரென்றான்சுரநதுவிண்ணோர்

போற்றவருமனவாகனத்தாவென்றேன்

புரந்தரனாற்பெயரென்றான்பொன்னையென்னே

மாற்றமுறப்பகர்த்தமகிழ்மாற்றகெந்தன்

மையலுரைத்தெவவாறுமருவுவேனே.

(779)

இது வக்கிரவுத்தி.

(இ - ள்) பொன்னையொப்பாய்! நமதுவிதியி லுலாப்போந்த மகிழ்மாறரைத்தொழுதயான், ஒருதலைபறறியகாதலாலே யேறுதற குண்டான வோதிமததையுடையவனேயென்றேன்; அப்பொழுது மலையமததாகவுடையவனெனுமபெய ரென்பெயரன்று, திருப்பார் கடலைக்கடைந்து இனியவமிாதத்தைத தேவாகளுண னும்படிக்குக் கொடுத்த திருமாலபெயரெனறான், மீட்டும வெள்ளிமலைபோன்று பிரகாசிக்கு மெகனவாகன ததாவென்றேன்; அப்பொழுது அதற்கு மிமவானிடத்துப்பிறந்த அனனம்போலுநடையையுடையவுமையை வாமபாகத்திலுடையசிவனது அதத நென்னும்பெயர் பழைய மறையையுடைய பிதாமகனபெயரெனறான் மீட்டும சுரரதுவின் ணோர்போற்றவருமனனவாகன ததாவென்றேன்; அதற்குந் திரண்டு தேவாகள்போற்று மனனவனே! மேகததையுடையவனேயென்னு மிருபெயரும புரந்தரனதுபெயரெனறான்; ஆகையா லென்னே? யான் கொண்டமையலை யவனொடுகூறி யவனறிருமாற்பைத்தழுவுவ தெவ்வா ரென்றவாறு. பொன்னையென்றதுதோழியை. திணை - பெண்பார் கூறுப்பெருந்திணை. துறை - மெலிவொடுகூறல.

அஞ்சக்கரனோவென்றேனசங்
கரனாமெனறானறியாழி
மிஞ்சத்தரித்திருத்தேர்வெய்
யவனோவென்றேன்வெயிலெனறான்
செஞ்சொறபரிதிவலமபயில்வின்
தோவென்றேன்பொறசிலமபென்றான்
வஞ்சர்க்கிரங்காவரங்கனுக்கென
மாலெப்படியேமொழிவேனே.

(780)

இதுவுமது.

(இ - ள்) அழகியசக்கரததையுடையானோவென்றேன்; அப் பொழுது அஞ்சக்கரங்களையுடையவ னுருத்திரனாமெனறான். ஒப பற்றதிருவாழியை வலதுகையிறறிததவனுமாயத திருமகளைச்சிந்திக் கிவலனுமாய்த் திருமகளாற்சிறதிககப்பட்டவிருப்பததையுடையானோ வென்றேன்; அப்பொழுது மது வெயிலோனென்றான். மீளவுஞ் செம்மையொடுகூடியகோத்தியையுடையபரிதியை வலதுகையிறறிதத

விண்டுவோவென்றேன; அதற்கும் அது பொற்சிலம்பென்றான்; ஆகையால் வஞ்சததையுடையோரிடத்துக் கருணைசெய்யாத் திருவரங்கேசனுக் கியான்கொண்டகாதலை யெப்படியேகூறுவே னென்றவாறு. துறை - இதுவுமது. முன்னது வெளிப்படைவீளியினும பின்னது வெளிப்படைவினுவினும அடைவேவந்தவாறுகாண்க. (௨௮)

வினாவுத்தரம்.

280. துதித்திடுமொருபொருட்டொடர்ச்சொலைப்பிரிதது
மதிப்படவியுயவகைக்கெதிர்மொழியாய்
விதிப்படவுரைப்பதுவினாவுத்தரமே.

(எ - ன) வைத்தமுறையானே வினாவுத்தரமாமாறுணர்-றது.

(இ - ள) உலகமபுகழ்வதா மொருபொருளைக்காட்டு மொருதொடாமொழியினைப்பிரிததுப பிரிததபதநதொறு மனததுட்கொள ஒருவர் வெளிப்படையாகவியுய பலவேறுவகைத்தாங்கூறுபாட்டிறகு முன்னின்றவனமாறறமில்லாதமுறையொடு மெதிராமொழியாவுரைப்பது வினாவுத்தரமாமெனறவாறு.

வண்ணபத்தானறுயிலும்வாழ்வேதுதெள்ளமுதம
பண்டுகடைநாட்டறியாப்பறறியதென—முண்டமுனி
போசனமாய்க்கொண்டதெவனபோதிலாணுக்குவந்த
வாசனமதென்னரவிந்தம. (781)

இது வினாவுத்தரம்.

இது னுள, போதிலான - பிரமன். அவனாசனமென் னரவிந்தம் என உலகத்துதிப்பனவாய ஒருபொருட்டுமொழியை அரவு+இந்து+அம் எனப்பிரிதது, துளபத்தான்றுயிலும்வாழ்வு அரவு, அமுதம் பண்டுகடைநாட்டறியாப்பறறியது இஃது, முண்டமுனிபோசனமாய்க்கொண்டது அம் என முறையேறிறுத்தி, போதிலாணுக்குவந்த வாசனமதென னரவிந்தமென்னச் செவ்வனமவிரியாது அருமை தோன்றவிரிததுக்காட்டியதுகாண்க. இது வாகைத்திணையுட் புலமை வெனறி. (௨௯)

சக்கரபெந்தம்.

281. சக்கரத்துட்டமொறுதருளே
சக்கரபெந்தமெனச்சாற்றினரே

(எ - ன்) வைததமுறையானே சக்கரபெந்தமாமாறுணர்-ற்று.

(இ-ள்) சக்கரத்தினுள் அக்கரந்தமொறப்பெந்திப்பதுதானே
சக்கரபெந்தமெனச்சாற்றினர் பெரியோரெனறவாறு, பெந்தம் -
சம்பந்தம். (உ0)

282. அதுவே,

நாவிருமுனறிருநாலெனநாட்டுஞ்
சார்பினிலார்புனைதன்மையவாகும்.

(எ - ன்) இதுவும் சக்கரத்தினதுகூறுபாடுணர் - றறு.

(இ - ள்) அக்கூறப்பட்டசக்கரம், நாலார் ஆறார் எட்டாரெனப்
புனையப்பட்டதன்மைகளையுடையவாமென்றவாறு சக்கரமெனப்பது
தேரினதுநுள். ஆ எனப்பது அதனதகத்துச்செறிக்கப்பட்ட கதிர்,
புனைதல - செய்தமைததல.

வானமாதியவானவா

வானவாமனுவானவா

வானவாமனமானவா

வானமானிறமானவா

(782)

இது நாலாரச்சக்கரம்.

இதனுள், நடுவு வா வென்னுமெழுத்துநின்று எட்டாகியும்,
நாலார்மேலும் நாலுனகாரமநின்று எட்டாகியும், சூட்டின்மேனின்று
எழுத்துப் பன்னிரண்டினுள் நாலுதிக்கினுநின்ற மகரஆகாரமிரண்டும்
வகரஆகாரமிரண்டும் ஆகநாலும் எட்டாகியுந் தடுமாறி ஆக யெ-ம்
நயெஎழுததாகி, சிந்தடிநான்கான்வந்த வஞ்சிவிருதத மமைந்தவாறு
காண்க.

(இ - ள்) வானாதியாய பஞ்சபூதமானவனே! தேவர்கள்விரும்
பும மனுகுலமானவனே! பெருமையையுடைய வாமனரூபமானவனே!

விசும்பினிடத்து மேகம்போலுநிற மாக்கஞ்செய்தவா! என்றவாறு.
எனவே யென்னைக்காப்பாயாகுவென்பது கருதது. திணை - பாடாண்.
தறை - கடவுள்வாழ்த்தது.

தேவாமோகூரதிதமகிபாமாமோக
பூவாளிஒஒபொருதலைக்க—வோவாது
துங்கமுரசாயதேதுன்பமெனும்பூமகட்டு
வெங்கனலாவானேனவிது.

(783)

இதுவும் நாலாரச்சக்கரம்.

இதனுள், நடுவு தகரநின்று அதனைசூழ்ந்தருட்டின்மேல்
திருமலையென்னும்பெயர்நின்று ஆர்நாவினும் நாலுநாலாகப் பதினா
றெழுத்துநின்று சூட்டினமே விருபத்தெட்டெழுத்துநின்று ஆக
எழுத்து நார்பத்தொன்பது மைமபத்தஞ்சாகமாறாடின. அவை
மாறாடினவகை:—நடுவு தகரம் இரண்டாகவும், சூட்டினமையங்களில்
முதன்மையதில் து மூன்றாகவும், ஒழிந்தமையதில் தே பூ க
மூன்றும் ஆறாகவும் மாறாடினவாறுகாண்க.

(இ - ள்) தேவா-சகலதேவனமாருக்குந் தேவனே! மோகூரா-
திருமோகூரானே! திதமகிபா - உணமைப்பொருளானமகிபனே!
மாமோக - பெரியபிராட்டியைமோகிக்கப்பட்டவனே! பிராட்டியால்
மோகிக்கப்பட்டவனே! எனினுமாம், என்னை? “தடுமாறுதொழிற
பெயர்க்கிரண்டுமூன்றுங், கடிவரையிலவேபொருள்வயினான்” என்ப
தனானறிக. பூவாளிஒஒபொருதலைக்க - காமன் மிகவும் பாணங்க
ளாற்பொருது அறிவினதுநிலையைக் குலைக்க. அதனோடும், ஒவாது-
ஒழிவின்றியே. துங்கமுரசாயதேதுன்பமெனும்பூமகட்டு—காமனது
வெற்றிமுரசான கடலே துன்பமதெனும் பூமடந்தைபோலவாளுகரு.
அவற்றினோடும், வெங்கனலாவானேனவிது - குளிர்ந்தசுகதிரனும்
வெம்மையைச்செய்யுந் தழலாவானேனென்றவாறு. பூவாளி-பூவைப்
பாணமாகவுடையகாமன், இதனைப் பெருதிக்குமாறு:—இடதுபக்கத்
துச்சூட்டின்மையத்துத் தேவாவென்றெடுத்தது மோகவெனமுடித்தது,
வலமாக அதற்ககித்தசூட்டின்மையத்துப் பூவாளியென்றெடுத்தது
ஒவாது என்றுமுடித்து இறுதிநின்ற துவ்வென்பதுமுதலாகச்
சூட்டின்வலமேறி விதுவெனமுடிக்க.

இதனுள், ஓவென்னு மோகாரவளபெடை சிறப்பின்வந்தது. என்னை? “தெளிவினேயுருசிறப்பினேவு, மளபினெடுத்தவிசைய வென்ப” என்பதனு னறிக, “இசைகெடின, .சுறியே” என்பதனால் இரண்மொத்திரையான ஓகாரம் செய்யுட்கண் னேசைசிறைந்த விடத்து மூன்றுமாதிரையாய்ணடகுறிக்குத தனக்கினமாகிய குற மெழுத்தினெடுகின்றதல்லது இரண்டெழுத்தல்லவென்ப தறிக, திணை - பெண்பாறகூறுறுக்கைக்கினை. துறை - கணிகைசோர்தல்.

மாதவனெதென்னரங்கேசமான்மருளாகமிகு
போதனுமன்பிறறொழுகேசவபுரைகூர்பவமே
வாதிதமாகுதற்கிங்கேயெனாருயிர்காபொதுவே
வேதநமாநமபோதனைவார்க்குள்ளமேதகவே. (784)

இது ஆறாச்சக்கரம்.

இதனுள், நடுவு கே யென்னுமெழுத்து நின்று அதனைச்சூழ்ந்த குறட்டில் ஆறக்கரமின்று சூட்டி பதினெட்டெழுத்துநின்று குறட்டுக்குஞ் சூட்டுக்கு நடு ஆராலிலஆதோறும் ஏழெழுத்துநின்று ஏழெழுத்தில நடுவெழுத்தாறும் தென்குருகூரென்னும்போககின்ற ஆக அறை அறுபத்தேழில் எழுத தறுபத்தேழும் ஒற்றுள்பட ஒன்ப தெழுத்து மாறுடினமுறையாலேறி எழுபத்தாறாக நேரசைக்கவித துறைநின்றவாறுகாண்க.

நடுவிற்கே மூன்றாகவும், முதற்கூட்டின்மையதது வே மூன்றாக வும், ஒழிந்தகூட்டின்மையத்துநின்ற மா கு பொ மே வா ஐந்தும் ஒரோவொன்று இவ்விரண்டாகவும் நின்றன இதனைப் பெந்திக்கு மாறு:-இடதுபாகத் திரண்டாஞ்சூட்டின்மையத்து மாதவனெ யென் மெடுத்து நேரே மிகும் எனமுடித்து, அதற்கடுத்த மூன்றாஞ்சூட்டின் மையத்துப் போதன் என எடுத்து மேயென நேரேமுடித்து, நாலாஞ் சூட்டின்மையதது வாதிதமாகுதற்கென எடுத்து, பொதுவே என முடித்தது, முடித்த வே நாலாமடிக்குமுதலெழுத்தாகப் பின்னும் மேதகவேயென அதனின்முடிக்க.

(இ - ன்) திருமக்காந்தனே! அழகியஅரங்கேசனே! மேகம் போன்றதிருமேனியனே! பெரியபிரமனு மவன்முதலாங்கடவுளரு மன்பினெடுத்தொழுங் கேசவனே! சகலான்மாக்களுக்கும் பொது

நின்றவனே! என் றுன்னேநினைந்து மிகவுங்குழைவார்ச் சிதயதாமரை யகத்தோனே; வேதமுதல்வனே; நினனைக்குறித்து நமாநம என்னு நின்றேன்; அதற்குத்தகுவதாக வென்னொருயி ரினனும் பொல்லாகுகை வினைக்கப்பட்ட செனனத்தை யிவ்வுலகதெய்தாது இன்பமெய்து தற்கு என்னைக்காப்பாயாகவெனறவாறு. போதனும் என்னு முமமை எச்சவுமமை, இதனுள், இரண்டாமடியீ றுதொடங்கி யொழிந்தன மாட்டுறுப்பாககிகழந்தன. துறை - கடவுள்வணக்கம்.

தண்மதுநிகர்வதயங்கியவதனம
பொன்னணிமுலைநிடதப்புரைவரைநிகர்
மடிசேர்தருதாமதபததர்க்கெட்டா
மாறன் றுடரிமலைதன்மின்போன்றொளிர்
தண்ணென்பொற்குணமன்னியமாமல
ரமமடவார்மையுண்டாட்டமாகணனே.

(785)

இது எட்டாரச்சக்கரம்.

இதனுள், நடுவு தகரமின்று சூழ்ந்தகுறட்டில் வடமலையப்ப நென்னுமபெயர்நின்று ஆர்மேல நாற்பததெட்டெழுத்தாய்ச சூட டின்மேன் முப்பத்திரண்டாய்நின்றவாறுகாண்க. நடுகின்ற தகரம நாலெழுத்தாய் முதற்கூட்டின்மையந்தொடங்குகின்ற த பொ ம மா ம் ர் டா ர் எட்டம பதினொய், குறட்டில் வட ம லை ய ப் ப ன் என் னும் எட்டும் பதினொய்,பத்தொன்பதெழுத்துமாறாடி அறை என்பத் தொன்பதினின்ற என்பததொன்பதுக்கு னூறறெட்டெழுத்தால் ஆறடிநிலைமண்டிலவாசிரியப்பாவாய்முற்றியது.

இதனுள், நிடதப்புரைவரைநிகர் - நிடதமாகியவுயர்ந்தமலையை யொத்த. மலைதன் - மலைதன்னில். மின்போன்றொளிர் - மின்னைப் போன்றொளிராநின்ற. தண்ணென்பொற்குண-குளிர்ந்த பொன்னோடு கூடியகணை. மன்னியமாமலர்-நிலைபெற்றரீலோற்பலம்போல்வ, அம மடவார்மையுண்டாட்டமர்கண் - அழகியமடவார்மையெழுதப்பட்டுக் களிப்போடுகூடியகண்கள். உண்டாட்டு - களிப்பு. நண்பனே! பத்த ரல்லாத தாமதத்தினைவிரும்புவோர்க்கெட்டாமாறன் றுடரிவெற்பிடந் தன்னி லெனக் கூட்டுக. நண்பனையென்னு முன்னிலை எச்சம். பருதி- பாங்கற்கூட்டம். துறை - இயல்பிடங்குறல்.

சேடுறுதட்பச்சீரிமகிரிக்கைவிலின்
 போர்பொருவீரபுராரிசெற்றததடர்த
 தின்பமதுறவமரியலருணிருதனோ
 முன்புமேததமராரியபாநமபாலுறு
 சேர்மழைபோனிறத்திருவுறைமுதலவன
 தாரிணைததாளொதாதாளுறுன்னெஞ்சே.

(786)

இதுவும் எட்டாரசசககரம்.

இதனுள், நடுவு ரி எனனு மெழுத்துநிறக, குறட்டிற் கீராமராம
 சேயம் என்னும ராமதோத்திரநின்று, ஆர்மேற் குறட்டுடன் அஞ்சா
 மறையில்நின்றும் வலமாக, நரும்மேகைநரும் என்னும பழமொழி
 நின்றும், ஆர்மேல் நார்பததெட்டெழுத்தாய்ச் சூட்டினமேன் முப்பத்
 திரண்டெழுத்தாய் முதலடியின் முகலெழுத்தாகியசே அஞ்சாமடிக்கு
 முதலெழுத்தாய் ஆறாமடிக்கு நெஞ்சேயென்ன முடிந்தமொழிக்கீறாய்
 முன்றெழுத்தாயவாறுவகாணக. இதனைப் பெந்திககுமாறு:—தன்
 முன்னர்ச சூட்டுமையத்துநின்றுஞ் சேடுறு என நேரொட்டிக் கைவி
 லின் என அஞ்சாமாரினமுடித்து, வலமாக இரண்டாமார்தொடங்கி
 நாலாமாவரைக்கும குறு எனமுடித்து, மீட்டெம் முதலடியிற் சே
 என்றவெழுத்தையெடுத்தசு சோமழைதொடங்கி நெஞ்சேயெனச்
 சூட்டின்வலமாகசுகற்றிமுடிக்க.

(இ - ள்) நெஞ்சே-நெஞ்சமே! சேடுறு . . விலின்-பெருமை
 யெய்துக் குளிர்ந்த சீர்பொருந்திய விமவானென்னுங்கிரியைக்
 கைவில்லாக்கி அதனால். போர் . அடர்த்து-திரிபுராதிகளுடன்
 போரைப்பொரும் வீரததையுடைய புராரியென னுஞ்சிவன் கைலையை
 யெடுத்தலைத்ததறாகோபித்து விரலையுனறி மதுகையையழிப்ப விடு
 படடு. இன்பமது..... .முன்பும் - அவனபாடியபாட்டினுக்குருகி
 மீள விற்பமுறும்படி சமர்க்குவேண்டு மாயுதமுதலியவியல்பினை
 யெல்லா மடர்த்ததசிவனானுகொடுப்பவெய்திய மழைபோன்றிரு
 தன் சமர்க்குநேர்பட்டமுதனாளுக் கும்பகருணன்முதலியோர்ப்பட்ட
 பின்னும். எதிர்தாளுறு - அவனெதிர்த்த தானும் போர்க்கெதிரு
 முயற்சியையுறு. இமபரேத்தமர் - இவ்வுலகின்கண்ணே யாவரு
 மேத்துத் தனதுபோரால். ஆர்-அவனதுயிரையுண்ணும். திருவுறை

..... தாள் - திருமகள் விட்டு நீங்காத முதல்வனது தாமரைப்பூப் போன்ற இரண்டு திருவடிகளையும், உறுநம்பால் - மிக்கவிருப்பத்தால், உன், சேர் - நினை; தியானத்தாற்கூடுவாயாகவென்றவாறு. இங்ஙனம் தியானிக்க வீடேறலாமென்பது பயன அவனுயிரை எனபது சொல் லெச்சம. முன்பும் எனனும் உமமை யெச்சமாதலாற் பின்னுமென்ப தாயிற்று. அமரால் மூன்றாவதுதொக்குநின்றவிரிந்தது. ஆர் உண னும் என வினைத்தொகையாய்நினை செய்யுமெனனும் பெயரெச்ச வாய்பாடாகவிரிந்து தன்னெச்சமான திருவுறைமுதல்வனெனனும் பெயர்கொண்டுமுதறியது திணை - பாடாண் துறை - கடவுள் வணக்கம். (நக)

பதுமபெந்தம்

283. எண்ணிரண்டிதழாய்க்கோணிநுநானகின்
கண்ணுறநடுவண்பொருட்டதுகாட்டிப்
பண்ணமைபதுவுமபதுமபெந்தம்.

(எ - ன்) வைத்தமுறையானே பதுமபெந்தமாமாறுணர் - ற்று.

(இ - ள்) ஒருதாமரையை யெட்டுக்கோணினு மிவ்விரண்டா கப் பதினாறிகழெழுதி நடுவே யொருபொருட்டினை யுங்காண்பதாக்கிச் செய்தமைபதும பதுமபெந்தமாமென்றவாறு. உமமையான மகா பதுமபெந்தமுமொன்று.

மாறாமாலாலேமாறமா
மாறமாவேளேமாறமா
மாறமாதேவாமாறமா
மாறமாவாதேமாறமா.

(787)

இது பதுமபெந்தம்.

(இ - ள்) முதலடியிற்று மா - திருவன்னாள் மாறாமாலால் - நீங்காதமாலால். ஏமாறா - வருந்தும்படிக்கு (இரண்டாமடி) மாற மாவேளேமாறமாம் - மாயோன்றரபபட்ட கரிய வேளம்பு மாற்ற மாமாம். மூன்றாமடியில் மகரவொற்றைப்பிரித்து, ஆறாமா - ஆறு போலவாம் ஐயோ என்றுக்கி, (மூன்றாமடியிலிறுதியில் மா என்னும் எழுத்தைப்போட்டு)கோவாமாறா என்பதனைக்கட்டி, கண்ணீர்தீராது

ஐயோவெனச்சோத்து, மூன்றாமடியி னின்றமாவை நாலாமடியின் முதன்மாவொடுங்குடடி, மாமாறா என்றாககி, பெரியமாறனே; என்க, மாவாதேமாறமா - வண்டுள தேனையுண்ணவரும தேன்முனும்புந தாமததனே யெனறவாறு. பெரியமாறனே! திருவனஞளவருநதும் படிக்குக் கரியவேளமபு மாறறமாகாநினறன; கண்ணீர்திறுது; ஐயோ! இனி எங்ஙனமுய்யு மென்னும் பயனிலைகூட்டிமுடிக்க. மகா பதுமபெநதம் வந்தவழிக்கண்டுக்கொளக. தினை - பெண்பாற்கைக் கிளை, துறை - கண்டுகைச்சோதல.

இனிப பதுமபெநததினுள நடுவிற பொருட்டினின்ற மா என்ற எழுத்தொன்றும் எட்டெழுத்தாகவும், அகணைசுருந்த நாத் கோணங்களினின்ற எட்டெழுத்தும் பதினாறுகளும், இடையிறகோ ணாவினுநின்ற எழுத்தெட்டுந் திரிநது மாறாடாதுநிறகவும் பாடின வாறுகாண்க.

(உஉ)

முரசுபெந்தம்.

284. எழுதியவரிநாவினுணமுதலீறன
பழுதறமநதிரிசசெலவாய்ப்பட்டர்ந்தய
லொழுகியுங்கீழமேறறனதீற்றுறறபின்
னறைதொறுமேனையவடைவேபாதிபின்
முறைதடுமாறுதன்முரசுபெநதம்.

(எ - ன்) வைத்தமுறையானே முரசுபெந்தமாமாறுணா - றறு.

(இ - ன்) நாலடியான்வருமொருசெய்யுளை நாலுவரியாக வெழுதி அவறுண முதலடியுமீற்றடியுமாகியவிரண்டின முதலடி கீழ்முன்று வரியினும் மந்திரிசசெலவாகசெனறு நாலாமடியி லஞ்சாமறையி லேறி யந்தவார் மேனோக்கி மீள வப்படியே முதலடியீற்றின்முறறியும், இறுதிவரியும் மந்திரிசசெலவாய் மேனோக்கி நாலாமடியுற றஞ்சாமறையிலேறி யந்தவா கீழ்நோக்கி யவவண்ணமே யிறுதியடி யீற்றின்முற்றியும், ஏனையிரண்டனுள இரண்டாமடி முறபாதிபி னின்றங் கீழ்வலமாக மூன்றாமடியினமுதலேமுறறியும், மூன்றாமடி யிரண்டாமடிப்பிறபாதிபி னின்றழிநின்றுங் கீழிடமாக மூன்றாமடி யிறுதியின்முறறியும், இரண்டடியும் முதலீறெனனும் முறைதடு மாறப்பாடுவது முரசுபெந்தமாமென்றவாறு. இங்ஙனம் மேல்வருஞ் செய்யுளை எழுதிக்கண்கொள்வது.

போதவானதுவாதரா

மாதவாதணவாதரா

நாதவாணதவாரவா

வேதவானதுவாரகா,

(788)

இது முரசுபெந்தம்.

(இ - ள்) போத - ஞானவானே ! வானதுவாதரா - வானவாதரிக்கப்பட்டவனே ! மாதவா - திருமகளகாதனே ! (மூன்றாமடி முதலீறாக) நாதணவாதநாத - நாவைவிட்டுநீங்காத வென்னாதனே ! வாண - உலகினைக்காக்கப்பட்டவனே ! தவாரவா - அழியில்லாத அராவையுடையவனே ! வானவேததுவாரகா - (எனப் பாடமாற்றுக) பரமபதியிடமாகநின்றும் பூமியிலவருதற்குப் பெருமையையுடைய வேதத்தைவாயிலாகவுடையவனே ! எனனைக்காப்பாயாக வென்றவாறு. துறை - கடவுள்வாழ்த்து. (௩௩)

நாகபெந்தம்

285. வரியரளிரண்டாய்வாலவயிரண்டாய்த
தெரிமுலைநானகாயசசிறநதுமுமமுன்முட
னிலைபெறுமொருபானிருபானிறீஇத
தலையிரண்டெழுததாயசசாரதரசசநதியிற்
கவினுறுத்தெழுததுக்கலநதுபபாக
நவிலிருபாவேளாகபெந்தம்.

(எ - ன்) வைத்தமுறையானே நாகபெந்தமாமாறுணர் - ற்று.

(இ - ள்) வரியையுடையபாமபுக ளிரண்டாக அவற்றிற்கு வாலிரண்டாக வயிறிரண்டாகத் தோன்றப்பட்டமுலைக ணன்காகச் சிறப்பெய்தி, வாலிரண்டி னிலைபெறுமெழுத தொன்பதுடன், வயிறிரண்டி லெழுத்துப் பத்தாய், முலைநானகி லெழுத் திருபதாய்த் தலையிரண்டி லெழுத்திரண்டாய்ப்பொருந்தநிறுத்தி, சந்திகளில் அழகு தருவனவாமெழுத்துக்க ளிரண்டிற்குங் கூடிநிற்பனவா முறுபபாகப் புலவனாறுரைக்கப்படு மிரண்டுபாவென்பதுதானே நாகபெந்தமா மென்றவாறு. நிறுத்தியென்பது மத்திமதிபம். மும்முன் றொருபா னிருபானென்பன நிரனிறை. புலவனாவென்பது எச்சம், தெரிமுலை - தோன்றப்பட்டமுலை.

மாறன்சடகோபன்வண்குருகூர்வாழ்பொருளை
யாறனனிமேயவன்னமே—யேறுத
தமனாமாசாதன்றான்மொழிதற்பாமன்
னெமர்யாயெமையாளிறை.

(789)

அறமுமறமமைந்தவன்பென்பதுவும்
பெறன்னலமதுண்மைபேரா—துறுபாறகோர்
மானமனமேநினைமான்மாமேகத்தந்தமே
யேனமெமையாளியை.

(790)

(இ - ள்) மாறனென்றுஞ் சடகோபனென்றுந் திருநாமத்தை யுடையான், வளவிய குருகூரினகணவாழும் பொருளையாறறையுடைய வன், கிருபையோடுகூடிய வனனததையேறு முத்தமன், நாவினால் திருமகனாயுடைய பெரியசரதனும் மாயோன்றிருவடிகளைப் பாடும் பாவினையுடையமனன, எமமனோர்க்குமாதா, எமமையாளுமிறைவ னென்றவாறு. எனவே யமனு மெமமிடததுவாரான் எமகருச் சென்னமுமில்லை, சித்திபபதும் முத்தியேயாமென்பது பயன்.

அறத்தினதுபகுதியு மறத்தினுலமைவெய்திய அன்பென்று கூறப்படுவதும் நமக்குண்டாதலும் நல்லபேரினபதையெய்துவ துண்மையாக வதுநமமைவிட்டுநீங்கா தவறறையுறுமபகுதிக்கு ஒப் பற்ற பெரியமனனே! காளமேகத்தினது அழகியநிறமேவியதிருமலை, ஏனமாகவடிவெடுத்தவனை, எமமை யாளப்பட்டவனை நினைப்பாயாக வென்றவாறு. ஆக வெண்பா விரண்டினுல எழுதது ஹற்றொரு பததெட்டிம அறை தொண்ணூற்றாறுணண் மாறுடியடங்கினவாறு கண்டுகொள்க. திணை - பாடாண. துறை - கடவுள்வணக்கம். (௩௪)

இரதபெந்தம்.

286. தேரெனமந்திரிசசெலவெனசசெய்யுளை

யேர்தரவடக்குவதிரதபெந்தம்.

(எ - ன்) வைததமுறையானே இரதபெந்தமாமாறுணர்-ற்று.

(இ - ள்) சதூரங்கவறையுட டேர்செல்வது எனவும், மந்திரி செல்வதெனவு மொருசெய்யுடகுண்டானவெழுத்துக்களைத் தேரின தறைக்குநடுவே ஒருதிருநாமமாதல் ஒருபழமொழியாதலழகுபெற்று

நிற்க விரதத்திலேபெந்திப்பது இரதபெந்தமாமென்றவாறு. சதுரங்கவறையினுள்ளென்பது சொல்லெச்சம். செய்யுளையென்ப தாகுபெயர். அறைக்குடுவே திருநாமமாதல் பழமொழியாத நிற்க னென்பது ஏதர என்பதே ஞாபகமாகவிரிந்தது.

நாராரா ராய நயனயனா விணண்

னாராமனாயனிலமாயவா—சீராய

நன்காநமநமநன்காநமநம

மன்காமன்றாதாய்நம.

(791)

இது இரதபெந்தம்.

(இ - ள்) நாரார் - அனபினையுடையார். ஆராய் அநயன் - ஆராயப்பட்ட அந்தப்பேரின்பத்தினிடத்து. அயனா - வியாபரிக்கப் பட்டவனே! விண் - ஆகாயமும். ஆராம் - மிகுந்தசெலமும். மண் - நிலமும். ஆய் - ஆகி. அனிலம் - காற்றும். ஆயவா - ஆனவனே! சீராய - பொலிவினையுடைய நந்தகோபாலனே! நன்காநமநம - நன்மையையுடையவனே! உன்னை நமக்கரிக்கிறேன். நன்காநமநம - முன்னையபோலவுரைக்க மன்காமன் - மகளி ராடவர்க்கரசனாகிய மன்மதன். தாதாய் - தந்தையே! நம - உன்னை மீளவு மென தான்மாவைக்காதற்பொருட்டு நமக்கரிக்கிறேனென்றவாறு. நார் - அன்பு. அ சுட்டு. நயன் - சுகம். அயணம் - வியாபாரம். ஆம் - செலம். மனனாய் என்பது மனாய் என இடைகுறைந்துவந்தது. ஆயவா - ஆனவனே. நனகு - நனமை. மன் - அரசன். தாதை என்னும ஐகாரவிய விளிககண் ஆயாயிற்று. நமநம நமநம என்பது இசைநிறையசைநிலை. விண்ண எனனு மொற்றளபெடை, வெண்பாவினது செப்பலோசைசிறைநதவழி யோசையைநிறைத்தற் பொருட்டுவந்தது. எனனை? “குன்றுமேலொற்றளபுகொள்” என்பதனாலறிக. இதனுள் நடுவும் இருபக்கமும் நாராயனாய்நமவென நின்றவாறுகாண்க. துறை - கடவுள்வணக்கம்.

மாயவனேவேதமதியேவயநாக

பாயவனேதேநனினபாதாபராபரா

தூயவனேகாரணபூரணதோணிலமா

னாயகனேசீராகநாராயனாயநம.

(792)

இதாவும் இரதபெந்தம்.

(இ - ள்) சீர் - திருமகள். தோள்நிலமான் - தோளிலிருக்கும் பூமிதேவி. இதனுள், நடுவே நாராயணையநமவென்னுந்திருநாமம் நின்றவாறுகாண்க. (உரு)

மாலையாற்று.

287. ஒருசெயுண்முதலீறுரைக்கினுமஃதாய்
வருவதைமாலையாற்றெனமொழிப.

(எ - ன்) வைத்தமுறையானே மாலையாற்றாமாறுணர் - ற்று.

(இ - ள்) ஒருபாட்டை யீறுமுதலாகவாசிக்கினு ம்பபாட்டே யாகிவருவதனை மாலையாற்றெனனுஞ் சித்திரக்கவியெனறுகூட வர் பெரியோரென்றவாறு.

வாமனாமானமா

பூமனவானவா

வானவானமபூ

மானமாமனவா

(793)

து மாலையாற்று.

(இ - ள்) வாமன - வாமனனையென்று. வானவாவானவா னும - தேவர்களால் விருமபிசுசொல்லுவதாய் பெரியதிருநாமத்தை யுடையவனே! மானமபூ - பெருமையையுடைய திருமகளுக்கு மபூமி தேவிகும். பூமானமன - பூமானாகியமன்னனே! மானும - மானா கியதிருநாமத்தையுடையவனே! வா - என்முன்னேவந்துதோன் றுவாயென்றவாறு. இது இரண்டுவிதப்பத்தான்வந்த வஞ்சித்துறை. துறை - இதுவுமது. (உரு)

கரந்துறைசெய்யுள்.

288. முதலொருசெய்யுண்முடித்ததனீற்றிற்
பதமதனிறுதியிற் பயிலெழுத்துத்தொடுத்
திடையிடையிட்டெதிரேறும்முதலய
லடைதரப்பிறிதொருசெய்யுள்கரந்தங்
குறைவதுகரந்துறைசெய்யுளென்னுரைபெறும்.

(எ - ன்) வைத்தமுறையானே கரந்துறைசெய்யுளாமாறுணர் - ற்று.

(இ - ள்) முதலே யொருசெய்யுளை எழுதிமுடித்து, முடித்த விறுதிமொழியினீர்நெழுததுத்தொடங்கி, எதிரேறாக விடையிடை யோரெழுத்தாக விடையிட்டு முதனமொழிமுதலெழுத் தயலடைய முடிக்கப் பிறிதோசெய்யுளாக வதனகததுக் கரந்துறைவது கர் துறைசெய்யுளென் றுரைக்கப்பெறுமென்றவாறு.

போர்வைவாயூராரலளிபொருகாம
நீர்மையாழ்வாரயலணைதருமிக
வோதவாவாழ்தலாமயில்கைமுருகு
தார்தராமுதாமணிதகவுருவமும.

(794)

இது கரந்துறைசெய்யுள் .

(இ - ள்) ஆரலளி என்பதை அளியாரலனமாற்றி, வண்டு களாரவாரிக்கப்பட்ட பூவாளியால் எனக. பொருகாம - பொரவந்த காமனே! நீர்மையாழ்வா - நற்குணததையுடைய ஆழ்வார். மயில்கை - எமது மயில்போலுஞ்சாயலையுடையாளகையில். முதாவுருவமுமணி தகவாழ்தலாம் - பெருமையையுடையவா முருவங்களு மழகினது பெருமையெய்த உயிர்வாழ்தலாமபடிக்கு. எர்தவாமுருகுதார் தரா - அழகுசெடாத தேனெழுகும் வகுளமாலிகையைத் தந்து. வாயூர் - (ஊர்வாய் எனமாறுக) எமதுபதியிடதது. அயலணைதரு மிக-அய லெம்மோடு மிக நட்புச்செய்யாநின்றாராதலால். போர்வை - உனதுபோரை யொழிவாயாகவென்றவாறு. இது மாட்டுறுப்பு. அப்படி யிதனுட்கரந்தசெய்யுள் :—

முருகணிதாரார்
குருகையிலாழ்வார்
கருணையவாயார்
மருணிலராவார். என்பதாம்.

(உஎ)

காதைகரப்பு.

289. காதைகரப்பதுகாதைகரப்பே.

(எ - ன்) வைத்தமுறையானே காதைகரப்பாமாறுணர்-ற்று.

(இ - ள்) புலவாறகுறிக்கப்பட்டசெய்யுளுட் பிறிதொருசெய்யுட்டுக்குவெதானவெழுததுக்கள்புகுதாதே தாங்குறித்த பழைய செய்யுட்கரந் தெழுத்துப்பிறக்கிக்கொள்ளலாம்படிபாடுவது காதை கரப்பாமென்றவாறு.

கொல்யானை மூலமெனக்கூப்பிடமுன்காத்தானை
யெல்லாவுயிராகருமுயிரெனலாம்--புல்லாணித்
தோடாராநறுநதுளபத்தோன் மால்கைகொழுதா
டைமொருநாணமன.

(795)

இது காதைகரப்ப.

இதனுட்போந்தசெய்யுள், “கொல்லானபுலலைமறுத்தானைக்கை
கூப்பி, யெல்லாவுயிருந்தொழும” எனபது இதனைப் பழம்பாட்
டெனவே மேலன நவமாமென்றுணர்க இவற்றை மாறுபொரு
முளர்.

(உஅ)

பிரிந்தெதிர்செய்யுள்.

290. பிரிந்தெதிர்வனவேபிரிந்தெதிர்செய்யுள்

(எ - ன்) வைததமுறையானே பிரிந்தெதிர்செய்யுளாமாறுணர்-
ற்று.

(இ - ள்) ஒருசெய்யுள் முதலேமுடிந்தா லசெய்யு ளீற்
றெழுத்துத்தொடங்கி யெதிரேறுகநடந்து வேறோசெய்யுளாகநிகழ்
தல் பிரிந்தெதிர்செய்யுளாமெனவாறு.

நீரநாகமா

தாரமாகமே

வாரமாகமா

ணாரணாகமா

(796)

இது பிரிந்தெதிர்செய்யுள். இதனுள், பிரிந்தெதிர்செய்யுளாவது:-

காகணாரண

மாகமாரவா

மேகமாரதா

மாகநாரநீ.

என்பதாம். இவற்றுள், முதலேநடந்தசெய்யுளின்பொருள் நீர
நாக - நறகுணத்தனே! அனந்தசயனத்தனே! மா தாரமாக - திரு
மகளைப் பாரியாக, மேவாரமாக - பொருந்து மாரங்கிடக்குமார்பனே!
மாணாரணாக - பெருமையையுடைய வேதசொருபனே! கா - என்
னைக்காப்பாயாகவென்றவாறு.

எதிரேறின்பொருள்:- மாகமார்வாம - துறக்கத்துள்ளார்பெருக
வீருமபும. நார - நறருணத்தையுடையவனே ! மேகமாக - மேகத்
தைப்போலுந திருமேனியையுடையவனே ! மாரதா - சததுருக்களை
வெலுது முழுததவீரனே ! நாரண - நாராயணனென்னுந் திருநாமத்த
னே ! நீ கண - நினது சொருபருபருணவிபூதிகளை மயக்கமறவறி
தற்கு நீயே யெமக்கு ஞானக்கண்ணனநால் கா - எமமைக் காப்பா
யாகவென்றவாறு. இவையிரண்டும் வஞ்சித்துறை. துறை - கட
வுள்வாழ்த்து. அதுலோமபபிரதிலோமமெனபது மிது (௩௯)

பிரிதுபபாட்டு.

291. பிரிதொன்றாதலிபிரிதுபபாட்டே

(எ - ன்) முறையே பிரிதுபபாட்டாமா றுணர் - ந - று

(இ - ள்) பிரிதுபபாட்டெனபது ஒருசெய்யுளைத் தொடையு
மடியும் வேறுபடவுரைத்தா லுஞ் சொல்லுமபொருளுமவேறுபடாமற்
பிரிதொருசெய்யுளாயமுடிவது எனறவாறு

பாாமகளைத்தோயுமபுயததாய்பதுமநுந
தாாமகளைநீங்காததகைசான்றவாகத்தா
யாரியனையாரணத்தநதியனேவாரி
வாரியுணகணைமனனா.

(797)

இது பிரிதுபபாட்டு.

இது முதலே யொருவிகற்பத்தின்னிசைவெண்பா பின்னர்க் களி
விருத்தமாகிகழ்ந்தவாறு நான்கு. தா - பூ. ஆரியன் - பரமாசாரியன்.
வாரி - கடல். வாரி - மிகுதி.

(௪௦)

சருப்பதோபத்திரம்.

292. இருதிருத்தெழுத லுமெண்ணுன்கெழுத்துடை

யொருசெய்யுளெண்ணெண்ண ரங்கிலுளொருங்கமைந்
தீரிருமுகத்தினுமலைமாறறாய்ச்
சார்தருமாறியுஞ்சருப்பதோபத்திரம்.

• (எ - ன்) வைத்தமுறையானேசருப்பதோபத்திரமாமா றுணர் -
ற்று.

(இ - ள்) எவ்வெடெழுத்தோரடியாய் நான்கடியாய்வருமெண் ணுண்கெழுத்துடையதொருசெய்யுளை யறுபத்துநாலறையினி லிரண்டு கூறுபாட்டானெழுத் தவற்றுண முழுதுமடங்கி நாலுமுகத்தினு முதல முதலாகியு மீறுமுதலாகியு மாலைமாற்றுவெருந்து சருப்பத்தோபத்திரமா மென்றவாறு இரண்டு கூறுபாடாவது நான்கடியு மெனினது கீழிழிய வுங் கீழினினது மேலேறவும் எழுதுவதாம். இது மாட்டுறுப்புப்பொருள் கோள்.

தேமாபூமாராபூமாதே
மாதாகாவாவாகாதாமா
பூகாவாலாவாகாபூ
மாவாலாநீலாவாமா.

(798)

இது சருப்பத்தோபத்திரம். இதன்குத் தவவாறுசிகழாதமைகண்டு கொள்க.

(இ - ள்) தேமாபூ - தேனும் வண்டுமொருநதிய பூவினிடத்து. மாமா - பெரியதிருமகளும். பூமாதேமாத - பூமிதேவியுமாகிய அழகு பொருந்தினமாதாகள். ஆகாவாவாகா - (வா ஆகா வாகா எனப் பாட மாற்ற) வந்துதங்கு மாறியினையும் புயத்தினையுமுடையவனே! தாமா - துளவமாலிகையையுடையவனே! பூகாவாலாலா - பூமியையெடுக்கப் பட்டிரளயத்தினமே லாவினேற்றியிலப்படவனே! பூமாவாலா - பொலிவினொடுங்குபடிய மிகுந்த பாலத்தனமையோனே! நீலாவாமா - நீலநிறத்தினனே! வாமனருபமானவனே! மூன்றாமடியிலிறுதி வாகா நாலாமடியின் முதலாவத நீ எனனுமவற்றொடுங்குபடிய, நீவா காவெனச் சோத்து, நீவந் தென்னையாபாயாகவெனவாறு. இதனுள் ஏமம் ஏம எனநின்றது. உமமை வேற்றுமை பண்பு என்பனமுதலியதொகை களும் ஒருமைபன்மைமயக்கவழுவமைதிரும் வந்து மாட்டுறுப்பாகப் பொருளுரைத்தவாறுகாண்க. ஆல - பிரளயம். வா - வந்து. மாதா - மாதாகள். பூ - தாமரை பூ - பொலிவு. (சுசு)

கூடசதுர்த்தம்.

293. பாடலினுலாம்பதம்பொறிவரியிடைக்
கூடமுற்றதுவேகூடசதுர்த்தம்.

(எ - ன்) கூடசதுர்த்தமாமாறுணா - றறு.

(இ - ள்) நாலடியாய்வொ நசெய்யுளி னுலாம்பதம் ஏனையமுன்று பததையு மேனினற்கீழுங் கீழ்கின்றமேலுமாக எழுதிமுடித்தவரி முன்றி னிடைவிரிவினமலநதுகிறபது கூடசுதூததமாமென்றவாறு.

நாதாமானதாநாயதாருளா

ணீதானாவாசீராமனாமனா

போதாசீமானாதரவிராமா

தாதாதாணீவாமனாசீதரா

(799)

இது கூடசுதூததம் இதனை யவவாறெழுதிக் கண்கொள்க.

(இ - ள்) நாதா மானதா - நவாமியே' எனமனத்திலுள்ளானே' நாயதாருளாணீதானாவா - பவித்திரம்பொருந்தின தாமலையிலுள்ளா ளாக, நீயாக எனவாடாநாவிலைவந துலறவீராக. அதுவுமன்றி, சீராமனாமனா - சககரவாததிநி நமகனாப்யமனனனே' சீமான - அழ குடையவனே! ஆதரவிராமா - சகல நமவிநமபு பிராமனே. வாமனா சீதரா போதா - போதத்திலுள்ளானே' வாமனனே' சீதரனே' தாதா தாணீ - உனதுதிருவாடிநீதைத் தருவாயாகவென்றவாறு. அறை - இரண டுங் கடவுளவாழ்த்து.

(௪௨)

கோமுத்திரி.

294. கோமுத்திரநடைபெறல்கோமுத்திரி

(எ - ன்) வைத்தமுறையானே கோமுத்திரியாமாறணா - நறு.

(இ - ள்) நடைபெறஞ்சேவினதுமுத்திரவொழுகமபோன்று நடப்பி னது கோமுத்திரியாமென்றவாறு அஃதாவது ஒருசெய்யுளை இரணடுவிரியாகவெழுதி மெலுங் கீழு மொன்றிடைவிடுவாசிககவு மச செய்யுளாய்நடத்தல

மாயாமாயாநாதாமாவா

வேயாநாதாகோதாவேதா

காயாகாயாபோதாகாவா

பாயாமீதாபேதாபேதா

(800)

இது கோமுத்திரி. இதனை யவவாறெழுதிக் கண்கொள்க.

(இ - ள்) மாயாமாயா - அழியாதமாயையுடையவனே!
நாதா - சுவாமியே' மாவா - திருமகனையுடையவனே' வேயாநாதா -
வேய்ங்குழலிலுண்டாசுருக கானதையுடையவனே' கோதாவேதா -
பசுவைக்காததளித்த வேதசொருபனே' காயாகாயா - காயாமழும்
போலுந் திருமேனியையுடையவனே' போதா - ஞானதையுடையவ
னே' பேதாபேதா - பேதமும் அபேதமுமானவனே' பாயாமீதா -
பரந்த பிரளயத்தினமேலானவனே' காவா - என்னைக்காகவருவாயாக
வென்றவாறு. பா - கலிவிருத்தம். துறை - கடவுளவாழ்த்து. (சக)

சுழிஞளம்.

295. தெழித்தெழுநீரஞாததினுடசெறிந்ததைக்கொடு
சுழித்தடங்குவபோனறடங்குதல்சுழிஞளம்.

(எ - ன்) சுழிஞளமாமாறணா - றறு.

(இ - ள்) ஆரவாரித்தெழாநின்றபுனல் ஞாததினுட டனதிடத
தடைநத்தியாதொன றதனைகைக்கொண்கி சுற்றி யுள்ளேயடங்குவது
போலச சுற்றிப் பாவின்மத்தப வொருளைக்கொண்டடங்குதல சுழி
ஞளமாமென்றவாறு.

சதிதகனடமை

தித்திதிகாண்ஞான

த்திதாக்காணட

சுதிகாக்காக்கான

(801)

இது சுழிஞளம். இது அவவாறாத வெழுக்கெண்ணிக்கொள்க.

(இ - ள்) தாளவொத்துக்குப்பொருந்தக் கூததாடாநின்றவனே'
உண்மையானகாவற்றொழிலை புனதாகக்கைக்கொண்டவனே'தயிரைத்
தாகித்துண்ட கண்டதையுடையவனே' ஞானந்தகானதையுடையவ
னே' நீயேகதி காப்பாயாகவென்றவாறு. பா - வஞ்சித்துறை. துறை -
இதுவும்து. (சச)

திரிபங்கி.

296. நனியொருபாவாய்நடந்ததுதானே
தனிதனிமுன்றஞ்சால்புறப்பொருண்மையிற்
பகுப்பசிற்பதுதிரிபங்கியதாகும்.

(எ - ன்) திரிபங்கியாமாறுணர் - ற்று.

(இ - ன்) முதலே மிக்கதொருபாவாய்நடந்தவதுதானே பின்
னர்க் குறைவுடைத்தாய் மூன்றுபாவமொழுகமுறுமபடி பொருளி
னதுதன்மையிற் பகுத்துக்காட்டிற்றபது திரிபங்கியென்பதா மென்ற
வாறு.

வாரிதிபாரமன்மதனபூசலபாவெய்யமாமதிபா
ரூரலாபாரன்னையின்கேசலபாருய்யுமாநிலைபா
சோரகுழலபாபொன்னிறஞ்சேர்தலபாந்துய்யமான்மயலபார்
நாரணனேதென்னரங்கேசனேதெய்வநாயகனே. (802)

இது திரிபங்கி. இதனை மூன்றாகப்பகுத்தபா வருமாறு—

வாரிதிபார்	மனமதனபூசலபா	வெய்யமாமதிபா
ஊரலாபா	அன்னையின்கேசலபா	உய்யுமாநிலைபா
சோரகுழலபா	பொன்னிறஞ்சேர்தலபா	துய்யமான்மயலபா
நாரணனே.	(க) தென்னரங்கேசனே	(உ) தெய்வநாயகனே (ஈ)

எழுகூற்றிருக்கை.

297. ஒன்றுமுதலாவோரேழீருச

சென்றவெண்ணீரேழநிலநதொறுநதிரிதா

வெண்ணுவதொன்றொழுகூற்றிருக்கை.

(எ - ன்) இதுதிதின்ற வெழுகூற்றிருக்கையாமாறுணர் - ற்று.

(இ - ன்) செய்யுளகததெண்ணப்பட்ட ஒன்றெனனுமெண்
னென்றுமுதலாக வேரோழீருகநிகழந்தவெண்களைப் பதினாறுநிலந
தொறு மீளவெண்ணுவதொன்றொழுகூற்றிருக்கையென்றவாறு.
செய்யுளகததென்பது சொல்லெச்சம். (சக)

298. அவைதா,

பிரதபெந்தத்தினிலிடையறைபிரணடாய்ச்

சரதமதுநடைசாராநுபானமையி

னென்றுபன்னானகாயொருபன்னிரணடாய்

நின்றயலெனவுநிலநதொறுமுபயங்

குன்றுவதாய்தொகைகூடியொன்றிலிறும.

(எ - ன்) இதுவு மதற்கோசிறப்பினிதிகூறுகின்றது.

(இ - ள்) அங்ஙனமெண்ணப்படுமென்கடா மிரதத்திற்பெய்திக்கு மிடதது மையத்திற்பததி யிரண்டுபததியாய்க்கீறி வலமே யிடமே நடத் தலைதநுமபகுதியில் மையத்திலொன்று பனனன்காகவு மதனய வீருபத்தியி வீரண்ம பனனிரண்டாகவும் ஒழிந்த மூன்றுமுதலிய வெண்ணும பத்திதோறு மிரண்டுசுறைந தேழுன்னுநதொலகைபொ ருந்தி முதலேநினறவொனநிலவநதுமுடியுமெனறவாறு. அயலென் பதனை முன்னும பினனுங் கூடுக. இரதபெருதம் - தேரிலே எழுதிக்கூட்டுதல.

(௪௭)

299. இரட்டுறமொழிதலோடறுதிரிந்தெண்
முரட்டவுமபெறுஉநதெரியுமகாலை.

(எ - ன்) இதுவு மவ்வெண்ணிறகோ ஒழிபுகூறுகின்றது. இரட் டுறல - சிலேடை. ாறுதிரிதல - ாறமெழுத்து வேறொன்றதல.

ஒருதனித்திகிரியினிருவிசம்பொழுகுகத்
தொருநூனறொருபகலொடியாவுமுபிற்
பதமிரண்டுமிலாப்பாகுடையூதியின
முன்னீர்வரைப்பினிருபாலவியப்பா
னொருபினா ததடககையொன்றியவிருகவுண்
முமமதநாலவாயககரியுரிமுககட
செமமலினிருக னுமிமையாததேவர்க
ளொருபோழதகலாதொருவழிப்படநின்
நிருகையுங்கூப்பிமுப்போதினுமிறைஞ்ச
நானமுகமுதலவனினசைஇயநலகு
மைநதருநீழலினறமுதனன்கினுண்
முருதியமுப்பானமுமுருலமெதிகொள
விரும்ருங்கினுமின்னொருமருங்கரமபைய
ரொருதிறத்திருபதநடவின்னொழுக
முமமுரசாநுமுனறிவினிரட்டத
தெமமுரணமுருக்கித்திசையலவநான்கினு
மைமபொரியதனகததாரைநதவித்துச
செமபொருணுனமறைதெற்றெனத்தேர்ந்த
முக்கோற்கவார்முறைமுறைபிறழா

விருவினையொருங்குவென்றிதைநிலையிஃதென
 வொருதலைபற்றினரிருமையுமுணர்ந்தோர
 முககுணமவற்றண்முற்குணனமைந்தவருட
 னூலாங்கடவுள்வீற்றிருக்குறநறிசைவரு
 பிளங்கதிரகிலத்தினனுயிரஞ்ச
 வாழ்நாளறுதியிலவவவுதற்கமைதத
 நமன்றிசையெழுத்திறனி மம்புதெனன
 வறுகாலஞ்சிறையளிகஞலநானஞளா
 முருகன்மூர்வந்தாரமுந நூனமாரபத
 திருபிறப்பாளேனூரிடத்தெதிருபு
 நலங்கிளரொருதனிமுதலெனநாடிப்
 பொலங்கழவிரண்டையுமபுலனுறுமேதகு
 முப்பொறிகளினுனமுயற்சியிற்பொற்றலு
 நாற்பொருள்பயக்கநற்கனிவாரினைத்திறந
 தேறபுடைச்செய்யுளைநதினுக்கிலக்கணமென
 வாறறியநதணாரநுமறைப்பொருளா
 லெழுக்கடற்புலனத்தெழுந்திறவெனிலவ
 வறுசுவையினுளதிமதுரமுககியச்சுவை
 யுறுபொருளைநதிடனுயர்தமிழ்மொழியா
 னூலவகைப்பனுவன்முவுலகமுமளநதவ
 னிருசெவிககமுதாமெனவினிதளித்த
 வொருபேராணமையினுயிரகடாமனைததும
 பிறந்திறநதுமலுமப்பொருமபிணிதவித்ததருள்
 ஞானபூரணசுகோதயநாவீற
 மான்பூடணகுருகாபுரிவீராதய
 மறுசமயத்தவாமத்தமாலயானையத
 தெறுமொருசிககமாந்திருப்பெருமபூதார்
 வருமெதிராசனைமனமகிழ்ந்தாண்ட
 விருசரணமபுயத்தெண்ணையுமொன்ற
 யருள்புரிந்தாண்டதற்காதிக்காலத
 திமமாநிலத்தென்பொருட்டாற்
 கைமமாறெவனீகைக்கொண்டதுவே.

(இ - ள்) (முன்னீர் விப்பான்) சமுத்திரதையெலகை யாகவுடையநிலத்தின்கண் ணுயாநிணையிடத் தாண் பெண் ணென்னு மிரண்டுபாலு மதிகுமுபடிக்கு (இ ந வி ந ம ப ர மு ச க த து) பெருமையையுடைய ஆகாசவீதிநிமிடத்தது (ஒ ந ஞாந் வழப்பின்) ஒ நநாளின்கண் றெருதகணப்பொழுது மொழிவிலலாத முயற்சியோடும (ஒருதனி ருந்நின்) ஒன்றென்னப்பட்ட ஒப்பற்றவுருளோடு தாளிரண்டுநிலலாதபாக்ணையுடையதேரினமீதே (ஒருபினா செமமலின்) ஒன்றாய சந்நலவடிவியுடைய பெரியகையினையும், பெருநாது சிறப்பது கமரி லொத்தபுழையொடு கூடிய விரண்டுகரத்தினையும், மன மறத்தகலையும், நானறலாயினையு முடையயாணையையுடிகு முநத்தகலையுடைய சிவந்தது, (இருகணு மிமையாததேவாகள் நல்லங்கடவுளவீற்றிருக்குமநற் றிவசவருமினங்கதிர) இரண்டுகரண மலிவாய்ப்பதொரு ரொருகால முமவிட்டுநீங்காது திரிவிதகரணங்க ளுமாதமுஞானதாட நெருநெறிப் பட விரண்டுகரங்களைபுதுவிதது மன மொழிதது தலைவணக்கஞ செயய, நான்குமுகங்களைபுடையசிரமனைப்போல் விருமியதெல்லாங் கொடுக்கு மைநதுவிருகமாயிப கருவாடவிநீழலிலே அறமுதலாய நாலுபொருள்களுள் முன்னேநின்ற முன் ற்பாலுத தமமாலாய பெரிய வினபத்தைநலகக்கொளவாயாகவென றெதிரகொணநிற்ப, விரண்டு பக்கமு மின்போனறதொருநடுங்குலையுடைய வானவாமகளிர தாள முங் கானமும வாசசியமு மநியமு மொருகூறுபாடெயத் விரண்டு பதங்களினுலு நாடகத்தைநடித் தொழுகாநிற்ப, நாலுதிகிலுமுள்ள சததுருககளமாறுபாடடைக்கெடுத்தது முன்றுமுரசுமும நீங்காமன் முன்றிலின்கண் ணுரவாரிபா, செவியாதிய பொறியைநதினுநதவகப் பட்ட சததாதிகளைநதினையுடைய புணமைப்பொருளைக்கூறு நாலு வேதத்தினையுந தெளியவாராபந்த முககோறபகவாசி யெடுத்தசென னந்தோறு மிழைத்தமுறையே யடைவுதபாாமலவரு நலவினை தீவினை யென்னுமிரண்டையு மொக்கவென்று பரத்தவ சொநபருபகுணவிபூ திகளினிலைமை யித்தனமைததென நிச்சயமாகவுட்கொண்டோ ரிமமை மறுமையிரண்டிந தெளிந்தோ சாததுவிக ராசத் தாமதமென்னுங் குணமுன்றுள்ள முறகுணங்குட்கொண்டோராகிய எதிகளுட னுற் பெருங்கடவுளென்னும இந்நிர னெருபராகநவீற்றிருக்குங் கிழக் கென்னு நலலதிகளினிலுதிக்கு மியையநாயிறு, உலகின்கண் ணுள்ள

வினியயுயிர்க ளஞ்சுவதாக அவரவாவாழநாளறறஅநத்யதத் லுய்ரை
யுண்ணுமபடிக்குவிதித்த நமனறிககிலெழுந்தகூறுபாடு ஆசசரிய
மெனறு, நினதுதிருமேனியிற டடாசுச்சாதிவையககண டிடகொண் டது
விளங்குமபடி குததரகங்கையினின ரம ஆறுதாணையு மழகியசிறை
யையுமுடைய வணடினசாதிரானகுங குடையத தேனையொழுக்கு நறு
விதார் தாமரைததாந முயபி ள லுங டெகு மாபிணையுடைய இரு
பிறப்பாளனுநிய மதுரகவி, பொருதானததெகிராகு, பேபா னநதந
தலையாநின்ற மூவரா மொநதவி முதலாய மீமநநரராயனென
ஞானததா லுடகொண்டு, பொன்னாறசெயத வீரககழலையுடைய நினது
திருவடிகளிரண்டையுங கடபுலஹறவும் பெருமையெய்திய மனோவாக
குக்காயங்கனின முயறசியாறபேரழற லிய, அதுமுதலிய நானகுபொரு
ளுமயப்பதாக நல்லகனிப்போனற திரப்பவளத்தினைத்திறந்து, வெண
பா வாசிரியங கவி வஞ்சி மருடபாவெனப் பெயர்பொருளுதலுடைய
யாபபைநதினுக்கு மிலககணமென்றுசொல்வதாக, ஆறங்கததையுந்
தெளிந்த வந்தணாககுரியவா யறிதற்கரியவா நாலவேதப்பொருளிற்ற
பரமபதநாதனுகியவிஹ ரநடவாகனத்திறி யெழுகடலுஞ்சுழந்த
பூலோகத்திலவெளிவருமபடிக்கு சுவையாறனுளளு மதிமதுரமென்னு
முககியசசுவாரிகுவதாக, ஐந்தபொருளொடுங்கடிய தமிழ்மொழி
யால், திருவிருத்தந திருவாசிரியந திருவந்தாதி திருவாய்மொழியென்னு
நான்கு கூறுபாடுடைய நா லுபிரபந்தங்களையு முலகமுன் றுமளநத
வவன்றிருச்செவிரடகு அடிராதமெனறுசொல்லுமபடி பினிமையெய்த
லுட்டிய வொப்பறற வரியசெயலொடு முலகின்கண்ணுள்ளவுயிரகள்
யாவும் பிறந திறந தலமவரு பிறப்பாகிய பெரியபிணியைத்தீர்த்ததுக்
கிருபைசெய்த ஞானபூரணனே! ஆனந்தத்திருப்பிறப்பிடமானவனே!
நாவி றுடையானே! அபிமானபூஷணனே! குருகைமாநகரிடத்துதித்த
பலவாங்களு முதயமானவனே! பரசமயிகளான மதயானைத்திரனை
வெல்லும் ஒருசிககமான திருப்பெருமபூ துரடிசனாகிய வெதிராசனைத்
திருவுளமகிழ்ந தினிதாகவாண்ட இரண்டெனனுஞ் சரணதாமலையால்

அறிவிலலாத என்னையும் ஒருபொருளாகக் கருணைபுரித தமிழைமொகாண்
 டதற் கிந்தப்பெரியசிலத்து முறசாலத் தெனது வதுவாக நீ கைக
 கொண்ட கைமமா நியாதெனற்சொல்லுவாயாகவென்றவாறு. இத
 னுள் ஒருபகலெனறது கணபபொழுதை, “ஒருபகலுள்ளேயுருப்பளிர்”
 எனபதனுலறிக ஒடியாவுழப்பு-ஒழிநிலைமுயற்சி பாகன பாகுடை
 பென அனவிசுத்திகெட்டது பிணர் - சதசரைவடிவு செமமல -
 பெரியோன. இன உவமவுநடு நலசஇய-விருமப்பபட்டன. முழு
 நலம் - பேரானந்தம் தெற்றென - தெனிய பிறழாது - மாருடாது.
 ஒருங்கு - ஒக்க. ஒருதலை - சிசையம் இருமை - இமமை மறுமை.
 முறகுணம்-சாததுகிக்குணம் நல்லாகவுள்ள-இருநிரன. அமைத்த-
 சித்தித. இறுமத்தது - ஆசசரியம் உளாதல் - குடைதல். அவிழ்த
 தல் - ஒழுக்குதல். நலம் - ஆனந்தம் நாதவொருள் - அறமபொரு
 ளினபமவீடு. உறுவொருநூறுதுடன் எனபது “மிககவிதைநிலையு
 மெய்யாழியி நிலையு, தக்கவெறியுநதடையாத - தொகையு, முழ
 வினையும்வாழ்சின்பும்” எனனும் பொருநூறுதுடன் எனறவாறு.
 பேராண்மை - அரியசெயல். பொருந் - ஏது கைமமாறு - உப
 காரவகொணி உபகாரஞ்செயலாக. எவன - யாதெனறவாறு. முந்
 தீவரைபாசி விநுநாலவியபாசி நவிகம்பொழுகத்தது ஒருதனித
 திகிரிபபதிரணநிலாப்பாகுடைநூதிரின முக்கடசெமமலி னுலங்
 கடவுளவீற்றிருக்குறறியசவநு பிள்ளுகத்தி, நமன்றிசையெழுதிற்
 அிறுமபூதென்ன விருநிறப்பாளனோடுகத்தெருபு முதலெனநாடிப
 போற்றலுவு கனிவாழிதைத்திறுத நமறைபொருளா வெழுக்கடறுவு
 னத்தெழுத்திறைவெளிவர வுறுபொருநூறுதுடன் னுயாதமிழ்மொழியா
 னுலவகைப்பனுவல் முவுலக முமாநந்தவ விருசெவிக கவிரதாமெனவினி
 தனித்த பேராண்மைவி னுயிரகடாம பிறநுநிறகமுலும் பிணிதவிர்த
 தருள ஞானபூரண 'நாவீற' குருகாபுரிவரோகய' எநிராசனை
 யாண்ட விருசரணமுபயத தெனணையுமொனரு யருள்புரிநதாண்டதற்
 கெனபொருட்டரற் கைமமாறெவனீசைக்கொண்டதுவே எனக்கூட்டுக.

பஞ்சாயுதங்களுள்பபாறடிடலான்பற்றியவைக்
கெஞ்சாதசாகிரிபேரி டெழுத—கெஞ்சே
கணகநாயாபுள்ளியிடடகரலத்தேயோகம்
பிணககாதவாடோபெறும

(804)

இது மாததிரைசகருககம் *

திலகறுதலாய்கிலங்குறியெனன்ன
லலகெண்பொருட்பத்திற்பாதி—திலவெழுத்தின
புள்ளியிரித்தாறொருணியிலைமத்தாமெனாரா
தொளியநூலகற்றோதெளிந்த

(805)

இது மாததிரைபெருககம்.

இவற்றுள் (மண்ணபரு) மாததிரைசகருககமென்பது, ஒரு
பொருள்பயந்திறகுவிமாநுகொல்லாயி லுமபலபொருள்பயந்திறகுந
தொடாசெசொல்லாயினு முதலெழுத தொருமாததிரைகுறையபிழி
தொருபொருள்பயமாதபுமபலபொருள்பயமாதபுமபாலுது அவ
வாறு அதனுள்வந்ததாலது* ஆயுதங்களுக்குச் சாகிப்போ ஏதிகள்.
அவறவை ஏதிகளுள்ப புள்ளியிடடி, மாததிரைகுறைய இருடிகள்
பெயராய் ஏதிகளுள்ளினறவாறுகாண்க

* உமமையான்விதந்தோதிய மாததிரைசகருகமுதலிய ஆறுகும் மாற
னலங்கார மூலப்பிரதியொனநினடயம் மூலகுத்திரங்கள் காணப்படுகின்றன.
அவையாவன.—

“மாததிரைசகருகமற்பொருளுணாததுரை
மாததிரைசகருககமெனவகுத்தனரே” (806)

“மாததிரைபெருகமற்பொருளுணாததுரை
மாததிரைபெருககமெனவகுத்தனரே” (807)

“ஒற்றினைப்பரிக்கமறவொருபொருளுணாதது
லொறுப்பெயாதசெனெறையுணாதது” (808)

“மூன்றெழுததொருமொழிமுதலீநிடையீ
ருனறபொருள்பிறவாகதரிபதாது” (809)

“சதுரங்கவறையீரசுதிரபெறவமைப்பது
சதுரங்கபெறதமென்றதைநருகசெய்ய” (810)

“பெருவகனறையீறபெறிப்பதுயு
கருதுகற்கடகபெறதமாகும்”. (811)

மாத்திரைப்பெருச்சமாவது முன்புபோலவருஞ்சொற்களுள் முதலெழுத தொருமாததிரையேற்பு பிறிதுபொருள்பயப்பது. அவ்வாறு இதனுள்வந்ததாவது:—எண்ணென்பது என்றும், இதனைக்கருதென்னும் ஏவற்பொருளும், கெணிதமும எனனும முன்றுபொருள்பயக்கும் பத்ததினமுதலெழுத்தாய எகரத்தை யொருமாததிரைபெருக்க என்ன நிலையுடைமைப்பொருளைக்காட்டினவாறுகாண்க.

முந்துதனிதன்மைமொழியையொடுபுணராதிட

டந்தமுதலுள்ளியழிந்தக்கார—செந்தனை

வழிந்தமகிழத்தாராமா நன்வண்புலவீரசொலலி

யொழிந்தவற்றினபேராயும.

(806)

இதுவு மாத்திரைப்பெருக்கம்.

இதனுள், தனிதனமையென்பது யான. அதனை என் எனத் திரித்து, அதனை பிரணடாவதனைபுணர்த்து, எனையென்றாகுபுள்ளியையழிக்க எனையெனச் சொல்லியொழிந்தனவாய்பொருளைக்காட்டினவாறுகாண்க தினை... துறை

ஒராழிவையத்ததயம்பிரிந்துதினம்

பேராவிருடுணிகஞ்முபெற்றியா—ரீராறு

தேகநறநாமஞ்சிறந்தோபரிதியொடு

மாசற்றெழுமாதவா

(807)

இது ஒற்றுப்பெயர்த்தல்.

இதனுள் மாதவா என்றுநின்றது மகரவொற்றைப்பெயரக்க ஆதவா என நின்றவாறுகாண்க. முதலேநின்றமொழியின்முதலெழுத்திலொற்றைப்பெயர்த்தலால் ஒற்றுப்பெயர்த்தலாயிற்று. இதனுள் ஒராழிவையம் - ஒப்பற்ற சமுத்திரஞ்சூழ்ந்தபூமி எனவும், ஒற்றைவண்புணட்தோ எனவும், பேராவிருடுணித்தல் - தன்னைநின்றத வடியாரிடத்து எடுத்தசென்னந்தோறுமவிட்டுநீங்காத அகவிருளையறுத்தல் எனவும், உலகத்தைவிட்டுநீங்காத அந்தகாரதையோட்டுதல் எனவும், ஈராறுநாமம் - கீகசவாதிதுவாதசநாமம் எனவும், தாதுருமுதலிய துவாதசாத்தியநாமமெனவும், பரிதியொடும-சக்கரத்தோடும எனவும் விளக்கத்தோடும எனவும், மாசற்று ஆசற்று எனவும் சிலேடை வாய்பாட்டான்வந்தன. தினை... ..துறை.....

முத்தமாயன்பதியாய்முற்றியபேர்முன்றெழுததில்
வந்தமுதலீறிசையாய்மற்றிடைபீ—நந்தச
சுதரிசனத்தான் றுணைத்தாள்சூழ்சிலம்புள்ளீடாய்
வதரிவரிதரியாமாம.

(808)

இது திரிபதாதி. இதனுள் வதரியென்பது திருப்பதி. அதனை முதலு
மீறும் வரியாகு இடையுமீறந தரியாகக் அவ்வாறாதல கண்டுகொள்க.

எகதையிராமற்கிமையோசரணபுகுத
முந்தநகரிமுதலெழுததிலலாகரி
புகுதுதிரடகின்றையிடையொற்றிலா கின்றாகடோ
சிறதமுழுதுமிழந்தானெசமுகனே.

(809)

இது அகராசசுதகத்திலோபேதம்.
மானவனுமேவலாமாறனிததமாமலை
யானதவபோதனுமாயாய்ந்தகோ-மானவடி
நாதனின்மேனனகலன்பூணெனமுனீவநதெவனென்
ருதயமாவன்புலமாய.

(810)

இது சுதுரங்கபெருதம். இதனுள் நாலுபககமும மையங்க
னன்கு பதினாறையிலும நின்ன னாலையிலும மாதவன் எனனுநதிரு
நாமம் நின்றவாறு கண்டுகொள்க

(இ - ள்) ஒன்றாறதயமா - சுருவானமாககனோடுமபொருந்தாத
நமனே! மானவனு-மனுகுலங்காவலனாக. மேவலாமாறன-நவசையாக்க
குங் காரியாக்கம புகுதிமோநந்திரப புகுதிரும மாதென்னும
பிள்ளைத்திருநாமத்தைபுலடபவன. நிததமாமலை-அழிவிலலாத பெரிய
பிராட்டியாருடன்கூடிய பெரியோனை ஆன-தன்னிடத தாக்கமபெற்ற.
தவபோதனுமா-மெயத்தவதகிடுனாகூடி ஞானவானுமாகி. ஆய்ந்த
கோ-அவனேபரத்தவமென்றுதெளிந்த தெரிசனராசன். மானவடி -
பெருமையையுடையதிருவடிகளை. நாதனின்மேல-எனதுநாவினிடத
தம் அதற்குமேலானசிரத்தினிடததம். நனகலன்பூண்-நல்ல ஆபரண
மாகப்பூண்ட. என்முனீவநதெவன - எனமுன்னேவநது நீசாதிப
தெதுதான? ஒன்றுமில்லை. வனபுலமாய-என்னிடம் நீவருதற கெளரிய
இடமன்று வலியிடமாகப்பட்டன,ஆதலா லுனக்கு வரப்போகாதென்
றறிந்துகொள ளென்றவாறு. மேல-இடம்பற்றிய ஆகுபெயர் திணை-
வாகை. ' துறை - அறிவனவாகை.

கோலநிலமேலழகுநெடுநெய்நிறமா
மூலமெனசென்றுதவுமுன்னோனே—நீலமணி
வண்ணவடமலையாமாதவாகஞ்சமலாக
கண்ணாசரணுகதி. (811)

இது கடகபெந்தம், நெடுநெய்-பாமபந்தம், திணை-பாடாண். துறை-
கடவுள்வணக்கம்.

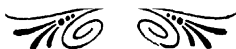
நாகநகராகதிநாகரிகராகநிறை
யேகநகராகியிணையிலலா—தாகநிகழ
தென்னரங்கனாபசிராளராளுன
நன்னரங்காககேயடியேனான். (812)

இதுவும் கடகபெந்தம், ஆக மாதிரைச்சுருக்கமுதற் கடகபெந்த
மீறாகச சித்திரகவியாறு மடைவேகாணக திணை - துறை -
சமயவணக்கம். (சுஅ)

சித்திரகவிமுற்றும்

தருகாளமேகஞ்சவிராயராயன்சடையனன்பாற்
குருகாபுரேசர்புணையலங்காரங்குவலயததே
கருகாதசெஞ்சொலுரைவிரித்தான்கற்பகாடவிபோல்
வருகாரிரதனகவிராயனபேரைவரோதயனே.

சொல்லணியியலுரை முற்றும்.

ஸ்ரீ:
நான்காவது:
எ ச் ச விய லு ரை .

300. மொழிந்ததைமொழிதனமாறுபடுபொருண்மொழி
பிரிபொருடசொற்றொடாகவாபடுபொருண்மொழி
*நிரனிரைவழுவேயதிவாழ்ச்சொலவழுச
சந்திவழுவொடுசெய்யுள்வழுவென
வந்தவொன்பதுமொருவழிக்கடிவழுவே.

எனபது சூத்திரம். இவ்வோத தென்னபெயாததோவெனின் எஞ்சி
நின்றவழுவணியுணாததினமைபான் எச்சவியலென்னுமபெயாதது.
ஆயி னித்தலைசூத்திர மென்னுதலிறேனெனின் முன்னரோதப
பட்ட வணிபெறுஞ்செய்யுளகடகுப பொருந்தாதவழுககளு னொரு
வழிக் கடியப்பட்டவழுககளைத் தொகுத்துணா - நறு.

(இ - ள்) மொழிந்ததைமொழிதனமுதலாகச் செய்யுள்வழு
வீராகச் சொல்லப்பட்டித தொன்றுதொடடுவந்தவொன்பதுஞ் செய்யு
ளகத்துவருமெனி லோரிடங்களிற களையப்பட்ட வழுவாமென்றவாறு.
வழி - இடம். ஓரிடங்களிற களையப்படுமெனவே சிலனிடங்களில வழு
வமைதியாகக் களையப்படாதென்பதுஉமாயிற்று. அவையெல்லா மேற
காட்டுதும். (க)

301. அவற்றுள்,
பழியறவொருபொருண்மொழிபரியாய
மொழியொடுதொடாவதுமொழிந்ததைமொழிதல.

(எ - ன்) வைத்தமுறையானே மொழிந்ததைமொழிதலென்
னுமவழுவாமா றுணா - நறு.

(இ - ள்) அவ்வுணந் தொகுத்துக்கூறப்பட்டவொன்பதுள்,
மொழிந்ததைமொழிதலென்னுமவழுஒருபொருளைக்காட்டுநிலைமொழி
ய்ப்பொருளைக்காட்டும பரியாயமொழியொடுதொடர்வதாமென்றவாறு.

* 309-ம் சூத்திரத்திலும், நிரனிரையென இடையினரகவைகார நருன
பாடங்கொண்டு நிரை - கூட்டமென வுரையெழுதப்பட்டிருக்கிறது.

உடுத்தாரகைபோன்றொளிர்மலர்ப்புண்குத
தடுத்தாள்விழிகடுததானன்பா—நடுத்தா
னிலையென்பதாசூழிணைமேருவாகு
முலையென்பனதேமொழி.

(813)

இது மொழிநததைமொழிதல

இதனுள் உடுத்தாரகைபோன்றொளிர்மலா என்றதனா லவவா
றாதல்காண்க. நடு - இடை. தேம - தேன. அஃதேத சொற்பின்வரு
நிலையும் பொருட்பின்வருநிலையும் சொற்பொருட்பின்வருநிலையு மவ்
வாறல்லவோவெனின் அறமன்று, அவற்றிற்குப் பொருள வேறென்க.
என்னையெனின், சொற்பின்வருநிலையென்பது மொழிநததொலையே
வரினும் பொருள்வேறுபடும. அது “மாண்பொருதகயற்கண்மாண்பு
புவனமட, மாண்ககமலமலாமாண - மாண” என்பதனாலறிக. பொருட்
பின்வருநிலையென்பது மொழிநததொருளேமொழியினும் சொலவேறு
படப் பொருளொன்றாவதோரலங்காரம். அது “மாய்த்தேன்சென
னமவதைதேனெனவலவினையத, தேய்த்தேனறிநின்றமைபினை”
என்பன. சொற்பொருட்பின்வருநிலையென்பது சொல்லும் பொரு
ளும் பெயராதது வேறுவேறுகிச் சொல்லொன்றாய்வருவது. அது
“மாதர்மாதாகூர்வாளமருண்கணமானிலத்து, மாதாமாதாகூர்வண்டிமி
ரளியதாமரைபூ, மாதாமாதாகூர்” எனவரும்

(2)

302. அதுவே,

சிறப்பினுமவிலரவினுஞ்சிலைதவின்றாகும்.

(எ - ன்) இதுவும் முன்பெய்திய சிகந்தபடாமற்காக்கின்றது.

(இ - ன்) அங்ஙன மொருபொருண்மேற பல சொல்வருதல்
சிறப்பின்கண்ணும் விரையின்கண்ணுமவருமெனி லிலக்கணவழுவின்ற
மென்றவாறு. என்னை “ஒருபொருட்பன்மொழிசிறப்பினிலவழா”
என்பதனாலறிக.

மீமிசைததாய்த்தோன்றுமழல்வெண்மதிவந்தாவினவா
யாமிசைப்பதொன்றுளதாயெய்யேமாந்—பூமிசைவாழ்
பொன்னங்கொடிநோய்புடைபெயர்போழ்துற்றுணர்ந்த
நின்னன்பிதுவானினைநது.

(814)

இது சிறப்பின்கண் னொருபொருட்பன்மொழிவந்தது. கள்ளர் கள்ளர் பாம்புபாம்பு தீததீததி போபோபோ விரைவின்கண் இரண் மெ மூன்று மொருபொருட்குவந்தன. என்னை? “அசைநிலைபொரு ணிலைபிசைநிறைக்கொருசொ, விரண்டுமுனறுநான்கெலலைமுறையிடுக் கும” என்பதனா லறிக. பொருணிலை, விரைவு வெகுநி யுவகை யசை மவலமென்னு மைநதுபொருண்மைக்கண் ணுமவருமெனினும இவை விரைவு. (௩)

303. பகர்ந்தமுன்மொழிப்பொருளொடுமுரண்பான்மையிற் புகுநறிமதுவேமாறுபடுபொருண்மொழி.

(ஏ - ன்) மாறுபடுபொருண்மொழியாமாறுணா - றறு.

(இ - ள்) முனனாமொழிந்தமொழிப்பொருளொடு மதனபின் னர்வருமொழிப்பொருள மாறுபடுபகுதியையபுடைததாகக் கூறு மது மாறுபடுபொருண்மொழியாமெனவாறு பினனாவருமொழிப்பொரு ளென்பது எதிமறைபெய்ச்சம.

முற்றவுரை ததமுதுவேததுடபமெல்லாங்
கற்றுணாநதுமெயஞஞானங்கைக்கொண்டிர்—தெற்றெனவே
தத்துவங்கண்முன்றிணையுஞ்சுநதயநதீரீரினிமே
னிததமதிததநதெனியிரீரீ. (815)

இது மாறுபடுபொருண்மொழி. என்னை? இதனுள், முதுவேத துடபமெல்லாங் கற்றுணாநதுமெயஞஞானங்கைக்கொண்டிர் என்று கூறி, தெற்றெனவே தத்துவங்கண்முன்றிணையுஞ்சுநதயநதீரீர் என்றத னுண் மாறுபடுபொருண்மொழியாயிற்று. தெற்றென - தெளிய . தத்துவங்கண்முன்றென்பன - சித தசித தீச்சரம. (ச)

304. அசசமுங்காமமுமகமிகினுரித்தே.

(ஏ - ன்) இதுவு மெய்தியதிகநதுபடாமற்காக்கின்றது.

(இ - ள்) அசச மகததுமிகினுங் காம மகத்துமிகினு மவ்வா றுரைக்கப்படு மென்றவாறு. அகம் - உள்ளம். காமம் - விருப்பம்.

வாசமலர்மெல்லனைமேல்வைததா லுமண்டமுல்போற்

கூசுமலர்ச்சிற்றடிக்குக்கொற்றவா—நேசமது

நெஞ்சத்தடங்காதநேரிழைநீண்டுவிடும்

கஞ்சத்தடங்காண்கடம்.

(816)

இது காமபிரகிருதியானவந்த மாறுபிரபொருண்மொழி. அச்ச
பிரகிருதியானவருவனவும் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. (௫)

305. உரியசொற்பலபொருளொன்றினொன்றினுன்றதன
பிரிபொருட்சொற்றொடரெனுமபெயருடைத்தே.

(எ - ன) முறையானே பிரிபொருட்சொற்றொடரெனுமவழி
வாமா றுணா - ற்று.

(இ - ள்) செய்யுளகத்துப் புலவனாற்சோததற்குரிய பலசொற்
களினது பலபொருள்களு மொன்றினொன்றொன்று பொருந்தாதன
வாகச்சொல்லப்பட்டது பிரிபொருட்சொற்றொடரெனுமபெயரினை
யுடைத தென்றவாறு. எனவே வேறுவேறுநோக்கப் பொருளுடை
யனவாய்க் கூடிநோக்க பொருளொருளாகவுரைக்கப்படாதென்ற
வாறு. இதனுள் ஒன்றென்பது சொல்லெச்சம.

கங்கைக்குக்கணனிநெடுங்காதங்கஞ்சமலா
மங்கைக்குமாயோன்மணவாள—வங்கைக்கு
ளெடாவுறுபபுடலுளயாதுமிலைக்காமனென்ப
பட்டானிரதிபதி.

(817)

இது பிரிபொருட்சொற்றொடா. இதனுள், பலசொல்லுந் தனித்
தனிநோக்கப் பொருளுடைத்தாய்க் கூடிநோக்கப் பொருளன்றதல்
கண்டுகொள்க. (௬)

306. அதுவே,

கள்ளுண்மாதாபித்தரிக்கடிவரையில்

(எ - ன) இதுவும் முன்பெயதிய திகந்துபடாமறகாக்கின்றது.

(இ - ள்) முன்மொழிந்த பிரிபொருட்சொற்றொடா கள்ளுண்டு
களித்தமாநதராற கூறுமிடத்தினும் பித்தினுன்மயங்கப்பட்டார் கூறு
மிடத்தினும் வழுவென்றுரீக்கப்பட்டாதென்றவாறு.

வள்ளிதனைப்பெறமுனிமாந்தேறல—வெள்ளிமலை

பெற்றபதிவானோர்பெருமான்புரந்தபதி

புறநாவின்பிள்ளைபுதன.

(818)

இது களஞ்ஞைநிமயங்குணமொழிந்தது, பித்தாகூறுவனவும் வந்தவழிககண்டுகொளக. வலையிலவெனனது கடிவரையிலவென்ற த்னல, பிள்ளைமைபான்மொழிபுகா லு மாம அஃதே லீககுறறங்க ளெல்லாளு செய்புணைகிவருவனவாதலாற செய்புட கிலக்கணங்கூறு நூலினுன்னேறுணாததுவ தீண் பிறைத்தல பிறிதெதிததுரைத்தலென் னுங்குறறமாமெனின, நனறுசொன்னாய் அசசெய்யுளெனபன சட்டகம அலங்காரமென விரண்டாம; அவற்றுள் அலங்காரமெனபன அச சட்டகத்தைப பொலிவுசெயவனவாமாதலாற செய்புடகுப பொலிவு செயவன வீணடு முதகூறி யதன்வினன ரொழிபிற செய்புடகுப பொலி வழிவுசெயவன செய்புடகுவாராமற்புணாககவென வீண்டிரைககப பட்டதாதலாற பிறிதெதிததுரைத்தலென னுங்குறற மாகாதென நறிக.

307. உவாபபததுணிந்தொருபொருள்குறித்ததுரைத்ததொற்

கவாததிருபொருட்குறலகவாபடுபொருண்மொழி.

(எ - ன்) வைத்தமுலையானே கவாபடுபொருண்மொழியாமா றுணா - நறு.

(இ - ள்) ஒருபொருளைக் குற்றமறத்தெளிந துட்கொண்டிலாதத சொற்குப பொருள் கவாததுப பிறிதுமொருபொருளைக்காடில தாகி யிரணடுபொருளைக்காட்டுதல கவாபடுபொருண்மொழியென்னும வழுவாமெனறவாறு.

பறறறிடுதிடத்தாறபறறியதேபறறியயன

மறறெனறுதன்னைமதியாதாங்—கொற்றமிசும்

வேலவிட்டெறிநதனையவெயயவிழிநோககத்தாய்

மாலவிட்டுநீங்காரமனம.

(819)

இது கவாபடுபொருண்மொழி.

இதனுள், மாலவிட்டுநீங்காரமனம எனபது ஸ்ரீமந நாராயணனவிட்டு நீங்காதாரமனமெனவும் பித்ததுவிட்டுநீங்காதாரமனமெனவும் முதலே தெளிநதுகொண் டிரைத்தபொருளைக்காடிலவதுட னிருபொருட்குக் கவாத்வாறுகாணக. பததாமேறசொல்லுங்காற பறறறிடுதிடத்தா லென்பது அய நரன மண பெண் பொன னென்னுமாயசகளைவிட்டு

நீங்கிய வுண்மைஞானததால். என்பதாம். பற்றியதேபற்றி என்பது அநதரியாயியாகின்ற அ வ ன னு சொருபருபகுணவியூதியையுட் கொண்டு அதுவேதியானமாக என்பதாம். அயல் மற்றொன்று தன்னைமதியாதாம் எனபது அவைநாலுமேயன்றி வேறொன்றினையு முட்கொள்ளாதாமென்றவாறு. பித்தாமேற்சொல்லுங்கால, பற்றிய தேபற்றி யயன்மற்றொன்றுதன்னைமதியாதாம் எனபது சான்றோர் தெருட்டத் தெருளுறுது தான்பற்றியதேபற்றிக்கொண்டு உண்மை யாக வொன்றினையுமபற்றாததாம் என நின்று கவாதத்துகாண்க. (அ)

308. வசைபொருந்தாவழிவரினதுமரபே.

(எ - ன்) மேற்சொன்ன கவாபிபொருண்மொழி வழுவல்லவா மிட முணா - நறு.

(இ - ன்) அக்கவாபிபொருண்மொழி குற்றம்பொருந்தாவிடத் துப பொதுப்படவுரைப்பின் வழுவனறு, இலக்கணமாமென்றவாறு.

பரப்பமாகண்ணுட்குமபைபாசிககுமென்றே
விரப்பிடுமபையாகக்கொசென்றியா—திரப்பே
பெருதிரப்பெனகின்றய்பெருமானேயெண்ணி
யிருதிதிகுபுபோவேனெனல.

(820)

இதனுள் எனல எனலும் அல்லீற்றவியங்கோள, விதியும் விலக்கு மாககின்றும் வழுவனறுபிறறு என்னை? யா னவவண்ணங்குறவு நீ யதனைபுட்கொள்ளாபாசிககுருகின்றய்; நினது திருவுள்ள மதுவேயானு விரண்டையு மனததாலெண்ணித் துணிந தென்னுடனே பொருண் மேற்செல்வேனென்று கூறுதொழிவாயாக வெனவும், அதுவல்லது செலவததுணிநதாயெனில எம்பெருமானே யிறைவியோடும நின் செலவை நீயேசென் றியான் பொருண்மேற்செல்வேனென்றுகூறுவா யாகவெனவும் இரண்டாய கவாபிபொருண்மொழி விதியினும் விலக னெனுங் குற்றமல்லவாபிறறு. பகுதி - பொருள்வயிற்பிரிதல். துறை - நின்செலவை நீயேகூடுதனறல.

(க)

309. முன்னரெண்ணிறகுமொழிமாற்றிக்கொளபு
பின்னரெண்ணிரபிறழுவதுநிரனிரைவழு.

(எ - ன்) வைத்தமுறையே நிரனிரைவழுவாமாறுணர் - நறு.

(இ - ள்) செய்யுளாகத்து முன்னரெண்ணப்பட்ட பெயர்வினைகளானமுறைக்கு மொழிமாற்றிக்கொள்ளுமபடித் ததன்பின்னரெண்ணப்பட்டவரும் பெயர்வினைகள் முறைபிறழவைக்கப்படுமது நிரனிரைவழுவாமென்றவாறு. பெயர்வினையென்பது சொல்லெச்சம். நிரல் - முறை. நிரை - கூட்டம். பிறழ்தல் - தானமாறுதலை.

கலவமயிலசாபங்கமுநீர்குமுத
மில்வறுதலசாயலிதழ்வா—புலவுவிழி
நண்பாபொனங்கொடிதானண்ணுமிடநாவீறன்
பண்பாதுடரியிலோர்பால். (821)

எனவரும். இதனுள், மயில சாபங் கமுநீர் குமுதமென முதலையெண்ணப்பட்டபெயர்முறைக்குப் பின்னா இயல் றுதல் நோக்கம் வாய்என்னுது, றுதல் சாயல் வாய் நோக்கமென முறைபிறழவைத்தமையானிரனிரைவழுவாபிறறு. (க௦)

310. உய்த்துணரிடமெனிலுரிமைபுடைததே.

(எ - ன்) அம்முறைபிறழ்ச்சி யாமாறுணா - ற்று.

(இ - ள்) அங்ஙனஞ்சொல்லப்பட்ட முறைபிறழ்ச்சி உய்த்துககொண்டுணரப்படுதநானமாயில வழுவனறெனறுகொள்ளு மிலக்கணமுறைமைபுடைத்தெனவாறு. அங்ஙனஞ்சொல்லப்பட்ட முறைபிறழ்ச்சியென்பது அதிகாரநோக்கத்தா லெச்சமாகவிரிந்தது.

மநதன்கதிராமழைக்கோளவானோகுருமேதை
பிரிந்துநிலம்கனபாமபெனபவறுது—பைந்தொடியாய்
தேறுமிடைநானகுந்தெரிசுபக்கோளேனையவாயக
கூறியவைபாவககோள். (822)

எனவரும். இதனுள் உய்த்துணராதுகொள்ளப் பிழையாமல் வைத்தவிடமாவன ' மநதனமுதலாகப் பாம்பிருக வடைவேயெண்ணி, மழைக்கோள வானோகுரு மேதை பிரிந்து வென்னு மிடைபட்ட நான்குஞ் சுபக்கோளென்றும், மநதன் கதிர நிலம்கன பாம்பு என முதலீனு மீற்றினுநின்ற நான்கும் பாவககோளென்று முயத்துணரவைத்தவாறு கண்டுகொள்க. பாம்பு - சாதியேகவசனம். (க௧)

311. நசைதீர்யதிவமுநாடுகிலோசை
யிசைதாரதிகழாதிமுககுலதாசும்.

(எ - ன்) முறையே யதிவழுவாமாறுணர் - ந்து.

(இ - ள்) கிரும்பப்படாத யதிவழுவெனபதினை யாராயுங்காலத
துச செய்யுட்கமைத்த புணாச்சியிசைபொருநதுவதாய்நடவாது மரபு
வழுவதாமென்றவாறு.

பார்க்கும்பொழுதுநிலம்பாரததுப்பாராவையையா
நீககும்பொழுதுநிலம்பாரா—நோககு
வடைவடைவேவந்தவவற்றண்முதனோக்கா
தடையறயாமலாழவதற்கோசாரபு. (823)

இதனுள், நோககடைவடைவேவந்தவென்புழி நோக்குவடை
வடைவேவந்தவெனச சொற்கூடா த நத்திசைத்துவழுவாயிற்று. (கஉ)

312. அதுவே,
வழுவினறுமெனலவகையுளிககாகும்.

(எ - ன்) மேலெய்திய திகநதுபடாமறகாக்கின்றது.

(இ - ள்) அங்ஙனம் வரப்பட்டபதிவழு வழுவில்லையென்று
சொல்லப்படுவது வகையுளியாகச்சேரத்தகுகொள்ளுமிடத்துக் குற்ற
மில்லையாமென்றவாறு.

வாளிலேலச்சேலாமதானோககமேருமுலை
வேளினடலவிற்போனமிளிர்நுத—லாளிரிகா
காவலவனாறலதுகாய்ந்தகனிவாய்பவளம்
யாவருணர்வுட்காதிவடகு. (824)

இதனுள் வகையுளியேர்த்தேகொள்ளக் குற்றமின்றுயிற்று. துறை-
குறிவழிச்சென்றபாங்கன் றலைவணையியத்தல. (கஉ)

313. திணைமுதலாகச்செப்பியவழுவினென்
றணைதருமாயினுமதுசொல்வழுவே.

(எ - ன்) முறையே சொல்வழுவாமாறுணர் - ந்து.

(இ - ள்) திணைமுதலாகச் சொல்லப்பட்ட சொல்வழுவேழி
னுள்ளும் பலவேயன்றி யொருவழிச் செய்யுளகத்துப்பொருந்துமாயினு
மது சொல்வழுவா மென்றவாறு.

அருட்குணத்துக்கடாதென்றாய்ந்துரைத்தபின்னும்
பொருட்ககலவென்றேபுகன்றீர்—மருட்கைமிகுங்
கொன்னுணைவேலபோனறவிழிக்கோதைபொருட்டாற்குறித்திங்
கென்னுணையான்சொலவேனினி. (825)

இதனுள், புகன்றீரென்ற வுபசாரப்பன்மைக் கென்னுமையான்
சொலவே நென்னாது என்னுணையான்சொலவேனென்றதனும் பால
வழுவாயிற்று. (கச)

314. மருஉக்கட்டுரைசொலின்வழுவினறதுவே.

(எ - ன்) சிறுபானமை கடியப்படாதென்ப துணர் - ற்று.

(இ - ள்) அசுசொலவழு மருஉமொழியாய்வருக கட்டுரைச
சொல்லோடுகடியவருமெனின வழுவினலையாமென்றவாறு.

மன்றலகமழுமலைநாட்டுமவண்பயிழ்தேர்
நன்றியிலபாண்டிநாடகததம—வென்றியில
சோணாடகத்துந்துயின்மாயனைத்துதிப்பா
காணாபிறவிக்கடல. (826)

இதனுள், மலையாளாடுதென்பது மலைநாடுதென்றும், பாண்டியா
டுதென்பது பாண்டிநாடுதென்றும், சோழாடுதென்பது சோணாடுதெ
ன்றும் மருவா யடியபடவந்தவழககாற்றாலவந்த வழுவினராயிற்று. துறை-
கடவுள்வாழ்த்து. (கடு)

315. ஆற்றலசாலெழுத்தினுளமைததசந்தியின்வகை
மாற்றமதறவழுவுதலசந்திவழுவே.

(எ - ன்) வைததமுறையானே சந்திவழுவாமாதுணர் - ற்று.

(இ - ள்) பெருமையொடுகடிய வெழுத்திலக்கணத்தினுள
விதிக்கப்பட்ட சந்திகளின்கூறுபாடு தூலகறியகூறுபாட்டான்
வாராது செய்யுளகத்துவழுவுதல் சந்திவழுவுன்னுக்குறறமாமென்ற
வாறு.

பொய்யில்பொருண்மேற்புரிந்தினிநீபோகிவிவண்
மெய்யிலெழினலமும்வேறுபோர்—தொய்யிலுறாது
தோள்பைங்கழையெனலாந்தொல்கவின்போகத்துயில்போம
வாள்கண ணிணைக்கெழுதான்மை. (827)

இதனுள் வாள்போன்றகண்ணினை வாட்கண்ணினையென “லள
வேற்றுமையிறறடவுமல்வழி, யவற்றோடுறழ்வும்வலிவரினும்” என்
னுஞ்சூத்திரத்தான், ளகாரம் டகாரமாக மெய்பிரிதாகமுடியறபால்
வழி வாள்கண்ணினையென வியலபாய்முடிந்தமையாற சந்திவழு
வாயிறறு. (௧௬)

316. ஐயெனுருபுதொகின் ிதியலபாம்.

(எ - ன்) அத்திரிபு திரியாது இயலபாமிடமுணா - றறு.

(இ - ள்) இரண்டாமவேறுமைதொககுணர்ச்சியில் வல்
லெழுத்துமுதனமொழிவந்துழித திரியா தியலபாய்முடியவுமபெறு
மென்றவாறு.

அஞ்சொன்மடவாயநகத்தமுதமெனு
மஞ்சனையசெவவிமழைவண்ணன் — கஞ்சமலாத
தாளகண்டாரமாரனறனக்கிலக்காளுற லுளபத
தோள்கண்டாரென்படாரொசொல்.

(828)

இதனுள், தாளகண்டார தோள்கண்டாரென “இயற்கைமருங்கி
னியற்கைதோன்றலு, மெய்பிரிதாகிடத்தியற்கையாதலும்” என்ப
தனா வியல்பாய்முடிந்தன. தினை - பெண்பாறகூறறுகைக்கினை.
துறை..... (௧௭)

317. பழுதறப்பகர்ந்தபாடின் தியலபு
வழுவுதலசெய்யுள்வழுவெனமொழிப

(எ - ன்) செய்யுள்வழுவாமாறுணர் - றறு.

(இ - ள்) அகத்தியன்முதலோர் செய்யுளியலுட் குறறமறப
பகர்ந்த செய்யுளிலக்கணத்தோடுகூடாது வழுவுமபகுதியாய்வருதல்
செய்யுள்வழுவென்றுகூறுவர் பெரியோரென்றவாறு.

முல்லைவெண்ணகைமொய்குழனுமர்வாழ்
மல்லன்மால்வரைக்கெமர்வரைநல்வினையாற்
கூடலருண்மங்கையரைக்கடிப்பிரிந்துவருந்
தாடவர்க்குவேள்போன்றணித்து.

. (829)

இது ஆசிரியமுதல்வந்து வெண்பாவாய்முடிந்தது. அவ்வாறு முடிந்த கோத்திலாமைபால் வழுவாயிற்று. பகுதி - இயற்கை. துறை - இடமணிததுகூறிவறுப்புறுத்தல் (கஅ)

318. தவமுறுபவரவர்போலுனாசாற்றலு
ணவமுறப்புகைசெயுண்டைவையிலவே.

(எ - ன்) மேற்சொல்லப்பட்டசெயுள்வழிச் சிறுபான்மை யொரோஷிடங்களுள்வருவனவுளவாமென்று வழுவமைப்புணர்-ற்று.

(இ - ன்) தவசரிதையெய்துமிருடிகளும் அவர்போலவாருமாகிய முற்றவுணர்ந்த முத்திஷ்டைப் புலவோரா னவமாகப்பாட்டாடு வனவாஞ்செய்யுண்டையாசிரியரால்க்கப்பட்டுக்குற்றநிலையாமென்ற வாய்.

நாராயணனேநமவென்றுரைப்பவாபால்
வாராதொருநாளுமவலவினைதான
சாரானொருதலையித்தண்டசரனசாராவாம
பேராதமாயப்பிறப்பு

(830)

இது சுவலைவெண்பாட்டு, எனனை? இதனுள் முதலே காசு நாள் மலர் பிறப்பு எனனும் வாய்பாட்டாலிறுது முவகைச்சீராயிற்ற குறள்வெண்பாவாயதன்பினனரும்பிறப்பெனனும்வாய்பாட்டாலிற குறள்வெண்பாவாயத தனிச்சொலின்றிமுடிந்தமையா லெனவறிக. இதற்கு முன்னோக்கியசூத்திரமயாதோவெனின் “நனியிருகுறளாய் நான்கடியுடைததாய்த, தனிவரலில்லதுசுவலைவெண்பாட்டே” என்ப தெனவுணர்க. அன்றியும், “அட்டாலும்பாலகவையிறகுன்றாதள வளாய், நடடாலுநணபல்லார்நணபல்லர், கெட்டாலுமேன்மக்கண் மேன்மக்களேசங்கு, சுட்டாலும்வெண்மைதரும்” என்னுஞ்செய்யு ளானு முணர்க.

எனவே மொழிந்ததைமொழிதன்முதலாகச் செய்யுள்வழுவிறு கச்சொல்லப்பட்டவொன்பதும் பொதுவகையான்வழுவெனக்கூறிய வற்றைத் தனிதனி விதிசூத்திரத்தா னிவவாறுவரின் வழுவென விதித்துச் சிறப்புவிதியா னிவ்வாறுவரின் வழுவமைதியாமென்றவா ருயிற்று. (கக)

319. உலகிடங்காலக்கலையேநியாய

மாகமமலைவென்றொருருவகையுள்.

(எ - ன) இதுவு மொருவகைவழுவாமாறுணர் - நறு.

(இ - ள) உலகமலைவு மிடமலைவுங் காலமலைவுங் கலைமலைவும நியாயமலைவு மாகமமலைவு மெனறுகூறப்படுவனவா மொருவகை மலைவு மாறுளவாமென்றவாறு. ஏகார மீற்றசை. மலைவெனப்பதனை யிறுதிவிளக்காக வெங்குமொடிக மலைவெனப்பது மாறுபடுதல். எனவே யவைபு மொருவகைவழுவாயிறறு. அஃதேல் ஒழிந்த வழ வுணர்த்துமாறெடுத்த தொகைசூத்திரத்து னொருவகைப்படப் பதினைந்தெனக்கூறுது இருவகைத்ததாகப் பிரித்துக்கூறியவா நென் னையோவெனின் முன்னரொன்பதுங் குற்றமாதல் பெரும்பான்மை யாய்சி சிறுபான்மை யொரோவிடத்துக் குணமாதலுமுடையவென் றுரைக்கப்படும, பின்னராதும் லுந்தலையா தவேகுற்றமாயப் பொருந்து மிடத்துப் புனைந்துரைவகையா னனபுலவராத சிறுபான்மைமொழி யப்படுமென்ப தறிவித்தற்குக்கூறியவாறென வுணரக (உ0)

320. ஒழுக்கங்கடையேயுலகமதாரும்

(எ - ன) வைத்தமுறையானே உலகமலைவாமாறுணர் - நறு.

(இ - ள்) அவவாறனுள், பெரியோராலெடுத்தவழங்கு மொழுக்கங்கடையே யுலகமெனறுகூறப்படுவதா மென்றவாறு. எனவே உலகமென்பது மக்கண்மேலு நிலத்தின்மேலு மொழுக்கத் தின்மேலுநிற்கும் பலபொருளொருசொல்லாதலா னிவ்விடத் தொழுகத்தையேகோடற் குலகெனநெடுக்கப்பட்டது. அவ்வொ முக்க மெல்லாரும் அறிவுறக்கடந்தமையா னினைதென நெடுத் துரைக்கவேண்மென்தலை. அது மலைதலென்பது உலகத்தொழுக லாற்றோடு மாறுபட்டவொழுக்கநிகழ்வதாகக் கூறுதல்.

பூமிநடுகின்றபுணரியேமுநதாவி

நேமிவரைதனினோநின்றமரா—கோமகிழவுற

றுண்ட-துறக்கமதைப்பார்த்தவனிபோதுமென

மீண்டவனிவ்வேந்தர்க்குவேந்து.

(831)

எனவரும். இகனுள் ஒருதிவினுளவேந்த னெழுதிவையு மெழு கடலையு மேற்பூமிசுயபுக கட கப்பாய்ந்து, சக்கரவாளகிரியி னிமிர்ந்து

நின்று, தேவர்கோனாகிய விரதிரன் கனித் தாண்டிருக்குந் தேவ
லோகத்தையெட்டிப்பார்த்துத் தனக்கும் பூலோகமொன்றுமாண்
டிருப்பதேபோதுமென மீணடுவதவனாகு மிரதவேந்தர்க்குவேந்த
னென்று மாறுபடக்கூறினமையா னுலகமலைவாயிற்று. (௨௧)

321. இடமதுமலைநாடியாறெனமுனறே.

(எ - ன்) வைத்தமுறையானே இடமென்பதனை விரித்துணர்-
ற்று.

(இ - ள்) இடமென வொன்றாய்நின்றவது மலையும் நாமும்
யாறுமென முன்றாமெனறவாறு. மலையெனபன்: பொதியமுமிமயமு
முதலாயின. நாடெனபன பதினெண்பாடைக்குழரியநிலங்கள்.
யாறெனபன்: கங்கையும பொருளையுங் காவிரியுமுதலாயின. இவற்
றுள் ஒன்றினுஞ்ஞரியவா கச்சொன்னபொருள் பிறிதொன்றனுஞ்ஞரிய
வாகச்சொல்லுதல் வழுவாம். அவை,

காரகிலுமபொன னுங்கினிசெய்மலயத்தினிற்பெண

ணரமுதினமெல்லடிக்கடையனே—பாபரலாய்ச்

செந்தழல்பாரித்தக்கடஞ்செயினசுமபூரிமயச

சந்தனசசோலைத்தடமாநதான

(832)

எனவும்,

பருவமாமழையுஞ்பஃமளிதிரணடுநீ

ரருவிபாடிமிழவளனமாசிவமபாநின

னறைகழல்பணிந்தெழுகவிங்கத்தரசா

திறைதருகவினத்திரளவாமபரிகளு

மாளுவராரியர்மராட்டாசோனகரெமை

யாளுகவெனத்தாழ்ந்தருள்கடாக்களிற்றுட

னறக்கழிவினராயருஞ்சமத்தெதிராநது

புறக்கொடைபுரிந்தோர்புரந்தநன்னகர்களுங்

கங்கையுளவலமபுரிகான்றவெண்டரளமுந

துங்கவன்பொருளைத்துறையுணமாமணிகளு

பெண்ணியலபெருக்கியபேரமுதாமெனத்

திருமகளாமெனசுகிறந்தவள்

வருமுலைக்கெவனீவிலைவழங்குவகே.

(833)

எனவும் வரும். இவற்றுள் இமயத்திற்குரியன பொதியிலகத்துளவாகவும் பொதியிலகத்துளவானவை யிமயத்துளவாகவும்புணர்த்து மலையிடமலைவாயிற்று. தண்பொருளைக்குரியன கங்கையொடுபுணர்த்து கங்கைக்குரியன தண்பொருளையொடுபுணர்த்து மாற்றிடமலைவாயிற்று. மாளுவ மாரியமுதலாயினவற்றிற்குரிய கலிங்கத்தொடுபுணர்த்து கலிங்கத்திற்குரிய மாளுவ மாரியமுதலியவற்றொடுபுணர்த்து நாட்டிடமலைவாயிற்று. (௨௨)

322. சிறுபொழுதொடுபெரும்பொழுதெனக்கால
மறுவகைதாமெனவறைந்தனாபுலவா.

(எ - ன) காலமாமாறு மதனபகுதியு முணா - றறு.

(இ-எ) காலம், சிறுபொழுதுடன் பெரும்பொழுதென விரண்டு கூறு யொரோவொன றறுவகைதாமெனறு ஆசிரியாகூறினா ரென்ற வாறு. அவற்றுள், சிறுபொழுது: விடியல் உச்சி எறபாடு மலை யாமம் வைகறை என ஆறு பெரும்பொழுது: கா காதி முன்பனி பின்பனி இளவேனில் வேனில் என ஆறுமாம். அவற்றொடு மலைத லாவது: ஒன்றற்குரிய பூவும் புளனும் பொழுதுக தொழிலும் வே ரொன்றிற்குரியவாகப் புணர்த்துரைப்பது.

உம்மையினிரந்தோர்க்கொன்றியாதோ
ரிமமையின்வறுமையென்பவற்றினுககிடமென
விரப்பவராயிலமெனவிசைத்ததற்கெதிரா
புரப்பவரிலொனப்புகலும்வெவவுரையினு
நிரப்பெவனெனநிகழ்த்துதனிமித்தமதாய்க
கரப்புரையிஃதெனககலுழ்தகண்ணீரினைத
தடுப்பவாபோற்றுவிலையுநதடுத்திருகையி
னெடுத்தினைத்தினையெனநெனையுமவறுபுறுத்திப
போவேலவாதாமபோமுனங்குறித்த
கார்காலத்தினிறகார்வருமாலையிற்
குயிற்சூலங்காமாகுகவெனுநிலை
வெயிற்சூலமெனவிருள்வெருளவெண்ணிலவெழப
புரவலர்முகம்போற்றபொறுபுமிக்கதுவா
யிரவலர்தாமரையேமநமலரே

நின்னிற்பிரியலன்பிரியினுறறலன்னு
மன்னர்பொய்மொழியினுமடங்கலுமடங்கலுஞ்
கடுகடுகடுதொடாநதுமன்னுயிரை
யடுகடுகடுமையவெனுமவறிவிலரே. (834)

எனவரும். இதனுள் வேனிதகாலத்திற்குரியகுயிலைக் கார்காலத்
துடனபுணர்த்தும், பகனமலாதாமரையை யிரவுமலர்நததாகப்புணர்த்
தும், பெரும்பொழுதுஞ் சிறுபொழுதுமாகிய விரண்டொலமு மலை
வாயிற்று. (உரு.)

323. பொருளுமின்பமுமபுணர்பொருட்டாகியது
லருளுமெண்ணைகிரட்டியகலையதுவே

(எ - ன) பொதுவகையாற கலை என்னதுக்குவருவியாய்த்
தோனறுமென்பது உ மவற்றதுதொகையு முணர் - றறு.

(இ - ள) கலையென்று சொல்லப்பட்டவது பொருளு மின்பமு
மெய்துதற்கேதுவாய வேதமுதலியநூல்களுட்கூறப்பட்ட வறுபத்து
நாலாமென்றவாறு. ஏகா மீதறசை. அவற்றொடுமலைதலாவது
அவவந்துலகளுட்கூறியபடி கூறுது பிறழ்க்குறுதல.

நாணமில்செய்கைநாடகக்கணிகையர்
மாணமரபினிலொருவனிதைதன்மைந்தாக்
குற்றவெண்ணிரண்டுடனோக் கியவுருவம்
பெற்றவநிலைத்தண்டியமபிடித்தனளா
யாடலுமபாடலுமமைவிலன கொளுத்த
நீடவிலயண்மொன்றினினிரபபினளாயப
படிபுரநதருளுப்பாத்திபன்முன்னர்க்
கடியரங்கேற்றியகாலையிறபிண்டியிற
பிணையலுங்கனையாள்பிணையலிறபிண்டியு
மனைதரல்களையாதாடலுந்தாள
மெய்யிற்பயிலவுமேதகவுடையிசை
கையிற்பயிலவுங்காலியலபயிலவு
நடித்தனனடத்துடனாதுமுமுனனூல
வடித்திடுபானமையினமலைத்திடநடத்தின
ளாடல்சான்றோரவருடன்
பாடல்சான்றோபயிலவைககததே.

இதனுள் ஐயாண்டிற நண்டியமபிடித்து ஏழாண்டியற்றிப் பன்னீராண்டினி லவையரங்கேறினொளெனனாது மைநதர்க் கிந்திரியகலினமுறுவதென்றுவிசாரிக்கப்பட்ட பதினொருமானாழிற நண்டியமபிடித்து ஆடலும் பாடலும் முறறக்கலலாவாசானு எனவை யோரயணத்தின் முறறக்கறறனளாயக் கடியரங்கேறினொளெனவுங் கூறியதன்மேல் ஓறறையிறசெய்தகைத்தொழி லிரட்டையிறபுகாமலுங் மிரட்டையிற்செய்தகைத்தொழி லொறறையிறபுகாமலுங் கைத்தொழிலகாட்டாது மலையககாட்டினொளெனவும, இசையெய் மெய்யினு மியலைக் கையினுந் தாளத்தைப் பாதத்தினுங்காட்டாது மயங்கநடித்தனொளெனவும, அவடானே பின்னொருநாள நாதம நூல்சொன்னபடிநடத்தாது பிறழ்நடத்தினொளெனவுங் கூறினமையானுங் கலைலைவாயிறு. கலையென்பது வித்தை. இசையைப் பிறழ்நடத்தினொளெனபது நின்றநரம்பிற கைந்தாவது கிளையாதலா எனனைப் பகையெனலும், ஆறாவது பகையாதலா எனனைக் கிளையெனலும், நானகாவது நப்பாதலா எனனை யிளையெனலும் இரண்டாவதனைத்தொடுத்தல என்னை? “ஐந்தாநரம்பிறபகைவிரவாதாறுந், வந்தகிளையொள்ளநானகாகி - முந்தை, யிளையொண்டயாமெழுவுமேநதிழைதனனாவித, துணைவன்புகழேத்தொடுத்த” எனத தெனாடி எச்சவியலிறகூறியவதலுலறிக. அஃதேல் இந்நூலுடகூறிய தொனிக்ருத தெனாடிகூறியவுதாரணமே யுதாரணமாகக்காட்டியவா நெனையெனின இந்நூற் கது முதனாலாயதாற்காட்டியதெனவுணர்க் அவடானே பின்னொருநாளொளென்பது சொல்லெச்சம. அஃதனறித தோரியமடந்தை யவளாடியவவைக்களத் தங்குநம்மாடினொளெனினுமாம. தோரியமடந்தையாவாள் ஆடிச்செல்வைத்தவளா யவளன மாடினவளா லுக்குப் பாடினவள்.

324. அளவையினுயல்பொருட்கமைவினைத்திற

முளமுறமதித்துரைப்பதுவேநியாயம்.

(எ - ன்) நியாயமாமாறுணர் - ந்று.

(இ - ள்) ஒரோகாரணங்களா லுலகத்துண்டாயபொருள்கட்கமைக்கப்பட்ட வினையினதுகூறுபாட்டைக் காட்சிமுதலாய நால்வகையளவைகளாற் குறித்ததுக் கேட்டோருளத்தறுமபடி யுரைப்பது நியாயமாமென்றவாறு. அவை யறுவகைப்பட்டசமயங்களோடுங் கூடிய வுலகத்துப்பொருள்களினது தோற்றமு மழிவு மின்னவகைய

வென்றுகூறுதல். அவற்றையவரவர்கூறியவாறுகூறுமாறுபாடாக
வுரைத்தல் மலைதலேயாம். அது,

அன்றாலிலைத்துயின்றவச்சுதனையல்லாது
பொன்றாப்பொருளெப்புவியிலுள்ள—தென்றான்
றனதகத்தாயெவ்வுலகுநதானடக்கிக்கொண்ட
புனலகத்தாய்நீந்தம்புயன். (836)

எனவரும். இதனுள் ஆதிபிரமகற்பாந்ததிற் சகலகடவுளருஞ் சக
லான்மாக்களுமழியச் சகலானமாக்களையு மகலாண்டகோடிகளையுந்
திருவுரத்தடக்கி யழிவிலாதிருந்தது ஸ்ரீமநாராயணனென்று மார்க்
கண்டயனுரைத்தா னெனறபாலதனைப் புனலகத்தாய்நீந்தும்பிரமா
வுரைத்தானென்றமையான் நியாயமலைவாயிற்று. அச்சுதன் - அழி
விலாதான். அக்காலத்துப் புனலகத்தாய்நீந்திக்கண்டது மார்க்கண்
டயன். ஒழிந்தனவு மிவவாறேயொட்டிககொள்க. (௨௫)

325. அறம்பகர்மனுமுதலாயினவாகமம்.

(எ - ன்) ஆகமமாமாறுணா - நறு.

(இ - ள்) அறத்தினதுமாககத்தைக்கூறுநின்ற மனுமுதலாய
பதினெணவகை யறநூலுமே யாகமமாமென்றவாறு. அவற்றொடு
மலைவாவது; இன்னா ரின்னதுசெய்த லற மென்றுவிதிக்கப்பட்டவிதி
யிற்பிறழ்வருவது. அது,

ஓட்டிஒடுமெப்பொன்னை யொருநிலையாயுட்கோடல்
வீட்டினதிற்பத்தைமிகளிருமப—லேட்டிருண்மென
கூந்தலாரினபமதுட்கொள்ளாமையிலலறத்திற்
றேய்ந்துளார்க்குண்டாளுகமம். (837)

எனவரும். இதனுள், துறவறமபூண்டார்தொழிலை யில்லறம்
புரின்காரோடுபுணர்த்தமையா னாகமமலைவாயிற்று (௨௬)

326. நாவலர்நாடகவழக்கினுணயந்து

மூவிரும்புமொழிவதற்குரிய.

(எ - ன்) எய்திய திகந்துபடாமற்காக்கின்றது.

(இ - ள்) மேற்கூறிய வாறுவகைவழவு நாடகவழக்கத்தாற்
கூறுங்கால் நாவலர்க்குரியவாகக்கொள்வதாமென்றவாறு. நாடக
வழக்கென்பது “நாடகவழக்கினுமுலகியலவழக்கினும், பாடல்சான்

புலனெறிவழக்கம்” எனத் தொலகாப்பியத்தாரைக்கப்பட்டமுன்ற
னுள்ளு முதல்வழக்கு. அஃதாவது இல்பொருளாய்ப் புகழ்ச்சி
யிடத்துபுனைந்தவுரையாயத்தோனுவது. என அவவாறு புகழ்ச்சி
யிடத்துநீக்கப்படாவலங்காரமாயே வருமென்பதாம். அவைவரு
மாறு:—

மேலேமலையிறபுகுதுமாதவனைநிறறியென
மீளவருவிததுலன்வாய
மாலேமதியத்தினுடனோடரியமிப்பனரு
மாறிவருவிப்பனிமையோ
ராலையநிலத்திடுவன்வேலைவலயத்தையவ
ணாகவுமமைப்பனழகார்
சோலேமலையிறகுடிகோளாதினயநிகர்த்ததொரு
சோதியைவிதிப்பனெளிதே

(888)

இதனுள், சம்பிரதமாதலி னுலகமலைவுப்பொருள்வருதம் அலங்
காரவழுவின்மையாயிற்று. இந்நிரசாலமென்பது மிது.

காழகிறபொழிலுஞ்சுநதனப்பொழிலுங்
கமழநறுஞ்சணபகப்பொழிலுங்
கோழரைககமுருநாளிகேரமுமபொற
கோங்குமவேங்கையுமலர்க்குருந்து
மாமையஞ்சுளைமுடபுறக்கனிப்பலவு
மாவுநாகமுமபணைமருநுந
தாமையுமகமுமவாமையுங்கருமபுந
தனித்தனிதழைத்ததெம்மருங்கும.

(889)

இது தண்பொருளையுண் மலையிரண்டிற்கும் பிறநிலங்கடகுழிய
அகிலுஞ் சுநதனமுங் கோங்கும வேங்கையுங் குருநதம் புனனையும்
வந திடமலையாயும் புகழ்ச்சியிடு ததப் பொருந்தின அலங்கார
மாயிற்று.

காவியங்கண்ணியர்காலையின்மலர்கொய
வாவிடிக்குறுகலும்வதனமண்டலத்தினை
மதியெனசெழுந்தாமரைமலாகுவிறப்
புதியதண்புனல்படிந்திடப்புகுமலையி

லாடவர்முகத்தையுமருணோதயமென
வேடவிழாம்பலினத்தொடுமுகிழ்க்கும
பாடல்சான்மருதப்பார் ததிபர் தலைவ
பொழுதுமாறுதனின்புலக்கருப்பொருட்கு
முழுதுமுண்மையதான்மொழிபலகிளைத்தெவன
புலந்தெவன்பொதுவுணின்மார்வங்
கலந்தெவன்நீண்டலெங்காமர்மெல்லணையே. (840)

இதனுள் மாலையிறகுவிடங்கு கமலங் காலையிற குவிந்ததாகவும,
காலையிற குவியும் ஆமபல மாலையிறகுவிந்ததாகவுங்குறியது காலமலை
வாயினும் புனைந்துரைவகையா னலங்காரமாயிற்று. பகுதி-பரத்தை
யிற்பிரிதல. துறை - பள்ளியிடத்தூடல

வெயினுழைநதறியாப்பணைமரச்செறிவுள்
வெறிவரிவண்டினமிரைததுப்
பயினமுகையவிழ்ந்துபனிற்றுதெண்ணறவைப
பருவமாமழைப்பெயலெனவே
குயிலடங்கலுந்தாமபொதுமபருளொளிப்பக்
குறிப்பொடுமவெளிப்படவிருந்து
மயிலடங்கலுந்தாமகவலுங்கனிப்ப
வருந்தனிமதர்மழைக்கண்ணாய். (841)

இதனுள், கார்க்குரியன வேனிற்சூழ்புணர்த்தும் புனைந்துரை
வகையா னலங்காரமாயிற்று.

செறியுமிற்றொரும்புணன்மலர்முதலியசிறப்பின்
சூறியமந்திரத்தமைந்தளவுறுபிணிற்றொடுபோழ்
தறிவிழந்தவைமுறைதடுமாறினுமவையே
நெறியவாயிறையட்கொளநிறைக்குருன்னீரார். (842)

இது கலைமலைவாயினும் புனைந்துரைவகையா னலங்காரமாயிற்று.
வண்டிலவுந்தண்டொளப்பெமமானையனைத்துயிர்க்கும்வசதியாய
வண்டாரண்பஞ்சுண்டமகத்தடக்குமுழுமுதனியாயிற்றென்றாற்
பண்டிலகமனைத்தையுமோரடலையிற்றாலிடநளந்தபான்மையல்லா
துண்டமிழ்தபடியயல்கண்டிருந்தவாரெவணிநுந்தன் னுண்டவாரே.
இது நியாயமலைவாயினும் புனைந்துரைவகையா னலங்காரமாயிற்று.

* இறந்தபல்செனனத்திழைத்ததிவினைநின்
 றிடங்கொள்புல்லறிவினரேனுஞ்
 சிறந்தவநகரத்தினியொருபிறவி
 சிறக்கவிங்கெனக்கெனத்தியானம
 பிறந்தவனுதித்தோவினையுமப்பொழுதே
 பிறக்கிடுமவரையென னாத
 ரறந்தவாவுலகத்திருததுவார்மனுக்
 கழலகத்தமைப்பாரகணத்தே.

(844)

இது ஆகமமலைவாயினும புனைநதுரைவகையா லலங்காரமாயிற்று.

327. ஆறெனத்தொகைவகையிலவிரித்தவற்றைத்
 தேறமெய்ப்பொறுநான்கெனத்தெரிசெய்யுநாம்
 பாகமோமூன்றுமபயில்குணமபதது
 மாகவெண்ணைக்கரடியபொருளணியு
 மடிமொழியெழுத்தினடுக்கினவாக
 முடிவுறவகுத்தமுவகைமடக்கு
 மூவினப்பாடன்முதலாமுறைமையின்
 மேவினவிருபாறான்மேலாறென
 விழுமியமிறைக்கவிவிரித்தபின்னெஞ்சிய
 வழுவுமுவமைதியுமிவையெனவகுத்தது
 மொழிந்தவைமீழ்மூன்றுடன்முறறு
 தொழிந்தவுங்கோடலொள்ளியோர்கடனே.

இச்சூத்திரம் இந்நூலுளுரைத்தவிலக்கணமனைத்துத்தொகுத்
 திவ்வணியிலக்கணத்திற்குப் பிறவாமுவருவனவுளவெனினு மவற்
 றையுத் தமிழ்இக்கொள்கவெனப் புறநடையுணர்த்துகின்றது.

* இச்செய்யுள் பின்வருமாறு குருகாமான்மியத்துவெழுதப்பட்டிருக்கிறது

“இறந்தபல்செனனத்திழைத்ததிவினைநின்றிடங்கொள்புல்லறிவினரேனுஞ்
 சிறந்தபேரறிவின்மேலொருசெனனஞ்செறிக்கொங்கெனக்கெனத்தியானம்
 பிறந்தவனுதித்தோவினையுமப்பொழுதேபிறக்கிடுமவரையென னாத
 ரறந்தவாவுலகத்திருததுவார்மனுமழலகத்தமைப்பனக்கணக்கே.”

இதன்பொழிப்பு, செய்யுளெனத் தொகையானொன்றாயதனை
 வெண்பா வாசிரியமெனப்பகுத்த விருவகையினின்றுங் களி வஞ்சி
 மருட்பா பரிபாடலென்னு நான்கினொடு மாறெனவிரித் தவற்றைத்
 தெளியும்படிக்குப் பொருள்பெறும் நான்கெனறுபகுத்த முததகங்
 குளகற் தொகை தொடர்நிலையென்னுஞ் செய்யுண்மரபும், வைதருப்
 பங்கெளடம பாஞ்சாலமென்னு மூன்றுபாகமும், அவற்றொடுமபயிலவ
 தான இன்பம் தெளிவு செறிவு சமனிலை இன்னிசை உதாரம் வளி
 கார்தம் உய்த்தவில்பொருணமை சமாதி யெனக்கூறப்பட்ட பத்து
 வகைக்குணமும், தனமைமுதற் பாவிகமீறாக வறுபத்துநாலென்னு
 மெண்ணையுடைய பொருளலங்காரமும், அடியினுனுஞ் சொல்லினு
 மெழுத்தினுனுமடிககப்பட்டனவாகி முற்றுப்பெறவகுத்த மூன்று
 வகைமடக்கலங்காரமும், வலலின மெல்லின மிடையினமென்னு
 முவின்பாடன்முதலாக முறையினொடுமபொருநதய விருபத்தாரின்
 மேலு மாறுகூட்டி முப்பத்திரண்டென விழுமிதாய சித்திரக்கவிகளும்
 விரித்தபின்னர்க் குமையாய்நின்றனவாய வழுவும, வருவமைதியு
 மிவையிவையென விரண்டுகூறுக்கிக்குறிய பதினைந்தினொடு மணி
 யிலக்கணநிரம்பாம லொழிந்தனவாய்வருவனவுளவெனினு மவற்றையு
 மிவற்றினகத்தகப்படாத தழீஇக்கோடல் கற்றறிந்தவுத்தமாகடனா
 மென்றவாறு. அஃதேல முறகூறியனவல்லவோ மீண்டுங்கூறிற்றுப
 புனருத்தியாம் பிறவெனின், ஆகாது; தொகுத்தமுடித்தலென்பது
 தந்திரவுத்தியாகலா னிவ்வாறுரைக்கப்பட்டதென்றறிக. அஃதாக,
 “குறித்துரையெழுத்தொடுகூற்றவைசெய்யுளி”னென்றமுறையானே
 எழுத்து மொழி யடி யென்னு தீண்டு அடி மொழி யெழுத்தென்று
 முறைபிறழ்க்கூறியவாறென்னையெனின் முந்துமொழிந்ததன்றலையு
 மாற்றென்னு முத்திவகையான் அடிமடக்கென்பதும் சொன்மடக்
 கென்பதும் எழுத்தின்கூட்டமென்ப தறிவித்தற்கும், ஓரெழுத்தானும்
 ஓரினத்தானும் வருவனவு மதன்பாற்படுமென்றற்கும் என்க. நிரோட்
 டிய மோட்டியமுதலாகக்கூறப்பட்ட மறைக்கவிகளும் நோக்கியாரா
 யுங்காற் பெரும்பான்மையும் எழுத்தின்பாற்படுமாயினு மவை வேறு

வேறுசிறப்புப்பெயருடையவா யுலகி னுண்டாக்குகின்றனவாகலாம் சொல்லின்முடியுமிலக்கணத்தா னவ்வாறுசொல்லப்பட்டது. சொல் லின்முடியுமிலக்கணந்தான்யாகோவெனின் ஒபபிஞ்சியபெயருங் காரணமாகியபெயருங் குறித்துரைக்கப்படுதலா னவற்றினானே யுணர்ந்துகொள்க. அஃதேல் மாலையாற்றஞ் சுழிஞளமும் சருபப் போபகதிராமுங்கோமுத்திரியுமென நானகுமேயனறே யாண்டாசிரிய னால் வடநூலுளுரைக்கப்பட்டன. ஒழிந்தமிறைக்கவி யீண்டுரைத் தல மிகைபடக்கூற்றறமுபிறவெனின், ஆகா; ஒழிந்தன ஒன்றின முடித்ததனனினமுடித்ததென னுந்தந்திரவுத்தியா னுரைக்கப்பட்டது. அல்லதூஉம், வடமொழிமுதனூலாதலாற் றனக்கொருளிகறப்பம்படக் கூறுதலிலக்கணமென்பது; “முன்னோர் நூலின்முடிபொருங்கொத் துப, பின்னோன்வேண்டுமளிகறப்புகறி யழியாமாபினதுவழிநூலா கும” என்பவாநலின். (௨௮)

எச்சவியலுரை முற்றும்.

தருகாளமேகங்கவிராயராயன்சடையனன்பாற்
குருகாபுரேசர்புனைடலங்காரங்குவலயத்தே
கருகாதசெஞ்சொலுரைவிரித்தான்கற்பகாடவிபோல்
வருகாரித்தன்கவிராயன்பேரைவரோதயனே.

மாறனலங்காரம் முற்றும்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமா றனலங்காரம்

மூலமும் உரையும்.

இவை:

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்துச்

“சேந்தமிழ்” ப்பத்திராதிபர்

திரு. நாராயணையங்காரால்

பரிசோதிக்கப்பெற்றன.

செந்தமிழ்ப்பிரசுரம்—௩௭.

மதுரை

தமிழ்ச்சங்கமுத்திராசாலைப்

1915.

ஸ்ரீ:

மாறனலங்கார

முகவுரை.

அலங்காரமென்பது அணி, அழகு, வனப்பு என்னும் பெயர்களை யுடையதாய்த் தன் முதற்பொருளைக்காண்போரை யுவப்புடையராக்கு மியலபுடைமையே. அது “உருவின்மிகத்தோருடம்பதுபெறுதலு மரிதே” என்றுசிறப்பிக்குமாறு இருதிணைப்பொருள்களிலும் ஏற்ற பெற்றியமைவதுபோலவே அப்பொருள்களையுணராததும் சொற் றொடர்த்தொகுதிகளிலு மமையததகுவதாம். அவ்வமையே இங்கு அலங்காரமென்று எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது. சொற்றொடர்கள் உலகநடை செய்யுண்டையென இருவகைப்படும். அவற்றுட் செய்யு ணடையானது, பாஷையைச்சிறப்பிக்கவல்லதாய்ச் சுருங்கியதிரிசொற் களால் விரிந்தபொருளைவெளியிடுகின்றமையாற் பயிலவார்க்கு மனத தளர்ச்சிவாராது கிளர்ச்சியும் அகமகிழ்ச்சியுமுண்டாகக்கேவண்டி அலங் காரங்கள் அநநடைக்கு மிகச்சிறந்தனவாகக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. ஆதலால் அலங்காரமுடையபாடல்களை கற்றோராலும் மற்றோராலும் புகழப்படுகின்றன; அஃதிலலாதபாடல்களை யெல்லாராலும் இகழப்படுகின்றன.

இங்ஙனமிருப்பதுபற்றியே “பலசொல்லாற்பொருட்கிடனாக வுணர்வின், வல்லோ ரணிபெறச்சேவனசெய்யுள்” எனச் செய்யுட் கின்றியமையாத சொற்பொருள்யாப்போடொப்பவே, அலங்காரங்க ளுமவேண்டுமென்று நியமிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவை குணம் பற்றியும் பொருள்பற்றியும் சொற்பற்றியும் பலதிமமாகப் பகுக்கப்பட் டே தொன்றுதொட்டே பழையதமிழிலக்கியங்களுள்ளும் மிகப் பழில்ப் பெற்றுள்ளன. இங்ஙனம் கண்கடாகக்காணப்படும் அலங்காரங்களை இலக்கணவகையாலுணர்ததும் நூற்பகுதி ஆதியில், தமிழிலிலையென் றும், பிற்காலத்தில் வடமொழியிலிருந்துவந்தேறியதென்றுஞ் சிலர் சொல்லுகிறார்கள்.

பிறபாஷைகளிலீல்லாத எண்ணிறந்த பலவேறுவகையானபாடல்களையும் பிரபந்தங்களையுமுடையதாய்ச் செய்யுண்டையிற்சிறந்துவிளங்குந் தமிழ்மொழிக்கண்ணே செய்யுளுக்கின்றியமையாத பொருள்யாப்பிலகணங்கள் பிறிதொருபாஷையிலிருந்துகொள்ளப்பெறாது தமிழுக்குரியவாய்த தனியே சுயமாயிருக்கும்பொழுது அவற்றோடொத்த அணியிலக்கணப்பகுதிமட்டு மநதியபாஷையிலிருந்துவந்ததாகச்சொல்லுவ தநாதரிக்கதக்கதே.

அன்றியும், திருவெங்கையுலாவில்,

“.. . . . மல்லலுறச்

சந்திபொருத்தித்தகுஞ்சோடொதகெகிப்

புத்திமகிழற்புதவணித்தாம்—முந்தையோர்

செய்யுன்போற்செய்ததிருக்கோயில்”

என்றதனால், மனமசிழந் ததிசுயிக்கவல்ல சிறந்தஅலங்காரங்களைப் பழமையானபாசுரங்களை யுடையனவென்றும், அப்பாசுரங்கள் தெய்வசாந்தித்தியம்பெறுதற்கு அலங்காரங்கள் உறுப்பாயமைநதுள்ளனவென்றும், ஆதலா லவை தேவாலயத்துக் குவமிக்கதக்கனவென்றும், நான் முறையே செவ்விதிற்செய்யப்பட்டகோயில்போலவிளங்குவதாற் பாசுரங்கள் செய்யுளெனப்படுமென்றும் ஆலங்காரிகசார்வபௌமரான சிவப் பிரகாசமுனிவரு மபிப்பிராயநததுபோந்தனா.

இதனால், கோயிலுள் நான்முறையானமைக்குங் குணலங்காரம் (வடிவமுகு) போலச் செய்யுளுள்ளும் நான்முறையானமைக்குங் குணலங்காரங்களுண்டென்றும், கோயிலுள், தெய்வபிம்பம் தீபஜாலம் உதஸ்வபரிகரமுதலியவற்றானமைக்கும் பொருளழகுபோலச் செய்யுளுள்ளும் உவமை உருவகுமுதலியபொருள்வகையானமைக்கும் அர்த்தாலங்காரங்களுண்டென்றும், கோயிலுள் வாணவிசேஷங்களாலமைக்கும் சித்திரகலாபங்கள்போலச் செய்யுளுள்ளும் வர்ண (அக்ஷர்) விசேஷங்களாலமைக்கும் சப்தாலங்காரங்களுண்டென்றும், கோயிலுள் ஒரோவழி நிகழ்ந்தபடிவரையும்விருதரூபங்கள்போலச் செய்யுளுள்ளும் ஒரோவழி நிகழ்ந்தபடிவரையும் தோஷாலங்காரங்களுமுண்டென்றுக்குறிககப்படுகின்றன. இவையெல்லாம் முநதையோர்செய்யுளிற் பல இடங்களிலுங்காணப்படுதலா லவற்றிற்கிலக்கணமில்லாதிருந்ததென்று

முடிவுரை

கொள்வதுபொருநதுவதன்று. ஆதலால், ஆதியிற் செய்யுளிலக்கணமாக அகத்தியராற்செய்யப்பட்டதொருசெய்யுளியல் தனியாயிருந்ததுபோல அலங்காரலக்ஷணமான அணியியல் எனனும் நூலென்று தனியாயிருந்திருக்கவேண்டுமென்றுதோன்றுகின்றது.

காலக்கிரமத்திற்றேன்றும் ஒவ்வொருவழிநூலும் முதலூலிலிருந்த முறையேகூறுது சிலபகுதியைத் தொகுத்தும், சிலபகுதியைவிரித்தும், சிலபகுதியை வேறுபடுத்தியும், சிலபகுதியையொழித்தும், வேறுசிலபகுதியைப் புதிதாகச்சேர்த்தும் செய்யப்படுவ தியல்பாதலால், தொலகாப்பியத்தைக்கொண்டு அகத்தியமுதலியமுதலூல்களில் அணியிலக்கணமுறை இவ்வாறிருந்ததென் றறியமுடியாதிருக்கிறது. நனனூலில் ஓரதிகாரம் அணியிலக்கணஞ்சொல்லப்படாந்ருந்ததாகப் பழையவுரையொன்றால் ஊசிக்கப்படுகிறது. அதுவும் இதுகாறும்கப்படாமையாலதன்முறையும்விளங்கவில்லை. ஆயினும் பலகாப்பியத்தம்புலப்படும் அணிவகைபலவுந் தொலகாப்பியத்தும் பலபடியாகச்சொல்லப்பட்டுள்ளன. அவை, உவமவியலால் உவமவகையும், மெய்ப்பாட்டியலாற் றவையணிவகையும் வெளிப்படையாக விரித்துரைக்கப்பட்டன.

ஒழிந்தன ஒருசில உதகிவகையிலும், ஒருசில பொருள்கோள்வகையிலும், வேறுசில வனப்புலகையிலும், மற்றுஞ்சில வண்ணவகையிலும், பின்னுஞ்சில குறிப்புலகையிலும், பிறவுமபல சொன்முடிபிலக்கணங்களிலும் அமைந்திருக்கின்றன. ஆயினு மிவற்றைப் பிறநூன் முடிந்ததுதானுடம்பிதலென்னுமுததிபற்றித் தனியேவிதந்தோதாது உவமையொன்றேகூறி யொழித்தனர்போலும்.

மத்தியகாலத்தமிழ்ப்பயிற்சி வடமொழிப்பயிற்சியுடன் கூடியிருந்த மையால், பொருள்பறியுணரத்தரும் அணியிலக்கணங்களை எளிதின் வடமொழியிற்ப்பிலத் தமிழணியிய லருகியதுபோலும். இதற்கு இக்காலத்து ஆங்கிலக்கணிதமுறைப்பயிற்சியாற் தமிழ்க்கணிதமுறைப்பயிற்சியருகியிருப்பது திருட்டாந்தமாகும்.

வடமொழிப்பயிற்சிக்குன்றியபிற்காலத்து, தொலகாப்பியத்துட் சொல்லப்பட்ட சில பழையதமிழிலக்கணங்களுையே சந்தி, காரகம், தத்திதம், தாது, கிரியாபதம் என வடமொழிமுறைதழுவிவரைந்தது போல, அணியிலக்கணமும், வீரோழியமுடையாரால் ஓரதிகாரமாகத்

தொகுத்தும், தமிழ்த்தண்டியலங்காரமுடையாரால் ஒருதனிநூலாகச் சிறிதுவிரித்தும் வடமொழிமுறைதழுவி வரையப்பட்டிருக்கிறது.

அதுவும் நிரமபுதலின்மையால் அதனைநிரப்பவேண்டித் திருக்குகைப்பெருமாள்கவிராயரென்னும்புலவர்பெருமானால், அநநூலைப்பின்பற்றி அதன்கணில்லாதனவாய்ப் பழையவும் புதியவுமாகிய இலக்கியங்களிற்காணும் வேறுசில அணிகளையும், பிறிதொடுபடான்னம்மதங்கொளலாகச் சிலஅணிகளையும் கூட்டித் தொகுத்தும் வகுத்தும் விரித்தும் இலக்கணங்கூறிச் சூத்திரங்களைப்பெருக்கி, தம்மாலும் பிறராலும் பாடப்பட்டபிறகாவியச்செய்யுள்களுடன், கற்பவாக்குப் பழநதமிழிலக்கியப்பயிற்சியை எளிதிலுண்டாககுவனவாய்ப் படிப்பவர்க்குத் தெவிட்டாதிருக்கும்படி வெவ்வேறுசுவையுடையவாய்க் பபொருள் புறப்பொருட்டுறைகோயமைத்து மானிடப்பாடலைமர்க்கும்படி இடத்தெய்வத்தினேத்துதலாய்ச் செங்கண்மால் கோயில்கொண்டெழுந்தருளியதிருப்பதிகளின்விஷயமாகவும், வேதநதமிழ்செய்தமாற என்னுந் திருநாமத்தையுடைய நமமாழ்வார்விஷயமாகவும் தாமேசெய்த வேறு பலபாடல்களையு முதாரணமாகச்சேர்த்து மாறனலங்காரமெனப் பெயரிடப்பட்டுத் தமிழ்வல்லாக் கிநநூல் வழங்கப்பட்டிருக்கிறது.

இநநூலின்வரலாறு, நூலாசிரியர்வரலாறு, உரையாசிரியர்வரலாறு முதலியன விரிவுடைமையால் வற்றைத் தனியேயுணருமாறு மாறனலங்காரவரலா* மென்னுமபகுதி யடுத்துச்சேர்க்கப்பெற்றிருக்கிறது.

இநநூல் தமிழ்ப்புலமையடைவோர்க்குப் பெரிதும் உபகாரமாகத் தக்கதாயிருந்தும் உயர்தரகலவிகற்பிக்குங்கலாசாலைகளிலலாமையாற் பயில்வோரும் பயிற்றுவோருமின்றிப் பரவுதல்குன்றியிருந்தது.

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கஸ்தாபகரான ஸ்ரீமத-பாண்டித்துரைத்தேவரவர்களதுரண்முயற்சியாற் சங்கத்தககுவேண்டும தமிழேடுகள்தேடும்

* இது இநநூல்பிறந்த திருக்குருகரிலேபிறந்துவளர்ந்து இப்பொழுது திருச்சி நாஷனல்லைஸ்கூலதமிழ்ப்பண்டிதராயிருக்கிற ஸ்ரீமத-ஏ. எம். சடகோபராமாதுஜாசாரியரால் நன்குவிசாரித்து விரிவாகவும் தெளிவாகவும் எழுதப்பட்டு முன்னமே மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தின் பணனிர்ண்டாம்வருஷக்கூட்டத்து வித்வதஸ்பையிற் படிக்கப்பட்டுச் செந்தமிழில் வெளியிடப்பட்டது.

முடிவுரை

பொழுது ஆழ்வார்திருநகரியில், தாயவலந்தீர்த்தான்கவிராயர்வீட்டி லிருந்து இதன் ஏட்டுப்பிரதியொன்று கிடைத்தது. அது தமிழகநப் வர்க்குப் பெரிதுமுபகாரமாவதென்றுகருதிச சங்கப்பிரசுரங்களுள் முதலிற்றொடங்கவேண்டியவற்றுள்ளொன்றாக மதிக்கப்பட்டிருந்தது.

அப்பொழுது பரிசோதனைக்குப் போதுமான வேறுபிரதிகள் கிடையாதிருந்தமையாற காலநதாழ்க்கப்பபட்டிருந்தது. பின்பு மற்றொரு குறைப்பிரதியும் சங்கத்துக்குக்கிடைத்திருக்கிறது. அது இன்னாராற் கொடுக்கப்பட்டதென்பது தெரியவில்லை.

செந்தமிழ்ப்பத்திராதிபத்தியப்பொறை சிறியேன்மீதேறியபின்பு அதன்பிரசுரத்துக் கவசியமாக இந்நூ லெடுத்துக்கொள்ளவேண்டிய தாயிற்று. அப்பொழுது சங்கத்திலிருந்த பிரதிகளிரண்டையுமவைத் துக்கொண்டே யிடர்ப்பாடுற ரசகிடடுச சிலபாரங்கள்வெளியிட்டெவந்த எளியேன்மீ தன்புகூரநது எனதுவேண்டுக்கோட்கிணங்கி மஹாமஹோ பாதயாயா பிர்ம்மஸ்ரீ உ. வே. சாமிநாதையரவர்களும், புதுக்கோட் டைக்காலேஜ் பிரின்ஸிபாலாகவிருந்த ஸ்ரீமத-எஸ். இராதாகிருஷ்ணையர் B. A., F. M. U. அவர்களும் அருமையாயெழுதிவைத்திருந்தபிரதி களையருளி யுபகரித்தார்கள். அவர்களதுதாராளசந்தை மிகவும் பாராட் டற்பாலது.

அப்பிரதிகளுள் மஹாமஹோபாததியாயரவர்களதுபிரதி சிலபிரதி களோ டொப்புப்பார்த்ததுப் பிரதிபேதங்குறிக்கப்பட்டதாயுமிருந்தது மிகவும்சாதகமாயிற்று.

அதன்பின்பு பரங்கிப்பேட்டை ஸ்ரீமத-இலக்குமணப்பிள்ளையவர் களா லொருபிரதிகொடுக்கப்பட்டது.

ஆக நான்குபூரணமானபிரதிகளையும் ஒருகுறைப்பிரதியையும் வைத்து மேலேபார்க்கும்பொழுது இதனுரையானது செப்பஞ்செய் யாது முற்படவரைந்தவரைவேபோல ஒருமுறைப்பாடின்றிச சில இடத்துப் பதவுரையாகவும், சிலஇடத்துக் குறிப்புரையாகவும், சில இடத்து விரித்துரையாகவும், சிலஇடத்துக் கருத்துரையாகவும், சில இடங்களிற் பிரதீகங்காட்டியும், சிலஇடங்களி லவைகாட்டாமலும், சிலஇடங்களிற் சொன்முடிபில்லாமலும், சில இடங்களிற் றிணை,

முகவுரை

துறைகளின்பெயரெழுதற் கிடம்விட்டும் மேற்கோள்களிற் சிலவற் றிற்கு ஆகரங்காட்டியும் பலவற்றிற்கு அவைகாட்டாமலும் பிரதிக ளெல்லாம் ஒரேபடியாயெழுதப்பட்டிருந்தன. பிழைபாடில்லாத பெரும் பாகங்களைப் பிரதிகளிலுள்ளவாறெழுதியும், சொன்முடிபு, பிரதீகம் இவையிலலாத இடங்களில அவறறையமைத்தும் சிலமுக்கியமான பிழைகளைத் திருத்தியும், திணை துறைகளின்பெயரெழுதாத இடங் களிற் புள்ளியொற்றியும் ஒருவாற் சரிசெய்தப்பட்டிருக்கிறது.

குளகவகையுள், கலாபம் அல்லது கலாபகம் என்றுவழங்கத்தரும் பெயரை மூலத்தள்ளும் உரையுள்ளும் எல்லாப்பிரதிகளிலும் காபா லீகமென்றெழுதியிருந்தமையால் எழுத்துசிலைமாறி விகாரப்பட்டிருக்க லாமென்றெண்ணி யிருந்தபடியே பதிப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அன்றியும், ஒரிடத்தெடுத்துக்காட்டிய இலகணமேற்கோளைப் பின்னும் பல இடங்களிற்காட்டியும், விரிக்கவேண்டாதசிலவிஷயங்களைச் சில இடத்து விரித்தும், விரிக்கவேண்டியவிஷயங்களை ஒரே ராவழி விரியாதுவிடுத்தும், எழுதியிருக்கும்வைகளும் இருந்தபடியே பதிக்கப் பட்டிருக்கின்றன.

ஆரியனும், முதலிற் கடவுள்வாழ்த்தென்றுகாட்டப்பட்டிருக்கும் று பாடல்களில், ச-ஆம்பாட்டினமுன் அவையடக்கமென்றும், று-ஆம் பாட்டின்முன் பனுவல்வாழ்த்தென்றும் எழுதிக்கொள்ளவேண்டும். இவ ற்றுள், “ஆககுமுறககாக” எனனும் முதலையுடையபாட்டு அதிகபாட

இந்நூலின் மூலசூத்திரங்களைப்பற்றி,

“பதிகம்பொதுவெழுபத்தொன்றிருபத்தொன்
றதிகபொருணாற்றிருபத்தைந்தா—முதுசொல்
லணியியலைப்பத்துநாலாதரவாமெச்சங்
கணியிருபத்தெட்டாகுநகான்”

என ஒரு தொகைசெய்யுள் இரண்டிபிரதிகளில்மட்டுங் காணப்பட் டது. அவற்றுள் ஒன்று மூலசூத்திரங்கள்மாதிரி எழுதியபாகமா யுள்ளது.

இச்செய்யுளிற்காட்டியதொகைகள் பதிகத்திற்கும், சொல்லணியியலுக்கும் பொருந்தவில்லை. மூலப்பிரதியில், சொல்லணியியலிற் சித்திரகவிக்கைத்தொகுத்துக்கூறியருத்திரததில் “இருபாளுறும்” என்ற உமமையாற்றமுவியமாததிரைசுருகமுதலியஆநினுகும் மூலகுத்திரங்கள் ஆறு காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அவை உரைப்பிரதிகளிற் காணப்படாமையாலும், உமமையாற்றமுவிதா யுரையிறகாணப்படுதலாலும் உரையெழுதியின்பு செயதுசோததிருக்கவேண்டுமென்றும், இசுருத்திரங்களையும் மூலத்துடன்கூட்டிப் “பதிகம்பொது”வென்னும் வெண்பா, பின்பு பாடப்பட்டிருக்கவேண்டுமென்றும் தோன்றுகின்றது. ஆதலால் அவை அவ்வவவிடங்களிற்சொக்கப்பெறாது கீழ்க்குறிப்பிற் காட்டப்பட்டுள்ளன. அவ்வாறையுஞ்சேர்த்து “முதுசொல்லணியியலைப்பதநா”வென்றும், பாயிரசுருத்திரம் அறுபதநாலொடு சிறப்புப்பாயிரம் ஒன்று, தற்சிறப்பு ஐந்தது, “தருகாளமேகம்” என்ற உரைச்சிறப்புப்பாயிரம் ஒன்று, ஆக ஏழுசெய்யுளையுங்கூட்டிப் பதிகமெழுபததொன்றென்றும் எண்ணினர்போலும்.

சக்கரபெந்தமுதலிய சித்திராலங்காரங்களுக்கு மூலத்தாலும் உரையாலும் நன்குவிளங்காத சித்திரபத்திரங்கள் ஒருவாறு புதிதாகச்செய்து இறுதியிற்சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. சதுரங்கபெந்தத்தின்கதிவிவரமொன்றும் உரையிற்சொல்லப்படாமையாலும் விளங்காமையாலும், அதற்குச் சித்திரபத்திர மமைக்கப்படவில்லை. குத்திரம், உதாரணம் முதலியவற்றினிருப்பிடங்காணுமாறு முதற்குறிப்பகராதிகளும், விஷயகுசிகைமுதலியவு மெழுதிச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இது முதற்பதிப்பாதலால் எனக்குத்தெரியாதுதவறியிருக்கும் பிழைகளைச் சுததப்பிரதிவைத்திருக்கும்பண்டிதசிரோமணிகளகண்டு எனக்குத்தெரிவிப்பார்களாயின, அவைகளை மறுபதிப்பிறிருத்திக் கொள்ளவும், அவர்களுக்கு நன்றிபாராட்டவும் உபகாரமாயிருக்குமென்பது யாரும் அறியத்தக்கது.

இப்புத்தகம்ச்சிட்டுவெளிவரும்படிக்குப் பிரதிகளளித்து தவிய மஹாபகாரிகளான ஆழ்வாரதிருநகரித் தாயவலந்தீர்த்தான்கவிராயர் குடும்பத்தார்க்கும், மஹாமஹாபாததியாயா பிரம்மஸ்ரீ உ, வே. சாயி நாதையரவர்களுக்கும், புதுக்கோட்டை மஹாராஜாகாலேஜ் பிரின்ஸ் பாலாதிருநத ஸ்ரீமத-எஸ். இராதாகிருஷ்ணையர், B.A., F.M.U., அவர்க ளுக்கும், பாங்கிப்பேட்டை ப. அ. இலக்குமணப்பிள்ளையவர்க்குடும் பத்தினாக்கும் தமிழ்ச்சங்கத்தாரும், தமிழ்பிமானிகளும் நன்றிபாராட் டக்கடமைப்பபட்டிருக்கிறார்கள்.

இந்நூற்பரிசோதனவிஷயமாகவும், அச்சிடுமவிஷயமாகவும் சுரு சுருப்பாயும் ஜாகிரதையாபிடுநது பிரதிகளையொப்பநோக்கியும், எழு தியும், பிழைதிருத்தியும், மேற்கோள்களைப் பிறநூல்களினின்றும் இடங்கண்டுதேடியெடுத்திகொடுத்தும், பிரதிகளில் லலாத சித்திர பத்திரங்களை இவ்வாற்றிடுக்கவேண்டுமென்று ஊகித்தெழுதிக்கொடுத் தும், உதவிபுரிந்துவந்த பத்திராதிபருதவி ராமாநுஜையங்காரதுவேலைத் திறமை பாராட்டற்பாலது.

இந்நூலையச்சிடுதற்குரியனென் மெளரியேனைமதித்துத் தமிழிலகுக குக்குற்றேவலபுரியும் பெருவாழ்வுகொடுத்த மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத் தார்க்கு நன்றிபாராட்டக்கடமைப்பபட்டிருக்கிறேன்.

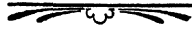
அலங்காரசாஸ்திரதிபுணர்களால் ஆராயத்தக்க இந்நூலை யளியே னும் அச்சிட்டுதவுமாறு அறிவாற்றலையளித்துத் தலைக்கடிய ஸாவே சுவரன்றிருவருளைச் சிறுதித்துவந்தித்துவாழ்த்துவேனாக.

திரு. நாராயணையங்கார்,

சேந்தமிழ்ப்பத்திராதிபர்.

ஸ்ரீ:

மா றனலங்கார வரலாறு.

அலங்காரமென்பது செய்யுளுக்கு அழகுசெய்யும் லக்ஷணங்களைக் கூறும் சாஸ்திரம், இவ்வலங்காரசாஸ்திரத்தை வடமொழியாளர் மிகவும் விரும்பிக்கற்பர். இந்தச்சாஸ்திரத்தின்பொருமை அக்நிபுராணத்திற் பேசப்பட்டுள்ளது. வாமநகுத்திரம், காவ்யாதாசம், ஸர்ஸ்வதிகண்டாபரணம், காவ்யப்ரகாசம், அலங்காரஸாவஸ்வம், ரஸமஞ்சரி, ஸாஷிதய தர்ப்பணம், ப்ரதாபருதரீயம், அலங்காரகௌஸ்தபம், சந்திராலோகம், குவலயாநந்தம், சடவைரிலைபவதிவாகரம் (இது நமமாழ்வார்விஷயமான வடமொழிமாறனலங்காரம்) முதலிய நூற்றுக்கணக்கானவட மொழி நூல்கள் அலங்காரத்தைப்பற்றிச்சொல்பவைகள். தமிழில் முதன்முதல அணியைப்பற்றித்தெரிவிக்கும் நூல் தொல்காப்பியம். தொல்காப்பியர்கூறுவது உவமை ஒன்றுதான். அவா அகத்திணையியலில் ஏனையுவமம் உள்ளுறையுவம் மிலைகளைவிளக்கி உவமவியலில் உவமத்தைத் தொழில், பயன், வடிவு, வண்ணம் எனப்பிரித்து விரித்தெழுதிபிடுகிறார். தொல்காப்பியாகாலத்து உவமையொன்றே அணியாகக்கருதப்பட்டது. பிற்காலத்தார் அதிலிருந்து பல அணிகள் கற்பித்துக்கொண்டனர். நச்சினூக்கினியரும் உவமமொன்றையே அணியாகக்கருதினர். இவா தம் காலத்திற் பல அணிவிகற்பவேறுபாடுகளுடன்வெளிவந்த ஒரு அணிநூலைத் தமதுதொல்காப்பியவுரையிற் குறைகூறுகின்றனர். இவா உவமவிகற்பங்களுக்கு எடுத்துக்காட்டிய உதாரணசெய்யுள்களில், தண்டியலங்காரவுரையில் வேற்றுமையணி, தற்குறிப்பேற்றவணிமுதலியவைகளுக் குதாரணமாகக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. நிரனிறை, சமம் முதலியவற்றை உவமத்தின்விகற்பமாயே கொண்டார், நச்சினூக்கினியர், இப்படி உவமமே பலவணிகளினுற்பத்திக்குங் காரணமாயிருந்தது என்பதை வடமொழியாளரும் சம்மதிக்கின்றனர். அப்பையதிகூறித் தாமெழுதிய சிதரம்மாமலையென்னுங்கிரந்தத்தில் இவ்விஷயத்தை ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார். அச்சுலோகம் வருமாறு:—

“உலகெங்கெங்கு வலுபுலம்புலாழைத் துறவிகளெங்கு !
ரணியாகாவியுரமெய்துநீதலிடினெனக்”

இதன்மொழிபெயர்ப்பு,

“ உலகையென்னுந் தவருங்குத்தி
பல்வகைக்கோலம்பாங்குதப்பினீந்து
காப்பியவரங்கிற்கவினுறத்தோன்றி
யாப்பறிபுலவரிதய
நீப்பறமகிழ்ச்சிபுபநடிக்குமே ” என்பதாம்.

இவ்வணியிலக்கணமானது தொலகாப்பியத்திற் பொருளதிகா
ரத்திற்சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அக்காலத்தில், தமிழிலக்கணம் எழு
தது, சொல், பொருள் என மூன்றுபாகமாகத்தான் பிரிக்கப்பட்டிருந்
தது. “எழுததுஞ்சொல்லும்பொருளுநாடிச், செநதமிழியற்கைசிவ
ணியநிலத்தொடு, முநதுநூல்கண்டுமுறைப்படவேண்ணி” என்னும்
தொலகாப்பியப் பனம்பாராபாயிரத்தால, தொலகாப்பியத்திற்குமுத
னாலும் இப்பாகுபாடேகொண்டிருந்ததெனத்தெரிகிறது. இறையனா
ரகப்பொருளுரையை யுற்றநோக்குமபோது, ‘யாப்பு’, தனியுறுப்பாகக்
கருதப்பட்டு, தமிழிலக்கணம் நான்குபிரிவாகக்கருதப்பட்டதென்று
தோன்றுகிறது. அதன்பின்புதான் ‘அணி’ தனியுறுப்பாகக்கொள்ளப்
பட்டு, தமிழிலக்கணம், எழுதது சொல் பொருள் யாப்பு அணியென
ஐந்துபிரிவுடையதாகவகுக்கப்பட்டது. இவ்வவந்திலக்கணமும் ஒருங்
கேகூறும்நூல்கள் வீரசோழியம், இலக்கணவிளக்கம், தொன்னூல்
விளக்கம், முதனவீரியம் என்பனவாம். இவை ஒவ்வொன்றிலும் அந்
தந்தக்கிரமத்தில் அணியிலக்கணம் கூறப்பட்டுள்ளது. வீரசோழிய
அணிகளுக்குமுதலான ஆசார்யதண்டியியற்றிய வடமொழிக்காவ்யா
தர்சம். இலக்கணவிளக்கமுதலிய மற்ற இலக்கணங்களின் அணி
யிலக்கணங்களுக்குமுதலான, தமிழ்த்தண்டியலங்காரமும் அதன்
உரைகளும்.

தனியாய் அணியிலக்கணமாத்திரங்கூறும்நூல்கள் அணியியல்
அல்லது அணிநூல், தண்டியலங்காரம், மாறனலங்காரம் என்பன.
இவற்றுள் அணிநூலைப்பற்றிவிசாரிப்போம். யாப்புருங்கலவிருத்தி
யில் “உருவகமாதிரிவியலீருவரும்..... அலங்காரமென்பது அணி

பீமலாதலின்” என்று கூறியிருப்பது தண்டியலங்காரவணிமுறைவைப் புகுப் பொருத்தமில்லாததால் வேறு அணிநூலைக்குறித்ததாகவேண் டும். நேமிநாதவிருத்தியில், “புணையுறசெய்யுட்பொருளைப்பொருவழி, வினைநின்றவிளக்கினதுவிளக்கெனப்படுமே” “முதலிடைகடையென மூவகையான” என்பன அணியியல் ஆகலின்” என்றுள்ளது. இதில் இரண்டுசூத்திரத்தாற்குறித்த விளக்கணி தமிழ்ததண்டியலங்காரத்தில், தீபகமென்றபெயரால் ஒரேசூத்திரத்திற்கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆத லால் இவ்விருத்திகாரர்குறித்த அணியியல் என்னுமநூல் தண்டியலங் காரத்தினுமவேறாகவேண்டும். நச்சினூர்க்கினியா தொலகாப்பியவுரையில “இனி இவ்வோத்தினிற்கூறுகின்ற உவமங்களுடசிலவறையும் சொல்லதிகாரத்தினுள்ளும் செயபுரியலுள்ளுஞ்சொல்லுகின்ற சில பொருள்களையுமவாங்கிக்கொண்டு மறறவை செய்யுட்கண்ணே அணி யாமென இக்காலத்தாசிரியா நூலசெய்தாருமுளா” எனக்கூறி அவ் வணிநூலுக்குத் தமது சமமதமின்மையையும் தெரிவிக்கிறார். இவ் வாக்கியத்திலுள்ள விஷயம் வடமொழியிலிருந்துபெயர்த்த தண்டியலங் காரத்தைக்குறிககாது வேறு அணிநூலையேகுறித்ததாகவேண்டும். பரி மேலழகா பகாநதரமாய்க்கூறும் நுவலாதுவற்சி, ஒட்டு என்னும் பரி யாயப்பெயர்கள் முறையே வீரசோழியத்திலும் தண்டியலங்காரத்தி லும் காணப்படப்போதிலும் அவர் தன்மதமாகக்கூறிய பிறிதுமொழி தல என்பது அணிநூலுட்கண்டதாகவிருந்தாலுமிருக்கலாம். இப் படியே வீரசோழியம், தண்டியலங்காரங்களுட்காணப்படாத சில அணி களின்பரியாயப்பெயர் இவருரையிறகாணப்படுகின்றன. இன்னோரன்ன காரணங்களால், தண்டியலங்காரத்தினுமவேறாய அணிநூல் அல்லது அணியியலென்ற நூலொன்று இருந்துவிழுந்திருக்கவேண்டுமென் றேற் படுகிறது.

ஆனால், தண்டியலங்காரத்திற்கே அணியியலென்னும்பெயர் இருந் திருக்கிறது. அணியியலென்றபெயருடன் அடியார்க்குல்லாரும் மாறனலங்காரவுரையாசிரியரும் (மா-அ-சூத 25-ன் கீழ்) எடுத்ததுக்காட் டியிருக்கிறமுறையே சூத்திரம் இரண்டு மொன்றும் தண்டியலங்காரத் துட்காணப்படுகின்றன. இத் தண்டியலங்காரசூத்திரங்கள் அணியிய லென்னுமநூலிலிருந்து முன்னோமொழியாக எடுத்ததுத் தண்டியலங் காரத்துட்சோக்கப்பட்டிருக்கலாமென்று கருதுவதற்கு இடங்கொடுக் கின்றன.

இனி, 'மாறனலங்காரம்' என்பதைப்பற்றிவிசாரிப்போம். மாறன் என்பது பாண்டியரைக்குறிக்கிற பழம்பொதுப்பெயர்களுள் ஒன்று; இங்கு ஆழ்வார்களுட்கிறந்த நம்மாழ்வாரைக்குறிக்கிறது. இவர் பாண்டியரதரசாட்சிக்குட்பட்ட பொருநையாற்றின் அடையகரையாகிய திருவழுதிவளநாட்டுக்குரிய சிறறரசா. மாறன், காரிமாறன், சடகோபன், திருவழுதிவளநாடன், பொருநத (தாமரபர்ணி) சோப்பன், பொருநதச்சங்கணிததுறைவன், மகிழ்மாலைமார்பினன முதலானபெயர்கள் இயல்பாயும், காரணமபற்றியும் இவருக்குவழங்கிவந்தனவென்று திருவாய்மொழியால், தெரிகிறது. இவா பிறந்தபொழுதேதொடங்கித் திருமாலினிடத்துவிசேஷபக்தியுடையராய் உண்ணுஞ்சோறு பருகூர் தின்னுமவெற்றிலையுமெல்லாங் கண்ணனையெனறதயவசித்துத் ததேகதயானபரராபிருநத நான்குவேதங்களையும் திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், பெரிய்திருவந்தாதி, திருவாய்மொழி என்னும் நான்குதமிழ்பிரபந்தங்களாக லோகோஜ்ஜ்வராததமாகவெளியிட்டருளினா. இவரை அக்காலத்திலிருந்த மதுரகவிமுதலான பராஹ்மணசிசேஷ்டாகளும் பிறகாலத்துவந்த நாதமுநி, யாமுநாசாராயா, ராமாநுஜாமுதலான பராஹ்மணசிசேஷ்டாகளும் ஆசார்யராகமதித்து நேரிலும் விகரகருபமாயெழுந்தருளபண்ணியும் ஆழ்வார்களுட டலைமையானவராய்க்கொண்டு ஆராதித்துவந்தனர். வடநாட்டிலும் துளசிதாசாமுதலானோரால், பாராட்டிப்பூசிக்கப்பட்டார் இவ்வாழ்வாரெனின், இவரைப்பற்றி நாம் அதிகமாயெழுதவேண்டியதில்லை. இந்நூலாசிரியா இவ்வாழ்வாரிடத்து ஏழாட்காலும்பழிப்பிலாததொண்டிபூண்டு மறந்தமபுறந்தொழாதவமிசுத்துட்பிறந்த வைணவமதாபிமானமுள்ளவரானபடியினாலே, தண்டி அலங்காரமுதலியநூல்கள் அரசாமுதலியவாக்களைப்பற்றிக்கூறி லெளகிக திருஷ்டாந்தங்களுடையனவாயிருப்பதுகொண்டு, தா மிறந்த அலங்கார நூலையியற்றி இதை ஆழ்வார்க்குச் சமர்ப்பித்து உதாரணங்களை ஆழ்வார்விஷயமாகவும் திவ்யதேசத்து எம்பெருமான்கள்விஷயமாகவும் வைஷ்ணவபரமாய்ச்செய்துசேர்த்தருளிக 'காரித்தருள்கலைக்கடலையற் பெயர்புனைந்த' (மா-அலங். பா) 'திருமகிழ்ப்பரமதேசிகன்பெயரால்' (மா-அகப்) இந்நூலைவெளியிட்டருளினா. ஆகவே மகிழ்மாறன் அல்லது நம்மாழ்வாரை நாயகனுய்க்கொண்ட அலங்காரசாஸ்திரமாகுமிது.

வடமொழியிலும் நம்மாழ்வார்விஷயமான ஒரு அலங்காரசாஸ்திரம் 'சுடவரீவைபவதிவாகரம்' என்றபெயருடன் குவலயாநந்ததையபுசரித்ததாய்விளங்குகிறது. கூடியசீக்கிரம் அச்சிலவரும். இத்தமிழுணினூல, பாயிர இலக்கணத்தை முதலிற்பெற்று, அது தவிரப் பொதுவியல, பொருளணியியல, சொல்லணியியல, எச்சவியல என நான்குபகுப்புடையதாயிருக்கிறது.

இந்நூற் பொதுப்பாயிரத்தின் "வெள்ளையினகவலின்விளம்பலுமரபே" என்றபடி இந்நூலாசிரியர் பொதுவியலைமாதிரிம வெண்பாவா லமைத்திருக்கிறார். அகவலின்வெள்ளையினைகவென்று முதலு நூல்விதித்தமைபுளவாகவும், விதியாதுநீக்கிய கட்டளைக்கவித்துறை, ஆசிரியவிருத்தமென்னும் பாவினத்தாற் பின் பிலககண நூல்செய்தோர் இலக்கணங்களைக்கூறியதுபோலவும், சிலப்பதிகாரத்திற் சிலகாதைகள் பாவினங்களாற்பாடியதுபோலவும் இவரு முதலியலை வெண்பாவாலும், மற்றவற்றை நூற்பாவாலும் கூறினார்.

தண்டியலங்காரத்தில் மேற்கூறியநான்கியலுக்கும் சோந்தகுத்திரங்கள் 125 தான். தண்டியலங்கார உதாரணச்செய்யுள்களிலும் மாறனலங்கார உதாரணச்செய்யுள்கள் நிகவு மதிசும. ஆகவே தண்டியலங்காரத்தினும் மாறனலங்காரம் மிககவிரிவுடையது. தண்டியலங்காரம் காவ்யாதர்ச்சதைப்பின்பற்றின மொழிபெயர்ப்பு. மாறனலங்காரம், தொல்காப்பியமுதலியவற்றினகருத்துக்களையும், "முதுமொழித்தண்டிமுதலுணியையும், புதுமொழிபுலவாபுணாததியலணியையும், தனதுநுண்னுணாவாற்றருபலவணியையும், மனதுறத்தொகுத்துமவகுத்துமவிரித்தும், சதுரபெற்றிரண்டிடந்தழீஇயசார்பெனலாய்" விளங்குகிறது. ஆயினும், இது தண்டியலங்காரத்தின்வழிநூலாகும். இதனுரையில் வடமொழித்தண்டியாசிரியரை யபூர்வமாயோரோரிடத்தும, தமிழ்த்தண்டியாசிரியரை அடிககடிபலஇடங்களிலும் அட்டியிருக்கிறார். இந்நூலாசிரியர் சிலஇடங்களிற் சிலநியாயமபற்றிச சிறிதுவேறுபடுவதுமுண்டு. எடுத்துரைப்பிற பெருகுமாதலால 84-ம் குத்திரவுரை முதலியவிடங்களிற் கண்டுகொள்க.

தண்டியலங்காரத்துட்கூறிய பொருளணிகளின்றொகை 35. இந்நூலுட்கூறிய அணிகளின்றொகை 64. இந்நூலார், தண்டியாசிரியர்

கூறிய துட்பமென்னுமலங்காரம் பரிகரத்துடங்குதலா லதைக் குறைததார். சொல்லிலக்கணத்திலும் பொருளியலிலும் புறத்திலேயேயிலுங்கூறியுள்ளவும் மற்ற அணிநூல்களுட் கூறப்படாதனவுமாக் கூட்டு வில், இறைச்சிப்பொருள்கோள், பொருண்மொழியென்னும் மூன்றையும் செய்யுட்கணிசெய்தலால் அணியுட்சேர்த்துமிகுததார். வகைமுதலிக்கு, இணையெதுகை, உபாயம், உறுசுவை, புகழ்வதினிகழ்தலென்னுமைந்தும் அழகெய்துவதாயிருத்தலின், இலக்கியங்கண்டத் திலக்கணமியம்புதலா யிவற்றையு மிகுததார். தண்டியாசிரியர் உவமவிரியுட்சேர்த்தும், ஏனையாசிரியர் வேறுவேறுகப்புணராததுமிருக்கிற ஐயம், தெரிதருதேற்றம், பொதுநீங்குவமை என்பவற்றுள் ஐயத்தையும், தெரிதருதேற்றத்தையும் ஏனையாசிரியர்மதமுடன்பட்டுப் பிறிதோரணியாக்கியும், பொதுநீங்குவமையைத் தண்டியாசிரியாமதம்பற்றியுவமையுட்புணர்த்தும், தன்கோட்கூறலென்னுமுத்தியானும், தன்குறியிடுதலென்னுமுத்தியானும், பின்னோனவேண்டும்னிகறபங்கூறிமுடிக்கும் வழிநூலிலக்கணமபற்றியும் இவ்வாறெல்லாம்முடித்ததார். இவ்வாறு சூக்குமமாங்ககாணப்படும வேறுபாடுகளுக்கெல்லாம் மேற்கண்ட படியேகொள்ளவேண்டும்.

தண்டியாசிரியர் ஒருகுத்திரத்திற் பன்னிரண்டுத்திரகவிகளுக்குப் பெயராமாதிரங்கூறிச்செல்ல, இந்நூலாரா முப்பத்திரண்டுத்திரகவிகள்கூறி அவற்றுக்கு இலக்கணமுங்கூறிச்செல்கிறார். 'தேவா' 'மாதவனே' 'தண்மதி' 'சேடுறு' என்றுதொடங்குகிற சக்கரபெந்தச்செய்யுள்களில் 'திருமலை,' 'தென்குருகூ,' 'வடமலையப்பன்,' 'சீராமராமசேயம்,' 'தருமமேகைதரும' என்பவைகளும், இரதபெந்தத்தில 'நாராயணயநம்' என்பதும், காதைகரப்பிற 'கொல்லான்புலாலைமறுத்தானே' என்னுங்குறளும் அழகாயமைக்கப்பட்டுள்ளன.

தண்டியலங்காரவாசிரியர் தாமே மூலமும் உதாரணமுங் காட்டி னாற்போல, இந்நூலாசிரியர் தாமே உதாரணச்செய்யுள்களும் செய்தமைத்தாரென்றுதோன்றுகிறது. "இந்நூலாசிரியர் இவ்வதாரணம யாண்டுப்பெற்றாரோவெனின்" என்று உரையிலவருவதுகொண்டும் பிற ஆதாரங்கொண்டு மிவ்வாறு ஊகிக்கவேண்டியதாயிருக்கிறது. இந்நூலிற் பரியாடல், கலித்தொகை, பத்துப்பாட்டு, புறநானூறு, குறந்

தொகை, அகநானூறு, குறள், நாலடி, சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், வெண்பாமாலை, யாப்பருங்கலம், திருவாய்மொழி முதலிய பழைய நூல்களிலிருந்து மேற்கோள்காட்டப்பட்டுள்ளன. இந்நூலாசிரியர் செய்தருளிய திருக்குருகாமான்மியம், நம்பெருமாள்மும்மணிக்கோவை, மாறன்கிளவி மணிமாலை, இந்நூலுரையாசிரியர் செய்தருளியதாகிணைக்கப்படுகிற 'மாறன்பாப்பாலினம்' முதலிய வைணவ நூல்களிலிருந்தும் அடிக்கடி மேற்கோள்கள்காட்டப்பபட்டிருக்கின்றன. திருப்பதிக்கலம்பகம் என்னும் நூலிலிருந்தும் மேற்கோள்காட்டப்பபட்டிருக்கிறது. அந்நூலைப்பற்றி ஒன்றும் தெரியவில்லை. மற்றைய உதாரணசெய்யுள்களெல்லாம் நம் மாழ்வாரவிஷயமாகவும், கிவ்யதேசத்து எம்பெருமான் கள்விஷயமாகவும் வெண்பா முதலிய பாப்பாவினங்களிற் பெருமபாலும் அகப்பொருட்டுறைகளமையப்பெற்றனவாய் நூலாசிரியரற் செய்யப்பெற்றதுசேர்க்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வுதாரணங்களெல்லாம் கூறப்பணக்களஞ்சியமாய்ச் சொற்சுவைபொருட்சுவைநிரம்பி அழகாயிருக்கின்றன. பெருமபாலும் உதாரணசெய்யுள்களுக்கூட திணையும் துறையும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. சில உதாரணங்களுக்குப் பொழிப்புரையும், சிலவுதாரணங்களுக்குக் குறிப்புரையும் கூறப்பட்டுள்ளன. நன்னூலின் ஆரம்பத்தாட் கூறியிருப்பதுபோல இந்நூலிலும் ஆரம்பத்திற் பொதுப்பாபிரததி லக்கணம் மிகவிசிவாயும் தெளிவாய்கூறப்பட்டிருக்கிறது.

இத தமிழணி நூலின்பொருளடக்கத்தையும் பெருமையையும் பின்வரும் நூற்பாவாலும், வெண்பாவாலும் ஒருவாற்றிற்குக்கொள்ச.

“ஆறெனத்தொகைவகையினிலவிரித்தவற்றைத்
தேறமெம்பெறுநான்கெனத்தெரிசெய்யுளும்
பாகமோமூன்றம்பயிலகுணம்பதது
மாகவெண்ணெகிரட்டியபொருளணியு
மடிமொழியெழுத்தினகெகினவாக
முடிவுறவகுத்தமுலகைமடக்கு
மூவினப்பாடன்முதலாமுறைமையின்
மேவினவிருபாளுறன்மேலாறென
விழுமியமிறைக்கவிவிரித்தபின்னெஞ்சிய
வழுவுழுவுமைதியுமிவையெனவகுத்தது
மொழிந்தவைமம்முன்றுடனமுற்று
தொழிந்தவுங்கோடலொள்ளியோர்கடனே”

“வாய்ந்ததிருப்பதி நூற்றெட்டினையும்வாழ்த்தியே
யாய்ந்ததமிழ்மாதனணியெனப்பேர்—தோய்ந்தனதாற்
காண்டருசோமற்றோரணியுங்கவின்புணர்க்க
வேண்டுமோவீங்கிதற்குமேல்”

சுமார் நூறு வருஷங்களுக்குமுன் ‘கர்னல் மெசுகன்ஸி’ துரையவர்களால் மிகத்திரவியச்செலவுசெய்துசோககப்பெற்று இப்போது துரைத்தனத்தாரிடமிருக்கும் சென்னை இராஜாங்கப்புத்தகசாலையில் இந்நூலின் காக்கையெழுத்துப்பிரதியொன்றிருப்பது, சிலபெரியோர்களுக்குத் தெரிந்தவிஷயம். கிரந்தமந்தணகடம் (Tamil Museum) என்றபெயர் வைத்துக்கொண்டு அநேகசாஸ்திரங்களை வெளியிடப்போவதாய்முன்னுக்குவந்த S. சாமுவேலபிள்ளை என்பவா, சுமார் 55-வருத்தாக்குமுன், தாமசுசிட்ட ‘தொல்காப்பிய நன்னூல் ஐக்கண்டிய’ புத்தகத்தில் இந்நூலைப்பற்றிப் பிரஸ்தாபித்துள்ளார். ம-நா-நா-ஸ்ரீ சூரியநாராயணசாஸ்திரியாரவர்களும், ம-நா-நா-ஸ்ரீ செல்வகேசவராயமுதலியாரவர்களும் தாங்களியற்றிய தமிழ்ப்பாலைஷவிஷயமான நூல்களில் இந்நூலைக்குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். சென்னையிலவசித்த வைணவவிதவான்களாகிய மகா-நா-நா-ஸ்ரீ இராஜகோபாலபிள்ளையவர்கள்முதலியோர் இந்நூலை அச்சிட எண்ணிப் பொருண்முட்டுப்பாடால நின்றுவிட்டனர். முதன்முதல்வெளியான செந்தமிழ்ப்பகுதியினின்று, காலஞ்சென்ற ஸ்ரீமாந்-பாண்டித்துரைத்தேவரவர்களும், முன்பு செந்தமிழ்ப்பத்திராசிரியாரிருந்த ஸ்ரீ உ. வே. ரா. இராகவையங்காரவர்களும் இந்நூலை அச்சிடுவதைச் சங்கத்தின்முதலே ஐக்கங்களுள்ளொன்றாகக் கொண்டிருந்தன ரென்பது தெரிகிறது. எக் காரணங்களாலோ அவர்கள் எண்ணம் நிறைவேறவில்லை. இத்தகைய அரிய நூல்களை யச்சிட்டுத் தமிழகத்திற்குபகரித்துவரும் தமிழ்ச்சங்கத்தார்க்குத் தமிழ்பிரமணிகள் நன்றிசெலுத்தக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

நூலாசிரியர்.

பெயர்:—இவ் வரியபெரியநூலை இயற்றியவர் ‘திருக்குருகைப் பெருமாள் கவிராயர்.’ திருக்குருகைப்பெருமாள் என்றால், திருக்குருகையென்னும ஆழ்வார்திருநகரிக்குத்தலைவரான நமமாழ்வார் என்று பொருள். “திருக்குருகைப்பெருமாள் தன்திருவடிகள் வாழியே” என்பது அஷ்டகடினும் அப்பிள்ளை அருளிச்செய்த நமமாழ்வார்விஷயமான

வாழித்திருநாமம். இந்நூலாசிரியர் நம்மாழ்வாருடைய ஆஸ்தானகவி ராயராதலால் அவருக்குத் திருக்குருகைப்பெருமாள்கவிராயரென்று பெயராயிற்று. இவருக்குச் 'சுடையன்' என்னும் இயற்பெயருமுண்டு. 'சட்கோபன்' என்பது சுடையன் எனத் திரிந்ததுபோலும்.

தகப்பனர்:—இவருடைய தகப்பனார்பெயரும் 'திருக்குருகைப் பெருமாள்கவிராயர்' என்பதேயாம்.

ஜாதி:—வேளாளர். 'சீரகததாராவணிகள்' என்று பாயிரத்திலிருப் பதைநோக்க வேளாளரும் ஒருவகை வைசியவகுப்பிற்கேந்தவரென் பது வெளியாகின்றது. ஆழ்வார்திருநகரிகளோயிற சத்தாவரண உத ஸவங்களிற்படிக்கவேண்டிய 'திருப்பணிமலை'படிப்பவருக்கு ஏற் பட்ட சுதந்தரங்களைத் தெரிவிக்கும் கோயிற்கணக்கில திருக்குருகைப் பெருமாள்கவிராயர் என்றிருக்கிறது. அநதசுதந்தரங்களை இப்போது வத்தராயிருப்புஆழ்வாரப்பயிள்ளை எனபவா பெற்றுவருகிறதுகொண்டு இந் நூலாசிரியர் இவரின் முன்னோராயிருக்கலாமென்று சிலாநினைக்கின் றனா. ஆழ்வாரப்பயிள்ளையினபநதுவாகிய அபிருதகவிராயரின்வம சத்தில'திருக்குருகைப்பெருமாள்கவிராயாகன்' சிலாநிருத்திருக்கின்றனா. சென்னைராஜாங்ககையெழுத்துப்புத்தகசாலையிலுள்ள திருவரங்கத்தந் தாதியின் பழையவுரையெழுதிவைத்தவா திருக்குருகைப்பெருமாள் கவிராயர். இவா இந்நூலாசிரியரல்லா. இவா 'மாறன்கோவை'இயற்றிய வேங்கடத்துறைவான்கவிராயர் வமசத்தவராயிருக்கவேண்டும். இப பெயரினர் 'O. K. S.' எனற நவீனக்குறியாலவழங்கப்படுகிற திருநெல் வேலிஜிலலா வைணவவேளாளவகுப்பைச்சேர்ந்தவரென்று தெரிகிறது.

ஊர்:—திருக்குருகூர் என்னும் ஆழ்வார்திருநகரி. இவற்றிற்குப் பிரமாணம்:—

“பெருநிலம்புகழ்திருக்குருகைப்பெருமா
எருள்குருகூர்வருமனகன்செழுந்தேன்
மருக்கமழ்சீரகததாராவணிகன்புகழ்த்
திருக்குருகைப்பெருமாள் கவிராயன்
அருட்குணத்துடன்வளர்சுடையன்
பொருட்டொடாநவம்புணர்புலமையோனே”

(மாறனலங்காரப்பாடிரம்)

“குருகையம்பதித்திருக்குருகைப்பெருமான
பொருவில்பேரன்புடன்புரதருன்புதல்வன
மருககமழ்சீரகததாவணிகேசன்
நீநகீதருகைப்பெருமாள்கவிராசன்
அருட்குணத்தவர்புகழ்சடையன்
பொருட்டொடர்வம்புணர்புலமையோனே”

(மாறனகப்பொருட்பாயிரம்)

“இருக்குமுதற்பனுலவினுவியற்றமிழ்தோநாடாவினென்னுமேன்மை
யருட்புயலைப்புகழ்புலமைத்திருக்குருகைப்பெருமாள்பேரன்புகூருந்
தருக்குலவுமபொழிற்குருகாபுரிவணிகனசடையனிதைததமிழாற்சாற்றித்
திருக்குருகைப்பெருமானவண்கவிராசனென்புனைபேர்சிறந்ததொன்றே”

(நீநகீதருகாமான்மியப்பதிகம்) முதலியன.

மதம்:—வைணவம் இவா, ‘மணவாளமாழி’ முதலிய தென்கலை
ஆசார்யசிரேஷ்டாசுளை அலங்காரநூலின்மதநியிலவணங்கியிருப்பதா
லும், ஸ்ரீநிவாசஜீயா எனனும் தென்கலை ஆசார்யபுருஷரது சிஷ்ய
ராதலாலும், தென்கலைவகுபபைச்சோந்தவா.

ஞானாசிரியா:—இந் நூலாசிரியருக்குப் பஞ்சஸம்ஸ்காரமென்னும்
நீலைமுதலியசெயதுவைததஞானாசிரியா ‘ஸ்ரீநிவாஸஜீயா’ என்பது,
‘சிறகுணசசீநிவாதனினைருளா, னறபொருணமுன்றையுமநலனுற
வுணர்வோன்’ என்னும் மாறனலங்காரப்பாயிரத்தாலும் ‘சிறகுணத
திருமலைசசீநிவாதன், பொற்புடைத்திருவடிபோற்றியபுனிதன்’ என்
னும் மாறனகப்பொருட்பாயிரத்தாலும் தெரிகிறது. அன்றியும், மாற
னலங்காரத்துள்ளே இவ் வாசிரியரைச் சில இடங்களில் வாழ்த்தியிருக்
கிறார். அச்செயபுள்கள்வருமாறு —

“முததிககவனேமுதற்காரணனெனறும்
பத்திவிடாதேயிலென்றுஞ்—சத்தியமாயச
செலவதநீநப்பதிவாழ்சீநிவாதன்பகாத
சொல்விததகமேதுணிந்து”

(காபாலிகாந்தியருளகம். குரவன்வாழ்த்து)

“முப்பரிநானமாரபினும்கோல்கைககொண்ணொன்
பொய்ப்புலனைவெனறபொறையுடையான்—மெய்ப்பொருளைச்
சேவிக்குதுண் ணுணர்வான்சீநிவாதன் றமியே
ளுவிக்கருளபுரிநதாளவான்”

(நினை வாகை. துறை. தாபதவாகை)

இவ்வாசிரியர், ஸ்ரீமணவாளமாமுநிகளின் ஆசிரியர் திருவாய்மொழிப் பிள்ளையாலஸ்தாபிக்கப்பெற்ற திருநகரி உடையவர் (ராமாநுஜர்) ஸநிதி எம்பெருமானா ஜீயர்மடாதிபரமபரையில் 8 (?) வது ஸ்வாமி யாக எழுந்தருளியிருந்தவர்; திருப்பதிமடத்திலிருந் தெழுந்தருளியவர். (மேற்குறித்த பிரமாணங்களைநோக்குக) இவா திருப்பதியிலிருந்தெழுந் தருளும்போதுகொண்டிருந்த ஸ்ரீநிவாஸன்படத்திற்கு நாளிதுவரை நித்தியபூஜையும் உதஸவமும் நடத்திவருகிறார்கள். இச்சீயர், தாம னீற்றிருந்தமடத்தைச்சார்ந்த உடையவர்ஸநிதியை ஜீரணோத்தார ணஞ்செய்தாரென்பது, பின்வரும் ஆழ்வார்திருநகரித்திருப்பணிமாலைச் செய்யுளாலவிளங்கும்

“இவர்தபூதாரோதிராகன்கோயிலே
யுவந்தனை ததழகுடகண்மலகிலோங்கினுன
சுவந்தபங்கயமுகன் சீநிலாசமா
தவனநிரிகோறகோன்மா தவர்கிரீடமே”

சென்னை ராஜாங்ககலையெழுத்துப்புத்தகசாலைப் புத்தக அட்ட வணியில் இவரை ஸ்ரீநிவாஸாசாராயா எனறெழுதியிருக்கிறது. இச சீயாசுவாமி, உபயவேதாநதபரவாதகராயத திகுருவிஜயமசெய்து வாகமியாயிருந்தாரென்றுசொல்லப்படுகிறது.

இந்நூலாசிரியாசெய்தவேறுபாடுகள்:—1. மாறணகப்பொருளும் அதன் உதாரணம் நூற்றெட்டுத்திருப்பதிகளோவையும். 2. திருக் குருகாமானமியம். 3. நம்பெருமாள்முமமணிகளோவை. 4. மாறன் கிளவிமணிமாலை முதலியன. இவற்றில் முன்னையதைத்தவிர மற்றைய நூல்களெல்லாம் மாறணலகாரத்தில் உதாரணமாக எடுத்துக்காட்டப் பட்டுள்ளன.

காலம்:—இந்நூலால் இவர்காலம் இன்னதென்றுதெரியாமற்போன போதினும், இவாசெய்த மறறொருநூலாகிய திருக்குருகாமான்மியம் அரங்கேற்றியகாலம் அதிற் குறிக்கப்பட்டிருப்பதால் அதிலிருந்து இவாகால மின்னதென்றேறப்படுகிறது. அச்செய்யுள்வருமாறு:—

“அறந்திகழாண்டவையெழுநூற்றிருபாள் முன்றி
லணிஇளர்கார்ததிகைமாதமெட்டில்வாழ்வு
சிறந்திடுதிவகளினுநததரத்திலேகா
தெய்யின்மகரமுடர்த்தந்திருந்தமுறந்த

தறத்தவரெண்மகிழ்மாற்திருமுன்னாதிச்
சுருதியுடன்மிருதியுஞ்சொற்றமிழின்வாய்மை
பிறத்தபெருங்காப்பியமுந்தெரிந்தோர்கேட்கும்
பெற்றியுடனரங்கேற்றப்பெற்றதன்றே”

இதிற குறிப்பிட்டிள்ளவருஷம் கொல்லம் ஆண்டு. கொல்லமாண்டு 723-வது எனவே, இப்போது 1090 நடப்பதால், 365 ஞாங்களுக்கு முன் இவர் இருந்தாரென்றேற்படுகிறது. குருகாமான்மியத்திலிருந்து இந்நூலுக்கு உதாரணமெடுத்திருப்பதால் இந்நூல் பின்னாறுசெய்யப் பெற்றதென்றுவைத்துக்கொள்வோம். ஆகவே ஏறக்குறைய 360 ஞாங்களுக்குமுன் இந்நூலியற்றப்பெற்றதென்பது ஏறபுடைததாகும். ஜீயர்காலம் நிரணயிக்கப்புகுமிடத்தும் இக்காலவரையறை சரியாயேற்படுகிறது. உரையாசிரியாகாலமும் இதுவேயாகும். இதுபற்றியேதான் ‘செந்தமிழில்’ இரண்டுமுனறிடங்களில், உரையாசிரியராகிய இரத்தின கவிராயர் பிரஸ்தாபமவருமிடத்து, ஸ்ரீ-உவே. இராகவையங்காவரலாகள் ‘350 ஞாங்களுக்குமுன்னிருந்த’ என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள்.

இவர்பெருமை —இவர் பாஸியத்திலேயே நிகண்டு, இலக்கணம், இராமாயணம், சங்கநூல்கள், பழையவுரைகள் இவற்றை ஐயந்திரி பறக்கற்றுச் சிறந்தவித்வானாகிய தமது தகப்பனாரிடம் கற்றுவல்லுநராய், மாணாகாக்குப பாடமோதியும், பழையநூலகளைத் தேடித் தொகுத்துவைத்துக் ‘க ல் லி க் க ள ள் ி ய’மொன்றேற்படுத்தியும், ‘பொருட்டொடாநவம்புணாபுலமையோன்’ (மா-அக. ஸ் அல) என்றபடி புதுவகையான, பெருங்காப்பியம் சிறுகாப்பியமுதலான நூல்களியற்றியும், தங்காலத்துவிதவான்களுடனவாதஞ்செய்தும், அரசரார் சன்மானிக்கப்பெற்றும் தமிழைவிருத்திசெய்து சிறந்த வீரவைணவப்புலவராய்வீற்றிருந்தார். இவாவிஷயமாய் அபியுகதர் அருளிச்செய்த பின் வருஞ்செய்யுளையுமனோகுக.

“நேற்றப்பிறந்தவரும்பாவியானிலாநெருப்புசு
காற்றும்படிதொங்கறத்திலனையருட்கூடற்சங்கந்
தோற்றும்படிசொன்னசொன்னாற்பததொன்பதையையதென்று
, சாற்றத்திருத்தருகைப்பெருமானுஞ்சடைத்தூட்டியு”

இந்நூ லுரையாசிரியர்.

இந்நூலுக்குச் சிறந்தவிருத்தியுரையருளிச்செய்தவர் தென்றிருப் பேரைப்பதியிற்றிற்றந்த காரிரத்தங்கவிராயர் என்பவரே. தென்றிருப் பேரையென்னும் பாடலபெற்ற திவ்யதேசம் ஆழ்வார்திருநகரிக்குக் கிழக்கே மூன்றுமைலதூரத்தள்ளது. இவர், திருக்குருகைப் பெருமாண்கவிராயர் அநேகமாணுக்கர்க்குப் பாடமோதிக்கொண்டு சிறந்தவித்வானாயிருப்பதைக் கேள்வியுற்று இவரிடம் படிக்க ஆழ்வார் திருநகரிக்குவந்தார். அவரிடம் கலவிகற்றுச் சிறந்தவித்வானானார். செந்தமிழ்ப்பத்திரிகையில் இவரைக்குறிக்கநேரும்போதெல்லாம் இவர் பெயரை இரத்திக் கவிராயரென்றே குறித்திருக்கிறது. ஆனால் உற்று நோக்கும்போது இவரது இயற்பெயர் 'காரிரதந' கவிராயரென்ப தென்றுதெரிகிறது. 'காரிரதநம்' என்பது ஆழ்வார்திருநாமம். காரி ராசன்பெற்ற இரத்தினம்போன்ற புதலவன் என்பது இதன்பொருள். 'காரிதந்தருள்கலைக்கடலியறபெயாபுனைந்து' (மா. அல) 'காரிமாதன் சடகோபன்' (திருவாய்) 'காரி.....ரதநம்' (மாதன்கோவை) முதலியவற்றையும் நோக்குக. இவருரை மிகவுஞ்சிறந்ததோருரை. இவ்வரையின்தேல் இந்நூலின்பெருமை வெளிப்படாது, சங்கதூல்கள் பிறசான்றோர் தூல்கள் முதலியவற்றிலிருந்து மேற்கோள்காட்டியிருக்கிறார். சில உதாரணச்செய்யுள்களிலுள்ள உள்ளுறையுவமம், ஏனையுவமம், இறைச்சிப்பொருள்முதலியவற்றை அழகாய்விளக்குகிறார். சில உதாரணச்செய்யுளுகுகு குறிப்புரையும் சிலவற்றிற்குப் பொழிப்புரையும் கூறுகிறார். இவர் வேண்டுமிடங்களில் தண்டிதம், தொல் காப்பியர் போன்ற பிறதூலாரின்கருத்துமுதலியவற்றையெடுத்துக் கூறித் தக்கசமாதானங்கூறுகிறார். உதாரணச்செய்யுள்களைச் சூத்திரப் பொருளோடு அழகாய்ப்பொருத்திக்காட்டியிருக்கிறார். இவர்காலம் முன்னேகூறப்பட்டது. இவாசெய்தவேறு தூல்கள்:—தொல்காப்பிய தன்பொருண்மாலை, பரிமேலழகருரை தன்பொருண்மாலை, (இது செந்தமிழில் வெளிவந்துள்ளது). ஆசிரியர்செய்த நம்பெருமாள்மும்மணிக் கோவைக்குவிருத்தியுரை, மாறன்பாப்பாவின்மும்முதலியன.

இவருக்குக் கோயிலில் 'வாகனமாலை' படிப்பதற்காக அக்காலத் தரசன் சிறந்தமானியங்கள் விட்டிருந்தான். இன்னமும் சந்ததியார் அனுபவித்துவருகிறார்கள். இவரைப்போலவே இவர்வமிசத்தோரும் சிறந்தவித்வான்களாயும் வைணவர்களாயுமிருந்து தமிழையிவிருத்தி செய்தார்கள். ம-ா-ா-ஸ்ரீ தாமோதரமபிள்ளையவர்கள், ஐ. ஹஸ்ரீ மஹாமேஹாபாத்யாய சாமிநாதையரவர்கள், ஸ்ரீ-உ. வே. ரா. இராகவையங்காரவர்கள் முதலியோருக்கு அரும்பெற்றமமிழ்நூல்களருளிய சூடுமபம் இதுவே. இக்குடுமபத்தினா ஏடுகளே திருக்கோவையா நுரையாசிரியர் பேராசிரியரென்றும், அச்சுட்ட தொல்காப்பியசெய்யுளியலுரைமுதலியவை பேராசிரியரது; நசுகிளர்க்கினியாதன் மென்றும், பரிபாடலுரையாசிரியர் பரிமேலழகர் என்றும் அறியுமாறு அருமையான பலவிஷயங்களைத் தெரிவித்தன. இக்குடுமபத்தார்காப்பாற்றிலைத்த ஏடுகளின்பெருமை ஐ. ஹஸ்ரீ வே. சாமிநாதையரவர்கள் ஸ்ரீ-உ. வே. இராகவையங்காரவர்கள் முதலியோருக்கே தெரியும். இவ்வமிசத்தவா வைணவபரமாய எத்தனையோ தமிழ்நூல்கள் செய்திருக்கிறார்கள். தமிழுரை செய்திருக்கிறார்கள். வடமலையப்ப அரசரின் ஸமஸ்தானவிதவான சிறியகாரிரதநகவிராயர் இவ்வமிசத்தவா. சாபாநுகரசுகத்தியுடன் கவிபாடத்தருநதபுலவர் இவ்வமிசத்தி லநேகரிருந்திருக்கின்றனர். குமாருநுபரகவாயிகள்வமசபரம்பரையோரில் ஆழ்வாரதிருநகரிகளையினா அநேகர் இவ்வமிசத்தாரிடம் பாடங்கேட்டிருக்கிறார்களென்று தெரிகிறது. இம்மாணலங்கார உரையாசிரியர்விஷயமான சிறப்புப்பாபிரசசெய்யுளையெடுத்ததுக்காட்டி இத்துடன் நிறுத்துகிறேன்.

தருகானமேகங்கவிராயராயன் சடையனன்பார்
குருகாபுரேசர்ணையலங்காரங்குவலயத்தே
சுருகாதசெஞ்சொலுரையிர்த்தான் கற்பகாடவிபோல்
வருகாரிரதநகவிராயன் பேரவரோதயனே.

A. M. சடகோபராமா நுஜாசார்யன்,

நேஷனல் ஹைஸ்கூல்தமிழ்ப்பண்டிதர்,

திருச்சிராப்பள்ளி.

ஸ்ரீ

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்துக்களித்த

நன்கொடை.

இச்சங்கத்தின் பதினான்காமவருடத்திய அறிக்கைப்பத்திரத்திற் கண்டபடி, சங்கத்தின் முதலுக்காகவும், கட்டிடமகட்டுவதற்காகவும் பொருளுதவிசெய்துள்ளகனவான்கள் இருபத்தெண்மில் ரூ. 100க்குக் குறைவாகப்பொருளுதவிசெய்திருக்கிற இருவர்தவிர ஏனைய இருபத்தாறுகனவான்களையும், சங்கத்தின் சாசுவத அங்கத்தினராகச்சேர்த்திருக்கிறது. ஷேயார்களிடமிருந்து வசூலானதும் வசூலாகவேண்டிய தும சேர்ந்து மொத்தம் கூடுதலாகியுள்ளதொகை ரூ. 28,275.

இவ்வருடத்தில் இதுவரையிலும், ஷே காரியத்திற்காக அன்புடனே பொருளுதவிசெய்து வாக்களித்துமுள்ள கனவான்களின் பெயர்முதலியன அடியில் விவரித்திருக்கிறது. அவர்களின் சங்காபிமானமும், தமிழிவிருத்தியிலுள்ள ஊக்கமும், சிரதையும், அவர்கள் அன்பும் பெரிதும் பாராட்டற்பாலன. அவர்களுக்கு இச்சங்கத்தார் மிக்கநன்றிபாராட்டுகிறார்கள். இதுபோலவே தமிழிமானசெலவர்கள் அநேகா முன்வந்து உதவிபுரிவார்களென்றே உறுதியாக நம்புகிறோம்.

இவ்வருடத்தில் பொருளுதவிசெய்தும்

வாக்களித்துமுள்ள கனவான்களின் பெயர்முதலியன.

1. மகா-அ-அ-ஸ்ரீ சித. முரு. முருகப்பெட்டியாரவர்கள், தேவகோட்டை ... ரூ. 250
2. ,, அள. சித. லெ. இராமசாமிபெட்டியாரவர்கள், தேவகோட்டை ... ரூ. 350

3. மகா-நா-நா-ஸ்ரீ அடபு. லெ. ராம. லக்ஷ்மணன்செட்டியாரவர்கள்,
தேவகோட்டை ... ரூ. 150
4. „ சே வி ராம அரு. இராமநாதனசெட்டியா
ரவர்கள், தேவகோட்டை .. ரூ. 200
5. „ லெ அ ரு லெ. இராமநாதனசெட்டியாரவர்கள்,
தேவகோட்டை ! ரூ. 100
(இவர் இதற்கு முன் வரிகள்ளித்தான பதனை
... ரூ. 100)
6. „ அன வீர லெ வீரபட்செட்டியாரவர்கள்,
தேவகோட்டை .. ரூ. 350
7. „ அன வீர. சித் வ லக்ஷ்மணன்செட்டியாரவர்கள்,
தேவகோட்டை . ரூ. 200
8. „ பன செ லக்ஷ்மணன்செட்டியாரவர்கள், தேவ
கோட்டை . ரூ. 200
9. „ பூலாங்குநிச்சி, R. M P V பழநியப்ப
செட்டியாரவர்கள் ... ரூ. 1000
10. „ T. N. சுந்தரராஜ ஸ்ரீமங்காரவர்கள், B. A., B. L.,
ஸஹகோட்டிவகலை, மதுரை. (சுமார் கௌரவ
காரியதரிசி) ரூ. 250

ஆகமொத்தம் ரூ. 3,050

T. C. Srinivasa Aiyengar,

T. N. Sundararaja Aiyengar,

காரியதரிசிகள்,

12—7—15.

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கம்.

இச்சங்கத்தார் ஆனந்தஸ்ரீ பங்குனிமீ 23, 24, 25,
(1915-ஸ்ரீ எப்பிரஸிமீ 5, 6, 7)-ம் தேதிகளில்
தடாத்திய தனித்தமிழ்ப் பரீகைகளிற்
தேறிப்பரிசும், போக்கியதாபத்திரமும்
பெறும் மாணாக்கர்களின் விவரம்.

— (1) —

பண்டிதரீகை

மொடசரிஜிஸ்ட்
சென்னை, ராஜா.

II வது வருப்பு.

1. 1. சு. ஹரிஹரையர், உபாத்தியாயர், மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கக்
[கலாசாலை, மதுரை.

2. 2. சத்தியவாசுதேவரையர், தமிழ்ப்பண்டிதர், தமிழ்லெக்ஸி
[கன் ஆபீஸ், ஸெனட்டிஹௌஸ், சென்னை.

பிரவேச பண்டித பரீகை

I வது வருப்பு

1. 10 ரெ இராமையக்கார், மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கக்கலாசாலை,
மதுரை. (முதற்பரிசு ரூ. 50 பெறத்தக்க தங்கப்பதக்கம்)

II வது வருப்பு.

1. 11. மு. இரத்தினவேழபிள்ளை, மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கக்கலா
[சாலை, மதுரை.

2. 12. நா. கனகராஜையர். சென்னை சென்னை.

B. இராஜராஜேஸ்வரவேலுதுபதி.

அகசிராசுனாதிபதி,

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கம்.

விளம்பரம்.

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தினின்று மாதந்தோறும் வெளியாகும் “செந்தமிழில்” பிரசுரமாகவேண்டிக் கருதியனுப்புதின வித்தியாவிஷயமானதும், சாஸ்திரவுணர்ச்சியுள்ள துமான விஷயப்பிரவசனங்களையும், பத்திரிகைக் கனுப்புஞ் சமசாரங்களையும், ஆராய்ந்தபிப்பிராயமெழுக அனுப்புதின புஸ்தகங்களையும், நூதன புஸ்தக ஆராய்ச்சி விஷய சமசாரங்களையும், “செந்தமிழ்”ப் பத்திரிகை விஷயமாய் ஏற்படக்கூடிய சகலவித லெட்டர்களையும், மணியார்டர் வகையரூக்களையும், ஷே தமிழ்ச்சங்கம் அச்சராய் வில் செய்பவேண்டிய வேலைகளையும், தமிழ்ச்சங்கத்தோடு சேர்ந்திருக்கிற சேதுபதி செந்தமிழக்கலாசாலை விஷயமாகத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய சீதூல தகவல்களையும் பற்றி எழுதிக்கொள்ளவேண்டியவர்கள் ஷே தமிழ்ச்சங்கம் மாணேஜருக்கு எழுதவேண்டியது.

T. A. SUBBAVENKATARAMA AIYER,

Manager,

21—1—15.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்து

1915ஆண்டு ஏப்ரல்மீ 1உழுதல் 30உ முடிவுவரையுள்ள வரவு செலவு கணக்கு.

தொகை.		தொகை.	
வரவு	அ. ப	செலவு	அ. ப.
புதுக்கோட்டை சமஸ்தானம் தாபார ஆட்சிவிருந்து 1915-ஆம் மார்ச்சுமீ ததுக்குறிய சந்தா வரவு ரூ.	50 0 0	சங்கம மாணேஜ்மெண்டரீஸ் சிப பர்திகளுக்கு 1915ஆம் மார்ச்சு மீ ததுக்கும ஏப்ரல்மீ சம்பள ததினினும அடவானசாகவும் செல ரூ	114-11-5
சங்கம காலவத அங்கத்தினர்களை இய . பாப்பாநடு ஜமீந்தார மகா-ந-ரஜீர் காரிளதலீஜயத தேவரவாகன, தேவதேகாட்டை மகா-ந-ர-மீ A I A R V ராஜயண செட்டியாரவாகன, திருப்பனத்தாள் ஆந்ணகரத்த ராகிய His Holness மீ காசி வாசி செக்கலிகத்த தம்பிரண சுவாமியவாகன ஆகிய இவாகன டரிருந்து சந்தா வரவு ரூ	285-0-0	ஹை ஏட்டேடோரியல் ஆீஸ் சிபபர்திகளுக்கு மார்ச்சுமீ ததுக்குசெல ரூ	67-0-0
சங்கம மெம்பாகளிடமிருந்து பிர வேசக்கட்டணமஉள்படவருஷ சந்தா வரவு ரூ.	864-14-0	ஹை பிரிணமக ஆீஸ் சிபபர்தி சளுக்கு மார்ச்சுமீ ததுக்கும ஏப்ரல் மீ சம்பள த ததினினும அடவானசாகவும் செல ரூ.	184-10-5
		ஹை பைண்டிக ஆீஸ் சிபபர்திகளுக்கு மார்ச்சுமீ ததுக்கு செல் ரூ	52-0-1
		ஹை பாண்டியன லைபரேரி சிபபர்தி சரு ஷேமீ ததுக்கு செல் ரூ	15-0-0

சங்கம் "கேஷ்மிர்" சந்தர்தாரி- மிருத்து பத்திரிகைகளுக்கூட வரவு ரூ.	197-3-0				
ஆக மேற்காட்டிய வீ வரப்படி சந்தா வரவு ரூ.	845	1	0		
சங்கப்பதிப்புப் புத்தகங்கள் விநிய வகையில் வரவு ரூ.	46	3	0		
இச்சங்கமரபீசில் நடந்தவேலைகளு க்கு Printing income வரவு ரூ.	385	1	6		
நெக்கு பைண்டிங் income வரவு ரூ.	99	4	0		
சங்கம் கால்கிலத்தில் வைக்கப்பட மிருக்கும் மரக்கடைக்குகூட வரு பங்குனிமீது கருகியவாட வை அரி. அ. பொ. வெவனே யப்பாடாரிடமிருந்து வரவு ரூ.	65	0	0		
சத்தி சாண பிடித்தவகையில் வரவு ரூ.	1-8-0				
சங்கம் கல்காலையில் 1910-வரு தில் உபரத்தியாவரவீருந்த அந்தரேசையரிமிருந்து கலா					

சாஸ்திரபுத்திர சபைக்குச்
செல்லாத வேண்டிய ரூ.
25-6-6 க்கு Partpayment
செய்து வருவது ரூ. 15-7-9

தபாலிலுப்பிய சாமான்களுக்கும்,
அக்கிராசனாதிபதி அவர்களின்
உத்தரவுப்படி தந்தி கொடுத்த
தற்கும் கார்ப்பு வருவது ரூ. 0-11-0

ஆக மேற்காட்டிய விவரப்படி
Miscellaneous வருவது ரூ.

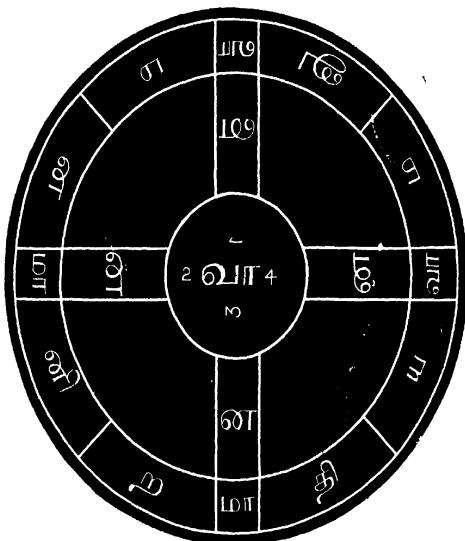
சககமரபீஸ் உபயோகத்திற்கு Paper வகையு Stationery Contn- gencies சாமான்களவாக செல் ரூ. 6-10-9 பிரிண்டிங் ஆபீஸ் ஆர்டர்கன் உபயோ கத்திற்கு ரூ. சாமான்கள் வாக செல் ரூ. 113-14-8 பைண்டிங் ஆபீஸ் ஆர்டர்கன் உபயோ கத்திற்கு ரூ. வகையு சாமான்கள் வாக செல் ரூ. 18-5-8 கலாசாலை உபயோகத்திற்கு Paper வகையு Stationery Contn- gencies சாமான்களவாக செல் ரூ. 1-3-6 ஆக மேற்காட்டிய விவரப்படி செல் பாண்டியன் லைப்ரரி உபயோகத் திற்கு தருவிக்ரும Hindu Swa- desamitran பேப்பர்களுக்குச் சந தா செல்லாகியது ரூ. ஆபீஸ் உபயோகத்திற்குத் தயாரித் கும பிரிண்டிங்காக ஆட்வாண்டிங் பிரிண்டிங்மெஷின் Slight repair செய்த வகையிற் செல் ரூ. சககமரபீஸ் கரெஸ்பாண்டன்ஸ் V. P. etc. சம்பந்தமாக போஸ் டேஜ் வகையிற் செல் ரூ. ... ஆபீஸ் உபயோகத்திற்குத் தருவிக் சாமான்களுக்கு சயில்சார்பு செல் சககமரபீஸ் வைத்திருக்கும் கட்டிடத் திருவ 1915 (வாஸ்) மனவரி பாக்கித்	140 1 9	7 0 0	5 0 0	0 10 0	18 12 0	2 4 0
--	---------	-------	-------	--------	---------	-------

மாறனலங்காரத்தின்சித்திரபத்திரங்கள்.

க. நான்காரச்சக்கரபெந்தம்.

சுஎஎ, சுஎஅ-ஆம்பக்கங்களிலுள்ளது.

வானமாதிபவானவா
வானவாமனுவானவா
வானவாமனமானவா
வானமானிறமானவா.

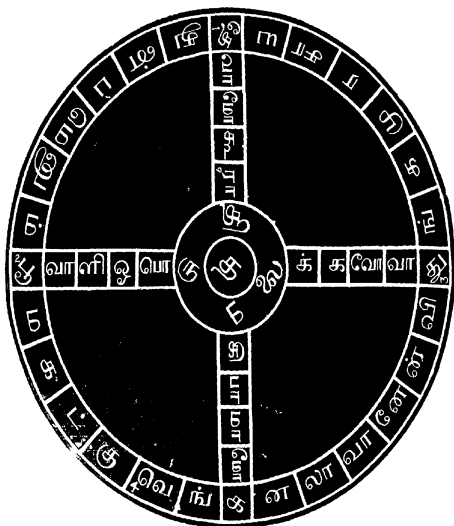

இது, நடுவகின்று கீழாரின்வழியிறங்கி யிடஞ்சென்று அடுத்த ஆரின்வழிநடுவடைந்து முதலடிமுற்றி, மறித்தும நடுவகின்று அவ்வா ரின்வழிதருமயி யிடஞ்சென்று அடுத்தஆரின்வழி நடுவகின்று இரண் டாமடிமுற்றி, அவ்வாறே மூன்றாமடி நான்காமடிகளுஞ்சென்று முற் றியவாறுகாண்க.

உ. இதுவும் நான்காரச்சக்கரபெந்தம்.

சஎஅ, சஎக-ஆம்பக்கங்களிலுள்ளது.

தேவாமோகூராதிதமகிபாமாமோக
பூவாளிஒஒபொந்தலைக்க—வோவாது
துங்கமுரசாயதேதுன்பமெனுமபூமகடகு
வெங்கனலாவானேன்விது.

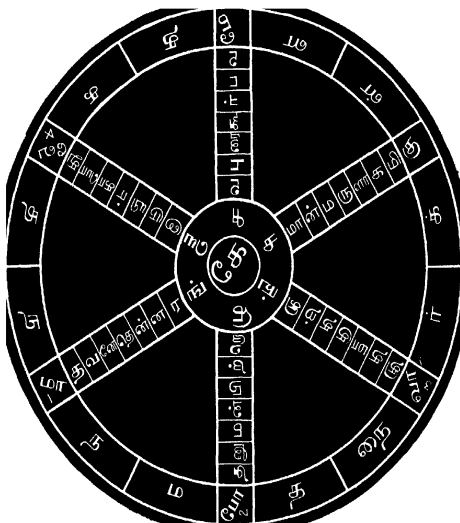

. . இது, மேலாரின்முனைதொடங்கியிருக்கிக் 'கீழாரின்முனையிறதி
சென்று முதலடிமுற்றி, இடப்பக்கத்துஆரின்முனைதொடங்கி வலப்
பக்கத்தாரின்முனையிறதிசென்று தனிச்சொல்லகப்பட விரண்டாமடி
முற்றி, மறித்தும் அமமுனைநின்ற துகரந்தொடங்கி வட்டைவழியே
யிடஞ்சுற்றி மூன்றாமடியும் நான்காமடியுஞ்சென்று, தொடங்கிய துகரத்
தை மறித்துங்கொண்டுமுற்றிக் குறட்டினிடமேதிருமலையெனநின்ற
வாறுகாண்க. ஓகார அளபெடையறிகுறியொழியநின்றது.

௩. ஆறாச்சக்கரபெந்தம்.

சளகை, ச அர-ஆம்பக்கங்களிலுள்ளது.

மாதவனெதென்னரங்கேசமான்மருளாகமிரு
போதனுமன்பிற்றொழுக்கேசவபுரைகூர்பவமே
வாதிதமாகுதற்கிங்கேயெனருயிர்காபொதுவே
வேதநமாநம்போதனைவராக்குள்ளமேதகவே.

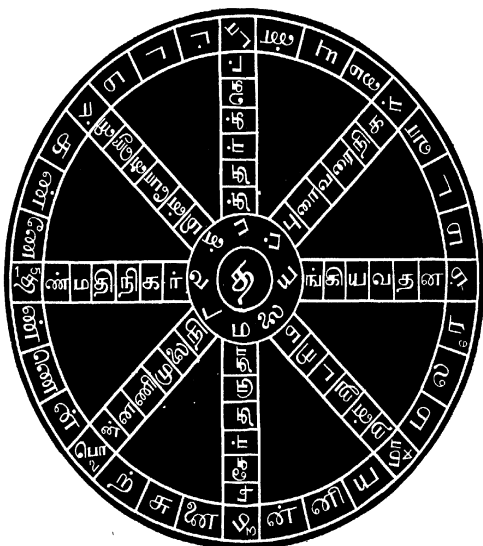

இது, இடப்பக்கத்தாரின்முனைநின்றதொடங்கி வலப்பக்கத்தாரின்
முனையிறுதிமேலேறி ஓடிமுற்றி, அடுத்த சீமாரின்முனைநின்ற
மேலாரின்முனையிறுதிமேலேறி இரண்டாமடிமுற்றி, அடுத்த வலப்
பக்கத்தாரின்முனைநின்ற இடப்பக்கத்தாரின்முனையிறுதிமேலேறி மூன்
ருமடிமுற்றி, முற்றியவேகாரத்தினின்று மறித்துதொடங்கி வட்டை
வழியிடஞ்சுற்றிச்சென்று மறித்தும் அவ்வேகாரத்தைக்கொண்டு நான்
காமடிமுற்றியவாறுகாண்க.

ச. எட்டாரச்சக்கரபெந்தம்.

ச ௮௦-ஆம்பக்கத்திலுள்ளது.

தண்மதிநிகாவதயங்கியவதனம்
பொன்னணிமுலைநிடதபபுரைவரைநிகா
மடிசோதருதாமதபததாககெட்டா
மாறனறுடரிமலைதனமின்போன்றொளிர்
தண்ணென்பொறச்சனைமனனியமாமல
மமடவாரலையுண்டாட்டமாகண்ணே.

[மறுபக்கம் பரர்க்க.]

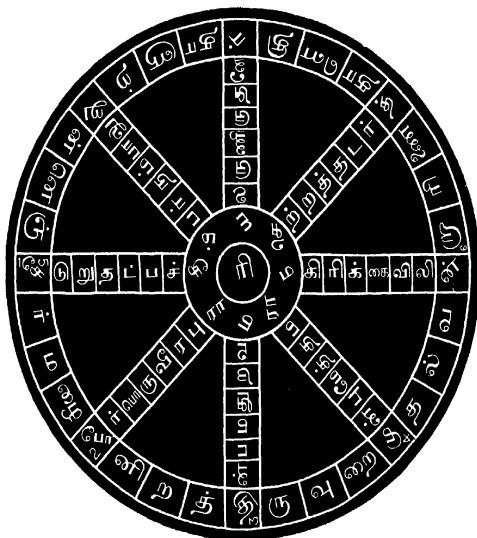
இது, இடக்குறுக்காரின்முனைதொடங்கி வலக்குறுக்காரின்முனையிறுதிசென்று முதலடிமுற்றி, அதனையடுத்த இடக்கீழாரின்முனைதொடங்கி அதனெதிரா மேலாரின்முனையிறுதி இரண்டாமடிமுற்றி, அதனையடுத்த கீழாரின்முனைதொடங்கி யதனெதிராநின்ற மேலாரின்முனையிறுதிசென்று மூன்றாமடிமுற்றி, அதனையடுத்த வலக்கீழாரின்முனைதொடங்கி பெதிர்நின்ற மேலாரின்முனையிறுதிசென்று நான்காமடிமுற்றி, முதலடிதொடங்கியதகரத்தினின்று வட்டைவழியே யிடஞ்சுற்றி ஐந்தாமடியாரமுடிகள்முற்றியவாறுகாண்க.

இதனுள், முதலடிதொடங்கிவந்த குறட்டெழுத்துகளை யிடஞ்சுற்றிப்படிக்க வடமலையப்பனென்னுந் திருநாமமவருமாறு காண்க.

௩. இதுவும் எட்டாரச்சக்கரபெந்தம்.

ச அக, ச அஉ-ஆம்பக்கங்களிலுள்ளது.

சேடுறுதட்பசசிரிமகரிக்கைவினின்
 போபொருவீரபுராரிசெற்றத்தடர்த
 தின்பமதுறவமரியலருணிருதனோ
 முன்புமேதமராரிமபர்நமபாலுறு
 சேர்மழைபோனிறத்திருவுறைமுதல்வன்
 தாரிணைததானெதிர்தாளுற்றுன்னெஞ்சே.

[மறுபக்கம் பார்க்க.]

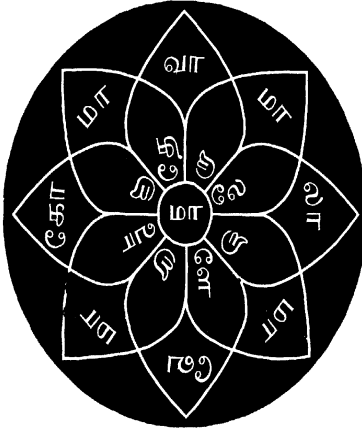
இது, இடக்குறுக்காரினமுனைநின்றதொடங்கி அதனெதிராரின் முனையிறுதிசென்று முதலடிமுற்றி, அடுத்தஇடக்கீழாரின்முனைநின்ற அதனெதிராரினமுனையிறுதிசென்றிரண்டாமடிமுற்றி, அடுத்த கீழாரின்முனைநின்ற எதிர்த்தமேலாரின்முனையிறுதிசென்று மூன்றாமடி முற்றி, அடுத்தவலக்கீழாரினமுனைநின்ற அதன எதிராரின முனையிறுதி சென்றானகாமடிமுற்றி, முதலடிதொடங்கிய சேகாரம்தொட்டு வட்டைவழியிடஞ்சென்று எதிராரினிறுகியில் ஐந்தாமடிமுற்றி, அத னடுத்தஅறைதொடங்கி அமமுறைசென்று புனைபுதொடங்கிய சேகாரத்தைக்கொண்டு ஆறாமடிமுற்றியவாறுகாண்க.

முதலடிதொடங்கிக் குறட்டிலிழைமுதலுக்களை யிடஞ்சுற்றிப் படிக்கத் திராமராமசெயமன்னும் ராமதோத்திரமலருந்லும், குறட்டி னின்றும் ஐந்தாமலைகளில் இடஞ்சுற்றிப்படிக்கத் “தருமமேகைதரும” எனவருந்லுவகாண்க.

சு. பதுமபெந்தம்.

ச அடி, ச அடி-ஆம்பக்கங்களிலுள்ளது.

மாறாமாலாலேமாறமா
மாறமாவேளேமாறமா
மாறமாகோவாமாறமா
மாறமாவாதேமாறமா.

இது, நடுப்பொருட்டினின்றும் மேலவலக்கோணத்தள்ள அகவிதழ் புறவிதழ்சென்று வலமே அடுத்தபுறவிதழகவிதழ்வழியே பொருட்டினிழிந்து அடுத்த அகவிதழ்வழிபுறவிதழ்சென்று முதலடிமுற்றி, மறித்தும் பொருட்டினின்றும் கீழ்வலக்கோணத்தள்ள அகவிதழ்புறவிதழ்வழி அடுத்த கீழ்க்கோணத்தள்ள புறவிதழகவிதழ்சென்றுபொருட்டினிழிந்து கீழிடக்கோணத்தள்ள அகவிதழ்வழியதன்புறவிதழ்சென்று இரண்டாமடிமுற்றி, மறித்தும் பொருட்டினின்று கீழிடக்கோணத்தள்ள அகவிதழ்புறவிதழ்வழி இடக்கோணத்தள்ள புறவிதழகவிதழ்சென்று பொருட்டினிழிந்து மேலிடக்கோணத்தள்ள அகவிதழ்வழி அதன்புறவிதழ்சென்று மூன்றாமடிமுற்றி, மறித்தும் பொருட்டினின்று மேலிடக்கோணத்த தகவிதழ்புறவிதழ்வழி மேற்கோணத்தள்ள புறவிதழகவிதழ்சென்று பொருட்டினிழிந்து முதலடிதொடங்கிசென்றகோணத்திதழ்களிற்சென்று நான்காமடிமுற்றியவாறுகாண்க.

எ. முரசுபெந்தம்.

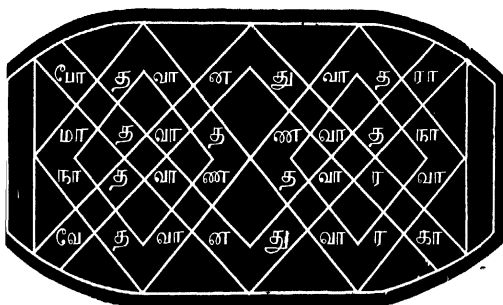
ச அந, ச அச-ஆம்பக்கங்களிலுள்ளது.

போதவானதுவாதரா

மாதவாதணவாதநா

நாதவாணதவாரவா

வேதவானதுவாரகா,

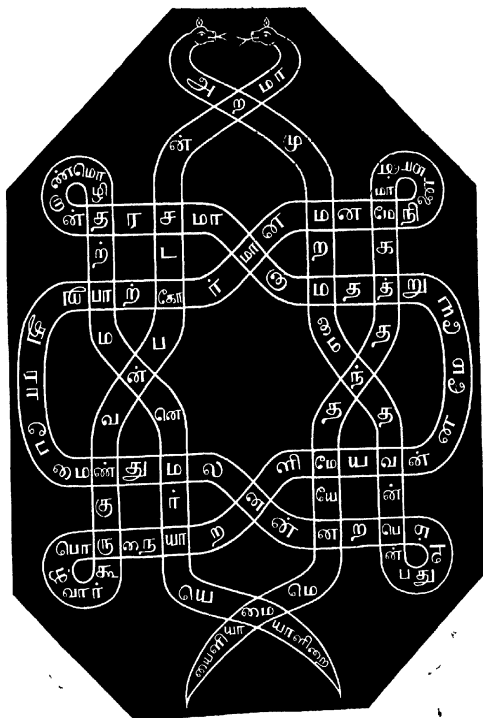

செவ்வேவரைந்தநான்கடியுள்ளும் முதலடியுமீற்றடியும்
நான்கடிகளிலும் மாறாடிக் கோமுகத்திரிபோலமடங்கிச்சென்று முற்றி
யும், இரண்டாமடிமுற்சதுரத்தின்வலஞ்சென்று நான்கடியிலும் மாறாடி
மூன்றாமடிமுதலெழுத்தானமுடிந்தும், மூன்றாடி, பிற்சதுரத்தின்
இரண்டாமடியினிறுதியெழுத்தினின்றதொடங்கி இடஞ்சென்று நான்
கடியிலுமாறாடி மூன்றாமடியினிறுதியெழுத்தான முடியுமாறுகாண்க.
அன்றியும் இரண்டுமூன்றாமடிகள் முறையே முற்பாதிப்பாதிக்களில்
வலமிடமாகத் தம்முண்மாறாடிமுடிவதுங்காண்க

அ. உபயநாகபெந்தம்.

ச அச, ச அநு-ஆம்பக்கங்களிலுள்ளது.

(இதன் விவரணம் மறுபக்கம்பார்க்க.)

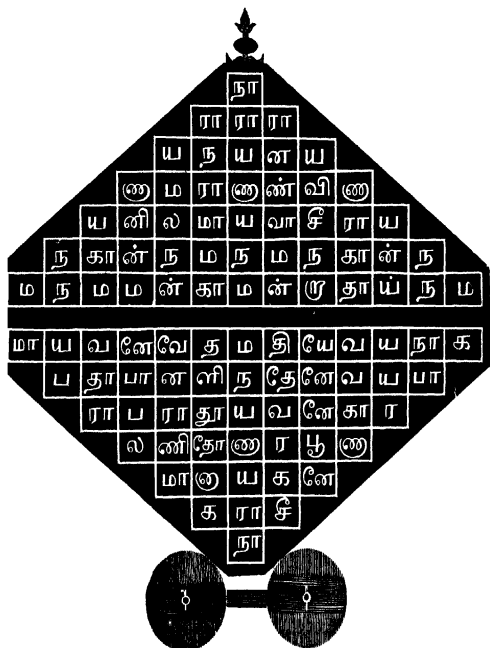
மாறன்சடகோபன்வண்குருகர்வாழ்பொருரை
யாறனளிமேயவன்னமே—யேறுத
தமனாமாசரதன்றண்மொழிதற்பாமன்
னெமர்யாயெமையாளிறை.

அறமுமறமமைந்தவன்பென்பதுவும்
பெறனன்னலமதுண்மைபோரா—துறுபாற்கோ
மானமனமேநினைமான்மாமேகதத்தமே
யேனமெமையாளியை.

இவ்விரண்டுபாட்டும், இரண்டுநாகங்களின் தலைநின்றதொடங்கி
வான்முனைகளிற்றுதிபாக இடையிடையே தகதம்முடலினும், பிறிது
பிறிதுடலினும் மாறாடி முடிபுமாறு காண்க.

கூ. இரதபெந்தம்.

ச அகூ, ச அள-ஆம்பக்கங்களிலுள்ளது.

(இதன் விவரணம் மறுபக்கம்பார்க்க.)

நாராராராயநயனனனனனன

னாராமனனனனனனனனனனன—சீராய

நன்காநமநமநன்காநமநம

மன்காமனனனனனனனன.

மாயவனேவேதமதியேவயநாக

பாயவனேதேநனினபாதாபராபரா

தூயவனேகாரனனனனனனனனனனனன

னயகனேசீராகநாராயனனனன.

இவற்றுள், முதற்பாட்டு, மேற்பாதிபின்சிகரத்தினின்றும் இரு மருங்கிலுமிடையிலும் நாராயனாயநமவென்னும்மந்திரம்நிற்க வலமிடமாகமடங்கியிறங்கிமுடியுமாறும, பிற்பாட்டு, கீழ்ப்பாதிபின் மேற்றளத்தின்முதலறையெதொடங்கி வலமிடமாகமடங்கியிறங்கி அடியையறையினின்று நடுப்பத்தியில நாராயனாயநமவென்றேழ்தளத்தும மாறாடியேறி முடியுமாறுங்காண்க. இதனுள் விண்ண என்னுமொற்றளபெடையோரெழுத்தாதலால அறிகுறியொழிய வோரறையுள்ளின்றது.

க0. சருப்பதோபத்திரம்.

சக0, சகக - ஆம்பக்கங்களிலுள்ளது.

தேமாபூமாபூமாதே

மாதாகாவாவாகாதாமா

மாவாலாரீலாவாமா.

தே	மா	பூ	மா	மா	பூ	மா	தே
மா	தா	கா	வா	வா	கா	தா	மா
பூ	கா	வா	லா	லா	வா	கா	பூ
மா	வா	லா	ரீ	ரீ	லா	வா	மா
மா	வா	லா	ரீ	ரீ	லா	வா	மா
பூ	கா	வா	லா	லா	வா	கா	பூ
மா	தா	கா	வா	வா	கா	தா	மா
தே	மா	பூ	மா	மா	பூ	மா	தே

இது, நாற்புறமும் தலைப்பாகவைத்து வரிசையாய்ப்படித்தாலும், மடக்கிப்படித்தாலும், நான்கடியையும் மேனின்று கீழிறக்கியும் கீழ் நின்று மேலேறியும்படித்தாலும் சொருபங்கடாமல மாலைமாற்றாய் முடியு மாறுகாண்க.

கக. கூடச துர்த்தம்.

சுகக; சுகஉ - ஆம்பக்கங்களிலுள்ளது.

நாதாமானதா தூயதாருளா
 ணீதா னுவாசீரா மனா
 போதாசீமா னாதரவிராமா
 தாதாதாணீவாமனாசீதரா.

இப்பாடின் நான்காமடியானது, முதனழைநடியையும் கீழ்காட்டியவாறு மேனின்றிகிழங் கிழின்று
 மேலுமாக வெழுத்ததோன்றிய பததெழுத்துவரிமுன்னிலுள் இடைவரியாப் மறைத்துக்கிடப்பதுண்க.

தா	தூ	ய	தா	னா	மா	மா	னா	மா	ரா	வி
தா	தா	தா	ணீ	னா	தா	தா	தா	தா	தா	தா
மா	னா	ரு	ளா	சீ	வா	ம	னா	தா	ர	வி

கஉ. கோமூத்திரி.

சுகஉ, சகூஉ-ஆம்பக்கங்களிலுள்ளது.

மாயரமாயநாதாமாவா
வேயநாதாகோதாவேதா
காயாகாயரபேரதாகாவா
பாயரீதரபேதரபேதா.

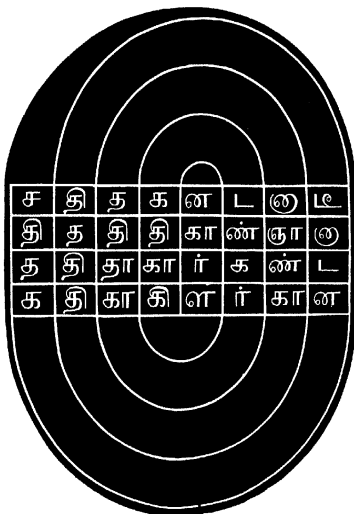
மா யா மா யா நா தா மா வா வே யா நா தா கோ தா வே தா
கா யா கா யா போ தா கா வா பர யா மீ தா பே தா பே தா

இது, முன்னிரண்டடிமேலவரியாகவும், மின்னிரண்டடிமீழ்வரியாகவுமெழுதி, அவ்விரியிரண்டையும் கோமூத்திர ரேகைவழிபடிக்க ஒன்றுகூட்டொன்றுமாராபடிமுடியுமாறு காண்க.

கங். சுழிஞலம்.

சுங்ங-ஆம்பக்கத்திலுள்ளது.

சதிதகனடனூ
தித்திகாண்ஞா
ததிதாகார்கண்ட
கதிகாகிலர்கான.

இது, செவ்வையெழுதிய நாலடிநான்குவரியுள், முதலடிமுத
லெழுத்தினின்றும் சுழிரேகைவழியே இடஞுகற்றிப்படிக்க நாலடியு
முடியுமாறுகாண்க.

௧௫. சதுரங்கபெந்தம்.

௫௦௨ - ஆம்பக்கத்திலுள்ளது.

*மானவனாடுமவலாமாறனித்தமாமலை

யானதவபோதனுமாயாய்ந்தகோ—மானவடி

நாதனின்மேனன்கலன்பூணன்முனரீவந்தவனென்

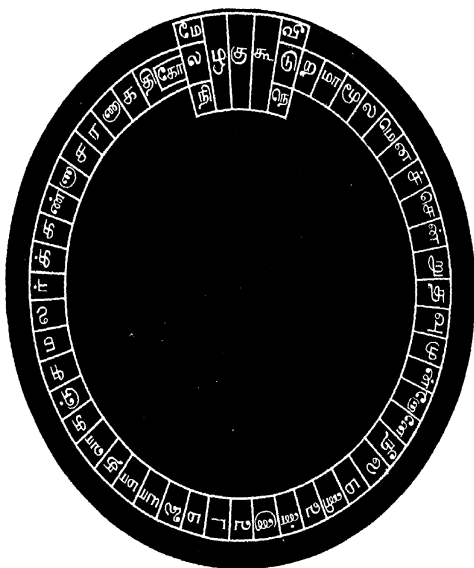
ரூதயமாவன்புலமாய.

*இச்செய்யுளை இச்சதுரங்கஅரங்கின் நாலுபக்கமும் மையங்களி
னான்குபதினாறையிலும் நவின்னாறையிலும் மாதவன் என்னுந்
திருநாமநிற்குமாறு ஆராய்ந்து அமைத்துக்கொள்க.

ககா. கடகபெந்தம்.

௫௦௩ - ஆம்பக் கத்தி லுள்ளது.

கொலநிலைமலமுருக நெடுநிலிநிறமா
 அழைமெனச்சென்றுதவுமுன்கினை—நீலமணி
 வண்ணவடமலையாமாதவாசஞ்சமலாக்
 அண்ணாசாணந்தி.

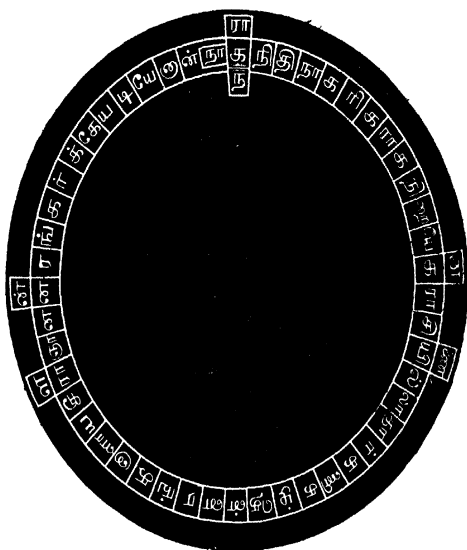

இது, அரங்கிண்டி உவாயத்தொடங்கி வலமே இரண்டாமறை
 சென்று கீழறைபினிதங்கி, மறிததுமவவறைபின்வழியே மேலறை
 லேறி நடுவறைபினிதங்கி யாறமறைவரைசென்று, அதனகீழறை
 பிறங்கி மறிததும முனடோலவேயேநிறைந்தி ஏழாமறைபின்னும்
 வலமே நடுநிறைந்தியறைசென்று முடியுமாறு காண்க.

கௌ. இதுவும் கடகபெந்தம். (வேறு)

நெ-ஆம்பக்கத்திலுள்ளது.

நாகநகராகநிநாகரிகராகநிஸை
யேகநகராசிவிணைபில்லா—தாாகணிகழ்
தென்னரங்களுராயசி ராள்ளாளுன
நன்னரங்காய்க்கையுயேனை.

இது, டூட்டுவாய்சின்று வலப்பக்க மிரண்டாமறைசென்று
கீழைறியினிறங்கி பவவழியே மேலைறியிலேறியிறங்கி வலஞ்சென்று
இடைரியிடையேயுள்ள குண்டுகளாகிப் நான்கறைசாரிலுஞ்சென்ற மீண்டு
மிறுதியறைசென்று முடிபுமாறு காண்க. இப்பாட்டிற்கு உரையெழுதப்
படாமையாலும் சுததபாடத்தோன்றாமையாலும் பெருத்திறகுப்
பொருத்தமாறு இங்குச் சுறிது வேறுபடுத்தியெழுதப்பட்டிருக்கிறது.

ஸ்ரீ:

சூத்திரமுதற்குறிப்பகராதி.

	பக்கம்		பக்கம்
அச்சமுங்காமமு	௫௦௬	அவற்றுள், உத்தமநூனமரபு ..	௩
அடிதொறுபீரிடத்	௩௭௧	அவற்றுள், ஒருவின்கொள்வ	௨௪௧
அடிவகையுளவா	௨௦	அவற்றுள், கடுஞ்சொலின்	௩௩௩
அடையிடைபுணரினுங்	௧௭௩	அவற்றுள், பழியற ..	௫௦௪
அடையொடுபொருட்கடை...	௧௫௪	அவற்றுள், புலனம்போற்றிய	௧௦௪
அதன்வழிகடைபெறு	௫	அவற்றுள், பெயரொடுபொயா	௨௪௩
அதுவே, இறப்பெதிராகிழ்வென்	௩௩௦	அவற்றுள், பொருளியல்	௧௧௦
அதுவே, ஒன்பொருண்மக்க	௧௧௦	அவற்றுள், பொருளின ..	௩௫௭
அதுவே, ஒருபொரு	... ௨௧௧	அவற்றுள், போக்கறபனுங்	௩
அதுவே, ஒருபொருளுவைய	௨௪௧	அவற்றுள், முகியப்பொருட்டி	௧௨௩
அதுவே, ஒருவாபலா	... ௨௧௫	அவற்றுள், முதலது ..	௨௮௪
அதுவே, ஒன்றினென்றின்மை	௨௧௪	அவற்றுள், முதற்கொடை	௩௭௧
அதுவே, கடவுள்வாழ்த்தே	௩௩௪	அவற்றுள், வல்லின	௪௧௭
அதுவே, கள்ளுணமாநதா	௫௦௭	யிரோத்தத்தமைவது ..	௨௫௨
அதுவே, காரகஞாபக	௨௮௪	அவைதாம், இரதபெந்தத்தினி	௪௧௪
அதுவே, குறிப்பினுந்	௩௪௮	அவைதாம், பெருமிதநடுக்க	௨௧௧
அதுவே, சராசர	... ௨௩௨	அவைதாம், வெளிப்பட	௩௩௩
அதுவே, சிலேடையி	௩௧௪	அவையொருமூன்று ..	௮
அதுவே, சிறப்பினும	... ௫௦௫	அழகெனத்தகுவு ..	௧௦
அதுவே, சுதந்தந்தய	௨௨௮	அழகினுறாத	... ௨௮
அதுவே, சொல்லுமொருரு	௨௭௧	அளந்தகத்தடக்கிய	... ௩௧
அதுவே, சொற்பின்னவருநில	௨௫௫	அளவையினு	... ௫௧௧
அதுவே, தொகையினும	௧௭௩	அறபுதவாய்மையி	... ௨௩௦
அதுவே, தொடர்பிடைவிடாது	௩௭௨	அறத்தமாபசித்துந்	... ௨௪
அதுவே, நாலிருமனறிரு	௪௭௭	அறமபகாமனு	... ௫௨௦
அதுவே, நிறைவினுந்	... ௧௨௨	அறம்பொருளின்ம	... ௪
அதுவே, தண்ணூனுலவலவோ	௩	அறன்றருபலபொரு	... ௨௩
அதுவே, பொருள்கொடை	௩௫௭	அனைத்தினுஞ்செறித	... ௩௧௭
அதுவே, பொருளாதியவா	௨௨௦	ஆசாரயில்லா	... ௩௩
அதுவே, பொருளிடஞ்சாதி	... ௨௦௭	ஆடுபித்துறசுவ	... ௩௦
அதுவே, மாட்டுறப்பரிமா	... ௭	ஆகாரத்தினு	... ௨௭௫
அதுவே, வழுவின்ருமெனல்	... ௫௧௧	ஆய்த்தமைவுடைய	... ௨௩
அதுவே, வையம்புகழ்	... ௨௩௪	ஆரியன்றிருமக்	... ௨௮
அததாதிப்ப	... ௪௫௪	ஆற்றலுணிக்கண்	... ௫௨
அரும்பெறன்மக்கட்	... ௧௧௧	ஆறெனத்தொகைகளை	... ௫௨௩
அருமணிநிரல்வைத்	௩௩	இகல்புரிந்தொருவ	... ௩௨௩
அலையாழிமேன்மை	௭௭	இகழ்வதுபோன்ற	... ௩௪௧
அவற்றுள், அடிமுதன்மடத்	... ௩௭௮	இடஞ்சின்கால	... ௨௩௪
அவற்றுள், இயலபுச்சம்மொழி	௨௩௭	இடமதுமலைநா	... ௫௧௪

	பக்கம்		பக்கம்
இடைகடையவு	௩௭௮	உலகினுள்ளொருபொருட்	... ௨௩௨
இடையிட்டனவாரு	௮0	உலவாதகேள்வி	... ௭௩
இடையினமுழுதற	௪௬௯	உவமச்சொற்பொருள்	௨௩௩
இடைவிடாமடக	.. ௩௮0	உவமானப்பொருட்	௨௩௬
இணைபெறவிடைநீன	.. ௨௪௮	உவமேயத்திய	... ௧௩௩
இதழ்குவந்தியைந	... ௪௭0	உவமையினவகையே	௧௧௭
இதழ்குவந்தியையா	௪௬௯	உவமையுமுருபுந்	௧௩௩
இயல்புடைப்பொருள்கட்	... ௨௪ ௩	உவமையுமுருபுமேதுவும்	௧௨௭
இயையியைபின்மை	௧௭௪	உவமையையமதியா	... ௩௨௭
இரட்டிற்மொழிதலு	௩௪0	உவாப்பறத்துணிக	௩0௮
இரட்டிற்மொழிதலோ	௪௬௩	உள்ளுறுத்தமைத்த	... ௧0
இருதிருத்தெழுதலு	.. ௪௬0	உறறுதபுப்பொரு	௮
இருபொயாகக்கமைநா	௨௩௭	உறறுதோபொருளின	... ௨௨௮
இருமையுமொரு	௧௩௨	உறறுதோபொருளின	௩௪௨
இருமையுமொன்றினு	... ௪௭௧	உருதியமெய்ப்பொரு	... ௨௭௪
இருவகைநுண்மர	.. ௨௨	எப்பயொரு	... ௩௬௯
இருளறவறிவிப்பனவா	.. ௨௧௨	எண்ணிரணமுதழாயக	௪௮௨
இவ்வகைக்குலகத	... ௨௩௧	எய்தியவிற்பததுன்ப	௨௧௨
இவ்வகைப்பனுவலோ	௩	எல்லையுழிதுதலிய	.. ௩௬
இவைத்தமவிலககணங்களிற்	௧௪0	எழுதியவிரிநாவினுண்	... ௪௮௩
இவையினிவிரிப்பனவா	௨௩௯	எறறுயபகதினை	.. ௩௧
இழுமென்மொழியு	.. ௭௯	எதுதுதலிய	... ௧௩௭
இன்பந்தெளிவு	.. ௮௩	எதுவென்ப	௨௮௪
இனமையுமதன்	.. ௨௬௪	எவன்முதலவ	௨௮௭
இன்னிசையதினினிசையா	௮௪	எனைக்கவுடமிவை	... ௮௩
உருமெனிற்கோட	... ௨௪	எனையதாமுமிதனதெண்	௪௪௩
உண்ணதெவிட்டா	... ௨௪	எனையதொன்று	௨௯௧
உணர்வதற்கரிதா	௧௯௨	ஐயெனுருபுதொகின்	... ௩௬௩
உணர்வுறினமடக	௩௭௮	ஒத்ததுவென்றதென்	௧௩௬
உணர்வுறினைய	௨௯௮	ஒப்புடையிருபொரு	... ௨௬௮
உய்த்துணரிடமென	... ௩௧0	ஒருசெயுண்முதலீ	... ௪௮௭
உயர்புகழ்ப்பழி	.. ௨௧௭	ஒருசொலின்மடக்கலு	... ௪௩௪
உயர்வறவுயாந்ததை	.. ௩௩௭	ஒருதினைக்கூட்டத	... ௩௪௪
உயர்வுறபெயரொடு	... ௨௬௩	ஒருதொடாபினு	... ௧௭௪
உயர்வுறமொருமொழி	.. ௨௩௭	ஒருதொடாபொழியிற்	... ௪௭௩
உரியசொற்பொரு	௩0௭	ஒருபயனகோடற்	௨௮௨
உரியதோர்பொருள	௩௨௪	ஒருபொருட்குணத்தை	... ௨௨௪
உருவகநிரனிறை	௧௬0	ஒருபொருட்குவமச	௨௧௩
உரைத்ததுபோன்று	.. ௩௪௬	ஒருபொருட்கொருதிறத்	௨௨௭
உரைத்தநான்கினு	௧௨௮	ஒருபொருட்டிற	... ௨௨௩
உரைத்தவையினிவரும்	௧௭௪	ஒருபொருண்முதலவைத	... ௩௨௪
உரைத்திமாறுவது	௩௬௩	ஒருபொருண்முதலமுத	௩௬௪
உரைப்பின்முதலீற்	௨௬௯	ஒருபொருள்பயநத	௪௭௨
உரைபெறுசிலேடை	... ௧௮௪	ஒருவினமுயன்றதன	... ௨௮௩
உலகிடங்காலவ	௩௧௩	ஒழிந்தவுந்தம்பெய	... ௩௩௩

குந்திரமுதற்குறிப்புகளாதி

௩

	பக்கம்		பக்கம்
ஒழிவறவுருவக	... ௧௮௮	சொல்லாற்பொருளாற்	.. ௮௩
ஒழுககருடையே	... ௧௮௮	சொற்பொருண்முரணத்	... ௨௭௯
ஒணுறுதியசில	.. ௧௨௪	சொற்பொருளணிகலன்	.. ௩௮௮
ஒணுறுதியவா	.. ௩௭௮	தக்கதோர்பொருளினைச்	.. ௨௧௬
ஒன்றியகுத்திரத	... ௮	தப்பிலாநாற்பொருளுஞ்	௭௬
ஒன்றினுகின்பமுந	.. ௩௮௮	தவமுறுபவ	௧௮௪
ஒன்றுபலமுந	௨௪௧	திண்ணமுதலாகச்	௧௮௧
ஒன்றுமுதலா	௪௪௪	திருப்பாவையெனனத	௪௧
ஒத்தெனப்பவே	.. ௭	துதித்திமொருபொருட்	௪௭௪
ஒதியபெயரினே	௨௪௪	தெண்ணிற் பளிங்கிற்	௩௧௧
ஒரிடத்துறுகுள	௩௦	தெழித்தெழுநீர்	௪௧௩
கடுஞ்சொலாசி	௩௩௩	தேவெனமந்திரிச	௪௮௮
கருப்பொருள்களானுங்	௨௭௮	தொகுத்தலுமவிரித்தலுந்	௮
கலவிச்செலவமுந	௩௪௩	தொடர்ச்சொற்பலபொருட்	.. ௪௮௮
கலைகளயாவையுங்	.. ௩௭	தொழிலுணுஞ்சாகி	.. ௨௮௭
காதைகரப்பது	௪௮௮	தொனமையினொருபொருட்	௩௧௦
காந்தியையிருத	௩௪௦	தோய்ந்தவையெனறியுந்	௩௪
காமாகற்புரைப்பது	.. ௩௪௦	நசைநீயதிவழு	... ௧௮௦
காமுகன்களியன	... ௩௮	நயம்புணராளுனவிரிய	.. ௩௪௧
காரணநதொடாபுறி	.. ௩௨௮	நனறிகொளபண்பு	.. ௩௧௮
காரியநதொடாதலுந்	.. ௩௨௪	நனறியொருபாவாய	.. ௪௧௩
காரியமயலதாயக	௩௧௩	நாவலாநாடகவழக்கினு	௮௨௦
காரியமுநதுறு	.. ௨௧௭	நீாதெரித்தமிர்துணு	... ௨௧
குரங்குகெறிவிளங்காய	௩௨	நூலினொருபொரு	௪
குளகம்பலபாட்	.. ௩௧	நெறிப்படுசெய்யுண்முன்	.. ௨௮௪
குறித்ததைமறைத்துக்	௨௮௭	பகாந்தமுனமொழிப்பொரு	௮௦௪
குறித்திமொபெயாவின்	.. ௨௧௨	பகிரதிமுதலிய	... ௨௧
குறித்துறையெழுத்தின	௩௭௭	படலமில்லம்பம்	.. ௭௭
குன்றலில்கிறப்பினும	.. ௩௩௯	படலமெனபது	.. ௭
கூடபொருள்காரணங்	... ௩௩௩	படிந்துவற்றுத்தணப்	௨௧
கேட்டவைகேட்டவை	.. ௩௪	பண்புடைச்சுவைபல	... ௩௮௪
கொடைநலனவிதநதுரைப்பது	௩௪௦	பததொடுபதமடக்குதல்	.. ௪௮௪
கொளவோன்கொளகடன்	... ௩௩	பயஞ்சிறித்தககலிற்	... ௩௨
கோமூத்திரநடை	௪௧௨	பல்காற்றெசலவியுந்	.. ௨௮
சக்கரத்தாட்டமொறுத	௪௭௭	பலபொருளொருபொரு	... ௧௩௪
சாதிருணந்தொழில்	௨௮௩	பலவினைகொளவது	... ௨௪௨
சாதிமுதலாச்சாற்றிய	௨௪௮	பழுதற்பபகாந்த	.. ௧௮௩
சிறப்பிற்றீர்த்த	௧௧௭	பளிங்குடனேகிம்	.. ௨௮
சிறப்பினதியல்பே	.. ௩௭	பணனருஞ்சிறப்புப்	... ௩௮
சிறப்பினுமவருந	௧௮௩	பாடலினுலாமபதம்	... ௪௧௧
சிறுபொழுதொடு	.. ௧௮௭	பாதமனைத்தது	... ௪௪௭
செய்யுட்குணங்க	௧௦௪	பாயிரந்தோயந்து	௨௪
செய்யுட்பொருளைத்	௮௪	பாயிரமுண்பின்	... ௧
செய்யுளினிறுவா	... ௨௭௦	பாலுணர்நிலையெனப்	... ௩௧௧
சொல்லாற்பொருளாற்	.. ௭௩	பாவிற்கணிபோற்	... ௪௮

	பக்கம்		பக்கம்
பாவினையொலிபெறப்	.. ௩௩	முதலிடைதடையே	... ௩௪௮
பிசியினும்புலப்படும	.. ௧௩௮	முதலொருசெய்யுண்	... ௪௮௪
பிரிந்தெதிர்வனவே	.. ௪௮௬	முதன்மையதாமொரு	... ௩௩௪
பிற்தொன்றதல	. ௪௬௦	முறைமுறைநிரைவது	. ௨௪௪
புரத்தவியலபே	௨௪	முன்னெண்ணிற்கு	. ௩௦௬
புரப்போன்மரபினப்	௨௨	மெயமமயிபொடிததல	. ௩௬௬
புறவுரைமுகவுரை	.. ௨	மெல்லினமுழுதுறல	. ௪௬௮
புறவுரையேயது	. ௨	மேதகவுலகம்	... ௩௨௦
பெயரெதிர்நிரலுதல	. ௨௬௩	மொழிந்ததைமொழிதன்	... ௩௦௪
பெருங்காப்பியங்காப்பிய	௪௬	மொழிவினைமுரணுதன	.. ௨௪௨
பொதுசுநிபபென	. ௨	யாதொருபொருட்டினு	... ௩௬௨
பொதுப்படவொருவகை	.. ௨௪௬	வகைபொருந்தாவழி	... ௩௦௬
பொதுவினுஞ்சிறப்பினும்	.. ௬௬௩	வரியரவிரண்டாய்	.. ௪௮௪
பொருண்முதலினு	௬௨௨	வல்லினமெல்லின	... ௪௬௬
பொருளளவையிலவரும்	௨௬	வழுவாமரபி	. ௬௦௬
பொருளிலகூறன்	... ௬	வாய்ந்தயாப்பினு	... ௨௪௪
பொருளினுஞ்சொல்லினும்	௬௦௬	வாழ்த்துவதாமே	... ௩௬௬
பொருளுமின்பமும்	௩௬௮	விதந்தொருபொருளின	... ௨௬௪
பொறியுணாவொடு	. ௨௬௬	விதியாசெய்யுளின்	... ௨௬
பொன்னினுமணியினும்	௩௨௮	விழுமிதினாவமொழி	... ௩௨௨
மடியுமுககாறு	... ௨௩	விழுமியமுதனூல	... ௩
மதித்தொருபொருளின	.. ௩௬௬	விளம்பியகாப்பியக்குணங்கள்	... ௩௬௬
மதித்தொருமுத்தின	.. ௪௬௬	விளம்பியநியமம்	... ௨௪௪
மந்திரந்தொற்றாடல	௪௪	வினைபெயாநிரல்வது	... ௨௬௬
மரபினுவருவதோ	௬௩௬	வினையெதாநிரல்வது	... ௨௬௬
மருகககட்டுரைசொலின்	௩௬௨	வினையெதாமறுததுப்	... ௩௨௦
மறைபவாறுதலோ	௩௬௩	வினையொடுபெய	... ௨௬௬
மன்னியகுறிப்பின	. ௩௨௬	வினையொடுவினை	... ௨௬௬
மன்னியபேர்யாப்பிறகு	. ௪௬	வெண்பாவகவல	... ௩௬
மிகத்தெளிவுடைய	.. ௮	வெளிப்படக்கிளந்த	... ௩௬௬
முககியப்பொருட்டு	.. ௬௩௬	வெளிப்படவைளியினும்	.. ௪௪௪
முககியப்பொருளை	.. ௬௪௬	வேறுப்பொருள்வைப	.. ௩௬௮
முத்திரத்தொனறெனபன	௪	வைத்தபெருகாப்பியநிலையும	௪௬
முதல்வனநிரந்தது	... ௪		

புதி:

உதாரணச்செய்யுண்முதற்குறிப்பகராதி.

	பக்கம்		பக்கம்
அகழ்வாரைத்தாங்கு	.. ௩௪௪	அவிசொரிந்	.. ௩௪௩
அங்கண்மாஞ்ஞாலத்	... ௩௩௨	அவையாதலசான்றோ	௩௨௭
அஞ்சக்கரனோ	. ௪௭௩	அழுக்காறெனவொருபாவி	.. ௩௪௪
அஞ்சுவாரி	.. ௪௪௭	அளிமருவம்பொற்கா	.. ௧௬௭
அஞ்சொன்மடவா	௩௩௩	அற்புதமாமன்னுயிரே	. ௭௧
அடித்தகைத்தலம்	௪௩௩	அந்முமறமமைந்த	௪௮௩
அடைக்கலமென்பவாக	௩௪௮	அறவினையாதெனிற்	௩௭௩
அண்டமண்டமுண்	௪௧௬	அறன்வரையா	. ௩௪௪
அண்டமாயெண்ணிறத்த	. ௩௩௬	அறியாமையென்னு	. ௭௭௭
அண்டமொலாமுட்கொண்	௩௦௭	அறிவிலருணர்வுள	௨௮௧
அண்டமென்றகன்றதை	. ௩௬௧	அறிவினமையனறிப்	... ௩௦௪
அண்ணாநெழந்த	௩௬௮	அறிவுடையார்	.. ௧௬௩
அணியார்மென்றோளுந்	. ௨௬௨	அன்றதரவிற்	௩௦௨
அந்தணரறைந்த	.. ௨௩௩	அன்றலிலைத்துயின்ற	... ௩௨௦
அந்தணராயந்த	௩௬௬	அன்றினரன்றினராகிக	... ௪௨௦
அந்தமுதலாயமைந்தானே	௩௬௬	அன்றுதனுராம	... ௬௬
அந்தரத்தாரருவி	௩௮௬	அன்றுமலரி	. ௩௧௦
அம்பவளசெவ்வாயு	... ௧௨௬	அன்றுமழுவாரி	௩௧௭
அம்பவளமொன்றிருப்ப	. ௧௪௬	அன்னநடை	... ௧௩௧
அம்பினையவேற்கண்	.. ௧௩௩	ஆங்கத்தக்கணியா	.. ௩௬௪
அம்பிகாபதியிரப	.. ௪௩௩	ஆசுரியாகோத்திரத்து	௩௩௬
அம்பொன்மணிக்கூடத்	௩௬௧	ஆட்டாக்கரும்பி	. ௩௨௧
அம்பொன்மதிட்சோதி	. ௨௩௪	ஆடலமைந்துளரா	... ௩௩௨
அமுதமடப்பாவை	. ௩௮௧	ஆதாரபீடத்	.. ௧௧௪
அரசாமறவு	.. ௩௨௩	ஆதித்திருமாலடியார	. ௨௨௪
அரவமகரசல	௪௬௨	ஆதிப்பரப்பிரம	.. ௬௭
அரிகருழாமன்ன	௧௨௦	ஆம்பன்மலாததி	... ௨௪௨
அரியாயவன்பரனா	௩௦௧	ஆமோதமுந்த	.. ௪௩௧
அரியாரரியார	௪௩௪	ஆய்ந்ததமிழ்மாற	... ௨௬௪
அரியுமயனு	௬௩௩	ஆயாபாலாகாரா	... ௪௬௩
அருங்காயமருங்காய	. ௪௧௩	ஆயிரம்பெற்றா	. ௩௮௩
அருட்குணத்துக்கூடாதென்	.. ௩௧௨	ஆயிரவாய்ப்புறலைப்பா	... ௭௧
அருட்செவ்வஞ்	. ௩௭௩	ஆரப்பொழிந்தோங்	... ௧௦௪
அருண்மலையாளா	௨௬௮	ஆரமிர்தமுண்ண	. ௩௨௦
அருண்மலைபயின்ற	௪௦௩	ஆரவடீ	.. ௧௭௬
அருணைககிறைபிறழி	. ௩௦௩	ஆரவமுத	.. ௧௨௩
அருமறையாய்	௬௬	ஆலந்தளிநா	௨௮௪
அருளதென்கோ	.. ௨௧௬	ஆலம்போற்செவ்வே	௧௩௮
அலம்வருசெங்கதிராழி	. ௪௩௧	ஆலிக்குறுதுணைப்பெண்	... ௧௦௨
அலைபுட்படியு	... ௨௨௧	ஆழிப்படைக்கை	. ௧௦௩
அலைபோயொ	.. ௪௦௪	ஆழியுடையான்	... ௨௮௮

	பக்கம்		பக்கம்
ஆள்வினையிலாதேற	.. ௩௦௭	உரங்காயுமன்னரவை	.. ௪௩௦
ஆனரியாயாடகனைச்	.. ௬௬	உரவுநீர்நூல	.. ௩௩௪
ஆனகமலனய	.. ௪௩௩	உருவனர்மாத	.. ௩௬௩
ஆனையெருத்த	.. ௬௬௮	உரையாரந்த	... ௩௬௨
இங்குமுன்னே	.. ௨௪௬	உலைவின் ரழுவுத	... ௬௬௬
இச்சிப்போனிட்டு	.. ௪௮௮	உழவுபயன்கொள்வா	.. ௨௦௮
இட்டமணிப்பரற்சிலம்பு	.. ௪௨௬	உள்ளத்தாலுள்ளலுந்	.. ௩௭௩
இழகருங்கடகளிற்றுன	.. ௬௪	உள்ளத்தனாவெனுங்கண்	.. ௮௬
இந்தவுடல	.. ௨௭௩	உள்ளபடியே	.. ௨௮௪
இந்தனமுகாரி	.. ௨௭௬	உற்றபரமேட்டிமுத	... ௬௬௬
இமிழ்தினைநீர்நூலத்	... ௬௬௮	உற்றவயக்களிறறினெடும	.. ௨௨௬
இமிழ்தினைநீர்நூலமிருள்	.. ௨௮௬	உறைகழித்ததுக	.. ௬௪௩
இமையவரையிமையவரை	.. ௪௦௭	உண்டிநாண்டியபின்	.. ௨௮௪
இயலபாகுநோன்பிற	.. ௩௭௩	உணாதியன	.. ௨௨௨
இரவிற்குப்படருழந்	.. ௪௦௪	உணச்சுவைக்கொண்	... ௩௩௪
இருங்கணையின்	... ௩௬௪	உணூறியவருகோட்	.. ௬௩௩
இருந்தாதிருக	.. ௪௨௨	எட்டிமாதிர	.. ௪௪௬
இருநிலமுதலா	.. ௨௬௩	எண்ணிநகடங்கா	.. ௬௬௭
இலவாழ்வானென்பா	.. ௩௭௩	எண்ணிநகத	.. ௭௨
இலங்கொணமுவெயில	.. ௪௩௩	எண்ணிநகதபல்லாயிரகோடி	.. ௩௬௮
இலவீதழ்போற்செவ்வா	.. ௬௨௮	எத்திநமென்றேயறியே	.. ௨௪௩
இவவுடலத்திறத்தி	.. ௭௨	எந்தைதிருத்தா	.. ௪௭௩
இழுதளவாட்கண்ணு	.. ௬௭௦	எந்தையிராமற	.. ௩௦௨
இளவந்ததுசெய்	.. ௪௮௮	எந்நன்றிகொன்றாககு	.. ௩௭௪
இறந்தபலகண்ணை	.. ௩௨௬	எப்படிவந்ததொன்றிய	.. ௬௪
இறந்தாரிநந்தாரணையா	.. ௩௭௩	எப்பொருளுங்கோதற	... ௬௬௬
இறையேதிருமால்	.. ௬௦௬	எம்பெருமானின்னருள்	... ௨௬௨
இறைவநகடரா	.. ௬௬௩	எழுகாதலினா	.. ௬௩௩
இன்சொல்லார	.. ௩௭௪	என்பிலதனை	.. ௩௭௩
இன்பநகதிய	.. ௨௪௬	என்புருகவுயிருருக	.. ௪௨௩
இனிநிருகது	.. ௨௬௩	என்றாயநதுணாநதுணாத்தி	... ௪௮௮
இனியதெளளமாதா	.. ௬௬௮	என்றாலினியதனமேல்	.. ௭௪
ஈசனநிறமு	.. ௩௦௮	என்றமயிநாமணியா	.. ௨௬௭
ஈண்டுன்குறிப்பித்தே	.. ௬௬௬	என்னருயி	.. ௨௬௩
ஈத்துவக்குமின்ப	.. ௩௭௩	என்னுயிர்க்கு	.. ௩௬௪
ஈத்துவக்குமின்பமியைந்தாநக	.. ௨௨௬	என்னென்றறியே	... ௨௩௦
உச்சவானமலைச்சிகரத்	.. ௬௨௬	ஏகாவடநிலைபற	.. ௨௬௬
உடுத்தாரகைபோன்	.. ௩௦௩	ஏடவிழ்தாரேதி	.. ௨௬௬
உண்ணதெவிட்டா	.. ௨௬௬	ஏதிலாதஞ்சொற்போல	... ௩௬௬
உண்ணாரமையற்றவாக	... ௨௬௦	ஏதிலருந்தா	.. ௩௦௬
உத்தமப்பேரின்ப	.. ௩௩௬	ஏதிலாகட்டத	... ௩௬௮
உதிக்குங்கருஞாயிறென்றே	.. ௬௪௦	ஏதுகொண்டு	.. ௪௩௪
உந்தியங்கமலமே	.. ௮௦	ஏநதினாவேயந்தா	.. ௨௬௬
உமமையினிரந்தோநக	.. ௩௬௭	ஏமுறமன்னுயி	... ௩௩௮
உமையானமுமையானா	... ௪௦௬	ஏவொன்றுடக்கி	... ௮௬

உதாரணச்செய்யுண்முதற்குறிப்பகர்த்தி

31

	பக்கம்	பக்கம்
எழுவரணமிசைந்	ககசு	சுருவிடமும்வெண்மருந்துந் ... ௨௮௪
ஏற்றமாம்வெள்ளோதிமத்தா	ச௦௨	கல்லாற்கடலடைத்த ௨௧௪
ஏற்றமுறுமோதிமத்தா	ச௭௪	கலவமயில்சாபந ௫௧௦
என லுமிறடியு	௨௭௧	கவளக்கரிககன் ௪௩௮
ஐயம்புகுமதனா	௪௪௮	கள்ளவழிப்புகாவங் ௩௮௪
ஐயுணர்வெய்தியக்கண்ணும	௩௭௫	கள்ளாபகந்தனெழிய ௨௬௫
ஒப்புரவிலால்	௩௭௪	கள்ளிதனிந்நிறநத ௫௦௭
ஒருத்தல்வெறுபுடையா	௪௪௬	கற்பனைமேற்கொண்டொழுகுந் ௨௬௦
ஒருதனித்திகிரியி	௪௬௫	கற்றதனாலாய ௩௭௩
ஒருபொழுதும்	௩௭௫	கற்றவாகற்றவாய்ப்பான் ௪௧௪
ஒருமையுளாமைபோ	௩௭௪	கற்றுணர்ந்தவாய்மைக ௨௦௭
ஒழுகத்தூநீத்தாரபெருமை	௩௭௩	கற்றைசசுடையார் ௪௭௨
ஒழுகுங்கயற்கண்ணை	௨௩௭	கறத்தவனறுத்துவீழ் ௨௩௬
ஒளிகொண்டபுத்தா	௪௭௩	கறையடிச்சிறுகட் ௨௭௨
ஒன்றாய்ப்பரந்தபுன	௩௦௫	கறையேவெலியிழி ௧௩௦
ஒன்றாய்ப்பரந்தவறு	௨௦௬	கணியிருளகடி ௧௧௧
ஒன்றாயநின்முகத்த	௧௪௩	காட்டியகண ௩௨௧
ஒங்கியகுரம்புசா	௨௦௨	காண்டகுபொறுபுடனதை ௪௦௦
ஒங்கொலிநீர்ஞாலநதை	௨௬௩	காண்டகுபொனமுடி ௪௧
ஒட்டிஒடுமென்பொன்னை	௫௨௦	காணிலசங்கதியே ௩௧௪
ஒப்பொழுதுந்நுஞ்சா	௧௮௦	காதலென்றறிவைக ௩௫௧
ஒராழியைவத்	௫௦௧	காமாதிருப்பாற்கடலுந் ௨௨௭
ஒலாதகருங்கடன்மொண்	௪௬௫	காமர்பணமலர் ௧௬௪
ஒலாதசெம்மை	௨௨௨	காமரத்தத்தோகை ௧௮௮
கங்கைகருக்கனனி	௫௦௭	கார்க்கடற்பார ௨௪௮
கட்காவிக்கட்காவி	௪௦௩	காவானமால்வரையாய் ௪௪௬
கடம்புணர்ந்த	௨௪௪	காரகிலும்பொன்னுந் ௫௧௪
கடிதுமலாப்பானந	௩௫௪	காரித்தருமாறன ௩௫௪
கடுவேகயவென்க	௮௭	காருலாவிய ௧௧௧
கண்கழுநீராய்க	௧௭௩	காலமயாவையுந் ௪௪
கண்காலருவி	௨௮௦	காலிருக்கக்கையிருக்கக் ௪௩
கண்டனொண்பொருளே	௪௩௭	காலையிலெழுத்திரவன் ௩௫௦
கண்ணன்கருணாகரன்	௭௦	காவலர்போற்காவலர்போற் ௩௭௧
கண்ணாகவன்றிக	௩௩௪	காவிககமலந் ௨௪௬
கண்ணின்றகண்ணறச	௩௭௪	காவிலெடுங்கண் ௨௬௨
கண்படையுண்கண்	௪௦௧	காவியங்கண்ணியா ௫௨௧
கணையுப்பிணையு	௨௭௭	காவியங்கண்ணல்லார ௪௫௦
கதியேபற்றுனர்	௩௬௦	காவிற்பிறவாக ௧௮௬
கதியுமலகருவடு	௧௭௪	காவின்மேற்படு ௧௨௪
கயவெனவேமதாத்தமாதத	௮௭	காழகிற்பொழிவூஞ் ௫௨௧
கயிலாயமொன்னுலகம்	௩௮௭	காழில்கனியுண ௬௭
கரமுஞ்சிரமுந	௨௮௫	கிளாபைப்பணிமேற் ௪௨௮
கருங்குவளைபோற்	௧௨௮	கிளைத்துநாக ௪௫
கருத்தகலாக்கண்ணெனக்க	௨௪௬	கிலாலங்குளிறுகிரை ௩௦௦
கருநிறப்பருட்காழ்க	௧௨௭	குஞ்சரமாமெய்த்து ௬௫

	பக்கம்		பக்கம்
கும்பனைப்பொருளிகும்பனைச்...	௬௫	கோழரையகாஞ்சிரைதாம்	.. ௧௨௫
குமரனைநயானுந்	௧௨௦	சக்கரநாகனைத்	௪௫௪
குயில்போன்மொழியும்	௨௭௮	சங்கத்தமிழ்ச்சொற்	... ௨௩௦
குயிலாருவகுளாபொழிற்	.. ௮௬	சங்கனழியாத	௨௮௯
குருகுருகு	௪௭௦	சதித்கண்டனாடி	.. ௪௬௩
குருகுமடிபுடி	௪௭௧	சலராசிமண்மேற்	... ௩௮௪
குருகையிடங்கொண்டான்	௨௫௩	சாநதமலர்ப்பொதும்பாச	.. ௨௨௭
குருமணிகுயின்ற	௧௫௧	சிகரபந்திமேற்	௨௩௬
குலத்தருவாழ்வாசவனம்	... ௪௨௭	சிட்டர்பரவந்	... ௩௮௧
குலனுநதொன்மையுந்	௫௯	சிலைதுதாலொழி	.. ௪௫௨
குலவாயுந்குமுதமுந்	௧௬௭	சிலைவண்கருந்திருதுதலா	௧௬௫
குழித்ததலததொடி	௨௩௫	சிறப்பீனுந்	... ௩௭௩
குன்றமதனைத்	.. ௬௨	சிறப்பொடிபுசனை	.. ௩௭௩
குன்றிலைக்குமிருபதுகை	... ௪௧௭	சிறைகாக்குங்காப்	... ௩௭௩
குன்றாயிரஞ்சிரமுங்கையுமா	௩௬௨	சினமென்பதை	௯௯
குன்றுவின்னின்	.. ௪௩௯	தேரனபொற்றாளினையைச	௩௩௮
குன்றுபோற்புடைத்தெழுந்த	௨௨௯	தேரனேநாதனெனத்	... ௨௮௭
கூக்குக்கிக்காககாகா	.. ௪௬௩	தேரனேமுதத்தெனனுந்	.. ௧௫௯
கூண்டுகுமுதமலர்	௧௦௪	சுத்தப்பொருட்கேகத்	௩௩௫
கூடெயிறு	... ௧௧௩	சுந்தரத்தோளினையழகா	.. ௪௦௮
கூற்றங்கொடிதென்	௩௦௨	சுனையுண்ணிற	.. ௩௯௪
கூற்றுவன்வேல்போன்று	... ௧௫௭	சூழககழித்த	... ௨௮௨
கூன்பிறைய	.. ௩௯௭	சூலமலைமம்மாமை	௪௬௫
கெடலருமெய்ததரணி	... ௪௩௧	சூழித்ததுகட்	... ௩௯௭
கேளாதிருந்திலேன்	.. ௩௦௮	சூழிமறுகாடவாதோள	.. ௪௯௧
கைக்கணியொன்றிகை	௩௨௮	செகுத்தந்தகன்புரத்தே	௩௪௨
கைச்சிரத்தானுந்	௧௧௫	செங்கேழ்கிளர்	.. ௨௩௨
கைம்மலைக்கன	... ௪௦௯	செங்கைத்தளிரநயனச	.. ௧௮௨
கொங்கைக்குவடுந்	... ௧௮௨	செந்தாமரைவதனஞ்	.. ௧௫௬
கொச்சைப்பொதுவர்	.. ௨௮௩	செம்பவளமுந்திருமால்	.. ௨௨௧
கொடிபோல்வடவரைபோற்	... ௧௩௧	செம்பினையுருககிவாக்கித்	.. ௭௦
கொடிமேல்வளரு	௧௬௫	செம்பொருடை	௧௧௧
கொடியுமொருபடியுந்	... ௧௩௭	செம்மையினயாணாத்	.. ௬௭
கொடித்தவனுமானிரைகாத	௬௬	செம்மையோர்	௨௭௯
கொம்பரஞ்சொன்மின்றா	.. ௪௬௦	செய்யகமலமுகஞ்	.. ௧௨௫
கொல்யானைமூலமெனத்	... ௪௮௯	செநியுயிற்றொறும்	.. ௫௨௨
கொன்றேனகொடுவீனையை	௩௦௧	சேடுறுதட்பச	.. ௪௮௧
கோகிலமாலகை	... ௪௬௬	சேதாம்பல்லாவித்	௩௧௨
கோங்கரும்புலுந்	... ௩௭௧	சேதாம்பன்மலாத் தடஞ்சூழ்	... ௩௪௫
கோட்டானமுன்னம்	... ௩௩௭	சேதிப்பதாமொருவன்	... ௬௮
கோட்டுமித்திலக்	௪௧௮	சொல்லாமைமுன்பிரிந்து	... ௩௦௭
கோதறவிலவாங்கி	௩௯௮	சொல்லாற்பொருளாற்	... ௩௫௫
கோதிலப்பொன்னைத்	.. ௧௯௦	சொற்பாலந்தமபிரான்	௩௧௦
கோபம்பயின்ற	... ௨௪௭	சொன்னவாறென்றுரைக்க...	௧௪௦
கோலிலமேழகு	.. ௫௦௩	சோலைமையழகர்	... ௩௦௩

உதாரணச்செய்யுள்குத்தற்குறிப்பகர்தி

கீ

	பக்கம்		பக்கம்
ஞானமிலாநாயேற்கு	.. ௩௨௨	தென்னம்பொதியந்	.. ௨௧௩
ஞானமுமழகும்	.. ௬௭	தென்னரங்கனூந்திச்	.. ௧௫௦
தண்டளவுங்கொன்றையும்	.. ௬௦	தென்னன்னந்தமால்வரை	.. ௧௦௩
தண்மதிநிகர்வ	.. ௪௮௦	தெக்குகி	.. ௨௬௩
தணந்தாருயிர்	.. ௨௬௨	தேங்கமலமாசிலாச	.. ௨௪௦
தத்தோததத்திதா	.. ௪௬௪	தேசுபெறுந்	.. ௨௪௦
தம்முனிலவிட்டான்	.. ௩௬௬	தேமலர்வாவீப்	.. ௨௨௮
தரணிசூடையா	.. ௪௫௫	தேமாபூமா	.. ௪௬௧
தருஞாலமேற்றந்த	.. ௩௬௪	தோவண்டமிழ்	.. ௨௫௮
தருமன்றண்ணியாய்	.. ௬௬௧	தோவலவா	.. ௩௦௪
தவஞ்செய்வாரா	.. ௩௭௫	தேவாமோகூரா	.. ௪௭௮
தழற்பாணி	.. ௬௩	தேவுமபுவனமு	.. ௧௬௪
தளிநறவப்	.. ௪௨௩	தேன்சுவைகொண்ண	.. ௧௪௫
தலாவிடார்மகிழ்	.. ௪௪௮	தேனருவிநீருயி	.. ௧௬௬
தற்பயந்தாமுற்றத்	.. ௨௩௩	தேனெகழ்நறுந	.. ௪௫௭
தன்பார்ப்பினையருந்துந்	.. ௩௬௭	தேனெழுமையியுந்	.. ௮௬
தன்னிகரொண்	.. ௨௬௦	தொகைதுமுத்திலை	.. ௬௫
தன்னெவ்வகொககாது	.. ௨௬௦	தோலாததோலாத	.. ௪௬௧
தாக்கம்பெற	.. ௧௪௧	தோலாததேயிப்	.. ௩௬௨
தாடகைகைச்	.. ௨௬௦	தோலாததேயிமுத	.. ௩௬௭
தாதிவாதளிநறை	.. ௩௫௧	தோலாதமாவலிபாற்	.. ௨௮௮
தாதிவாபூந்நாமர்	.. ௨௬௩	நடித்தாநொடித்தா	.. ௨௬௬
தாந்தனுறையுனெனுந	.. ௨௬௩	நகைத்தறறைவளத்தி	.. ௧௬௩
தாம்பரியதாம்பரிய	.. ௪௩௫	நடுவின்நினைபொருள	.. ௩௭௪
தாமாலமால	.. ௪௪௫	நந்திபுரமாலேவ	.. ௨௮௬
தாவாதபேரின்பஞ்	.. ௩௬௬	நமன்மடநதையன்ன	.. ௧௬௬
தானக்கரிமருப்புத்	.. ௩௨௩	நற்பால்லியைந்த	.. ௨௬௮
திங்கள்வெண்கதிரும்	.. ௧௦௩	நறைமலகிய	.. ௧௫௪
திரகாயத்திரிகருணை	.. ௮௮	நறையாவஞ்சுப்பிரான்	.. ௩௬௬
திருந்தியழையாய்	.. ௧௬௧	நன்காரிமாறனெனு	.. ௩௮௬
திருப்பூரநான்வந்த	.. ௩௬௩	நன்புலவீரகங்குற	.. ௨௬௧
திருமகளோபார்மகளோ	.. ௨௨௮	நன்மானிடப்பிறவு	.. ௩௨௫
திருமகிழ்மாலையனொம்பர்	.. ௨௫௨	நன்றறிந்தாமானிடரை	.. ௩௬௮
திருமாலபரனெனவே	.. ௩௦௦	நன்றேதரினு	.. ௩௭௪
திலைத்திருச்சித்திர	.. ௨௮௪	நாகநகராக	.. ௩௦௩
திலைத்திலையாய்	.. ௩௦௦	நாகமுற்றவங்	.. ௪௫௬
தீவிகிளவி	.. ௧௮௧	நாகவரையா	.. ௪௫௨
தீதற்றமெய்ஞ்ஞானத	.. ௧௭௬	நாட்டங்களிபற்ற	.. ௩௬
துடியிடையார்	.. ௨௭௮	நாட்டத்தையிருய்	.. ௨௫௧
தென்முரைப்பார்	.. ௩௮௨	நாடநியமேன	.. ௨௪௬
தென்முரைப்பார்போற்றுந்	.. ௪௫௮	நாடாநுதற்கு	.. ௩௬௭
தெண்ணறவைவென்று	.. ௧௫௭	நாணியிலசெய்கை	.. ௩௬௮
தென்முதமிழ்மாறன்	.. ௨௬௭	நாணுநிறையு	.. ௧௬௧
தென்னயிர் தந்துள்ளாய்	.. ௧௪௨	நாதமுனிதம்பிரா	.. ௨௪௧
தென்னுநான்மறைப்	.. ௧௬	நாதன்மகிழ்முற	.. ௬௭

	பக்கம்		பக்கம்
நாதனரங்கநகர்	... ௪௯௯	பரவாதியையே	... ௨௪௮
நாதனாநார்	, ௪௯௨	பரியரைத்தாய்த	... ௧௧௪
நாதாமானதா	... ௪௯௨	பரிவதிலீசனைப்	... ௭௫
நாம்பிரமமென்றே	௯௮	பருவமாமழை	... ௫௧௪
நாமானிடப்பிறவி	, ௪௮	பல்லாரமுனியப்	... ௩௭௪
நாரங்குழலாய்	௧௭௯	பல்வளைககைச	௨௮௭
நாராயணனே	௩௦௦	பல்வித்தகமறையின	... ௩௪௩
நாராயணனேநம	... ௫௧௪	பவாவாய	௧௩௦
நாராராராய	௪௮௪	பறற்றறிதிடக்காத்	௫௦௮
நாலவகைத்தாய்த்	௩௫௪	பனமலாகுலிய	௨௦௦
நாவலவந்தம்பிரா	, ௩௨௪	பனிப்பிறைப்பறறுளைக்	, ௯௪
நாவலனபினபோந்த	, ௭௪	பனிமதிக்கிரணம்	௧௨௩
நாவையுரனுறு	௭௫	பாங்காவேதினக்கருத	௭௦
நானபிரமென்றனை	௭௧	பாங்குடைய	, ௪௭
நித்தமாயமூன்று	, ௧௧௭	பாடறசுருமபெனிலோ	, ௨௩௦
நித்தாமுத்தாரிற்	௧௭௫	பாமபாடலவாகனமாம்	௨௫௮
நிலமனிமமன்	.. ௩௮௨	பாமபுகழ்த்தத்தற்குத்	, ௧௫௭
நிறத்தாரைவேலிமையா	, ௧௮௩	பாமாறனவெறப்பிற்	, ௨௩௮
நிறையழிசாமக்கடலை	௯௧	பாயக்கிரககடவுளும	.. ௨௫௪
நின்மகனை	, ௩௦௪	பாயுங்கருங்கயல்போற்	௧௨௫
நினைமருவொன்றிலலாத	, ௪௨	பார்க்கும்பொழுது	, ௫௧௧
நீடியவியனசின	.. ௨௭௩	பாபுனலினகாரியரீர்	, ௩௨௪
நீண்டசெவியுறவி	௧௧௫	பாமகளைத்தோயும்	௪௯௦
நீர்நிலமுற்றிய	௧௯௯	பாறெழுதுமபடி	௩௮௮
நீரநகமா	௪௮௯	பாலுஞ்செழுந்தேனும்	.. ௩௧௯
நீலம்போற்கணனு	, ௧௨௯	பாழிமருப்பெனமதாய்ப்	௪௦௨
நுண்டுகிற்கொழிக	௧௫௩	பாறகடல்வெய்யோளி	... ௧௩௩
நுண்ணியநூலபல	.. ௩௭௪	பாற்கடலுண்மால்போ	... ௧௫௦
நுறுநுறுபோன்	... ௪௦௯	பானலங்கன்பானலங்கண்	௩௮௪
நெய்ததிருண்டு	... ௮௨	பிலம்புகுந்திரேழ்	... ௨௩௩
பச்சைநன்மணியை	.. ௭௦	பிறப்பாரிறப்பார்	௧௭௮
பஞ்சரபுத்தங்கொணப்	... ௫௦௦	பிறர்க்கினனா	௩௭௫
படுகொலவாளர்க்கனைக்	.. ௪௮௮	பிறைபுரவெண்கோட்டிப்	, ௧௨௦
படைக்கின்ற	... ௩௩௧	புகழிலதாயமைந்த	௪௨௪
படைக்கெதிரின்பவ	.. ௩௪௦	புகழ்ந்தாலும்	... ௩௦௯
பண்டாழியிறுயின்	... ௩௨௪	புகழ்படவாழாதார	, ௩௭௫
பணிமொழியுண்கண்	... ௨௪௪	புட்குழியுத்தமா	... ௯௧
பணியும்பணியும்	... ௩௮௭	புண்டரிகத்தானைப்	... ௯௯
பத்தர்திலினப்	... ௪௩௭	புண்டரிகப்பொருட்	... ௩௮௮
பதிகளினதிபதி	... ௩௪௪	புத்தமிரத்தகனிற்றிறந்த	... ௪௨௪
பதியுமாமூகில்	... ௮௦	புத்தேளிர்ப்பிகப்பான்	... ௨௯௦
பம்மும்பம்மும்பம்மும்	... ௪௭௦	புரந்தரனாநியராய	... ௭௪
பரத்தவமுதலாப்	... ௯௭	புரவலரீசெய்பொருண்மேற்	... ௩௦௩
பரப்பமர்கண்ணுட்	... ௫௦௯	புருவநயனம்	... ௧௪௧
பரலாய்வுமுக்கு	... ௩௪௯	புலலறிவாளரை	... ௨௯௫

உதாரணச்செய்யுண்முதற்குறிப்பகராதி

கக

	பக்கம்		பக்கம்
புழைதடக்கை	.. ௩௦௯	பொறிவழியேதாக்கும்	... ௨௮௮
புற்புதக்கடக்கவுட்	௮௧	பொன்பொற்றிலங்கு	௩௯௯
புண்புணவனஞ்சம்	௧௭௭	பொன்போற்சுடர்	... ௩௨௨
புண்ணைப்பொதும்பாப்	.. ௩௫௦	பொன்மலைபோலுந்	.. ௧௩௯
புன்மலிதேமாவின்	.. ௨௫௦	பொன்மாளிகையினில்	... ௩௨௫
பூங்கமலக்கோயிலாள	௧௧௩	பொன்மேதரு	௨௯௭
பூங்குமிழ்மீதேறிப்	௧௮௫	பொன்னகாபுருந்த	... ௫௩
பூட்டியுழுங்கருமேதி	... ௧௦௩	பொன்னகைகொடியினைய	௧௪௭
பூண்டநிதிக்கேகப	௩௩௪	பொன்னகைகொடியினையள்	.. ௨௬௧
பூண்டிறந்த	௨௫௯	பொன்னசலந்திரண	.. ௮௯
பூந்தணவஞ்ஞாபரணன்	௧௩௦	பொன்னசலமவண்கோபுர	.. ௨௫௩
பூந்தளபம்புனைநிருமால	௩௯௨	பொன்னனைவாளரக்கனை	௨௪௮
பூந்தேறல்வழிந்	.. ௨௩௫	பொன்னாழிமேவும்	.. ௨௩௮
பூம்புனலவா	௩௩௦	பொன்னெடுங்குண்	௧௪௮
பூமாதுரிழனமணிப்பூண	.. ௩௪௫	பொன்னைவிரும்பும்	.. ௩௩௭
பூமிநடுகின்ற	௫௧௫	போதகமுன்	.. ௩௮௫
பூரணமாங்கண்மலாகரும	௧௬௭	போதவானது	௪௮௪
பூரணமலாமகள்	... ௨௨௩	போசெய்யு	.. ௩௩௨
பூரித்ததுகோசலை	.. ௨௫௮	போபாபட்டவேற்கண	௩௯௩
பூரித்துடலம்	௧௧௫	பேராவைவா	௪௮௮
பூரித்தெழுந்த	௩௪௩	போவனிறைவன்	௩௩௦
பூவிற்சிறந்தவவன்	.. ௩௩	போற்றிப்படைத்த	.. ௨௮௮
பெண்ணமுதே	.. ௧௮௪	மண்டாரமுற்கான	.. ௩௩௪
பெண்ணைமுதலித்த	.. ௧௭௪	மண்ணோதொழுநு	௧௬
பெருவிறல்கூடா	௨௪௦	மண்படாத்தாட்டாமரையு	௧௮௪
பெற்றாளிசுழ	௧௬௪	மத்தந்தழுத்து	௮௧
பெற்றமவற்றள	௩௭௩	மத்தம்புரியவீச்சை	.. ௧௭௯
பேரழகாகாரிதரும	௧௮௬	மதிமடவார	௪௭௧
பைங்குவிளமுலலை	௧௬௮	மதியாரமதியார	.. ௩௮௦
பைம்பொற்குன்றே	௧௪௪	மதுமதுகையினுணர்	.. ௪௪௨
பொங்குத்திரவெய்யோன்	௩௧௬	மதுவாரதண்ணர்	.. ௭௫
பொதுமகளிவள்ளுகிராற	.. ௩௦௪	மந்தன்கதிர	.. ௫௧௦
பொய்ச்சரத்தமினனா	.. ௩௦௫	மந்தாகினிபிறந்த	.. ௭௦
பொய்யாதபேரினபம்	.. ௪௦௮	மந்திரத்தால	௨௨௧
பொய்யாமையொய்யாமை	௩௭௫	மயாவறமதிநல	.. ௧௦௫
பொய்யாமையொய்யாமை	௪௧௯	மரவமுங்கடம்பும்	௨௭௪
பொய்யிலப்பொருணமேற்	௫௧௨	மருணயனமருணயனம்	... ௪௪௦
பொருந்தார்பொருந்தார	.. ௪௦௬	மருளபயிலவல்லவண்ணரை	.. ௪௨௯
பொருந்புணர்	.. ௪௪௫	மலமாயருவருப்பாய்	.. ௩௦௫
பொருள்கோடித்தெழு	௨௩௬	மலைமயத்திதன	.. ௧௬௧
பொல்லாவழுக்காறு	௨௧௮	மலைமுழை	... ௭௪
பொற்பிற்றொரிய	௧௮௭	மழைதவழ்	.. ௨௦௫
பொற்பிற்றொரியபுகழ்ச்	.. ௩௬௧	மற்றுளபம்	௨௬௪
பொற்றொழுகற்சட்டகத்தைப்...	.. ௪௬௭	மற்றதாங்கு	.. ௧௩௩
பொற்றொழுவேற்கண்கள்	... ௧௦௨	மற்றதுமயிற்சேகடு	.. ௩௭௪

	பக்கம்		பக்கம்
மறப்பினுமோததுக	௩௭௪	மாறன்சடகோபன்	௨௫௮
மறவாதுகூறு	௨௭௦	மாறன்சடகோபன்	௪௮௫
மறுகுமறகு	௩௮௩	மாறணபணிவரைமேல	௧௮௨
மறைகடந்தொன	௪௪௭	மாறன்றமிழ்மறைக்கு	௨௨௦
மறைபடுசொற	௩௮௧	மாறாமாலாலேமாறமா	௪௮௨
மறைபயின்ற	௪௪௪	மாறுங்கொலைநமறகு	௨௨௨
மறைமுரசந்தாம	௧௩௩	மானமதங்கூர்	௧௪௨
மனகரம்பையோன	௨௮௨	மானபரணீந்த	௧௫
மன்பாருளிரவிகு	௧௮௪	மானவனுமேவலா	௫௦௨
மன்நல்கமு	௩௩௨	மானனையா	௪௪௧
மன்னாமடங்கன	௧௧௨	மானிடரைவாழ்த்து	௨௧௪
மன்னிலங்கை	௧௦௧	மானைப்பொருகயற்கண்	௨௫௫
மன்னிலவல்	௩௧௪	மிக்கவரிதாளின்	௧௭௮
மன்னுயிரை	௪௨௧	மின்பதித்தகாரமேனி	௧௩௫
மனமேறின	௪௪௮	மின்னியனுண்ணிடை	௪௨௮
மாகருடனடுங்க	௨௪௪	மின்னுமரவும்	௧௪௫
மாசத்தந்தனை	௩௮௪	மின்னுமின்னு	௪௧௦
மாடகுளிகை	௧௪௪	மின்னுயிரக்குங்	௭௨
மாணகுலமாறா	௧௪௦	மீமிசைத்தாய்த	௫௦௫
மாலைந்தோயாத	௩௨௦	மீனமதாயாமையாய்	௧௧
மாதண்டாபுகழந்திட	௮௨	மீனமதியவாய	௩௧௩
மாதர்மாதாகூர்	௨௫௪	முத்தந்தமரையை	௩௭௨
மாதரய்தென்னரங்கன	௩௭௨	முண்டகத்தானென்னின்	௨௨௧
மாதரளவெய்யமுலை	௨௨௦	முண்டகமுண்ட	௪௩௪
மாதரிலவிதழ்போன்	௧௪௭	முத்தந்தகைவெம்	௧௨௧
மாதவனகேசவன	௪௧	முத்திக்கவனே	௪௮
மாதவனினமாதவனின்	௩௮௨	முத்திக்குவித்தென்பர்	௨௧௫
மாதவனென்னரங்கேச	௪௭௧	முத்திரைககைம்மாறன்	௧௩௫
மாதாவினன்முலைப்பான	௩௩௮	முத்திரைககைம்மாறன்	௩௩௫
மாந்தரிலொன்றெனலாய	௪௧௪	முத்திரைககையன்று	௧௮௭
மாமடநதைக்குடிபுருந்த	௩௧௩	முதலவனிற்பெறுநூன	௫௮
மாமதுரப்பாக்கொழுகும	௩௪௦	முதியநான்மறைமொழி	௩௪௪
மாமாமாதினபுறு	௪௪௨	முதிராமுலைபு	௧௮௩
மாய்ததேன்சென்னம	௨௫௫	முந்தமதுரகவிக	௪௩௩
மாயவனேத	௪௮௪	முந்தமாயன்பதியாய	௫௦௨
மாயனருருபுரி	௧௧௦	முந்துதனித்தனமை	௩௦௧
மாயனருருகூர்	௨௩௩	முப்புரத்தினைச்செகுத்த	௮௧
மாயனசெய்வல்லு	௪௫௩	முப்புரிநூன	௧௧௩
மாயனயோத்தி	௩௪௧	முயற்சியொன	௫௭
மாயாமாபா	௪௧௨	முருகவிழுகக	௧௭௩
மாயிருஞாலந்தழைப்ப	௨௧௭	முலலைமுலை	௧௨
மாயோனெடியோன	௪௧	முலலைவெண்ணகை	௫௧௩
மாலையலைமுலைமே	௪௪௪	முழக்கலையற	௪௪
மாலையாய்மமாய்	௨௩௭	முலைநிலாவின்	௩௧௪
மாறாருருகூர்	௪௩௨	முற்குணத்தான	௧௫௨

உதாரணச்செய்யுள்முதற்குறிப்பகராதி

கந

	பக்கம்		பக்கம்
முற்றவுணர்த்து	... ௧௪௧	வயற்கழுநீர்க	௩௧௧
முற்றவுரைத்த	... ௧௦௬	வருங்குன்றினை	.. ௧௧௮
முன்புலகமேழினையுந்	.. ௬௧	வருந்தியின்றான்	௧௧௨
முன்னிலங்கொள்ளாத	.. ௪௦௦	வருமதற்குமுன்னே	.. ௨௭௦
முன்னினைமுன்னினை	.. ௪௩௩	வல்லிககொடியிருங்குன்	௧௪௭
முன்னினைமுன்னினைநாட்	... ௪௩௬	வலம்புரிதுவைத்தன	.. ௨௧௧
முன்னொருகை	.. ௨௬௩	வலியினிலையான்	... ௩௭௧
முவுலகெண்முத்தரைப்	௪௧௧	வழிமுதுததாமாறன்	௧௧௧
முன்றியமைந்த	௩௧௮	வள்ளலணிமாப்பின	.. ௩௧௩
முன்றினுமுன்றினுந்	௪௨௧	வளநுகிருந்தோலடியுரு	... ௧௧௪
மெய்த்தமிழ்மாறன்	௨௨௧	வள்ளைக்கொடியிசைபாய	.. ௧௧௧
மெய்திசைப்பார்மீதினி	.. ௩௩௧	வளைத்ததுராமனை	௨௧௭
மெய்யுரைப்பாரென்பது	.. ௨௭௧	வளைதவழிநீர்மண்மேன்	.. ௨௧௦
மெய்வேதமபோன்றது	௧௪௨	வனகேழற்பனநியாய	... ௧௦௧
மெய்வேலவ	௩௦௪	வனசயிலமேந்தி	.. ௨௬௧
மென்சிறகாவேதால்	௩௦௮	வாக்கினுல்காகினு	.. ௪௪௦
மென்றோனென்த	௧௪௧	வாக்ருமாபாதமும	.. ௬௬
மேலிருந்தவிண்ணோ	.. ௧௮௧	வாசநாணமலா	௪௪௪
மேலைமலை	.. ௮௮	வாசமலாமெல்லினைமேல	... ௧௦௬
மேலைமலையிற்	.. ௧௧௧	வாசமொருகிதின்று	.. ௧௨௬
மேவாருளி	௨௬௭	வாமவெங்கதிர்	.. ௪௦௩
மைந்தாமூரல்வாய	.. ௨௧௮	வாமனன்மழவிடையினுன்	.. ௪௪௩
மைம்மாண்புயல்	.. ௨௬௦	வாமனாமானமா	... ௪௮௭
மையமருண்கண்	... ௧௪௧	வாய்த்ததமிழ்மாற	௨௦௧
மொழியமுதமுற்று	௧௩௨	வாய்மைமறையே	௧௪௪
யாமின்புறக	.. ௩௪௦	வாரசெறிந்து	.. ௧௬௧
வசையிலா	.. ௨௭௧	வாரிதிபார	.. ௪௬௪
வஞ்சகிருதர்	.. ௨௧௬	வாரிநீணிலையு	.. ௭௦
வட்டமுலைககணகுளிப்ப	.. ௨௧௬	வாரியைமொண	.. ௧௧௩
வட்டவதனமதியு	௧௮௪	வாலிலாச்சம்புவென	௧௬௧
வடிக்ருஞ்சுடரிலை	௩௬௧	வாலிக்கழரு	.. ௨௬௨
வண்டமிழோகொண்டாடு	௪௧௮	வாலித்திருக்குருகா	.. ௧௨௪
வண்டிலவந்தண்பெய	.. ௩௩௦	வாலித்திரையெறிந்த	.. ௧௩௧
வண்டிலவந்தண்பெய	.. ௧௨௨	வாலிப்பூம்பள்ளியின்மேல்	.. ௩௪௩
வண்டிபததானதுயிலும	௪௭௬	வாழ்த்துபரசமய	.. ௬௨
வண்டிளர்முண்டக	௨௪௩	வாழ்த்துமதிப்புலவர்	.. ௨௧௧
வண்ணத்தாலன்றி	௧௪௩	வாழ்த்தாவரவரவே	... ௨௩௧
வண்ணமகிழ்மாறன்	... ௨௮௪	வாழிமறையோர்	.. ௩௬௮
வண்ணமுலைப்	... ௮௮	வாளிவேலசேலா	... ௧௧௧
வண்ணமைந்திற	... ௧௦	வானமாதியவானவா	௪௭௭
வண்ணவச	௩௩௮	வானுலகெண்வில்	... ௨௬௧
வண்ணவாய்மைச்	.. ௨௧௧	வானினீவியவரை	... ௪௨௧
வதுவையொருபோது	... ௪௭௨	விசம்புதூர்த்தெழு	... ௨௦௩
வயல்வாய்மென்றமுறுககவிழ்ந்த	௪௧௪	விடமணியகட்காவி	.. ௧௮௭
வயவாற்றவழ்	.. ௪௧௨	விண்ணெண்ணிழ்தரும்படி	.. ௪௧௧

	பக்கம்		பக்கம்
விண்ணென்றுரைப்பதால் ...	அக	வெளியதாயமைந்ததிடை ..	சகக
விண்ணோருயிர்தளிப்பான்	கசரு	வெறியாலிமம்மாநோய் ...	கூஉ
விருந்துபுறத்ததாத	கௌச	வெறுககைகிறப்பதுவே	கூகரு
விரைக்கமலமுறுக்குடைகத	அஉ	வென்றித்தனூராமன் ..	உகச
விழியுங்களபமுலையும	கூச	வேதத்தாலவாயுவதாம	கஅச
விள்ளாதகாதல	கூ௭	வேண்டாமையன்ன	கூக
விற்புடைக்கீழ்மன்னி	கஅரு	வேண்டிவதிகினறெமகரு	௭ச
வீங்குபராரைக்கழைகண்	கஉ௭	வேணுகருழலிசைத்த	கூகூ
வீடாளிவீட்டினுகரு	சகச	வேதமதனை	கூஉ
வெங்கதிரோனமெய்வருகும்.	உசக	வேதியினையினறளித்த	உசரு
வெங்களபழாதர	சஉச	வேம்பாலிசைத்தகவை	கஅ௦
வெங்கோபமாலையான	கூக	வேயாலிலயால	சகக
வெண்டிறைபபுனலறு	அரு	வேயாலிசைத்ததமால	உகஅ
வெதிரெதிராசென்றே	கஉ௭	வேரித்திறம்பயிலா	கூஉக
வெந்தகரியதனை	சரு	வேரிமலாமகள்கோன	கஉ௭
வெந்தழலித	உஅ௦	வேலாவலயம்	கூஉ௭
வெம்புலால்கமழ்ந	உருச	வேலைவேலைக்கடுவை	கூஅரு
வெயயகயனத்த	உஉ௦	வையநதிருநாரணன்	கூகரு
வெயினுழைந்தரியாப	கூஉ௨	வையமபரவுமகிழ்மாறன்	கஅக
வெள்ளிவெண்பலகை	௭௦	வையமபரவுமகிழ்மாறன்	உக௭
வெள்ளைப்பிறைக்கோட்டு	கஉச	வைவேலவிழியான	கூகக

பிழைதிருத்தம்.

பக்கம்	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
௭	கூ	மாநோககந்	மாநோககந்
கூ	கூ, கக	பிறனா	பிறனா
கக	கூஉ	கின்றியமையா	கின்றியமையா
கச	உ	பாதத்தை	பாதத்தை
கச	கக	மாததிரைவகையு	மாததிரையளவு
கக	கச	வேற்றமைதானே	வேற்றமைதாமே
க௭	உச	வந்தவா	வந்தவா
உ௦	க௦	மொருசாராசிய	மொருசாராசிரிய
உச	உச	ருண்ணப்	ருண்ணம்
கஅ	உ௭	முயிறு	முயிரி
ச௭	உச	திருக்குகை	திருக்குருகை
ரு௦	கக	ஒலிகெழு	ஒலிகெழு
ருக	கஉ	பொருந்	பொரு
..	உரு	பகலுரைவ	பகலுரைவ

பக்கம்.	வரி	பிழை.	திருத்தம்.
௫௭	உக	மிரவா திருப்ப	மிரவா திருப்ப
௬௦	உச	வாயமையிலின	வாய்மயிலின
௬க	உ௭	கோண்டு	கொண்டு
௬௩	கஉ	வகலமுறையிற்	வகல முறையிற்
௭	கடு	குறளாய்க	குறளாய்
௬௫	கக	பெயாநிலைக்கிளவியும்	பெயாநிலைக்கிளவி
௬௭	௩	பாடான்	பாடாண்
௭	உக	பாட்டுமுதலிய	பாட்டுவினைமுதலிய
௬௮	௬	சீனிவாதன்	சீநிவாதன்
௭௦	க௭	நாப்பண்	நாபப
௭௨	உ௮	ஈறுததம்	ஈறுக ஒன்பதம்
௭௬	௯	பொருட்டொருளு	பொருட்டொருளு
௮௨	உ௬	மிருமாந	மிறுமாந
௮௬	௬	வணங்குன	வணங்குந
௯க	உரு	றாக்கின	றாக்கின
௭	உ௯	துறி	துற
௯௨	உ	மென்பதனானும்	மென்பதனானும்
*௯௩	௬, ௯	பொருளை	பொருளை
௯௬	உ௭	னாலாம.	னாலையலாம.
௧௦௦	௧௪	மகளிரிடத்ததுத	மகளிரிடத்ததுத
௧௦௫	உ௭	புரேசாப	புரேசா
௧௧௨	உ	குறங்கிணை	குறங்கிணை
௭	௬	வான்றேயுயத்தி	வான்றேயுயத்திர்
௭	உச	இன்னென	இலலென
௧௧௩	௧௭	போறையே	பொறையே
௧௧௭	௧௨	கெற்போதகம்	கொப்போதகம்
௭	௧௨	வடக்கோடு	வடக்கோடு
௧௧௮	உக	முறகு	முதற்கு
௧௩௪	௧௬	மன்னவாகன	மன்னவாகன
௧௪௨	௧௮	சொல்லேனவே	சொல்லெனவே
௧௫௦	உக	நாவகலாப்	நாவகலா
௧௮௪	௧௮	விருட்பிழம்பின்மேல	விருட்பிழம்பு
௧௮௫	உ௩	வீரற்சாடு	வீரற்சாடு
௧௮௭	௫	அயிந்திர	ஐந்திர
௧௯௨	௧௫	காக்கை	,வளாததகாக்கை
௭	௧௬	இலகடிநத	இலகடிந்த,
௧௯௩	௭	வருந	வருந
௧௯௬	௪	வந்தொழில்	வந்தொழில்

*௯௬௬, ௯௮௮, ௪௦௧, ௪௨௫, ௪௫௫, ௪௮௫, ௫௧௬, ௫௧௭, ௫௨௧-ஆம்பக்கங் களிலுமுள்ள பொருளை யென்பவற்றை பொருளை எனத்திருத்திக்கொள்க.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	நீருத்தம்
உ0க	கக	மிளர்	மிளிர்
உ0க	க0	(என்பது --	என்பது:--
உக0	உ	பிணிக்கு)	பிணிக்கு
உகஅ	சு	பூண்குணரு	பூண்குரு
"	எ	நிடுகுணரு	நிடுகுரு
"	அ	செல்குணரைமீட்குணரு	செல்குணரைமீட்குரு
உஉஅ, உஉக	உக, உக	கெற்பம்	கொப்பம்
உடுடு	உஅ	செலப்பின	செல்பின
உடுக	க	விரற்சாடும்	விரற்சரடும்
உகச	உச	ஒதிய	ஒதிய
உஎடு	சு	தரஞ்செய்	தறஞ்செய்
உஎசு	சு	அகாயமும	ஆகாயமும
உஅச	கக	பசித்த	பசித்த
உக0	க0	அதனோடும்	அதனோடும்
உகக	உ, சு, க0	அத்தானது	அதானது
உகஉ	எ, கஉ	வின்பத	வின்பந
உகடு	உக	தறியநா	தறியநா
க0க	உஉ	சிறுது	சிறிது
ககஎ	கக	நாடாக	நாளாக
கஉக	டு	சொருப	சொருப
"	க	திரையகளை	திரையகளை
ககச	க0	வுன்னியர்	வுன்னியர்
ககச	உக	புகழ்வன்	புகழ்வன்
ககச	உ	பொறிகதரி	பொறிகதரி
கஎசு	கக	புரேசர்ப	புரேசா
சகச	உக	ஆது	ஆ அதி
சஎ0	கச	குருகனோடு	குருகனோடு
டுஉ0	க0	திருவுர	திருவுதர
டுஉஉ	உக	குறும்	குறும்
அவையடக்கம்		மெய்யிழாய்	மொய்யிழாய்

முகவுரை ஏழாம்பக்கத்தில் 13-ம்வரியிற் செற்புப்பாயிரமென்பதொடங்கி அப்பத்திமுடிவுவரையுள்ளதொடாகளை எடுத்துவிட்டு, 'பாயிரவுரையிலும், பொதுவியலின்முதற்குதிரவுரையிலும் இந்துலாசிரியர்கூறியதாக மேற்கோள் காட்டிய, "பொற்புறவிழிய," "கடவுள்வணக்கழல்," "உட்கோள்கண்ணழிப்," "கருத்துரைத்திரம்," "தொகுத்தசொற்றெனும்," "ஒலிகெழு சொற்பொருள்," "மனதுறும்யாப்பின்" என்னும் முதற்குறிப்புடைய சூத்திரங்களேழையுங்கூட்டிப் பதிகமெழுபத்தொன்றென்று மெண்ணினர்போலும்' எனச் சொத்துக்கொள்க.

ஸ்ரீ:

திருப்புல்லாணிமாலை.

இது

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்துச்

செந்தமிழ்ப்பத்திராதிபர்

திரு. நாராயணயங்காரால்

பரிசோதிக்கப்பெற்றது.

செந்தமிழ்ப்பிரசுரம்—௩௮.

மதுரை:

தமிழ்ச்சங்கமுத்திராசாலைப்

பதிப்பு.

1915.

ஸ்ரீ:

முகவுரை.

தேய்வப்புலமைத்திருவள்ளுவரார் செய்யப்பெற்ற திருக்குறளின நிபந்தனையின்பொருந்தியகருத்துக்களைத் ததொன்றுதொடர்புபலதமிழ்பு பெருமபுலவரும் தத்தமபாடலுக்கிடையே வேண்டிமிடங்களில் எடுத்த தாளுவது பலருமறிந்ததே.

அமமடின்மையாது “முன்னோமொழிபொருளுள்ள நியவா மொழியும், பொன்னேபோற்போற்று”வாராகித் “தேய்வக் கோழிஅள் கோழுந் நெழுதேழுவாள, பெய்யெனப்பெய்யும் (பெரு)மறை” யென்றவப், பொய்யில் புவன் பொருளுரை” என மணிமேகலையிற் சீத்தலைச் சாத்தனரும், “சாபுணாந்து சாப்பு கேடவொழுகின்” எனவும், “வேண் டங்கால் வேண்டே றிவாமை” எனவும் திருக்களிற்றுப்படியாரில் உய்ய வந்ததேவரும், “தலைப்பட்டா தீரத் துறந்தா மயங்கி, வலைப்பட்டா மற்றையவா” என நெடுசுலிதூதிற் கோற்றவன்குடி உமாபதிசிவசாரிய ரும், சொற்றொடர்களாகவும், முழுச்செய்யுளாகவும் அநுமைபாராட்டி எடுத்ததாளுவாராயினர்.

பின்னுஞ்சிலா, திருக்குறளின னேரோர்திகாரப்பொருளுக்கும் ஒரொரு சரித்ததை உதாரணமாகநாட்டி, அதனைமுடிச்சும ஒரொருகுறையெண் பாடடையிற்றுதிருநூட்டி, வேற்றுப்பொருளவைப்பென்னுமணிபெற வெவ்வேறுபாமாலைகளுஞ் செயதுபோந்தனர்.

அப்பாமாலைகளாவன —சோமேசாமுதுமொழிவேண்பா, சிவசிவ வேண்பா, இரங்கேசவேண்பா, வடமலைவேண்பா என்னுமிவை நானாம்.

இம்முறைபற்றியே இப்பாமாலைபு, திருக்குறளின னேரோர்திகாரத் தில் ஒரொருகுறையாவைமேற்கொள்கவைத்து அதற்குச்சொல்லுபக களையமைத்துத் திருப்புல்லாணியிற் கோபிலகொண்டெழுந்த நாளிய தேய்வச்சிலைப்பெருமாள்பேரிற் நேரத்திரளுபமாகிய கங்கு டட்டளைக கலித் துறைச்செய்யுளால் இயற்றப்பட்டிருக்கிறது.

முடிவுரை

இதில், கட்டளைக்களித்துமையுள், குறள்வெண்பாவையமைத நிருசகுநதிமையினருமை பாராட்டத்தக்கதே. இசையாலும் எதுகை மோனைகளாலும் ஒன்றற்கொன்று வேறுபட்ட விருதிதற்பாட்டிற் கேக தேசத்தில ஐக்கியந்தோன்றப்பாடுப்டதண்டாகுமிடர்ப்பாடு பலவாத லால, ஒரோவழி மேற்கோளில் ஒரோரெழுத்து விரித்தும், தொகுத தும், வகையுளிகொண்டும் படிக்கத்தக்கதாயிருக்கிறது. இடையிடையே சிலகுறள்களுகருள்ள அதிகாரப்பொருளைக்கருதாது, தோத்திரத்தக கேற்றவாறு பிறிதுபொருள்கொள்ளவும், சொற்சுவை பொருட்சுவை சுருங்கவும் பாடப்பட்டிருக்கிறது.

ஒருபிரதியேகிடைத்தமையால், பிழையறப்பரிசோதிப்பதற்கும், சிதைந்த இடங்களில் உண்மைப்பாடங்கண்டெழுதுவதற்கும் இயலா மற்போயிற்று. ஆயினும், ஒருவாறு இடையிடையேவீழ்ந்திருந்த எழுத்துப்பிழைபைத்திருத்தியும், சிதைந்த இடங்களில் வேண்டுஞ் சொற்களைப் பிறைகருறி () கொடுத்தமைத்தும் இம்முறை வெளியிடப் பெறுகிறது. இப்பாமாலைபற்றியவரது பெயாமுதலியவொன்றும் நன்கு விளங்கவில்லை. விளங்கியபின் வெளியிடப்படும.

இந்நூலெழுதிய ஏட்டுப்பிரதியைச் சங்கத்தரகுள்கொடுத்துதவிய ஸேதுஸமந்தானவித்வான் ப்ரீமத-ரா. ராகவையங்காரவர்களுக்கு இச்சங்கத்தார் நன்றிபாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

இங்ஙனம்,

திரு. நாராயணையங்கார்,

செந்தமிழ்ப்பந்திராதிபர்.

ஸ்ரீ திருப்புல்லாணிமாவல.

காப்பு.

பொன்மலை சாததம புயமாலையேழ்புவ னம்புரக்கு
மன்மலை மேல்வைத்த புல்லாணி (மாயனை) வள்ளுவனார்
சொன்மலையேற்றிக் கவிநூற்று முப்பத்து மூன்றுரைக்கப்
பன்மலை நாட்டுங் குருகூரன் (பாதம பணிகுவனே)

(அவையடக்கம்)

திருவன் னாவர்குறட் பாவைக களித்துறைசெய்யுளிற்சேர்த
தருள்புலலை மலைக் க(முல்பணிந தேத்தலின் யாருமன்னேன்)
பெருமைகண் டென்சொலைப புன்சொலென் னாதன்பு(பெற்றதெனக்)
கருதி மதிப்பா பரிதி மதிப்பெருந காலமுமே.

நூல்.

அறத்துப்பால்.

கடவுள்வாழ்த்து.

மூதுரை வள்ளு வரக ரமுத லவெழுத்தெல்லா
மாதி பகவன் முதற்றே யுலகென லாயமைத்த
நீதி யுணையன்றி நீணில முப்ப நெறிமற்றுண்டோ
மாதவ புல்லைத் தலத்துமென் னெஞ்சததம் வாழ்பவனே. (1)

வான்சிறப்பு.

விண்ணன்று விண்ணின்று பொய்ப்பின் விரிநீர் வியனுலகத்
துண்ணின் றுடற்றும் பசியென லாற்புலலை யூரின்மழை
வண்ணஞ் சிறந்தவன் வந்தரு ளாவிடில் வாடுமுயிர்த
தண்ணம் பயிரெனற் கையமுண் டோவிச் சுகதலத்தே. (2)

தீத்தார்பெருமை.

குறைந்தா ரொனாத துறந் தார்பெரு மைதுணைக் கூறின்வையத்
திறந்தாரை யேண்ணிக்கோண் டற்றென லாவித வா துனைச்சேர்
துறந்தார் பெருமையறிந்துமென் போலிகள் சொல்லவற்றோ
மறந்தார்க ணீமறந் தேனுஞ்சொல் லாய்புலலை வாமனனே. (3)

அறன்வலியுறுத்தல்.

பொன்னுட் டிறையோ டயிராணி போற றுமம போருகப்பூ
மினனாரு நாயக மென்ற மடிவ லாணியில் வீற்றி, நச்சு
மனனாக கடியவா டெல்ல வ ரமுககா றவாவெதுளி
யின்னாச் சோனானு மிழக்கா லவாற சுறமெனவே (4)

ஆல்வாழ்க்கை

லையறற வையத்துள வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையு
தேயவத்துள வைக டபடுவெனவா புலலை, நெருவா
ழையற சுடிமைப்பாட்டி லவாறு டெல்ல வ ரமுககா றவாவெதுளி
மெய்வாங்க காய்க் கடுவ டெல்ல வ ரமுககா றவாவெதுளி (5)

வாய்க்கை கருதுவதென

தருந்தக நானமட மடமபரிப்பாடிக் கரி, கடுபெண்ணிற்
பெருந்தக யாவுள கடுபெண்ணு திணமையுண் டாகபடுற்ற
பொருந்தக சொல்ல ததனமைப்பு லெல்ல வ ரமுககா றவாவெதுளி
வருந்தித் தவமபரி மாதாகுப்பல்ல வ மத்திலையே. (6)

புதல்வரைப்பெறுதல்

வாட்டின் மக்கண்மெய தீண்ட லுடறகிபை மற்றவாசொற்
கேட்டலின் பஞ்சேவிக கெனறனா தேவந்த தாயகருத்தநகதை
யேட்டலாத தாவச தேவனு க் கெனபுற நிரையாமின்பு
காட்டவந தானிந்தக காகினி க டெல்லலை, கருத்தனே. (7)

அன்புலையை

வற்றாத வன்புற் றமாந்த வழக்கென்ப வையகத்தின்
புற்றரேய் துஞ்சிறப் பென்பது காணி வுலகுதனிற்
கற்ற ருனதன்பர்க கல்லாமல் வஞ்சக சுயவாக்கென்று
சற்ற கிலுமுரை யாபுலலை வாழந தனிக்குணடலே. (8)

விருந்தோம்பல்.

மூக்கிற்கு மோப்பக் குழையு மனிச்ச முகந்திரிந்து
நோக்கக் குழையும் வீருந்தென்ப ராற்சென்று தூறுவாபா
லேக்குற றிடாது விதுரன மனைநிருந தென்னநின்றான்
காக்கத் தனிப்பொரு ளானபுல லாணியிற் கார்வண்ணனே. (9)

இனியவைகூறல்.

அல்ல லுண டாசசிய வல்லவை தேய வறம்பெருகு
நல்லவை நாடி யினிய சொலினை மு நாடறிதலாற
கல்லெனும பாவநா ளுரை (புருத நுமந) களிசகுமனாழிற்
சொல்லினி தாகத்தென் புலலைந லாணைத் துதிப்பவாககே. (10)

செய்தன்றியறிதல்

உள்ளு தீனைத்துணை நன்றி செயினும் பனைத்துணையாக்
கோளவா பயன்றெரி வாறென மாரிச நுவுலாபதநல்
விள்ளொரு போதொரு போ தெதித தெத்தரி நவெனகொண்
டாளலம்போருகன மீறற்பதம் புந் லாயிநல்குமே (11)

நடுவுநிலைமை

தேடாது புலலைநில வந்தாயென சிவதாழிற சோததுவினை
யாடாய சமன் செய்து சானாகுங் கோல்போ லமைநதோருபாற்
கோடாமை சான்றொரு கணியென லாநநி நுறினினாள்
வாடா மலரின கண்டிழி யான்புகு விழுவதற்கே (12)

அடக்கமுடைமை

கமலமின வாழவுடை யோடபுல லைமநந நீரடக்க
மமரரு ளுயககு மடங்காமை யாரிரு ளுயததுவீ
முமதடி பெற்றடங் குவடுரு மமா நு ளுயபா லாமைககூற்
தெமதடி பெற்றடங் காரிருள சோவா ரெனசசொலவனே. (13)

ஒழக்கமுடைமை.

பழகசும் பழமொழி பாறோழக கம்விழுப் பந்தரலா
லோழககு முயிரினு மோம்பப படுமென றுரைப்பாநெஞ்சே
செழிகருந திருபுலலை மாஸ்பதத் தனாழிற நிருத ளுவையே
விழுககில லாமை யொழுககந விழப்பெல லாநதருமே. (14)

பிறன்லவழையாமை.

எயத மதன்கணை தாங்கா தேளிதென வில்லிற்பா
னெய்துமெஞ் ஞான்றும் விளியாது நிற்கும் பழியெனலான்
மைதவழ மேனியன புலலெயம மாயன் மலரடிககி
முய்திறஞ சோபவர் சேராந டிறநில லுறும முதியே. (15)

பொறையுடைமை.

ஆவிக் கொடியவ ராயொறுத் தாரையொன் றுகவையா
ரேவைப்பரே* பொறுத் தாரைப்பொன் போற்பொதிக் தென்னப்புல்லைத்
தேவப் பொறையினன் நெவ்வைவையாதிங் கொருபொருளாய்ப்
பூவிற்பொன் போற்பொதிக் தேவைப்பன் வாழப் பொறையினனையே. (1)

அழக்காறுமை.

அழக்கக லாவழக் காறுடை யார்க்கது சாலுமொன்றார்
வழக்கியுங் கேடின் பதுவென லாலென மனத்தழக்காற்
றிமுககறு தறகு னிணையடி யேத்தி யிறைஞ்சுதற்கு
முழக்கதி யெய்துதற் கென்றோ தினமபுலலை முன்னவனே. (17)

வெஃகாமை.

பையாய் நிறைபொன் படுபயன் வெஃகீப் பழிப்பவே
செய்யார் நலேன்மை நாணு பவரெனச் செப்பினரான்
மெய்யார் பயனென் றுணைக்கொள்வர் வேறென்றை வெஃகுவரோ
லையாராகண் மாமங்கை மாபாபாதென் புலலைபில வாழ்வின்டுவே. (18)

புறங்கூறுமை.

சொற்கிசை வாமெனக் கண்ணின்று கண்ணறச் சொல்லினுஞ்சொல்
லற்கமுன் னின்றுபின் னோக்காச்சொ லென்ப ரறிவுடையோர்
கற்சி யுருவெடுத தோன்புலலை மாஸ்கம லசசரண
மெற்கெனக் கூறிப் புறங்கூ றிடாம விருப்பதென்றே. (19)

பயனிலசொல்லாமை.

நட்படி யார்க்கருள் புலலைப் பிரான்றிரு நாமமனத்
துடபய னீதென் றுரையாத மாநதரை யோகடல்குழ்
மட்கட் பயனில்சொற் பாராட்டே வாளை மகனெனன்மக்
கட்ப தடியென(லென்றோத வள்ளுவர் காட்டியதே.) (20)

தீவினையச்சம்.

சீர்க்கு ளறிவீனு ளெல்லாந் தலையென்ப தீயசெயு
வாக்குஞ்செய் யாலிட லென்றத னாற்கொல்கொல வாளரக்கன்
போர்க்கு மெலிதல்கண் டேநாளை வாவின் று போவெனவிப்
பார்க்கு ளுரைத்ததென் சொலவேன் புல்லாணிப் பதியண்ணலே. (21)

* ஏசுரம விரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அறத்துப்பால்

ஒப்புரவநீதல்.

தொல்கா சினியி லீடனில் பருவத்து மொப்புவீற்
கொல்கார் கடனறி காட்சி யவரென லோர்தருமன்
செலகாணி னூற்றுவர் சொல்கோதி னூற்றவர் சீரமுது
நல்கா யெனநல்கி னுண்புலலை மாலரு ணன்மைபெற்றே. (22)

நகை.

கரந்தில ராயளிப் பார்க்குமின் னுதிரக் கப்பதே
லீரந்தவ ரின்முகங் காணு மளவென் றியமபுதலால்
வரந்தர வேண்டுமென் றன்பாற்சொல் லேனை வலியவந்தாள்
புரந்தரன் பூசுக்கும புல்லையில வாழுந்தி பூததவனே. (23)

புகழ்.

போத நிலவரை நீள்புக ழூற்றிற் புலவரைப்போற்
றுதுபுத் தேளுல கென் றா புவிக்க ணருள்செயலா
லோது புகழ்கண் டயன்போற்றுந தென்புல்லை யூரனைசென்
றேதமில் லாதுபுத தேளுல கேதத வியல(வ)துவே. (24)

அநுளுடைமை.

வம்பூ டிலாவருட் செல்வஞ்செல் வத்துட்செல் வம்போருட்செல்
வம்பூ ரியாகண் ணுமுளவென் றேதினர் மன்னியசெல்
வம்பூ தலததுன் னருட்செலவ மல்லது மற்றுமுண்டோ
வம்பூ தியமல ரோன்றநதை யேபுலலை மாநிதியே. (25)

புலாண்மறுத்தல்.

உண்ணமு(தும) பார்க் குதவுபுல லாணி யொருவனநகா
ளுண்ணவ னிததலத துண்ணுமை யுள்ள துயிர்நிலையு
னுண்ணவண் ணுத்தல்செய் யாதள மென்றறிக் தோர்நகி
னுண்ணலி யாருல குண்டபெம் மானரு ணண்மைபுற்றே. (26)

தவம்

தளிவிடு மோவன்றிப் புலலைக் கரசு தயைவெள்ளததோர்
துளிவிடுமோவறி யேன்வன் னிகுடச் சுடரும்பொன்போ
லொளிவிநீர் துன்பஞ் சுடச்சுட நோற்கிற் பவாக்கொப்பதாய்
வெளிவிடு மாதவஞ் செய்யேற்கை யோபுகல் வேறில்லையே. (27)

திருப்புகழ்லாணாழ்வாரை

கூடாநொழிக்கம்.

வேதங்கள் காணவு மெடா நெழுதது விளங்குமெட்டான்
சீதங்க ளார்மலாச செலவிகு வாய்தத திருப்புலையான்
பாதங்கள் சேர் (நதுங்க) வஞ்ச மனத்தான் பழிற்றெழுக்கம்
பூதங்க ளஞ்ச மகத்தே நடுமெ (னும்) புனமையற்றே. (28)

கண்ணாலைம்.

காற்றா பொழித்புலலை மாலே யளவின் கணின்ருமுக
வாற்றா களவின் கட்கன்றிய காத்த லவரெனலா
னேற்று னயன தளவின கணினினை வெண்ணெயுண்டல
சாற்றாய் களவின கட் காத்த லுன் னிவைதலயச சாற்றலுத்தே. (29)

வாய்ப்பு.

தாய்மலா மங்கை தழைத்தபுல லாணிவந் தாய்பொய்ம்மையும்
வாய்மை யிடத்த புரைதீர்ந்த நன்மை பயக்குமென்ற
நாய்மன மெயநனமை யாதேனு றின ரிச சொ லுமெபா டமமைய
னயமெனந தேனை மெய் யாளா க னெய்முன னடியினைககே. (30)

வேதஸ்ரீமை

மஞ்சினத் திறகொடி தாக்க நகையு முவகையுங்கோல்
 லுஞ்சினத் திறபகையும்குற வோபிற வொன மலரத்த
 வெஞ்சினத் தீயமெய்க்கு மெனிட ாநீன வெணாடினனமெய
 மஞ்சினத் த (புலவன்) நதநய . நாகுத வொரிதியே

(31)

(அன்ன)செய்யுமை.

அன்னவன றன்னுயிரக கின்னாமை தன்னி வானென்கொலோ
மன்னுயிரக கின்னா செயலெனற வானவா வாயபுமகனம
பின்னா பிற நகரின் னுமைமசெய பேதை பிஞ்சுக்கல்ப
பொன்னுறு சொதிலைப கண் றிகொண டேன் திருபு பல்லியிலே. (32)

தேவ்லாஹம்

ஆதி யாருநதமிழ வளஞுவ னல்லா நெனப்பவே
தியாதேனின் யாதோன் றும் கொல்லாமை குழு நெறியெனலா
லோது முயிரைகுகொல லாலமைநல லா றுற னுனதுதிருப
பாத மலரபபணி யான்செய்வ டேபுலலைப் பார்க்கிபினே. (33)

நீலயாமை.

ஒன்றில்லை புன்செய லல்லா நெருகு ளுளநெருவன்
இன்றில்லை யென்னும் பொருமை யுடைத்திவ் வலகுதனிற்
கொன்றில்லை யென்னுங் கொலைபொய்யுள னேன்புலலைக கோவெனையா
ணன்றில்லை யாபி னிலையிலலை யாளி னரகலையே. (34)

துறவு.

நானோகநி நின்செய னின்பொரு ளென்னமெய் நலகுபுலலைச
சேனோகநி மாநணப யானென தென்னுஞ் செருக்கறுப்பான்
வானோக குயாநக வுலசம் புகுமென று லையகதது
ளானோககு வளஞவா மேனா (னாநாநா)ன ரன்புவைததே. (35)

மெய்யுணர்வு.

கருவார் பிறப்பென்னும் பேதைமை நீங்கச் சிறப்பென்னுஞ்செம்
பொருளகாண் பதறிவென றோநின ராற்றிருப புல்லைநக
ரருண்மால சிறப்பென்னுஞ் செம்பொருள் வாழ்வுடைததாதனினுல
வருபே ரறிஞர்கண டேழ்பிற விப்புண்மை மாற்றுலவே. (36)

உவாவறித்தல்

தென்னம் புவிபகத தீன்ப மீடையறு தீண்மேவா
வென்னுந்தன் பத்துட்டுன் பங்கெடி னென்ன விசைததுமுன்னோர்
பொன்னின்பெண மண்முத லாசைபுட சுகநிப புலம்பிகொந்தேன
பின்னின் நெனைப்புரப பாரில்லை புல்லைப பெருந்தகையே. (37)

ஊழ்

பற்றின் கருத்தின் படிநுண் ணியநூல் பலகற்பினு
மற்றுந்தன் னுண்மை யறிவே மிகுமெனின் மாநதரெலலாக்
கற்றிக் கருக்கினு முண்மை யறிவுணிக் காண்பதன்றி
முற்றும் பொருளினி புணடோ புலலாணி முசிவண்ணனே. (38)

அறத்துப்பான்முற்றும்.

பொருட்பால்.

ஔமமாட்சி.

கப்பது மப்பெண் னரசோ டரசிற் கதித்தபுல்லைக்
குப்பெரு மாணக்கொண் டாடிற் படைகுடி கூழமைச்சு
நட்பரணு முடையா னரசுரு ளேறெனத்தன்
பெப்பெளி யோனும் பெறும்பா ரரசு பெருக்கமுற்றே. (39)

கல்வி.

எண்ணம்ப னெண்ணென்ப வேளை யெழுத்தென்ப வில்விரண்டுங்
கண்ணென்ப வாழு முயிர்க்கென் பதுபுல்லைக் கஞ்சமலர்ப்
பெண்ணின்ப நாதனென் சிரெழுத தன்றிப் பிறிதுமுண்டோ
மண்ணின்கண் மாடு மறுமைக்கண் வீடும் வழங்குதற்கே. (40)

கல்லாமை

நார்முற் றிடாநின்ற கல்லா தவரு நனிநல்லங்கற்
றுமுற்சொல் லாதிருக் கப்பெறி னென்ப தகததிலெண்ணெண்
சீர்முற்றுங் கற்றவர் கலலான்பொல லானெனச செப்புமனைப்
பார்முற்றுங் காப்பவன் காப்பான்புல் லாணிப் பதியினின்றே. (41)

கேள்வி.

அத்தனை செல்வத்துட் செல்வஞ் செவிச்செல்வ மச்செல்வஞ்செல்
வத்துளெல் லாந்தலை யென்றுரைத் தார்புல்லை வாழ்மலர்ப்பெண்
சித்த மனநின சீர்த்தியைக் கேட்குளு செவிக்குநிகர்
ஒத்திடன் மற்றில தாற்செவிச் செல்வ முயர்வனவே. (42)

அறிவுடைமை.

இறைவ திருப்புல்லை மாலே திருவுள்ள மென்கொலெவ்வ
துறைவ துலக முலகத்தொ ட்வ துறைவதறி
வறைவது ஸல்கண் டெலகத் தியல்பறி யாதுநின்ற
மறைவது மாறநின் பேரறி வென்று வருமெனக்கே. (43)

தம்மங்கடிதல்.

பவமன்னு துன்ப வினையனு காதுபற் றுள்ளமென்னு
மிவறன்மை யெற்றாள்ளு மெண்ணப் பவேதோன் றன்றெனநூற
றுவார்மன்ன னெஞ்சினெண் ணுமைகண் டைவ ருடன்றுணைசசென்
றவனென்னு மாதிபுல லாணிப டிரான் ற னடியவர்க்கே. (44)

பெரியாளைத்துணைக்கோடல்

தழுவியென் றம்மிற் சிறியாதம் மிற்டெரி யார்தமரா

முழுமுத லோன்பெரும புல்லையிற் கண்ணனை முற்றுமைவா
தொழுது வலிமைபெற ரேறுகுத னுளுந துலங்குவதே. (45)

சீற்றினஞ்சேரமை.

காப்பு மனநில மன்னுயிர்க் காக்க மினநிலமெல்
லாப்புக் முந்தரு மென்றார் நலமென் றமைவதுநின்
பூப்பத மெண்ணு மனநின் மெப்பன்பர் புலலைவளா
மாபபது மாசனி கொண்காசங் காழி மலர்க்கைபனே. (46)

தெரிந்துசெவல்வகை.

யூக்கா ரறிவுடை யாரென்ப தாறபுலலை பூரமுதல்
போக்கா திருததுதன் றந்தைமற் றாக்கம் பொருநதவின்றி
வாக்கா லுரைத்துண்மை வாழ்ந்தா னிரணியன் மைந்தனன்றே. (47)

வலியறிதல்.

போக்கற்ற வென்றுயர் போக்கிவந் தாட்கொள் புகழுநல்லோர்

லாக்கப பெருவளி நீயென்று கண்ணி ராதவரே. (48)

காலமறிதல்.

சீரார் பருவத்தோ டோட்ட வொழுக றிருவீனையே*
தீராமையார்க்குங் கயிறென லாற்செங் கதிர்ப்கமற்கு
நேரா யுரைத்தொர் வரையின்க ணுட்செல நின்றிலங்வுகப்
போராடல் வென்று திருவையுற றுன்புல்லைப் பூரணனே. (49)

* ஏகாரம் விரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

புடனநிதல்.

பள்ளத் திரைகடற் சேதுவுண் டாக்கப் பரிதிசூலத்
துள்ளுற்ற வள்ளல்புல் லாணி யிடங்கண் டெவந்துசென்று
விள்ளற் கருஞ்சமர் வென்றான் றெடங்கற்க வெவ்வினையு
மெள்ளற்க முற்று யிடங்கண்ட பின்னல்ல தென்பதுவே. (50)

தேரிந்துதெளிதல்.

தமேவும் பெருமைக்கு மேனைச் சிறுமைக்குந் தத்தங்கரு
மமேகட் டகோக்கல் லெனல்கண்டு வாண வரைவளர்வித்
துமேலு மவுணரைத தேய்த்து மதிசயந தோன்றினின்று
னிமேதினி யுண்டுமிழ் வோன்புலலை யூரி விருப்பவனே. (51)

தேரிந்துவினையாடல்.

மென்றாய்ந் ததனை யவன்கண் விடலென லாற்கனகக்
குன்றார்ந்த கொங்கைச சனகியைத் தேடக் குறிததுநலகும்
ஒன்றும்பொ னுழியை மாருதி பாற்புலலை யூர்முனிலே. (52)

சுற்றந்தழால்.

நத்தாற் நிகழ்லயற் புல்லாணி நாரண னல்கருளின்
பத்தாற்சொ லாதா வாற்றெண்டர் சூழப் படுமனநே
யத்தாற் கொடுத்தலு மின்சொலு மாற்றி னனக்கியசுற்
றத்தாற் சுற்றப்படு மென்றுமுன் னோர்கண் டறைந்ததுவே. (53)

பொச்சாவாமை.

உறுதியுள் வள்ளுவ ரோதல்பொச் சாப்புக்கோல் லும்புகழை
யறிவினை நிச்ச நிரப்புக்கோன் றுங்கென லாலுனது
நறுமலர்ப் பாதததை நான்மறந் தாற்புகழ் நன்மையினிப்
பெறுவதற் கோர்செயல் காணென்புல் லாணிப் பெருந்தகையே. (54)

செங்கோன்மை.

அயாவென் றுனைப்புக முந்தணர் னாற்கு மறத்திற்குமா
சியாய்நின் றதுமன் னவன்கோல் புல்லாணித் திருவரசு
தயாநிதி முன்னின்கைச் செங்கோ லிராக்க தரைவென்றன்றோ
மெய்யொளி வேதந் தருமமெக் கா லும் விளங்குவதே. (55)

கோடுங்கோள்மை.

மாற்றார் படையன்றி வன்கொடுங் கோல வரையல்லற்பட்
டாற்று தழுதகண் ணீரன்றே செல்வத்தைத் தேய்க்கும்படை
காற்று மரைப்புல்லை மாயோ னளக்குமிக் காசினியின்
மேற்றா னிவையன்றி யென்சொலவர் சீரற்ற வேந்தரையே. (56)

வெருவந்தசெய்யுமை.

சங்கோடு சக்கரஞ் சேர்புல்லை மால்களுச னூயிரை
அங்கோட மாய்தத தறியாகொ லோவெரு வந்தசெய்வார்
செங்கோ னெறியொன் றிலனாய் வெருவந்த செய்தொழுகும்
வெங்கோல ஁யி னெருவந்த மொல்லைக் கெடுமென்பதே. (57)

கண்ணோட்டம்.

செய்ததக்க பாவத தினுமேற்செய் தேனைத திருவருள்கூர்ந்
துயததக்க வாறுசெய் யாய்பெயக் கண்ணோஞ் சுண்டமைவர்
நயத்தக்க நாகரி கம்வேண் டேவ ரெனப்புகன்றார்
பயத்த(க்கரா)சலங் காத்தருள் புல்லைப் பதிக்கொண்டலே. (58)

ஒற்றிடல்.

முற்றின்ப மன்னர் முறைமைநின் பாத முளரியின்மேற்
பற்றென்று நான்பெறு வேளோபுல் லாணிப் பதிக்கொண்டலே. (59)

ஊக்கமுடைமை.

புல்லாய்வந் துள்ள முடைமை யுடைமை பொருளுடைமை
நில்லாது நீங்கி விடுமென்ப தாலுனை நெஞ்சிலவைத்தோ
ரெல்லாரும் வாழ்வார் திருப்பாற் கடவிடத தேபிறநத
நல்லாளை நெஞ்சிற்கொள் புல்லாணி யம்பதி நாயகனே. (60)

மடியின்மை.

நெடிய திருப்புல்லை நாரண னேநெடு நீர்மறவி
மடிதுயி னுன்துங் கெடுநீரார் காமக் கலவெனுமக்
கொடிய வினையனு காதெளி யேணினின் கோகனகத்
தடியிற் படியவைத் தாண்டுகொண் டா(யென்னருட் கடலே). (61)

ஆன்வினையுடைமை.

அருளவினை செல்வத திருப்புலலை யூரண்ண லேழுயற்சி
திருவினை யாக்கு முயற்றின்மை யின்மை புதுத்திவிமே
பெருகதின் றுட்பணிக காளாய் முயற்சிபெற் றுநதிருவே
தருக முயற்றின்மை யாங்கவி திருந தகையெனக்கே. (62)

இடுக்கணழியாமை.

எடுத துது வேபி னிஸசவாச தேவன்புல லைககிறைநீர்
நடுததா ரணியிற் சிறியேனை நாடி நகைமசிழ்ச்சி
கொடுததாள்வ னேவிடுக் கண்வருங் கான குசவதனை
யுத்தூவ தஃதோப்ப தில்லென லாற்ற னடியெனன்றே. (63)

அமைச்சு.

ஒலலை தெரிதலுந் தோநது செயலு மொருதலையாச்
சொல்லலும் வல்ல தனம்ப்சது நீயமைச் சுககொடுதத
வல்லவ மென்முலை வல்லவள் பொன்மகன வல்லவதென
புலலையில வந்தனை வந்தனை செய்யப புனியெனகுமே. (64)

சொல்வன்மை.

உற்ற வுரைகள் பலசொல்லக காமுறு வாமன்றமா
சற்ற சிலசொல்ல நேற்று தவரென லாயசில
சொற்றறுதி யாதுனை வஞ்சகா பாறபல சொற்சொலககா
முற்றலைந தேன்கவி தீர்த்த நள் புலலை முசிலவண்ணனே. (65)

வினைத்தூய்மை.

எடுககப் படாலிடுக் கட்டபி னும்மீளி வந்தசெய்யார்
நடுக்கற்ற காட்சி யவரென்பா நானினி நலகுரவாற்
றிடுக்கிட டினிவரல செய்யககண் டென்னைச சிரிப்பரன்றோ
வடுககட் பிராடபி மனாராபுல லாணியென மன்னவனே. (66)

வினைத்தீட்பம்.

யாவுங் கடைக்கொட்கச் செய்தக்க தாண்மை யிடைகடொட்கினேற்
றுவிழ மந்தரு மென்பத னாலு னடிமிஸசநீங்
காவிருப பமபெற றமைதற்கு வநது கருணைசெய்வாய்
முடிவு மண்பசி முன்கேட்கும புல்லை முதற்பொருளே. (67)

வினசெயல்வகை.

ஆட்சிகொள் சூழ்ச்சி முடிவு துணிவேய்த லத்தூணிவு
தாழ்ச்சியுட் டங்குத றீதென லாலவிசை யற்குநன்றாய்
காட்சிதந தெண்ணம ரிதறுணி வெய்தக கலககுமுறா
மாட்சிமெய்கு ஞானம புகன்றன் றிருப்புலலை வாழ்கண்ணனே. (68)

தூது.

தன்றிய வன்பறி வாராய்ந்த சொல்வன்மை தூதுரைப்பாக்
கின்றி யமையாத மூன்றென லால்மைவோனிவனே
சென்றிட (வேண்டு மெ)னத தூது புலலைச செழுமுகிலே
நன்றிசைத தன்று பொறையோன் விடுத்தன னாடினுககே. (69)

மன்னரைச்சேர்த்தோழகல்.

பதினா லுலகிற்கு மன்னவன் புலலைப் பதியரிய
முதலோ னருளுநப் போற்றுகென சேமுன னவன்மறுததாற
கதியேது போற்றி னரியவை போற்றல் கடுத்தபின்றேற்
றுதல்யாக குமரிதென் றோதினர் வள்ளுவ ருண்மைபுற்றே. (70)

தறிப்பறிதல்

(மொண்டோதம பெய்முகில வண்ண) முகத்தின் முதுக்குறைந்த
துண்டோ வுவப்பினுங் காயினுந் தான்முந் துறுமெனலாற
பண்டோ ருலகாகுந் பாதத்திற் கொகாகும பதுமமலர்
கண்டோதி னா முகத் திற்கினை யாயபபுலலைக் காவலனே. (71)

அவையறிதல்.

அடைபே ருணாவத திருப்புலலை யா(னிடத தா)முணர்வ
துடையார்முற் சொல்லல் வளாவதன் பாத்தியு ணீசோரிந்தற்
றிலைவே றிடததுநினை புனகவி யேற்றுகென சேபயனென
படையாழி நாதன் கவிநா யகன (புகழ் பாரிவையே). (72)

அவையஞ்சாமை.

பல்லா யிரம்பெருங் கோடியுண் டங்கள் பணியின்
புல்லாணி மெய்யரைப போற்றுது பொய்யரைப் போற்றல்கற்றுங்
கல்லாமை கல்லா தவரிற் கடையென்ப நற்றறிந்து
நல்லா ரவையஞ்ச வாறென மேலவா நாட்டனினே. (73)

நாடு.

இளமைநதர் மாதர் செறிவோங்க வன்பிணி யின்மைசெல்வம்
லிகாவீன்ப மேம மணியென்ப நாட்டிற்கீவ் வைந்துமிகக
வளமென்ற பாண்டிநன் னூட்டிற் றிருப்புலலை வைகுந்தமே
ஹனனங் கிருநது நிறைநதா ஹலகி ஹபிர்க்குயிரே. (74)

அரண்.

நிலையுடை வேநதர்க்கு வள்ளுவர் சொன்மணி நீருமண்ணு
மலையு மணிநிழற் காடு முடைய தரண்வகுததார்
கொலைபுரி கூற்றமெம மேலவரும போதுபொற கோதைமகி
முலைகடல வாய்ப்புலலை யசசுதன் பாத மரணமக்கே. (75)

பொநள்செயல்வகை.

அருளாள னுமெனப் புல்லைவந தாய்பொரு ளல்லவரைப்
பொருளாகச் செய்யும் பொருளல்ல தில்லை பொருளெனலாற்
நிருவார் பொருட்செலவ மெங்கணுந தானின் நிருவருளால்
வரு(மாத லா) ஹனனை மெய்ப்பொரு ளாக வழகுதுவனே. (76)

படைமாட்சி.

மீனவ தாரன் நிருப்புலலை கண்ணனம மேலவன்சே
ரானென லாலன நடற்படை நூற்று(ரக க)ற்றதன்றே
ஹனயில் வேற்கை நிலைமக்கள் சால வுடைததேனினுந்
தானை தலைமக்க ளில்வழி யில்லெனச சாற்றுவதே. (77)

படைச்செருத்து.

மூலபுரி கைவேல் களிற்றெடு போக்கி வருபவன்மெய்
வேல்பறி யாநகு மென்னுமல் வீரரை மேன்முடிவி
ஹலபயில் கண்வளர் புலலைப்பி ரான்கற்ப காடவியிற்
சேலபுரை கண்ணிய ரின்புறச செய்வனத தேவரென்றே. (78)

நட்டி.

பகர்தற் கரிய பரமன்புல் லாணியன் பததர்கனெரு
சகமலர் மேவிய மைநதரு ளுண்மையறிந்துமது
நிகர்சொன் முகநக நட்பது நட்பன்று நெஞ்சத்தக
நகநட் பதுநட் பெனவன் னுவர்மு னவின்மனரே. (79)

நட்பாசாய்தல்.

சொல்லா லழச்சொல்லி யல்ல திடித்து வழக்கறிய
வல்லார்நட் பாய்ந்து கொளலென லாலவ் வகையுரியா
ரில்லாது தாழ்ந்துணைச் செல்லாது நின்ற வெனக்குநின்ற
ளல்லாதொ ராதர வுண்டோபுல் லாணியி லச்சுதனே. (80)

பழமை.

அழையாணை முன்வரும் புல்லைப் பழம்பொரு ளாங்கருணை
மழையா னடிக்கட்பண் பில்லேனை யாவர் மதிப்பர்செந்த
மிழையாய் திருவன் னுவர்விழை யார்விழை யப்பே
பழையார்கட் பண்பிற் றலைப்பிரி யாதார் பரிந்தென்பவே. (81)

தீநட்பு.

காதுநின் னுமம் புகாதுபின் னோபொய்க் கனவினுமின்
னாதுமன் னோவினை வேறுசொல் வேறுபட் டார்தோடர்பென்
றோது முரையினைக் கேளாது தியரு னுற்றனன்காண்
யாது திருவரு ளோபுல்லை யூரி லெழுமுகிலே. (82)

கூடாநட்பு.

பன்னாறு நின்ற தொழுதகை யுள்ளும் படையோடுங்கு
ரன்னாரை யேன்படைத தானோவு னுந்தியி லன்றித்தோன்
பொன்னாகம் புல்லையிற் பூததவ னே(பழம புண்ணியனே.) (83)

பேதைமை.

இக்க னோருமைச் செயலாற்றும் பேதை யெழுமையுந்தான்
புக்கழந் தும்*மள மென்றால்வன் பேதையென் போலியர்யார்
கைக்கு மெய்யாயு னருள்பெற வேண்டுங் கணக்கதற்குத்
தக்க வகையொன்று சொல்லாய் புல்லாணித தயாநிதியே. (84)

புல்லறிவாண்மை.

ஏது முதலா (வ)றிவிலா னெஞ்சுவந் தீதல்பிறி
தியாதுமில் லுபெறு வான்றவ மென்பதெண் ணிப்புல்லையூர்
நாதனை நோக்கித் தவம்புரி யாது னலமிலர்பார்
காதலி னோடலைந் தீர்மக்க ளேபலன் காண்பதென்றே. (85)

* ம்விளிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

மூகல்.

பகலன்ன சிலம் படைக்குமின் பத்துளின் பம்பயக்கு
மிகலென்னுந் துன்பத்துட் ணேபங் கேடினென் றிசைத்ததனாற்
புகலுன் மலரடி யென்றோர்க் கிகழ்(றுன்பப) புன்மைபுறா
தகலு மனுகுநின் பேரின்பந தென்புல்லை யாதிபனே. (86)

பகைமட்டி.

பூனார் முலைப்புலலைப் பூமேலு மங்கை புணர்ந்தருள்கல்
யானா கொடுத்தங் கொளல்வேண்டு மன்ற வதேத்திருந்து
மாணாது செய்வான் பகையென்னுந் தந்திர மன்னர்க்கென்றார்
நீனா னிலம்புரந் தோயன்றுண் டோயிந் நெறியுனக்கே. (87)

பகைத்திறந்தேர்தல்.

கோளின் றி நாளும் பகைகட்பாக் கொண்டொழு கும்பண்புடை
யாளன் றகைமைக்கட் டங்கிற் றலகென்ப தறறுகட்பை
நீனும் பகைகொண்டு நின்றேனைப் புலலையி னின்மகிமைத
தாளின்வைத் தாளினித தாளினம போருகத தாளின்பனே. (88)

உட்பகை.

அன்போ டினைப்பணி யார்(மனம போலவல) ஸரம்பொருத
பொன்போலத் தேயு முரம்பொரு துட்பகை யுற்றகுடி
யென்போர்முன் னோரென துட்பகை காம மி(கண்)முதலாந்
துன்போட மாற்றிச சுகானந்தந தாபுலலைச சுநதரனே. (89)

பேரியாடைப்பிழையாமை.

ஆந்தவப பேறுமெய் யர்க்களிப பாய்புலலை யாழிசங்க
மேந்தரி யேந்திய கொள்கையா கீறி னிடைமுறிநீது
வேந்தனும் வேந்து கேடுமென லாற்குடி லன்வெகுளிக்
காந்தவின் மாய்ந்தா ரறுபதி னாயிரங் காவலரே. (90)

பெண்வழிச்சேறல்.

அறிவுகொண் டஞ்சுதற் கஞ்சாது (கன்)மனை யானையஞ்சு
மனுமையி லாளன் வினையாண்மை வீறெய்த லின்றடக்கப்
பெறுமனைக் கஞ்சி யியமனைக் கெஞ்சி(ய) பேதையரா
யுறுமவர்க் கென்பய (னுண்டாந்) திருப்புல்லை பூரவனே. (91)

வரைவீனமகளிர்,

மாநில கப்பெறு மார்பா மகிதல வாணுதற்கு
மாநில கப்புல்லை வாழ்முருந் தாதம் மனைபொருந்த(ர)
தேதில் பொருட்பெண்டிர் பொய்மை முயக்க மிருட்டறையி
லேதில் பிணந்தழீஇ யற்றெனு (நூற்பொரு ளெண்ணிலனே.) (92)

கள்ளுண்ணுமை,

கோணுத நானென்னு நல்லாள புறங்கோடுக் குங்குள்ளென்னும்
பேணுப் பெருங்குற்றத் தார்க்கென்பர் புல்லைப்(பிரான்வெறுகக)
விணு மயக்குற்று மெய்மயக் குற்ற வெறிமயக்கள்
ணு(ணுலவ) ருங்குற்ற மோதுவர் மேற்குற்ற மொன்றிலையே. (93)

குது.

தீதின் முயலுஞ் சிறுமை பலசெய்து சீரழிக்குஞ்
குதின் வறுமை தருவதொன் றில்லெனல குதுரக
கேதனன் கேடமைந தானவன் றியுரை கேட்டவைவ
ரோதுவெங் கானடைந தோர்புல்லை மாணினங் குய்ந்தனரே. (94)

மநுத்து.

காமழ லையமொத் தற்ற தறிந்து கடைப்பிடித்து
மாறல்ல துய்க்க துவரப் பசித்தென வள்ளுவர்நூல்
கூற லறிந்துடல் பேணுத லுன்னடிக கோகனகப்
பேறு பெறுந்தவளு செய்யவன் றோபுல்லைப் பேரின்பனே. (95)

குடிமை.

அகிலாண்டம் யாவு மரவிந்தத் தாள்கொண் டளந்தபுலலை
நகராதி வைகுந்த நாராய ணாகை யீகையின்சோ
லிகழாமை நான்கும் வகையென்ப வாய்மைக் குடிக்கென்பது
சுகமே லுனைத்தொழும் அன்புடை யார்சூடித் தன்மையதே. (96)

மானம்.

மனைவாழ் வினைமெய் யெனநம்பி (புன்னை மறந்த)குன்றி
னையாகுங் குன்றுவர் குன்றுவ குன்றி யனையசெயி
னெனவோதி யுஞ்சிறி யேன்மலை போற்பழி யெய்தினின்ற
தனியே தளர்ந்தனன் மஞ்சம்புல் லாணித் தயாநிதியே.

பேருமை.

மணச்செல்வி யாய்மலர் மாதுறை புல்லைச்செல் வாசிறியா
ருணர்ச்சியு எரில்லைப் பெரியாரைப் பேணிக்கொள் வேமென்னுநோக்
கெணிசெசொலு ஹலென் னளவிற்கண் டேன்கண்ட தென்னெனினீ
யனைச்சசரு ளன்பரைப் பேணிக்கொள் ளாமை யகமுதித்தே. (98)

சான்றுண்மை.

கருடற்கு நாயகன் புலலைப்பி ரான்(கழல காட்டு) மின்மை
யொருவர் கீளிவன்று சால்பென்னுந் திண்மையுண் டாகப்பெறி
னருமைசெசொல யான்கண்டு சாலபுசற் றேனுமில் லாதுலக
விருளிற கலங்க விளிவென் றுரைப்ப ரெவருமின்றே. (99)

பண்புடைமை.

கோல வளம்புல்லைக் கோவிந்தன் நன்மதிக்கூர்மையற்று
மேலுமபண் பற்றுநின் றேற்கருள் கூர்வித மெவ்விதமோ
தூல்வன் னுவரன் தரம்போலுங் கூர்மைய ரேனுமரம்
போல்வரம்க் கட்பண்பில் லாதவ ரென்னுமிப் பூதலத்தே. (100)

நன்றிலச்செல்வம்.

கொடாதுல கெங்கணுங் கீர்த்தியென் றேசொலக் கேட்டுந்ச்சப்
பாதவன் செல்வ நடுவூரு ண்ச்ச மரம்பழுத்தற்
றடாதுசெய் நன்றியில் செல்வததர் பாற்சென் றலைந்துநொந்து
விடாதெமக் கின்பங் கொடாது விடான்புல்லை மேலவனே. (101)

நாணுடைமை.

ஏனுடை மாந்த ருலகத்து ளோரி ழிகருமத்தா
னாணுத னாணுத் திருநத னல்லவர் நாணுப்பிற
நீணில மேலென வோதுதல் கண்டுநின் மெப்பழிக்கு
நாணில னுய்த்திரிக் தேனைவர் தான்புல்லை நாயகனே. (102)

குடிசெயல்வகை.

திருகற் படாத மண(த்திடத் தாம்) குடி செய்வலென்னு
மொருவற்குத் தேய்வ மடிதற்றுத் தூன்முக் துறமெனலா
லருமக்கள் புல்லையிற் மெய்வச் செயலென் மறிந்துகுடி
பெருகச் செயிற்மெய்வமுந்துறம் கையமென் பேசுவதே. (103)

உழவு.

நெட்டலங் கைக்கொள்வர் பின்னவ ரென்னநின் றோர்புல்லையோர்
முட்ட முழுக்குடி வல்லவ ராகமுன் பாயுமுதுண்
முட்ட நிலத்தின்க ணேரினு நன்று லெருவிதேல்
கூட்டி னீரினு நன்றதன் காப்பென்பர் கற்றவரே. (104)

இன்மை.

நின் ற நெருப்பினுட் டேச்சலு மாத நிரப்பினுள்யா
தோன்றுங்கண் பாடரி தென்றுகண் டோர்புலலை யூர்நெடியோன்
மன்றலம் போருகச செலவியைச சேர்நதுநல் வாழ்வுபடைத
தென்று மநநத சயனனென் றுயின னேத்துதற்கே. (105)

இரவு.

கழிவின் றிரக்க விரத்தக்கார்க் காணிற் கரப்பினவர்
பழிதம் பழியன் றெனலாதென் புலலைப் பதியிற்சென்றே
னழிவின் றி வாழும்பொ னண்ணலைப் போற்றி யருளிரநதேன்
பொழியினப் பலகில னென்னிலென் மேலென் புருமபழியே. (106)

இரவச்சம்.

ஏரையெல லாமபெறு வாய்புலலை (யாற்சென றி)ரப்பனிரப்
பாரையெல் லாமிரப் பிற்கரப் பாரிர வன்மினென்று
சீரையெல் லாமெடுத்த தோதிடல கண்டு தெளிநதுகொள்ளா
யூரையெல லாஞ்சுற்றி வன்கண்ணர் பாற்சென றுமுலுநெஞ்சே. (107)

கயமை.

செஞ்சொற்க ணன்றறி வாரிற் கயவர் திருவுடையா
நெஞ்சத் தவல மிலரெனுஞ் சொற்பொரு ணைர்மைகண்டு
வஞ்சக கயவரிற் சேராது புலலை வரதனிரு
கஞ்சத திருவடி காண்டற்கு வேண்டிந கருத்தெமக்கே. (108)

பொருட்பான்முற்றும.

காமத்துப்பால்.

தகையணங்குந்தல்.

அலாபுதன் பின்னவன் யார்க்குமுன் னோன்புல்லை யண்ணல்வெற்பிற்
சொலாயிழை பேரெழி லென்னை மயக்குமந தோவணங்கு
கொலாய்மயில் கொல்லோ கனங்குழை மாதர்கொன் மாலுமென்னெஞ்
சுலாவு புகழ்ததமிழ் வள்ளுவ ரோதுத லொப்பென்னவே. (109)

குறிப்பறிதல்.

ஆக்கததெண் ணீரமு தநநா ளமரர்க் களிததுமுது
மாக்கட்கிந நாளெய்தப புலலைவந தோன்வரை மங்கைகண்ணே
டுககத தவன்கண்க ளொத்திட லாறகண் ணோடுகண்ணினை
நோக்கோக்கின் வாய்ச்சொற்க ளென்ன பயனு மிலவென்பவே. (110)

புணர்ச்சிமகிழ்தல்.

துனியகல விதது மகிழ்நதுதாம் வீழ்வார்மென் றோட்டியிலி
னினிதுகொ றுமரைக் கண்ணு னுலகென் றிசைததலகண்டு
கனியித முண்டெனைத தோய்நதின்ப வாரியிற் கண்டியின்றான்
றனிமலர்த தாமரைக் கண்ணுனபுல லாணித தலைவன்வந்தே. (111)

நலம்புனைந்துரைத்தல்.

நிலமே லுறுமலர் காணின்மை யாத்திடுஞ் சேயிவள்கண்
பலர்காணும் பூவொக்கு மென்றுயர்ந தோர்முன் பகாதல்கண்டு
மலர்மாது வாழ்புலலை மாயோன் பொருப்பின் மடமயிற்ரு
நலமே புனைந்து சொல்வேண்டு மோவினி நானுமின்றே. (112)

காதற்சிறப்புரைத்தல்.

மயிலியற பூமங்கை மன்னன்புல லாணி வரைககணின்சொற்
சூயிலொடு யான்கொண்ட நட்பிற்கு வேறொக குமோவுடம்பொ
யேயிரிடை யென்னமற் றன்ன மடந்தையொ டெம்மிடைநட்
பியல்பென வள்ளுவா காதற சிறப்பிற்சொ ளீதன்றியே. (113)

நானுந்துறவுரைத்தல்.

நறுநதுள வப்புயத தோன்புலலை நாடொரு நங்கையினு
லுறுநதனி யாய்மட லூர்தற்கு மாலையுற் றென்றோடலைக்
குறுந்தொடி தநதுண் மடலொடு மாலே யுழக்குந்துய
ரறிநதுதொ ளீரென வள்ளுவா சொலலுத லததன்மையே. (114)

அலாறிவுறுத்தல்.

அலர்மகள் சேர்புல்லை யச்சுத னுட்டி னருங்குணத்தை
யலர்செயல கண்டுகொண் டேனயல யாவ ரறிவரினை
யலர்வரு சீர்மல ரன்னகண் ணாளரு மையறியா
தலரேமக் கீந்ததிவ் வுரெனல் போலு மமைந்ததுவே. (115)

பிரிவாற்றமை.

பொன்கண்ணர் புல்லை யருட்கண்ணர் முன்புணர்ந தோபிரிவு
பின்கண் ணரசொல்லின் மேவலென் னாசை பிரிவுரைக்கும்
வன்கண்ண ராயி னரிதவர் நல்துவ ரேன்னுநகை
நன்கென்ன வள்ளுவ ரின்கன்னல போல நலின் றனரே. (116)

படர்மேலித்தாங்கல்.

அன்புசெ யின்பங் கடன்மற்றுக் காம மஃதநேங்காற்
றுன்ப மதனிற் பெரிதென வள்ளுவர் சொல்லியதாற்
றென்புல்லை யூரா செயலென்ன மேவெனச் சோநதவன்தோர்
பின்பிரி வாற்பெற்ற துன்பமற நிற்பம் பெறுவதற்கே. (117)

கணவிதுப்பழிதல்.

வானோர்க் கிறைபுலலை மாலவரக் கண்டு வரா தளின்று
சேனோக கிரங்கிக் கலுமும தென்புத திகதுமெனத்
தானோக்கித் தாமே கலுமு மீதுநகத் தக்கதுடைத்
தேனோக்கி முன்பின் வருந்தலென் றெள்ளற் கிடம்பெற்றதே. (118)

பசப்புறுபதவரல்.

மறந்தார் மனத்தினை விட்டகன் றாபுலலை மாமகள்பாற்
கிறந்தார் மயலிற் பயந்தெனென் றரவா செய்கைவிள்ளா
ரறந்தானன் தேபசந் தாளிவ ளென்பதல் லாலிவளைத்
துறந்தா ரவரென்பா ரில்லென வள்ளுவர் சொல்லவொதாததே. (119)

தனிப்படர்மீதுத்.

பொன்னுர மார்பினன் புலலாணி யூரன் புணருநல
முன்னு திருக்கிலென் மின்னாசை கொள்ளு மொருதலையா
னின்னாது காமங்காப் போல லிருதலை யானுமினி
தன்னு னுரையுண்மை யுன்னு ளின்னாளி லறிவிக்கவே. (120)

நீனைந்தவர்புலம்பல்.

வள்ளல்புல் லாணியெம மால்புணர் சீர்மற வேன்வருத்தம்
தள்ளவொண் ணுதெனில யான்மறந் துவ்வதெத தன்மைநெஞ்சிற்
கொள்ள(ன்) மறப்பி னெவனாவன் மற்கொன் மறப்பறியே
ஹள்ளினு முள்ளஞ் சுடுமென பவாசொல ஹறுதிகண்டே. (121)

கனவுநிலையுரைத்தல்.

மாதவா புலலை மலர்மே விருந்த மடநதைமன்ன
ராதவ ரென்(முன்) கனவிலவந தென்னை யனைந்தனர்காண்
காதலிற் காதலா துதோடு வந்த கனவினுக்கி
யாதுசெய் வேன்கொல் விருந்தெனி லென்னினி யான்செய்வதே. (122)

பொழுதுகண்டாரங்கல்.

பலவா யொன்றாயின் நெனையாண்ட புலலைப் பதித்தருமம்
கலவாசு தேவ ரகலா தகலுமிக் காலங்கண்டோ
சுலவாசைக் காதல ரில்வழி மாலை கொலைகளத்தே
திலப்போ லவரு மெனத்தோநது வள்ளுவா செப்பியதே. (123)

உறுப்புநலனழிதல்.

படியொடு வான்பணி(யும) புலலை மாயன் (பனிவரையிற்)
பிடியொடு நோவா பிரிவைசு சிதையுறுப் பேணிளம்புந்
கொடியொடு சேணிற் செலுங்கொடி யார்கோடு மையுரைக்குத்
தோடியொடு தோல்கவின் வாடிய தோளெனச சொல்லலகண்டே. (124)

நெஞ்சொடுகிணத்தல்.

சுவையின் னிதழுண்டு சென்றவா புலலைவந தோருழைச்செல
ஹவை கண்ணொடேக வரைககாண்டற் கோவருந் தாதெனைநீ
திவையுள்ள மேவள் றுவருங்கண் ணுங்கொளச் சேறிநெஞ்சே
யிவையென்னைத் தின்னு மவாக்காண் ஹற்றென் றிசைத்தனரே. (125)

நிறையழிதல்.

அணிமலர் சூழி யிதம்பேசி யென்னை யனையமனந்
துணிபுல்லை வெண்ணை துகாமாயக கள்வன்சொந் கண்டுகொண்டோ
மணிமொழி வள்ளுவர் தாமெனக காகப்பன் மாயக்கள்வன்
பணிமொழி யன்றோநம் பெண்மை யுடைக்கும் படையென்றதே. (126)

அவர்வரினிலிதும்பல்.

கண்ணாரப் பூம்பொழிற் புல்லாணிக் கண்ணன் கமலத்தினென்
கண்ணாரத் தன்முன் கலந்தான் பசப்புக் கலந்ததின்மென்
கண்ணாரத் திண்புயத் தோடு மினிக்காண் கமற்கொண்கனைக்
கண்ணாரக் கண்டப் பிண்குமென்மென் றோட் பசப்புக்களே. (127)

தறிப்பறிவுறுத்தல்.

அணைநதருள் புல்லைதண் ணைதுறை வன்றணந் தானெனல்யான்
கணந்தனிற் காண்ப நதற்குமுன் கைவளை காட்டிற்றன்றே
துணிந்து பிரிவினைச் சொல்லுதன் முன்னந்தண் ணந்துறைவன்
றணந்தமை நம்மினு முன்ன முணர்ந்த வனாயென்னவே. (128)

புணர்ச்சிவிதும்பல்.

பாடற்பண் செந்தமி மாழ்வார்சொற் புல்லைப் பதிபுணர்ச்சி
நாடற்கென் மெய்திலன் சென்றனெஞ் சென்செய்யு நான்கலவி
யாடற்கின் றாடற்கட் சென்றேன்மற் றோழி யதுமறந்து
கூடற்கட் சென்றதென் னெஞ்செனல் போலிக் குவலயத்தே. (129)

நெஞ்சொடுபுலத்தல்.

உவணந் தணக்கொண்ட புல்லையுள் ளோர்திரு வுள்ளமொன்போ
லவரங் கிருத்த லறியா தெனைவிட டவரி லுற்றாய்
கவனஞ் செறியுநெஞ் சேயவா நெஞ்சவர்க் காதல்கண்டு
மேவனெஞ்சே நீயெமக் காகாத தென்ன விசைததலொததே. (130)

புலவி.

முக்கட் புராரிக்கு முன்னின்ற புல்லை முகில்புலவி
கைக்கச்செ யாதெனை மேவிடு மோசெய் கலவியின்மு
யக்கத்திற் குப்பமைத் தற்றுற் புலவி யதுசிறிது
யிக்கற்று னீள விடலென்று வள்ளுவர் விள்ளுவரே. (131)

புலவிதுணுக்கம்.

புல்லாணி மால்வெற்ப கண்ணற் பொசிப்பர் பொருள்விழையன்
பில்லார்தின் மார்புனைத் தீண்டேன்முன் வள்ளுவர் பெண்ணியலா
ரெல்லாருங் கண்ணிற் பொதுவுண்பர் நண்ணென்ப ரத்தநின்மார்
பல்லார் குழல்சொற் புலவி துணுக்க மறைந்தனரே. (132)

ஊடலுவகை.

பூமின் கெழாநன்மென் புல்லாணி நாட்டிற் புணர்ச்சியினுந்
தோமொன்றி லார்க்குநன் றாடல தின்பஞ் சொலற்கெளிதோ
யாமென்றறிஞ் சூணலினு முண்ட தறலினிது
காமம் புணர்தலி னாட லினிதெனக் கண்டனரே. (133)

காமத்துப்பான்முற்றும்.

திருப்புல்லாணிமாலை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

மாறனலங்கார

விஷயகுசிகைமுதலியவற்றின் அகராதி.

[எண்—பக்க எண்.]

அகரச்சுத்தததிலோபேதம், ௫௦௨
அகரச்சுத்தம், ௪௭௨.
அக்கரவருத்தனை, ௪௭௩
அகத்தியம், ௮.
அகத்தியன், ௨௨.
அகத்தி லிறைச்சிப்பொருள் மிகுதியும்
தலைவன்கொடுமைகூறுமிடத்தும்,
சிறுபான்மை ஏனையுட்பிணம்வரு
மென்பது, ௨௭௧.
அகரக்குற்றயிமடக்கு, ௪௬௨.
அகரம் - அந்தணரிருக்கை, ௪௨௪
அகணறிணவுகூறல், ௪௫௭.
அச்சுத்தைச்சாரந்தபெருமிதம், ௧௧௫.
அச்சுத்தைச்சாரந்தமருடகை, ௩௦௮,
௩௦௯.
அச்சம் நால்வகைத்தென்பது, ௩௦௨.
அச்சுத்தன் - அழிவிலாதான், ௫௨௦.
அச்சங்கதியலங்காரம், ௩௧௩.
அச்சங்கதியலங்காரம் சிலேடையலங்கா
ரத்துடன்விரவியுமவரு மென்பது,
௩௧௪.
அசைவுப்பொருள்பற்றிவந்த அழகை,
௩௦௩.
அட்டபுயகரம் - ஒரூகிருப்பதி, ௩௮௧.
அடம்பு, ௪௨௮.
அடவெடுத்துரைத்தல், ௩௦௧.
அடிதோறுமீரிடத்துவருமுவகைமட
க்கு, ௪௦௩-௪௩௨.
அடிமுதன்மடக்குப் பதினைந்து, ௩௮௦-
௩௮௭.
அடியாரக்குறல்லார், ௩௧௧.
அடியிடைமடக்குப் பதினைந்து, ௩௮௭-
௩௯௭.
அடியிறுதிமடக்குப் பதினைந்து, ௩௯௭-
௪௦௩.
அடைபொதுவாய்ப் பொருள்வேறுபட்
டுப்பண்புரிமைகளைக்கூத்தோன்றிய
ஒட்டு, ௨௧௧.

அடையுதிதவந்தவமவருவகம், ௧௮௭
அடைவியீர்த்தப்பட்டுப் பொருள்வேறு
பட்டது, ௨௧௩.
அணவருபற்றியங்கைகம், ௩௦௨.
அண்பெறுஞ்செய்யுளின்பெயருமுறை
யுறதொகையும், ௩௧, ௩௨, ௩௩
அணியியல், ௧௧.
அணியென்னும்பெயர்காரணம், ௧௦௪.
அணந்தவழியூடல், ௧௧௧, ௨௦௨
அத்தச்சிலேடை, ௩௧௪
அத்தச்சிலேடையுலமை, ௧௧௪.
அத்தம் - பொன்மலை, ௪௩௭.
அத்தினி, ௭௪, ௧௧௭, ௧௩௭, ௨௧௨,
௩௧௭, ௩௨௨, ௪௨௪, ௪௩௦, ௪௩௧,
௪௩௨, ௪௬௬, ௪௬௭.
அத்தியூர், ௨௮௮.
அதிகவலங்காரம், ௨௭௫.
அதிசயம் இடம் சீனை காலமென்பவற்
றோடுமவருமென்பது, ௨௬௬.
அதிசயவலங்காரத்தின்கூறுபாடு, ௨௬௪
அதிசயவலங்காரம், ௨௬௪.
அதிசயவுலமை, ௧௧௦.
அந்நாதிமடக்கு, ௪௩௬, ௪௩௭.
அந்தாதியுலமை, ௧௩௧.
அந்தாமம் - பரம்பதம், ௩௨௫.
அநியமவுலமை, ௧௪௪, ௧௪௫.
அநேகாங்கவருவகம், ௧௮௨
அபதுதி, சிலேடையினுமவிரவியரு
மென்பது, ௩௪௦.
அபதுதியலங்காரம், ௩௩௧.
அபதுதியுருவகம், ௧௮௭.
அபேதத்தைப் பேதமாக்கிய சிலேடை
வாய்பாட்டான்வந்த அற்புதவுலமை,
௧௮௧.
அம்பொன்மணிக்கூடம், ௨௬௧, ௩௪௧.
அம்மனைமடக்கில் முதலடியுஞ் சிறு
பான்மை சிலேடைவாய்பாட்டான்
வருமென்பது, ௪௩௮. •

அம்மனைமடக்கு, சடுள, சடுஅ
அம்மனைமடக்குக்கு யாப்பு கலித்தாழி
சையென்பது, சடுள.
அம்மனைமடக்கு நிகதாததி துதிதுதி
யென விரணவகைப்படுமென்பது,
சடுள, சடுஅ
அம்மனைமடக்கு, பொருளணியுஞ்சொல்
லணியுங்கடியதென்பது, சடுஅ.
அமைவு - நிறைவு, உக
அயல்படவினாது, உகச.
அயற்காரணவிபாவின், கூஉ
அயுத்தவேது, உகஅ.
அயோத்தி, கூசக, சகக,
அரசகாவதாரம், உகக, சஉக.
அரவவென்றி, உடுஅ
அரிமேயவண்ணகா, உஅள
அருகா, கூசு.
அருகன் - உடையவன், சசு.
அருத்தி - விருப்பம், சடு.
அருமைகூறல், சகக.
அருமைகேட்டிசு, கூஉ.
அருமையுரைத்த, சசு.
அருளொடுங்கு, கூஉ.
அலம்வரல், உடு.
அலரறிவுத்தவிறைவுகடாதல், கூசு.
அவ்வித்தேதல், உக.
அவயவகூறல், சசு, களஉ, சசஉ.
அவயவவுருவகம், சஅக.
அவயவவுவமை, சசு, சசள.
அவயவியுருவகம், சஅக.
அவயவியுவமை, சசள.
அவன்குறிப்பறிதல், உகச.
அவிருத்தவுருவகம், சஅ.
அவிரோதச்சிலைடை, உடுக.
அவிழ்த்தல் - ஒழுக்குதல், சகக.
அழகுபத்து, கூ.
அழிவுபாட்டினமை, உகச.
அழுகை நான்குவகைப்படுமென்பது,
கூக.
அற்புதவலங்காரம், உக.
அற்புதவுவமை, கூசு, சகள.
அறக்களவழி, களஅ
அறல் - கலியாணம், உதகம், சகஅ
அறியாதுடம்படல், கள.
அறியாதுடம்படல் வழிநூலாசிரியாக்கு
முரித்தென்பது, சசு.

அறியான்போறல், கூசு.
அறியான்போறவண்ணைவுகேட்டல்,
ககக.
அறிவன்வாகை, உசஅ, உடுடு, உகக,
சகச, கூஉ.
அறிவுநாடல், உகச, கூகக.
அறமுறைவாழ்த்தினதுபெயரும்
முறையுந் தொகையும், கூசுடு.
அறமுறைவாழ்த்தினுண் முனிவரை
வாழ்த்தல், களக.
அறமுறைவாழ்த்து, உடுஅ, கூகக,
கூசுஅ
அறவகைமலைவமைதி, கூஉ—கூகக.
அறை - பாறை, உளஉ.
அனபில், கூகடு, சஉ, சசு.
'அன்புறந்தரு. . பொழுதே'யென
பதனால வேறுபடவந்த இறைச்சிப்
பொருள், உளஉ.
அன்னவாழ்த்து, ககச.
அனுமன் இலங்கையைத்தடுத்ததனால்
துறிராவணன்முதலியோர் ஏழுநாள
விசம்பிலிருந்தனரென்பது, சகடு
அனுமன் ஐந்திரவியாகரணங்கற்றவ
னென்பது, கஅச, கஅள.
ஆகமலைவமைதி, கூஉக
ஆகமலைவு, கூஉ.
ஆகாரநெட்டியிர்முற்றமடக்கு, சசுக.
ஆகுபெயராற்சொற்றொடாவந் தந்தாதி
யாவதற்குச்செய்யுள், எடு.
ஆசியலங்காரம், கூசு
ஆசிரியராகாதாரிலக்கணம், உடு.
ஆசிரியனிலக்கணம், உக.
ஆட்சிபற்றியசொல்லெச்சம், கூ.
ஆடல்வென்றி, உடுஅ.
ஆடல்பொருட்டன்மை, ககக.
ஆடல்மகட்டன்மை, ககக.
ஆண் - தலைமை, சசு
ஆண்டான், உஅஅ, கூகக.
ஆண்பாற்கூற்றுக்கைகளை, உசஉ,
உளஅ.
ஆண்கூறல், கள.
ஆதரங்கூறல், ககக.
ஆதனார், சகஉ.
ஆயவென்னம்வழிபடக்கண்டது மாய
மோவென்றல், கூக.

ஆர் - தேரினதுருளிற்செறிககப்பட்ட
கதிர், சஎஎ.

ஆவமொழியலங்காரம், ௩௨௨.

ஆல - வெள்ளம், சசச, சடுந

ஆவீன்பால பித்ததைத்தோகருமென
பது, ௨௦௬.

ஆழ்வாரெழுந்தருளியிருக்கிறதிருப்புகை
உறவகாதெனபது, ௧௧௪.

ஆற்றதுபுலம்பல, ௩௦௩.

ஆற்றமைகூறல, ௩௫௪.

ஆற்றமைகூறிச் செலவழங்குவீததல,
௨௬௭, ச௩௨.

ஆற்றநீப்பொருள்கோள, ச௨

ஆற்றெழுந்தருளியிருக்கிறதிருப்புகை ஒரு
சாராகிரியா உத்தியுளமைத்தாரென
பது, ௨௦.

ஆறரச்சக்கரம், சஎஎ.

இககு - வைத்ததேன, ௧௬௩.

இகழ்ச்சிலிலககு, ௩௩௪, ௩௩௫

இசைப்பற்றியபெருமிதம், ௩௦௧, ௩௦௨

இட்டிடை, ௩௮௧.

இடக்காரகவேது, ௨௮௧

இடக்குறைவிசேடம், ௨௮௫

இடனாபகவேது, ௨௬௩

இடத்தன்மை, ௧௧௪.

இடத்துத்ததீங்கல, ௩௧௦

இடந்தலை, ௫௮, ௮௮, ௧௦௨, ௧௧௧,
௧௧௧, ௧௧௪, ௧௧௭, ௧௧௮, ௧௫௫,

௧௧௪, ௧௮௩, ௧௮௪, ௨௨௦, ௨௩௧,
௨௪௭, ௩௧௦, ௩௭௨, சசச.

இடமணித்துக்கூறிவறபுறுத்தல, ௮௭,
௧௪, ௫௧௪.

இடமலைவமைதி, ௫௨௧.

இடமலைவு, ௫௧௪

இடமிருதி, ௩௬௪

இடவதிசயம், ௨௩௬.

இடனிலைகளனுதியுட்கு, ௨௦௬.

இடைநிலைகருணத்தீபகம், ௨௫௬

இடைநிலைச்சாத்தீபகம், ௨௫௬

இடைநிலைத்தொழிற்பகம், ௨௫௮.

இடைநிலைப்பொருட்டிபகம், ௨௬௦

இடையினைநீரணிறை, ௨௬௮.

இடையின்பாட்டி, ச௬௬

இடையொடுகடைமடக்குப்பதினந்து,
௪௨௩—௪௩௨

இடைவிட்டமடக்கும் இடைவிட்டம்
விடாதும்வரும்மடக்கும் தனித்தனி
துற்றைந்தாமெனபது, சச௩.

இடைவிட்டமெவிடாதும்வந்த இடையுமி
றுதியும் காலடியும் முற்றும்மடக்கிய
மடக்கு, சசடு.

இடைவிட்டமெவந்த அடிமுதன்முற்றமட-
க்கு, சச௩

இடைவிட்டமெவந்த இடைமுற்றமடக்கு,
சச௪

இடைவிட்டமெவந்த கடைமுற்றமடக்கு,
சச௪

இடைவிட்டமடக்குதுற்றைந்து, ௩௮௦-
௪௪௩.

இடைவினாது, ௩௧௨, ௪௦௪.

இணைமடக்கு, சடு௮

இணைமுரண்முதலாகிய ஏழுவிகற்ப
மும்முறையேவந்த விரோதவலங்கா-
ரம், ௨௮௧

இணையெதுகையலங்காரம், ௨௭௭.

இதழ்குவந்தவோட்டியம், ச௭௦.

இதழ்குவந்தும் இதழியைந்தும்வந்த
ஒட்டியம், ச௭௧.

இதழியைந்தஒட்டியம், ச௭௦.

இந்தனார், ௧௧௭, ௩௪௧, ௩௮௭.

இந்தாலாகிரியர்கூறிய பரியாவலங்கா-
ரத்துக்கும் தண்டியாகிரியாகூறிய
பரியாயஅலங்காரத்துக்கும் உள
வேற்றுமை, ௩௧௦.

இந்தாலாகிரியா தம் ஞானாகிரியரை
வாழ்த்தியபாடல்கள், ௨௬௩

இந்தாலாகிரியின் ஞானாகிரியரிவரன்
பது, ௧

இந்தாலின் கான்கியலினையும், பொது
வியல், பொருளணியியல், சொல்ல
ணியியல், எச்சவியலென வழங்க
வேண்டுமெனபது, சடு, ச௬

இந்தாலின் முதலால் தண்டியலங்கார
மெனபது, ௫௧௧.

இந்தாலுக்குத் தொலகாப்பியம் முத
னாவெனபது, ௨௭௧.

இந்தாலுடையாகு நிகழ்காலமின்
றென்பாக்கூற்று உடனபாடன்
றென்பது, ௩௩௦.

இன்பமுந்துன்பமும் இருவயிற்பிறந்த
 னவாகக்கூறுவதும் சமுசசயமாமென்
 பது, ௩௫௬
 இன்மை ஐந்துவகைப்படுமென்பது,
 ௨௬௫.
 இன்மையதின்மை, ௨௬௬
 இன்னலெய்தல், ௩௦௩.
 ஈகை - பொன், ௪௩௨.
 ஈரொற்றுடனிலையாய ஒப்பிலபோலி,
 ௨௩௩.
 உடகம்பு — நாணிற்செறிதபாணம்,
 ௨௫௬.
 உடன்படலவிலககு, ௩௩௫.
 உடனபோக்கு, ௧௦, ௧௩, ௧௦௫, ௧௨௦,
 ௧௪௦, ௧௪௭, ௧௫௨, ௧௬௧, ௧௮௭,
 ௨௦௬, ௩௦௧, ௩௮௬, ௩௯௭, ௪௦௬,
 ௪௧௧, ௪௧௬, ௪௨௭, ௪௩௧, ௪௫௩
 உண்மிகிறதுரைத்தல், ௨௬௧, ௩௦௮
 உத்தி - உரை, ௩௧௫.
 உத்தி - வடமொழிச்சிதைவெனபதும்,
 சூத்திரத்தினபாற்கிடப்பதோ பொ
 ருளவேறுபாடுகாட்டுவதெனபது ம,
 ௧௧.
 உத்திமுப்பத்திரண்டு, ௧௦, ௧௧.
 உதாதத்ததுகமும் அகிசயத்திற்கும்வே
 ற்றுமை, ௩௫௭
 உதாததம் மிகுதி என்பன ஒருபொருட்
 கிளவிகள் எனபது, ௩௫௭,
 உதாததவலங்காரத்தின்வகை, ௩௫௭
 உதாததவலங்காரம், ௩௫௭
 உதாததவலங்காரம் பொருணமுதலிய
 வலலாத பிறவறறேடுமவரு மென்
 பது, ௩௬௪.
 உபாயவலங்காரம், ௨௮௨, ௨௮௩.
 உபாயவிலக்கு, ௩௬௬.
 உய்த்தவிலப்பொருண்மை, ௧௦௪
 உய்த்தக்கொண்டிணர்நிலை, ௧௮.
 உயாச்சிவேற்றமை, ௨௨௦.
 உயர்திணையிடத்துத்தற்குறிப்பேற்றம்,
 ௨௩௨.
 உயாவு - வருத்தம் ௪௪௮.
 உயிரிலஃநினைத்தன்மை, ௧௧௫.
 உயிருளதாயியங்காவஃநினைத்தன்
 மை, ௧௧௪.
 உயிருளதாயியங்காவஃநினைத்தன்மை,
 ௧௧௪.

உருத்திரம் நான்குவகைத்தென்பது,
 ௩௦௫.
 உருவகம்பிறவலங்காரங்களோடும்விரவு
 மென்பது, ௧௮௪, ௧௮௫.
 உருவகமும் உவமையும் எனனுமிரண்
 டின்புறனடை, ௧௮௮.
 உருவகவகை, ௧௭௩.
 உருவகவலங்காரம், ௧௭௧.
 உருவகவழுவமைதி, ௧௭௩.
 உருவகவாயபாட்டாலவந்தஅற்புதவலங்
 காரம், ௨௩௦.
 உருவகவாயபாட்டாலவந்த உடனிலைச்
 சிலைடை, ௨௪௦
 உருவகவிரிபுதினாறு, ௧௭௪, ௧௭௫.
 உருவகவுருவகம், ௧௭௬
 உருவகவுவமை, ௧௬௦.
 உருவுவம், ௧௧௧.
 உரை, நான்குவகைப்படுமென்பது, ௫௦
 உரைமுறைவைப்பு, ௧௨.
 உரையிற்கோடல், ௧௧௧.
 உல்லேகத்திற்கொருபுறனடை, ௨௧௫.
 உல்லேகம் வினாவினுமவருமென்பது,
 ௨௧௫
 உல்லேகவலங்காரம், ௨௧௫
 உலகம்-மகன், நிலம், ஒழுகம், ௫௧௫.
 உலகமயாவையுமென்னுஞ் சிறப்புப்பா
 யிரஞ்செய்தார இத்தூற்றுகரைசெய்த
 திருமேனிரத்தினகவிராயரெனபது,
 ௩௮.
 உலகமலைவமைதி, ௫௨௧
 உலகமலைவு, ௫௧௫.
 உலகியலுரைத்தல், ௪௫௩.
 உலகினமேல்வைத்துரைத்தல், ௬௧, ௮௬
 ௧௧௧.
 உலாப்போருதுபள்ளியிடத்தானாதலை
 வனுடனாடியதலைவிநிலைமை யுழை
 யருரைத்தல், ௩௧௩
 உவகை நான்குவகைப்படுமென்பது,
 ௩௦௭.
 உவமவிரி, ௧௬௬.
 உவமவிரியினொழிபு, ௧௫௩.
 உவமவுருபுகள், ௧௬௬, ௧௭௦, ௧௭௧.
 உவமவுருபுணர்ந்த தற்குறிப்பேற்றம்,
 ௨௩௩.
 உவமவுருபும் பண்புநொக்கநொகையு
 வமை, ௧௩௦.

உ.அ மாறனலங்கார லிஷயசூசிகைமுதலியவற்றின் அகராதி

உவமவேதுதொக்க தொகையு வமை, உகக.

உவமானப்பொருட்டபகம, உசுக.

உவமானப்பொருட்டினவருநிலை, உருசு உவமேயமும் உவமவுருபுநதொக்க தொகையுருவகம, கஅக.

உவமைக்கும் உருவகத்திற்கும் எய்திய தோ ரையமறுத்துணாததல, கஎஉ.

உவமையலங்காரம் பிறவலங்காரங்க ளோடுங் கூடிவருமென்பது, கசு௦

உவமையின்பொதுவிலக்கணம், கசஅ, கஉஉ

உவமையினதுயாசியாற பொருட்குயாசியாமென்பது, உகக.

உவமையும் உருவகவுருபும் மாட்டேறில லாதுவநதவுருவகம, கஎஅ

உவமையுருவகம, கஅஎ

உவமையுருவகமெனனது உருவகவுவ மையெனப்பே பொருத்தமென்பது, கசு௦

உவமையுளோபேதம், கக௦.

உவமைவாழ், கசஅ, கசக.

உவமைவழுவமைதி, கசக.

உவா - கடல, கசச.

உவா - நிறைவு, சஎக

உழபுலவஞ்சி, உகச, உஅக.

உழிஞை, க௦க, கஉக.

உழையரியறப்பித்தல, ககஅ.

உழையரு றைத்தல, க௦ச

உள்ளதனிணம், உகரு

உள்ளியதுணாததல, கஉ

உள்ளுறுத்தல-உள்ளேகுறித்தல, ககச.

உள்ளுறையுவமத்தின் பொதுவிலக்க

ணம், ககக

உள்ளுறையுவமத்துக்கும் ஒட்டலங்கா

ரத்துக்கும் வேறறுமை, உகக, உகச

உள்ளுறையுவமநதான் ஏனையுவமம்

என்றுகூறும்படி உவமையும் உவமிக

கப்படும்பொருளுமாயின் றுள்ளு

றையுவமத்தினைத்தருங்கருப்பொரு

ட்குச் சிறப்புக்கொடுத்தது, உ௦ச.

உள்ளுறையுவமம், ககஉ

உள்ளுறையுவமம் உவமப்போலியென்

றும் பெயாபெறமென்பது, ககக.

உளாதல்-குடைத்தல, உசச, கஉஉ, சகக.

உற்றதுடைத்தல, கசச, உருக, சச௦.

உறுசுவையலங்காரத்தை வடதுலார

சாரமென்பதென்பது, கருச.

உறுசுவையலங்காரம், கருச

உறுபுக்குறைவிசேடம், உஅரு

உறுபுவுமம், ககக

உறை - கவிசனை, கஅக.

உறையூர், கசச, கஅரு, கஅஎ, கஅக,

கஅஅ, ச௦உ, ச௦எ, ச௦அ

ஊர்தரல - மிதுதல, கருக.

ஊரகம், ககஎ

எட்டாரச்சக்கரபெந்தம், சஅ௦, சஅக

எடுத்துக்காட்டுவமை, கஉரு.

எதிகள் - சநநியாசிகள், கசச.

எதிமறுத்துரைத்தல குறமாமெனப்ப

து, க௦

எதிர்வினைவிலக்கு, கக௦.

எதிரதுபோற்றல, கரு, உக, ககக.

எய்தியதுவிலக்கிப் பிறிதுவிதிவகுத்தல்

உத்திவிசேடமாமெனப்பது, உ௦

எருமையின்பால பித்தத்தைத்திராடுத

னப்பது, உ௦க

எவ்வுள, க௦க, கருரு, கஅஅ, க௦ச, சஎஉ.

எழுநூற்றிருக்கை, சகச-சகக

எழுத்துநிரலிறை, உகஎ.

எழுதவரிதெனறல, ககக.

எழுவகைமடக்கினதானமுமஎண்ணும்,

கஎஅ-கஅ௦.

எள்ளறப்பொருளபற்றிவநதநகை, க௦ச

என்று - எண்ணிடைச்சொல், கக.

என்றுமினமை, உகச

எகதேச்சவுருவகம், கஎச, கஎஎ, ககக,

உகஅ.

எகவுவமை, கசக.

எகாங்கவுருவகம், கஅக, கஅஉ.

எகாவளியலங்காரம், கஉச, கஉஎ.

எதி - ஆபுதம், உசக.

எதிககாட்டிவருத்தநதணித்தல, உகஉ.

எதுதுதலியமுதுமொழியுவுமை, கருஅ.

எதுவலங்காரம், உஅச.

எதுவலங்காரம், காரகம் ரூபகம் என

இருவகைப்படுமெனப்பது, உஅச

எதுவிலக்கு, ககக.

எதுவுருவகம், கஅக, கஅஎ.

எதுவுவமை, கசச.

எமவெருமை, அக, அஉ

எழாநரகம், கக.

மாறனலங்கார விஷயகுசிகைமுதலியவற்றின் அகராதி ௨௧

ஏனல் - செந்தினை, ௨௭௧.
 ஐந்தினை, ௭௩.
 ஐந்திரவியாகரணம், ௧௮௭.
 ஐந்துபொருட்சிலேடையினை மடக்கு, ௪௩௧.
 ஐயவதிசயம், ௨௩௫, ௨௩௬.
 ஐயவிலக்கு, ௩௩௬.
 ஐயவேது, ௨௧௮, ௨௧௯.
 ஐயனரிதனா, ௭௮.
 ஐயனரிதனாவெண்பாமாலை உழிநா வெண்பது, ௭௮.
 ஐயாண்டிலாயினும், ஏழாண்டிலாயினும் கல்விகற்கத்தொடங்கவேண்டி மெளபது, ௨௭.
 ஐயுறல், ௧௫, ௨௨௧, ௪௨௭.
 ஒட்டலங்காரத்தின்கூறுபாடு, ௨௦௭.
 ஒட்டலங்காரத்தினபரியாயப்பெயர்களை ௨௦௮.
 ஒட்டலங்காரம், ௨௦௭.
 ஒட்டு, உளளுறையுமவம்முதலிய அலங்காரங்களைத் தண்டியாசிரியாகூறியவிதமும இந்நூலாசிரியாகூறியவிதமும, ௨௧௪.
 ஒடித்தல் - முரித்தல், ௨௬௭.
 ஒத்ததுவென்றதென்றல், ௧௫௭.
 ஒப்புமைக்கூட்டத்தினபாருபாடு, ௨௧௭.
 ஒப்புமைக்கூட்டம், ௨௧௬.
 ஒப்புமைக்கூட்டவுவமை, ௧௬௬.
 ஒப்பொடுபுணர்ந்தவுவமைததானுஞ் சாரபிணனும்வந்த பிசியுவமை, ௧௫௮.
 ஒருகுத்திரத்தினுட்பலவுத்திவருமென்பது, ௨௦.
 ஒருசெய்யுளகத்து நாலந்தாதியும்வந்த தற்குதாரணம், ௭௫.
 ஒருதலை - நிச்சயம், ௧௧௪, ௧௧௬.
 ஒருபொருட்கடைநிலையிடத்தீபகம், ௨௬௧.
 ஒருபொருட்கொன்றபலகுழியிய பலபொருளுவமை, ௪௨.
 ஒருபொருள்வேற்றுமைச்சம்ம, ௨௧௧.
 ஒருபொருளுயாசரி, ௨௨௦.
 ஒருபொருளுருவம், ௧௭௮.
 ஒருபொருளுவமை, ௧௩௮.
 ஒருவகையடைதல், ௩௧௭.
 ஒருவயிற்போலி, ௧௩௬.

ஒருவா பலகவாப்பாயுரைத்தவுல்லேகம், ௨௧௫.
 ஒருவழித்தணத்தல், ௧௫௪, ௩௮௫, ௪௫௭.
 ஒருவினைச்சிலேடை, ௨௪௧.
 ஒழுக்கினை, ௧௬.
 ஒற்றப்பெயரத்தல், ௫௦௧.
 ஒற்றைககிளவி யிரட்டைவழித்தாய்வந்தவுவமை, ௧௫௫.
 ஒன்றினமுடித்தல், ௧௮.
 ஒன்றினமுடித்தறனினமுடித்தல், ௫௨௫.
 ஒன்றினென்றின்மை, ௨௧௫.
 ஒன்றபலகுழியிய பலபொருளுவமை, ௧௬௭.
 ஒன்றெடுத்தருறைவுவமை, ௧௨௪.
 ஒட்டியநிரோட்டியம், ௪௭௧, ௪௭௨.
 ஒட்டியம், ௪௭௦.
 ஒத்திலக்கணம், ௭.
 ஒத்தம் - திரை, ௪௫௧.
 ஒத்தப்பிரிதல், ௩௩௦, ௩௩௬, ௪௨௫.
 ஒதி, ௨௪௧, ௪௨௪.
 ஒதிமப்பெடையோடுடியுரைத்தல், ௧௫௪.
 ஒம்படை, ௬௨, ௧௪௦, ௨௦௧, ௨௧௧, ௨௧௨, ௨௨௬, ௨௫௦, ௨௬௪, ௨௬௬, ௩௦௦, ௩௦௬, ௩௮௭, ௪௧௪, ௪௨௨, ௪௪௪.
 ஒரளவழிக்கண இணைமுரண், ௨௭௧, ௨௮௦.
 ஒரிடத்துவருமடக்குநாற்பதலைத்து, ௩௮௦-௪௦௩.
 ஒரெழுத்தடிமுதன்முற்றுமடக்கு, ௪௬௨.
 ஒரெழுத்துமடக்கு, ௪௬௬.
 ககரமெய்வருககப்பாட்டு, ௪௬௩.
 ககரவருக்கமுற்றுமோனை, ௮௭.
 கங்குற்கிரங்கல், ௨௬௭.
 கங்கை, ௫௦௭, ௫௧௬.
 கங்கைக்கரைக்கண்டம், ௨௪௬.
 கச்சி, ௧௫௭, ௪௫௬, ௪௬௬, ௪௬௭.
 கட்டமையொழுகத்தக்கண்ணுமை, ௩௧௮.
 கட்டிரை - அழகியவுரை, ௪௪௬.
 கடகெப்த்தம், ௫௦௩.
 கடம்-பாததிரம், மதம், கடன்கோடல், ௨௪௫.
 கடலொடுகருவுகேட்டல், ௪௬௨.

காதைதரப்பு, சஅஅ, சஅக.
 காந்தன் - பிழகன், உசக.
 காந்தியிருதி, ஈசு.
 காப்பிய இலக்கணம், எச.
 காபாலிகளுக்கும், சஅ.
 காமம் - விருப்பம், ஈசு.
 காமமிக்கழிபடர்வினவி, சசச, சஈஉ.
 கார்நாற்பது, எக.
 காரகஞாபகங்களுக்கோர் புறனடை, உகஉ.
 காரகம், (ஒருதிருப்பதி) ஈசு.
 காரகம் - செய்விப்பது, உகஉ.
 காரகவேதவிற்கும் வினைகூடாதே ஏதுக்கள்கூடாதென்பது, உகச.
 காரகவேதவின்விரி, உஅஎ
 காரகவேதவைப் பிற்தொருவகையான் உருத்துணர்த்தல், உகஎ.
 காரணகாரியம் ஒருங்குறிகழேது, உகஎ.
 காரணகாரியமயக்கம், கசக, கசச.
 காரணகாரியவிலக்கு, ஈகஈ.
 காரணங்கண்டு காரியம்புலப்பட்டஞாபகவேது, உகஉ.
 காரணமாலையலங்காரம், ஈஉஈ.
 காரணவிலக்கு, ஈகஉ.
 காரி, கஈஈ, கஅச, உசஈ, உசஈ, உசஈ.
 காரியங்கண்டு காரணம்புலப்பட்டஞாபகவேது, உகஉ.
 காரியமாலையலங்காரம், ஈஉச.
 காரியமுந்துகாரகவேது, உகஎ.
 காரியவிலக்கு, ஈகஉ.
 காலகாரகவேது, உஅக.
 காலத்தன்மை, ககஎ.
 காலநிலைகளுக்காததோன்றிய ஒட்டி, உகஉ.
 காலமலைவமைதி, ஈஉஉ.
 காலமலைவு, ஈகஎ, ஈகஅ.
 காலவதிசயம், உகஎ.
 காலவளமாடி, ஈசு.
 காலியலிங்கத்திற்கும் பரிசுத்திற்கும் வேற்றுமை, ஈசஎ, ஈசஅ.
 காலியலிங்கம்அருமைத்தொனியுடைத்தென்பது, ஈசஅ.
 காலியலிங்கவலங்காரம், ஈசஈ.

காவிரி, ஈச, ககஈ, ககஎ, ககக, உஎஉ, ஈஅஈ, ஈகஈ, ஈகஉ, சஉச, சஉஅ, சஉக, சசக, சஈஈ, சசஈ, ஈகச.
 காவிற்பிறவாள்ளுஞ்செய்யுள் விரோதவலங்காரமாகவும்படுமென்பது, கஅக, ககஈ.
 காழ் - கொட்டை, கஅ.
 காழி, ஈகஎ.
 கிரியைக்கு கிரியையோடே விரோதச்சிலேடை, உசஅ.
 கிரியைக்கு குணத்தோடே விரோதச்சிலேடை, உசக.
 கிரியைக்குப் பொருளோடே விரோதச்சிலேடை, உசக, உஈஈ.
 கிளவிமணிமலை, கச.
 கிளவிவேட்டல், எஈ, கச, கஉக.
 குடைமங்கலம், கஅச.
 குணக்குறைவிசேடம், உஅச.
 குணத்திற்குக்குணத்தோடேவிரோதச்சிலேடை, உஈஈ.
 குணத்திற்குப் பொருளோடேவிரோதச்சிலேடை, உஈக.
 குணதிசையும் வடதிசையும் மங்கலத்திசையென்பது, உஎ.
 குணவதிசயத்திற்குத் தற்குணத்திற்கு, மவேற்றுமை, உஉஎ.
 குணவதிசயம், உகச, உகஈ.
 குணவதிசயவுவமை, கசக.
 குணவபதுதி, ஈசஈ.
 குணவிலக்கு, ஈகஉ.
 குணவேற்றுமை, உஉக.
 குணவேற்றுமையுருவகத்தை வடதாலார் வெதிரேகவுருவகமென்பதென்பது, கஅச.
 குணவேற்றுமையுருவகம், கஅச.
 குமரி, க.
 குமுதம் - மகிழ்ச்சி, கலகம், ஆம்பல், உசச, ஈஅக.
 குயம் - முலை, சசஈ.
 குயிலாருமென்னும்முதற்குறிப்புடையசெய்யுள் பாஞ்சாலச்சொல்லிபமெனவுமபடுமென்பது, அஅ.
 குயிலொடுவெறுத்துக்கூறல், கசச, உசஈ.
 குயின்மேல்வைத்துக்கூறல், கசச.
 குரல் - ஒரீசை, ஈகக.

குரலினைவாழ்த்தல், சுஅ, உக௩.
 குருகாமான்மியக் கெத்தமாதனச்சருக்
 கம், க௨௭.
 குருகாமான்மியம், சு௭, அ௨, அ௩, க௦௩,
 க௯௧, க௯௩, க௯௬, க௯௭, க௯௮, உ௩௩,
 உ௩௩, உ௩௮, உ௩௯, உ௩௯, உ௩௯, உ௩௯,
 உ௩௯, உ௩௯, உ௩௯, உ௩௯, உ௩௯, உ௩௯,
 குருகூர், குக, சு௧, க௨௮, க௩௮, க௮௮,
 க௩௯, க௩௮, க௯௧, க௯௧, உ௦௦, உ௯௩,
 உ௩௩, உ௮௧, உ௩௮, உ௩௯, உ௮௦,
 உ௮௦, உ௮௭, உ௯௭, க௨௮, க௩௩,
 க௩௩, க௯௯, க௯௯, க௩௮, க௩௮,
 க௩௩, க௩௩, ச௮௮, ச௮௮, ச௩௮, ச௮௦,
 ச௮௯, ச௮௩, ச௮௯.
 குருகூர்பொருணைநதியன்வடபாலிருந்
 தவதன்பது(முன்பிருந்தபடி), உ௧௩.
 குருகூர் பொருணைநதியன்மெனபாலு
 ள்ளதென்பது(பின்புள்ளபடி), உ௧௩.
 குழகு - அழகு, ச.
 குழல்வருணனை, அ௨.
 குளகச்செய்யுளின் கூறுபாடு, சு௧.
 குற்றம்பத்து, க.
 குற்றமானசபாவத்தைக்கூறுவதுமதன்
 மையாமெனினும் அது அலங்காரத்
 தின்பாற்படாதென்பது, க௯௦.
 குறிப்பறிதல், உ௨௨, க௯௩, ச௮௧.
 குறிப்பால்வந்தபொதுநீங்குவமை, க௩௩.
 குறிப்பு(பிரகரவலங்காரத்தினுள்) க௯௯.
 குறிப்புணாதல், க௮௦.
 குறிப்புலமை, உ௮, உ௯, க௦, க௩, க௨,
 கு.
 குறிப்புவிபாவினயின்கூறுபாடு, க௨௦,
 க௨௧.
 குறிவழிச்சென்றபாங்கன் றிலவினைவி
 யத்தல், கு௧௧.
 குறிவழிச்சென்றபாங்கன் றிலவியைக்
 காண்டல், உ௩௨.
 குறுந்தொகை, எ௩.
 குறைநயப்பித்தல், க௯௩, க௯௬, ச௮௯.
 குறையுற்றறிற்றல், ச௮௯.
 குறையுறத்துணிதல், அ௮, ச௮௭.
 குறையுறவுணர் தல், உ௯௮, க௯௮, ச௮௯.
 குறைவுலமையிலக்கணம், க௨௮.
 குறைவுலமையை விடாதுலார் உலுத்த
 வுலமையென்பதென்பது, க௨௩.
 கூடசதூர்த்தம், ச௯௧, ச௯௨.

கூடல், க௦௭, க௮௩, ச௨௦.
 கூடாவகையிற்கூறுதல், உ௧௯.
 கூடுமியற்கை, உ௧௯.
 கூர் - உண்டான, க௯௩.
 கூற்றினுள்மாற்றம் முன்னவிலக்கினு
 ம் குறிப்பினுள்மாற்றம்முன்னவிலக்
 கே சிறந்ததென்பது, க௨௯.
 கூற்றுக்குறிப்பும்விரவியபிரகரம், க௩௦
 கைம்மாறு உபகாரவகொண்டெபகாரஞ்
 செய்கை, ச௯௯.
 கையறல்விலக்கு, க௩௮.
 கைவறியர் - பொருளில்லாதார், க௮௯.
 கொச்சை - ஆடு, உ௮௮.
 கொட்டியது - அப்பியது, உ௩௯.
 கொடுப்போர்ப்பழிச்சல், உ௨௯.
 கொடுப்போரேததிக்க கொடார்ப்பழி த
 தல், க௯௦.
 கொடைபற்றியபெருமீதம், க௦௨.
 கொடைமிகுதி, க௯௦.
 கொண்டல் - மேகம், கீழ்காற்று, ச௮௮.
 கொண்டுகூட்டிப்பொருள்கோள், ச௦௧,
 ச௦௬, ச௧௨, ச௨௩, ச௩௯, ச௩௯,
 ச௮௨, ச௮௮.
 கொம்பர் - பூவகொம்புகள், ச௯௦.
 கொல்லிப்பாவை, க௩௭, க௯௯.
 கொழுங்குழம்பு - நெகிழ்ந்தொழுங்கு
 குழம்பு, உ௩௯.
 கோ - கண், பகை, க௮௮, ச௮௯.
 கோடன்மரபு, க௯.
 கோடு - கரை, உ௯௯.
 கோமான் - பூமிதேவி, ச௯௯.
 கோமாதிரி, ச௧௨, ச௧௩.
 கோயில் - திருவரங்கம், உ௯௮.
 கோலம் - பன்றி, அழகு, உ௩௯.
 கோலாகலம் - அழகு, க௨௭.
 கோழி - உறையூர், க௮௮.
 க௯டகார்த்தம், க௦௬.
 க௯டச்சமனிலை, க௮.
 க௯டச்சொல்லின்பம், அ௭.
 க௯டத்தெளிவு, அ௯.
 க௯டபாகம், அ௯, அ௨.
 க௯டபாகம் பாருபடுமாறு, எ௯.
 க௯ட பாஞ்சாலபாகங்கள் குணவலங்
 காரமேற்குங் கூறுபாடு, அ௯.
 க௯டவலி, க௦௧, க௦௨.
 க௯டவின்னியை, க௩௩.

கெண்டவுதாரம், ௧௮.
 சக்கரபெந்தம், சௌ—௪௮௨.
 சக்கரபெந்தம் மூன்றுவகைப்படுமென
 பது, சௌ.
 சக்கரம் - தேரினதுருள், சௌ.
 சங்கச்செய்யுள், ௩௬.
 சங்கநிதி, ௩௪௪.
 சங்கரவலங்காரம், ௩௬௧.
 சங்கண், ௨௮௬.
 சங்கீரணவலங்காரம், ௩௬௧—௩௭௨.
 சடகோபன், ௪௮௮.
 சடம் - மெய், ௪௨௬.
 சடையன் - இந்நூலாசிரியரயற்பெயர்,
 ௪௬.
 சததங்கனிவிடத்துச் சொன்னலனும்
 பொருணலனும் அவ்விண்ணடினது
 மான அணிநலனுமெய்தற்குபாயம்,
 ௩௬.
 சததஞ்சாதித்தற்குமுதற்காரணம், ௩௮.
 சததஞ்சாதித்தற்குமுதற்குறி, ௩௮, ௩௬.
 சததுவம் இவையெனபது, ௩௬௧.
 சதுரங்கபெந்தம், ௮௦௨.
 சந்தயத்தின்கூறுபாடி, ௨௨௮.
 சந்தயவலங்காரம், ௨௨௮.
 சந்தயவலங்காரம் முன்னவிலக்கினுள்
 விரவியது, ௩௬௬.
 சந்திவழு, ௮௨௨.
 சந்திவழுவமைதி, ௮௨௨.
 சந்தொட்டியமகம், ௪௮௬.
 சம்பந்தமில்லாததனைச் சம்பந்தமாக்கிக்
 கூறிய மோதவுவமை, ௧௬௦.
 சம்பந்தமுள்ளதைச் சம்பந்தமில்லையாக்
 கிவந்தவுருவகம், ௧௬௦.
 சம்பிரதம், ௮௨௨.
 சம்பிரதம் இந்நிரசாலமெனவுப்படுமெ
 னபது, ௮௨௨.
 சமயவணக்கம், சௌ, ௮௮௬.
 சமர்வீரியமிகுதி, ௩௭௨.
 சமவேற்றுமை, ௨௨௦.
 சமாதி, ௧௦௪.
 சமாதி குணவலங்காரம்பத்தினுள்ளுஞ்
 சிறந்ததென்பது, ௮௪.
 சமாயிதவலங்காரம், ௨௮௮, ௨௮௬.
 சமுச்சயவலங்காரம், ௩௮௮—௩௮௯.
 சமுச்சயவுவமை, ௧௪௩.
 சருப்பதோபத்திரம், ௪௬௦, ௪௬௧.

சலம் - தீயவினை, ௪௬௮.
 சலிலவெண்பாட்டு, ௮௬௪.
 சலிலவெண்பாட்டு, பிற்காலத்தாசிரியர்
 படைத்துக்கொண்டதென்பது, ௩௦௦
 சாதிக்குக் கிரியையோடேவிரோதச்சி
 லேடை, ௨௪௭.
 சாதிக்குக் குணத்தோடேவிரோதச்சி
 லேடை, ௨௪௭.
 சாதிக்குச் சாதியோடேவிரோதச்சிலே
 டை, ௨௪௬.
 சாதிக்குப் பொருளோடேவிரோதச்சி
 லேடை, ௨௪௮.
 சாதிக்குறைவிசேடம், ௨௮௪.
 சாதிநிலைக்களைகத்தோன்றிய ஒட்டு,
 ௨௦௬, ௨௧௦, ௨௧௩.
 சாதியேகவசனம், ௧௨௧.
 சாதிவேற்றுமை, ௨௨௧.
 சார்தரதம், ௩௦௬.
 சார்தானிகுணகம், ௪௮.
 சாமவேதம் தேத்தோடுசொல்லத்தக்க
 தென்பது, ௧௪௮.
 சாபுதுலிலக்கணம், ௮.
 சாலபுமுல்லை, ௧௬, ௧௮௭, ௨௮௦,
 ௨௮௪, ௩௦௧, ௩௦௬.
 சினை - திருக்குழற்கற்றை, சௌ.
 சிங்கநேர்க்கு, ௧௮௮.
 சிங்கவரை, ௨௪௬.
 சிட்டர் - தொண்டர், ௩௮௬.
 சித்திரகவி, ௪௬௬—௮௦௬.
 சித்திரகவியின்பெயரும் முறையும்
 தொகையும், ௪௬௬, ௪௬௭.
 சித்திரம் - வெளி, பொய், ௩௮௬.
 சிந்தாமணி, ௧௮௬, ௧௬௩.
 சிலப்பதிகார அந்திமாலச்சிறப்புச்செய்
 காதை, ௨௨, ௧௮௬.
 சிலப்பதிகார இந்நிரவியுஞ் சிறந்த
 காதை, ௨௨.
 சிலப்பதிகாரக்கடலாடுகாதை, ௨௨.
 சிலப்பதிகாரம், ௨௨, ௭௬.
 சிலப்பதிகார மங்கலவாழ்த்துக்காதை,
 ௨௨.
 சிலப்பதிகார மனையறம்படுத்தகாதை,
 ௩௧௧.
 சிலோடாதிபகம், ௨௪௨.
 சிலேடை நான்குவகைப்படுமென்பது,
 ௨௩௬.

சிலேடையணியின்விரி, உசக.
 சிலேடையபுதுதி, ௬௪௦.
 சிலேடையலங்காரம், உ௯௭.
 சிலேடையிணைமக்குகளில் எழுத்துக
 களை எடுத்தல் படுத்தல் எனனு மோ
 சைவேற்றுமைபடவுச்சரித்துப் பொ
 ருள்வேறுபடுகவேண்டுமென ப து,
 ச௬௧.
 சிலேடையுருவகம், ௧௮௫.
 சிலேடைவாய்பாட்டானவந்தஅசங்கதி,
 ௬௧௪.
 சிலேடைவாயபாட்டானவந்த சமாதி,
 ௧௦௪.
 சிலேடைவேற்றுப்பொருளை வ ப் பு ,
 ௬௧௮.
 சிலேடைவேற்றுப்பொருளைவப்பு இர
 ட்டொழிதலெனவுமபடுமெனபது,
 ௬௧௮.
 சிலேடைவேற்றுமை, ௨௨௨.
 சிலேடைவேறுபாடுகள், ௨௫௪.
 சிறப்பபுதுதி, ௬௬௬.
 சிறப்பிற்றீராவலமை, ௧௨௧.
 சிறப்புநிலைக்களன, ௧௧௧.
 சிறப்புப்பாயிரத்தின்கூறுபாடு, ௬௪.
 சிறப்புப்பாயிரத்தினிலக்கணம், ௬௭.
 சிறப்புப்பாயிரம், ௧, ௬௬-௪௮.
 சிறப்புப்பாயிரம் பதினாறுவகை ப் ப டு
 மென்பது, ௬௬, ௬௭.
 சிறப்புருவகம், ௧௭௧.
 சிறப்புவமை, ௬௫௪.
 சிறப்பென்றவுள்ளாறு, ௨௦௫.
 சிறுபுலியூர், ௧௧௫, ௬௦௬.
 சிறுபொழுதாறு, ௫௧௭.
 சினகரவாழ்த்து, ௧௫௪.
 சினைத்தன்மை, ௧௧௫.
 சினைநிலைக்களனாகத்தோனாறு ஒட்டு,
 ௨௧௨.
 சினையதிசயம், ௨௬௭.
 சி-இருமகள், ௪௮௭.
 சிலம் நல்லுணர்வு, புத்தி, ௪௬௫
 சேவமங்கை ௬௧௬, ௪௨௨.
 சுத்தசந்தயம், ௨௨௮, ௨௨௯
 சுதகம்-அழிவு, ௪௭௨.
 சுபக்கோள்நான்கு, ௫௧௦
 சுரத்தல-பெருகுதல், ௨௭௧.
 சுவடுகண்டந்தல, ௧௪௭.

சுவல்-மேடு, ௨௦௨.
 சுவை சாந்தரதமெனபதோடு ஒன்பதா
 மென்பது, ௬௦௬.
 சுவையலங்காரம், ௨௧௧.
 சுவையை வடநூலா இரதமென்ப
 ரெனபது, ௬௦௬.
 சுழிசுளம், ௪௧௬.
 சூடாமணிகண்டு, ௨௨.
 சூத்திரங்கனினபொருள் கோணிலை
 யேழு, ௭.
 சூத்திரங்களினிலக்கணம், ௬.
 சூல்-கொப்பம், ௪௬௫
 சூழ்ச்சி - உணர்வோடுசாவிபுண்டான
 உறுதியறிவு, ௨௮௨.
 சூழி-வாவி, ௪௬௧.
 செங்குன்றா, ௬௬௨.
 செண்பகமாறன, ௨௫௧, ௬௦௧, ௬௭௧,
 ௪௬௫.
 செந்துறைப்பாடாண்பாட்டு, ௧௪, ௧௬௪,
 ௨௧௬, ௨௬௬.
 செம்மொழிச்சிலேடை, ௨௬௮
 செம்மொழிச்சிலேடையுருவகம், ௧௮௫.
 செம்மொழிச்சிலேடையுருவமை, ௧௬௨.
 செம்மொழி, பிரிமொழியிரண்டும் பிற
 சிலேடையலங்காரங்களோடும்விரவி
 வருமென்பது, ௨௬௧.
 செய்யுள், சட்டகம் அலங்காரமென
 இரண்டுவகைப்படுமென்பது, ௫௦௮.
 செய்யுளவழு, ௫௧௬.
 செய்யுள்வழுவமைதி, ௫௧௪.
 செய்யுள்விகாரம், ௧௪௪.
 செய்யுதன்றொழிற்கருத்தாகாரகவேது,
 ௨௧௦
 செல்வவென்றி, ௬௪௪.
 செல்வமுங்குவித்தல், ௧௦௪, ௧௮௦, ௬௦௪,
 ௬௧௧, ௬௨௦, ௬௬௪, ௬௬௫, ௬௬௬,
 ௬௬௭.
 செல்வநினைந்திரங்கல், ௬௧௧.
 செவ்வியசெப்பல, ௧௪௬, ௧௬௨, ௧௭௬,
 ௪௦௮.
 செவியறிவுறா, ௨௧௦, ௨௭௦, ௬௦௦,
 ௬௮௦, ௪௧௪.
 செவிலிதேடல், ௧௦௫.

சேட்படை, கக௩, கக௫, க௨௫, க௨௬, க௪௪, க௬௫, க௮௫, உரு௬, உ௬௬, ௩௭௨, ௩௮௬, ௩௯௭, ௪௨௮, ௪௩௭, ௪௪௨.

சேடு-பெருமை, ௩௩௩.

சோந்தாரைக்கொல்லி-நெருப்பு, உரு௬.

சொல்லின்பம், அரு.

சொல்லின்பமுடியுழிலக்கணம், ௫௨௫.

சொல்லினைச்சொல்லியாற்குணர ததல், க௬.

சொல்லுஞ்சொல்லும்முரணியவிரோத வலங்காரம், உ௭௬.

சொல்லும் பொருளும் சொல்லொடும் பொருளொடும்முரணின விரோத வலங்காரம், உ௮௬.

சொல்லும் பொருளும் சொற்களோடு முரணின விரோதவலங்காரம், உ௮௦.

சொல்வழு, ௫௧௧.

சொல்வழுவமைதி, ௫௧௨.

சொற்பின்வருநிலை, உரு௫.

சொற்பின்வருநிலைமுதலியன மொழித் தனமொழிதலாகாவென்பது, ௫௦௫.

சொற்பொருட்பின்வருநிலை, உரு௬.

சோகம்-துன்பம், ௪௬௬.

ஞாபகம்-அறிவிப்பது, உ௧௨.

ஞாபகவேதுஇனமையோடுகூடியுமவரு மென்பது, உ௧௪.

ஞாபகவேதுவின்கூறுபாடு, உ௧௨.

ஞாபகவேதுவின்பொதுவில் க் கணம் உ௧௧.

ஞானவீரியமிகுதி, ௩௬௧, ௩௬௨.

ஞானவென்றி, ௩௬௧, ௩௬௨.

தகரமெய்வருக்கப்பாட்டி, ௪௬௪.

தகையணங்குறுத்தல், ௧௦௩, ௨௪௭, ௩௮௧ தசாங்கவாழ்த்து, ௬௩.

தஞ்சை, ௧௪௧, ௧௬௨, ௧௮௦, ௧௮௨, ௪௫௧.

தட்டது-அடைத்தது, உ௬௪.

தட்டி-அடைத்தது, ௪௬௦.

தடங்கண்டமெகிழ்தல், உ௨௦.

தடத்திற்குத் தனத்திற்குஞ் சிலேடை, ௧௬௧, ௧௬௨.

தமொறுத்தியலங்காரம், ௩௧௫.

தமொறுத்தியை வடதூலார் அந்யோந் நியமென்பபென்பது, ௩௧௫.

தமொறுவமம், ௧௪௨.

தண்டி எச்சவியல், ௫௧௬.

தண்டிமுதலால், ௪௫.

தண்டியாசிரியர், ௪௫, ௬௬, ௧௨௧, ௧௨௬, ௧௬௦, ௧௬௭, ௨௧௪, ௨௬௪, ௩௧௦, ௩௧௫.

தண்டியாசிரியர் இன்மையை அபாவ மென்பது, உ௧௪.

தண்டியாசிரியர்உருவகவுவமையையும மையுருவகமென்பபென்பது, ௧௬௦.

தண்டியாசிரியர்கூறியபடிபுணரப்படும், பரியாவவலங்காரமாமென்பது, ௩௧௦.

தண்டியாசிரியர் தமொறுவமையை இது ரவிதரமென்பபென்பது, ௧௬௩.

தண்டியாசிரியர் தூரகாரியமெனவிரித்த அசங்கதியை இநதூலார் பிறருடம் பட்டது தானுடம்படுதலென்னுமுத் தியாற் தனியே ஓரலங்காரமாககிணு ரென்பது, ௩௧௫.

தண்டியாசிரியர் மருட்கையுமமையைக கூடாவுவமையென்பபென்பது, ௧௪௧.

தத்துவங்கண்மூன்று-சித்தசித்திச்சரம

தந்துகொணாந்துரைத்தல், ௧௭, ௨௩. தமமையென்னும்பன்மைஇழிபின்கண் மயங்குவது, உரு.

தமிழ்மறை - திருவாய்மொழி, ௨௦௧, ௪௩௫.

“தயங்கிணாககோதைதன்னெடுதருக் கி” எனனும சிலப்பதிகார மனையறம் படுததகாதைப்பாகம், பரியாவவலங்கா ரமென்று அடியார்க்குநல்லார் கூறுவ ரென்பதும், அது பொருளானியுட் பின்வருநிலையலங்காரத்திற்பொருட் பின்வருநிலையு னடங்குமென்பதும், ௩௧௧.

தரணி-ஆதிதன், ௪௩௧.

“தருமனறண்ணளியா” லென்னுஞ் சிந்தாமணிசெய்யுள் ஒருவகையரு வகத்தின்பாற்படும் என்பது, ௧௬௧.

தலைதமொற்றவுவமை, ௧௪௧.

தலைமையிலகரு, ௩௩௪.

தலைவன்பாங்கிக்கவியவலங்கூறல், ௧௨௫, ௨௬௧, ௪௨௮, ௪௩௭.

தலைவன்வியத்தல், ௧௨௮.

தலைவ னருமறைச்சடங்கிற்குப்படுதத் தருப்பையைநோக்கித் தலைவி காதலை யுந் தனதாற்றாமையையு முட்டொகூண் டிரைத்தல், ௧௮௮.

கூக மாறனலங்கார விஷயகுசிகைமுதலியவற்றின் அகராதி

தலைவனைத் தோழியியற்பழித்தல், ௨௭௧.

தலைவனைவியத்தல், ௧௩௮, ௧௮௧.

தலைவி தலைவனை இயற்படமொழிதல்,

௧௦, ௧௦௦.

தவக்கு-இலச்சை, நாண், ௨௦௨.

தழைகொண்டோசேறல், ௩௧௭.

தனர்வசன்றுரைத்தல், ௩௨௨, ௪௨௧.

தனித்தல்-துளித்தல், ௩௫௩.

தனிமம்-பாயல், ௨௪௩.

தற்குணவலங்காரம், ௨௨௪, ௨௨௭.

தற்குணவுவமை, ௧௬௫.

தற்குறிப்பேற்றத்திற்கொருபுறனை,

௨௩௩.

தற்குறிப்பேற்றத்தின்கூறுபாடு, ௨௩௨.

தற்குறிப்பேற்றவலங்காரம், ௨௩௨.

தற்குறிப்பேற்றவுவமை, ௮௪, ௧௬௫.

தற்பவம்-தன்னாற்பிறத்தல், (மூன்றாவ

தன்றொகை) ௩௩௩.

தற்பவவலங்காரம், ௩௧௨, ௩௧௩.

தற்குணமைபறியப்பெருமிதம், ௩௦௧.

தன்கட்டோன்றியமண்டல்பொருளாகிப்

பிறந்தவெகுளி, ௩௦௫, ௩௦௬.

தன்கட்டோன்றிய கல்விப்பொருள்பற்

றிவந்த வுவகை, ௩௦௮.

தன்கட்டோன்றியபிணியும்வருத்தமும

பற்றிவந்த இளிவரல், ௩௦௫.

தன்கட்டோன்றிய புணர்ச்சிப்பொருள்

பற்றிவந்தவுவகை, ௩௦௭.

தன்கட்டோன்றிய புதுமைப்பொருள்

பற்றிவந்தவியப்பு, ௩௦௭.

தன்கட்டோன்றிய வறுமைப்பொருள்

பற்றிவந்த அழகை, ௩௦௩.

தன்குறியிடதல், ௧௭, ௨௭௭.

தன்கோட்டூறல், ௧௬.

தன்மையலங்காரத்தின்பொதுவில் க்

ணம், ௧௦௧

தன்மையினசிறப்பிலக்கணப்பாடுபாடு,

௧௧௦.

தன்றுணிவுரைத்தல், ௪௦௩.

தன்றொழிவுரைக்குமவினின் கண்

வந்த வுலலேகம், ௨௧௬.

தன்னினமுடித்தல், ௧௮.

தனிசு-கடன், ௨௪௫.

தனு-உடல், ௩௧௪.

நாஅனுட்டித்தனாதுபிறத்தல், ௨௭௪,

௨௭௫.

தாக்கு-படை, ௪௪௦.

தாடகை-௨௪௬.

தாதாக்கள்-பெரியோர்கள், ௩௩௮.

தாந்தன், ௨௧௩, ௨௮௧.

தாபதவாகை, ௧௧௩, ௧௪௪, ௨௫௨, ௨௮௧,

தாமம்பெறுதுதளர்வுற்றுரைத்தல்,

௨௪௬, ௨௮௨, ௩௪௦.

தாயது-பாய்ந்தது, ௩௪௧.

தாயினான்-அளந்தான், ௨௬௫.

தார்-பூ, ௪௧௦.

தாரை-கண், ௧௮௩, ௪௪௦.

தாவரவாழ்த்து, ௧௧௪.

திசிரிவென்றி, ௧௧௫.

திட்டாந்தத்திற்கும் நிதரிசனத்திற்கும்

வேற்றுமை, ௨௩௧, ௨௩௨.

திட்டாந்தவலங்காரம், ௨௨௩.

திண்பான்முதலியன மயங்காதுவந்த

வுவமை, ௧௨௦

திரிபங்கி, ௪௧௩, ௪௧௪.

திரிபதாதி, ௫௦௨.

திரிபதிசயம், ௨௧௫.

திருக்கடண்மலலை, ௧௨, ௪௦௫, ௪௪௭,

௪௬௨, ௪௬௪.

திருக்கழகை, ௧௩௮, ௨௧௫, ௪௬௮.

திருக்கழத்தானம், ௩௩௪.

திருக்கழங்கார, ௩௧௬.

திருக்கண்ணபுரம், ௩௩௧.

திருக்கள்வனாரா, ௩௮௧.

திருக்காட்கரை, ௧௨௧, ௧௧௦, ௩௦௨,

௩௧௧, ௪௦௬, ௪௦௭.

திருக்காவானம், ௩௩௬, ௪௪௧.

திருக்குடந்தை, ௩௨௦, ௪௦௬.

திருக்குருகைப்பெருமாள்வரையர்-இந்

தூலாசிரியரின்பிதா, ௪௬.

திருகைப்பெருமாள்வரையர்-இந்

தூலாசிரியரின்கிறப்புப்பெயர், ௪௧.

திருக்குறுங்குடி, ௪௦, ௮௭, ௩௧௩, ௪௧௪,

௪௧௭.

திருக்கோட்டியூர், ௨௪௩.

திருக்கோணூர், ௮௮.

திருச்சங்கணித்தறை, ௧௫௧, ௪௪௫.

திருச்சிங்கவேள்குன்றம், ௨௩௦.

திருச்சேறை, ௧௧, ௨௨௧.

திருத்தக்கமாமுனி, ௧௫௫.

திருத்தன்கார, ௨௨௦, ௩௮௬, ௪௩௬.

திருத்தண்கால், உ௭௭.

திருநறையூர், உ௫௫.

திருநாகை, க௯௧, க௯௧, உ௭௭, ௩௭௭, ௩௭௭.

திருநாகர்க்கோ, க௭௭, ௩௭௭, ௩௭௭, ௩௭௭.

திருநாவாய், ௩௭௭.

திருநின்றவூர், ௩௭௭.

திருநீமலை, உ௭௭.

திருப்பதிக்கலம்பகம், உ௭௭.

திருப்பாடகம், ௩௭௭, உ௭௭, ௩௭௭, ௩௭௭.

திருப்பிரிதி, ௩௭௭.

திருப்புக்குறி, ௧௧, ௩௭௭, ௧௧௧, ௧௧௧, ௧௧௧.

திருப்புல்லாணி, ௩௭௭, ௩௭௭, ௩௭௭.

திருப்புளியாழ்வார், உ௭௭.

திருப்புளியாழ்வார் சேடாவதாரமென்பது, உ௭௭.

திருப்பெரும்புதூர், ௧௧௧, ௩௭௭, ௩௭௭.

திருப்பேரங்கா, ௧௧௧, ௧௧௭

திருமயிலை, ௩௭௭.

திருமலையாழ்வார், உ௭௭.

திருமலையாழ்வார் மணவாளமாமுனிவர்க்கு ஆசிரியர் என்பது, உ௭௭.

திருமாமணிமண்டபம், ௩௭௭.

திருமாலிருஞ்சேலமலை, ௧௧௭, ௩௭௭, ௩௭௭, ௩௭௭, ௩௭௭, ௩௭௭.

திருமாலுக்கும்மேகத்திற்குஞ்சிலேடை, உ௭௭.

திருமுருகாற்றுப்படை, ௧௧௭.

திருமுழிக்களம், ௧௧௭, ௩௭௭, ௩௭௭.

திருமெய்யம், ௩௭௭.

திருமேனிரதக்கவிராயர் - இந்துலிணரையாசிரியரும் இந்துலாசிரியரின் மாணக்கருமாவார், ௩௭௭.

திருமோகூர், உ௭௭, உ௭௭, உ௭௭, ௧௧௭, ௩௭௭, ௩௭௭.

திருவண்பரிசாரம், ௩௭௭.

திருவணவண்கீர், ௩௭௭.

திருவந்தபுரம், ௩௭௭, ௧௧௭, ௩௭௭.

திருவந்தகம், ௭௭௭, ௧௧௭, ௧௧௭, ௧௧௭, ௧௧௭, ௩௭௭, ௩௭௭, ௩௭௭.

திருவந்தகம், ௭௭௭, ௧௧௭, ௧௧௭, ௧௧௭, ௧௧௭, ௩௭௭, ௩௭௭, ௩௭௭.

திருவந்தகம், ௭௭௭, ௧௧௭, ௧௧௭, ௧௧௭, ௧௧௭, ௩௭௭, ௩௭௭, ௩௭௭.

௩௭௭, ௩௭௭, ௩௭௭, ௩௭௭.

௩௭௭, ௩௭௭, ௩௭௭, ௭௭௭, ௩௭௭.

திருவல்லவாழ், ௩௭௭.

திருவல்லிக்கேணி, ௩௭௭.

திருவழுந்தூர், உ௭௭.

திருவள்ளுவப்பயன், ௭௭௭.

திருவாட்டாறு, உ௭௭.

திருவாய்ப்பாடி, ௩௭௭.

திருவாய்மொழி, ௧௧௭, ௧௧௭, ௩௭௭.

திருவாய்மொழி சாமவேதசாரமென்பது, ௧௭௭.

திருவாய்மொழி முததமிழ் துலென்பது, ௧௭௭.

திருவாய்மொழிமுதற்பத்தி லாராந்திருவாய்மொழியில் முதலிரண்டுபாட்டிற் பொருளேக்கததாலந்தாதித்ததென்பது, ௭௭௭.

திருவாய்மொழிவேதத்தின்வழிவந்ததென்பது, ௧௭௭.

திருவிடவெந்தை, உ௭௭.

திருவிண்ணகர், ௧௭௭, ௧௭௭, ௩௭௭, ௩௭௭, ௩௭௭, ௩௭௭.

திருவித்துவக்கோடு, உ௭௭.

திருவெள்ளறை ௧௭௭, ௩௭௭.

திருவெள்ளிப்பங்குடி, ௩௭௭.

திருவேங்கடம், ௧, ௩௭௭, ௭௭௭, ௧௧௭, ௧௭௭, ௩௭௭, ௩௭௭, ௩௭௭.

திருவேங்கடம், ௧, ௩௭௭, ௭௭௭, ௧௧௭, ௧௭௭, ௩௭௭, ௩௭௭, ௩௭௭.

திருவேங்கடம், ௧, ௩௭௭, ௭௭௭, ௧௧௭, ௧௭௭, ௩௭௭, ௩௭௭, ௩௭௭.

திருவேங்கடம், ௧, ௩௭௭, ௭௭௭, ௧௧௭, ௧௭௭, ௩௭௭, ௩௭௭, ௩௭௭.

திருவேங்கடம், ௧, ௩௭௭, ௭௭௭, ௧௧௭, ௧௭௭, ௩௭௭, ௩௭௭, ௩௭௭.

திருவேங்கடம், ௧, ௩௭௭, ௭௭௭, ௧௧௭, ௧௭௭, ௩௭௭, ௩௭௭, ௩௭௭.

திருவேங்கடம், ௧, ௩௭௭, ௭௭௭, ௧௧௭, ௧௭௭, ௩௭௭, ௩௭௭, ௩௭௭.

திருவேங்கடம், ௧, ௩௭௭, ௭௭௭, ௧௧௭, ௧௭௭, ௩௭௭, ௩௭௭, ௩௭௭.

திருவேங்கடம், ௧, ௩௭௭, ௭௭௭, ௧௧௭, ௧௭௭, ௩௭௭, ௩௭௭, ௩௭௭.

திருவேங்கடம், ௧, ௩௭௭, ௭௭௭, ௧௧௭, ௧௭௭, ௩௭௭, ௩௭௭, ௩௭௭.

திருவேங்கடம், ௧, ௩௭௭, ௭௭௭, ௧௧௭, ௧௭௭, ௩௭௭, ௩௭௭, ௩௭௭.

திருவேங்கடம், ௧, ௩௭௭, ௭௭௭, ௧௧௭, ௧௭௭, ௩௭௭, ௩௭௭, ௩௭௭.

திருவேங்கடம், ௧, ௩௭௭, ௭௭௭, ௧௧௭, ௧௭௭, ௩௭௭, ௩௭௭, ௩௭௭.

திருவேங்கடம், ௧, ௩௭௭, ௭௭௭, ௧௧௭, ௧௭௭, ௩௭௭, ௩௭௭, ௩௭௭.

திருவேங்கடம், ௧, ௩௭௭, ௭௭௭, ௧௧௭, ௧௭௭, ௩௭௭, ௩௭௭, ௩௭௭.

ஆய்நிலைநீர் தல், சளக.
தயவு - அநிலைநீர் தல், உஉ௦.
துவரை, கஅ௭, ச௧௦.
துழனி - ஆரவாரம், உ௬௫.
துற்றல் - உண்ணல், ௬௬௨.
துறைகூறல், உஅ௬, ௬௦௬.
துண்பத்தைத்திரட்டிக்கூறியச மு ச ச யம், ௬௫௬.
துதுநிலையுரைத்தல், ௬௧௮.
துதுவென்றி, ௬௬, ௬௪௧, ச௧௫.
துதொருப்படுத்தல், ௬௫௬.
தெய்வசிலைப்பெருமாள் - (திருப்புல் லாணிமால்), ௬௫௫.
தெய்வத்தமைகிழ்தல், ௬௧௬.
தெய்வத்தைவியத்தல், ௬௦௭.
தெரிந்துதெளிதல், உ௬௦, ௬௬௬.
தெளிவத்சயம், உ௬௬.
தென்றிருப்பேரை, ௧௦௪, ௧௨௪, ௧௫௭, ௧௮௪.
தேதத - மிருத்த, ௪௨௬.
தேற்றுகொட்டையார் கலங்கல்நீரை த்தெளிக்கலாமென்பது, உ௧௧.
தொகுத்தமொழியின் வருத்தனகோ டல், ௧௬.
தொகுத்தமொழியின்வருத்தன கோ டல், சொல்லினமுடிவின் அப்பொ ருண்முடிததல் என்ற இரண்டிம ஒன் றேயென்பது, ௧௬.
தொகுத்துமுடிததல், ௫௨௪.
தொகைநிலைச்செய்யுளரமறு, 'எ௬.
தொகைபெறகாட்டல், ௧௨.
தொகையருவகம், ௧௭௬.
தொகையுலமையிலக்கணம், ௧௨௮.
தொகையுலமையினொழிபு, ௧௮௮.
தொகைவிரியருவகம், ௧௭௪.
தொகைவிரியுலமை, ௧௬௨.
தொகைவிரியுலமைகளின்கூறு பா டி, ௧௬௬.
தொடர்நிலைச்செய்யுளின்கூறு பா டி, 'எ௬.
தொடரொழுத்தமொழியேயன்றி ஒரெ ழுத்தே பெயர்த்தும் மடக்குவதும் மடக்காமென்பது, ௧௭௭.
தொல்காப்பியஅகத்திணையியல், ௨௦௪.
தொல்காப்பியப்பொருளியல், ௨௦௫,

தொல்காப்பியம், ௧௬௦, ௬௬௮.
தொல்காப்பியர், ௧௫௨, '௨௭௧.
தொலைவில்லிமங்கலம், ௨௭௬.
தொழில் (பிரகரத்தினுள்) ௬௪௧.
தொழில்வேற்றுமை, ௨௨௨.
தொழிலத்சயம், உ௬௫.
தொழிற்குறைவிசேடம், ௨௮௪.
தொன்று - பழமை, ச௨௫.
தோரியமடந்தை, ௫௧௬.
தோழிக் கவயவங்கூறல், ௧௭௧.
தோழி தலைவனியியற்பழித்தல், ௧௧௬.
தோழி நிலவுகண்டமுங்கல், ௨௪௨.
தோழி வியற்பழித்ததுரைத்தல், ௬௫௦.
தோழியைக்காட்டென்றல், ௬௮௮.
ந--இல்லையென்னும்பொருளுணர்ந்தது மென்பது, ச௫௬.
ந என்பது சிறப்புப்பொருட்டு மொழி கருமுதலிற் சோக்கப்பட்டவருமென் பது, ச௫௬.
நகரோ, ௧௬௪.
நகம் - பாம்பு, ச௫௬.
நகர்காட்டல், ௬௮௬.
நகரடைந்தமைகூறல், ௧௨௦
நகரவாழ்த்து, ௭௧, ௧௧௬, ௧௧௧, ௧௭௭, ௨௬௬, ௨௬௫, ௨௫௪, ௨௫௬, ௨௫௮, ௨௬௦, ௨௬௧, ௨௭௧, ௨௮௬, ௬௨௨, ௬௪௪, ௬௮௨, ௪௦௨, ௪௧௭, ௪௨௧, ௪௪௦.
நகு - மிளிர், ச௫௬.
நகைத்துரை, ௬௬௬.
நகைநான்றகைகப்படுமென்பது, ௬௦௬.
நங்கையார், ௨௪௬.
நச்சினர்க்கினியர், ௧௮, ௨௧.
நச்சினர்க்கினியர் தொல்காப்பியத்திற் குக் காண்டிகையுரைசெய்தாரென் பது, ௬௬௮.
நகையு - விரும்பப்பட்டன, ௪௬௬.
நட்புருவகம், '௧௮௦.
நடிக்குகாவல இசையை மெய்யினும் இயலைக்கையினும் தாளத்தைப் பரத் த்தினுங்காட்டி நடிக்கவேண்டுவது மரபென்பது, ௫௧௬.
நடிக்குங்கால் ஒற்றையிற்செய்த கைத் தொழி லும் இரட்டையிற்செய்த கைத்தொழிலும் தம்முன்னமயங்காது வரவேண்டிமென்பது, ௫௧௬.

நடு - இடை, ௩௦௩.
 நடுங்கநாட்டம், ௩௮௮
 நதிவாழ்த்து, ௧௯௧, ௩௪௪.
 நந்திபுரவிண்ணகர, ௨௭௩
 நம்பெருமானுமம்மணிககோவை, ௭௩.
 நம்பெருமானுமம்மணிககோவைவிருத
 தியுரை, ௧௯௮, ௧௯௯, ௨௦௩, ௩௩௯.
 நம்மாழ்வார்குரிய தசாங்கங்கள், ௧௩.
 நம்மாழ்வார்ப்தாமகன போககழியாகிய
 சததியவாயமையுடையோனென்ப
 து, ௨௪௮.
 நம்மாழ்வாமாலமகிழென்பது, ௨௦௩.
 நயப்புரைத்தல், ௨௨௬.
 நயன் - சுகம், ௪௮௬.
 நயனத்தானம் - துயிலினை, ௪௩௩.
 நயனப்பத்து, ௭௩.
 நரரி - நரசிங்கம், ௪௩௩.
 நலம்பாராட்டல், ௨௨௦, ௨௪௨, ௪௨௬.
 நலம்புனைந்துரைத்தல், ௧௦௨, ௧௪௭,
 ௧௬௨, ௧௬௩, ௧௬௪, ௧௬௦, ௨௧௯,
 ௨௨௧, ௨௩௯, ௨௪௨, ௩௧௦.
 நலனிலைகனன், ௧௯௯.
 நளபாகம், ௩௩௯.
 நற்பொருண்மூன்று - சித்த, அசித்த, ஈச்
 சரமென்பன, ௪௬.
 நற்றயிரங்கல், ௪௦௬.
 நன்று - நட்பு, ௪௩௯.
 நாகபெந்தம், ௪௮௪, ௪௮௩.
 நாகூர், ௪௭௧.
 நாகை, ௩௨௧, ௩௩௦, ௩௩௭.
 நாட்டு - காளையுடைத்து, ௪௧௮.
 நாடகவழக்கு - இலபொருளாய்ப் புகழ்
 ச்சியிடத்துப்பிணந்தவறு ரயாயத்
 தோன்றுவது, ௩௨௧
 நாடுகாக்கப்பிரிதல், ௩௩௭, ௩௩௦.
 நாடுவாழ்த்து, ௮௨, ௮௪, ௮௮, ௧௯௬,
 ௧௯௩, ௧௯௪, ௧௭௩, ௧௭௪, ௨௩௩,
 ௨௪௪, ௨௪௩.
 நாண்-விரற்சரி, வின்னாண், ௨௩௯.
 நாண்முந்த-எய்தகாலத்துநாணவிட்டு
 நீங்கின, ௨௩௯
 நாண்மலர் - பருவமலர், ௪௩௦.
 *நாணநாட்டம், ௨௧௨, ௩௭௦, ௩௯௯.
 நாணநாடல், ௧௯௯.
 நாணழிவுரைத்தல், ௧௯௯.

நாணிககண்புதைக்கவருந்தல், ௧௯௧,
 ௧௮௨, ௩௭௨, ௪௩௯
 நாநமுனி, ௪௨, ௨௪௬.
 நார - அன்பு, ௪௨௩, ௪௮௬.
 நாலவகையுமப்போலியுமவிரவிய ந்த
 வுமப்போலி, ௨௦௬.
 நாலசைச்சோமுமுதொன் றிணையெது
 கையலங்காரம், ௨௭௮.
 நாலாங்கடவுள் - இரதிரன், ௪௯௯.
 நாலாரச்சக்கரபெந்தம், ௪௭௭, ௪௭௮.
 நாலுங்கு, ௪௪௦.
 நாலெழுத்தாண்வந்தமடக்கு, ௪௬௬.
 நாவீப்புடைக்கலை - உத்தராகினி,
 ௩௩௨
 நாறசிரோரடி நாலம்போதரங்கத்திற்
 கும, நாற்சீரீரடியிரண்டம்போதரங்
 கத்திற்கும் வேற்றுமை, ௩௬௬.
 நானகடியும் ஒருசொல்லானவரும் மட
 க்கு யமகமென்றம் பெயாபெறுமெ
 ன்பது, ௪௩௪.
 நானகடியும் ஒருசொல்லேமடக்கிவநா
 லும் மடக்காமென்பது, ௪௩௪.
 நானகுபொருட்சிலையிணைமடக்கு
 ௪௬௦.
 நிகழ்விலைவிலக்கு, ௩௩௦, ௩௩௯.
 நிச்சயகொப்பம் (சந்தயஅலங்காரத்தில்)
 ௨௨௯.
 நிச்சயம் - உணமை, ௨௮௪.
 நிச்சயாந்தம் (சந்தயஅலங்காரத்தில்)
 ௨௩௦.
 நிதரிசனவலங்காரம், ௨௩௯.
 நிதிவாழ்த்து, ௩௪௪
 நிரதாத்துதியலங்காரம், ௩௪௬.
 நிரதையுவுமை, ௧௪௩.
 நியமச்சிலேடை, ௨௪௪.
 நியமவிலக்குச்சிலேடை, ௨௪௪.
 நியமவுவுமை, ௧௪௪
 நியமித்தல் - தெளிதல், ௨௪௩.
 நியாயமலைவமைதி, ௩௨௨.
 நியாயமலைவு, ௩௩௯, ௩௨௦
 நிரலுதல் - இரட்டித்தல், ௨௪௩.
 நிரனிறையலங்காரம், ௨௪௨.
 நிரனிறையலங்காரம் பூட்டுவிற்பொரு
 ள்கோளோடுவிரவியுமவருமென்பது
 ௨௬௯.
 நிரனிறையுவுமை, ௧௬௬,

சு0 மாறணலங்கார விஷயகுசிகைமுதலியவற்றின் அகராதி

சிரனிறைவழு, ௫௦௧, ௫௧௦.
 சிரனிறைவழுவமைதி, ௫௧௦.
 சிரோட்டியம், ௪௬௧.
 சிரோட்டியவோட்டியம், ௪௭௨.
 நிலவுகண்டழங்கல், ௧௫, ௨ ௫௫, ௨௬௨,
 ௩௮௧
 நிலாததிங்கட்டிண்டம், ௩௧௨.
 நிலைத்திணைத்தறகுறிப்பேற்றம், ௨௩௩.
 நிவந்தது - உயாந்தது, ௨௦௨
 நிறமலலாதபண்புவமைப்போலி, ௨௦௧.
 நிறைவுவமை, ௧௨௩, ௧௨௪
 நினசெலவைநீயேகூடென்றல், ௫௦௧
 நினைவறிகண்புதை, ௧௭, ௨௮௦.
 நினைவுரைத்தல், ௪௨௫.
 நீரகம், ௨௩௩.
 நூல், இலக்கணம் இலக்கியமென இரு
 திறப்படுமென்பது, ௨௨
 நூல்செய்வோன பாயிரஞ்செய்வானல்
 லெனென்பது, ௩௭.
 நூலவகை, ௪.
 நூலாசிரியரிடமிருக்கவேண்டிருணந
 கள், ௨௨, ௨௩.
 நூலிலக்கணம் மகாபிண்டம்எனபதனு
 டன பதின்மூன்றாமெனபது, ௪.
 நூலினுள் ஓரியில வெண்பா வா னும்
 ஏனையிலக்களை யகவலானுங் கூறலா
 மெனபது, ௨௨
 நூலினொழிபு, ௨௦, ௨௧.
 நூன்மரபு, ௩.
 நூலுவலவதனியலபு, ௨௭.
 நெடிலெதுகை, ௪௪௨.
 நெடில்தொகை, ௭௩.
 நெடுமொழியலநகாரம், ௩௨௩.
 நெடுமொழிவஞ்சி, ௩௦௮, ௪௩௨, ௪௩௬.
 நெடுவீதி - பரமபதம், ௫௦௩.
 நெறிவிலக்கல், ௧௪௮, ௧௮௭, ௪௧௧, ௪௩௧.
 நேடல் - தேடல், ௩௩௩.
 நேடினது - தேடினது, ௨௪௪.
 நேயி - வட்டம், ௪௪௦.
 நேயிராதா, ௧௩௦
 நோதுதல் - சிறுதுதல், ௩௬௭
 நொதுமலா - அயலாவா, ௨௬௪.
 நோக்கு - அழகு, ௪௪௦.
 நோக்கெனலுயரப்புககால், ௩௪௭, ௩௬௧
 பகற்குறி, ௩௦, ௧௧௫, ௩௧௦, ௩௬௩.
 பங்கம் - சேறு, மானவீனம், ௨௪௪.

பசவின் பால், பாகுபடுத்துக்காய்ச்சப்ப
 முன் எப்பினியையுந்தீர்க்கவல்லதா
 மென்பது, ௨௦௪
 பஞ்சவாசம், ௩௫௩.
 படலஇலக்கணம், ௭.
 பண, இராகமெனப்பொதுப்பட்டவகை
 முதற்பொருள்களை யடைசின்கூடா
 தடுக்கின வகைமுதலிக்கு, ௨௭௭.
 பண்ணத்தி - ௨௧.
 பண்ணைத்தோற்றுவிக்கையாற்பண்ணை
 ததியென்றுபெயராயிற்றென்பது
 இளம்பூரணாமுதலானோரோக்க
 மென்பது, ௨௧.
 பண்பிடனாகத்தோன்றினடைமை
 வினைக்குறிப்புகொண்டுமு
 சாநதானிகாந்தியருள்கம், ௬௭.
 பண்புஞாபகவேது, ௨௬௪.
 பண்புதன்மை, ௧௧௫.
 பண்புப்புணாரிலை, ௩௧௬.
 பண்புவமைப்போலி, ௨௦௨
 பணிவிடைகூறாததல், ௪௪௬.
 பதிபரிசுரைத்தல், ௧௩, ௧௫௨.
 பதிவினாத்தல், ௩௧௧
 பதிற்றுப்பத்து, ௭௩.
 பதினெண்பாடை, ௫௧௬.
 பதுமபெந்தம், ௪௮௨.
 பயனுவமைப்போலி, ௧௧௭, ௧௧௮.
 பயனுவம், ௧௧௧.
 பயோதரப்பத்து, ௭௩.
 பரததையிற்பிரிதல், ௧௭, ௧௬௧, ௮௮௧,
 ௧௬௭, ௧௬௮, ௧௬௯, ௨௦௦, ௨௦௧, ௨௦௨,
 ௨௦௩, ௨௭௮, ௨௮௦, ௨௮௬, ௨௯௦,
 ௩௦௬, ௩௧௩, ௩௪௨, ௩௫௦, ௪௩௭,
 ௫௨௨.
 பரததையிற்பிரிந்துவந்ததலைமகன் வா
 யிலவேண்டப் புறத்தொழுகமுண
 டென்றுவாயின்மறுத்துக் கடுஞ்சொ
 றகூறிய விற்பரததையுடன் புறத்
 தொழுகுகின்றென்றுகூறித் தன
 தாற்றாமையேவாயிலாககூடியது,
 ௧௮௧.
 பரததையைக்கண்டமைகூறிப்புலத்தல்,
 ௩௦௬.
 பரதகண்டம், ௧, ௨௪௧.

பரதசாஸ்திரங்கற்பார் ஐந்தாமாண்டு
தண்டியம்பிடித்து ஏழாண்டுகற்கவே
ண்டுமென்பது, குகக.

பரமபதம், ககௌ, சசஉ.

பரமேட்டிமுதலியஐம்பூதமாவன, கசச
பரவசவிலக்கு, ககக, ககௌ.

பரவாரப்பழித்தல், உகக, ககௌ, ககசு,
சஉக, சசஅ

பரிகரமென்னும்பெயர்ப்பொருள்விளக்
கம், ககௌ

பரிகரவலங்காரம், கசச-ககௌ.

பரிகரவலங்காரம் குறிப்போடும் தொழி
லோடும் விரவியருமென்பது, கசஅ.

பரிசங்கை தொனியோடுகூடியும்வரு
மென்பது, கசச.

பரிசுவகையலங்காரம், கசச.

பரிபாடல், ககஉ.

பரியாயம் - பலமுறை, ககௌ.

பரியாயவலங்காரம், ககௌ.

பரிவருத்தனையலங்காரம், கஉச, கஉரு
பருப்பதவாழ்த்து, கசுரு.

பருவநீனை தாற்றாளாய தலைவியைத்
தோழி வற்புறுத்தல், உகரு.

பருவமுறைத்தல், ககஉ.

பருவரலிதல், உகக.

பருவவாழ்த்து, ககௌ.

பலபொருட்கேற்பி னலலவைகோடல்,
கக.

பலபொருளுருவகம், ககௌ.

பலர்பலகவாப்பாய்கக றுவரெனபெய்
துரைத்தவுல்லேகம், உகரு, உகச

பலவயிற்போலி, ககக

பலவீணச்சிலேடை, உசஉ.

பலணநதி, ககௌ

பலனிகண்டடைந்தபானமையிறைத்
தல், ககஉ.

பலனிகண்டமுருகல், கஉக.

பலனிகண்டமுருகியபைந்தொடி
தோழி இவளையிதருகளை ஏற்றம்
வேண்டல், உகக.

பலனிகாழ்த்து, உௌ.

பழிச்சினர்ப்பணிதல், ககஅ, ககக,
சௌ, சஉச.

பழிச்சினர்ப்பரவல், கச, கக, கச,
ககரு, ககரு, கஅச, உகச, உஉஉ,

உகக, உசக, உசரு, உஅச, உஅௌ,
உகச, உகஅ, ககரு, சருஅ.

பழியொப்புமைக்கூட்டம், உகஅ.

பாளியிடத்தூடல், உௌ, உௌ, உௌ.
பளிக்கு, ஒதிமம், பரவை, கொண்பு
என்பன கற்பிக்கப்படுவோர்க் குவ
மையாமென்பது, உஅ.

பறவையொடுபரிவுற்றிரங்கல், சௌ.

பறவையொடுபரிவுறுறுரைத்தல், கஅரு
ககஅ, சஉரு.

பனுலவாழ்த்து, கௌ, சௌ, கசச, ககச,
கசௌ, கசஉ, கசச, கருௌ, கசச,
கௌ, கௌ, கஅௌ, உகௌ, உௌ,
உஉௌ, உசஉ, உகஅ, கஉௌ, ககரு.

பனுலவென்றி, கௌ, கசௌ

பாகுனைவெறுத்தல், சகரு.

பாகுனெடுகூறல், உௌ.

பாங்கற்கூட்டம், அௌ, கஉஅ, ககௌ
ககௌ, ககஅ, கசச, கசஉ, கசௌ,
கசச, ககரு, கருச, ககச, ககஉ
கௌ, கௌ, கஅஉ, கஅச, உருக
உருஉ, உசௌ, உகௌ, கஅஉ, கஅஅ
சௌ, சகக, சகச, சகஅ, சகச
சகக, சசௌ, சசௌ, சஅௌ

பாங்கன்கண்டமைகூறல், கருக

பாங்கன்கழறல், கருச, உசௌ.

பாங்கன்செவ்விசெப்பல், கசரு, கஅஉ.

பாங்கன் நிலவனையிகழ்ந்ததற்கிரங்கல்,
சகக.

பாங்கன் நிலவனையியத்தல், கஅௌ.

பாங்கனெனாந்துகூறல், கசக.

பாங்கிக்கவயவகூறல், கசரு.

பாங்கியிற் கூட்டம், கௌ.

பாங்கியையறிதல், கௌ, ககஅ, கௌ,
கஅஉ.

பாஞ்சாலகார்த்தம், கௌ.

பாஞ்சாலச்சமனிலை, கச.

பாஞ்சாலச்செறிவு, கஉ.

பாஞ்சாலச்சொல்லின்பம், அஅ.

பாஞ்சாலத்தின்பாகுபாடி, அௌ.

பாஞ்சாலத்தெளிவு, அக, கௌ.

பாஞ்சாலபாகம், அஉ.

பாஞ்சாலவலி, கௌ.

பாஞ்சாலவினனிசை, கச.

பாஞ்சாலவதாரம், கௌ.

பிறழ்தல் - தானமாறுதல், ௫௧௦.
 பிறன்கோட்கூறல், ௧௬.
 பிறனுடம்பட்டதானுடம்படுதல், ௧௬, ௩௧௫.
 பிறிதுபொட்டு, ௪௧௦
 பிறைதொழுகென்றல், ௧௧௧, ௩௧௧.
 பின்வருநிலையலங்காரத்தின்விரி, ௨௫௫
 பின்வருநிலையலங்காரம், ௨௫௪.
 புககில-பின புறப்படாது புககிருக்கும்
 இல், ௪௨௬.
 புகா - சுககிரன், ௩௪௪.
 புகல் - புகலிடம், ௪௫௦.
 புகழ்வதின்னிகழ்தலலங்காரம், ௩௪௧, ௩௪௨.
 புகழார்ப்பழித்தல், ௪௦௦.
 புகழொப்புமைகூட்டம், ௨௧௭.
 புணர்ச்சிபெறுதழுங்கல், ௨௭௮, ௩௪௩.
 புணாச்சமிகழ்தல், ௫௭, ௫௮, ௬௦, ௧௪௭, ௧௮௧.
 புணர்ச்சியிறுங்குட்ட டிலைகளை காத்தற்
 சிறப்புரைத்தல், ௧௪௫.
 புணர்ச்சியுரைத்தல், ௨௧௨, ௩௭௦
 புணர்நதுடனயந்த புரவலன்செய்கை
 யை, யுலகதெதிர்பாங்கி யுலகையின
 வாழ்த்தல், ௩௫௩.
 புணர்நிலையலங்காரம், ௩௧௫, ௩௧௬.
 புதல்வன்மேல்வைத்துப்புலவியினீடல்
 ௩௦௬.
 புதல்வன்மேல்வைத்துவாயின்மறுத்தல்
 ௩௪௨.
 புயவருணனை, ௧௬௧.
 புரத்தலினியல்பேயென்னுஞ்ஞுத்திரத்
 திருக்கூறிய உரை, தூலாசிரியா
 கருத்தொடுபட்டதென்பது, ௨௭, ௨௮
 புருடோத்தம்பொன்னகர், ௨௩௧.
 புலமைவென்றி, ௨௧௧, ௩௦௨.
 புலவரேத்துப்புத்தேனுவொழித்து,
 ௧௬௬, ௩௩௪.
 புறத்திறை, ௧௦௬
 புறகாலாறு, ௭௩.
 புறநிலைவாழ்த்து, ௧௦௩, ௨௪௦.
 புறப்புறச்செய்கை, ௪௦.
 புறனடை, ௫௨௩.
 புறங்கண்டுவிழ்தல், ௧௫௫.
 புனைதல் - செய்தமைத்தல், ௪௭௭.
 பூ - தாமரை, பொலிவு, ௪௧௧.

பூட்டு - பூணையுடைத்து, ௪௧௮.
 பூட்டுவிலல்லலங்காரம், ௨௭௦.
 பூணித்தல் - தோற்றுதல், ௩௧௫.
 பூத்தருணர்ச்சிக் கறத்தொடுகின்றல்,
 ௧௧.
 பெண்பாற்கடவுள் வாழ்த்து, ௧௧௩,
 ௨௨௮.
 பெண்பாற்கூற்றுக்கைக்கிளை, ௧௫,
 ௧௦௪, ௨௨௧, ௨௩௭, ௨௪௨, ௨௪௬,
 ௨௮௦, ௨௮௨, ௨௮௬, ௩௦௩, ௩௧௬,
 ௩௧௮, ௩௨௧, ௩௪௦, ௪௦௬, ௪௧௦,
 ௪௧௨, ௪௧௭, ௪௪௪, ௪௪௮, ௪௬௧,
 ௪௭௧, ௪௭௬, ௫௧௩.
 பெண்பாற்கூற்றுப்பெருந்திணை, ௧௧௭,
 ௨௦௩, ௨௪௦, ௩௫௧, ௪௭௫.
 பெண்பாற்கைக்கிளை, ௨௨௧ ௨௫௧,
 ௪௬௫, ௪௬௬, ௪௮௩.
 பெண்பாற்பெருந்திணை, ௨௫௫, ௨௫௭,
 ௨௮௩.
 பெந்தம் - சம்பந்தம், ௪௭௭.
 பெயர்கொண்டுமுற்றின அந்தியகுள
 கம், ௭௧.
 பெயர்நிரனிறையாமாறு, ௨௬௩.
 பெயர்ப்பெயர்கொண்டுமுற்றியகாபாலி
 காந்தியகுளகம், ௭௦.
 பெயர்ப்பெயர்கொண்டுமுற்றிய சாந்தா
 னிகமத்தியகுளகம், ௬௬.
 பெயர்ப்பெயர்கொண்டுமுற்றிய யுகள
 காந்தியகுளகம், ௬௫.
 பெயர்வினாத்தல், ௩௧௨.
 பெயரெதிரநிறையையாமாறு, ௨௬௩.
 பெயரொடுக்கடியிடைநின்றதொழிற்
 றீபகம், ௨௫௧.
 பெயரொடுபெயர்நிறை, ௨௬௩.
 பெயரொடுபெய ரெதிரநிறை,
 ௨௬௩.
 பெயரொடுவினநிறை, ௨௬௪.
 பெயரொடுவினமுறைநிறை, ௨௬௪.
 பெயரொடுவினயெதிரநிறை,
 ௨௬௫.
 பெருங்காப்பியஇலங்கணம், ௭௬, ௭௭.
 பெருங்காப்பியச்செய்யுள்கூறுபொறு
 எ.க.
 பெருங்காப்பியவொழுக்கமறிவது பெ
 ண்டன்மைக்குரியதன்மென்பது, ௧௫௦

சச மாநலலங்கார விஷயகுசிகைமுதலியவற்றின் அகராதி

பெருந்திணை, கக0, ககக, கஅஉ, கஅக.

பெரும்பொழுதுஆறு, துகள.

பெருமிதஞ்சார்த்தவகை, க0அ.

பெருமிதம் நான்குவகைப்படுமென்பது க00.

பேதத்தை அபேதமாக்கினவாய்பாட் டால்வந்தவருவகம், கஅஅ, கஅக.

பேரகம், ககச

பேரண்டவாழ்த்து, ககள.

பேரருளாளர், (கச்சிவரதாதிருநாமம்) ககக, சகச.

பேராண்முல்லை, உருச, உருள, உருஅ, உஅச, உஅரு, கசக.

பேராண்மை - அரியசெயல், சகக.

பேரின்பமெய்துதற்குரிய மார்க்கங்கள், உஉச.

பேரைக் காரிரந்தகவிராயா, ககள.

பையுள் - துன்பம், கசக.

பொடித்தல் - தோன்றுதல், உசள.

பொதியத்திற்குங் கடலுக்குங் காரிமா றப்பிரானுகஞ் சிலேடை, ககக.

பொதியம், ககஉ, உகக, சருஅ, துகக.

பொதுநீக்குவமை, கருஉ.

பொதுப்பாயிரத்தின்கூறுபாடு, க.

பொதுப்பாயிரத்தினிலககணம், க.

பொதுப்பாயிரம், க—கச.

பொதுப்பாயிரம் நான்கென்பாரநோக்க மேகீக்கி ஐந்தென்றுகொண்டார்

இந்நூலாசிரியரென்பது, க

பொதுவகையாற் காரணம்விலக்கிக் காரியமபுலப்படுத்தல்விபாவனை, கஉக.

பொதுவியல், கச, க0ச, ககள, கருக, உகள, உகஅ, உஉக, உக0, உஅச, கருரு, கசச, ககள.

பொதுவியலுரை, சக.

பொருட்காரகவேது, உஅக.

பொருட்குப்பொருளோடே விரோதச் சிலேடை, உருக, உருஉ.

பொருட்குறைவிசேடம், உஅச.

பொருட்செல்வமிசுதி, ககக.

பொருட்செறிவு, கக

பொருட்டன்மையின்பகுதி, கக0.

பொருட்டு - ஏது, சகக.

பொருட்டொடாநிலைச் செய்யுளின் கூறுபாடு, சச.

பொருட்பிரிவுணர்த்தல், க0உ.

பொருட்பின்வருநிலை, உருரு.

பொருண்ஞாபகவேது, உகக.

பொருண்மிசுதி, கருள-கருக.

பொருண்மொழிக்காஞ்சி, கருரு, ச00, சகரு.

பொருண்மொழியலங்காரம், உளச, உளரு

பொருணிலை, விரைவு, வெகுளி, உவகை, அசசம், அவலம் என்னும் ஐந்து பொருண்மைககண்ணும் வருமென்பது, து0ச.

பொருணிலைககணுகத்தோன்றினுட் டி, உ0ள, உ0அ, உகக.

பொருள்வென்றி, உகக.

பொருறை, கருச, ககள, உகக, உருஅ, உக0, கசக, கஅஅ, ச0க, சஉரு, சசரு, சருரு, சஅரு, து.

பொருள்வயிற்பிரிதல், க0, க00, க0ச கசச, கஅ0, கஅக, உசஉ, உளக.

உஅஅ, உகக, உகரு, உகள, க0க உ0ச, க0அ, ககக, கஉக, ககச

ககச, ககக, ககச, ககச, கருக, ககள, கஅக, ககஅ, ச0க, சகரு

சஉரு, சகஉ, சகஅ, சசஉ, சகள க0க.

பொருள்வயிற்பிரிந்ததலைவன் சுரத்தி டைநின்றநெஞ்சொடுநோதல், ககக

பொருள்விலக்கு, ககக.

பொருள்வேற்றுமை, உஉக.

பொருளணிகளின்பெயரும் முறையும் தொகையும், க0ச.

பொருளணியியலுட் சிலேடைமுதலிய சொல்லணிகளவந்தும்அதினைப்பொருளணியியலென்றதன காரணம், க0ள.

பொருளணியியலுரை, க0ச.

பொருளதிரயம், உகச.

பொருளபகுதி, ககக, கச0.

பொருளிடையிடுதல் உத்திவிசேடமா மென்பது, உ0.

பொருளின்பம், அரு, அஅ.

பொருளுஞ்சொல்லும் பொருளொடு முரணினவிரோதவகைகாரம், உஅ0.

பொருளும்பொருளும்முரணிய விரோ
தவலங்காரம். ௨௪௬, ௨௮௦.
பொருளேந்து, ௪௬௬.
பொருளொடுபுகறல். ௨௪௭
பொருளொடுபுணர்தல், ௨௪௮, ௩௦௪,
௩௨௭, ௩௨௯, ௪௦௩.
பொருளொடே கிரியைக்குவிரோதமா
கவந்த கிலேடைவேறுபாடு, ௨௫௨
பொழிப்புமோனை கெளடர்க்கினனாடுத
ன்பது, ௮௬.
பொழிலகண்டுகிழ்தல், ௩௪௧, ௨௪௭.
பொழிலிடைச்சேறல், ௪௪௬.
பொறையுயிர்த்தல் - பெறுதல், ௨௪௪.
போந்தது - தோன்றியது, ௨௬௬.
மக்கட்டனமையின்கூறுபாடு, ௧௧௧.
மகட்பாற்காஞ்சி, ௩௨௩.
மகட்பேச்சுரைத்தல், ௩௬௭.
மகடீஉப்பொருட்டன்மை, ௧௧௩.
மகடீஉமககட்டன்மை, ௧௧௩.
மகடீஉமுன்னிலை, ௧௨௩.
மகண்மறுத்துமொழிதல், ௩௨௩.
மகப்பெறுதழுங்கல், ௨௧௮.
மகாஅவயவியுருவகம், ௧௮௪.
மகாபுதுமபெந்தமொன்றனெனபது
௪௮௨.
மகாபிண்டத்தினிலக்கணம், ௮.
மட்டு - பூவிற்றேன், ௧௬௩.
மடக்கிற்குஅடிவரையறை, ௩௭௮.
மடக்கு, ௩௭௭-௪௬௬.
மடக்கு இடைவிடாமடக்குமுதலாக மூ
ன்றுபகுதிப்படுமென்பது, ௩௭௭.
மடக்கு முதன்மடக்குமுதலாக ஏழுவ
கைப்படுமென்பது, ௩௭௮.
மடக்கு முன்னூற்றுப்பதினானெதன்
பது, ௪௪௩.
மடமடப்பம், அறச்சாலை, அறியாமை,
௨௪௫.
மடல், ௬௧, ௮௬, ௧௬௧, ௪௦௩.
மடலேறுமவகையுரைத்தல், ௩௮௬.
மண்டிலம் - ஆதித்தனமண்டிலம், வட்
டம், ௪௦௩.
மண்ணுமங்கலம், ௨௫௪.
மணஞ்சிறப்புரைத்தல், ௧௮௭.
மணமுரசுகேட்டுவருந்தல், ௩௦௬.
மணவாளமாமுனிவர், ௨௨௪.

மணவாளமாமுனிவர் திருவாய்மொழி
வியாக்யானத்தில் இடையிடையே
பலஇடங்களில் ஆததபஞ்சகத்தை
விளக்கியுள்ளாரென்பது, ௨௨௭.
மணிமாடக்கோயில், ௨௬௨.
மதிலைவாழ்த்து, ௧௧௫
மதிநிலையுரைத்துவாயினோ வி த த ல்,
௩௫௦.
மதியுடனபடுதல் ௮௮, ௩௮௬, ௩௯௦,
௩௯௧, ௩௯௨, ௪௪௭.
மதியுடனபடுதல், ௩௯௩.
மதுகை - உகரம், ௪௪௨.
மதுரகவி, ௬௩, ௨௦௦.
மதுரை, தமிழ்ச்சங்கத்தார்கூடியிருக்கு
மிடமென்பது, ௪௨௧.
மயங்கிவந்துஉவமையாயவை, ௧௨௦, ௧௨௧
மரபுவமை, ௧௫௬.
மரமெனப் பொதுப்படக்கிடந்த வ கை
முதலகளை யடைகின்றபுணராதென
னுமமைப்பட அடுக்கின வகைமுத
லடுக்கு, ௨௭௬.
மருங்கிணைதல், ௮௮, ௧௬௬, ௧௮௬, ௪௧௮.
மருட்கையுவமை, ௧௪௧.
மருட்கையைச்சாராதபெருமிதம், ௪௫.
'மலையிடைப்பிறவாமணியேயென்கோ,
அலையிடைப்பிறவா அமுதேயென
கோ' எனபவை விரோதவலங்கார
மாகவும்படுமென்பது, ௧௯௦.
மலைவருணனை, ௮௧, ௮௨, ௮௮, ௨௨௭,
௪௫௬, ௪௫௭.
மலைவு - மாறுபடுதல், ௫௧௫
மலைவு இதனைவகைப்படுமென்பது,
௫௧௫
மறுதலைகிதைத்துத்தன்றுணிபுரைத்த
தல், ௧௭.
மறுபொருளுவமை, ௧௪௦.
மன்னர்மடங்கெலன்னுஞ்செய்யுள் ஒரு
வகையுருவகத்தின்பாற்படுமென்பது,
௧௯௨.
மாட்டுறுப்பினவாமனக்கொளக்கூறல்,
௧௮.
மாட்டுறுப்புப்பொருள்கோள், ௪௨௮,
௪௫௨.
மாட்டுறுப்பும் எச்சமுயின்றிவந்த முத
தச்செய்யுள், ௫௬, ௬௦.
மாட்டெறித்தொழிதல், ௧௭.

சக் மாறணலங்கார விஷயகுசிகைமுதலியவற்றின் அகராதி

மாட்டேரில்லாவருவகம், கஎஎ, கஎஅ,
ககக, உ௦அ, உ௦க, கூகக, சகக.

மாட்டேரில்லாவருவந்த ஏகாங்கவருவகம்,
ககக.

மாணக்கன் கல்வியுங்கவியுமுடையன
தற்குபாயம், கூடு.

மாணக்கன்முற்றவணாந்தானாறுகச
மாத்திரைசகருககம், ௫௦௦

மாத்திரைப்பெருககம், ௫௦௦, ௫௦க.

மாஸ்பு - கணணேணி, உஎச.

மாலாதீபகம், உசஉ.

மாலையாற்று, சஅஎ.

மாலையாற்றுமுதலிய நான்குமொழிந்த
மிறைக்கவிகள, ஒன்றினமுடித்த
நன்னினமுடித்த வென்னுமுத்தியி
னாற் சோத்துரைசகப்பட்டனவென
பது, ௫௨௫.

மாலையாற்றுமுதலிய நான்குமொழிந்த
மிறைக்கவிகள வழிநூலிலக்கணம்
பற்றி இந்நூலுச்சோககப்பட்டன
என்பது, ௫௨௫.

மாலையம்பொழுதுகண்டிரங்கல், உஅக.

மாலையுலகம், க௫௦.

மாவலி, சகஎ.

மாறுபடுகழ்நிலையலங்காரம், கூசஉ,
கசக.

மாறுபடுபொருண்மொழிவழு, ௫௦௪.

மாறுபடுபொருண்மொழிவழுமையி,
௫௦௪.

மீளவுரைத்தல், சஉஎ

மீன் தனகுஞ்சைக கணணுலங்காரக்கு
மென்பது, உ௦௦.

முககோற்பகவரைவினாத்தல், உ௦௪.

முகமலாச்சிகூறல், உக௦

முட்டம், (ஒருதிருப்பதி) கூகக.

முடி - சடாமகுடம், உஅச.

முடிசுவண்ணம், க௦௫.

முண்டமாமுனி - அகத்தியன், சகச.

முத்தகச்செய்யுள், ௫க.

முதலொடிடைமடககுப் பதினாறு,
ச௦௩-சகக.

முதலொடுகடைமடககுப் பதினாறு,
சகக-சஉக.

முதனிலக்குணத்தீபகம், உ௫அ.

முதனிலைசாதித்தீபகம், உ௫அ.

முதனிலைத்தீபகம், உகஎ.

முதனிலைத்தொழிற்றீபகம், உ௫எ.

முதனிலைப்பொருட்டீபகம், உ௫அ.

முதனூலிலக்கணம், ச.

முதுகாஞ்சி, க௫க.

முதுமொழிக்காஞ்சி, கூகக.

முந்துதூற்புலவராற்கூறப்பட்ட தொ
ன்றுதொட்டுவருமுவமை, க௨௫.

முந்துமொழிந்ததன்றிலைதமொற்று,
கக, ௫௨ச.

முன்மைததமிழ்-எழுத்துச்சொற்பொரு
ளெனமுன்றுதன்மைத்தாகியதமிழ்,
ச௫.

முயற்சியிலக்கு, கூக௫.

முரசுபெந்தம், சஅக, சஅச.

முரண் - பெருமை, ச௫௫.

முரணவினைச்சிலேடை, உசஉ, உசக.

முரணுறமொழிதல், கூகஅ.

முழுநலம் - பேராணந்தம், சகக.

முழுவதுஞ்செறிதல், கூகஎ.

முற்படஅதிகரித்தபொருளையம்முறை
யிற்கூறுது முறைபிறழ்கூறின ஒரு
பயனோக்கியேகூறவேண்டுமென்பது
கக.

முற்றுமடக்கு, சச௫-ச௫ச.

முற்றுருவகம், கஅச

முற்றுவமை, கசஎ, கசஅ.

முறைநிரளிறை, உசஅ

முன்னவிலக்கலங்காரம், கூகக.

முன்னவிலக்கலங்காரம் பொருள்முத
லியநான்கொடும்பொருந்திவருமென
பது, கூகக.

முன்னவிலக்கு அறுவகைப்படுமென
பது, கூக௦.

முன்னவிலக்கு, கடுஞ்சொன்முதலிய
பதினமூன்றோடுகூடிவருமென்பது,
கூகக.

முன்னவிலக்கு, குறிப்பினுண்மற்றுத
லும், கூற்றினுண்மற்றுதலும்
இருவகைப்படுமென்பதும்அவற்றுட்
குறிப்பினுண்மற்றுதும் முன்னவிலக
கே சிறந்ததென்பதும், கூகக.

முன்னவிலக்கு, வேற்றுப்பொருள்வைப்
பு ஏது என்னுமலங்காரங்களோடுகூ
டியுவருமென்பது, கூகஅ.

முன்னவிலக்கென்னும் பெயர்ப்பொரு

முன்னிலையாக்கல், ௧௫௭.
முன்னுறுவணர்ந்தல், ௪௫௦.
முனிவாவாழ்த்து, ௪௪, ௭௨, ௧௫௩, ௨௪௮
முனிவின்வாழ்த்தல், ௩௪௪.
மூவகைச்சீர்முழுதொன் றீனையெது
கையலங்காரம், ௨௭௮.
மூன்றிடத்துமட க ரு ப் ப தி ன் ன் து ,
௪௩௩-௪௪௨.
மூன்றுபெற்றொன் றுருறைந்தவுவமை,
௧௨௫.
மூன்றுபொருட்சிலையிலைமடக்கு
௪௪௦.
மூன்றுபொருள்பயந்தசிலையையுவமை
௧௪௩.
மூன்றுமுத்தான்வந்தமடக்கு, ௪௪௫.
மெய்ப்பாட்டியலுள், புகுமுகம்புரிதன்
முதற் கையறுவரைத்தலீறுகக்கூறிய
அறுநான்குமெய்ப்பாடுங் களவிற்கே
யுரியதென்பது, ௩௩.
மெய்ப்பாட்டெட்டு, ௨௬௬.
மெய்ப்பொருளொடுபுணர்ந்தல், ௩௨௪.
மெய்யுமைப்போலி, ௧௬௬, ௨௦௦.
மெல்லின்பாட்டி, ௪௧௮.
மெலிவொடுகூறல், ௨௮௦, ௪௦௪, ௪௧௨,
௪௧௬, ௪௭௫.
மெலிவொடுவைகல், ௪௧௭.
மொழிந்ததைமொழிதல்வழு, ௫௦௪.
மொழிந்ததைமொழிதல்வழு வ மை தி ,
௭௫.
மொழிந்ததைமொழிதன்முதலியருந்
ற்களெல்லாம்செய்யுணைகதிவருவன
வாதலினவற்றைஇந்துலினுளுரைத்
தல் பிறிதெடுத்துரைத்தலெனனு
குற்றமாகாதென்பதற்குக் காரணம்,
௫௦௮.
மொழிந்ததைமொழிதன்முதலிய வழு
வொன்பதையும் உலகமலைவழுமுதலிய
மலைவொன்பதையும் தனித்தனியிரித்
துக்கூறியதற்குக்காரணம், ௫௧௫.
மொழிந்தபொருளோடொன்றவைத்த
ல், ௧௪.
மொழிந்தனமென்றல், ௧௪.
மொழிபெறுதுவருந்தல், ௩௬௩.
மொழிமாற்றுகிரணிறை, ௨௬௫.
மொழிமாற்றுப்பொருள்கோள், ௫௩,
௩௩.

மொழியாததனை முட்டின் நிழுமத்தல்,
௧௫.
மொழிவாமென்றல், ௧௪.
மோகவுவமை, ௧௪௪.
யதிவழு, ௫௧௧
யதிவழுவுவமை, ௫௧௧.
யாப்பருங்கலக்காரிகை, ௨௨, ௩௪௮.
யானைமறம், ௮௨, ௨௩௫.
யுளகருளகம், ௬௨.
யுத்தவேது, ௨௬௮.
வகிரிவுததி, ௪௭௪.
வகைபெறக்காட்டல், ௧௨.
வகைமுதலிக்கலங்காரம், ௨௭௪.
வஞ்சி, ௨௩௪, ௨௮௬, ௩௦௮, ௪௩௨, ௪௩௪.
வடமதுரை, ௩௩௫, ௪௦௩.
வண்டகற்றிமருங்கிணைத்தல், ௧௮௪
வண்டொடுண்ணயமுரைத்தல், ௩௬௫
வண்ணகவொத்தாழிசைக்கலி அராக
மென்னுறுப்புப்பெற்றமையால்
அப்பெயர்த்தாயிற்றென்பது யாப்ப
ருங்கலக்காரிகையாகேக்கமென்பது
௩௪௮.
வண்ணம் மூன்றுநெறியார்க்குமொது
வாவதுமுண்டென்பது, ௧௦௫.
வண்ணித்துப்புத்தலால் வண்ண க
வொத்தாழிசைக்கலியென் று யி ற்
றென்பது நசகினுர்க்கினியர்கோக்க
மென்பது, ௩௪௮.
வணிகாகருசீரகத்தாரூரித்தென்பது,
௧.
வதரி, ௫௦௨.
வதுவை - மணம், ௪௪௨.
வந்ததுகொண்டொவராததுமுடித் த ல் ,
௧௫.
வந்தவரவென்னையென்னுஞ் சிந்தாம
மணிச்செய்யுள் இரட்டுறமொழித்
லெனபது, ௧௭.
வம்பு - ௧௪௪, ௨௩௬.
வரவுதாழ்த்திரங்கல், ௩௪௩.
உரி - பாட்டு, ௪௫௨.
வருத்த - உண்டாக்க, ௪௫௦.
வருத்தங்கண்டுதோழிவந்து த ல் ,
௨௭௩.
வருத்தங்கூறிவரைவுகடாஅதல், ௧௬௫,
௩௬௩.

சுடி மாறனலங்கார விஷயகுசிகைமுதலியவற்றின் அகராதி

வரைபொருட்பிரிதல், உஎக, உஎக,
உகஉ,க௦உ,க௦க,க௦டு,க௦க,க௦உ.

வரைவுகடாதல், உஎச.

வரைவுமுடிதல், உஎச, கசக.

வல்லின்பாட்டு, சசஎ.

வலவிலைகடறல், க௦ச, சஎக.

வலிலைக்களன, ககக.

வழி - பின, இடம், டு, டு௦ச.

வழிதூல் காலவகைப்படுமென்பது, டு.

வழிதூலிலக்கணம், டு.

வழுதிநன்னாடி, கசக.

வழுதிவனநாடி, கசஅ.

வழுவணி ஒன்பதுவகைப்படுமென்பது,
டு௦ச.

வாளிவாழ்த்து, உகக, சஎக

வறுமை - இச்சித்தபோகந்துய்ப்பப்பெ
றுதபற்றினளம், ட௦க.

வனபுறை, அஎ.

வனம் - தன்னார், சடு௦.

வா - வந்து, சகக.

வாகை, சஉ, கடு,கக,ககக,ககடு,கசச,

கஅஎ, உகஎ, உகஅ, உகக, உகக,

உகடு, உகஎ, உசஅ, உடு௦, உடுஉ,

உடுச, உடுடு, உடுஎ, உடுஅ,உஎடு,

உஅச, உஅடு, உஅஅ, உஅக,உகக,

க௦க,க௦ச,க௦க,க௦டு,க௦ச,க௦எ,

க௦க, க௦க, கசச, கடுச,கசக,

ச௦க, சஉச, டு௦உ.

வாகைசார்ந்தஇயல்வென்றி, ககக.

வாகைசார்ந்தகற்புவென்றி, ககக

வாகைசார்ந்தபொதுவியல்,உடுக,சகடு.

வாகைத்திணையுட் புலமைவென்றி,
சஎக.

வாகைப்புறத்திணை, உச௦.

வாகைப்பொதுவியல், கஉ௦.

வாகையையசார்ந்தபுறத்திணை, கஅஅ,

உச௦,உகச,க௦உ,க௦அ,கசச,கச௦,

கசக, ககக, ககஉ, கசக, கசச,

வாகையையசார்ந்தபொதுவியலிற் கூறி

யபாடல்வென்றி, ககச.

வாகும - நீக்கும், சசக.

வாகிகை - மாலை, சஎக.

வாட...ங்குறல், உஅஅ, உகஎ, சஉஅ.

வாட்டம்வினாநல், சடு௦.

வாடைக்குவருநதல், கசஅ.

வாய் - வசனம், சசஉ.

வாயந்தவியல் - தோற்றமுன்னசாயல்,
உசக.

வாய்மை - வசனம், சசஉ.

வாயுறைவாழ்த்து, கஅஅ, உ௦அ,

உ௦க, உகக, உகஅ, உஎ௦, க௦டு,

ககச, ககஅ, ச௦க, சகச.

வாராததுகொண்டுவந்ததுமுடித்தல்,
கடு.

வாழ்த்து,கடவுள்வாழ்த்துமுதலாகமுன
றுவகைப்படுமென்பது, கசச.

வாழ்த்துவிலக்கு, ககச.

வாழ்த்தெல்லாமபாடாண்என்பது,கசச

வான்வளம் - மழை, உஎக.

வானமாமலை, ககக.

வானரவென்றி, உச௦.

வானோக்கிவருநதல், க௦க.

விகாரவுவமை, கசஉ, கக௦.

விசேடவலங்காரம், உஅக.

விதையாப்புப்பொருள்கோகக,சடுக

விநோத்தியலங்காரம், கடுச, கடுடு.

விபரீதத்திணைததல், (வேற்றுப்பொருள்
வைப்பினுள்) ககக.

விபரீதவுவமை, கச௦.

விபாவையலங்காரம், கஉ௦.

வியப்பு நான்குவகைப்படுமென்பது,
க௦எ.

வியனிலையுருவகம், கஅக.

விரவிககடறல், ககடு.

விரவுவமை, ககக.

விரிந்தவையிலையெனவிழுந்திற் கூட்
டல், கக.

விரியுருவகம், கஎக, கஎச.

விரியுவமை, கஉஎ, கஉஅ.

விருத்தவுருவகம், கஅ௦.

விருத்தியினிலக்கணம், க.

விருத்துவிலக்கு, கஅஎ, சகக.

விரோதச்சிலேடை, உசடு.

விரோதச்சிலேடை பத்துவகைப்படு
மென்பது, உசடு.

விரோதவலங்காரத்தின்விரி, உஎக.

விரோதவலங்காரம், உஎக.

விரோதவுவமை, கசக.

வில்லிபுத்தூர், சக, கசடு,க௦ச,கசக,

ககக, சஎஉ, சஎக.

வில்வென்றி, சுரு, கட௦, உஉக, உக௦,
உக௧, உச௦, உஅச, உஅஅ, கூகச,
கஉச, கூகக.
விலக்குவகம், கஅச.
விலக்குவமை, கக௯.
விலகருவேற்றுமை, உஉஉ.
வீழ்மிதாயகுறிப்புலமை, ககக, ககரு.
விளக்குநிலை, க௦க.
வினாவுத்தரம், ச௯ச.
வினக்குறிப்புக்கொண்டுமுற்றினகாபா
லிகாந்தியகுளகம், சுக.
வினக்குறிப்புக்கொண்டுமுற்றினயுக
ளகமத்தியகுளகம், சுக.
வினக்குறிப்புக்கொண்டுமுற்றினயுகள
காந்தியகுளகம், சுச.
வினகொண்டுமுற்றினகாபாலிகாந்திய
குளகம், சுஅ.
வினகொண்டுமுற்றினசாந்தானிகாதி
குளகம், சுரு.
வினகொண்டுமுற்றினயுகளகமத்திய
குளகம், சுஉ.
வினகொண்டுமுற்றினயுகளகாதி குள
கம், சுஉ.
வினகொண்டுமுற்றினயுகளகாந்தியகு
ளகம், சுக.
வினஞாபகவேது, உகக.
வினதன்மை, ககரு.
வினநிலைகளகைத்தோன்றினஒட்டு,
உகக.
வினப்புணாநிலையலங்காரம், கூகச.
வினப்பெயர்கொண்டுமுற்றினஅந்திய
குளகம், எஉ.
வினப்பெயர்கொண்டுமுற்றினகாபாலி
காந்தியகுளகம், சுக.
வினப்பெயர்கொண்டுமுற்றினசாந்தா
னிகாந்தியகுளகம், ச௯.
வினப்பெயர்கொண்டுமுற்றினயுகள
காந்தியகுளகம், சுச.
வினயுவமப்போலி, ககச.
வினயுவமம், ககக.
வினயெதிர்ப்புத்துப்பொருள்புலப்படு
த்தலவிபாவனை, கூஉக.
வினயொடுபெயர்நிரனிறை, உசச.
வினயொடுபெயரெதிரநிரனிறை,
1. உசச.
வினயொடுவினநிரனிறை, உசரு.

வினயொடுவின யெதிரநிரனிறை,
உசரு, உசச.
வினவயிற்பிரிதல், சஉக.
வெஃகா, கூகக.
வெகுளியைச்சார்த்தவுவகை, கக௯.
வெகுளிலிலக்கு, கூக௯.
வெண்பாமாலை, சஉ, எஅ.
வெண்பாமாலையானைத்திணை, சஉ.
வெள்ளக்குளம், கஅரு, உஅச.
வெளிப்படையாவந்த பொதுந் கு வ
மை, கருக.
வெறிவிலாகு, கருஅ, கூகக.
வென்றதொத்ததென்றல், கரு௯.
வேண்டாதுகூறிவேண்டியதுமுடிதல்
உத்திவிசேடமென்பது, கக.
“வேண்டியகல்வியாண்டுமுன்றிற வா
து”என்பதன்பொருள், கக, கச.
வேணவா-வேட்கைப்பெருக்கம், கஉ௦.
வேந்தர்குற்றழி, கூ௦க.
வேலினையழைத்தல், கூ௦ரு.
வேலாவலயம் - பூமி, கூஉ௯.
வேழம்வினாத்தல், கஅக.
வேற்றுப்பொருள்வைப்பலங்காரம்,
ககச.
வேற்றுப்பொருள்வைப்பலங்காரமெட்
டுவகைப்படுமென்பது, கூக௯.
வேற்றுப்பொருள்வைப்புமுன்னவிலக்
கு, கூகஅ.
வேற்றுமையலங்காரத்தின்கூறுபாடு,
உகக.
வேற்றுமையலங்காரம், உகஅ.
வேற்றுமையலங்காரம் பிறவலங்காரங்க
ளோடுகூடியும்வருமென்பது, உஉஉ.
வேற்றுமையலங்காரம்பொருள்முதலிய
நான்கோடும்வருமென்பது, உஉ௦,
உஉக.
வேறுபலகுழியுயலப்பொருளுவமை,
கக௯, கூகஅ.
வைகுந்தம், சச, சசக.
வைதருப்பகாந்தம், க௦உ.
வைதருப்பகுணலங்காரம்பத்து, அக.
வைதருப்பகௌடபாகம் பாகுபடுமாறு,
எக.
வைதருப்பச்சமனிலை, கச.
வைதருப்பச்செறிவு, க௦.
வைதருப்பச்சொல்லின்பம், அச.

100 மாநாட்டிற்கு விஷயஞ்சுவைமுதலியவற்றின் அடிநாதி

வைதருப்பத்தெளிவு, அக.

வைதருப்பத்தெளிவுக்குச் சொல்லின்
முடிவாற்பொருடோன்றமென்பது,
அக.

வைதருப்பபாகம், அ0, அக.

வைதருப்பமுதலியகவிகளின் பெயர்
கள் அக்கவிகளைப்பாடுமுடிவர்களுக்
கு மாமென்பது, அ0.

வைதருப்பமுதலியமூன்றுபாகச்சொல்
லின்பமும், மூன்றுநெறியார்க்கும்
ஒருதன்மைத்தாம்பொருளின்பமும்,
அரு, அக.

வைதருப்பமுதலியமூன்றுபாகமும் பல
வடியானவருமொருசெய்யுளின்கண்
ணே பலவடிதோறும் வி ர வியும்
பேதித்துவருமென்பது, அ2, அக.

வைதருப்பவலி, க0க.

வைதருப்பவினனிசை, கரு.

வைதருப்பவுதாரம், கஎ.

பி

மாறனலங்கார

மேற்கோள்விளக்கம்.

க. அநநானூறு.

மாறனலங்
காரப்பக்கம்.

மேற்கோண்முதந்தறிப்பு.

செய்யுளின்
எண்.

ககக	ஊர்ந்ததேதே	கடவுள்வாழ்த்து. (அடி-எ.)
”	செவ்வானனமேனி	” (அடி-அ.)
கஉக	கடல்கண்டன்ன	கஎக.
கசஎ	முல்லைவந்துனை	ச
”	உதுக்காண்டோன்றுங்	” (அடி-கங.)

உ. கலித்தொகை.

கச	யானென் றுயவுகோகைய	எ (அடி-ங,ச.)
கசக	மாசிலவணசேசகை	உச. (அடி-ச.)
உஓடு	விரிகிர்மண்டிலம்	எக.
உஓச	என்மகளொருத்தியும்	க (அடி-ச.)
உஎச	வேங்கைதொலைதத	சங.
சஉஅ	என்னீரரியாதீர்	ச (அடி-எ.)

ங. கிளவிமணிமாலை.

கச	வியூயுங்களபமுலையும
”	இழக்குங்கடகளிறுன்

ச. குருகாமான்மியம்.

சச	முழுக்கலையற்	புறநகர்வாழ்த்துச். ஈடு.
”	எப்படிவந்தோன்றிய	” ஈச.
சச	தென்ஞானமறைப்	மார்க்கண்டனரோத்திரச். கங.
”	வாக்கும்பாதமும்	” கச.
”	காலமயாவையுங்	” கடு.
சஎ	பாத்துவமுதலாய்ப்	பரமபதவருணனைச். சங.
”	ஞானமுயழகும்	” சச.
”	செம்மையினயாணர்த்	” சுடு.
எஓ	செம்பிணையுருகிவாகுத்	மாடத்திருக்குருகர்ச். எக.
”	பாங்கர்வேகிகைக்குத	” எஉ.
”	பச்சைநன்மணியை	” எஉ.
”	வெள்ளிவெண்பலகை	” எச.
”	வாரிரீணிலையு	” ஈடு.

எக	அற்புதமான்னுயிரே	... புறநகர்வாழ்த்துச்.	௩௭.
”	நான் பிரமமென்றனை	”	௩௮.
”	ஆயிரவாய்ப்பஃ.றிலப்பாம்	”	௩௯.
எஉ	எண்ணிறந்தநால்கைத்	... ”	௪௦.
”	இவ்வுடலத்திறத்தி	.. ”	௪௧.
”	மின்னுயிர்க்குந்	.. ”	௪௨.
”	ஆங்கதன்	... பரமபதவருணனைச்.	௪௩.
”	கொண்டமால்வரை	.. ”	௪௪.
௮௦	பதியுமாழிகில்	.. நாவொழ்த்துச்.	௪௫.
”	உந்தியனகமலமே	... ”	௪௬.
௮௧	விண்ணெவன	... ”	௪௭.
”	முப்புரத்தினிச	வேடனுமவேழமும்வதைப்படு.	௪௮.
”	மத்தகத்தழத்து	.. ”	௪௯.
”	புற்புதக்கடகவுட்	... ”	௫௦.
௮௨	விரைககமல	.. நாவொழ்த்துச்.	௫௧.
”	மாதண்டர்புகழ்நகிட	.. கந்தமாதனவருணனைச்.	௫௨.
”	நெய்த்திருண்டிருண்டு	.. சங்கனமுத்திபெற்ற.	௫௩.
௮௮	மேலமலை	.. நாவொழ்த்துச்.	௫௪.
”	திரசாயத்திரிகருணைக	.. பரமபதவருணனைச்.	௫௫.
௯௦	பூட்டியுழங்குமேதி	.. நாவொழ்த்துச்.	௫௬.
௯௨	கோழரையகாஞ்சிரை	கந்தமாதனவருணனைச்.	௫௭.
௯௩	வாசமொருசிறிதின்ரு	.. ”	௫௮.
”	உற்றவயக்களிறறி	... ”	௫௯.
”	உச்சவான்மலைச	.. ”	௬௦.
”	காவின்மேற்படுபலவின்	.. ”	௬௧.
௯௭	வெதிரெதிர்சென்றேபொர	.. ”	௬௨.
”	வீனகுபராரைக்	.. ”	௬௩.
”	கருநிறப்பருககாழ்க	... ”	௬௪.
௯௯	காருலாவியகொழும்பொன	.. மாடத்திருக்குருகூர்ச.	௬௫.
௯௯	அறிவுடையாராததுவநண்	.. கந்தமாதனவருணனைச்.	௬௬.
”	சிலைவணக்குந்	.. நாவொழ்த்துச்.	௬௭.
௯௯	மாடருளிகைகொழும்பு	.. மாடத்திருக்குருகூர்ச.	௬௮.
௯௯	முருகவிழனகக	... ”	௬௯.
௯௯	கதிர்முலைக்குவநிந்	... ”	௭௦.
௨௨௯	குன்றுபோறபுடைத்	.. சங்கனமுத்திபெற்ற	௭௧.
௨௩௨	செங்கேழ்க்கிளர்	.. ”	௭௨.
௨௩௩	பிலம்புருத்திரேழ்	.. கோயில்வருணனைச்.	௭௩.
௨௩௪	குழித்தததலத்தொடு	... வேடனுமவேழமும்வதைப்படு	௭௪.
”	பூந்தேறவழித்திழிந்த	... மாடத்திருக்குருகூர்ச.	௭௫.
௨௩௬	பொருள்கோடித்தெழு	... சங்கனமுத்திபெற்ற	௭௬.
”	கறுத்தவனறுத்துவீழ்வன்	.. வேடனுமவேழமும்வதைப்படு	௭௭.
௨௪௩	வண்ணொழுண்டகக	... மாடத்திருக்குருகூர்ச.	௭௮.
௨௪௪	அந்தணரறைந்தவுரை	... திருவாராதனைச	௭௯.
௨௪௬	வெம்புலாலகமழந்	... சங்கனமுத்திபெற்ற	௮௦.

மேற்கோள்விளக்கம்

ருந

உருச	பாய்கதிர்த்தகவுளும்	... மாடத்திருக்குருகாச்சுடி.
உரு	வசையிலா	... காவொழ்த்துச் ௨௦.
உருச	மரவமுங்கடம்பும்	... திருவாராதனைச எக.
௩௩௦	வண்டெவந்தண்ணெவப்	... சங்கன்முத்திபெற்ற அசு.
௩௩௧	வேங்கோபமாச்சாரினை	பதிகம் ௨.
”	படைககின்ற	... பிரமன்தோத்திரச் ௨௭
௩௩௪	ஆங்கதற்கணியா	.. பரமபதவருணனைச் ௧௪.
௩௩௮	கோதறவிலவாங்கி	... தார்தன்முத்திபெற்ற ௮௦.
௩௩௯	அந்தமுதலா	... ” ௮௨.
௪௦௦	காண்டகுபொறது	... ” ௮௩.
”	முன்னிலங்கொள்ளாத	.. ” ௮௪.
௪௦௬	உமையாளுமுமையாளு	... ” ௭௯.
௪௦௭	இணையவரையிமையவரை	.. ” ௭௮.
௪௦௪	சக்கரநாகிணை	.. ” ௮௪.
௪௦௬	இலங்கொண்முதவெயில்	கந்தமா தனவருணனைச் ௩௪.
௪௪௨	அரவமகரசல	பிரமன்தோத்திரச் ௩௯.
௪௪௩	ஆயாபாலாகாரா	.. ” ௪௦.
௬௨௧	காழகிற்பொழிலுஞ்	திருவாராதனைச் ௭௬.
௬௨௨	செறியுயிற்றொறும்	... பரமபதவருணனைச ௮௪.
௬௨௩	இறந்தபல்கனை	தானங்காட்டி ௧௨.

ரு. குறுந்தொகை.

௧௬௬	கருங்கால்வேண்கையிருதுறக	... ௪௭.
௨௭௪	கன்றுதன்பயமுலமாந்த	.. ௨௨௬.

௬. சிலப்பதிகாரம்.

௧௬௬	ஆம்புறுந்தேம்பொதிருறுவிரை.	.. அந்திமாலச் ௮௮. எக.
௧௬௦	மலையிடைப்பிறவாமணியே	... மலையறம் ” ௭௭.
௩௧௧	தயங்கிணாககோதைதன்னொடி	... ” ௮௨.

௭. சீவகசிந்தாமணி.

௧௭	வந்தவரவேண்னெயன	... ௨௦௨௦.
௧௨௬	கருமணியம்	... ௧௬௭.
”	நஞ்சுமயிர்தமுமேபோல்குணத்த	... ௧௬௭.
”	பொருகயற்கண்	... ௧௬௭.
”	குறைபடுமதியந்தேயச்	... ௨௬௪.
௧௩௮	ஒருபிடிதாசப்பின	... ௧௬௩.
௧௪௦	கோண்மின்னுமின்னுழ்	... ௮௮௨.
௧௬௬	தப்புறத்தொண்டைச்	... ௧௦௭.
௧௬௭	தேன், றுளியொடுமதுத்தளி	... ௧௪௪.
௧௭௮	பவளவாய்ச்செறுவுதன்னு	.. ௧௭௧.
௧௯௧	தருமன் நண்ணனியாற்	... ௧௬௦.
௧௯௨	வருகதியின்றான்	... ௧௬௧.
௨௮௬	பெரியயோனிகள்	... ௨௭௪௧.

மேற்கோள்விளக்கம்.

௩௩	அத்தம்மணியகளிற்	.	கடி.
௨௨, ௪௩௪	ஆம்புடைதெரிந் துவேந்தம்	...	௨௩௨.
௨௨௨	ஒதியபொறியற்றயோ	..	௨௩௩.
௨௨௩	குணமாலையையசகறுதத	.	௨௪.

அ. சூடாமணிநிகண்டு—கக.

௨௨௩	பிசியென்பபொய்யஞ்சோறம்	.. சகரவெ	௩.
-----	-----------------------	----------	----

க. தண்டியலங்காரம்.

கடு	அற்புதஞ்சிலேடை	...	குத்திரம் ௩௧.
க௪	கூறியவுறுப்பிற்சிலகுறைந்	...	௩௧. அ.
௩	அறமுதனென்னுந்	...	௩௧. க.
க௧	குணந்தொழில்சாதி	...	௩௩. ௩௩.
க௧	செறிவெனப்படுவது	...	௩௩. கடு.
௩	விரவத்தொடுப்பது	..	௩௩. க௪.
௩	சோகமெவன்கொ	௩	௩ உதாரணம்.
௩	இடாததிததைத்தற	..	௩ ௩ ௩
௧௦௧	தானேதனக்குவமைதான்	...	௩ ௩ ௩
௧௧௦	மதுமகிழ்ந்தமாதா	..	௩ ௩ ௩
௧௧௪	குழைபொருதுநீண்டு	.	௩ ௩ ௩
௨௧௪	வெறிகொளினசகரும்பு	.	௩ ௩ ௩
௩	கடைகொலுவகியற்கை	...	௩ ௩ ௩
௩௧௦	கருகூயதுகிளவா	.	௩ ௩ ௩
௩௧௧	ஐந்தாநரம்பிற்	...	௩ ௩ ௩ உதாரணம்.

க௦. திருக்குறள்.

௧௪	இலனென்னுமெவ்வமுடையாமை		௨௨௩.
௩	நல்லாதெனினுங்கொள	..	௨௨௩.
௪௧	கொளில்பொறியிற்	...	௧.
௩௨	வினபகையென்றிரண்டி.	..	௧௪௪.
௧௨௧	ஏறுபோற்பீடுநடை	...	௩௧.
௧௨௩	அகரமுதலவெழுத்	..	௧.
௩	மாதர்முகம்போ		௧௧௧௩.
௧௪௧	கரப்பினுங்கையிசந்	..	௧௨௧௧.
௧௩௧	இழிவறிந்துண்பானக		௧௪௪.
௧௪௧	தோல்வி, துலையல்லார்கண்ணுந்		௧௩௩.
௧௪௩	அறவாழியந்தனை	...	௩.
௩	சினமென்னுஞ்	..	௩௦௪.
௧௧௦.	விலலேருழவர்	.	௩௪௨.
௩	நல்லார்கட்பட்ட	...	௪௦௩.
௨௧௪	பீலிபெய்சாகாடி	...	௪௪௩.
௩	தனிக்கொம்பேறின	...	௪௪௪.
௩	கெடுமபுன லுள்வெல்லுமுதல	...	௪௧௩.
௩	கடலோடாகால்வெனெடுந்தேர்	...	௪௧௪.

மேற்கோள்விளக்கம்

ருரு

உகச	காலாழ்களரி	...	ரு00,
உசஉ	அறிவுகற்று, மாகலூ	...	ரு௭௨,
உச௩, சசஅ	புகழ்புரிந்திலலிலோக்	.	ரு௩,
உச௩	நிறைநீரீரவர்கேண்மை	...	௭௮௨,
உ௭ரு	பொருளல்லவற்றைப்	...	ரு௩௩,
௩௨ரு	தகுதியெனவொன்று	...	௧௧௧,
௩௭௩	சுற்றதனாலாய	..	௧௨௨,
..	சிறப்பொழிபுகளை	...	௧௮௮,
..	ஒழுக்கத்தூநீததார	..	௨௧௧,
..	சிறப்பினுஞ்செலவழு	...	௩௩௩,
..	இலவாழ்வானென்பா	...	௪௪௪,
..	சிறைகாக்குங்காப்	...	௫௫௫,
..	பெறுமவற்றையாமறிவ	...	௬௬௬,
..	எனப்பலதனை	...	௭௭௭,
௩௭௪	விருந்துபுறத்ததாத	...	௮௮௮,
..	இனசொலாலீரமனைஇப்	...	௯௯௯,
..	எந்நனறிகொன்றாகரு	..	௧௧௦௦,
..	நன்றேதரினு	...	௧௧௩௩,
..	ஒருமையுளாமையோ	...	௧௨௩௪,
..	மறப்பினுமோததுக	...	௧௩௩௪,
..	அறனவனையானல்ல	...	௧௩௩௦,
..	அகழ்வாரைத்தாங்கு	.	௧௩௩௩,
..	அழுக்காறெனவொருபாவி	...	௧௩௩௮,
..	நடுவின்நிறனபொருள	..	௧௩௩௯,
..	கண்ணினறுகண்ணறச	...	௧௩௩௪,
..	பல்லாமுனியப்	...	௧௩௩௧,
..	மறந்துமபிறனகேடு	...	௨௦௦௪,
..	ஒப்புரவினுவ்வருங்	.	௨௨௨௦,
௩௭௫	சுததுவக்குமின்ப	...	௨௨௨௮,
..	புகழ்படவாழாதார்	..	௨௩௩௭,
..	அருட்செல்வஞ்	..	௨௪௪௧,
..	அவிசொரிந்தாயிரம்	...	௨௫௫௩,
..	தவஞ்செய்வார்தங்கருமஞ்	...	௨௬௬௬,
..	வலியினிலமையான	..	௨௭௭௩,
..	உள்ளதாலுள்ளதுந்	...	௨௮௮௨,
..	பொய்யாமையொய்யமை	.	௨௯௯௭,
..	இறந்தாரிறதாரணையர்	..	௩௦௦௦,
..	பிறர்க்கின்றமுற்பகற	..	௩௧௧௧,
..	அறவினையாதெனிற	...	௩௨௨௧,
..	ஒருபொழுதும்வாழ்வ	..	௩௩௩௭,
..	இயல்பாருகோண்பிற	...	௩௪௪௪,
..	ஐயுணர்வெய்தியத்	..	௩௫௫௪,
௩௭௬	வேண்டாமையன்ன	...	௩௬௬௩,
..	துண்ணியதுல்பல	...	௩௭௭௩,
௪௩௪	ஒதுதல்வேண்டு	...	௪௦௦௩,
௪௪௦	வேண்டும்பினுவற்றணிவு	...	௪௧௧௧,

சுருௌ	ஆபயன்	...	௫௬௦.
சஅக	கொல்லான்புலாலை	..	௨௬௦.

கக. திருக்கோவையார்.

கக௨	இமையாதமுககண், மூவரிற் பெற்ற	கச.
கச௨, கௌ	குவலினகொங்கைகரும்பை ..	க௦அ.
கச௩	அரனமபலத்தி, னரியலுள ..	௩௫.
கௌ	வாயபவளந, துடிக்கினறவா	௩௨.
கஅௌ	மையோருவளைககண்	௬௬.
கஅக	திருவளர்தாமரை	க.
கக௦	பாயும்விடையரண	௩.
சருக	அணியுமமிழ்தும்	௫.

க௨. திருப்பதிக்கலம்பகம்.

௨ௌஅ	சூயிப்போன்மொழியும்
-----	--------------------	-----	-----

க௩. திருவாய்மொழி.

ௌ௫	பரிவதிலீசனைப்பாடி	முதற்பத. ஆறாந்திரு. பா. க.
”	மதுவார்தண்ணந்தழாயன்	... ” ” ” ௨.
க௬௬, சகக	மிக்கவிறைநிலையு	... தனியன்.
௨௩௬, சசஅ	உயாவறவுயாநல	... முதற்பத. முதற்றிருவாய் க.
௩௦ச	அறிவினாற்குறைவிலலா	... ச-ம்பத். எட்டாந்திரு பா. ச.
௩௦௦	அவரவாதமதம்	... முதற்பத. முதற்றிரு. பா. ௫.

கச. தொல்காப்பியம்.

(எழுத்ததிகாரம்.)

௨	நரி ரண்டென்ப	...பாயிரவுரை (இளம்பூரணம்)
க௨	எழுத்தெனப்படுவ	சூ.
”	அகரமுதனகரவிருவாய்	.. நான்மரபு. க.
”	ஒளகாரவிருவாய்ப்	.. ” ”
”	னகாரவிருவாய்ப்	.. ” அ.
”	அகரவிருதிப்பெயர்நிலைமுன்னர்.	.. ” க.
க௨, ச௩, ௫௬.	வினையெஞ்சுகளவியு	.. ” ௨.
க௩, கௌ.	நெட்டெழுத்திம்பருந்	.. மொழி. ௩.
”	குற்றியலுகரமுறைப்பெயர்	.. ” ௩௪.
”	ஒகாரையொற்றிய	... புள்ளி. க.
”	நகரவிருதியுமதனோற்றே	... ” ௩.
௬௪	குற்றியலிகரநிறல்வேண்டும்	... மொழி. ௬.
”	புணரியனிலையிடைக	.. ” ௨.
௬௫	அரையளவுருதகன்	... நான். க௩.
”	உட்பெறுபுள்ளி	... ” ௬௪.

கடு	மெய்யினியற்கை	..	தூன்ம.	கடு.
”	உகரவிறுதியகரவியற்றே	..	உயிர்ம.	ருஉ.
௩௮	வடவேங்கடாதென்குமரி	..	சிறப்புப்பாயிரம்.	
”	அ இ உ அமூன்றுஞ்சுட்டு	...	தூன்ம.	கக.
”	புள்ளியீறமுன்னுயிர		புணரி.	கக.
கக	டனியெனவருஉங்காலவேற்றுமைக		உயிரம்.	கக.
உ௦	எல்லாமொழிகரு	...	புணரி.	கக.
௩௨	அன்னங்கிளியே	.	பாயிரவுரை.	
௩௮	மூன்றுதலையிட்ட	...	புணரியல்	க.
”	உயிரிடுசொன்முன	...	”	ரு.
”	அவற்றுள், நிறுத்தசொல்வி	...	”	க.
கக	புள்ளியிலலாவெல்லாமெய்யும	...	தூன்ம.	கக.
”	புள்ளியீறமுன்	...	புணரி.	கக.
௪௦	குற்றியலுகரமுமற்றென	...	”	க.
”	அல்வழியிலலாமுறமுன	...	புள்ளிம.	கக.
௪௩	ஒன்றுமுதலாகப	..	உருபி.	உக.
”	மல்காண்புள்ளிமு		”	கக.
”	அத்தினகர	...	புணரி.	உக.
”	அத்தேவற்றே	.	”	கக.
௪௩	நீடவருதல்		”	க.
ருக	பலரறிசொன்முன	...	தொகைம.	க௦.
க௩௨	செய்யுளிறுதிப்போலிமொழி		மொழிம.	கக.
”	னகாரமுன்னர்மகாரவ	.	”	கக.
”	மெல்லெழுத்தியையி	...	புள்ளிம.	உக.
உகக	மாறுகொள்கசமுமவினாவு	...	உயிர்ம.	௮௮.
௪௪க	எழுத்தோரன்ன	.	புணரி.	கக.
ருக௩	இயற்கைமருங்கின்கற்கை	...	தொகைம.	கடு.

(சொல்லதிகாரம்.)

க௨	ஆவேவறிசொன்		கிளவியா.	உ.
க௪	வேற்றுமைதாமேயேமுன	...	வேற்றுமையி.	க.
”	விளிகொளவனகண்	..	”	உ.
உ௦	வீனையுயிரேயுயாதிண		விளிம.	௭.
”	அளபெடைமிகுஉமிசர	...	”	௮.
”	ஒருமைசட்டியபெயாநிலை	..	எச்ச.	௪௩.
௪௦	காலமுலகமுயிரேயுடம்பே	...	கிளவி.	ரு௮.
”	பெயரினாகியதொகையு	...	வேற்றுமையி	௪.
௪௧	அவைதாந், தததம்பொருளவயிற்		வேற்றுமைம.	க௨.
”	எல்லாததொகையு	...	எச்ச.	௨௪.
௪௨, ௪௩	ஒருபொருளிருசொற	..	”	௪௪.
௪௪	தததமெச்சமொடு		வினையி.	௪௦.
ருக	வினையெருக்கிளவியும		எச்ச	௪௧.
௪௪	காலந்தாமேமூன்றெனமொழிப		வினையி.	உ.
”	இறப்புநிகழ்வுமொழிவு	...	”	௩.
௪௩	பெயாநிலைகிளவி	...	வேற்றுமையி	௧.
௭௮, ௪௦௪, ௪௩௧.	எஞ்சுபொருட்கிளவி	...	இடைச்.	௩௪.

எஅ, எக	சினைத்தனவரினு	..	எச்ச, சு.
கநஉ	உவமைததொகையே	..	,, கஅ.
ச௦டு	செய்யாயென்னுமுன்னிலை	...	,, நுக.
சசஎ	எண்ணைகாரமிடையிட்டுக	.	இடைச, ச௦.
சஎஅ	தமொறுதொழிற்பெயாக		வேற்றுமைம, கஉ.
சஎக	தெளிவினேயுஞ்	...	இடைச, கந.

(பொருளதிகாரம்.)

க௦	எதிமறுத்தனாததினித்திறத்தவு	மரபி.	க௦க
கஉ	தூக்கியல்வகையையாங்கென	செய்.	அஎ.
கந, சச	வேண்டியகலவியாண்டுமுன	கற்பி.	சஎ.
கச	மாததிரையளவு	செய்.	உ.
,,	வழியெனப்பெவ	மரபி.	கடு.
கடு	வழியினெறியேநாலவகை	,,	கச.
,,	தொகுத்தலவிரித்தல்	,,	கஎ.
,,	குத்திரத்திறப்பொருளன்றியும்	,,	க௦க.
கஅ, நுக	அகன்றுபொருளகிடப்பினு	செய்.	உகக.
உக	எழுநிலத்தெழுந்தசெய்யுட்	,,	கசடு.
,,	அவைதாம, தூலினுன	,,	கசச.
,,	பாட்டுரைதூலே	,,	எக.
சச	சொல்லொடுங்குறிப்பொடு	,,	உ௦எ.
சஎ	ஈற்றயலடியையாசிரிய	,,	சஅ.
நுஉ	மருட்பாவேனையிருசா	,,	அடு.
,,	பரிபாடலலேதொகைநிலை	,,	கஉ௦.
நுக	ஒன்றேவேறேயென	களவி.	உ.
,,	முதலொடுபுணர்ந்தயாமோ	,,	கடு.
க௦	மாட்டுமெச்சமுநாட்டலினறி	செய்	உகஉ.
சச, கடுக, கசச	அமராகண்முடியுமுறுவகை	புறத்தி.	உச.
க௦டு	முடுகுவண்ண, மடியிறந்தோடிய	செய்.	உகச.
க௦க, கசந	தமொறுவமங்கடிவரை	உவம	நடு
க௦க, கஉச	ஒரீஇசுகுறலுமரீஇய	,,	கந.
கக௦	சோகூனாதலநேரடி	செய்.	சக.
ககந	அறுவகைப்பட்டபாப்பனப்	புறத்தி.	உ௦.
,,	பொறியுணாவெல்லாம	,,	கூ. உ௦.
,,	நிறுத்தியமனத்தினை	(நச்சினாகினியுட	
,,	மனத்தினையொருவழி	,,	
கசச, உடுக	பாலநிமரபிற்பொருநா	,,	
ககக	அரிமாவன்னவணங்குடைத்	புறத்தி.	உ௦.
,,	பாவையன்ன	உவம, கூ.	ச.
,,	அரவுதுங்குமதியினுத	,,	நு.
கஉ௦	கலாகலிழந்தநாயகன்	,,	கக.
கஉக	அகாப்போலகன்ற	,,	க௦
கஉஉ	வ்ணையமெம்புரு	,,	க.
,,	விரவியும்வருமரபின	,,	உ.
,,	உயாததன்மேற்றே	,,	க.

மேற்கோள்கள்க்கம்

4

கஉஉ	சிறப்பேநலனேகாதல்		உவம.	ச.
”	கிழக்கிடும்பொரு	...	”	இ.
”	முதலுஞ்சினையுமென்	...	”	ச.
”	பெருமையுஞ்சிறுமையுஞ்	..	”	கஓ.
”	பெருமையுஞ்சிறுமையுமெய்ப்	...	”	கக.
கஉ௩	நாவிரண்டாரும்பாலு	...	”	கஅ.
க௩௩	சுட்டிககூடாவுவம	...	”	எ.
க௩௪	உவமத்தன்மையுமுரித்தென	...	”	நச.
கசக	பொருளையுமஞ்செய்தனர்	..	”	க.
கரு௦	தன்வயிற்கரத்தலுமவன்வயின்	...	பொரு.	கக.
”	இவ்விடத்திம்மொழியிவரிவாக்	...	செய.	உ௦அ
கருஉ	அடுக்கியதோற்றமவிடித்தல்	...	உவம.	நக.
”	மதியதன்னவாண்முகம்	..	”	ரு-நக. உரை.
கருச	இரட்டைக்கிளவியிரட்டை	..	”	உஉ.
கருஅ	நுண்மையுஞ்சுருக்கமு		செய.	களஅ.
”	உழுதவுழுத்தஞ்செய்	..	”	ரு-களஅ. உரை.
”	ஒப்பொடிபுணாதவுவமத்தானுந்.	..	”	களஎ.
களக	அன்னவாங்கமானவிறப்ப	..	உவம.	கஉ.
”	அன்னவென்கிளவியிறவொடுஞ்		”	க௩.
”	எனவியழையப்புல்லப்பொருவ	...	”	கச.
”	கடுப்பவேயப்பமுளப்		”	கஇ.
”	போலமறுப்பவொப்பக்காய்ந்த	..	”	கச.
”	தத்தமரபிற்றோனறுமன்	..	”	கள.
ககஉ	கிழவியசொல்லினவளறி	...	”	உச.
”	கிழவோற்காயினுரனெடு	...	”	உஎ.
”	கிழவோட்குலமமீரிடத	...	”	உக.
”	கிழவோற்காயி	..	”	ந௦.
”	தொழியுஞ்செவியியும	..	”	நக.
ககச	இசைதிரிநிசைப்பினு	..	பொரு.	க.
உ௦ச	உளநுறையுவுமமேனை	...	அகத்.	சச.
உ௦ரு, உகச	உடனுறையுவுமஞ்சுட்டு	...	பொரு.	சஅ.
உஎக	இறைச்சிதானே		”	நரு.
உஎஉ	அனபுறுதருந்		”	நஎ.
உஎ௩	இறைச்சியிற்பிறக்கும்	...	”	நச.
உஎ௪	செவ்வியாதத்தெசம்பாட்டிரத்து		செய.	கரு. உரை.
௩௦௦	கலவிதறுகணிசைமை		மெய்ப்.	க.
”	வெண்பாட்டிறழமுச்சீர்த்	..	செய்.	எஉ.
௩௦௨	அணங்கேவிலங்கேகள்வர்		மெய்ப்.	அ.
௩௦௩	இளியேயிழவேயசைவே		”	இ.
௩௦௪	மூப்பேயினியேவருத்த	..	”	ச.
”	உறுப்பறைகுடிகோ		”	க௦.
௩௦௬	வெறுப்பின்லுந்தவெருளி		”	”
”	எள்ளவிளம்பைபைமை	..	”	ச.
௩௦௭	புதுமைபெருமை		”	எ.
”	செவ்வம்புலனேபுணர்வு		”	கச
௩௦௮	செஞ்சாந்துபூசினுஞ்		”	கஉ.

௩௧௨	ஊரொடுதோற்றமுமுரித்தென	புறத்தி.	௩௦.
௩௧௩	கட்டமையொழுக்கத்துக ௨௧ (அடி ௧௩)
௩௨௩	நிகாத்துமேல்வந்தவேந்த ௨௪ (அடி ௧௪)
௩௪௪, ௩௬௧	மரத்திரைமுதலாவடிநிலை ௨௪௪.
௩௪௬	உருட்டுவண்ணமராக ௨௬௩.
௩௪௭	வழங்கியன்மருங்கின ௨௭.
௪௧௧	பாலதாரணியின் ௨.
௪௩௧	வாள்வரிவேங்கை ௧௬, ௨௭.
௫௨௦	நாடகவழக்கினு அகத ௩௩.

௧௩. நம்பெருமாள்மும்மணிக்கோவை.

௪௪	நாவலனப்போந்த	
..	புரந்தரனாதியராய	..
..	மலைமுழைவைகலும	..
..	வேணடுவதிங்கின்மெமக்கு	..
..	என்றவினியிதன்மேல்	..
௧௬௪	குவிளையுங்குமுதமுந்	..
௧௬௭	இனியதென்னயிர்நா	..
௧௬௯	நீர்நிலமுற்றிய	..
௨௦௩	விகம்புனர்ததெழு	..
௩௩௭	ஏமுறமன்னுயி	..

௩௬. நன்னூற்காண்டிகை.

௨	ஆயிரமுகத்தாலகனறதாயினு ௨௪௪.
௧௩	உயிர்மெய்யாய்த ௨௪௪.
..	உயிர்மெய்யிரட்டுநூற்றெட்டு ௨௪௪.
௨௦	ஆற்றொழுக்ககரிமாநோக்கந ௨௪௪.
௩௨	அன்னமாவே ௨௪௪.
௩௪	எத்திறனாசானுவகருமத்திற ௨௪௪.
..	ஆசானுரைத்ததமைவரக ௨௪௪.
..	அவ்வினையாளரோடு ௨௪௪.
௩௭	தோன்றாதோற்றித ௨௪௪.
௩௯	என்பவும்பிறவும், வினையின் ௨௪௪.
..	பவ்வமுவிடத்தைமபா ௨௪௪.
..	மூன்றறருபெண் ௨௪௪.
..	ணனவல்லினம்வாட்டறவும் ௨௪௪.
..	வேற்றுமைமப்போய் ௨௪௪.
௪௦	ஆவியரழவிறதி ௨௪௪.
..	இளவழியவ்வ ௨௪௪.
..	எனையுயிர்வழிவவ்வ ௨௪௪.
..	அவ்வழிஇஐமுன்னராயின் ௨௪௪.
௪௩	சுட்டுநீளின் ௨௪௪.
௪௪௪, ௩௦௭	அன்றியின்றியென் ௨௪௪.

மேற்கோள்விளக்கம்

சஎக	இசைகெடிண்மொழிமுத	...	”	எழுத்தி. நக.
ருகந	லளவேற்றுமையிற்றடவு		”	மெய்யீற். உச.
ருஉஇ	முன்னோர்நூலின்			பொதுப்பா. எ.
கக	பெயர்வீணையுமமைசொற்	...	சொல். பொதுவி. க.	
சந	உருபுமவீணையுமெதிர்மறுத்	.	”	”
சரு	ஆற்றொருமைக	..	”	பெயரி. சந.
ருஉ, க௦எ, கநஎ	என்றுமெனவு	..	”	இடை. க௦.
ககக	ஆண்பெண்பலவொன	...	”	பெயரி. ரு.
”	ஒன்றேபலவென	...	”	”
கந௦	உவமவுருபில்ல	...	”	பொதுவி. கஇ.
கநஉ	செய்யுமெனெச்சவீற்	...	”	வீண. உஉ.
உஅக, உக௦	ஒருமொழியொழிதன்னினங்	.	”	பொதுவி. எ.
ரு௦ரு	ஒருபொருட்பன்மொழி	...	”	”
ரு௦ச	அசைநிலைபொருணிலை	...	”	”

க௧. நாலடியார்.

கருச	கடையாயார்நட்பிற்	.	உகச.
------	------------------	---	------

கஅ. பத்துப்பாட்டு.

ககக	முரசமுழங்குதான	...	பொருநரா-அடி. இச.
நகச	உலகமுலப்பவலனேற்புதிரிதரு	..	திருமுரு. ” க.
கருஉ	சாந்துநிலந்தோயுமிரும்பிடித்	..	சிறுபா. ” கக.
கருரு	பொன்காண்கட்டளைகடுப்பச்	...	பெரும்பா. ” உஉ௦.

கக. பரிபாடல்.

கநஉ	ஐயவிரைமாண்பகழி	...
-----	----------------	-----

உ௦. புறநானூறு.

ககக, கஉக, கஉரு	மாரியன்னவண்மைத்		கநக. (அடி. ந.)
”	ஒவத்தன்ன	...	உருக.
கநச	பாரிபாரியென்றுபலவேத்தி	...	க௦எ.

உக. புறப்பொருள்வெண்பாமாலை.

சஉ	ஒலிகடல்வையகத்து	...	வாகைப். கொளு. நச.
கஎஅ	அஞ்சவருதான	...	” மறக்களவுழி.
ககஉ	மன்னர்மடங்கல்	...	பாடாண். பாடாண்.

கஉ

மேற்கோள்விளக்கம்

உஉ. முதுரை.

டுகச

அட்டாலும்பால்சுவையிற் ...

உங. யாப்பருங்கலக்காரிகை.

கடு

இயற்சீர்வெண்டளையான்வரும் .. செய்யு.

க. உரை.

”

வெண்சீர்வெண்டளையான்வரும் . ”

” ”

கங

வெண்சீரொன்றலையியற்சீர் .. ”

” ”

ஙகங

சிறுதுதற்பேரமாககட் .. உறுப்பி.

க

சடுக

அநதழீணீழைசைப் . செய்யு.

கங.

உ஁. யாப்பருங்கலவிருத்தி.

கஉ0

மங்ழுவார்க்குமல்லார்க்குந் .

அச. உரை.

உரு. மாறனலங்கார நூலாசிரியர்செய்தவை.

உ

பொற்புறவிழுமியபொருள்

சக

கடவுள்வணக்கமுங்கருதிய

டு0

உட்கோளகண்ணழிப்

”

கருத்துரைஞததிராத

”

தொகுத்தசொற்றொறுஞ்

”

ஒலிகெழுசொற்பொருள

”

மனாதுறும்யாப்பின

ஏனைய சில விளங்காதனவு முள.

ஸ்ரீ:

இப்புத்தகத்திலடங்கியவை.

பக்கம்.

க. முகவுரை	க
உ. மாறனலங்காரரவரலாறு	க
ங. விஷயஞ்சிதைமுதலியவற்றினகராதி	உங
ச. மேற்கோள்களினகம	ருக
ஞ. கடவுள்வாழ்த்து	
க. பாரிரவுரை	க
எ. பொதுவியலுரை	சக
அ. பொருளணியியலுரை	கஞ
க. சொல்லணியியலுரை	ஙஎஎ
கஞ. எச்சனியலுரை	ருச
கக. சித்திரபத்திரங்கள்—கா			...	
கஉ. சூத்திரமுதற்குறிப்பகராதி	க
கங. உதாரணசெய்யுண்முதற்குறிப்பகராதி			...	ரு
கச. பிழைதிருத்தம்	கச